

Giới thiệu Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới

Editor: Lilith12356

Thể loại: tiên hiệp, hệ thống, Kỳ Ảo,

(*WeChat hay còn có tên gọi Weixin tại Trung Quốc, là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone...)

Ngày nay trình độ khoa học phát triển rất nhiều ứng dụng mạng được đưa vào cuộc sống hằng ngày nào là facebook, wechat.... Mọi chuyện bắt đầu từ nhân vật chính có tên là Lâm Hải vốn là một sinh viên phổ thông, hắn cũng có dùng wechat nhưng sau khi Wechat của hắn được đổi mới, bị kéo vào trong vòng bằng hữu của Thiên Đình, từ đó sinh hoạt càng trở nên nhiều màu nhiều sắc.

Vương Mẫu nương nương dùng xong mặt nạ rồi sao? Lấy mười quả bàn đào tới đổi, không trả giá.

Thái Thượng Lão Quân muốn hút thuốc lá sao? Mười khóa Thiên Địa Tạo Hóa Đan, không cho ký sổ.

Hồng Hải Nhi muốn uống Coca? Lấy Tam Muội Chân Hóa tới, nhanh lên.

Hằng Nga muốn mặc tình thú nội y? Ai nha, cái này không dễ làm, để ta tự mình đi qua một chuyến, đo đạc kích thước xong rồi lại nói.

Tần Nghiêm Vương muốn chiếc xe đua kiểu mới? Chờ một chút, đây là kết nối đến Địa Phủ sao? Lấy Sổ Sinh Tử ra, đem tên của ca ra xem trước...

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bọn đạu bỉ (*nhà quê) này là thần tiên?

Đại học Giang Nam, trước cửa ý túc xá nữ sinh.

“Chúng ta chia tay đi.” Vương Đình ngữ khí băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm nào nói.

Lâm Hải đứng đối diện một mặt ngọc ngấn, hơn nửa ngày mới cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Đình Đình, đừng nháo.”

“Người nào cùng ngươi nháo, nói thật cho ngươi biết đi, đi cùng với ngươi, ta chỉ vì là muốn tìm một cái phiếu com dài hạn mà thôi, thế nhưng ngươi thì sao? Hừ, đến làm cái phiếu com cũng làm không hợp cách, ta lúc đầu thật sự là mất mủ!”

“Đình Đình, cái trò đùa này không buồn cười gì cả, ta...”

“Đù rồi!” Lời nói của Lâm Hải, bị tiếng nói bén nhọn của Vương Đình cắt ngang.

“Ta sẽ không lãng phí thanh xuân của mình, ở trên thân một cái tiểu tử nông thôn nghèo.”

“Về sau không cần quấy rầy ta nữa!”

Nhìn thân ảnh Vương Đình quay người rời đi, Lâm Hải đứng một chỗ mà tan nát cõi lòng.

Trở lại ký túc xá, mấy tên bạn bè cùng phòng đang xả thân quên mình mà chơi LOL (*Viết tắt của cụm từ “League of Legends” – Liên Minh Huyền Thoại)

Lâm Hải nằm ở trên giường, hai mắt vô thần, nhìn trần nhà ngấn người.

“Leng keng!”

Thanh âm Wechat.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên nhìn một chút.

Wechat cập nhập phiên bản mới, bạn có muốn đổi mới không?

Đổi mới!

Lâm Hải hữu khí vô lực ấn đồng ý.

“Ừm?”

Vừa đổi mới xong, tin tức đã thông báo, có một người gọi là Thái Thượng Lão Quân mời Lâm Hải gia nhập vào quây giao dịch Thiên Đình.

Đồng thời được mời, còn có Thái Bạch Kim Tinh, Nhị Lang Thần, Lôi Công, Điện Mẫu, Đông Hải Long Vương, Thiết Quải Lý, Cự Linh Thần, Cửu Thiên Huyền Nữ, Hằng Nga, Thác Tháp Thiên Vương...

Người vật bên trong Thần thoại Cổ sự, cái gì cần có đều có.

Lâm Hải không khỏi ung dung cười một tiếng, đến một đám đầu bí như vậy, này là do xem nhiều kịch thần thoại a.

Vừa mới chuẩn bị rời khỏi, trong đám liền có người nói chuyện.

Nhị Lang Thần: Ai là chủ nhóm a, phát cái hồng bao trước, không phát ta có thể thả chó cắn người á. (phía sau gửi theo một cái biểu lộ cười xấu xa)

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Dạ Du Thần: Trước đừng ngủ vội, ngồi đợi hồng bao (phía sau gửi kèm một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Thái Thượng Lão Quân: Ta là chủ nhóm, bất quá đây là quây giao dịch, không phải quây hồng bao, muốn hồng bao, @ Thần Tài.

Thần Tài: Liên quan đến ta cái rắm ấy, người nào bày quây người ấy phát. (phía sau đi theo một cái biểu lộ liếc mắt)

Hồng Hải Nhi: @ Thần Tài, đừng nói nhiều, tranh thủ thời gian, nếu không ta phun lửa đốt rìa mép của ngươi.

Thái Bạch Kim Tinh: Đúng vậy, phát nhanh lên @ Thần Tài

Ngô Không: Lão quý, phát nhanh, phát nhanh, hay muốn ăn đòn! @ Thần Tài

Thái Thượng Lão Quân: Đồng ý Thần Tài Phát hồng bao, đánh +1

Nhị Lang Thần: +1

Điện Mẫu: +1

Lôi Công: +1

Hằng Nga: +1

Ma Lễ Thanh: +1

...

Cả đám trong nháy mắt đều bị xoát bình phong.

Lâm Hải có chút im lặng, thật là một đám gia hỏa nhàm chán.

Thần Tài: Được rồi, ta phát còn không được à, một đám tiện nhân (phía sau kèm theo một cái biểu lộ nổi nóng)

“Leng keng!”

Bỗng nhiên, một cái hồng bao to lớn xuất hiện tại trên màn hình điện thoại di động.

Lâm Hải vô ý thức ấn xuống.

“Ngươi nhận được hồng bao của Thần Tài.”

Một điểm Công đức?

Điểm Công đức? Cái đồ vật gì vậy? Lâm Hải có chút mộng bức.

Ấn mở túi tiền, thấy bên trong quả nhiên có thêm một dòng chữ “Công đức”, số dư phía sau còn lại là 1.

Khẳng định là đạo cụ trò chơi, đoán chừng là chức năng mới sau khi đổi mới Wechat đi.

Lâm Hải chỉ có thể hiểu như vậy.

Lúc này, trong đám lại vỡ tổ.

Nguyệt Lão: Dựa vào, không phẩy một điểm Công đức, ngươi có thể hẹp hòi thêm chút nữa hay không @ Thần Tài

Cửu Thiên Huyền Nữ: Tay ta có vận may tốt nhất, cũng chỉ mới được một phẩy một, quý hẹp hòi @ Thần Tài

Cự Linh Thần: @ Thần Tài, quý hẹp hòi +1

Nhị Lang Thần: @ Thần Tài, quý hẹp hòi +2

Phong Bá: @ Thần Tài, quý hẹp hòi +3

...

Lão Thọ Tinh: @ Thần Tài, quý hẹp hòi + 10086

Thần Tài: Các ngươi mới là quý hẹp hòi, cả nhà các ngươi cũng là quý hẹp hòi, phốc...

Tin tức nhóm: Thần Tài khí ức công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Nhị Lang Thần: Ha ha, chẳng những xuất thủ hẹp hòi, độ lượng cũng hẹp hòi @ Thần Tài

Đông Hải Long Vương: Cũng đúng cũng đúng, máu này nôn không ít a, đem cả Đông Hải của ta cũng nhuộm thành một mảnh đỏ, nhanh phát tư bao cho ta, như vậy ta sẽ không tố cáo ngươi làm ô nhiễm hoàn cảnh (phía sau đi theo một cái biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác).

Lôi Thần: @ Thần Tài, người đàn độn đi, phát thêm chút điểm hồng bao thì còn sẽ có việc này sao (phía sau theo một cái biểu lộ khinh bỉ)

Na Tra: @ Thần Tài, đàn độn +1

Ngọc Diện Hồ Ly: @ Thần Tài, đàn độn +2

...

Trong đám gia hỏa này, nhất thời lại là một trận cười trên nỗi đau của người khác, xếp thành hàng.

“Ha ha, thật có ý tứ.”

Tâm tình thất lạc của Lâm Hải, ở dưới ảnh hưởng của cái đám đậu bỉ này, nhẹ nhõm hơn không ít.

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, trở lại chuyện chính, xây cái quấy này, là vì để cho mọi người dễ dàng giao dịch các loại đồ vật, công pháp và thiên tài địa bảo, mọi người có cái đồ chơi gì mới mẻ, đều có thể lấy ra bán, ta trước mang hàng ra.

Thái Thượng Lão Quân tranh thủ thời gian cắt ngang đám đậu bỉ này, nếu không phải vậy, Thần Tài chỉ sợ lại phải thổ huyết nữa.

Thái Thượng Lão Quân: Một mai Cửu Khiếu Kim Đan, công hiệu: Sau khi phục dụng, gia tăng một trăm năm đạo hạnh, mời trả giá.

Nhị Lang Thần: Năm mươi điểm Công đức!

Ngộ Không: Một trăm điểm Công đức!

Thái Bạch Kim Tinh: Một trăm năm mươi!

Ngộ Không: @ Thái Bạch Kim Tinh, lão quý, ngươi theo lão Tôn ta phân cao thấp có phải không? Cùng đi nhà ngươi tìm ngươi!

Thái Bạch Kim Tinh: A, Đại Thánh, không dám không dám, ta còn có việc, ta xuống dưới trước.

“Ha ha, cái Ngộ Không này, mô phỏng tính cách còn rất giống.” Lâm Hải cảm điện thoại di động xem náo nhiệt.

Thái Thượng Lão Quân: @ Ngộ Không, ngươi cái con khi này, đừng có quấy rối!

Nhị Lang Thần: Hai trăm!

Ngộ Không: Ba trăm!

Nhị Lang Thần: Bốn trăm!

Ngộ Không: Năm trăm!

Nhị Lang Thần: Sáu trăm!

...

Hai người này so kè, những người khác trong đám rất lợi hại ăn ý không tiếp tục nhảy ra.

Thần Tài: Một ngàn!

Đột nhiên, một cái hắc mã giết tới.

Nhị Lang Thần: Dựa vào, đại gia người! @ Thần Tài

Ngộ Không: Người cái lão quỷ này, có phải ngứa da hay không, còn muốn ói thêm máu @ Thần Tài

Hằng Nga: @ Thần Tài, oa, thổ hào! Ta muốn vì người sinh khi con (phía sau theo ba cái biểu lộ ngượng ngùng)

Ngộ Không: @ Hằng Nga, muốn sinh khi con đến tìm lão Tôn ta a, một hồi gặp dưới cây Bàn Đào (phía sau theo ba cái biểu lộ thông đồng)

Điện Mầu: Thổ hào, ta là manh muội tử, biết làm ấm giường, cầu bao dưỡng @ Thần Tài (phía sau đi theo ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Lôi Công: @ Điện Mầu, a Điện, ta thương tâm (phía sau đi theo một cái biểu lộ khóc ròng)

“Đậu móa, lỗ lớn.” Thần Tài không để ý tới những đậu bi này, trực tiếp cùng Thái Thượng Lão Quân giao dịch, rồi rời đi.

Lão phải nắm chắc đem đạo hạnh vừa mới tổn thất do thổ huyết bù lại.

Sau đó, bọn đậu bi này bắt đầu nhao nhao bán ra đồ vật.

Cái gì thức ăn cho chó của Hạo Thiên Khuyển, nhật ký tư mật của Vương Mẫu Nương Nương, sử sách yêu đương vụng trộm của Đường Tam Tạng, cổ sự không thể không nói của bảy nam một nữ trong Bát Tiên, các loại không đáng tin cậy, khiến cho trong nhóm chướng khí mù mịt.

Đặc biệt là Trư Bát Giới, lại đem quần lót mà Hằng Nga vừa mới thay hôm qua cầm tới đấu giá, nghe nói đã đang trên đường chạy trốn.

Vui cười giận mắng, một mực náo nhiệt suốt cả một buổi tối, trong nhóm mới an tĩnh lại.

Tâm tình Lâm Hải đã tốt hơn nhiều, có một cái nhóm như thế, tựa hồ rất sung sướng vui vẻ.

“Leng keng!”

Thỏ Ngọc muốn thêm ngài làm bạn tốt.

Đồng ý!

Lâm Hải đối với đám người đậu bi này, vẫn còn có chút hảo cảm

“Đại tiên, ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’, muốn hay không, chỉ cần mười điểm Công đức.” Vừa mới đồng ý, tin tức của Thỏ Ngọc liền phát tới.

“Ta chỉ có một điểm Công đức, vẫn là vừa rồi đoạt được.”

“Thành giao!”

WTF! (*“WTF” là viết tắt của cụm từ cảm thán tiếng Anh “What The Fuck!”. Là một câu chửi tục trong tiếng Anh, có thể hiểu nôm na là “Cái quái quỷ gì thế? Hoặc được sử dụng để tỏ sự ngạc nhiên, kinh ngạc, hay đơn giản chỉ là một câu hỏi kiểu như, có chuyện gì vậy, thế là sao)

Thỏ Ngọc đáp ứng thống khoái như vậy, nhất thời để Lâm Hải có loại cảm giác bị mắc lừa.

Thu được bản chép tay ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’ ×1, tại túi tiền – mời xem xét trong túi càn khôn.

Mở túi càn khôn ra, bên trên giao diện là từng dãy ô vuông nho nhỏ.

Ở ngăn chứa trên cùng của góc trái, có để một bản thư tịch có trang bìa màu lam nhạt.

Bản chép tay (Nguyệt Cung Tiên Âm): Do Thỏ Ngọc chép tay những kiểu hát độc nhất vô nhị của Nguyệt Cung tiên tử Hằng Nga lúc nhàm chán.

Có muốn rút ra không?

Rút ra!

“Tin tức đặc biệt lớn, tin tức đặc biệt lớn!”

Cửa túc xá phanh một tiếng bị đẩy ra, Bàn tử Vương Bằng xông tới.

“Hoa khôi của trường học chúng ta, Liễu Hinh Nguyệt hệ Âm nhạc, đang hát tại quán bar Bánh Kẹo!”

“WTF, thật hay giả!”

“Không thể nào, Liễu Hinh Nguyệt thanh thuần như vậy, làm sao lại qua loại địa phương như quán bar kia?”

“Hinh Nguyệt thế nhưng là nữ thần trong mộng của ta a, khó nói nàng luân hãm?”

Hoa khôi vĩnh viễn là điều mà các nam sinh chú ý nhiều nhất, vừa nhắc tới Liễu Hinh Nguyệt, mấy tên trong túc xá, nhất thời buông xuống đại nghiệp LOL, lao nhao nghị luận lên.

Nếu là thường ngày, Lâm Hải khẳng định cũng gia nhập.

Nhưng bây giờ, Lâm Hải lại một câu cũng không nói nên lời.

Vì hắn còn đang lâm vào trong chấn kinh cực lớn!

Nhìn ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’ từ trong trống rỗng liền xuất hiện trong tay, trong lòng Lâm Hải dờn sóng lấp biển.

Run run rẩy rẩy mở ra quây Thiên Đình nói chuyện phiếm, Lâm Hải lướt từ đầu tới đuôi, lại đem những cái tên trong đám đậu bi này lần lượt nhìn lại một lần.

Sau đó, một cái suy nghĩ mười phần hoang đường, mà ngay cả hắn cũng không thể tin được đã xuất hiện.

“Đám đậu bi trong này, sẽ không thật sự là thần tiên của Thiên Đình a?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nguyệt Cung Tiên Âm

Trong túc xá thảo luận đối với Liễu Hinh Nguyệt, vẫn còn tiếp tục.

Nhưng Lâm Hải đã hoàn toàn không nghe gì được.

Có muốn học tập ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’ không?

Học tập!

Lâm Hải vô ý thức điểm đồng ý.

Sau một khắc, quyển ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’ trong tay liền tiêu thất vào hư không.

Trong đầu Lâm Hải, đột nhiên nắm giữ một loại phương pháp phát ra tiếng kỳ lạ, mà lại dị thường thuần thực, tựa như một dạng bẩm sinh.

“Uy, Hải tử, làm gì ngăn ra đâu, khó được lão ngũ mời khách, nhanh lên.”

Lão ngũ gọi là Lưu Lượng, là một cái phú nhị đại, bất quá lại không có cái tính con nhà giàu hư hỏng gì, bình thường cùng mấy người trong phòng ngủ cũng không tệ.

Lúc cuộc thảo luận về Liễu Hinh Nguyệt tiến hành đến chỗ kịch liệt, Lưu Lượng vỗ đùi, quyết định mời đoàn người qua quán bar Bánh Kẹo, đến hiện trường quan sát một chút.

Lưu Lượng quyết định, tự nhiên khiến đoàn người trong phòng reo hò một trận.

Một đường đến quán bar, Lâm Hải vẫn là ngơ ngác ngác, hết thấy vừa mới phát sinh, thật sự là quá bất khả tư nghị.

“WTF, thật sự là Liễu Hinh Nguyệt!” Vừa mới tiến vào quán bar, Luru Lượng kinh hô một tiếng.

Lâm Hải cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Trên võ đài, khuôn mặt Liễu Hinh Nguyệt thanh thuần tuấn Mỹ, tại phía dưới ánh đèn chiếu rọi, lộ ra phá lệ kiều diễm.

Một thân cách ăn mặc của sinh viên, cùng hoàn cảnh ồn ào hỗn loạn, chướng khí mù mịt trong quán bar không hợp nhau, phảng phất như một đóa hoa sen ở bên trong nước bùn.

Lúc này, Liễu Hinh Nguyệt đang hát một bài tên ‘Nếu như mây biết rõ’, nàng mang theo tiếng nói khàn khàn, đem ưu thương bên trong ca khúc, diễn dịch phát huy đến vô cùng tinh tế.

“Hay!”

“Hát hay!”

“Lại tới một bài nữa!”

Một khúc hát xong, tiếng khen, tiếng huýt sáo dưới đài, vang lên liên miên.

Các nam nhân hơi rượu ngút trời, ánh mắt như sói đói, không che giấu chút nào du tẩu tại trên thân thể có lỗi có lỗm của Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu muội muội (*em gái nhỏ), hát không tệ, mau xuống đây nghỉ ngơi một chút, bồi ca ca uống chén rượu.” Một nam nhân trung niên đầu tóc mang sợi dây chuyền vàng, lác lác người, đi đến trước sân khấu.

“Ta, ta không biết uống rượu.” Liễu Hinh Nguyệt liên tục khoát tay, trên mặt lộ ra bối rối.

“Không biết uống? Không quan hệ, ca ca miệng đối miệng dạy muội.” Đầu tóc cười dâm, hướng phía cánh tay trắng nõn của Liễu Hinh Nguyệt chộp tới.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng lui lại hai bước né tránh.

“WTF, Liễu Hinh Nguyệt có phiền phức.” Mấy người Vương Bằng liền muốn vọt qua, lại bị Luru Lượng một tay ngăn lại.

“Đừng xúc động, tên đầu tóc kia ta đã gặp qua, ngoại hiệu gọi là Cường đầu tóc, lẩn lộn một vùng tại phố Nam, lần trước ta nhìn thấy gã giống như con chó xù, đi theo phía sau Diệp thiếu gia, nói không chừng đã trèo lên người Diệp thiếu gia rồi.”

“Diệp thiếu gia? Cái Diệp thiếu gia nào?”

“Diệp Từ Minh!”

Mấy người Vương Bằng nhất thời ìu xiu.

Diệp Từ Minh, không phải người mà bọn họ chọc nổi!

“Này, vậy cũng không thể nhìn Liễu Hinh Nguyệt ăn thiệt thòi a.” Vương Bằng gấp giậm chân một cái.

Lúc này, đầu tóc đã chạy đến trên đài, trái đuôi phải truy chạy theo Liễu Hinh Nguyệt.

“Thế nào, không cho ca ca mặt mũi có đúng hay không? Có tin ta để cho người không đi ra khỏi cái quán bar này không!”

“Vị đại ca này, ta thật không biết uống.” Liễu Hinh Nguyệt gấp đến sắp khóc.

“Hay a, cho thể diện mà không cần!” Đầu tóc gấp, rượu trong chén, hướng phía trên mặt Liễu Hinh Nguyệt giội qua.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt bị dọa đến rít lên một tiếng, vội vàng nâng cánh tay lên, đem mặt che lại.

Thế nhưng là, chờ nửa ngày, một giọt rượu cũng không có rơi xuống người.

Nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy một cái thân thể không cao lớn lắm, lại dị thường thẳng tắp, cản ở trước mặt mình.

Lâm Hải đưa tay lau rượu trên mặt một cái, cười nói: “Vị đại ca này, nàng thật không biết uống rượu, nếu như ngài muốn uống, ta bồi ngài uống!”

“Con mẹ nó người là ai vậy, có quan hệ gì tới người, cút sang một bên!” Đầu tóc hung dữ đẩy Lâm Hải một thanh.

“WTF, Hải tử có phải điên hay không, anh hùng cứu mỹ cũng không thể không cần mệnh a!”

Dưới đài, mấy người Vương Bàng, thấy Lâm Hải đột nhiên xuất hiện trên đài, liền bị dọa sợ.

“Đầu móa, một hồi vạn nhất vừa đánh nhau, đoàn người cùng tiến lên, cứu Hải tử cùng Liễu Hình Nguyệt ra rồi tranh thủ thời gian chạy!”

Lưu Lượng cắn răng một cái, nắm chặt nắm tay.

“Ta là bạn trai nàng.” Lời nói của Lâm Hải, để Liễu Hình Nguyệt sững sờ, đồng thời có một cổ cảm giác khác thường xông lên đầu.

Nếu quả thật có một người bạn trai, đứng trước người vì chính mình che gió che mưa như thế, tựa hồ cũng không tệ.

“Cút mẹ mày đi, ta quân là bạn trai à hay là nam pháo hữu (*bạn tình nam) của ả, ả không bôi ca ca uống rượu, cũng đừng nghĩ đi, người mau tránh ra cho ta.” Đầu trục đem chén rượu trong tay quăng cái vỡ nát.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng Lâm Hải một mảnh lo lắng.

Hắn ở dưới đài nhìn thấy Liễu Hình Nguyệt bị đầu trục bức bách, một cái nhìn không được, liền chạy tới.

Về phần sau khi lên, thì làm sao để giải cứu Liễu Hình Nguyệt, căn bản là không thể kịp suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu linh quang lóe lên.

Lâm Hải vỗ tay một cái, đem Cường đầu trục đang không rõ ràng cho lắm giật mình.

“Người, người, người là Cường đầu trục phố Nam, Cường ca?” Lâm Hải đưa tay chỉ Cường đầu trục, tay chỉ kích động thẳng đến run run.

“Người biết ta?” Cường đầu trục sờ sờ đầu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nghĩ không ra gặp qua Lâm Hải ở đâu.

“WTF, một vùng tại phố Nam, người nào không biết Cường ca người a, ngay thẳng phóng khoáng, nghĩa bạc vân thiên, vì huynh đệ coi mở, không tiếc mạng sống, huynh đệ trên đường nhắc lên Cường ca, ai mà không giơ ngón tay cái lên, nói một tiếng: Phục!”

“A, Ha ha, quá khen quá khen, đều là các huynh đệ nâng đỡ!”

Cường đầu trục bị Lâm Hải thổi đến hai mắt tóa sáng hừng hực, gã ở phố Nam chỉ là một cái tiểu côn đồ không vào được cả tầng chót, lúc nào nghe qua loại lời nịnh nọt này, lập tức có điểm lằng lằng.

“Huynh đệ là cùng cái đại ca nào lẫn lộn a, ta làm sao nhìn nhìn cũng không quen mặt?” Bây giờ Cường đầu trục nhìn Lâm Hải, đặc biệt thuận mắt, nói chuyện cũng khách khí không ít.

“Ai!” Lâm Hải thở dài một hơi, tiếp tục nịnh nọt nói.

“Cường ca người khả năng không biết, người trẻ tuổi ở một vùng phố Nam chúng ta, trong suy nghĩ chỉ có một cái đại ca, người kia, cũng là huynh!” Lâm Hải đột nhiên đề to giọng.

“A, Ha ha, điệu thấp, điệu thấp!” Cường đầu trục liên tục khoát tay, trên mặt lại vui vẻ đến nở hoa.

“Cho nên, hôm nay có thể gặp được Cường ca, thật sự là vinh hạnh của đệ, Cường ca xin hãy thỏa mãn tâm nguyện suốt đời của đệ, thu đệ làm tiểu đệ đi.”

“Ha ha, tốt, hôm nay liền nhận người.” Cường đầu trục sớm bị dao động tìm không ra nam bắc.

“Yes!” Lâm Hải nắm một quyền, đầu móa, chính mình đơn giản cũng là cái thiên tài, dăm ba câu liền đem cái ngốc bức này hốt đi.

Bạn gái của tiểu đệ người, người cũng không thể động đi.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị cầu tình cho Liễu Hình Nguyệt, không nghĩ, Cường đầu trục lại mở miệng trước.

“Nếu người đã đi theo ta lẫn lộn, bạn gái này của người, cho ca ca mượn chơi một đêm được chứ.” Chân mày Cường đầu trục vẩy một cái, hướng phía Lâm Hải làm một cái biểu lộ tiện tiện.

“Em gái người!” Lời nói cầu tình của Lâm Hải bị sinh sinh nghẹn trở về, “Nữ nhân của tiểu đệ người mà cũng phải lên, quá vô si a!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải đưa tay đem microphone ở bên cạnh bắt tới.

Trước chỉ có thể đem lực chú ý của Cường đầu trục dời đi, rồi lại nghĩ biện pháp.

“Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút.” Đám người xem náo nhiệt dưới đài, nhất thời an tĩnh lại.

“Mọi người có khả năng không biết, vị này, cũng là Nhất Ca của phố Nam, Cường ca!” Lâm Hải đưa một tay chỉ vào Cường đầu trục.

“Các bằng hữu, các người khỏe không?”

Trước mắt bao người, được người xưng là Nhất Ca, Cường đầu trọc sắp bay lên trời rồi.

Gã thế mà đem mình làm ngôi sao, một dạng điên loạn, không ngừng hướng phía dưới đài phát tay chào hỏi.

“Đồng thời, Cường ca cũng là thần tượng của ta.” Lâm Hải tiếp tục nói nói.

“Hôm nay, ta mượn cơ hội này, đặc biệt hướng Cường ca dâng lên một ca khúc, để diễn tả tình cảm sâu sắc của ta đối với Cường ca.”

“Động Lực Hóa Xa (Điều Lam Khúc), hiến cho Cường ca!”

“Điều Lam Khúc?” Không đợi Cường đầu trọc kịp phản ứng, âm nhạc đã vang lên.

“Bảo bối ngoan ngoãn thân ái muốn chìm vào giấc ngủ, ta là an ủi ấm áp nhất của con”. Lâm Hải trong lúc bắt tri bắt giác đã dùng tới kiểu hát của ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’.

Âm thanh tự nhiên phảng phất như từ trên trời giáng xuống, Lâm Hải vừa mới mở miệng, quán bar ồn ào lập tức yên tĩnh.

‘Ba ba nhẹ nhàng canh giữ ở bên cạnh con, con đừng sợ đêm tối

Bảo bối của ta không cần rơi lệ, con phải học lấy nỗ lực không sợ bóng tối

Tương lai con phải tự mình đi đối mặt, sinh mệnh trong đêm...’

Bảo bối ngủ đi, hảo hảo chìm vào giấc ngủ, ba ba vĩnh viễn bồi tại bên cạnh con

Vui sướng cùng bị thương, không cần phải sợ hãi đối mặt, dũng cảm lên bảo bối của ba’

Thanh âm nhẹ nhàng mà giàu có tình cảm, bay vào lỗ tai của mỗi người.

Giờ khắc này, cả cái quầy rượu, mặc kệ già trẻ nam nữ, trong nội tâm cũng có một khóa thần kinh yếu ớt nhất bị kích động, phảng phất như trở lại khi còn bé bi bô tập nói, tập tễnh học bước lúc trước.

Nụ cười từ ái của phụ thân, thân thể như núi, bàn tay ấm áp, ngồi tại trên đầu vai phụ thân, khoái lạc vui đùa hạnh phúc, dưới ánh đèn tối tăm, có phụ thân làm bạn bên người mà ấm áp ngủ, từng màn lần lướt xông lên đầu.

Mà bây giờ, phụ thân đã già, thân thể không còn thẳng tắp, lẻ loi hiu quạnh thủ trong nhà, ngày đêm ngóng trông con cái trở về, trông mòn con mắt...

Trong lúc bắt tri bắt giác, người trong cả cái quầy rượu, đắm chìm trong tiếng ca, lệ rơi đầy mặt!

“Ta muốn về nhà, ta muốn vãn an cha ta!”

“Uy, cha, con nhớ ngài, con hiện tại liền trở về.”

“Cha, ngày mai con liền đón ngài tới nhà của con ở, Tiểu Lệ lại dám phản đối, ta con mẹ nó bỏ nàng ta a.”

Không biết qua bao lâu, mọi người lần lượt tỉnh lại, đối với phụ thân của mình tràn ngập áy náy.

Cường đầu trọc đưa tay đem nước mắt xoa đi, “Hay a, vậy mà nhớ tới lão ba đã chết nhiều năm của ta.”

“Hai Chó, bài hát này hát không tệ đi, đây chính là đặc biệt hát cho Cường ca ta.”

Nhớ tới một ca khúc sinh động như thế, lại là đặc biệt hát cho mình, Cường đầu trọc nhất thời cảm thấy đặc biệt có mặt mũi.

“Cường ca, bài hát này là ba ba hát cho nhi tử nghe.” Hai Chó co đầu rút cổ, nhỏ giọng nói.

Cường đầu trọc vỗ vào cái ót của Hai Chó một bàn tay.

“Cút mẹ mày đi, bài hát này...” Cường đầu trọc nói được một nửa, liền sinh sinh ngừng lại.

“Thao, hấn dám đùa nghịch ta a!” Cường đầu trọc kịp phản ứng lại, găm lên giận dữ.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt, đã sớm chạy mất tăm.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Hồng bao của Thái Thượng Lão Quân

“Sư phụ, đại học Giang Nam, nhanh!”

Tại thời khắc mọi người say mê, Lâm Hải đã sớm lôi kéo tay nhỏ của Liễu Hình Nguyệt, một đường phi nước đại, ra khỏi quán bar, đón xe chạy.

Trên xe taxi, Liễu Hình Nguyệt có chút mất tự nhiên thu tay trở về tay.

“Có lỗi a, lại giả mạo bạn trai của bạn, lại kéo tay bạn nữa.”

Lâm Hải xấu hổ cười một tiếng, có chút buồn buồn buông ra tay nhỏ mềm mại không xương của Liễu Hình Nguyệt.

Hắc hắc, thật mượt, thật mềm a.

“Không sao.” Mặt Liễu Hình Nguyệt hơi đỏ lên, “Vừa rồi, cảm ơn bạn.”

“Không cần khách khí, hành hiệp trọng nghĩa chính là việc chúng ta đáng phải làm!” Lâm Hải học khẩu khí nhân sĩ võ hiệp mà nói, còn không quên ở trong không gian thu hẹp của Taxi mà bày cái POSS.

Liễu Hình Nguyệt nhìn bộ dáng buồn cười của Lâm Hải, phốc phốc cười ra tiếng.

“Thật đẹp.” Lâm Hải không khỏi ngẩn ngơ.

“Đúng, bài bạn vừa mới ca, hát thật hay, đặc biệt cảm động, mình khóc ào ào.”

“Đúng không, ta cũng cảm thấy đặc biệt hay, đem cả chính ta cũng cảm động.” Lâm Hải rất lợi hại tán đồng gật gật đầu.

“Khanh khách, da mặt bạn thật dày, nào có tự mình khen chính mình như vậy.”

Xuống xe, Liễu Hình Nguyệt bỗng nhiên có chút kỳ quái nhìn Lâm Hải.

“Không đúng, bạn làm sao biết mình ở đại học Giang Nam?”

“Bởi vì ta biết Đọc Tâm Thuật a.” Lâm Hải giương một bản nghiêm túc nói.

“Có quý mới tin.” Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hình Nguyệt nhếch lên, một đường trò chuyện cùng Lâm Hải, nàng đã nhìn ra, Lâm Hải nói chuyện không có nghiêm túc.

Nghiêng đầu nghĩ, Liễu Hình Nguyệt bỗng nhiên nói: “Bạn sẽ không phải cũng là ở đại học Giang Nam đi? Bạn đã sớm nhận ra mình?”

“Còn không tính quá ngốc.”

“Này cũng không đúng a, vì cái gì mình đối với bạn một chút ấn tượng cũng đều không có?” Liễu Hình Nguyệt một mặt không hiểu.

Dựa vào, anh em không có cảm giác tồn tại như vậy sao?

Lâm Hải mặt đen lại.

Tốt xấu gì cũng ở trường học lẫn lộn hơn ba năm, coi như trước kia không biết, nhưng gặp mặt chỉ ít cũng sẽ nhìn quen mắt đi.

“Đúng rồi, bạn tại sao phải chạy tới quán bar ca hát a?” Lâm Hải cuối cùng đem vấn đề đã nghẹn một đêm, hỏi ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Hình Nguyệt lập tức không còn nụ cười, tâm tình có chút sa sút.

“Hôm nay cảm ơn bạn, mình nên trở về.”

“Ách... Để ta đưa.” Lâm Hải thảm máng một tiếng, lẩm miệng.

Vừa đưa Liễu Hình Nguyệt về xong, điện thoại của Vương Bằng liền đánh tới, thanh âm lo lắng rất lợi hại.

“Hải tử, người ở đâu? Tuyệt đối đừng đi ra, đầu trục đang tìm người khắp nơi.”

“Yên tâm đi, ta cùng Liễu Hình Nguyệt, đều đã về đến trường học.” Trong lòng Lâm Hải âm áp nói.

“WTF, nhanh như vậy!” Máy người Vương Bằng thả lỏng một hơi.

“Ta nói, ngươi thật tài a, quá ngu bức a, thế mà chơi trò anh hùng cứu mỹ, đem đầu trục đùa nghịch sừng sốt một chút, thế nào, Liễu Hình Nguyệt có lấy thân báo đáp không? Đúng, trước kia đi hát Karaoke không thấy ngươi ca hát thế nào a, hôm nay làm sao hát tốt như vậy, ta con mẹ nó a cũng khóc...”

Lâm Hải trực tiếp tắt điện thoại, nếu không mập mạp này có thể một mực lâm nhảm xuống dưới.

Nằm ở trên giường, hồi tưởng sự tình đêm nay, Lâm Hải cảm giác giống như đang nằm mơ.

Hiệu quả của ‘Nguyệt Cung Tiên Âm’, tuyệt đối cao hơn tưởng tượng của Lâm Hải, tại thời khắc mấu chốt, cứu mình cùng Liễu Hình Nguyệt.

Giờ phút này, Lâm Hải đã xác định, cái đám đầu bi trong kia, là thần tiên không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải vội vàng cầm điện thoại di động lên, mở ra Wechat.

Quầy giao dịch Thiên Đình vẫn còn đó, bạn tốt Thỏ Ngọc cũng vẫn còn ở đó.

Đây hết thầy, không phải là mộng!

Lâm Hải trở nên kích động.

Quý tích của cuộc đời mình, tuyệt đối sẽ vì vậy mà cải biến.

Chỉ chớp lát sau, mấy người Vương Bằng cũng trở về đến, tự nhiên không thiếu nói dài nói dai đối với sự tình đêm nay, một mực nói cho tới nửa đêm mới hưng phấn quá sức.

Ngày thứ hai.

“Ủm?” Lâm Hải vừa vào phòng học, chỉ thấy Vương Đình ngồi tại trên ghế ngồi, tập trung tinh thần chơi một cái máy tính bảng mới tinh.

Mà bên cạnh nàng ta, ngồi một cái nam sinh, một thân hàng hiệu, một cái tay rất không thành thật mà vuốt ve trên cái đùi trần trụi của Vương Đình.

Nam sinh này hẳn nhận biết, là ở lớp bên cạnh, gọi Triệu Lỗi, nghe nói trong nhà là mở công ty, rất có tiền, mỗi ngày đều chạy BMW ra vào trường học.

Không nghĩ tới, mới chia tay một ngày, Vương Đình liền cùng người khác thông đồng cùng một chỗ.

“U, Đình Đình, đây không phải là bạn trai của em sao?” Thấy Lâm Hải tiến đến, Triệu Lỗi lập tức âm dương quái khí nói.

“Là bạn trai cũ, một con quỷ nghèo, người ta mới sẽ không coi trọng hắn, chỉ là cùng hắn chơi đùa mà thôi, hôm qua đem hắn ném, bây giờ trong lòng người ta chỉ có Lỗi ca ngươi.” Vương Đình ôm lấy cánh tay Triệu Lỗi, cợt một hồi.

“Ha ha, cũng thế, nhìn một thân hàng via hè dễ nhũn như hắn này, liền xem như heo mẹ cũng sẽ không thích.”

“Đúng, heo mẹ thích dạng như ngươi này.” Lâm Hải trả về một câu, tìm cái chỗ ngồi xuống.

“Đó là đương nhiên...” Triệu Lỗi đắc ý lắc đầu, lời nói nói được một nửa liền nghẹn lại.

“Phi ~” Các học sinh trong phòng học cười vang.

Mặt Vương Đình, nhất thời biến thành màu gan heo.

Lúc này, thầy giáo tiến đến, các học sinh mới an tĩnh lại.

Lâm Hải đối với cái lớp này không hề có hứng thú gì.

Mở ra Wechat, quầy giao dịch Thiên Đình lại náo nhiệt lên.

Đồng Hải Long Vương: Thông báo tìm vật: Bản Long cung trong đêm qua mất đi một khóa Dạ Minh Châu, có ai nhặt được xin liên hệ cùng Quy Thừa tướng (*thừa tướng rửa), tất có thâm tạ.

Nhị Lang Thần: Phát thông báo tìm vật cái cọng lông ấy, mất đồ, trực tiếp tìm con khi kia, tuyệt đối là y trộm.

Ngộ Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, dám oan uổng lão Tôn, muốn ăn đòn a.

Nhị Lang Thần: Sợ ngươi a, không phục thì đơn đấu!

Ngộ Không: Xem ra ngươi là ngựa da, báo tọa độ!

Nhị Lang Thần: Đến, không đến là tôn từ (*cháu trai)!

Nhị Lang Thần phát một cái hình ảnh cực kỳ phức tạp, ở vị trí trung tâm tấm ảnh, có một cái chấm đỏ.

Ngộ Không: Tốt, lão Tôn đến ngay!

Trong đám lại an tĩnh.

Hai tên cường nhân chiến đấu này, đoán chừng là đến cái chỗ chấm đỏ bên trong hình ảnh kia ước đâu đi.

Leng keng!

Qua không bao lâu, Wechat lại vang.

Táo Vương Gia: Thông báo tuyển dụng một Đồng Tử Nhóm Lửa, giới tính tuổi tác không hạn chế, có thể huấn luyện, đãi ngộ ưu, người có ý định thì liên hệ với Bản tiên đề phòng vấn.

Nhật Du Thần: Cầu một người công tác về đêm, có thể kiêm chức phụ trách tuần tra ban đêm.

Hằng Nga: Bằng hữu vòng thứ nhất, hỗ trợ điểm xuống tán,!

Thác Thập Thiên Vương: Con ta Na Tra tham gia hoạt động “Nhi Đồng Xinh Đẹp Nhất Thiên Đình”, xin mọi người đầu quân cho số mười bốn một chút phiếu.

Na Tra: Sai, xin mọi người đầu quân cho số mười ba, số mười bốn là Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi: Mọi người thuận tiện cũng giúp ta đầu quân một chút thôi (phía sau là một cái biểu lộ mạnh mẽ)

“Ha ha ha, nguyên lai thường ngày của đám thần tiên này, cùng phàm nhân không có gì khác biệt a.”

Lập tức, Lâm Hải cảm giác những thần tiên cao không thể chạm này, liền bắt đầu vô cùng thân thiết.

“Khụ khụ...” Thái Thượng Lão Quân thực sự nhìn không được nữa.

Thái Thượng Lão Quân: Mọi người chú ý, đây là quầy giao dịch, nói chuyện phiếm đánh cái rắm đều có thể, nhưng không được phát quảng cáo, không yêu cầu tán, không cầu bỏ phiếu.

Thất Tiên Nữ: Tiệm trái cây Bàn Đào Viên khai trương bán đại hạ giá, ưu đãi toàn bộ hết thấy đều giảm còn tám mươi phần trăm trong ngày.

Ma Lễ Hải: Lớp huấn luyện tỷ bà của Ma Lễ Hải, để cho hài tử của ngài có một nghề thành thạo, báo danh đường dây nóng: 2B 2B 22 B.

...

Các loại quảng cáo lấp đầy màn hình, phát biểu của Thái Thượng Lão Quân trong nháy mắt đã bị chìm ngập.

Căn bản không ai để ý đến lão.

“Ha ha, có ý tứ.” Lâm Hải tâm huyết dâng trào, trực tiếp tại trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có thể sử dụng hồng bao để giải quyết vấn đề, tận lực đừng nói chuyện (phía sau là một cái biểu lộ che miệng cười)

Thái Thượng Lão Quân: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, (ba cái biểu lộ giờ ngón tay cái)

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?” Thái Thượng Lão Quân @ Lâm Hải một cái, Lâm Hải mới chú ý tới, mình tại trong đám danh thiếp, lại có tên là Tiểu Hồ Đồ Tiên.

Leng keng!

Bỗng nhiên, một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Lâm Hải nhanh tay lẹ mắt, ấn xuống.

“Ngươi lấy được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.”

Cướp được!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vì Nghệ Thuật Hiến Thân?

“Độn Hình Đan?”

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn ra xem xét thuyết mình.

Độn Hình Đan: Ẩn hình giấu dấu vết, Thần Quỷ không tra được, thời gian kéo dài hai canh giờ.

“Móa, cái này không phải tục xưng là Ẩn Thân Thuật sao?”

Lâm Hải kinh hãi một trận.

“Đậu móa, cái này nếu để cho tên mập mập chết bầm Vương Bằng kia biết rõ, tuyệt đối lập tức ăn, xông vào nhà tắm nữ, nhìn nữ nhân tắm rửa.”

“A? Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: Phía dưới Kim Tiên phục dụng thì vô hiệu.”

Em gái nguoi! Hô cha a! Lâm Hải nhất thời nhụt chí.

Không cần hỏi, hẳn phạm nhân một cái, khẳng định nằm trong hàng ngũ phục dụng vô hiệu.

Lâm Hải cũng lười rút ra, rời khỏi túi càn khôn, trong đám nói chuyện phiếm của Thiên Đình lại loạn.

Cửu Thiên Huyền Nữ: Cái hồng bao này phát rất đẹp! (phía sau một cái biểu lộ chỉ hướng phía bên trên)

Lôi Thần: Lão bản (biểu lộ quý xuống đất dập đầu)

Nhật Du Thần: Dựa vào, vì cái gì lại phát hồng bao vào thời điểm ta trực ban, lông cũng không thể cướp (biểu lộ khóc lớn)

Dạ Du Thần: Ta đang ngủ bù thì làm sao nói (biểu lộ khóc rống)

Xích Cước Đại Tiên: @ Trương Quả Lão, cái Nguyên Linh Đan nguoi đoạt được kia có bán hay không?

Trương Quả Lão: Đã phục dụng (biểu lộ cười to)

Xích Cước Đại Tiên: @ Trương Quả Lão, móa! (biểu lộ khinh bỉ)

Nhị Lang Thần: @ Thái Thượng Lão Quân, nguoi, sớm không phát, muộn không phát, phát lúc này... Ai u, nguoi thế mà làm một chiều Hầu tử Thâu Đào này, thật âm hiểm a!

Ngộ Không: Ha ha, con ta, cảm giác như cả trướng như thế nào? @ Thái Thượng Lão Quân, lão quý, phát tiếp, phát tiếp!

Cái hai hàng này, đánh nhau cũng không quên đoạt hồng bao, phát Wechat, Lâm Hải biểu thị rất lợi hại chịu phục.

Thái Thượng Lão Quân: @ toàn thể thành viên, về sau mỗi ngày ta sẽ phát hồng bao tại trong quây một lần, nếu như người nào tại trái với quy định mà phát quảng cáo trong quây, liền hủy bỏ hồng bao cấp cho cùng ngày.

Thiết Quải Lý: Kiên quyết đã kích hành vi loạn phát quảng cáo!

Thái Bạch Kim Tinh: Chồng lại quảng cáo, từ bên người làm lên, ta phải theo luật thôi!

Hằng Nga: Hết thầy hành vi loạn miến quảng cáo, đều là lưu manh.

Nhị Lang Thần: Người nào dám phát quảng cáo, liền để cho Hạo Thiên Khuyển qua nhà đó ăn cơm.

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

Ngộ Không: Người nào còn dám phát quảng cáo, lão Tôn ta tìm kẻ đó cướp đồ!

...

Trong lúc nhất thời, những thần tiên đậu bi này đều nhao nhao tỏ thái độ, liền cả mấy người vừa mới phát qua quảng cáo, cũng rất lợi hại vô sỉ mà gia nhập vào.

Không có cách, hồng bao của Thái Thượng Lão Quân, có sức hấp dẫn quá lớn.

Tiết thứ hai là tự học.

Thời điểm Lâm Hải đang cắm đầu chơi điện thoại di động, trong phòng học bỗng nhiên bắt đầu loạn, các học sinh châu đầu ghé tai, giống như đang hưng phấn nghị luận cái gì đó rất lợi hại.

Lâm Hải ngẩng đầu một cái, vừa vận trông thấy Liễu Hình Nguyệt đứng tại cửa ra vào, đang hết nhìn đông tới nhìn tây.

Liễu Hình Nguyệt cũng nhìn thấy Lâm Hải, ngòn ngọt cười, cộc cộc cộc đi tới.

“WTF! Hoa khôi thanh thuần Liễu Hình Nguyệt, nàng làm sao tới lớp chúng ta, tới tìm ai?”

“Nàng không phải là thăm mến ta, đến thổ lộ cùng ta a?”

“Lăn người nha, nhìn người mặt con cóc này, cùng ta thổ lộ còn tạm được.”

Lũ gia súc nam tính trong lớp, bắt đầu chảy nước bọt ý dâm

Con mắt Triệu Lỗi cũng thẳng, đặc biệt là khi thấy Liễu Hình Nguyệt lại là đang hướng phượng hướng của chính mình mà đi tới, mà trên mặt nàng lúc này lại mang theo nụ cười mê người, xương cốt toàn thân của Triệu Lỗi cũng xóp giòn.

“Ha ha, Liễu Hình Nguyệt là tới tìm ta!”

“Ngẩng lại cũng thế, trừ ta, một phòng này đều nghèo bức, cái nào xứng với loại mỹ nữ như Liễu Hình Nguyệt này.”

“Tới đi, nữ thần, đến trong vòng ôm ấp của ta đi!”

Hai mắt Vương Đình nhìn chằm chằm vào Liễu Hình Nguyệt, sắc mặt âm trầm, một mặt tức giận.

Hôm nay trên người Liễu Hình Nguyệt mặc một chiếc áo lụa ôm người màu trắng, thân dưới là một chiếc quần bò ngắn, phác hoạ ra dáng người hoàn mỹ, theo thân thể đi lại, một cỗ khí tức thanh xuân đập vào mặt, mười phần mê người.

Đương nhiên, đối Vương Đình mà nói, cái này đều không phải là chủ yếu.

Để Vương Đình cơ hồ điên mất là, nàng ta thế mà cùng Liễu Hình Nguyệt, đụng hàng!

Là, đụng hàng!

Lúc đầu, tư sắc của Vương Đình cũng coi như trung thượng, phối hợp với cái y phục thời thượng trên thân thể này, càng lộ ra thanh xuân tịnh lệ, bản thân Vương Đình cũng hết sức hài lòng.

Nhưng cùng một loại y phục, sau khi mặc ở trên thân Liễu Hình Nguyệt, Vương Đình nhất thời âm đạm phai mờ.

Đặc biệt là có người bắt đầu đem ánh mắt không ngừng mà chuyển đổi trên thân nàng ta và Liễu Hình Nguyệt, Vương Đình cảm thấy mình tựa như một tên hề, hận tim không được một cái lỗ để chui vào.

“Liễu Hình Nguyệt...” Cách Liễu Hình Nguyệt còn có ba bước, Triệu Lỗi liền đứng lên, mang theo nụ cười nịnh nọt, hướng phía Liễu Hình Nguyệt chào hỏi.

Cử động của Triệu Lỗi, kèm chút đem lá gan của Vương Đình cũng tức điên, ngay trước mặt nàng ta còn dám thông đồng với nữ hài khác, đây là muốn nháo loại nào.

Bất quá Vương Đình cũng không dám nổi giận, chỉ có thể đem con tức hướng trong bụng nuốt, nếu không cái loại cậu ấm như Triệu Lỗi này, vài phút sau liền sẽ đem nàng ta ném đi.

Liễu Hình Nguyệt làm như không thấy Triệu Lỗi, trực tiếp từ bên cạnh gã vượt qua, đặt mông ngồi tại bên người Lâm Hải.

“Ta dựa vào, tình huống như thế nào?”

“Liễu Hình Nguyệt lại là tìm đến Lâm Hải, cái này, cái này không khoa học a...”

“Vừa nãy Vương Đình nói nàng ta đem Lâm Hải ném đi, hiện tại xem ra, chỉ sợ không phải là chuyện như vậy đi.”

“Đúng đấy, Lâm Hải người ta có Liễu Hình Nguyệt, sẽ còn hiếm có nàng ta sao? Đoán chừng là nàng ta bị quăng đi.”

“Các người có chú ý đến y phục của Vương Đình hay không, thế mà cùng một dạng với Liễu Hình Nguyệt a, trong này nhất định có cố sự.”

Trong lúc nhất thời, phòng học vỡ tổ.

Vương Đình thấy Liễu Hình Nguyệt lại là tìm đến Lâm Hải, cũng sững sốt.

Sau đó, không khỏi có một cổ cảm giác nhục nhả xông tới.

Nhất là khi nghe được nghị luận của mọi người đối với mình, Vương Đình đang một cái đứng lên.

Không có mặt mũi đợi tiếp nữa.

Triệu Lỗi hung dữ liếc trừng Lâm Hải một chút, cũng theo ra ngoài.

Bị Liễu Hình Nguyệt phoi ở nơi đó, gã cũng không có mặt mũi mà đợi.

“Bạn làm sao lại tới đây?” Lâm Hải rất kinh ngạc mà hỏi.

“Bạn có thể giúp mình một việc hay không?” Liễu Hình Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Nói đi, lên núi đao xuống biển lửa, nghĩa bất dung từ, liền xem như bán thân thể, cũng tuyệt không hai lời.” Lâm Hải liền ngang lăm liệt nói.

“Bớt lăm lăm” Liễu Hình Nguyệt cười khúc khích, sau đó nghiêm mặt nói, “Hôm qua trở về mình đã suy nghĩ thật lâu, ca khúc của bạn hôm qua sở dĩ có hiệu quả tốt như vậy, hẳn là đã áp dụng một loại phương thức phát âm rất lợi hại đặc biệt.”

Phốc!

Lâm Hải nghe xong, kém chút liền từ trên ghế ngã xuống.

WTF, cái này đều có thể đoán được?

Không hổ là học âm nhạc, chỉ nghe một lần liền tìm đến nơi mấu chốt.

“Không sai, đúng là một loại phương thức phát âm đặc biệt.”

“Vậy bạn có thể dạy mình hay không?” Liễu Hình Nguyệt một mặt chờ đợi.

“Nói cái gì đó?” Lâm Hải một mặt buồn bực nộ, “Ca ca ta đường đường là nam nhi bảy thước, bán mình không bán nghề!”

“Chán ghét, nhanh nói có thể hay không!”

“Có thể!”

“Thật?”

“Nhưng mình có một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Làm bạn gái của mình.”

“Cút!” Liễu Hình Nguyệt nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền.

“WTF, lại là xì xào bàn tán, lại là liếc mắt đưa tình, xem ra Liễu Hình Nguyệt thật bị Lâm Hải cảm xuống.”

Hai người nhìn như cử chỉ thân mật, để cho người ta lại là một phen miên man bất định.

“Nói nghiêm túc, đến cùng có dạy không?”

“Mình có chỗ tốt gì?”

“Bạn muốn cái chỗ tốt gì?”

“Vừa rồi đã nói.” Hai tay Lâm Hải đưa ra.

Liều Hinh Nguyệt khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp mang theo buồn bực trợn lên giận dữ nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải xem xét, trò đùa không thể tiếp tục nữa, nếu không Liều Hinh Nguyệt thật gấp.

Nhưng Lâm Hải còn chưa mở miệng, Liều Hinh Nguyệt đã nói chuyện trước.

“Tốt, mình đáp ứng bạn!”

“Cái gì?” Lần này lại là Lâm Hải mộng bực.

“Bạn, bạn đây coi như là hiến thân vì nghệ thuật sao?”

Liều Hinh Nguyệt không nói chuyện, vành mắt lại hồng.

“WTF, tình huống như thế nào?” Lâm Hải hoảng “Mình là nói đùa với bạn, mình sẽ vô điều kiện dạy cho bạn.”

“Bây giờ tối, mình ở phòng luyện giọng của hệ Âm nhạc chờ bạn.”

Nói xong, không đợi Lâm Hải trả lời, Liều Hinh Nguyệt đã đứng dậy rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tắm mộc đưa tới cửa

Lâm Hải một mực ở vào trạng thái mộng bực.

Một câu nói đùa, Liều Hinh Nguyệt thế mà coi là thật.

Đương nhiên, làm giả hoá thật thế này, đối với Lâm Hải mà nói, cao hứng còn không kịp đây.

Làm bạn trai của hoa khôi, đoán chừng không có một cái nam sinh nào là không nguyện ý.

Nhưng máu chốt là, Liều Hinh Nguyệt khóc, nơi này khẳng định có vấn đề a.

Đậu móa, chính mình không phải là thành nguy quân từ lợi dụng lúc người ta gấp gáp khó khăn mà ép buộc chứ.

Lâm Hải phiền đến không được.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Ấn mở sổ truyền tin xem xét, ta dựa vào, Ngô Không!

Lâm Hải kích động đến mức kém chút là nhảy dựng lên, hẳn chính là nhìn Tây Du Ký mà lớn lên, đối với Ngô Không ưa thích đến không được.

Đồng ý! Không có nói gì.

“Người vừa mới cướp được Độn Hình Đan sao? Không bằng bán cho lão Tôn ta thì như thế nào?” Vừa mới được chấp nhận, tin tức của Ngô Không liền phát tới.

“Ha ha, một viên thuốc mà thôi, tặng cho Đại Thánh lại như thế nào.” Lâm Hải trực tiếp đem Độn Hình Đan phát cho Ngô Không.

Dù sao chính mình lại không dùng được, không bằng đưa cho Ngô Không, xin một cái nhân tình.

“A, đa tạ, đa tạ!” Ngô Không phát một chuỗi biểu lộ ôm quyền.

“Người rất hợp khẩu vị của lão Tôn ta, ngày sau lão Tôn nhất định có hồi báo.”

Phòng luyện giọng của hệ Âm nhạc

Triệu Lỗi cúi đầu khom lưng đứng tại trước người một cái tuổi trẻ nam tử.

“Hò ca, đây là bạn gái của ta, Vương Đình, Đình Đình, nhanh gọi Hò ca.”

“Hò ca khỏe.”

Hồ Vi bắt chéo hai chân, dùng khoeo mắt liếc nhìn Vương Đình một cái.

“Ta nói Triệu Lỗi, cô bạn gái này của ngươi khẩu vị rất khá a, bắt quá chất lượng lại kém xa.”

Mặt Vương Đình đỏ bừng một cái liền hồng.

Triệu Lỗi ngượng ngừng cười một tiếng.

“Hò ca, ngươi cùng Diệp thiếu gia có quan hệ tốt, nhìn xem có thể cùng Diệp thiếu gia nói nói hay không, tháng sau là giải đấu lớn của ca sĩ thanh niên thành phố, Đình Đình cũng muốn...”

“Hình Nguyệt!” Còn chưa nói xong, Hồ Vi liền nhanh chóng đứng lên, hướng phía cửa đi đến.

Triệu Lỗi xấu hổ một trận, lời đến khoe miệng, lại nuốt xuống.

“Hình Nguyệt, ngươi tới.”

Liễu Hình Nguyệt nhướn mày.

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta cùng ngươi không có quen như vậy, không được gọi thân thiết như vậy.”

“Hình Nguyệt, ta đã nói qua cùng Diệp thiếu gia, chỉ cần ngươi đáp ứng làm bạn gái của ta, thì quán quân của giải đấu lớn ca sĩ thanh niên thành phố tháng sau, chính là ngươi.” Hồ Vi không có chú ý chút nào đối với thái độ của Liễu Hình Nguyệt, cười nói.

“Không cần, ta đã có bạn trai, mà ta sẽ dựa vào thực lực của mình, thắng được quán quân.”

“Có bạn trai?” Sắc mặt Hồ Vi, xoát cái trầm xuống.

“Không có khả năng, ngươi nói cho ta biết, là ai?”

“Hình Nguyệt.” Đúng lúc này, Lâm Hải đứng hện mà tới.

“Hắn là ai?” Hồ Vi nhìn về phía Lâm Hải, con mắt tràn ngập địch ý.

“Ta không phải là đã nói cùng ngươi sao, ta có bạn trai, cũng là hắn.” Liễu Hình Nguyệt đi đến bên người Lâm Hải, nói.

“Ta dựa vào!” Gặp cảnh tượng này, Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ.

Đậu móa, bạn trai có làm được hay không thì chưa có nói, nhưng cái tấm mộc đưa tới cửa này là đã làm trước tiên rồi.

“Ngươi khỏe, ta là bạn trai của Hình Nguyệt.” Lâm Hải vươn tay, nắm lấy vòng eo mềm mại tinh tế của Liễu Hình Nguyệt.

Đã định phải làm tấm mộc, thì trước vợ vết điểm lợi tức rồi lại nói.

Cảm nhận được bên hông truyền đến nhiệt độ, thân thể Liễu Hình Nguyệt cứng đờ, quay đầu liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Bạn trai ta, Lâm Hải.”

Sắc mặt Hồ Vi âm trầm đến đáng sợ.

“Hình Nguyệt, không nên tùy tiện tìm a miêu a cầu đến gạt ta, quán quân thành phố Thanh Tái, ngươi không muốn sao?”

Thân thể Liễu Hình Nguyệt rõ ràng run lên, tựa hồ đối với cái chức quán quân này, mười phần đề ý.

“Quán quân ta sẽ đi tranh thủ, hơn nữa, có bạn trai ta phụ đạo ta, ta đối với quán quân rất có lòng tin.”

“Ha ha, hắn phụ đạo ngươi? Thật sự là trò cười.” Lúc này, Vương Đình cùng Triệu Lỗi cũng đi tới.

“Hò ca, cái Lâm Hải kia cũng là tiểu tử nghèo đến từ nông thôn ca hát ngũ âm cũng không được đầy đủ, còn muốn phụ đạo người khác đâu.”

Vương Đình nóng lòng biểu hiện tại trước mặt Hồ Vi, đi qua liền đem nội tình của Lâm Hải tung ra.

Lâm Hải chau mày, nữ nhân này, tốt xấu gì cũng ở chung một năm, làm gì phải theo chính mình đối nghịch đây.

“Hình Nguyệt, ngươi còn nói không phải là đang gạt ta sao?” Hồ Vi nghe xong, cười lạnh một tiếng, càng thêm xác nhận, Lâm Hải là tên giả mạo mà Liễu Hình Nguyệt lắm thời tìm đến.

Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt rất lợi hại mà ăn ý không nhìn Hồ Vi, bắt đầu thảo luận lên kỹ xảo phát ra tiếng.

“Đúng, đem khí tồn ở giữa xương sườn thứ ba cùng thứ tư, dùng hai sườn phát âm.”

“Ha ha, chết cười ta.” Vương Đình rất lợi hại mà khoa trương cười rộ lên.

“Tuy ta không phải chuyên môn ca hát, thì cũng biết, muốn chọc giận lưu giữ đan điền, dùng ổ bụng phát âm, chứ chưa từng nghe nói dùng hai sườn phát âm.”

“Đúng đây, đem khí tồn ở giữa xương sườn, này không trực tiếp liên đầu sóc hông sao.” Triệu Lỗi cũng đi theo phụ họa.

“Tốt, Hình Nguyệt, không nên nháo.” Hồ Vi cau mày nói.

“Là thế này phải không? A ~ nha ~” Liễu Hình Nguyệt trực tiếp đem Hồ Vi làm không khí, dựa theo phương pháp của Lâm Hải, luyện ra âm thanh.

“Đúng, chính là như vậy.” Không thể không nói, Liễu Hình Nguyệt rất có thiên phú ca xướng, chỉ chốc lát, liền đem vị trí phát ra tiếng tìm ra đúng.

“Liễu Hình Nguyệt, Hồ thiếu đối ngươi một tấm chân tình, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh mới đúng, tại sao phải tìm một cái rác rưởi như thế đi ra, mất mặt xấu hổ đâu?”

Bỗng nhiên, một cái nam sinh hơi đẹp trai, đi tới nói.

“Lư Tuấn, chuyện của ta không cần ngươi quản.” Nam sinh này, gọi là Lư Tuấn, cũng là hệ Âm nhạc, người đẹp trai, ca xướng cũng tốt.

Người trong hệ Âm nhạc, cũng cảm thấy y cùng Liễu Hình Nguyệt, là một đôi trời sinh, Lư Tuấn cũng đã truy cầu Liễu Hình Nguyệt một đoạn thời gian rất dài.

Thế nhưng Liễu Hình Nguyệt đối với y một mực rất lãnh đạm, đặc biệt là sau khi Hồ Vi cũng bắt đầu truy cầu Liễu Hình Nguyệt, y đành phải từ bỏ.

Lư Tuấn lúc đầu đang thông đồng với một cái học muội, thấy Liễu Hình Nguyệt đem một cái người ngoài nghề là Lâm Hải đến làm buồn nôn Hồ Vi, lập tức đứng ra, vì Hồ Vi mà hát đệm.

Y cũng là muốn tham gia thi đấu Thanh Ca của thành phố, đem Hồ Vi vỗ mông ngựa tốt, bằng quan hệ giữa Hồ Vi cùng Diệp thiếu gia, không dám nói hạng nhất hạng hai, nhưng một cái thứ hạng tốt tuyệt đối không thoát khỏi.

“Liễu Hình Nguyệt, nghe ta khuyên một câu, chớ chọc Hồ thiếu tức giận, để cái rác rưởi này cút ngay.”

Lâm Hải không cao hứng.

“Rác rưởi để người nào xéo đi?”

“Rác rưởi để người nào xéo đi!”

Phốc!

“Già đầu như vậy, người thế mà còn có thể mắc lừa, IQ thật sự là đáng lo a.” Lâm Hải xem thường lắc đầu.

“Ngươi...” Mặt Lư Tuấn đỏ bừng lên, đầu mứa, chủ quan.

“Tiểu tử, năng lực sinh miệng lưỡi rất giỏi, nếu ngươi đã nói ngươi cũng hiểu âm nhạc, này có dám hiện tại cùng ta tỷ thí một chút hay không, để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì mà phụ đạo Liễu Hình Nguyệt.”

“Tốt.” Lâm Hải cười lạnh, đầu mứa, cái này không phải đem mặt đuổi đến tìm đánh sao?

Lư Tuấn khinh thường cười một tiếng, thật đúng là dám đáp ứng, đợi lát nữa ngươi sẽ biết tay.

“Các vị đồng học!” Lư Tuấn quay đầu, hướng phía các học sinh trong phòng luyện giọng hô nói.

“Cái gia hỏa không biết xuất hiện từ nơi nào này, không biết từ đâu lấy tới dũng khí, muốn cùng ta ở chỗ này so sánh một khúc, Lư Tuấn ta, muốn mọi người hỗ trợ làm cái trọng tài.”

“Tốt, Lư Tuấn, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi!”

“Tuấn ca, ta là fan của ngươi, cổ lên, ngược chết hẳn!”

Mấy nữ nhân mê trai mắt bốc ánh tim, điên cuồng hét chói tai vang lên.

Lưu Tuấn đắc ý ngẩng đầu lên, quay đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại, nụ cười nhất thời ngưng kết.

Chỉ thấy Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt, đang cúi đầu cười nói, căn bản không hề phản ứng đến cái gốc rạ này.

“Uy, tiểu tử, ngươi đến cùng có dám so hay không?” Lưu Tuấn đẩy về khinh bỉ.

“Há, ngươi hát trước, hát trước đi.” Lâm Hải hững hờ phát phát tay, tiếp tục cùng Liễu Hinh Nguyệt nói thầm cái gì đó, còn thỉnh thoảng phát ra trợn trợn tiếng cười.

Mặt Lưu Tuấn đều đen.

Đây là trần trụi không nhìn a.

Chờ đó, ngươi sẽ biết tay!

“Tốt, vậy ta hát trước, chờ ta hát xong, ngươi đoán chừng đến dừng khí đứng ra đều không có.”

“Chờ một chút!” Hồ Vi bỗng nhiên đứng ra.

“So ca hát không thì có ý gì, dù sao cũng phải ra chút tiền đặt cược đi.”

Hồ Vi vừa dứt lời, Lâm Hải còn đang cúi đầu nói giỡn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn qua Hồ Vi, hai mắt phát sáng lấp lánh.

“Đậu phộng, thân nhân a!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Không cẩn thận thành Ca Vương

“Nói đi, mặc kệ đánh cược cái gì, ta cũng phụng bồi. Đúng, tiền đặt cược tốt nhất lớn một chút, nếu qua hẹp hòi, thì làm trò cười cho người khác.”

Đậu móa, cơ hội ăn hôi tốt a, Lâm Hải cũng sẽ không bỏ qua.

Cái mũi Hồ Vi kém chút tức điên, đường đường là một trong tứ công tử của đại học Giang Nam, gã lúc nào đã hẹp hòi qua?

“Vậy thì liền tùy tiện chơi đùa, đánh cược mười cái đi.” Hai tay Hồ Vi ôm ngực, ngạo mạn nói nói.

“Mười cái? Cái gì mười cái?” Lâm Hải sững sờ.

“Cũng là mười vạn, đồ nhà quê.” Triệu Lỗi ở bên cạnh xem thường nói.

“A, không có vấn đề, không có vấn đề.” Đầu Lâm Hải có chút giống như gà con mổ thóc.

Mười vạn nha, thật vui vẻ!

“Hồ ca, hần chỉ là một cái quỹ nghèo, một hồi nữa thua một trăm ngàn, có là một ngàn cũng không nhất định cảm ra được, ngươi đừng theo hần chỉ.” Vương Đình vội vàng nhắc nhở nói.

“Không bỏ ra nổi? Hừ hừ.” Hồ Vi cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hung quang, “Không bỏ ra nổi thì có biện pháp không bỏ ra nổi.”

“Bắt đầu đi.” Hồ Vi hướng phía Lưu Tuấn nháy mắt một cái.

“Chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng ngăn cản.

“Thế nào, sợ hãi, muốn đổi ý?”

“Ta muốn thêm một thứ nữa.”

Lâm Hải quét mắt một vòng nhìn Triệu Lỗi, Vương Đình cùng Lưu Tuấn, trêu tức nói: “Nhìn chúng cậu hoàn toàn bên cạnh người, không bằng lại

thêm một thứ, nếu như ta thắng, mỗi người các người, lại học ba tiếng chó sủa.”

“Người ai là chó!” Triệu Lỗi liền muốn vọt qua, lại bị Hồ Vi ngăn lại.

“Nếu như người thua đâu?”

“Ta thua thì ta học chứ sao.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Hừ, tự rước lấy nhục mà thôi. Bắt đầu đi.”

“Các vị đồng học, một bài ‘Nhất Tiên Mai’, xin tặng cho mọi người.”

“Một kéo? WTF, đây là muốn làm thái giám sao? Người đây là có bao nhiêu nghĩ quần?”

Một câu của Lâm Hải, để cho Luru Tuấn vừa đem khí tức điều chỉnh tốt, kềm chút đau sốc hông.

Liễu Hinh Nguyệt phốc phốc cười ra tiếng, liếc Lâm Hải một chút, “Luru mạnh!”

“Chân tình, giống thảo nguyên rộng lớn...”

Không thể không nói, bản lĩnh diễn xướng của Luru Tuấn vẫn là rất lợi hại tình cảm phong phú, vững chắc, rõ ràng, đem cảm xúc trong lời ca của bài hát này, diễn dịch vừa đúng.

“Luru Tuấn, chúng ta yêu người!”

“Luru Tuấn, người quá hay rồi, so ban đầu hát còn dễ nghe hơn, ngu a!”

Các học sinh vây xem, lớn tiếng hoan hô, tựa hồ bị tiếng ca của Luru Tuấn chinh phục.

Một khúc hát hết, Luru Tuấn đối với biểu hiện của mình cũng rất hài lòng, khiêu khích hướng phía Lâm Hải nhếch nhếch mi.

“Thôi đi, trách không được muốn nhập cung, nguyên lai là cái nương pháo (*loại thích giả nữ).” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Phốc!

Luru Tuấn tức giận đến kềm chút thổ huyết.

“Thiếu nói châm chọc đi, đợi lát nữa sẽ có người khóc, đến lượt người!”

“Hát cái gì mới được đây?” Lâm Hải đi đến giữa bục, xoa cằm, nhú mồm nói thầm.

“Có.” Lâm Hải vỗ tay một cái, “Liền hát bài ‘Cầu vòng’ đi.”

‘Yêu cũng đừng ngại trang, mắt tích cũng đừng bàng hoàng

Mặc kệ tương lai như thế nào, em đều phải bảo trì kiên cường

Nếu như ngày mai tâm của em, y nguyên còn tại nơi này

Anh sẽ nguyện ý tiếp nhận phần yêu này, bồi tiếp em chế tạo một phiên trời đất

Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, mỗi ngày đều là vui đùa cười nói

Vô luận tình tiết lãng mạn hoặc ly kỳ, chủ của nơi này vẫn là em

Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, có khi sáng sủa có khi mưa

Đến thời điểm cầu vòng xuất hiện anh sẽ nói cho em biết, anh yêu em, vượt qua cả cầu vòng mỹ lệ’

Lâm Hải vừa mới mở miệng, toàn bộ phòng luyện giọng đều an tĩnh lại.

Không có người nói chuyện, cũng không có người reo hò.

Tất cả mọi người, cũng bị kéo vào ý cảnh ở trong tiếng ca.

Trên mặt mỗi người, cũng treo nụ cười hạnh phúc, phảng phất như trong tiếng ca này có một cái người yêu nguyện ý vì mình tiếp nhận hết thảy, chế tạo một phiên trời đất cho mình, ở ngay tại bên cạnh mình, nhẹ giọng nói yêu đối với mình.

Liễu Hinh Nguyệt đã si, nhìn qua Lâm Hải, tựa như nhìn thấy người yêu của chính mình, trên mặt treo đầy hạnh phúc cùng ngọt ngào.

“Thế giới của anh từ nay về sau sẽ có thêm một người, bài hát này, là hát cho ta đúng không?”

“Xoạt!” Phòng luyện giọng sôi trào.

Các học sinh đã tỉnh táo lại liền điên cuồng.

“Hát quá hay, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tiếng ca dễ nghe như vậy.”

“Nghe hẳn ca xong, ta rất muốn có một cái người yêu, làm bạn với ta a.”

“Không được, ta muốn yêu đương.”

Sắc mặt Lưu Tuấn tái xanh, thầm mắng một tiếng, chính mình làm sao cũng bị tiếng ca này cảm nhiễm.

“Thế nào, bắt đầu biểu quyết đi.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Cái này...” Lưu Tuấn có chút do dự, y thực sự không nghĩ tới Lâm Hải hát tốt như thế, tốt đến mức cả niềm tin của y cũng dao động.

Lưu Tuấn không khỏi hung hăng trừng Vương Đình một cái.

Cái này cũng là do người nói hẳn ngũ âm không được đầy đủ sao?

“Thế nào, không dám đối mặt với hiện thực?”

Lâm Hải xùy cười một tiếng, hướng phía các học sinh nói nói, “Các vị đồng học, hiện tại nên công bố kết quả, vị Lưu Tuấn này, nhắc tay!”

Lưu Tuấn vội vàng khăn trương hướng đám người nhìn lại, lựa thừa lời kéo, mấy chục người chỉ có ba bốn người nhắc tay, cộng thêm Hồ Vi, Triệu Lỗi cùng Vương Đình, cũng bắt quá mới có sáu, bảy người.

Xong! Lưu Tuấn một trận bất lực.

“Tốt, tiếp đó, ta, nhắc tay!”

Bạch!

Đám người nhao nhao giơ tay lên, nhìn Lâm Hải, một mặt sùng bái.

“Cảm ơn, mọi người.”

“Kết quả đã đi ra, thực hiện tiền đặt cược đi.” Lâm Hải hướng phía Hồ Vi nhún vai nói.

“Hừ! Sẽ không quít của người, một trăm ngàn mà thôi, đối với thứ quý nghèo như người này mà nói, là khoản tiền lớn, đối ta mà nói, mưa bụi.”

“Ba!” Một tấm thẻ chi phiếu hướng phía Lâm Hải ném đi, “Mặt mã là sáu số không.”

“Thanks!” Lâm Hải tiếp được, đem thẻ giơ lên, một mặt đắc ý.

“Hừ, đi!” Hồ Vi không tiếp tục chờ được nữa.

“Chờ một chút!” Lâm Hải bỗng nhiên tiến lên, đem Hồ Vi cản lại.

“Hình như còn có một hạng tiền đặt cược, không có thực hiện đi.” Lâm Hải vừa mới nói xong, sắc mặt Hồ Vi mạnh mẽ biến.

“Đúng đây, còn không có học chó sửa đâu!”

“Đúng, nhanh học chó sửa đi!”

Sinh viên vây xem, bắt đầu ồn ào.

“Tiểu tử, không nên quá phận!” Hai mắt Hồ Vi nhú lại, lạnh lùng nói.

“Có chơi có chịu, thiên kinh địa nghĩa, làm sao, muốn chơi xấu?”

Lâm Hải không có tránh né, cùng Hồ Vi nhìn thẳng.

“Tốt, có dũng khí!” Hồi lâu, Hồ Vi gật gật đầu.

“Ba người các ngươi, mỗi người học ba tiếng chó sủa!”

“Hò ca, chúng ta...”

“Hò thiếu...”

Sắc mặt của ba người Triệu Lỗi hoàn toàn thay đổi.

“Đầu móa, tranh thủ thời gian học cho ta!” Hồ Vi một mặt hung tướng, rống nói.

“Thao, ngươi chờ đó cho ta!” Triệu Lỗi hướng phía Lâm Hải phát câu ngoan thoại, sau đó...

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

Ba người không dám không học, mỗi người gọi ba tiếng, trên mặt đỏ bừng, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

“Hống!” Các học sinh vây xem, lại là một trận cười vang.

“Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi!” Hồ Vi mắt lộ hung quang, cất bước chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã!” Lâm Hải lần nữa tiến lên, đem gã cản lại.

“Ngươi thật giống như còn không có học đâu?”

“Ngươi...” Con mắt Hồ Vi cơ hồ trừng ra máu.

“Tiểu tử, làm ngươi phải lưu lại một con đường, ngươi biết ta là ai không?”

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, ta chỉ biết ngươi đã thua, liền phải học tiếng chó sủa.”

Dù sao đã đem Hồ Vi đắc tội, không cho gã học, là gã có thể buông tha mình sao?

Lâm Hải dứt khoát lưu manh đến cùng.

“Tốt, rất tốt!” Hồ Vi hồng học thờ hớn hển.

“Ta học mẹ ngươi ấy!” Hồ Vi một tay đẩy Lâm Hải ra, hướng phía cửa đi đến.

Mấy người Triệu Lỗi, đến đâu cũng không ngẩng lên được, vội vàng xám xịt theo ra ngoài.

“Thôi đi, thua không nổi thì đừng học người đánh cược.” Lâm Hải hướng phía bóng lưng Hồ Vi, dựng thẳng ngón giữa.

“Sự tình hôm nay, cảm tạ mọi người.” Sau khi mấy người Hồ Vi rời đi, Lâm Hải lần nữa hướng phía các học sinh phát phát tay.

“Lâm Hải, Ca Vương!”

“Lâm Hải, Ca Vương!”

“Lâm Hải, Ca Vương!”

...

Không biết người nào bắt đầu, nhất thời, phòng luyện giọng lại là một mảnh reo hò.

Ngạch, không cần thận thành Ca Vương?

Lâm Hải có chút ngượng ngùng sờ mũi một cái.

“Cường đầu trục!” Bên ngoài phòng luyện giọng, Hồ Vi sắc mặt âm trầm gọi điện thoại, “Thu thập một người cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tâm sự của Liễu Hình Nguyệt

Trên đường trở về, Liễu Hình Nguyệt nhiều lần muốn nói lại thôi.

“Thế nào, bạn có lời muốn nói?”

“Minh... Không có việc gì.”

Thần sắc Liễu Hình Nguyệt có chút âm đạm.

Dù sao cùng Lâm Hải mới có một ngày nhận biết, làm sao lại có ý tứ hướng hẩn vay tiền đây.

“Đúng, thẳng đến mười vạn khối tiền, hai chúng ta chia đi, mỗi người một nửa.” Lâm Hải vỗ ót một cái, “Kém chút liền đem việc này quên.”

“Cái gì!” Liễu Hình Nguyệt mãnh liệt quay đầu, mím môi nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Lâm Hải, mình liền không khách khí với bạn, mình hiện tại rất cần rất cần tiền, năm vạn này, coi như mình mượn bạn.” Một phen giãy dụa, Liễu Hình Nguyệt trịnh trọng nói nói.

“Có thể nói cho mình biết, tại sao không?”

Tiếp xúc một ngày, Lâm Hải đã cảm giác được, Liễu Hình Nguyệt là loại nữ hài rất truyền thống, nếu như không phải đặc biệt thiếu tiền, nàng không có khả năng qua loại địa phương như quán bar kia trú hát.

Chính vì vậy, hẩn mới chủ động đưa ra, muốn cùng Liễu Hình Nguyệt chia đều mười vạn khối tiền này.

“Mình thiếu tiền, là bởi vì...”

Đang nói, điện thoại của Liễu Hình Nguyệt vang lên.

“Tiểu Nguyệt a, con ở đâu a, bọn họ muốn đuổi ba ba của con xuất viện a.” Trong điện thoại, một nữ nhân mang theo tiếng khóc nói.

“Cái gì! Mẹ, người đừng vội, con lập tức tới ngay.” Liễu Hình Nguyệt một mặt lo lắng, chạy đến ven đường đón xe.

“Mình đi cùng bạn.” Lâm Hải tuy không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng cũng biết chắc đã xảy ra chuyện, vội vàng đuổi theo cùng Liễu Hình Nguyệt lên xe.

Trong bệnh viện Nhân Dân Độ Nhất thành phố Giang Nam, phòng bệnh của khoa nội thần kinh.

“Bác sĩ Vương, ta van cầu ngài, lại thư thả thêm hai ngày đi, chúng ta nhất định sẽ đem tiền giao trả.” Triệu Phương lôi kéo tay áo của một cái thầy thuốc trung niên, đau khổ cầu khẩn.

“Xin thư thả hai ngày? Các người đã thiếu bệnh viện hơn mười nghìn khối tiền, nếu không phải ta, các người đã sớm bị ném ra ngoài, hôm nay nhất định phải đem tiền nợ trả đủ, nếu không liền rời đi!” Vương Dũng từng thanh từng thanh đem Triệu Phương đẩy ra.

“Mẹ!” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Liễu Hình Nguyệt xông tới.

“Tiểu Nguyệt a, con nhanh van cầu bác sĩ Vương đi, đừng đuổi chúng ta xuất viện, nếu không ba ba của con liền không sống được.” Triệu Phương vừa thấy Liễu Hình Nguyệt, liền lớn tiếng khóc rống lên.

“U, tiểu Nguyệt a, không phải là con người của ta vô tình, thật sự là các người thiếu quá nhiều, ta cũng không có cách nào a.” Vương Dũng vừa thấy Liễu Hình Nguyệt, hai con mắt nhỏ, lập tức sắc sắc nheo lại.

“Ta sẽ trả.” Liễu Hình Nguyệt có chút chán ghét chau mày.

“Trả? Lấy cái gì trả? Mấy tháng này, người đem bằng hữu thân thích có thể mượn cũng mượn một lượt đi, muốn trả, người trả thế sao?” Miệng Vương Dũng nhếch lên, xem thường nói.

“Nhưng mà, con người của ta tâm mềm nhất, cũng không thể thấy chết không cứu a, nếu không đêm nay, người đến trong phòng ta, chúng ta suy nghĩ thật kỹ, có cái biện pháp tốt gì để giải quyết?”

“Muốn bà nội người!”

Lâm Hải nghe không vô, bác sĩ này cũng là cái áo mũ chim thú a.

Liễu Hinh Nguyệt thế nhưng đã đáp ứng làm nữ nhân của chính mình, đây không phải là ở ngay trước mặt mình, chụp cho mình cái nón xanh lớn sao?

Vương Dũng ngay từ đầu cũng chú ý tới Lâm Hải, nhưng nhìn Lâm Hải một thân cách ăn mặc sinh viên, đoán chừng là loại hình đồng học của Liễu Hinh Nguyệt, nên trực tiếp đem hân không nhìn tới.

Không nghĩ tới, tiểu tử này thế mà một lời bất hòa liền mắng người.

“Ngươi, ngươi làm sao mắng chửi người?”

“Mắng mẹ ngươi ấy!”

“Ngươi là ai nha ngươi, cút ra ngoài cho ta!”

“Lăn mẹ ngươi đi!”

“Thằng nhãi con, ngươi muốn chết đi...”

“Tìm mẹ ngươi ả!”

“Tức chết ta, bảo an, bảo đảm...”

“Bảo đảm bà nội ngươi!”

Vương Dũng che ngực, kém chút thì ngất đi.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem thẻ ngân hàng ném vào trên mặt Vương Dũng.

“Đây là mười vạn khối tiền, mặt mã là sáu số không, đem người chiếu cố tốt cho ta, có một chút sai lầm, ta giết chết ngươi!”

“Cái này...” Vương Dũng có chút mộng.

Xuất thủ cũng là mười vạn, mà lại nói cuồng như thế, tiểu tử này có lai lịch gì?

“Đầu móa, không phải là kẻ gốc bị cái tiểu tiện hóa Liễu Hinh Nguyệt này câu a? Loại hình con ông cháu cha, phú nhị đại?”

“Hừ! Mười vạn khối tiền nhiều lắm là phí dụng một tháng, một tháng sau, đừng trách ta không nể tình.”

Vương Dũng bị Lâm Hải cường thế hù dọa, trong lúc nhất thời cũng không dám nói cái gì, cầm thẻ xám xịt rồi đi.

“Tiểu Nguyệt, vị này là?” Triệu Phương thấy Lâm Hải vừa ra tay cũng là mười vạn, liền nhận định thân phận Lâm Hải khẳng định không tầm thường, không khỏi có chút câu nệ.

“Hắn là... Đồng học của con, Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt do dự một chút, nói nói.

Ai, còn tưởng rằng sẽ nói ta là bạn trai ngươi đây.

Lâm Hải có chút ít thất lạc.

“Tiểu Lâm a, a di cảm ơn con, tiền của con, chúng ta sẽ trả.” Triệu Phương mặt mũi tràn đầy cảm kích.

“A di, ngài đừng khách khí, tiền của ta cũng là tiền của Hinh Nguyệt.”

“A?”

Đem phụ thân thu xếp tốt, cùng mẫu thân chào hỏi, Liễu Hinh Nguyệt cùng Lâm Hải cũng không thể đón xe, một đường đi bộ, hướng trường học mà đi.

“Hinh Nguyệt, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Hinh Nguyệt cúi đầu, hai hàng thanh lệ, chậm rãi chảy xuống.

“Mình từ nhỏ đã có một cái gia đình đặc biệt hạnh phúc, ba ba mẹ mẹ của mình vô cùng yêu thương mình, nhưng tại năm ngoái, hết thầy cũng đã thay đổi...”

Liễu Hinh Nguyệt chậm rãi kể rõ, tâm tình Lâm Hải, cũng đi theo mà biến đổi đến vô cùng nặng nề.

Nguyên lai, năm ngoái Liễu Hinh Nguyệt vừa tham gia thi đấu Thanh Ca trong thành phố, Liễu Sơn vừa xong ca tối, không để ý tới nghỉ ngơi, liền cười xe

qua góp phần trợ uy cho nữ nhi.

Lại không nghĩ, bởi vì mệt nhọc quá độ, nửa đường xảy ra tai nạn xe cộ, trở thành người thực vật, mỗi ngày đều phải dựa vào truyền dịch để duy trì sinh mệnh.

Một năm trôi qua, bồi thường tất cả tích súc của Liễu gia, tất cả đều tiêu hết, thân thích có thể mượn tất cả cũng đều mượn một lượt.

Không có cách nào khác, Liễu Hinh Nguyệt đành phải chạy tới quán bar làm thuê, đến kiếm tiền thuốc men cho phụ thân, nhưng dù cho như thế, vẫn thiếu bệnh viện hơn mười vạn khối tiền.

“Thời điểm cha mình còn tỉnh táo, thích nhất là chuyển cái ghế, nghe mình ca hát, tâm nguyện lớn nhất, cũng là hi vọng mình có thể đoạt được quán quân thi đấu Thanh Ca của thành phố.”

Lâm Hải đưa cho Liễu Hinh Nguyệt tờ khăn giấy, “Hinh Nguyệt, yên tâm đi, quán quân thi đấu Thanh Ca của thành phố, cứ bao tại trên người của mình.”

“Lâm Hải, bạn, vì phụ thân, mình nhất định phải đoạt giải quán quân!”

Liễu Hinh Nguyệt ngừ khí kiên định nói.

Nhưng sau đó, tâm tình lại thấp xuống.

“Thế nhưng là, coi như mình đoạt giải quán quân, thì có ích lợi gì, phụ thân căn bản là không nhìn thấy.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên nằm ở trên bờ vai Lâm Hải, nước mắt rơi như mưa.

“Ai.” Lâm Hải vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Liễu Hinh Nguyệt.

Nghĩ không ra, một cái nữ tử yếu đuối như Liễu Hinh Nguyệt này, vậy mà phải thừa nhận áp lực lớn như vậy.

“Có lẽ, mình có thể giúp ba ba bạn tỉnh lại.” Lâm Hải bỗng nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Liễu Hinh Nguyệt giật mình, một phát bắt được tay Lâm Hải, “Bạn có biện pháp? Bạn thật có biện pháp?”

“Ta cũng không dám xác định, cho ta chút thời gian, ta suy nghĩ một chút.”

“Lâm Hải, chỉ cần có thể để cha mình tỉnh lại, mình, mình làm cái gì cũng nguyện ý.” Liễu Hinh Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ giống như con muỗi vo ve.

“Ngốc nha đầu, chuyện em cần làm, cũng là hảo hảo luyện tập phương pháp phát ra tiếng mà anh dạy cho em, tại bên trên cuộc thi đấu Thanh Ca của thành phố mà đoạt giải quán quân.” Lâm Hải có chút trêu mếu xoa xoa mái tóc của Liễu Hinh Nguyệt.

“Ừm, em sẽ.”

Đem Liễu Hinh Nguyệt đưa trở về, Lâm Hải vừa về tức xá, liền vội vàng mở ra Wechat.

Có thể cứu được phụ thân Liễu Hinh Nguyệt hay không, liền nhìn đám thần tiên đậu bỉ này.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Trúc Cơ Đan

Lôi Thần: Một viên Lôi Nguyên Châu, tụ tập mười tám đường Cửu Thiên Thần Lôi, có thể ném mạnh để mà đã thương địch thủ, mới trả giá.

Vừa vào quầy, chỉ thấy Lôi Thần đang bán ra đồ vật.

Thác Thập Thiên Vương: Tám mươi điểm Công đức

Na Tra: Một trăm tám mươi điểm Công đức

Thác Thập Thiên Vương: @ Na Tra, hai trăm tám mươi điểm (một cái biểu lộ nổi nóng)

Na Tra: Ba trăm tám mươi

Thác Thập Thiên Vương: @ Na Tra, người đàn ông a, người một nhà còn nhắc giá cái cọng lông (phía sau là một chuỗi biểu lộ nổi nóng)

Lôi Thần: Ha ha, cười chết ta, tranh thủ thời gian, giao tiền giao tiền (một cái biểu lộ cười to)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu mua đan dược có thể hồi tỉnh người thực vật.

Lâm Hải đem tin tức phát ra ngoài.

Nhị Lang Thần: Người thực vật? Là cái đồ vật gì, thực vật tu luyện thành tinh sao?

Hằng Nga: Không biết a, lần đầu nghe nói.

Trư Bát Giới: Đối phó với thực vật, tìm nhân sĩ chuyên nghiệp @ Ngô Cương

Ngô Cương: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, nói đi, chặt người nào, trước chặt rồi thu phí.

Lâm Hải...

Đám gia hoả Thiên Đình này, căn bản cũng không biết rõ cái gì gọi là người thực vật.

“Đúng, ta có bạn tốt Ngô Không đâu? Có thể hỏi một chút hử a.”

“Đại Thánh, có ở đây không? Xin cho hỏi một chuyện.” Lâm Hải phát qua cho Ngô Không một cái tin.

Một phút đồng hồ qua, không ai trả lời.

Năm phút đồng hồ trôi qua, vẫn là không ai trả lời.

Mười phút đồng hồ.

Hai mươi phút.

...

“Ài, đoán chừng Ngô Không không ở đi.” Lâm Hải đành phải thu điện thoại di động.

Dạ dày có chút đói, Lâm Hải tới trong hẻm nhỏ phía sau trường học, ăn bát mì, sau đó chẳng có mục đích mà đi dạo.

Đang đi dạo, Lâm Hải ngẩng đầu một cái, phía trước một người đầu tròn đầu to, mang theo mấy tiểu côn đồ ăn mặc lòe loẹt, đang hướng phía bên mình đi tới.

“WTF, Cường đầu tròn!” Lâm Hải giật mình.

Cách quá gần, muốn chạy đã không còn kịp.

Đậu móa, đánh cuộc một lần, Lâm Hải cắn răng một cái.

“Oa! Cường ca! Chúng ta lại gặp mặt!” Lâm Hải nhảy ra, làm Cường đầu tròn giật mình.

“Người a có bị bệnh không! WTF, là người a...” Cường đầu tròn nhận ra Lâm Hải, nhanh chóng giơ tay bắt lấy cổ áo Lâm Hải.

“Giời a, tại trong quán bar dám trêu chọc ta! Ta con mẹ nó a giết chết người!”

“Chờ một chút!” Lâm Hải vội vàng hô nói: “Trêu đùa? Cái này từ đâu nói đến a, Cường ca, ta sùng bái người còn đến không kịp đâu!”

“Đừng có không thừa nhận, bài hát người hiến cho ta kia, là lão cha hát cho nhi tử nghe!”

“Đúng a, có vấn đề gì không?” Lâm Hải giả vờ ngây ngốc.

“Hử a, cái này không phải liền là đang nói, lão tử là con của người sao!”

“WTF, oan uổng a, Cường ca!” Lâm Hải bày làm ra một bộ biểu lộ so với Đậu Nga còn oan hơn.

“Trên đường người nào không biết, Cường ca người vì huynh đệ, cởi mở, không tiếc mạng sống, bảo vệ huynh đệ mình, liền giống phụ thân bảo vệ nhi tử, ý tứ mà ta muốn biểu đạt, là ý tứ này a.” Lâm Hải lại bắt đầu lừa dối.

“Đậu móa, là ý tứ này?” Cường đầu tròn hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đúng a, ngươi nghĩ a, Cường ca, nếu như ta thật sự trêu đùa ngươi, vậy ngươi nói hôm nay ta gặp ngươi, phản ứng đầu tiên hẳn là cái gì?”

“Nói nhảm, khẳng định là chạy a! Nếu không lão tử không đánh chết ngươi sao!”

“Chính là thế, ngươi nhìn thấy ta chạy sao? Nếu ta thật sự muốn trêu đùa ngươi, ta sẽ chủ động nhảy ra cùng ngươi chào hỏi sao? Ta khờ a.” Hai tay Lâm Hải giơ lên, biểu hiện trên mặt càng thêm ủy khuất.

“Đầu móa, giống như cũng đúng a.” Cường đầu trọc như có điều suy nghĩ sờ sờ cái đầu trọc nói.

“Vốn chính là chuyện như vậy a, Cường ca, lui một bước mà nói, coi như ngươi không tin ta, thì còn không tin IQ của chính ngươi sao? Trên đời này, có mấy cái có thể lừa Cường ca ngươi a?”

“Có đạo lý!” Cường đầu trọc tán đồng gật gật đầu rất lợi hại, cái tay bắt lấy Lâm Hải cũng buông ra.

Sau đó, một bàn tay liền tát lên trên ót Hai Chó.

“Ngươi a, kém chút để cho ta hiểu lầm huynh đệ của ta.”

Hai Chó cổ co rút mặt lại, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

“WTF, có thể tính là vượt qua kiểm tra”, Lâm Hải thở dài ra một hơi, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Cường ca, ngươi đây là mang các huynh đệ đi đâu a?”

“Qua đại học Giang Nam, thu thập một cái tiểu tử gọi là Lâm Hải.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

“A, rẽ ngoặt phía trước cũng là đại học Giang Nam, ta còn có chút sự tình, sẽ không quấy rầy Cường ca.”

“Được, đi thôi, đi thôi.” Cường đầu trọc hướng phía Lâm Hải phát phát tay, mang người đi.

Hắn meo, tình huống như thế nào? Cường đầu trọc tìm tới cửa?

Xem ra trường học là trước không thể trở về.

Leng keng!

Thanh âm của Wechat.

Mở ra xem, là tin tức mà Thỏ Ngọc phát tới.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ta thấy ngươi tại trong đám cầu mưa đan được hồi phục cho người thực vật?

“Đúng, ngươi có?” Lâm Hải vui vẻ.

“Xin hỏi Đại tiên, cái gì là người thực vật?”

Lâm Hải nhin không được tròn mắt tròng một cái.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đám thần tiên ngư bức phần phật kia cũng không biết, nó Thỏ Ngọc một cái sủng vật có thể biết cái búa á.

“Người thực vật, cũng là nói, một người còn sống, nhưng cũng không cách nào tỉnh lại.” Lâm Hải lời ít mà ý nhiều nói.

“Há, cái kia hẳn là thân thể cùng linh hồn tách rời, ta thường xuyên chơi đùa cùng Dược Đồng của Lão Quân, quay đầu ta sẽ hỏi một chút cho ngươi, ăn đan dược gì thì có tác dụng.”

“Tốt, đa tạ!” Lâm Hải vui vẻ, nghĩ không ra một cái Thỏ Ngọc nho nhỏ, còn có nhân mạch này.

Xem ra tiểu nhân vật, có đôi khi cũng có thể thông thiên a.

“Đúng, ngươi có cái đồ vật gì, có thể đề cao tố chất thân thể của một người trong thời gian ngắn không?”

Lâm Hải chợt nhớ tới việc Cường đầu trọc tới gây chuyện với mình, vội vàng hỏi.

“Không có a, ta chỉ là một sủng vật, nào có loại bảo bối kia.” Thỏ Ngọc phát cái biểu lộ không vui.

Ai! Lâm Hải thở dài một tiếng.

“Kim Hoa Dược Đồng ngược lại có đưa cho ta một viên Trúc Cơ Đan mà y luyện chơi, bắt quá liền cái mức độ kia, đồ chơi luyện được, cho phàm nhân ăn còn tạm được, không có một chút trướng bụng.”

“Cái gì!” Lâm Hải nhảy lên cao bao nhiêu, “Thao, chỉ là để cho phàm nhân ăn.”

Thật sự là phong hồi lộ chuyển a.

“Cái Trúc Cơ Đan này ta muốn, phát tới.”

“Đại tiên, ngươi muốn loại rác rưởi này làm gì?”

“Đừng nói nhảm, nhanh lên.”

“A.”

Leng keng!

Thỏ Ngọc hướng người gửi tới một viên Trúc Cơ Đan.

“Ha ha, đa tạ đa tạ.”

Thỏ Ngọc: Đại tiên, mười điểm Công đức (phía sau là ba cái biểu lộ thẹn thùng)

Lâm Hải...

Thỏ Ngọc: Tốt a, năm điểm cũng được (phía sau đi theo ba cái biểu lộ nước mắt rung rung)

Lâm Hải: Một điểm cũng không có

Thỏ Ngọc: Đại tiên, ngươi không thể khi dễ một con thỏ (phía sau là ba cái biểu lộ khốc lớn)

Lâm Hải bạo mồ hôi, vừa hay nhìn thấy bên cạnh có một quầy đồ ăn bày ra, có bán cả cà rốt, linh cơ nhất động.

Lâm Hải: Cho ngươi một củ cà rốt, được không?

Thỏ Ngọc: Cà rốt là cái ý tứ gì?

Lâm Hải...

Móc ra một khối tiền, mua một củ cà rốt, Lâm Hải tiếp tục nói.

Lâm Hải: Con thỏ các ngươi bình thường đều không ăn cà rốt sao?

Thỏ Ngọc: Đại tiên nói giỡn, chúng ta là người Thiên Đình, đều là ăn đan dược, uống Thanh Lộ a, từ Kim Tiên trở lên, hàng năm còn có thể ăn vào Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cái loại đồ vật cà rốt này a?

Ta dựa vào, nguyên lai Thiên Đình không có cà rốt a, vậy liền để làm.

Lâm Hải: Cái cà rốt này, là một loại thực vật có thể cùng sánh ngang với Bàn Đào, đảm bảo ngươi ăn khen không dứt miệng, đúng, làm sao phát đồ vật cho ngươi a?

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, hẳn không biết làm cách nào gửi cho người ta đồ trong hiện thực đâu.

Thỏ Ngọc: Dùng quét hình trực tiếp quét qua là được, Đại tiên, vấn đề của ngươi thật quái a.

Tìm địa phương hẻo lánh không ai, Lâm Hải quét qua củ cà rốt trong tay.

Ngươi hướng Thỏ Ngọc gửi đi một củ cà rốt!

Thành công!

Trong tay Lâm Hải trống trơn.

Lâm Hải: Trước tẩm một cái, lại ăn!

Thỏ Ngọc: Đại tiên, người thế mà đưa cho ta một dạng đồ vật quý giá ngang cùng Bàn Đào, ta, ta rất cảm động, ta sẽ nhớ kỹ người tốt với ta (phía sau là một loạt biểu lộ khóc lớn)

Da thịt Lâm Hải tê dại một hồi.

Lâm Hải: Được rồi, nhanh đi ăn đi

Đậu móa, Lâm Hải đột nhiên cảm giác được chính mình thật tồi tệ, thế mà lừa gạt cảm tình của một con thỏ.

Mở ra túi càn khôn, Lâm Hải tra nhìn một chút giới thiệu của Trúc Cơ Đan.

Trúc Cơ Đan: Đan được do Kim Hoa Đồng Tử dưới trướng Thái Thượng Lão Quân luyện chế, phẩm chất thấp kém, không có gì trướng dùng, sau khi phàm nhân phục dụng, có thể đạt tới đến mức độ Tiên Thiên sơ kỳ.

Rút ra!

Một viên đan được màu vàng kim tản ra trận trận mùi thơm ngát, xuất hiện tại trong tay Lâm Hải.

“Lâm Hải, người dám gạt ta, đứng lại cho ta!” Cách đó không xa, truyền đến thanh âm gầm lên giận dữ.

Lâm Hải quay đầu đi.

“A, Cường đầu trọc đã đi mà quay lại?” Lâm Hải nhếch miệng lên, “Đến thật là đúng lúc!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp được khắc tinh

Lâm Hải không chút hoang mang đem Trúc Cơ Đan thả vào bên trong miệng.

Đan được vào miệng liền tan ra, một dòng nước ấm trong nháy mắt đã đi khắp toàn thân Lâm Hải, dễ chịu không nói nên lời.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng khổng lồ, điên cuồng sinh trưởng tại thể nội của Lâm Hải.

Mấy giây ngắn ngủn, Lâm Hải liền phát sinh biến hóa kinh người.

Giờ phút này Lâm Hải, giác quan biến đến vô cùng nhạy bén, chung quanh bất luận cái gió thổi cỏ lay gì, tựa hồ cũng ở bên trong chương không của chính mình, thậm chí ngay cả không khí, tựa hồ cũng biến đến vô cùng thân thiết, phảng phất như có sinh mệnh, vây quanh Lâm Hải, vui sướng nhảy lên.

Biến hóa trên thân càng thêm rõ ràng, Lâm Hải có cảm giác, mình bây giờ cường tráng tựa như một đầu trâu, toàn thân có lực lượng dùng không hết, hần thậm chí vững tin, một quyền của mình xuống dưới, tuyệt đối có thể nhẹ nhõm đánh xuyên bức tường lấp kín.

Ta dựa vào, giấy lát biển siêu phẩm a!

Trong lòng Lâm Hải kinh hỉ dị thường.

“Hắn a, giết chết hắn cho ta!” Cường đầu trọc đi tới bên người Lâm Hải, phát tay nói.

“Chờ một chút!” Một người nam tử từ sau lưng lưu manh đi tới.

“Triệu Lỗi?” Lâm Hải trông mắt hơi híp, bên người Triệu Lỗi, là một Vương Đình mặt cười lạnh.

“Cường ca, người ở đây quá nhiều...” Triệu Lỗi quét mắt một vòng nhìn đám lái buôn đang xem náo nhiệt chung quanh.

“A, đúng thế, đậu móa không thể chú ý.” Cường đầu trọc sờ sờ cái đầu to, “Đem hắn mang đi.”

Ở khu náo nhiệt, Cường đầu trọc cũng không dám quá phách lối.

“Các người muốn mang ta đi đâu?” Lâm Hải cố ý giả ra biểu lộ sợ hãi.

“Đến nơi người liền biết rõ, đi mau!” Hai Chó tiến lên, đẩy Lâm Hải một cái.

Sau mười mấy phút, Lâm Hải bị đám người Cường đầu trục mang tới một nơi yên tĩnh.

“Đầu móa, kém chút bị người lừa gạt, may mắn bạn gái Triệu công tử cho ta nhìn ảnh chụp của người!” Tới chỗ, Cường đầu trục chỉ Lâm Hải, hung ác nói nói.

Tâm lý Lâm Hải lạnh lẽo, lại là Vương Đình?

Lúc này, Triệu Lỗi cười một tiếng quái dị, ngậm lấy điều thuốc, một bước ba lác đi đến trước mặt Lâm Hải.

Vương Đình khoác lấy cánh tay Triệu Lỗi, bên trong đặc ý mang theo dữ tợn.

“Hô ~” Triệu Lỗi há miệng, đem khói thuốc nhả ra, mười phần phách lối thổi tới trên mặt Lâm Hải.

“Tiểu tử, người rất lợi hại rất phách lối a, dám để lão tử học chó sủa.” Nói, Triệu Lỗi giơ tay lên, hướng vào trên Lâm Hải đánh tới.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem Triệu Lỗi cổ tay bắt lấy, sau đó vặn một cái.

“A nha, WTF, đau, đau, đau chết ta.” Triệu Lỗi nhất thời khom lưng xuống, kêu rên nói.

Vương Đình biến sắc, âm thanh hô nói: “Lâm Hải, buông Lỗi ca ra!”

Lâm Hải liếc mắt nhìn Vương Đình một cái, bên trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng.

“Nhanh, buông Triệu công tử ra.” Cường đầu trục cũng gấp, nhưng Triệu Lỗi tại trong tay Lâm Hải, gã sợ ném chuột vỡ bình, cũng không dám xông lên.

Lâm Hải bĩu môi một cái, “Nếu như còn muốn cái tay này, lại học ba tiếng chó sủa cho ca ca nghe một chút.”

“Lâm Hải, người a...”

“Ừm?” Trên tay Lâm Hải bỗng nhiên dùng lực, “Có học hay không?”

“Có ~” Triệu Lỗi một tiếng rú thẳm, “Học, ta học còn không được sao?”

“Uông uông uông!”

“Đậu phộng, học còn rất giống, thật là có tiềm chất làm chó a.” Lâm Hải nói móc nói.

“Nàng ta, cũng phải học.” Lâm Hải lại đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Vương Đình.

Nữ nhân này, chẳng những một điểm tình cũ không nói, còn khắp nơi theo chính mình xía xói không ngừng.

Lâm Hải không muốn buông tha nàng!

“Lâm Hải, người có bị bệnh không!” Vương Đình điên cuồng nói.

“Không học? Tốt.” Lâm Hải gật gật đầu, trên tay lần nữa tăng lực.

“Ai u, ta con mẹ người, người cái gái điểm thú, nhanh lên học a!” Triệu Lỗi đau đều sắp gục trên mặt đất.

“Uông uông uông!”

Lời nói của Triệu Lỗi, Vương Đình không dám không nghe, hung dữ trừng Lâm Hải một chút, tức giận đến giậm chân một cái, rất không tình nguyện học ba tiếng chó sủa.

“Rất tốt.” Lâm Hải đưa tay vỗ vỗ cái mặt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo của Triệu Lỗi.

“Nhớ kỹ, không có thực lực, về sau không nên tùy tiện trang bức!” Nói xong, một tay đẩy Triệu Lỗi lên trên mặt đất.

“Con mẹ người, giết chết hán!” Triệu Lỗi từ dưới đất bò dậy, vội vàng trốn đến sau lưng Cường đầu trục.

Một cái Hoàng Mao nóng lòng biểu hiện, xông lên, đánh một quyền vào mặt Lâm Hải, vừa vội lại nhanh, hiển nhiên là cái đánh nhau lâu năm.

Nếu là người thường, tuyệt đối sẽ bị một quyền này đánh ngã, đáng tiếc, tại trong mắt Lâm Hải, động tác của Hoàng Mao, lại không hề khác gì động tác chiếu chạ trong phim.

Miệng Lâm Hải nhếch lên, không tránh không né, chiếu vào Hoàng Mao cũng là một quyền.

“Răng rắc!” Tiếng xương vỡ vụn truyền đến, thân thể Hoàng Mao bay thẳng ra xa hơn ba mét, quăng xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Đậu phộng, không thể nắm giữ tốt cường độ, không có ý tứ a.” Lâm Hải một mặt áy náy khoát khoát tay.

“Cái này...”

Tất cả mọi người bị một màn này chấn trụ.

“Thao, cùng tiến lên!” Bọn còn đồ kịp phản ứng lại, cùng một chỗ nhào lên.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, bên tai không dứt, không tới một phút, tất cả lưu manh cũng ngã trên mặt đất, trước ngực mỗi người ấn bốn mươi hai cái dấu chân, thống khổ rên rì.

Thống khoái!

Nhìn bản thân ngược lại một đám côn đồ, Lâm Hải lúc này cảm thấy vô cùng sáng khoái!

Mãnh liệt ngẩng đầu một cái, ánh mắt Lâm Hải lạnh lùng, rơi vào trên thân Cường đầu trọc.

“WTF, Phật Sơn Vô Ảnh Cước!” Cường đầu trọc chẳng những không có sợ hãi, trong hai mắt ngược lại toát ra quang mang hưng phấn.

“Vô ảnh em gái người a, vô ảnh!” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, chính mình chẳng qua là động tác nhanh lên mà thôi.

“Hải ca, thu ta làm đồ đệ đi.” Cường đầu trọc bỗng nhiên đi gấp hai bước, phù phù quỳ xuống.

“Cái gì?” Lâm Hải miệng há to miệng, “WTF, tên Cường trọc đầu này ni mà không đi đường thường a!”

“Hải ca, ta từ nhỏ đã ưa thích võ thuật, còn là fan của Hoàng Phi Hồng, van cầu người, nhất định phải thu ta à.” Cường đầu trọc một mặt chờ mong.

“Chuyện của người, đợi lát nữa lại nói!” Quá đột ngột, Lâm Hải có chút mộng bực.

Ngẩng đầu, Lâm Hải lại đưa ánh mắt đặt ở trên thân Triệu Lỗi vừa mới chạy ra khỏi “Ma trảo”.

Triệu Lỗi sớm đã bị một màn trước mắt dọa sợ, thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy.

“Lâm Hải, đừng, đừng đánh ta, ta sai.”

Lâm Hải không nói một lời, trực tiếp hướng phía Triệu Lỗi đi tới.

Triệu Lỗi hoảng, vừa nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy Vương Đình đồng dạng bị dọa sợ.

Phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng, Triệu Lỗi một tay tóm lấy Vương Đình, hướng phía Lâm Hải đẩy đi.

“Hải ca, đều là cái tiện hóa Vương Đình này châm ngòi, người tìm nàng ta, đừng tìm ta à, ta đem nàng ta trả lại cho người.”

Lâm Hải đưa tay đem Vương Đình phát ở một bên, bước nhanh đến phía trước, khẽ vươn tay, đem Triệu Lỗi bắt tới.

“Hải ca, ta sai, tha ta đi.” Hai chân Triệu Lỗi cách mặt đất, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, không ngừng giãy dụa.

“Tha cho người?” Lâm Hải nghiêng ngẫm cười một tiếng.

“Vừa rồi ta ngược lại thật sự tha cho người, nhưng người đứng lên liền để cho nhóm người này giết chết ta à.”

Nhìn trên mặt Lâm Hải lúc này nở nụ cười vô hại với súc vật, Triệu Lỗi lại cảm thấy còn đáng sợ hơn so với ma quỷ.

“Hải ca, ta thật biết sai, cái này, đây đều là Hồ thiếu phân phó a.”

“Hồ Vĩ?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Trở về mang câu nói cho gã, đừng có luôn muốn giờ trò, không giống cái nam nhân a.”

“Đúng, đúng, vâng, lời nói của Hải ca ta nhất định đưa đến.” Triệu Lỗi kim nén đến sắp không thở ra nổi.

“Cút đi.” Đem Triệu Lỗi ném xuống đất, Lâm Hải hướng phía Triệu Lỗi phát phát tay giống như hồng con ruồi.

“Hải ca, Hải ca.” Triệu Lỗi cúi đầu khom lưng một trận, mang theo Vương Đình té cút té đại mà chạy.

“Sư phụ!” Cường đầu trọc từ phía sau hô nói.

“Trước đừng kêu sư phụ.” Lâm Hải quay đầu lại, trừng mắt.

“Vâng, sư phụ.” Cường đầu trọc một mặt tôn kính đáp nói.

“Im, nói đừng kêu.” Lâm Hải đi lên cho bên trên cái đầu trọc kia một bàn tay.

“Đậu móa, có thu hay không?” Lâm Hải mâu thuẫn một trận.

Đến cùng vẫn là người trẻ tuổi, Lâm Hải cũng là rất có lòng hư vinh.

“Bất quá IQ của gia hỏa này đáng lo a, cũng bị ta lừa dối hai lần.”

“IQ thiếu thì không thể nhận, sẽ có nhục sư môn.”

“Đúng, kiên quyết không thể thu!”

Lâm Hải quyết định.

“Ngươi và ta không có duyên phận sư đồ, xuống núi đi.” Lâm Hải học bộ dáng cao nhân đắc đạo trong TV.

“Xuống núi? Sư phụ, mình không ở trên núi a?” Cường đầu trọc một mặt mòng bức.

“Em gái ngươi, cũng là để ngươi xéo đi!” Cái mũi Lâm Hải cũng tức điên.

“Há, sư phụ, môn phái chúng ta dùng xéo đi gọi là xuống núi sao?”

“Đậu móa, cũng là không muốn thu ngươi!”

“Há, biết rõ, sư phụ.”

“Đừng gọi ta sư phụ.”

“Vâng, sư phụ.”

“Đậu móa, nói đừng kêu!”

“Ta không gọi, sư phụ.”

Phốc!

Lâm Hải cảm thấy, hần đã gặp được khắc tinh.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hồi báo của Tôn Đại Thánh

Đại học Giang Nam, các học sinh lui tới, hiếu kỳ nhìn lên một màn quái dị trước mặt.

Một sinh viên thờ phỉ phỉ vừa đi phía trước, đi theo phía sau là một cái đại hán đầu trọc mặt mũi hung ác.

“Ngươi a, đừng đi theo ta.”

“Vâng, sư phụ.” Đầu trọc một bên đáp ứng, một bên tiếp tục đi theo, một tác cũng không rời.

“Đậu phộng, ta muốn về túc xá.”

“Tốt, sư phụ.”

“Nói N lượt, ta con mẹ nó không phải sư phụ của ngươi a.”

“Há, biết rõ, sư phụ.”

“Ngươi a có bị bệnh không.”

“Ta rất lợi hại khỏe mạnh a, sư phụ.”

Lâm Hải sắp điên.

“Ngươi a đến cùng muốn thế nào?” Lâm Hải quay đầu cho Cường đầu trượt một chân, thở phì phì chất vấn hỏi.

“Muốn theo sư phụ học Phật Sơn Vô Ảnh Cước.”

“Học em gái ngươi!” Lâm Hải nắm lấy tóc cào một hồi, đầu móa, chẳng những não tàn, vẫn là cái tử tâm nhân.

“Tốt a, ngươi hãy nghe cho kỹ.” Lâm Hải thực sự không có cách, “Trước làm tiểu đệ của ta, khảo sát ba tháng, sau ba tháng, nếu như khảo sát hợp cách, ta liền dạy ngươi, không hợp cách, liền lăn bao xa được thì lăn bấy xa cho ta!”

“Sư phụ, ngài đáp ứng a, quá tốt!” Cường đầu trượt một mặt kích động.

“Hiện tại, ta liền tuyên bố giao cho ngươi nhiệm vụ thứ nhất: Rời khỏi trường học, không cần đi theo nữa ta!”

“Được rồi!” Cường đầu trượt quay đầu bước đi, không mang theo một điểm do dự.

“Đậu phộng! Lúc này mới đi?” Cường đầu trượt đi dứt khoát như vậy, ngược lại đem Lâm Hải làm cho sững sờ.

Bất kể nói thế nào, cuối cùng cũng đã giải thoát.

“Hải tử đã trở về.”

“Hải tử, ngươi nổi danh nha.”

Vừa về tới tức xá, mấy người Vương Bằng liền đem Lâm Hải vây quanh.

“Nổi danh cái gì?” Lâm Hải một mặt mộng bức.

“Ngươi còn nói không biết? Lên mạng nhìn bài viết của trường học chúng ta!”

Lưu Lượng mở bài viết ra, đưa điện thoại di động cầm tới trước mặt Lâm Hải.

“Ca Vương Lâm Hải hoành không xuất thế, Hình Nguyệt nữ thần danh hoa có chủ!”

Cái gì?

Lâm Hải vội vàng tiếp điện thoại di động qua.

Ta đi, không biết người nào đem chuyện tình trong phòng luyện giọng ngày hôm qua ghi hình lại rồi phát đến trên Internet.

Bình luận phía sau đã tới gần ngàn đầu, mà bên trong còn đang không ngừng tăng trưởng.

Lâm Hải lật qua, đủ loại, nói cái gì cũng có, nhưng tuyệt đại đa số đều là đang biểu đạt ý sùng bái đối với mình.

Ngẫu nhiên có mấy cái nói mình không tốt, cũng lập tức liền bị bao phủ bên trong đám dân mạng dùng ngón bút làm vũ khí.

Thậm chí còn có người đào sâu ra qua lại giữa Lâm Hải cùng Vương Đình, Vương Đình nhất thời thành mũi tên của chúng nhân, bị đánh thành cặn bã.

Bình luận đối với Liễu Hình Nguyệt, đám dân mạng rất lý trí, phần lớn người cảm thấy nàng tìm tới một cái kết cục tốt, nhao nhao chúc phúc, dù sao Liễu Hình Nguyệt lấy thanh thuần mà trừ danh, danh tiếng trong trường học, rất là không tệ.

Ba người Hồ Vi, Triệu Lỗi, Lưu Tuấn, xem như triệt để thối, bị dân mạng nắn đến vô cùng thâm hận, gần bằng với Vương Đình.

“Đậu phộng, không cần thận, thành vồng hồng (*tiểu điểm chú ý trên mạng).” Lâm Hải trong lòng có điểm đắc ý nho nhỏ.

Leng keng!

Tin tức của Liễu Hình Nguyệt.

“Nhìn thấy bài viết không?”

“Thấy.”

“Chúc mừng Ca Vương Lâm Hải, hoành không xuất thế!”

Lâm Hải mỉm cười, “Chúc mừng Hình Nguyệt nữ thần, danh hoa có chủ!”

“Chán ghét! Tám giờ tối, tới nhà của em.”

“Cái này, có phải phát triển quá nhanh hay không, người ta còn không có chuẩn bị tư tưởng đây.” Lâm Hải phát ba cái biểu lộ xấu hổ.

“Nghĩ gì thế, mẹ em muốn mời anh ăn cơm!” Liễu Hình Nguyệt một bên mang theo ba cái biểu lộ đánh đầu.

“Nguyên lai là mẹ vợ có lệnh a, tiểu tể (*con rể) nhất định đến đúng giờ!”

“Ba hoa! Bày rườì, em ở cửa trường học chờ anh, cùng một chỗ trở về.”

Nhà của Liễu Hình Nguyệt, là ở khu gia quyến của xưởng luyện thép tại thành phố Giang Nam, là nhà trọ mà đơn vị Liễu Sơn phân phối.

“Tiểu Hải, tới rồi, nhanh ngồi.” Vừa vào nhà, Triệu Phuong vội vàng nhiệt tình chào mời Lâm Hải ngồi xuống.

“A di mạnh khỏe.” Lâm Hải có chút lễ phép gật đầu.

“Ngồi ngồi trước a, cùng tiểu Nguyệt tâm sự, cơm lập tức liền xong.” Triệu Phuong nói xong, lại chạy vào phòng bếp bận rộn.

“Không đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Liễu Hình Nguyệt hỏi nói, “Em cùng a di đều ở nhà, vậy thúc thúc tại bệnh viện, người nào chiếu cố?”

“Đây không phải là do mẹ em muốn cảm tạ anh một chút nha, nên giờ để để muội muội em đi bệnh viện một hồi.”

“Em còn có muội muội?” Lâm Hải mắt tròn trũng.

“Em làm sao lại không thể có muội muội?” Liễu Hình Nguyệt liếc Lâm Hải một cái.

“Ha ha, tốt, có muội muội tốt, có muội muội tốt.” Lâm Hải cười ngây ngô một trận.

Đậu móa, kiểm bọn, cưới vợ xin đưa tặng cô em vợ a.

Liễu Hình Nguyệt hồ nghi nhìn Lâm Hải, “Làm sao anh lại cười kỳ quái như thế?”

“A, không có việc gì, không có việc gì.” Lâm Hải vội vàng thu hồi nụ cười thô bỉ.

Đồ ăn chuẩn bị rất đơn giản, sáu món đồ ăn một chén canh, nhưng khẩu vị lại không tệ.

“Tiểu Hải a, lần này thật là nhờ con, vốn nên là mời con đi nhà hàng ăn một bữa, thế nhưng là nhà ta tình huống này...”

“A di, nhìn ngài nói kia, qua nhà hàng, sao có thể ăn vào đồ ăn thom như vậy?”

Lâm Hải tam hạ lưỡng hạ cầm chén cơm ăn sạch sẽ, rất bất nhả mà đánh cái ợ no nề.

Phốc phốc, Liễu Hình Nguyệt bật cười.

“Anh không thể chậm một chút sao.” Đưa tay rút ra một tờ giấy, đem một hột cơm bên miệng Lâm Hải lau đi.

Lâm Hải nhìn Liễu Hình Nguyệt, tâm lý ảm áp, thật ảm áp a.

“Hai đứa trò chuyện, ta xuống lầu tản tản bộ.” Triệu Phuong là người từng trải, thu thập xong bát đĩa, mượn cớ rời đi.

Triệu Phuong vừa đi, bầu không khí trong phòng, lập tức mập mờ lên.

“Anh, anhuống nước.” Liễu Hình Nguyệt rót cốc nước cho Lâm Hải, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu loay hoay góc áo của chính mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“A.” Trái tim nhỏ của Lâm Hải cũng phanh phanh nhảy lên cổ họng.

Lại là một trận trầm mặc.

“Em, em đi rửa chút hoa quả cho anh.” Liễu Hình Nguyệt thực sự ngồi không yên, đứng dậy qua nhà bếp.

“Hò ~” Liễu Hình Nguyệt vừa rời đi, Lâm Hải thở dài ra một hơi, “Đậu móa, làm sao lại khẩn trương như vậy đâu?”

Leng keng!

Wechat vang.

Lâm Hải mở ra xem, mắt liền thẳng!

Ngô Không, hồi âm tin tức cho mình.

Vội vàng mở ra.

Ngô Không: Ngươi tìm lão Tôn ta?

Không đợi Lâm Hải trả lời, lại phát tới một cái tin tức.

Ngô Không: Lão Tôn ta ăn Độn Hình Đan của ngươi, đi một vòng qua các nơi trong Thiên Đình, điện thoại di động không có mở tiếng, chớ trách, chớ trách!

Phốc!

Mẹ nó, nguyên lai cái con khi này đi trộm đồ vật, điện thoại di động yên lặng, trách không được không phát tin tức trở về.

Lâm Hải: Không biết Đại Thánh thu hoạch như thế nào?

Lâm Hải phát một cái biểu lộ “Ngươi hiểu được”.

Ngô Không: A, còn tốt, còn tốt.

Leng keng!

Ngô Không hướng ngươi gửi đi bí kíp Thiên Nhân Thần Thông ×1.

WTF, Thiên Nhân Thần Thông!

Lâm Hải vội vàng tiếp nhận.

Ngô Không: Đây là thứ Lão Tôn ta thuận tay lấy từ chỗ Nhị Lang Thần, tặng cho ngươi, cảm tạ ân tình tặng đan của ngươi.

Lâm Hải: Đa tạ Đại Thánh.

Lâm Hải vội vàng mở túi càn khôn ra, một bản thư tịch phong cách cổ xưa tăn ra khí tức màu vàng kim, nằm tại trong ô túi.

Rút ra!

Học tập!

Lâm Hải chỉ cảm thấy trong mắt hiện lên một tia sáng, sau đó trong đầu xuất hiện một đạo tin tức:

Học được Thiên Nhân Thần Thông, đẳng cấp trước mắt: cấp một.

“A? Cũng không có gì đặc biệt a.” Lâm Hải bụng chén nước lên, uống một ngụm.

“Ăn trái cây.” Liễu Hinh Nguyệt đem hoa quả bụng lên.

“Được,... Phốc!” Lâm Hải ngẩng đầu một cái, nước vừa uống xong phun hết ra ngoài.

“Đậu phộng! Tình huống là như thế nào?”

Liễu Hinh Nguyệt thế mà chỉ mặc một bộ nội y màu đen gọi cảm, đứng ở trước mặt mình.

Chỉ là, cái số đo này, căn bản không che được thân thể đầy đặn mềm mại này a.

“Anh làm sao vậy?” Liễu Hinh Nguyệt một mặt kỳ quái.

“A? Không có việc gì, uống nước bị nghẹn.”

Lâm Hải xoa xoa con mắt, lại nhìn Liễu Hinh Nguyệt, lại khôi phục bình thường, vẫn là quần áo trước đó ăn mặc trên người.

WTF, Thiên Nhân Thần Thông, ngu bức a!

Lâm Hải rất nhanh liền kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra.

“Uống nước cũng có thể bị nghẹn sao?” Liễu Hình Nguyệt cảm giác Lâm Hải hôm nay là lạ.

Leng keng!

Ngô Không: Trước người tìm lão Tôn có chuyện gì?

Ngô Không lại phát tin tức tới.

WTF, kém chút đem chính sự quên mất, Lâm Hải vội vàng hồi âm cho Ngô Không.

Lâm Hải: Là có một chuyện, xin hướng Đại Thánh chỉ giáo. Ta có một bằng hữu, có vẻ như thân thể cùng hồn phách bị tách ra, người còn sống, nhưng lại không tỉnh lại, không biết Đại Thánh có biện pháp nào, có thể giải cứu không?

Ngô Không: A, cái này đơn giản, Hoàn Hồn Đan của lão đầu nhi Thái Thượng Lão Quân liền có thể giải quyết vấn đề này.

Leng keng

Ngô Không hướng người gửi đi một khóa Hoàn Hồn Đan.

Ngô Không: Vừa vặn trộm một khóa tại chỗ lão đầu nhi này, tặng cho người.

Lâm Hải: Đa tạ Đại Thánh!

Lâm Hải kích động đến hồng, đầu móa, viên Độn Hình Đan này đưa đi, thật là có ích a.

“Hình Nguyệt.”

“Ừm?”

“Cha em khả năng có thể cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Dạ Ngự Bách Nữ Đồ

“Thật?” Liễu Hình Nguyệt kích động bắt lấy cánh tay Lâm Hải, hai tay cũng có một chút phát run.

“Hắn là thế, em chờ một lát.” Lâm Hải tránh đi ánh mắt của Liễu Hình Nguyệt, đem túi càn khôn mở ra.

Hoàn Hồn Đan: Thánh dược hoàn hồn.

Giới thiệu đơn giản trực tiếp, nhưng phía sau lại có một hàng chữ nhỏ, để Lâm Hải kém chút một thì cảm đầu xuống đất.

Phía dưới Thiên Tiên phục dụng vô hiệu!

Vô hiệu em gái người!

Trên mặt Lâm Hải rất khó coi, thật rất giống chó Nhật.

Thái Thượng Lão Quân con hàng này, là trần trụi kỳ thị đối với phạm nhân a.

“Làm sao?” Thấy thần sắc Lâm Hải không đúng, Liễu Hình Nguyệt có chút khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, sự tình cứu thúc thúc, không phải sự tình ngày một ngày hai, nhưng biện pháp anh đã có, em không cần lo lắng.” Lâm Hải trấn an Liễu Hình Nguyệt nói.

“A.” Liễu Hình Nguyệt nhu thuận gật gật đầu.

“Đại Thánh, có Hoàn Hồn Đan mà phạm nhân có thể phục dụng hay không?” Lâm Hải ngẫm lại, lại phát qua cho Ngô Không một cái tin.

“Không có!” Ngô Không giây lát đã đáp về, chỉ là nội dung trả lời, để tâm Lâm Hải một trận mát lạnh.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Lại ngồi một hồi, hai người Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt trở về trường học.

Lâm Hải nằm ở trên giường, ngấm lại, tại trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có Hoàn Hồn Đan mà phạm nhân có thể phục dụng hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Phạm nhân dùng? Không luyện thứ đồ chơi kia, hàm lượng kỹ thuật quá thấp

Em gái người!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nhưng ta muốn mua một khóa

Thái Thượng Lão Quân: Tốt, mười ngàn điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:...

Nhị Lang Thần: Lão Quân không thành thật, thần tiên dùng mới năm trăm điểm Công đức giá thị trường, làm sao phạm nhân lại đắt như thế?

Thái Thượng Lão Quân: @ Nhị Lang Thần, người biết cái gì, ta luyện đan vừa luyện cũng là một lò, hẳn liền muốn một khóa, phần còn lại ta bán cho ai đi? Bán người người muốn a?

Nhị Lang Thần: Phạm nhân dùng, ta muốn thứ đồ chơi kia làm gì?

Thất Tiên Nữ: ý tứ Lão Quân, hẳn là muốn nói khóa cùng muốn một lô đều là cái giá này, dù sao cũng là cho phạm nhân dùng, không hề có nguồn tiêu thụ.

Thái Thượng Lão Quân: @ Thất Tiên Nữ, chính xác!

Thất Tiên Nữ: Ai, nhắc lên phạm nhân, lại muốn hạ phạm, đáng tiếc Tiên Phạm vĩnh cách cũng ba ngàn năm..

Lâm Hải rời khỏi Wechat, thờ dài trong lòng, tìm Lão Quân mua là không thể hỉ, không nói đến mười ngàn điểm Công đức, chính mình đến một điểm Công đức cũng không bỏ ra nổi, cũng không thể lại nắm cả rôt tìm Thái Thượng Lão Quân đòi đi, này không phải để Thái Thượng Lão Quân cho đánh bay ra ngoài sao.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Hải liền mở ra quầy Wechat, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, một hồi cũng không dám rời đi.

Thái Thượng Lão Quân thế nhưng đã nói, mỗi ngày sẽ phát hồng bao một lần, cũng không thể bỏ qua.

Thái Thượng Lão Quân: Điều ở đi, phát hồng bao.

Rốt cục đợi được.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Lâm Hải đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng điểm xuống.

Người nhận được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.

A! Cướp được!

Vội vàng mở ra nhìn một chút.

Thanh Tâm Đan: Thánh dược khu trừ tâm ma. Phía dưới Thiên Tiên phục dụng vô hiệu.

Vô hiệu em gái người!

Ý kiến của Lâm Hải đối với Thái Thượng Lão Quân một đi không trở lại.

Ma Lễ Thanh: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, người cướp được Thanh Tâm Đan, bán hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Bán!

Đậu móa, dù sao giữ lại cũng vô dụng.

Ma Lễ Thanh: Bao nhiêu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chính mình ra giá đi.

Quý Tài mới biết rõ giá thị trường của cái Thanh Tâm Đan này là bao nhiêu.

Leng keng!

Tin tức của Ngô Không.

“Cái Ma Lễ Thanh này gần đây muốn độ Tam Cứu Thiên Kiếp, có nhu cầu cấp bách với Thanh Tâm Đan, ít hơn một nghìn điểm Công đức thì đừng bán.”

“Tạ Đại Thánh!” Lâm Hải hoan hỉ một trận.

Ma Lễ Thanh: Ba trăm thì như thế nào?

Lâm Hải trực tiếp tại trong đám cho y cái mắt trắng.

Đậu móa, Tôn Đại Thánh đã lộ chân tướng, dám khi dễ lão tử không hiểu chuyện có phải không?

Ma Lễ Thanh: Năm trăm, không thể nhiều hơn (phía sau là một cái biểu lộ chảy mồ hôi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đùa ta đấy à?

Ma Lễ Thanh không lên tiếng.

Ta dựa vào, cái mua bán này sẽ không hỏng đi.

Lại chờ một lát.

Leng keng!

Ma Lễ Thanh muốn thêm người làm bạn tốt.

Đồng ý.

“Đạo hữu, nhiều nhất sáu trăm, không thể nhiều hơn.”

“Một nghìn, thiếu một điểm cũng không bán.” Lâm Hải đối với lời nói của Ngô Không thế nhưng là tin tưởng không nghi ngờ.

“Ta dựa vào, Thái Thượng Lão Quân mới bán tám trăm.”

“Vậy người tìm Thái Thượng Lão Quân mua đi thôi.”

“...”

Hao tổn thời, xem ai sót ruột, Lâm Hải không chút hoang mang nhìn quây của các thần tiên đậu bi.

“Đạo hữu, thương lượng thì thế nào?” Ma Lễ Thanh rốt cục nhìn không được.

“Trong tay của ta chỉ có sáu trăm, bốn trăm còn lại, có thể dùng đồ vật khác thay thế hay không?”

“Người muốn dùng cái gì thay thế?”

“Ta tại Địa Phủ có người bằng hữu, đưa qua cho ta một bức tranh, ngài nhìn có thể lấy ra trao đổi hay không?”

“Bằng hữu kia của người gọi là gì?”

“Đường Bá Hổ.”

Phốc!

“Gọi, gọi, gọi là gì?”

“Đường Bá Hồ a, làm sao, ngươi biết?”

Đâu chỉ nhận biết, người này a, Hoa Hạ có mấy cái không biết Đường Bá Hồ.

Thật sự là nhân sinh khắp nơi đều có kinh hi a.

Đôi, ngu ngốc mới không đôi!

Bất quá, Lâm Hải còn muốn giả trang ra một bộ dáng rất không tình nguyện.

Lâm Hải: Chưa nghe nói qua, đoán chừng là cái vô danh tiểu tốt gì đi.

Ma Lễ Thanh: Đây, đạo hữu có thể đổi hay không a, ta thật muốn có Thanh Tâm Đan để cần dùng gấp a.

Lâm Hải: Tính toán, nhìn ngươi cũng không dễ dàng, ta liền ăn thiệt thòi một lần đi, ai kêu ta người này tâm địa mềm đây.

Ma Lễ Thanh: Ngươi đáp ứng? Đạo hữu, đạo hữu!

Ma Lễ Thanh mang ơn một hồi.

Leng keng!

Ma Lễ Thanh hướng ngươi chuyển khoản sáu trăm điểm Công đức.

Ma Lễ Thanh hướng ngươi gửi đi bút tích thực của Đường Bá Hồ ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’.

Ma Lễ Thanh: Hắc hắc, đạo hữu, bản vẽ này đảm bảo ngươi hài lòng u. (phía sau là cái biểu lộ “Ngươi hiểu được”)

Phốc! Lâm Hải nhìn thấy tên của bức họa này, trực tiếp phun.

Em gái ngươi, cảm tình là một bức xuân cung đồ a, cái Đường Bá Hồ này quả nhiên phong lưu danh bất hư truyền a.

Ta liền nói một lão đại hán râu ria xồm xoàm thô cuồng như Ma Lễ Thanh, làm sao lại cùng cái loại phong lưu tài tử như Đường Bá Hồ này trở thành bằng hữu đâu, nguyên lai là tại một phương diện khác có cùng yêu thích a.

Đem Thanh Tâm Đan phát cho Ma Lễ Thanh, Ma Lễ Thanh lại là một phen thiên ân vạn tạ, buồn nôn không được.

Lâm Hải tìm địa phương không có ai, lấy điện thoại đi động ra.

Rút ra!

“Àm!” Một cái hộp tản ra hương khí của đàn mộc xuất hiện trong tay.

WTF, lớn như vậy!

Cái hộp này, dài chừng hơn một mét.

Mở hộp ra, bên trong để một quyển trục phong cách cổ xưa, từ màu sắc trang giấy đến xem, đã có chút lâu năm.

Nhẹ nhàng mở ra, mới nhìn một chút, Lâm Hải nhất thời cảm thấy nơi bụng có một cỗ nhiệt khí bốc lên, có phản ứng.

WTF, ngu bức đại!

Cảnh tượng vẽ bên trong sinh động như thật, để cho người ta nhìn, lại có một loại cảm giác thân lâm vào kỳ cảnh.

Không hổ là bút tích thực của Đường Bá Hồ a, trực tiếp miêu sát điện ảnh của tiểu đảo quốc!

“Bán nó!” Lâm Hải không có hứng thú đối với tranh chữ, đổi thành tiền mới là vương đạo.

Đem tranh vẽ sắp xếp gọn, lại tìm một cái túi đen lớn bọc lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Lư Lượng.

“Lượng tử, biết rõ nơi nào có thể bán tranh chữ cổ vật không?” Trong vòng bằng hữu của Lâm Hải, chỉ có nhà Lư Lượng là có tiền, đoán chừng có chút hiểu về giá thị trường.

“Phảng Cồ Nhai chứ sao.”

“Tranh Đường Bá Hồ vẽ bán được bao nhiêu tiền?”

“Tao không hiểu lắm về chuyện này, nhưng tuyệt đối không rề.”

“Ngươi ở đâu? Theo giúp ta đi một chuyến.” Lư Lượng có xe, Lâm Hải cũng không muốn ôm qua đó.

Chỉ chốc lát, một chiếc Audi A4 màu trắng đứng ở dưới lầu túc xá.

Lâm Hải mới vừa lên xe, Wechat lại vang.

“Lâm Hải, em ở trên lầu nhìn thấy anh, anh đi đâu?” Liễu Hình Nguyệt phát tới.

“Phăng Cổ Nhai, có đi hay không?”

“Đi, chờ em một chút, vừa vặn em cũng không có lớp.”

“Qua ký túc xá nữ sinh, đem Liễu Hình Nguyệt đón đã.” Lâm Hải hướng phía Lư Lượng nói.

“Đậu phộng, Hải tử, ngươi thật đem Liễu Hình Nguyệt đoạt tới tay?” Lư Lượng quay đầu, một mặt hâm mộ.

“Em gái ngươi, lo lái xe đi!” Lư Lượng vừa quay đầu lại, xe kém chút dừng người đi lại bên trên đường cái.

Đậu móa, có chút hối hận ngồi xe của con hàng này.

Tới chỗ Liễu Hình Nguyệt, một đường đèn xanh, mười mấy phút, liền đến Phăng Cổ Nhai.

Trên đường, Lâm Hải đã lên mạng tra một chút, cửa hàng tranh chữ cổ vật lớn nhất thành phố Giang Nam, gọi Vạn Cổ Đường, đã có gần một trăm năm lịch sử.

Lư Lượng còn có việc, sau khi đem Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt đặt ở cửa của Vạn Cổ Đường liền đi.

Vừa vào cửa, có cái tiểu nhị vội vàng chào đón, nhưng sau khi dò xét Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt trên dưới một phen, mặt lập tức lạnh xuống tới.

“Mua tranh a.” Trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn.

“Bán tranh!” Trong lòng Lâm Hải thăm mắng, mắt chó coi thường đồ vật của người khác.

“Bán Tranh?” Tiểu nhị này xùy cười một tiếng, “Muốn bán tranh thì qua nhà khác đi, chúng ta cũng không phải cái đồ rác rưởi gì cũng thu.”

“Tranh do Đường Bá Hổ vẽ, có thu hay không?” Sắc mặt Lâm Hải có chút lạnh.

“Đường Bá Hổ?” Tiểu nhị sững sờ, sau đó nhìn Lâm Hải như nhìn một thằng ngốc, “Tác phẩm của Đường Bá Hổ lưu giữ đến giờ, đã sớm là hoa rơi vào các nhà, ngươi tìm ta cái người lẫn lộn trong nghề này giờ trò từ sao? Ra ngoài ra ngoài!”

Tiểu nhị phát tay liền muốn đuổi người.

“Ba!” Lâm Hải lấy túi đen xuống, trực tiếp đem hộp gỗ đàn tử đặt ở trên quầy.

“Cút sang một bên, để lão bản của các ngươi đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tranh này, ta muốn

“Làm sao lại nhao nhao như thế?” Một cái âm thanh có chút uy nghiêm vang lên.

Chỗ lầu hai, một cái lão giả năm sáu mươi tuổi, chậm rãi thông thả bước xuống tới.

“Lão bản, có tên tiểu tử tới trong tiệm quấy rối, ta đang cùng hắn lý luận đây.” Tiểu nhị vội vàng gật đầu cúi người đáp nói.

“Tới quấy rối?” Tròng mắt lão giả hơi híp, “Tiểu hỏa tử, Vạn Cổ Đường cũng không phải địa phương tùy tiện để cho người ta quấy rối.”

“Hừ!”

Lâm Hải có chút không cao hứng.

“Ngươi liền tin tưởng lời nói của y như vậy? Đối đãi khách hàng liền có cái thái độ này, tiệm này của ngươi, đoán chừng cách lúc đóng cửa cũng không xa.”

“Hình Nguyệt, đi thôi, chúng ta đổi một nhà khác, tranh Đường Bá Hổ vẽ, còn sợ không bán được sao.” Lâm Hải lôi kéo Liễu Hình Nguyệt, liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút.” Lão giả đem Lâm Hải gọi lại, “Ngươi là nói, ngươi muốn bán tranh do Đường Bá Hổ vẽ?”

Không đợi Lâm Hải trả lời, tiểu nhị xen vào nói: “Lão bản, tranh vẽ lưu giữ đến giờ của Đường Bá Hổ, đã sớm cũng có chủ, hẳn hiện tại chạy tới nói bán tranh do Đường Bá Hổ vẽ, không phải quấy rối thì là cái gì? Ta nhìn, hẳn tám thành là phường lường gạt.”

Sắc mặt lão giả cũng đen lại.

“Tiểu hòa tử, tuổi còn trẻ làm chút gì không tốt, nhất định phải học người ta đi lừa gạt, coi Vạn Cổ Đường ta là dễ khi dễ sao?”

Lâm Hải khó thở mà cười, thật sự là có ý tứ, tranh vẽ cũng còn không có lấy ra đâu, trước đã thành tên lừa đảo.

“Không sai, hẳn liền là tên lường gạt.”

Lúc này, một đường âm điệu âm dương quái khí, từ ngoài cửa vang lên.

Hồ Vi đi tới, sau lưng còn đi theo Triệu Lỗi cùng Vương Đình.

“Lâm Hải, ngươi giả trang cái gì, một cái quỷ nghèo, có thể xuất ra cái đồ chơi đáng tiền gì, không phải hăm hại lừa gạt thì là cái gì?” Trong mắt Vương Đình mang theo nồng đậm khinh bỉ.

“A..., Hồ thiếu tới rồi.” Tiểu nhị thấy Hồ Vi tiến đến, liền vội vàng cúi đầu khom lưng một trận, cùng lúc Lâm Hải đi vào tưởng như hai người.

“Hình Nguyệt, ngươi cũng ở đây a.” Nói bừa lẫn bấn không thể dừng cái gốc rễ kia, hướng phía Liễu Hình Nguyệt đi qua.

“Ta cùng ngươi rất quen sao?” Sắc mặt Liễu Hình Nguyệt cũng lạnh xuống đến, nhiều người như vậy cũng nói Lâm Hải là tên lừa đảo, năng tự nhiên không cao hứng.

“Chúng ta đi thôi.” Liễu Hình Nguyệt cũng không muốn đợi, kéo cánh tay Lâm Hải liền muốn rời khỏi.

“Chớ vội đi a”, Hồ Vi đưa tay ngăn lại, “Không phải ra bán tranh vẽ à, còn là bút tích thực của Đường Bá Hổ, thực ngu bức a, không bằng đem tranh vẽ mở ra, để mọi người mở mắt một chút, thế nào?”

Hồ Vi một mặt mỉa mai nói.

Lúc này, trong tiệm đã có một số người tới xem náo nhiệt, nghe xong Lâm Hải tới là ra bán bút tích thực của Đường Bá Hổ, nhất thời liền như vỡ tổ.

“Ông trời a, người trẻ tuổi hiện tại cũng có thể thổi ngưu bức như thế sao?”

“Ài, đi lừa gạt cũng không điều tra thêm tư liệu trước, bút tích thực của Đường Bá Hổ, đã sớm cũng có kết cục, hắc, thực có can đảm nói.”

“Đến Vạn Cổ Đường đi lừa gạt, tiểu tử này hôm nay quá sức a.”

Hồ Vi nghe chúng nhân nghị luận, cười đắc ý, “Thế nào, có dám lấy ra hay không?”

Lâm Hải lạnh lùng quét Hồ Vi liếc nhìn một chút, mẹ, xem ra giáo huấn lần trước ở phòng luyện âm thanh còn chưa đủ a.

“Cho ngươi xem một chút thì có thể, nhưng nếu như là thật, ngươi làm sao nói?”

“Ha ha ha ha...” Hồ Vi khoa trương một trận cười to, “Ngươi nhìn hẳn cái dạng kia, có bao nhiêu nghiêm túc a, giống như trong tay hẳn cảm thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ không bằng.”

Mọi người cũng đều cười rộ lên, hiển nhiên, không ai tin tưởng trong tay Lâm Hải là bút tích thực của Đường Bá Hổ.

“Bớt nói nhảm, nếu như là thật, ngươi làm sao nói?” Lâm Hải nhìn chằm chằm vào Hồ Vi nói.

“Hừ! Nếu như là thật, lão tử theo họ ngươi!”

“Đừng, tuyệt đối đừng!” Lâm Hải vội vàng khoát tay, “Ta có phải ngươi con trai như vậy, mười tám đời tổ tông nhà ta đoán chừng đều phải từ dưới đất bò lên, tươi sống đem ta bóp chết.”

“Hồng!” Người vây xem nhất thời một trận cười to.

Mặt Hồ Vi tái nhợt, tức đến mức kém chút thổ huyết.

“Đầu móa, nếu tranh vẽ của ngươi là thật, đồ vật trong Vạn Cổ Đường này, tùy ngươi chọn một kiện, lão tử đưa cho ngươi!”

“Tốt, mặt khác, vẫn phải thêm một chút, ba người các ngươi, giống như lần trước, mỗi người vẫn phải học ba tiếng chó sủa, lần này không cho chơi xấu nha.” Lâm Hải trêu tức nói.

“Có thể, nhưng nếu như là giả, ngươi liền phải rời khỏi Hình Nguyệt, còn phải giống như chó, từ nơi này leo ra!”

“Thành giao!” Lâm Hải đánh cái búng tay, cầm hộp tranh vẽ đi đến trước cái bàn dài mảnh ở giữa đại sảnh.

“Không biết vị nào có nghiên cứu qua đối với tranh chữ của Đường Bá Hổ, có thể hỗ trợ giám định một chút?” Lâm Hải hướng phía đám người vây xem hỏi.

“Đồ lão bản của Vạn Cổ Đường cũng là người trong nghề, để ông ta giám định là được.” Có người nói.

“Ông ta?” Lâm Hải liếc mắt nhìn lão giả một cái, lão giả ngao mạn hást cầm lên, “Yên tâm đi, thật giả, lão phu vẫn có thể phân ra.”

“Hừ!” Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, “Mức độ phân biệt của Đồ lão bản, ta ngược lại thật sự tin được.”

“Đã như vậy, vậy liền đem tranh vẽ mở ra đi.” Đồ lão bản không kiên nhẫn liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Bất quá mà”, Lâm Hải ngừng dừng một cái, “Đối với nhân phẩm của Đồ lão bản, ta có chút cảm thái độ hoài nghi.”

“Ngươi!” Đồ lão bản khí tới mức toàn thân phát run, “Tốt tốt tốt, đợi lát nữa nếu như giám định ra là giả, ta liền để cho ngươi không đi ra khỏi Vạn Cổ Đường được!”

“Hừ!” Lâm Hải chẳng thèm để ý đến ông ta, sau khi phục dụng Trúc Cơ Đan, sẽ sợ cái Vạn Cổ Đường của ngươi sao?

“Không biết vị nào có thể giúp giám định một tay?” Lâm Hải lần nữa hướng phía đám người nói.

“Lão phu tới giúp ngươi giám định.” Nơi cửa truyền tới một thanh âm.

“A..., đây không phải là Vương lão sao?”

“Có Vương lão tại liền tốt, tuyệt đối là thật không phải giả, là giả thì không phải thật.”

“Đúng vậy a, mức độ giám định của Vương lão, ở trong nước thế nhưng là số một số hai.”

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, gặp một cái lão giả khoảng bảy mươi mấy tuổi, tinh thần sáng láng đi tới, bên cạnh đi theo một người trẻ tuổi khoảng chừng ba mươi tuổi.

“Diệp đại thiếu, ngài cũng tới.” Ngay tại thời điểm mọi người cũng mở miệng lấy lòng Vương lão, Hồ Vi lại một đường chạy chậm, đi đến bên cạnh người trẻ tuổi kia, một dạng như con chó xù, ưỡn lấy về mặt vui cười, tí tiện chào hỏi.

“Ngươi khỏe, Hồ công tử.” Diệp Tử Vũ rất có phong độ hướng Hồ Vi gật gật đầu, lại làm cho Hồ Vi một trận thụ sủng nhược kinh, nụ cười trên mặt càng thêm tí tiện.

“Vương lão, quang lâm tề quán này, thật sự là bằng tất sinh huy (*nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo)) a.” Vương lão vừa tiến đến, Đồ lão bản cũng buông xuống giá đỡ ngư bức hồng hồng, chủ động chào hỏi.

Hiển nhiên, thân phận của cái Vương lão này không đơn giản.

Vương lão khách khí cùng mọi người đánh một vòng chào hỏi, sau đó hướng phía Lâm Hải cười cười.

“Người trẻ tuổi, đem tranh vẽ của ngươi mở ra đi, lão phu đối với việc giám định bút tích thực của Đường Bá Hổ, vẫn có một ít tâm đắc.”

“Không biết ngài là?” Ngừ khí Vương lão khách khí, Lâm Hải tự nhiên cũng biểu hiện ra tôn trọng cần phải có.

“Vương lão là Phó Chủ Tịch của hiệp hội Thư Họa Gia Hoa Hạ, bên trong những tác phẩm lưu giữ đến hiện nay của Đường Bá Hổ, có ba bức là do Vương lão làm giám định.” Không chờ Vương lão mở miệng, Diệp Tử Vũ ở bên cạnh liền hướng Lâm Hải giới thiệu nói.

“Ta dựa vào, lão nhân này ngư bức a, thế mà giám định qua ba bức tranh chữ của Đường Bá Hổ.” Lâm Hải yên tâm.

“Nếu như thế, Vương lão mời xem.” Nói xong, Lâm Hải mở ra hộp gỗ, đem tranh vẽ xuất ra, mười phần cẩn thận trải rộng ra tại trên bàn dài.

Mọi người cũng đều an tĩnh lại, lấy đầu hướng phía trên bàn nhìn lại dò xét.

“Phốc! Ha ha ha, chết cười ta, cái gì cầu thí bút tích thực của Đường Bá Hổ, cái này rõ ràng là xuân xung đồ a.” Tiếng cười của Triệu Lỗi dần dần vang lên.

“Cái này, cái này cũng quá không ra gì.”

“Hừ, hiện tại người trẻ tuổi a, thật sự là quá thấp kém.”

Liễu Hình Nguyệt cũng đang chăm chú nhìn, nàng đối với Lâm Hải là trăm phần trăm tín nhiệm, tuyệt không tin Lâm Hải sẽ cầm cái tranh vẽ giả gì đi lừa gạt người.

Nhưng khi thấy nội dung bên trong bức vẽ, khuôn mặt nhỏ của Liễu Hình Nguyệt đặng cái liền hồng.

“Cái Lâm Hải này, thật sự là quá hồ nháo.” Tay nhỏ của Liễu Hình Nguyệt đặt tại trên cánh tay của Lâm Hải, hung hăng bóp một cái.

Vương lão không có chút nào để ý đến ngoại giới quấy nhiễu, đeo lên kính lão, toàn bộ mặt cơ hồ liền ghé vào tranh vẽ, từ từ tế tế giám biệt.

Chỉ là, người có ánh mắt lại chú ý tới, sắc mặt Vương lão, chính đang không ngừng biến đổi, càng ngày càng khiếp sợ hơn.

Hồi lâu, Vương lão chậm rãi ngồi thẳng lên, lấy kính lão xuống.

“Vương lão, ngài đừng nóng giận, người trẻ tuổi hiện tại, luôn không biết tốt xấu, luôn muốn đi chút bàng môn tà đạo, một đêm chột giàu.”

“Đừng vậy a, ngài đừng tìm hấn so đo, mau để cho Đỗ lão bản đem hấn đuổi ra đi.”

Mọi người tựa hồ cũng nhận định, bức họa này là giả.

“Hừ, Lâm Hải, ngươi còn có cái gì tốt để nói, chuẩn bị như chó bò ra ngoài đi, Ha ha ha...” Hồ Vi cùng Triệu Lỗi cất tiếng cười to, sắc mặt Vương Đình cũng treo nụ cười âm ngoan.

Đỗ lão bản hướng phía tiểu nhị nháy mắt, chỉ cần Vương lão vừa nói ra tranh vẽ là giả, lập tức chào hỏi người, đem Lâm Hải đánh ra.

Lâm Hải đối với đám người vây xem là mất diết tại ngờ, nhìn qua Vương lão, cười cười không nói.

“Ai.” Hồi lâu, Vương lão khẽ than thở một tiếng, mọi người cũng đều an tĩnh lại.

“Người trẻ tuổi, cho một cái giá đi, tranh này, ta muốn.”

“Cái gì!” Lời nói Vương lão như thạch phá thiên kinh, cả phòng người đều ngốc.

“Vương lão, ngài...”

“Ta nói, tranh này, ta muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kim Hoa Đồng Tử

Tất cả mọi người mắt tròn.

Lời nói của Vương lão, không thể nghi ngờ là đã nói rõ một sự thật, bức tranh mà Lâm Hải lấy ra, thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ.

“Nếu Vương lão đã muốn, ta liền bán một cái nhân tình giá, mười triệu đi, xem như đáp tạ Vương lão đã giúp đỡ giám định.”

“Cái gì! Lâm Hải, ngươi cái quỷ nghèo này muốn tiền muốn điên đi, cái bức tranh rách rưới như vậy, ngươi lại muốn mười triệu, không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi sao.” Vương Đình phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời này.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Triệu Lỗi hung hăng trừng Vương Đình một cái, đầu mó, lúc trước làm sao không phát hiện, nữ nhân này thế mà lại không có kiến thức như thế, thật mẹ nó mất mặt.

“Ta nói không đúng sao? Cái bức tranh rách rưới như vậy...” Vương Đình còn muốn tranh luận, nhưng khi thấy tất cả mọi người hướng nòng ta quăng tới ánh mắt như nhìn một đũa ngọc, nhất thời liền không có sức lực.

“Ai.” Vương lão thờ dài, “Người trẻ tuổi, bức họa này có kích thước ngang bằng với kích thước bức ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ của Đường Bá Hổ, nhưng tám ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’ này lại chưa từng hiện thế, thủ pháp thi họa cũng phức tạp hơn nhiều, giá cả ít nhất phải gấp hai ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ trở lên, mà giá sau cùng của ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ là mười một phẩy năm triệu, mà bức họa này người lại chỉ cần của ta mười triệu, đây chính là một nhân tình cực lớn a.”

Cái gì? Trông mắt Lâm Hải kém chút roi ra tới.

Thảm, hổ cha a!

Lâm Hải trước đó đã đặc biệt lên mạng điều tra, kích thước của ‘Dạ Ngự Bách Nữ Đồ’ cùng ‘Giang Đình Đàm Cổ Đồ’ không sai biệt lắm, cho nên hẳn liền cho rằng giá cả của hai bức tranh này, cũng sẽ không kém nhau bao nhiêu.

Thật không nghĩ đến, mẹ nó thế mà kém hơn một nửa, thật sự là nhạt chó.

Lâm Hải hồi hận đến phát điên.

Bất quá lời nói đã nói ra, như nước chảy giội đi, Lâm Hải cũng chỉ đành đánh rưng hàm răng rồi nuốt vào trong bụng.

“Vương lão nói giỡn, chỉ là hơn một nghìn vạn, có thể cùng ngài kết một cái thiện duyên, có vẻ như là tiểu tử kiếm được.” Lâm Hải vỗ mông ngựa một cái.

“Ha ha, người cái tiểu bằng hữu này, có chút ý tứ.” Vương lão tựa hồ rất được lợi.

“Đúng rồi, đem số thẻ ngân hàng của người nói cho ta biết đi.”

Lâm Hải vội vàng báo số thẻ.

Vương lão gọi điện thoại, chỉ chốc lát, Lâm Hải thu đến tin nhắn của ngân hàng, doanh thu trong thẻ có thêm mười triệu.

“Trời ạ, lão tử cũng thành thổ hào!” Lâm Hải kích động rất lợi hại.

“Hừ! Đậu móa, thật sự là giẫm vận cứt chó.” Cái mũi Hồ Vi hừ một cái, quay người liền muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đem gã ngăn lại, có chút trêu tức nói “Thế nào, Hồ đại thiếu, thua không nổi, lại muốn chạy trốn a?”

“Ai muốn trốn, có cái gì thua không nổi.”

“Há, đã như vậy, vậy liền thực hiện tiền đặt cược đi.” Lâm Hải tại trong Vạn Cổ Đường bắt đầu nghiêm túc chọn lựa.

Hồ Vi đi theo cước bộ của Lâm Hải, khăn trương từng đợt, Đậu móa, tuyệt đối đừng chọn thứ quá đắt a.

“Liền nó đi!” Khi Lâm Hải đem một bức tranh cổ từ trong một cái góc không đáng chú ý lấy ra, Hồ Vi thờ dài ra một hơi.

Đồ nhà quê chính là đồ nhà quê, chọn cũng sẽ không chọn thứ đáng tiền.

Hồ Vi từ vị trí thả bức họa kia, đã dự đoán ra, giá trị tuyệt đối không bao nhiêu tiền.

“Nhãn quang của tiểu hữu (*anh bạn nhỏ) tựa hồ rất đặc biệt a.” Vương lão cũng là ngạc nhiên một trận, không biết vì sao Lâm Hải hết lần này tới lần khác lại chọn một bức họa không đáng chú ý như thế.

“Đồ lão bản, bức họa này bao nhiêu tiền?” Hồ Vi sợ Lâm Hải đổi ý, vội vàng hỏi.

“Đây là một bức tranh cổ, thời gian ước chừng tại đầu những năm Thanh Triều, người vẽ tranh vô pháp khảo cứu, hình ảnh cũng khá là thô ráp, Hồ công tử xin trả cho hơn một trăm ngàn đi.” Đồ lão bản thấy Lâm Hải chọn một bức họa như thế, cũng là xem thường một trận.

“Tốt, một trăm ngàn liền một trăm ngàn!” Hồ Vi tranh thủ thời gian trả tiền, tốc độ kia phảng phất như chính mình kiếm được một cái tiện nghi to lớn.

“Hồ đại thiếu, cảm tạ.” Lâm Hải thu tranh về, khiêu khích hướng phía Hồ Vi thiêu thiêu mi.

“Tiếp đó, còn có một ván cược, cần thực hiện nha.”

Sắc mặt Hồ Vi, Triệu Lỗi cùng Vương Đình, bá cái liền biến sắc.

“Lâm Hải, người không nên quá phận!” Âm thanh Vương Đình hô nói.

“Quá phận? Chỗ nào quá phận? Có chơi có chịu mà thôi.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Ngươi...” Hồ Vi gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Hải.

“Thế nào, Hồ đại thiếu, lại định giống như lần trước, chơi xấu hay sao?”

“Đậu móa, ta liền đi, ngươi có thể làm gì ta?”

Dù sao cũng đã mất mặt, Hồ Vi liền dứt khoát đùa nghịch vô lại tới.

“Hồ công tử, ngươi dạng này không tốt lắm đâu.” Bỗng nhiên, Diệp Tử Vũ cấm câu nói.

“Diệp đại thiếu, ta...” Sắc mặt Hồ Vi nhất thời trở nên so với khóc còn khó nhìn hơn.

Diệp Tử Vũ căn bản cũng không nhìn hắn, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, phong đạm khinh vân, giống như người vừa mới nói căn bản là không phải là vậy.

Thế nhưng người hiểu biết Diệp Tử Vũ lại biết rõ, câu nói mới vừa rồi kia, cũng là mệnh lệnh, không cho phép kháng cự.

Hồ Vi, trùng hợp thuộc về một trong những người hiểu biết Diệp Tử Vũ.

Cho nên, Hồ Vi nhanh khóc.

“Đậu móa, đại trọng phu cô được dân được, Lâm Hải, sớm muộn cũng có một ngày, để ngươi trả lại cả gốc lẫn lãi!”

“Tốt, ta có chơi có chịu!” Hồ Vi cắn răng một cái.

“Uông uông uông!” Gã liền hướng phía Lâm Hải hung ác gọi ba tiếng.

“Ai u ngọa tào, vẫn là con chó điên.” Lâm Hải vội vàng hướng ra sau nhảy ra, vỗ ngực một cái, giả trang một bộ dáng rất sợ hãi, nhất thời rước lấy một trận cười to.

Sắc mặt Hồ Vi cũng tức đến xanh, không có chỗ trút giận, liền hướng phía Triệu Lỗi cùng Vương Đình rồng to một hồi.

“Mau a, đứng góc đấy làm gì, lão tử cũng học chó sủa, các ngươi còn không mau học!”

Triệu Lỗi cùng Vương Đình một mặt không tình nguyện liếc trừng Lâm Hải một cái.

“Uông uông uông!”

“Uông uông uông!”

“Ha ha, không tệ, có tiến bộ, so với lần trước học giống hơn nhiều, lần sau tiếp tục cố gắng.” Lâm Hải hướng phía Triệu Lỗi cùng Vương Đình dựng thẳng ngón tay cái.

“Lần sau? Lần sau em gái ngươi!” Triệu Lỗi cùng Vương Đình thề, sẽ không tiếp tục lẫn vào sự tình đánh cược giữa Hồ Vi cùng Lâm Hải nữa.

Ba người Hồ Vi xám xịt rồi đi.

Vương lão cho Lâm Hải số điện thoại, nói chuyện, rồi cùng Diệp Tử Vũ rời khỏi Vạn Cổ Đường.

“Minh cũng đi thôi.” Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt sóng vai đi ra Phẳng Cổ Nhai.

“Lâm Hải, bức họa mà anh vừa mới bán kia, thật sự là bút tích thực của Đường Bá Hổ?”

Cho tới bây giờ, Liễu Hình Nguyệt còn có chút không thể tin được.

“Đương nhiên là thật, nếu không ai nguyện ý bỏ ra mười triệu để mua.”

“Vậy cái bức họa này anh lấy từ đâu đến?”

“Gia truyền!” Lâm Hải nói nhảm.

Nâng lên gia truyền, trong lòng nhất Lâm Hải động, hiện tại chính mình thế nhưng là có tiền, cũng nên để cho cha mẹ qua ngày tốt rồi.

Về trường học, Lâm Hải bồi tiếp Liễu Hình Nguyệt luyện phát ra tiếng, rồi liền về túc xá.

“Ừm, có tin nhắn?” Lâm Hải vừa mở Wechat ra, điện thoại di động liền vang.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, có ở đó hay không?

Lâm Hải: Ở đây

Thỏ Ngọc: Ta đã hỏi Kim Hoa Dược Đồng giùm ngài, y nói loại tình huống mà ngài nói này, dùng Hoàn Hồn Đan là có thể chữa trị.

Lâm Hải: Hoàn Hồn Đan ta có, thế nhưng người ta muốn trị liệu là phạm nhân, Hoàn Hồn Đan căn bản là không có cách phục dụng a.

Thỏ Ngọc: A? Phạm nhân? Tiên Phạm không phải vĩnh cách sao?

Trong lòng Lâm Hải hơi động, chợt nhớ tới, trước đó tại trong đám, Thất Tiên Nữ có vẻ như cũng đã nói, giữa Tiên Phạm đã ngăn cách ba ngàn năm.

Thế nhưng, chính mình làm sao lại có thể xuất hiện tại trong cùng một cái đám với đám thần tiên này?

Lâm Hải cảm thấy rất ngờ vực, thậm chí có loại dự cảm, chuyện này, tựa hồ không thể đơn giản như vậy.

Lâm Hải: Chuyện không nên biết rõ thì nguoi không nên hỏi.

Thỏ Ngọc: A? Vâng.

Đúng!

Lâm Hải chợt nhớ tới, cái Trúc Cơ Đan gì gì đó mà bản thân phục dụng, giống như cũng là do Kim Hoa Đồng Tử kia luyện chế, này có phải là nói rõ, Kim Hoa Đồng Tử có thể luyện chế ra đan dược để phạm nhân phục dụng hay không?

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền đưa ra tin nhắn.

Lâm Hải: Nguoi hỏi Kim Hoa Đồng Tử một chút, xem y có thể luyện chế ra Hoàn Hồn Đan cho phạm nhân phục dụng hay không.

Thỏ Ngọc: Tốt.

Một lát sau.

Thỏ Ngọc: Đại tiên, Kim Hoa Đồng Tử nói với ta muốn nick Wechat của ngài, để thêm ngài làm bạn tốt.

Leng keng!

Thỏ Ngọc vừa nói xong, tin tức Kim Hoa Đồng Tử cầu thêm bạn tốt liền phát tới.

Đồng ý!

Kim Hoa Đồng Tử: Ngài khỏe, Đại tiên, nguoi cần Hoàn Hồn Đan cho phạm nhân phục dụng sao?

Lâm Hải: Đúng, nguoi có thể luyện chế sao?

Kim Hoa Đồng Tử: Có thể.

Lâm Hải trở nên kích động.

Kim Hoa Đồng Tử: Nhưng là có điều kiện!

Lâm Hải hít sâu một hơi.

Lâm Hải: Nói!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Mắt chó coi thường người khác

Kim Hoa Đồng Tử: Cái này... Thực sự có chút khó mà mở miệng (phía sau là một cái vẻ mặt bối rối)

Khó mà mở miệng? Sự tình thuộc về phạm vi gì mà khó mà mở miệng?

Tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, Lâm Hải bỗng nhiên giật mình.

Em gái ngươi, không phải là muốn tìm ca ca chơi Gay đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nổi rõ trước a, định hướng giới tính của bản tiên rất bình thường.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên đang nói cái gì? Vì sao kêu định hướng giới tính?

Phốc! Cái này cũng đều không hiểu?

Không hiểu thì tốt, không hiểu mà nói, thì cái điều kiện kia khẳng định không phải cái này.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vấn đề định hướng giới tính này nha, quá mức thâm ảo, bình thường ta đều là cùng Hằng Nga Tiên Tử, Cửu Thiên Huyền Nữ, Thất Tiên Nữ các nàng nghiên cứu thảo luận cùng một chỗ, nói ngươi cũng không hiểu. Ngươi trước nói nói điều kiện của ngươi đi.

Kim Hoa Đồng Tử: Nay, vậy ta liền nói. (phía sau là một cái biểu lộ đồ mồ hôi lạnh)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nói đi, lớn mật nói.

Kim Hoa Đồng Tử: Cái kia, Đại tiên có thể cũng thưởng cho ta một cây cà rốt hay không? (phía sau là một cái biểu lộ nước mắt rung rung)

Phốc!

“Ha ha, em gái ngươi, khiến cho ca ca khẩn trương quá sức, mẹ nó thứ quan trọng lại là cà rốt, ngươi a coi chính mình cũng là con thỏ sao?”

Đoán chừng là sợ Lâm Hải không cao hứng, Kim Hoa Đồng Tử vội vàng lại phát tới một cái tin tức.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên, ta biết rõ cà rốt là tiên phẩm có thể sánh ngang cùng Bàn Đào, vô cùng quý giá, nếu không, ngươi thưởng ta nửa củ cũng được, cầu ngươi.

Ha ha ha ha, quá khôi hài a, khẳng định là gia hỏa Thỏ Ngọc đã theo cái đồng tử này chơi thôi ngu ru bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi đem bản tiên coi thành người nào, nửa củ há không có nhục thân phận của ta, yên tâm đi, cho ngươi nguyên một củ!

Kim Hoa Đồng Tử: Cảm tạ, Đại tiên!

Kim Hoa Đồng Tử một trận cảm động đến rơi nước mắt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chớ nóng vội cảm tạ, luyện không thành công cũng không cho ngươi. Ngươi có bao nhiêu năm chắc?

Kim Hoa Đồng Tử: Một thành!

Phốc!

Em gái ngươi! Một thành cùng mẹ hấn đựng đại vận có cái gì khác nhau!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi là đang chơi ta sao?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên lời này bắt đầu nói từ đâu? Thân thể người phạm yếu ớt, không chịu đựng nổi Tiên Đan, luyện chế vật cho phạm nhân sử dụng, cần cẩn thận không chế được lực, một thành đã là không thấp rồi.

Không thấp cái bộ ngực ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Còn có những biện pháp khác hay không? Xác xuất thành công tương đối cao.

Lâm Hải ừ ừ, ồm hi vọng vạn nhất, lại hỏi một câu.

“Có!”

A? Có chuyện cơ!

“Nếu như Đại tiên có thể cung cấp một khóa Hoàn Hồn Đan, ta có thể đem nó phân giải, pha loãng được lực, để đạt tới hiệu quả mà phạm nhân có thể phục dụng, dạng này có thể tăng lên tỷ lệ thành công rất nhiều, bất quá Hoàn Hồn Đan thế nhưng là hơi đắt.”

Ha ha, cái này tốt!

Quý mình không sợ a, mình đã có sẵn a.

Thật sự là phong hồi lộ chuyển a.

“Năm chắc mấy thành?”

“Năm thành.”

“Tốt!” Lâm Hải vỗ đùi, năm chắc năm thành, có thể đánh cược một lần.

“Phân giải Hoàn Hồn Đan, cần dùng đến Băng Tùy Ngàn Năm, cái này ngài có thể tìm Đông Hải Long Vương để mua sắm, giá thị trường là sáu trăm điểm Công đức.”

Lâm Hải...

Lâm Hải: Ngươi có phải có quen biết cùng Ma Lễ Thanh hay không?

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên nói giỡn, ta chỉ là một đồng tử, nào có cơ hội nhận biết Tằng Trường Thiên Vương đại nhân a.

Đậu móa, không biết làm sao lại giống như tính toán kỹ vậy, thật vất vả mới kiếm được sáu trăm điểm Công đức, một điểm cũng không thừa cho lão tử a.

“Chờ một lát.” Lâm Hải mở quầy giao dịch Thiên Đình ra, trực tiếp @ Đông Hải Long Vương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Đông Hải Long Vương, cầu mua một khóa Băng Tùy Ngàn Năm.

Đông Hải Long Vương: Sáu trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thành giao!

Leng keng!

Tin tức Đông Hải Long Vương thêm bạn làm bạn tốt.

Đồng ý!

Vừa đồng ý xong, Đông Hải Long Vương liền trực tiếp đem Băng Tùy phát tới.

Ngươi hướng Đông Hải Long Vương chuyển khoản sáu trăm điểm Công đức.

Giao dịch xong, Lâm Hải đem Hoàn Hồn Đan cùng Băng Tùy Ngàn Năm, hợp cùng một chỗ chuyển qua cho Kim Hoa Đồng Tử.

Đến, lại rộng tuếch, một cây lông cũng không thừa.

Lâm Hải cười khở một trận.

Kim Hoa Đồng Tử: Đại tiên yên tâm, ít thì nửa tháng, nhiều thì một tháng, liền sẽ có kết quả.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngày thành công, sẽ đưa ngươi cà rốt.

Kim Hoa Đồng Tử: Tạ Đại tiên!

Lâm Hải thở dài một hơi, có thể thành hay không, liền nhìn cái Kim Hoa Đồng Tử này.

Thấy đám bạn trong phòng ngủ không thể trở về, Lâm Hải liền đem bức vẽ mà mình đã chọn trong Vạn Bảo kia lấy ra.

Bên trong bức vẽ là một cái đình viện cổ hương cổ sắc, trong sân, trồng lấy các loại kỳ hoa dị thảo, một cái thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, một mình đứng ở trong lương đình trong viện, khuôn mặt đẹp đến xuất sắc, treo một tia sầu lo khó nói lên lời.

Hai con mắt Lâm Hải gắt gao nhìn chăm chăm vào con mắt của thiếu nữ bên trong bức vẽ, đồng thời mặc niệm một tiếng: Thiên Nhân, mở!

Trong nháy mắt, hai mắt Lâm Hải long lánh màu xanh, chỉ là thường người vô pháp phát giác mà thôi.

“Kỳ quái, vừa rồi tại Vạn Bảo đường, rõ ràng nhìn thấy thiếu nữ này nháy con mắt, lúc này làm sao lại không có động tĩnh rồi?”

Nhìn trọn vẹn đến năm phút đồng hồ, Lâm Hải cũng không thể phát hiện có cái gì dị thường.

Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Lại nhìn thêm năm sáu phút, Lâm Hải cảm thấy đầu một trận u ám.

Xem ra cái Thiên Nhân Thần Thông này cũng là có thời hạn.

Lắc đầu, Lâm Hải đem bức vẽ thu lại, chỉ có thể chờ đợi về sau chậm rãi nghiên cứu.

“Đều ở đi, bắt đầu phát hồng bao.” Sáng ngày hôm sau, Thái Thượng Lão Quân rất đúng giờ xuất hiện tại trong đám.

Lâm Hải từ sớm liền mở ra Wechat chờ đã lâu.

Hắn hiện tại nghèo rớt mồng tơi a, mỗi ngày liền ngóng trông vào việc đoạt hồng bao của Lão Quân.

Đồ vật cướp được coi như không thể dùng, cũng có thể đem ra bán a.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn, xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Ngài chậm tay, hồng bao đã bị cướp mất!

Ta qua, không thể nào!

Hai mắt Lâm Hải tròn thật lớn, đây là lần thứ nhất hắn ở trong cái đám này không có cướp được hồng bao.

Ấn mở nhìn một chút, ta dựa vào, Lão Quân phát ra hai mươi cái hồng bao, thế mà tại bên trong không thấy chín giây liền bị cướp sạch.

Xem ra đám thần tiên này, nhất định cũng đã từ sớm cầm điện thoại di động chờ lấy.

Trong lòng Lâm Hải phiền muộn một trận, chính mình là một cái phàm nhân, tốc độ khẳng định không sánh bằng đám gia hỏa này, nếu như về sau mỗi ngày đám gia hỏa này cũng nhìn chăm chăm vào hồng bao của Lão Quân, vậy sau này mình tuyệt đối không có để mà chơi.

Lại nhìn đám đạo sĩ thần tiên này một hồi, điện thoại di động bỗng nhiên vang.

“Thời gian cũng qua đâu, còn không hào hào cảm thụ tuổi trẻ, liền đã già...”

Đây là tiếng chuông đặc biệt thiết trí cho cha mẹ, Lâm Hải vội vàng nhận.

“Mẹ, làm sao?” Trong lòng Lâm Hải xiết chặt.

Cha mẹ trừ cuối tuần, bình thường sẽ không gọi điện thoại cho hắn.

“Hải tử a, con có thể trở về một chuyến hay không a, cái này đều sắp thi đại học, Vân Vân nó nói cái gì cũng không đi học, hai huynh muội các con từ nhỏ đã thân, con trở về khuyên nhủ nó đi.”

Thanh âm của Tống Cẩn, lộ ra một cỗ thương tâm.

“Có phải Nhị thẩm lại qua hay không?” Thanh âm Lâm Hải có chút lạnh.

“Ai.” Tống Cẩn thở dài, tuy không thể nói, nhưng Lâm Hải đã hoàn toàn minh bạch.

“Mẹ, ngày mai con liền trở về.”

Lâm Hải tắt điện thoại, tâm lý đã có quyết định.

Ngày mai, hắn chẳng những muốn trở về, còn muốn cho cha mẹ ở trong thôn tân tân khổ khổ nửa đời người, hảo hảo phong quang một phen.

Đồng thời, cũng hung hăng đánh sặc mặt của một ít người ghê tởm một trận.

Ngắm lại, Lâm Hải liền phát qua một cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt, có rảnh hay không?”

“Ừm, buổi sáng là khóa thường thức nghệ thuật, em không muốn đi.”

“Xuống lầu, theo giúp anh đi ra ngoài một chút.”

Hoa Lâm Tân Thiên Địa là khu mua sắm thương mại cao sang nhất thành phố Giang Nam, người tới nơi này mua sắm không phải quý, khu mua sắm thương mại này sửa sang cực kỳ xa hoa, để cho người bình thường căn bản không có dũng khí đi vào.

“Lâm Hải, anh dẫn em tới nơi này làm gì?” Liễu Hình Nguyệt vừa tiến đến, liền cảm nhận được mấy đường ánh mắt dị dạng, nhất thời cảm thấy toàn thân cũng không được tự nhiên.

“Mua quần áo.” Lâm Hải thở ra một hơi, tuy trong túi quần cất khoản tiền lớn một ngàn vạn, nhưng lớn như vậy, lần đầu tiên vào loại trung tâm thương mại này, hẳn vẫn là có vẻ hơi câu thúc.

“A, y phục nơi này đều quá sang quý.” Liễu Hình Nguyệt nhăn lại lông mày.

“Không sợ, mình hiện tại cũng là thổ hào!” Lâm Hải đem thẻ lấy ra, lắc lắc tại trước mặt Liễu Hình Nguyệt.

“Liên lạc ý đi!” Liễu Hình Nguyệt nhẹ nhàng đánh Lâm Hải một quyền, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh, trong lòng ngọt ngào một trận.

“Hình Nguyệt, em xem một chút kiểu dáng nào tương đối thích hợp cho lão nhân chừng năm mươi tuổi mặc.” Lâm Hải đem Liễu Hình Nguyệt đưa đến khu phục trang cấp cao.

“Lão nhân mặc?”

“Đúng, mua cho cha mẹ anh, ta đối với y phục không thông thạo, em giúp anh lựa chọn đi.”

“A.” Trong lòng Liễu Hình Nguyệt có chút thất lạc nho nhỏ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, hướng phía phục trang bên trong mặt tiền cửa hàng, đảo qua từng kiện từng kiện.

“Món kia có kiểu dáng hoa không tệ, hẳn là thích hợp cho a đi mặc.” Liễu Hình Nguyệt đưa tay liền hướng phía y phục chọn trúng mà sờ soạng.

“Bộ y phục này làm một vạn chín ngàn tám!” Một cái thanh âm không kiên nhẫn từ bên cạnh vang lên.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, một cô gái trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần đen, vẽ đầy son phấn, một bên tu sửa móng tay, một bên hướng bọn họ quăng tới ánh mắt khinh thường.

Tay Liễu Hình Nguyệt, vừa đưa ra một nửa, lại rút trở về.

Lâm Hải chau mày, thiên a, làm sao khắp nơi đều là gia hỏa mắt chó coi thường người khác.

“Hình Nguyệt, lấy xuống nhìn xem.” Lâm Hải không để ý tới cái nhân viên bán hàng kia.

“Ừm.” Liễu Hình Nguyệt lần nữa đưa tay.

“Ta nói các người xảy ra chuyện gì a? Cùng các người nói một vạn chín ngàn tám, không mua chớ đụng lung tung.”

Nhân viên bán hàng trực tiếp đi tới, xem thường liếc nhìn Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt một chút, đưa tay vỗ đập bộ y phục này, phảng phất như bộ y phục này, còn không có bị Liễu Hình Nguyệt sờ đến, liền đã bị làm bẩn.

Lừa gạt của Lâm Hải đang một cái liền bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sự nường khỏe

“Khách hàng tôn kính, ngài khỏe chứ, hoan nghênh sử dụng điện thoại ngân hàng của Ngân Hàng Công Thương Trung Quốc...”

Lâm Hải một mặt băng lãnh, ở ngay trước mặt nhân viên bán hàng, mở ra điện thoại, gọi số điện thoại phục vụ khách hàng của Ngân Hàng Công Thương.

“Số dư còn lại bên trên thẻ của ngài trước mắt, là một ngàn vạn năm trăm bốn mươi bảy nguyên.”

“Có đủ mua bộ y phục này của người hay không?” Lâm Hải ngữ khí băng lãnh nói.

Nhân viên bán hàng này cũng ngốc, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, cái người trước mắt một thân hàng via hè, bộ dáng sinh viên này, lại là cái phú

hào ngàn vạn.

“Tiên sinh, thật xin lỗi, thật là có lỗi.” Nhân viên bán hàng liên tục xin lỗi, vội vàng chủ động đem bộ y phục này đưa tới trước mặt Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu thư, ngài từ từ xem, có mua hay không cũng không quan hệ.”

Liễu Hinh Nguyệt không có nhận, quay đầu nhìn qua Lâm Hải.

“Xem một chút đi, ta cảm thấy cái này cũng không tệ.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Nhân viên bán hàng nghe xong, trên mặt lập tức cười như nở hoa.

“Tiểu thư, ngài đây là mua quần áo cho trường bối trong nhà đi, ai nha, ngài chẳng những xinh đẹp, mà lại rất tinh mắt, bộ y phục này của chúng ta, là hàng Italy chế tác thuần thủ công...”

Nhân viên bán hàng đi rồi đi a, không ngừng giới thiệu, đem bộ y phục này đơn giản nói thành trân phẩm thế gian khó được, một dạng giống như hôm nay nếu không mua lại, liền sẽ bị thua thiệt nhiều.

“Ừm, rất tốt, rất không tệ, bộ y phục này quả thực là hoàn mỹ.” Lâm Hải sát gật gật đầu, biểu hiện trên mặt lộ ra rất hài lòng.

“Vậy ta bọc lại cho ngài?” Nhân viên bán hàng một mặt chờ đợi.

“Bọc lại đi.”

“Được rồi.”

Nhân viên bán hàng cao hứng đến hồng, đồng thời thăm mắng mình một câu, kếm chút đuổi đi cái Thần Tài, phải biết, một bộ y phục này, phần trăm trích cho nàng ta liền có hơn ba nghìn, đuổi qua một tháng tiền lương của một cái công nhân bình thường.

“Ai, cái này cũng rất tốt.”

“Còn có cái này, còn có món bên kia...”

Lâm Hải rất nghiêm túc qua lại trong tiệm chọn lựa, mà trên mặt nhân viên bán hàng cũng cười ra hoa, mỗi khi Lâm Hải chọn một kiện, trái tim nhỏ của nhân viên bán hàng liền rung động theo một chút, tay gói y phục cũng bởi vì hưng phấn mà hơi hơi phát run.

Chọn lựa trọn vẹn nửa cái đến giờ, Lâm Hải mới dừng lại.

“Lâm Hải.” Liễu Hinh Nguyệt kéo góc áo Lâm Hải một chút, nàng cảm giác Lâm Hải có phải bị điện hay không, cái này khoảng chừng hơn hai mươi bộ a.

Lâm Hải hướng phía nàng nháy mắt mấy cái, lộ ra một cái nụ cười nghiền ngẫm.

“Tiên sinh, đã gói xong hết cho ngài, tổng cộng là năm trăm mười bảy ngàn chín trăm khối tiền, ta tự mình làm chủ, đem số lẻ xóa đi cho ngài, ngài trả tiền năm trăm mười bảy ngàn khối tiền là được.”

Nhân viên bán hàng đem hóa đơn đưa tới trước mặt Lâm Hải t, nụ cười trên mặt so với khi thấy cha mình còn muốn thân thiết hơn.

Không thể không thân thiết a, những cái này mà tính tới, phần trăm được trích cho nàng ta cũng chừng bảy, tám vạn, bằng với nửa năm đi làm của nàng ta.

Nếu không phải Liễu Hinh Nguyệt ở bên cạnh, nàng ta cũng nhìn không được muốn hỏi Lâm Hải có muốn ước hẹn một chút hay không.

Chỉ là, lời nói của Lâm Hải, để cho nụ cười của nhân viên bán hàng trong nháy mắt ngưng kết lại.

“Ngươi đưa hóa đơn cho ta làm gì? Người nào nói ta muốn mua?” Lâm Hải một mặt kinh ngạc.

“Tiên sinh...” Nhân viên bán hàng mộng, nhất thời đều không kịp phản ứng.

“Ngài, ngài không phải bảo ta đều gói lại sao?” Nhân viên bán hàng gượng cười nói nói.

“Đúng vậy a, ta là để cho ngươi gói lại.” Lâm Hải một mặt buồn bực gật gật đầu.

“Vậy ngài...”

“Nhưng ngươi không phải mới vừa nói, có mua hay không cũng không quan hệ sao?” Lâm Hải kỳ quái nhìn nàng ta.

Liễu Hinh Nguyệt nghe đến nơi này, thực sự nhìn không được, thối phù một tiếng cười ra tiếng.

“Tiên sinh ngài, ngài quá hài hước, ngài là giao tiền mặt hay là quét thẻ?” Nhân viên bán hàng cố nặn ra vẻ tươi cười, chỉ là nụ cười này thấy thế nào cũng càng giống như khóc.

Trong nội tâm nhân viên bán hàng vẫn cố ôm lấy một tia ảo tưởng.

Nhưng cái ảo tưởng này rất nhanh liền bị đánh nát.

“Ngươi cho rằng ta đang đùa giỡn với ngươi?” Ngữ khí của Lâm Hải có chút lạnh.

“Liên cái thái độ ban đầu này của ngươi, còn muốn để cho ta mua đồ vật của ngươi sao? Chính ngươi đàn độn, còn khi người khác cũng đều là đàn độn sao?”

“Ngay cả việc ta đang đùa ngươi cũng nhìn không ra, thật sự là không thể ngu xuẩn hơn.” Lâm Hải ném một câu tiếp theo, sau đó quay đầu liền cùng Liễu Hinh Nguyệt vừa nói vừa cười đi ra ngoài.

Hơn nửa ngày, nhân viên bán hàng kia mới kịp phản ứng mà tức giận rít lên một tiếng.

Lấy điện thoại cầm tay ra, nàng ta phát điện thoại.

“Cường ca, muội muội bị người ta khi dễ, ô ô ô...”

“Lâm Hải, anh quá xấu.” Đi ra ngoài khá xa, Liễu Hinh Nguyệt liền che miệng cười không ngừng.

“Ai bảo nàng ta mắt chó coi thường người khác.” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Đi dạo gần một giờ, Lâm Hải mua một bộ quần áo cho cha mẹ cùng muội muội, không sai biệt lắm mất hơn mười vạn.

Đổi lại trước kia, Lâm Hải nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ không giống nhau, hơn mười vạn không tiền, Lâm Hải tiêu bớt thì mắt cũng không nháy.

“Tốt, tiếp đó, đi mua cho chính chúng ta, đi, mua cho em trước.”

“A, không cần, không cần, y phục nơi này quá đắt, em cũng không cần.” Liễu Hinh Nguyệt liên tục khoát tay, tâm lý lại là một trận ngọt ngào.

“Vậy sao được? Đi, đi mua, bạn trai em hiện tại cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền.”

“Chán ghét, người nào nói anh là bạn trai em?” Liễu Hinh Nguyệt cắn môi, cúi đầu.

Cảm tình hiện tại của nàng đối với Lâm Hải, rất là phức tạp.

Lúc trước, đáp ứng làm bạn gái Lâm Hải, hoàn toàn là tình thế bức bách, vì học tập Nguyệt Cung Tiên Âm, đoạt được quán quân thi đấu Thanh Ca, để thỏa mãn tâm nguyện của phụ thân.

Nhưng tiếp đó, Lâm Hải chẳng những dạy mình ca hát, còn giúp cha mình ứng ra tiền thuốc men, thậm chí nói có biện pháp để cha mình tỉnh lại.

Trừ cái đó ra, tại trong quán rượu, Lâm Hải xin đã chính mình một lần, đang phòng luyện âm thanh, cũng lấy thân phận bạn trai mà xuất hiện tại trước mặt các bạn học, đuổi đi Hồ Vi đang truy cầu chính mình.

Từng kiện từng kiện sự tình tính xuống, liền để Liễu Hinh Nguyệt hết sức cảm động, đặc biệt là mấy ngày ở chung này, thậm chí trong thoáng chốc, nàng thật đem Lâm Hải xem như bạn trai của chính mình.

Chỉ là, thời gian quen biết cùng Lâm Hải, dù sao cũng quá ngắn, trong tiềm thức của nàng, còn có chút vô pháp tiếp nhận.

“A? Đây chính là em đáp ứng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy a.” Lâm Hải quái khiếu nói nói.

“Em lại không phải là quân tử gì, em chỉ là một cái tiểu nữ nhân mà thôi, hừ.” Liễu Hinh Nguyệt đắc ý nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu.

Một phen tuyển chọn tỉ mỉ, lúc lại từ cửa hàng đi ra, bộ dáng của Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt hoàn toàn biến đổi.

“Thật sự là người dựa vào y phục ngựa dựa vào cái yên a, thế nào, Hinh Nguyệt, mặc vào cái trang phục Armani này, bạn trai của em cũng là dạng chó hình người đi?”

Lâm Hải đi một bước lác ba bước, rất là đắc ý.

“Khanh khách, nào có dạng ví von chính mình như vậy.” Liễu Hinh Nguyệt vì chính mình chọn lựa một chiếc váy đầm màu xanh biển, đem khuôn mặt

nguyên bản đã kiều mỹ, phụ trợ càng thêm mê người, nhanh chóng trở thành một phong cảnh xinh đẹp trong khu thương mại này.

“Cường ca, bọn họ đi ra rồi, chính là tên hỗn đản kia.” Vừa ra cửa, một tiếng thét chói tai của nữ nhân liền truyền đến.

Lâm Hải chau mày, chỉ thấy đang đứng tại cách đó không xa là cái nhân viên bán hàng trước đó, đang hung dữ nhìn mình lom lom.

Mà bên cạnh nàng ta, là một cái đầu tròn bóng lờng, tại dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lóe lên điểm điểm quang mang, mười phần loá mắt.

“Đầu phồng, đây không phải là Cường đầu tròn sao?”

“Đi mau!” Lâm Hải nhẹ nhàng nói một tiếng, nếu bị Cường đầu tròn trông thấy, lại muốn chết muốn sống đi theo gọi chính mình là sư phụ.

“Dừng lại!” Nhân viên bán hàng thấy kia vừa thấy, liền đuổi bước lên phía trước đem Lâm Hải cùng Liễu Hinh Nguyệt cản lại.

“Đắc tội lão nương, còn muốn chạy! Có chút tiền bản liền không nổi a, hôm nay lão nương không để cho người ta đánh người ra cút thì không được.” Nữ nhân này một tay chống nạnh, rất có tiềm chất mấy phần bát phụ (* người đàn bà đánh đá chanh chua).

“Ồ? Người chuẩn bị để người nào, đánh ta ra cút a.” Đã trốn không thoát, Lâm Hải dứt khoát hai tay ôm ngực một cái, nhìn nhân viên bán hàng có chút hăng hái kia, nói nói.

“Hừ, nếu bây giờ ngươi chịu nhận lỗi với lão nương, nói không chừng lão nương tâm tình tốt, còn có thể cùng Cường ca nói tốt, nếu không phải vậy...” Nhân viên bán hàng vừa nói vừa hướng phía Cường đầu tròn nghiêng mắt nhìn qua, nhưng chỉ nhìn một chút, liền sững sờ.

Chỉ thấy Cường đầu tròn, lúc này chính là một mặt cười ngượng ngùng, cúi đầu khom lưng hướng bên này chạy bước nhỏ tới, một dạng tựa như tôn tử gặp gia gia.

Mà đám tiểu đệ phía sau y kia, càng thêm không chịu nổi, biểu lộ trên mặt từng tên giống như mẹ chết, có tên thậm chí bấp chần cũng bắt đầu run rẩy.

Không có cách nào không sợ a, lần trước đều bị đánh thảm, đặc biệt là Hoàng Mao - người đầu tiên xuất thủ kia, xương sườn bị gãy năm cái, bây giờ còn đang nằm bệnh viện đây.

“Cường ca, người...” Nhân viên bán hàng có chút mòng.

“Cường mẹ người ấy!”

“Sư, sư phụ, người đừng nóng giận, ta không biết là người.” Cường đầu tròn giọt mồ hôi lớn cũng rơi xuống.

“Có thể a, Cường đầu tròn, quan hệ thế nào?” Lâm Hải nghiêng ngẫm hướng phía nhân viên bán hàng nhếch nhếch cái cằm.

“Đây là Tiểu Lệ, ta, là một cái nhân tình của ta.”

“Nhân tình của người?” Lâm Hải bật cười một trận, thế giới thật kỳ diệu a, dạng như Cường đầu tròn này cũng có nhân tình.

Nụ cười này của Lâm Hải, liền khiến Cường đầu tròn hiểu lầm.

“Sư phụ, người nếu là coi trọng, liền cho mượn người chơi hai ngày, đừng nhìn dáng người Tiểu Lệ, nhưng nàng ta làm việc lão luyện, đồ đệ không lừa người.”

Cường đầu tròn đem ngực vỗ ba ba ầm ầm, làm ra một bộ dáng rất đại khí.

Chát!

Lâm Hải chiếu vào cái đầu tròn của Cường đầu tròn là một bàn tay.

“Đậu móa, nói gì thế!” Cái hàng này, thật là một cái kỳ hoa.

Cường đầu tròn kêu đau một phát, sau đó, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt đứng phía sau Lâm Hải, tựa hồ đã gặp qua a.

Đột nhiên, nhân tình Cường đầu tròn sáng lên, nhớ tới.

Sau đó, sờ sờ cái đầu tròn, có chút xấu hổ cười nói: “Nguyên lai sư nương cũng ở đây a, sư nương xinh đẹp như vậy, khẳng định là làm việc càng tốt hơn, sư phụ tự nhiên chướng mắt Tiểu Lệ, sư phụ người thật có phúc khí.”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp phun.

“Tốt đại gia người, cút cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lão giả thần bí

Cường đầu trục lời nói không che đậy miệng, làm Lâm Hải xấu hổ một trận, Liễu Hình Nguyệt cũng là xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Sư phụ, sư nương, các người đi đâu, ta lái xe đưa các người.” Tựa hồ cũng thấy lời nói của bản thân có vấn đề, Cường đầu trục vội vàng nói sang chuyện khác, đem túi to to nhỏ nhỏ trong tay Liễu Hình Nguyệt nhận lấy, lại chào hỏi các tiểu đệ rồi giúp Lâm Hải xách đồ vật.

Lâm Hải tưởng tượng, mua nhiều đồ vật như vậy, xách về xác thực phiền phức.

“Tốt, đưa chúng ta về trường học.”

Cường đầu trục đem đám tiểu đệ kia đuổi đi, tự mình mở ra chiếc xe tải rách, đem Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt đưa đến đại học Giang Nam.

“Người có biết chỗ nào bán xe hay không?” Đem Liễu Hình Nguyệt đưa lên lầu, Lâm Hải liền hướng Cường đầu trục hỏi.

“Sư phụ, người là mua xe mới hay là xe second-hand?”

“Xe second-hand đi.” Lâm Hải ngẫm lại, mua xe mới mà nói, biển số xe còn phải đợi mấy ngày mới có thể lấy tới, mà chính mình ngày mai sẽ phải về nhà, không bằng xe second-hand cho thuận tiện.

“Ta biết một bằng hữu, cũng là chuyên bán xe second-hand, ta mang ngài qua.”

Cửa hàng Ánh sáng của xe second-hand.

“Cường ca.” Cường đầu trục vừa xuống xe, một cái nam nhân xấu xí liền ra đón.

“Hầu tử, gần nhất có cái xe gì tốt, giới thiệu cho sư phụ ta một cỗ.”

“Sư phụ?” Hầu tử sững sờ, “Có có có, ngài đi theo ta.”

Hầu tử rất thông minh, cũng là người lăn lộn vùng này với Cường đầu trục, bọn họ những người làm ăn này, tùy thời đều phải biến hóa, thấy Cường đầu trục gọi Lâm Hải là sư phụ, thái độ của Hầu tử cũng càng cung kính.

“Cường ca, vị lão bản này, những xe ở trong tiệm của ta này đều là trân tàng, nếu không phải Cường ca ngài ra mặt, ta còn thực sự không nhất định bỏ được mà lấy ra.”

Hầu tử đem Lâm Hải cùng Cường đầu trục đưa đến một sân bãi phía sau, chỉ lên một loạt xe trước mặt nói nói.

Lâm Hải quét một lần, Bảo Mã, Land Rover, Audi... Tất cả đều là xe sang trọng.

“Chiếc Land Rover kia bao nhiêu tiền?” Lâm Hải trực tiếp chọn trúng một chiếc Land Rover Range Rover Cực Quang màu trắng ở vị trí trung tâm.

“Vị lão bản này có ánh mắt thật tốt, chiếc Land Rover đỉnh phôi này là chuẩn xe mới, mở không đến hai năm, chặng đường cũng mới chạy hơn hai vạn cây số, các phương diện tính năng vô cùng tốt, nếu không phải cần dùng gấp tiền, chủ xe ban đầu căn bản không có khả năng bán.”

“Người liền nói bao nhiêu tiền đi.” Lâm Hải lười nhác nghe y dông dài.

“Nếu lão bản thành tâm muốn mà nói, hai trăm sáu mươi vạn.”

“Qua đại gia người, Hầu tử, sư phụ của Cường đầu trục ta, người cũng dám rao giá trên trời.” Cường đầu trục tiến lên một bước, đem Hầu tử đẩy cái lão đảo.

“Cường ca, cái này đã rất rẻ.” Hầu tử toét miệng nói.

“Không được, lại giảm xuống cho ta.”

Hầu tử cắn răng một cái, “Hai trăm năm mươi vạn, không thể ít hơn.”

Lâm Hải tròn trắng mắt, con số này, quá là điềm xấu a.

“Hai trăm hai mươi vạn đi, được ta liền lấy.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Cái này...” Hầu tử có chút khó khăn.

“Đậu móa, cho người mặt mũi người không nhận có đúng hay không?” Cường đầu trọc đang định xông về phía trước, lại bị Lâm Hải cản lại.

“Lão bản, lại cho thêm một trăm ngàn đi, hai trăm ba mươi vạn, ngài lái đi.” Hầu tử cũng không dám đắc tội Cường đầu trọc quá ác, chỉ có thể kiểm thêm chút ít.

Giao tiền, Lâm Hải trực tiếp đem lái xe đi, về phần muốn làm các loại thủ tục, có trọc đầu Cường ở, căn bản không cần hắn quan tâm.

Lái xe, cảm thụ được hoàn cảnh thoải mái dễ chịu cùng đồ vật hào hoa bên trong xe, Lâm Hải cảm thán một trận, thật không nghĩ tới, chính mình cũng có một ngày lái lên loại xe sang trọng này.

Nửa đường, Lâm Hải lại qua lợi Wal-Mart siêu thị, mua một đồng lớn Danh khổi Danh Rượu cùng các loại quà tặng, đem Land Rover rộng rãi cốp sau, nhét tràn đầy.

“Ta ngất, Land Rover đình phôi!”

“Đây là công tử nhà nào đó, chạy đến trường học chúng ta tán gái sao.”

“Đậu móa, đời này nếu ta cũng có thể lái lên một chiếc xe như thế, thì chết cũng đáng.”

Lâm Hải vừa vào trường học, liền dẫn tới mọi người hâm mộ một trận.

Dừng xe ở dưới lầu, Lâm Hải vừa mới tiến vào túc xá, Vương Bằng liền nhào tới.

“Trời ạ, cút sang một bên cho ta, lão tử không Gay.” Lâm Hải phé sức lực thật lớn, mới đem thân thể mập mạp của Vương Bằng đẩy ra.

“Hải tử, ta vừa mới từ cửa sổ trông thấy, tiểu tử người là lái Land Rover trở về.”

“Đúng a.” Lâm Hải cũng là người trẻ tuổi, chân mày vẩy một cái, trên mặt đắc ý một trận.

“WTF, thật hay giả?”

“Hải tử, người mở đường hỗ trợ về, mượn người nào?”

Vài người khác trong ký túc xá nghe xong, cũng vây quanh bốn phía, nhao nhao hỏi.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, “Vi sao kêu mượn người nào, anh em tự mình mua.”

“Hừ, có quý mới tin người.” Đầu là huynh đệ sinh hoạt cùng một chỗ trong ba năm, điều kiện gia đình Lâm Hải thế nào, đám gia hỏa này biết rõ nhất thanh nhị sở.

Chỉ có một mình Lưu Lượng mặt mày cổ quái, sau đó hơi kinh ngạc nói nói: “Hải tử, người ngày ấy, sẽ không thực sự là...”

“Ừm, bán được mười vạn!” Đối với huynh đệ mình, Lâm Hải cũng không có giấu diếm gì.

“Đậu phộng, nguời bức a!” Tròng mắt Lưu Lượng kém chút thì rơi ra.

Mọi người thấy một cái, liền nhao nhao hướng Lưu Lượng nghe ngóng chuyện gì đã xảy ra, Lưu Lượng liền đem sự tình ngày đó đưa Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt qua Vạn Cổ Đường nói một lần.

Mọi người lập tức vỡ tổ.

“Đậu móa, một ngày không thấy, Hải tử thật thành thổ hào.”

“Thao, đưa chìa khoá cho ta, đề ca mượn trước đi hai ngày.”

“Ta đề nghị, đem xe trưng dụng, làm xe tán gái chuyên dụng của phòng ba lẻ một chúng ta!”

“Chúng ta đi ăn hời, Hải tử nhất định phải mời khách, sống phóng túng một lần!”

Chúng huynh đệ sau khi hết khiếp sợ, lại đem Lâm Hải vây quanh.

“Ta ngày mai muốn về nhà, chờ ta trở lại, mời mọi người đến Vàng Sơn Lộng Lẫy!”

Lâm Hải vùng tay lên, đối với huynh đệ, hấn từ trước đến nay sẽ không keo kiệt.

“Tốt nha!” Lời nói của Lâm Hải, lập tức lại gây nên một trận reo hò.

“Anh ngày mai về nhà.” Lâm Hải phát một cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“A.”

“Đoán chừng khoảng một tuần lễ, em tốt nhất cứ theo phương pháp anh đã dạy, luyện tập phát ra tiếng.”

“A.”

“A cái gì a, hay là nói không nhớ để anh đi?”

“Ít mơ đẹp a, trên đường chú ý an toàn.”

Liễu Hình Nguyệt ngồi ở trên giường, tâm lý vắng vẻ một chút, chẳng lẽ mình thật không nhớ để hấn đi?

Nhà Lâm Hải, cách thành phố Giang Nam hơn ba trăm cây số, từ sáng sớm, Lâm Hải liền xuất phát.

Buổi sáng là giờ đi làm cao điểm, chỉ là đi ra khỏi khu vực thành thị, liền dừng gần một giờ.

Lâm Hải dừng xe ở cửa vào của đường cao tốc.

Sau đó, lấy điện thoại di động ra, mở quầy giao dịch Thiên Đình, gạt gao nhìn chăm chăm vào màn hình.

Thời gian Thái Thượng Lão Quân phát hồng bao sắp đến.

Quả nhiên, qua không tới năm phút đồng hồ.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn xuất hiện ở trên màn ảnh.

Ta ngất!

Ngài chậm tay, hồng bao đã bị cướp sạch!

Shit! Lâm Hải tức giận đến vỗ tay lái.

Hồng bao không thể cướp được, đành phải tiếp tục mở xe chạy đi.

Trên đường cao tốc, xe rất ít, Lâm Hải trực tiếp đem xe lái đến một trăm năm mươi, xe vẫn rất vững vàng mà chạy trước, những ổ gà nhỏ cơ hồ có thể xem nhẹ.

Lâm Hải không khỏi thâm than, xe tốt đúng là không giống nhau a.

“Ủm?” Đang chạy xe, Lâm Hải liền thấy phía trước không xa có một chiếc Audi A8 màu đen đang ngừng lại bên vệ đường.

Một cái nam tử tuổi trẻ, mặt mũi tràn đầy lo lắng, đang không ngừng hướng xe phía đường trên vẫy vẫy tay.

Chỉ bất quá, xe trên đường, từng chiếc gào thét mà qua, căn bản không có dừng lại.

“Đoán chừng là xe không hết dầu hoặc hỏng đi.” Lâm Hải thả chậm tốc độ.

Ai cũng có thời điểm khó khăn, cũng có thể giúp đỡ một tay, đây là ý nghĩ của Lâm Hải.

“Làm sao?” Dem xe ngừng ở bên cạnh, Lâm Hải xuống xe, hỏi.

“Ai nha, ngài khỏe, xe của ta xảy ra chút vấn đề, lão bản của chúng ta có việc gấp, muốn đi trấn Lan Thành gần huyện Ngọc Điền, không biết ngài có tiện đường hay không...”

Nam tử trẻ tuổi còn chưa nói xong, cửa xe của chiếc xe Audi liền mở ra, một lão giả khoảng bảy mươi tuổi, tinh thần tráng kiện đi tới.

“Người trẻ tuổi, có thể mang lão đầu ta đi một đoạn đường hay không?”

Lâm Hải ngừng đầu một cái, thân thể chấn động mạnh mẽ!

Sau đó, một đường màu lam mà thường người vô pháp phát giác xuất hiện tại phía trên đồng tử của hấn.

Thiên Nhân Thần Thông, vậy mà tự động mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Về nhà

Trong lòng Lâm Hải khiếp sợ không gì sánh nổi.

Thiên Nhân Thần Thông, từ sau khi hấn học được, đây vẫn là lần đầu tiên tự mình khởi động.

Lão đầu trước mắt này tuyệt không đơn giản.

Giương mắt nhìn lên, quả nhiên, toàn thân lão già, vậy mà bị hai đoàn quang mang một đỏ một trắng bao quanh.

“Huyết Sát Chi Khí!”

“Hạo Nhiên Chính Khí!”

Tên của hai đoàn quang mang này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, tựa như Lâm Hải vốn là nhận biết hai cái đoàn quang mang này vậy.

“Người này có Huyết Sát Chi Khí nồng hậu dày đặc như thế, dưới tay tuyệt đối có hơn nghìn nhân mệnh.” Lâm Hải không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ bất quá, Huyết Sát Chi Khí mặc dù nồng, nhưng Hạo Nhiên Chính Khí lại càng nhiều hơn, đem Huyết Sát Chi Khí bao vây chặt chẽ lấy, căn bản là không có lộ ra một tia nào.

Có Hạo Nhiên Chính Khí dày đặc như vậy, hiển nhiên lão già này không phải cái hạng người âm tà gì, thế nhưng là lại có Huyết Sát Chi Khí mãnh liệt như vậy, trong lòng Lâm Hải nhất động, thân phận của lão nhân này đã được miêu tả sinh động.

Một cỗ súng kính tự nhiên không khỏi xuất phát từ nội tâm mà sinh ra.

“Có thể cùng trưởng giả đồng hành, thật sự là vinh hạnh của văn bối, lão nhân gia, mời lên xe.”

Lâm Hải đem cửa sau của Land Rover kéo ra, hướng phía lão già làm tư thế mời.

“Ha ha, ngại cái tiểu bằng hữu này, có chút ý tứ, tốt, lão đầu từ này liền cộ xe của ngươi.”

“Lão gia tử, ta trước kiểm tra...” Sau lưng lão đầu, một người trẻ tuổi để tóc húi cua, thân thể thẳng tắp, đứng ra.

“Ai, không cần, tên tiểu tử này, rất không tệ.” Lão già cắt ngang lời nói của người trẻ tuổi, trực tiếp ngồi vào trên xe.

Người trẻ tuổi thấy thế, vội vàng kéo ra cửa của tay lái phụ, ngồi lên, một mặt cảnh giác đem trong xe quét qua một lần.

“Tiểu Vương, ngại ở lại chờ xe kéo đi, ta cùng Tiểu Ngô qua là được rồi.” Lão già nói với tài xế một câu, liền ra hiệu cho Lâm Hải lái xe.

“Lão gia tử, ngài ngồi vững.” Lâm Hải đáp cần ga, xe rất bình ổn mà khởi động.

“Tiểu hòa tử, ngại muốn đi chỗ nào a, chúng ta sẽ không chậm trễ ngại hành trình của ngại chứ?”

“Nói đến thật khéo a, nhà ta ở ngay tại trấn Lan Thành cạnh huyện Ngọc Điền, mang ngài đi, vừa tiện đường.”

Lâm Hải một bên lái xe một bên nói nói.

“Ồ?” Lão già sững sờ, sau đó có chút vội vàng hỏi: “Này ta hỏi thăm ngại một người, chỗ các ngại vậy có một người gọi là Lâm Mậu Thành hay không?”

“Lâm Mậu Thành?” Lâm Hải lắc đầu.

“Ai.” Lão già thở dài, có vẻ hơi thất lạc.

“Đúng, còn không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi Lâm Hải, Thụ Lâm Lâm, Hải Dương Hải, ngài gọi ta Tiểu Lâm là được.”

“Ngươi cũng họ Lâm?” Lão giả sững sờ, “Ta họ Tiêu, ngươi liền gọi ta Tiêu lão đi.”

Trên đường đi, cùng Tiêu lão trò chuyện Thiên Nam Hải Bắc, Lâm Hải cũng là không tịch mịch, bất tri bất giác, liền đến trấn Lan Thành.

“Tiểu hòa tử, ngươi ở cái quảng trường phía trước kia cho ta xuống là được.”

“Được.”

Tiêu lão xuống xe, đưa cho Lâm Hải một tấm danh thiếp.

Lâm Hải nhìn xem, bên trên viết “Tiêu Thanh Sơn”, sau đó là số điện thoại, mười phần ngắn gọn.

“Tiểu Lâm a, lần này nhờ có ngươi, có cơ hội qua Yến Kinh, nhớ gọi điện thoại cho lão đầu tử này.”

“Nhất định!”

Leng keng!

Wechat vang.

Lâm Hải mở ra xem, trông mắt liền thẳng.

“Làm việc thiện giúp người, thu hoạch được một trăm điểm Công đức!”

Cái gì? Điểm Công đức!

“Yes!” Lâm Hải phản ứng lại, cao hứng vung quyền đầu.

Tuy một trăm điểm Công đức không nhiều, nhưng Lâm Hải coi trọng không phải cái này, làm cho hắn cao hứng nhất là, cái điểm Công đức này là đại biểu cho tiền tệ giao dịch cơ bản ở Thiên Đình, hắn rốt cục biết rõ có thể làm sao có thể thu hoạch được.

Nhà Lâm Hải tại thôn Vịnh Lâm trấn Lan Thành, cách trong trấn còn có không đến mười dặm lộ trình.

Nhìn hai bên đường, trảng cảnh vô cùng quen thuộc, tâm lý Lâm Hải có chút kích động, gần nửa năm không thể về nhà, lập tức liền gặp được cha mẹ cùng tiểu muội của mình.

Lúc này, đã là giữa trưa, mọi người lao động cho tới trưa, cũng bắt đầu về nhà nghỉ ngơi ăn cơm.

Lâm Hải vừa vào thôn, chỉ thấy mấy cái nông dân bốn mươi năm mươi tuổi, khiêng cái cuốc, đi bên trên đường đất trong thôn, vừa đi vừa tán gẫu.

Tựa hồ là nghe thấy tiếng xe phía sau, mấy cái nông dân nhao nhao quay đầu, sau đó rất chủ động nhường ra một con đường.

“C-K-Í-T...T!” Thân hình khổng lồ của Land Rover, dừng ở bên người mấy cái nông dân.

“Vương thúc, ngươi đây là về nhà a?” Lâm Hải mở cửa sổ xe, hướng phía một người nam tử có mái tóc rối tung hờ.

Nam tử này gọi là Vương Trụ, cùng nhà Lâm Hải ở cách một nhà, khi còn bé thường xuyên mang theo Lâm Hải chơi, khi cha mẹ Lâm Hải không ở nhà, cũng không ít lần đi sang nhà Vương Trụ ăn cơm.

Vương Trụ sững sờ, liếc nhìn Lâm Hải một chút, sau đó có chút không thể tin được nói: “Nha, cái này không phải Tiểu Hải sao? Ngươi đây là...”

“Ta về thăm nhà cha mẹ một chút.” Lâm Hải xuống xe, cùng người quen biết cũng chào hỏi, tuy cũng không thể nào quen, nhưng dù sao cũng là một cái thôn làng, gặp mặt cũng nhận biết.

“Tiểu Hải, ngươi không phải đang đi học sao? Làm sao lại lái xe trở về? Xe này làm sao cũng phải hơn mười vạn a?” Vương Trụ nhìn Land Rover bên cạnh, một mặt hâm mộ.

“Ha ha, vừa đến trường vừa làm việc, kiếm được chút tiền.”

“Tiểu Hải đưa nhò này, từ nhò ta liền nhìn hắn có tiền đồ.”

“Đúng vậy a, cặp vợ chồng lão Lâm có phúc a.”

“Ai, tiểu tử thú nhà chúng ta kia, nếu là có một nửa không chịu thua kém như Tiểu Hải, ta liền thấp nhang cầu nguyện.”

Các hương thân không ngừng lấy ánh mắt đánh giá Land Rover, nhao nhao khích lệ Lâm Hải, khiến cho Lâm Hải thẳng không có ý tứ.

“Cái kia, Vương thúc, lên xe đi, ta đem người đưa trở về.”

“Không cần, không cần, chính ta đi trở về là được, lại không có bao xa.”

“Lên xe đi, dù sao cũng là một đường.”

Vương Trụ có chút do dự, ông ta cũng rất muốn ngồi cái xe hơi nhìn rất bá khí lợi hại trước mắt này một chút.

Nhưng nhìn nhìn chính mình người đầy bùn đất, Vương Trụ lắc đầu.

“Vẫn là quên đi, ta vừa từ dưới ruộng đi ra, sẽ đem xe người làm bẩn a.”

“Hành, Vương thúc, bẩn lại tẩy không được sao.”

Lâm Hải mở cửa, đem Vương Trụ đẩy lên.

“Cái cuốc của ta này...” Vương Trụ ngồi vào trong xe, cái cuốc quá dài, căn bản đóng không được cửa.

“Ài, Hai trứng, trước cầm về nhà người đi, buổi chiều làm việc mang tới cho ta.” Vương Trụ dứt khoát đem cái cuốc ném cho Hai trứng.

Xe tại trong ánh mắt hâm mộ của các hương thân, lái đi.

Vương Trụ ngồi ở trong xe, câu thúc đến không được, nhìn xem cái này, nhìn xem cái kia, không dám nhúc nhích, sợ đem xe này làm hư làm bẩn.

“Tiểu Hải a, xe này của người thật tốt, ta trước đó từng ở bên cửa sổ nhìn qua chiếc BYD S6 của nhà Nhị thẩm người kia, bên trong giống như cũng không có tốt như xe của người a.” Vương Trụ chặc chặc nói nói.

“BYD S6?” Lâm Hải lắc đầu, cái xe này của mình, nếu là đổi thành BYD S6, cũng có thể đem đường của thôn làng chặn kín.

“Vương thúc, có rảnh tới nhà của ta ngồi a.” Lúc Vương Trụ xuống xe, Lâm Hải lại từ cốp sau xuất ra một bao thuốc Trung Hoa, ném cho Vương Trụ.

“Cái này...” Vương Trụ cầm bao thuốc trong tay, xem xét nhãn hiệu, nhất thời giật mình.

Trong lòng không khỏi thờ dài, xem ra Tiểu Hải là thật có tiền đồ.

Vừa về đến nhà, Lâm Hải chỉ thấy trong sân đang có một chiếc BYD S6 màu bạc đỗ lại.

Trong lòng Lâm Hải không khỏi lạnh lẽo.

Trong phòng, tựa hồ cũng nghe đến tiếng xe, coi là khách đến thăm người.

“Tiểu Hải?” Một nữ nhân năm mươi tuổi, tóc có chút hoa râm từ trong phòng đi ra, trông thấy Lâm Hải, lại nhìn xem xe, một mặt kinh ngạc.

“Mẹ, con trở về.” Trong lúc nhất thời, thanh âm của Lâm Hải có chút nghẹn ngào.

Bao nhiêu tháng không gặp, nếp nhăn trên mặt mẫu thân lại nhiều thêm rất nhiều, trên đầu từng tia từng tia tóc trắng, cũng càng rõ ràng.

“Tiểu Hải trở về à.” Bên cạnh mẫu thân Tống Cần, một cái lão nhân làn da ngăm đen, có chút lưng còng, nhìn thấy Lâm Hải, nếp nhăn như đao khắc trên mặt, cười lên cũng nhét chung vào một chỗ.

“Cha!” Nước mắt Lâm Hải bá cái chảy xuống.

Cha mình Lâm Văn, bất quá cũng mới hơn năm mươi a, nhưng bây giờ, thấy thế nào, đều giống như lão nhân hơn sáu mươi tuổi.

Lâm Hải không nói, nhưng tâm lý hiểu rõ, lão nhân này cũng là vì không giỏi lời nói, bị sinh hoạt ép xoay người, vì chính mình cùng muội muội, đã ăn quá nhiều khổ.

“Người đưa nhò này, làm sao còn khóc?” Tống Cần đỡ Lâm Hải một chút, “Nhanh đi vào nhà, Nhị thẩm người cũng ở đây.”

Nghe thấy tên Nhị thẩm, tâm Lâm Hải nhất thời lạnh xuống tới.

“U, cái này không phải là sinh viên của thôn chúng ta trở về sao?” Còn không có vào nhà, một thanh âm âm dương quái khí liền chui vào lỗ tai Lâm Hải.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sắc mặt của bát phụ

Lâm Hải không cần nhìn, cũng biết là ai.

“Nhị thẩm.”

Dù sao cũng là trưởng bối, nói chuyện có khó nghe hơn, Lâm Hải cũng phải chủ động lên tiếng chào hỏi.

Tôn Quế Chi hơn bốn mươi tuổi, một thân ăn mặc tại nông thôn đến nói này, không chỉ không thời thượng, ở nhà mình còn mở cái nhà máy, cũng coi là một người tài ba xa gần nghe tiếng.

Đương nhiên, âm thanh làm người cũng là xa gần nghe tiếng, thôi không ngửi được.

“Chắc chắc, cái gọi Nhị thẩm này, giống như có bao nhiêu không tình nguyện a, xem ra khi còn bé ta yêu thương người là thừa.”

Lâm Hải hừ lạnh trong lòng, khi còn bé đến một mao tiền kem cũng không nỡ mua cho ta, còn đau ta?

“U, cái xe này là người lái trở về sao? Mượn đồng học? Người đưa nhỏ này thật sự là, xe là loại gia đình như các người này có thể mượn à, cho người ta chạm thử thì làm sao bây giờ, bồi thường lên sao?”

Tôn Quế Chi lớn tiếng trách cứ lấy.

“Nhị thẩm, hài tử vừa về nhà, trước hết để cho hài tử vào nhà rồi lại nói.” Lâm Văn nghe không vô.

“Ai, đại ca”, Tôn Quế Chi không cao hứng.

“Ta cái Nhị thẩm này, nói hán hai câu thì làm sao, nói hán cũng là vì tốt cho hán, người nói đại ca người cả một đời uất ức không thể bán sự, cùng đại tẩu từ ta đào đất ruộng cũng coi như cả một đời, cái Tiểu Hải này thật vất vả thi được đại học, có lẽ tốt nghiệp có thể tìm lớp học, một tháng giấy trên hai ba ngàn, nhưng nếu như thật đem xe của người ta đụng hỏng, thì làm sao bây giờ, người lấy cái gì bồi thường, bán nhà cửa a? Lại nói cái phòng ở rách này, là thời điểm hai người kết hôn dựng đi, cũng hơn 20 năm, có thể bán mấy đồng tiền?”

“Có thể bán mấy đồng tiền, cũng không cần người quan tâm.” Tống Cần cũng không thích nghe, mặt lão dài ra.

“Ha ha, người nói toàn gia các người này, không biết lời nói tốt xấu có phải hay không, được được được, thích thế nào thì thế ấy, ta xin mặc kệ đây.”
Tôn Quế Chi khinh thường liếc nhìn Tống Cần một chút.

Đoán chừng là nói đến khát nước, chính mình vào nhà rót cốc nước uống, Tôn Quế Chi lại chỉ Lâm Hải nói: “Người nói người đến trường học làm gì, Nhị thẩm ngồi tại chỗ này, người cũng không biết đường rót cho cốc nước, không biết đường còn tưởng rằng đến trường ngồi ghế đây.”

Lâm Hải cố nén lửa giận trong lòng, cười nói: “Nhị thẩm, ta này vừa trở về, theo cha mẹ ta còn có thật nhiều lời muốn nói, nếu không ngại về trước đi, ta ngày mai qua nhà người nhìn người cùng Nhị thúc.”

“Ô ô u, đây là có ý tứ gì a, coi ta nghe không hiểu a.” Tôn Quế Chi dựng lông, chống nạnh đối với Lâm Hải rống lớn: “Thêm mấy ngày học liền không nổi a, cái này cũng bắt đầu ra bên ngoài đuổi người, khá lắm, cái này còn không có tốt nghiệp đâu, nếu là tốt nghiệp, còn không lục thân bất nhận a.”

“Đù!” Lâm Văn mãnh liệt đứng lên, cái hán tử một mực trầm mặc ít nói này, rốt cục nhin không được rồi.

“Nhị thẩm, có việc thì nói đi, hài tử vừa trở về, đừng có tìm hài tử gây phiền phức.” Lâm Văn vung tay, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

“Ha ha, ta nói đại ca, người cùng ta quát lớn thì có cái gì a, có bản lĩnh người cho con của người khuê nữ của người kiếm tiền mà sống a, giấy đến đồng tiền lớn vậy coi như bản sự của người, người cùng ta cùng ta quát lớn như vậy, tính toán là năng lực gì a.”

Tôn Quế Chi là một bát phụ điển hình, căn bản không đem người một nhà của Lâm Hải để vào mắt.

“Nhị thẩm, được, cái gì cũng đừng nói, người hôm nay tới, hán là đến đòi tiền đi.”

“Ai, Tiểu Hải a, không phải Nhị thẩm vô tâm, ta cũng biết trong nhà người phải nuôi dưỡng hai đứa bé, thời gian trôi qua căng thẳng, thế nhưng là người cũng biết...”

“Được, thiếu người bao nhiêu?” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của bà ta.

“Ba vạn năm.”

“Nhị thẩm, người đây không phải mở to mắt nói lời bạ đặt sao? Lão Lâm năm ngoái nằm viện, Nhị thúc rõ ràng cho ta mượn ba vạn a.” Tống Cần gấp đến đứng lên.

“Lời này của đại tẩu tử người nói sai rồi, người nào cho người vay tiền mượn không a, nếu như người mượn ngân hàng, ngân hàng không cần tiền lời a, như thế ngân hàng nên sớm đóng cửa.”

“Người, người...” Tống Cần bị tức đến nói không ra lời.

“Àm!” Buồng trong bị đẩy cửa ra, Lâm Vân một mặt đầy nước mắt chạy đến.

“Mẹ, đem tiền trả nhị thẩm đi, con không đi học lên nữa, ngày mai con liền đi làm thuê kiếm tiền.”

“Vân Vân...” Lâm Hải nhìn lấy muội muội khóc thành dòng nước mắt, trong lòng tê rần.

“Ca!” Lâm Vân nhào vào trong ngực Lâm Hải, khóc lớn lên.

“Hừ, muốn ta nói a, Vân Vân học lên cao thật đúng là không có gì dùng, một cái nữ hài lớn lên, sớm tối gì cũng là của nhà người khác, tiêu nhiều tiền cho nàng ta như vậy làm gì?” Tôn Quế Chi bĩu môi một cái.

“Hô!” Lâm Hải thở ra một hơi thật dài, ngăn chặn lửa giận trong lòng.

“Nhị thẩm, hết thấy là ba vạn năm đúng không?” Lâm Hải hướng phía Tôn Quế Chi hỏi.

“Đúng.”

“Tốt, người chờ một lát.” Lâm Hải quay đầu đi ra ngoài, từ trên xe lấy ra một cái túi nhựa màu đen.

“Một, hai, ba!” Lâm Hải xuất ra ca cọc tiền, đặt ở trước mặt Tôn Quế Chi.

“Đây là ba vạn, Nhị thẩm người đếm xem?”

“Cái này...” Tôn Quế Chi sững sờ, không nghĩ ra Lâm Hải này kiếm đâu đến nhiều tiền như vậy.

Lâm Hải không để ý tới bà ta, lại lấy ra một chồng, đếm từng tờ từng tờ.

“Đây là năm ngàn, hết thấy ba vạn năm, người đếm xem đủ hay không?”

“Tiểu Hải a, con sao có nhiều tiền như vậy?” Tống Cần có chút bận tâm hỏi.

“Mẹ, quay đầu lại con cùng người nói sau, trước hết để cho Nhị thẩm đếm xem.”

Tôn Quế Chi mới mặc kệ tiền từ nơi nào, hướng trên tay nôn một ngum nước bọt, nghiêm túc đếm đếm.

“Vừa vặn, ba vạn năm, ta liền lấy đi.” Tôn Quế Chi tìm cái túi, đem tiền cất vào.

“Vậy, Nhị thẩm hôm nào lại tới ngôi.” Lâm Hải là một khắc cũng không muốn nhìn thấy bà ta.

“U, cái này lại bắt đầu đuổi ta, được, ta đi còn không được sao?” Tôn Quế Chi quay người liền đi ra ngoài.

“Tiểu Hải, đưa tiền Nhị thẩm người đi.” Tống Cần tâm lý có khí, ngồi tại trên giường động cũng không động.

“Thôi đi, ta nào dám để sinh viên đưa tiền a.” Tôn Quế Chi âm dương quái khí, đi ra ngoài.

“Ai, Tiểu Hải, người mượn xe này vẫn còn lớn a, cái này cũng không có nhãn hiệu a, là loại gì đây?” Tôn Quế Chi chạy một vòng quanh Land Rover.

“Land Rover.”

“Land Rover? Chưa từng nghe qua, hỗn tạp đi, muốn mua xe liền phải mua hàng hiệu, người nhìn xe của Nhị thẩm này, BYD, nói ra ai cũng biết rõ.” Tôn Quế Chi đắc ý chỉ chỉ cái chữ B đánh trên đầu mui xe.

“Vâng, người nói rất đúng, xe này rất xứng đối với khí chất của Nhị thẩm.” Lâm Hải mượn cơ hội tổn hại bà ta một câu.

“Cuối cùng đã nói được lời nói hiểu chuyện.” Tôn Quế Chi khinh thường liếc Lâm Hải một chút, lên xe rời đi.

Lâm Hải trong lòng cười thầm, bị mắng liền khen ta hiểu chuyện, cái này mẹ nó không phải phạm tiện sao?

“Lão Tống a, người cũng đừng nóng giận, Nhị thẩm nhà các người, không phải là người như vậy sao?”

“Tôn Quế Chi người này vô tâm a, thời điểm lúc trước kết hôn, mua không nổi đồ dùng trong nhà, là hai người các người không nói hai lời, đem đồ dùng trong nhà đồ điện gia dụng trong nhà cũng chuyển nhà người ta, kết quả hiện tại người xem một chút, người ta đã sớm quên.”

“Đúng vậy a, Nhị thúc các người cũng là quá thành thật, chuyện của lão Lâm lần trước, mệnh đều sắp không còn, bà ta cũng không nói cho mượn một phân tiền a, là Nhị thúc nhà người vùng trộm lấy ra ba vạn khối tiền, trở về lại để cho bà ta đem cào mặt.”

Tôn Quế Chi vừa đi, các hàng xóm xung quanh, liền nhao nhao tiến lên an ủi Tống Cần cùng Lâm Văn.

“Các vị thúc thúc thăm thăm, đại gia đại nương, thời điểm ta không ở nhà, các người giúp đỡ chiếu cố cha mẹ ta.” Lâm Hải từ trong xe ôm ra một đồng lớn rượu, thuốc lá cùng các loại hộp quà, đặt ở trên giường.

“Đến, nhị đại gia, người yêu hút thuốc, hộp thuốc Trung Hoa này người cầm.”

“Triệu thúc, người thích uống rượu, về nhà ném thử cái chai Mao Đài ta mang đến này.”

“Tam Tẩu tử, những đồ ăn vặt này, lấy về cho tiểu chất tử của ta ăn.”

...

Lâm Hải ào ào, đem nửa đồ vật trong xe cũng phân đi ra.

“Cái này...” Nhóm láng giềng cũng ngạc nhiên, đồ vật mà Lâm Hải cho bọn họ, đều không rẻ a.

“Tiểu Hải để cho các người cầm thì cứ cầm đi.” Tống Cần thấy các bạn hàng xóm cũng mắt tròn, từng cái đứng xoa xoa tay không dám động, vội vàng đứng dậy khuyên nói.

“Cầm, cũng cầm đi.” Lâm Văn cũng ra mặt nói chuyện.

“Này, vậy chúng ta liền không khách khí.” Các hàng xóm nhao nhao nói lời cảm tạ, vô cùng cao hứng đem đồ vật cầm lên.

“Tiểu Hải trở về một chuyến cũng không dễ dàng, người một nhà các người hảo hảo trò chuyện đi.” Đây là người có ánh mắt, cầm đồ vật, các hàng xóm liền từng cái vô cùng cao hứng mà rời đi.

“Không được a, cái Tiểu Hải này xem ra là có tiền đồ.”

“Liền đúng vậy a, mà cách làm người của Tiểu Hải này, cùng cha của hắn là một dạng.”

“Ừm, đứa nhỏ Tiểu Hải này có tâm a, chúng ta những láng giềng này, cũng sẽ được nhờ Tiểu Hải đi.”

Nghe các hàng xóm nghị luận, nụ cười trên mặt Lâm Văn, cười đến miệng không khép lại.

Cái hán tử giản dị này, sinh hoạt hơn nửa đời người, coi trọng nhất cũng là mặt mũi.

Năm đó Lâm Hải thi lên đại học, ông ở trong thôn phong quang nửa năm, gặp ai cũng muốn dừng lại, cùng người tâm sự về con của hắn.

Hôm nay, nhi tử trở về, lại cho ông tăng thêm thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Người phạm tội

“Hải tử, con nói thật với mẹ, con có nhiều tiền như vậy, không phải là đi làm cái việc gì không nên làm đi.” Thấy hàng xóm cũng đi, Tống Cần mới đem nghi ngờ trong lòng hỏi ra.

“Nói cái gì đó, con trai mình, chính mình không hiểu? Hải tử không phải người như thế.” Lâm Văn hoành cổ, răn dạy nói.

“Người cái lão già đáng chết, vậy người nói nhiều tiền như vậy từ đâu tới?”

“Ta nào biết nói, bà hỏi Hải tử.” Lâm Văn nghiêng đầu qua một bên

“Cha, mẹ, các người yên tâm, tiền này không hề có một chút vấn đề nào.” Lâm Hải đuổi bước lên phía trước nói nói.

“Con ở trên sạp hàng của Phảng Cổ Nhai, bỏ bốn trăm khối tiền mua một bức tranh cổ, không nghĩ tới, đó là bút tích thực của Đường Bá Hổ thời Đại Minh, bị một cái lão già tút từ Kinh thành, bỏ mười triệu mua đi.”

“Cái gì, mười triệu? Cái này...” Người một nhà toàn mòng.

Đây chính là số tiền mà bọn họ mấy cái đời cũng không kiếm được a.

“Một, một bức vẽ liền bán mười triệu?” Lâm Văn nói chuyện cũng là cà lăm.

“Đúng vậy a, cha, con trai của ngài hiện tại là phú ông ngàn vạn á.”

“Tốt, tốt.” Lâm Văn kích động đi tới đi lui ở trong phòng.

“Ngươi cái lão già đáng chết, nhanh ngồi này, đem ta chuyển cũng choáng.” Tống Cần buông lỏng một hơi, đồng thời cũng là vui mừng như ong mề.

“Ca, ngươi nói đều là thật?” Lâm Văn há to mồm, một mặt kinh hi.

“Đúng vậy a, không thể giả được.”

“Quá tốt, có tiền, cha mẹ rốt cuộc không cần khổ cực như vậy.”

Lời nói của Lâm Văn, để cho tâm lý Lâm Hải chưa chưa.

Đúng vậy a, vì hai huynh muội bọn họ, cha mẹ ăn quá nhiều khổ.

“Cha, mẹ, trong nhà cũng không cần làm nữa, về sau nhi tử nuôi các ngươi.”

“Vậy sao được, tiền kia con vẫn phải giữ lại mà cưới vợ đâu, n tiết kiệm một chút, ta cũng nghe nói, cưới vợ ở trong thành, cũng phải tốn không ít tiền đâu.” Lâm Văn dưng râu, răn dạy nói.

“Ngươi cái lão già đáng chết, liền không thể nói chuyện thật tốt sao, cùng nhi tử đây cái gì mà đây, Hải tử, đừng để ý đến lão, nhìn cái đức hạnh này của lão.” Tống Cần cười liếc mắt trừng Lâm Văn một cái.

Lâm Hải mỉm cười, tâm lý vô cùng ấm áp.

Hắn cũng là tại bên trong cái loại cái lộn ngày qua ngày của cha mẹ này mà lớn lên, thời gian ở trong trí nhớ, tuy kham khổ, nhưng thật thật hạnh phúc a.

Lâm Hải lại đem quần áo mua cho cha mẹ cùng Lâm Văn lấy ra, chỉ là không dám nói cho bọn họ biết giá cả, nếu không, cha mẹ tuyệt đối sẽ xếp đến chính chính tề tề mà cất đi, mặc cũng không nở mặc.

“Cha, mẹ, con muốn ngày mai đến nhà hàng trong trấn, mời các láng giềng ăn một bữa cơm, cảm tạ bọn họ những năm này, đối nhà chúng ta chiếu cố một chút.” Lại nói thêm một hồi, Lâm Hải liền hướng cha mẹ trung cầu.

“Hắn là vậy, làm người không thể quên cội nguồn, ta đi qua thông tri bọn họ.” Lâm Văn nghe xong, lập tức ngồi không yên, đi ra ngoài liền đi thông tri mọi người.

“Từ lão đầu chết tiết này, liền thích ra cái danh tiếng, ra ngoài một bên còn không biết nói sao cùng người khác thôi đây.”

Lâm Hải cười cười, không nói chuyện.

Làm con gái, làm cho cha mẹ làm tự hào, cũng là chi hiếu.

“Đi, Văn Văn, theo ca đi đặt nhà hàng trước.”

“Ừm” Lâm Văn đã sớm muốn ngồi vào trong xe nhà mình, vô cùng cao hứng đi theo Lâm Hải vào trong trấn.

“Hải tử ngày mai muốn tại trong nhà hàng trong trấn tiếp khách, nhất định phải đi a, ta để Hải tử lái xe đến đón các ngươi.”

Lâm Văn thông tri một nhà lại một nhà, trên mặt tràn đầy nụ cười tự hào, tựa hồ cả người cũng trẻ trung hơn rất nhiều.

Không bao lâu, toàn bộ thôn làng liền đều biết, tiểu tử nhà lão Lâm phát đạt, muốn tốn nhiều tiền mời mọi người vào trong trấn ăn cơm.

Tôn Quế Chi ở nhà cũng nghe đến tin tức này, ngồi tại trên giường, thở phì phì thở hổn hển.

“Tốt, cái Lâm Hải này, không biết dựa vào cái đường bàng môn tà đạo gì làm ra chút tiền bản, liền dám không coi lão nương ra gì, mời khách này, cũng không cho ta biết, ta đối tốt với nhà bọn hắn, cũng quên à, thật sự là không cso lương tâm!”

“Ngươi chừng nào thì đối tốt với nhà đại ca ta?” Lâm Vũ nhỏ giọng thầm thì một tiếng.

“Người đang nói thầm cái gì đó? Cháu người mời khách, đều không gọi người, người còn có thể ngồi ở đây sao? Người cái kẻ bất lực, ta làm sao lại mất mặt, tìm thứ rác rưởi như người vậy.”

“Không được, muốn lật trời rồi, nếu ta không cho nhà bọn hắn chút dạy dỗ, nếu còn tiếp tục như vậy, ngày nào còn không phải cười đến trên cổ ta.”
Tôn Quế Chi càng nghĩ càng giận, phanh đóng cửa lại, chạy đến buồng trong gọi điện thoại qua.

“Ca, người biết không, Nhị thẩm cũng quá phận đâu, tháng trước, chất từ nhà mẹ bà ta đầy thán, thông tri mẹ cùng lão thẩm qua mừng tiệc, mẹ cùng lão thẩm cùng nhà họ lại không quen, liền theo hai trăm, kết quả Nhị thẩm ở ngay trước mặt mọi người, nói mẹ cùng lão thẩm làm cho bà ta mất mặt, buộc các nàng mỗi người theo năm trăm, kết quả thời điểm nhập tọa, nói có quá nhiều người, để mẹ cùng lão thẩm cùng những phục vụ viên kia ngồi cùng một chỗ ăn, không cho vị trí ngồi vào, ngồi ở bên trong, tất cả đều là người nhà mẹ bà ta, sau khi mẹ trở về cũng tức đến phát khóc.”

“Còn có, lần kia càng quá phận...” Lâm Văn phảng phất tìm được chỗ tháo nước, đem một ít chuyện thất đức mà Tôn Quế Chi làm mấy năm này, tất cả đều tiết lộ đi ra.

Lâm Hải mặt không biểu tình nghe, lại là đau lòng cha mẹ, lại là tức giận Tôn Quế Chi không phải cái thứ tốt gì.

“Yên tâm đi, Văn Văn, cái loại người này, sớm muộn cũng có một ngày, sẽ gặp báo ứng.”

Ban đêm, Lâm Hải cùng cha mẹ cùng một chỗ nói chuyện cho tới khuya mới ngủ, ngủ bên trên giường đất trong nhà, Lâm Hải cảm thấy vô cùng an tâm.

Ngày thứ hai, Lâm Hải lại không có không ngoài suy đoán không cướp được hồng bao, tức giận đến mức Lâm Hải kém chút đem đi động quăng.

Hôm nay còn phải đưa đón các bên hàng xóm, lúc đầu Lâm Hải muốn thuê một chiếc xe buýt, đem người một xe toàn bộ kéo qua, nhưng Lâm Văn khẳng khái muốn Lâm Hải tự mình lái xe, một xe lại một xe hướng trên trấn mà đi.

Lâm Hải không lay chuyển được, cũng hiểu rõ tâm tư của cha mình, đi hơn mười chuyến, mới đem toàn bộ người kéo qua.

Người đều tề tựu trong tiệm cơm, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện.

Đi tới cửa, Lâm Hải phát điện thoại.

“Người khỏe, xin hỏi là vị nào?”

“Là Tiểu lão sao? Ta là Tiểu Lâm a.”

“Chờ một lát.”

“Tiểu Lâm a, ha ha.” Chỉ chốc lát, trong điện thoại vang lên tiếng cười cười mở.

“Tiểu lão, ngài còn tại trấn Lan Thành a?”

“Ừm, ở đây.”

“Buổi trưa hôm nay, ta tại nhà hàng Minh Châu trên trấn, làm một bữa cơm ăn với láng giềng, không biết ngài có rảnh hay không, tới cùng ngồi một chút, để cho ta làm tình nghĩa chủ nhà một chút?”

“Ồ? Ha ha, người cái tiểu bằng hữu này, có ý tứ, tốt, ta một hồi liền qua.”

Tắt điện thoại, Tiểu Thanh Sơn hướng một cái nam tử trẻ tuổi tất cung tất kính phía sau lưng nói: “An bài giữa trưa hủy bỏ, ta muốn đi nhà hàng Minh Châu.”

“Thủ trưởng, cái này...”

“Cái này cái gì cái này?”

“Thủ trưởng, lãnh đạo trong tỉnh, trong thành phố còn có trong huyện đều đã trên đường.”

“Người nào để cho bọn họ tới?” Tiểu Thanh Sơn bỗng nhiên nổi giận lên, người trẻ tuổi sau lưng lập tức đỏ mặt hời hợt.

“Để bọn họ cũng rút trở về cho ta, người nào đến lão tử xử bắn kẻ đó!”

“Vâng vâng vâng.” Nam tử trẻ tuổi liên tục gật đầu, không ngừng lau mồ hôi trên đầu.

“Ai, thôi đi.” Tiểu Thanh Sơn thở dài, “Vẫn là để Tiểu Ngô qua nói đi.”

“Thủ trưởng thông cảm.” Trong lòng nam tử trẻ tuổi cảm động một hồi.

Nếu thật dễ y qua nói, các đại lão trong tỉnh thị kia vừa sốt ruột, dòi con giận sang y, y liền phề.

“Tốt, Hoàng Trấn trưởng, giữa trưa nguoi theo giúp ta đi, những người khác, nên làm gì thì đi làm đi.”

Nhân tình Hoàng Ba sáng lên, “Vâng, Thủ trưởng.”

Nhà hàng Minh Châu, trong đại sảnh đã ngồi đầy người, hổi hã, đều đang nghị luận Lâm Hải làm sao làm sao có tiền đồ, nói cặp vợ chồng lão Lâm có phúc các loại.

Lâm Văn cùng Tổng Cần nhiệt tình chào mời các hương thân, chưa từng có vui vẻ qua như vậy.

Lâm Hải đứng ở cửa nhà hàng, không ngừng nhìn chung quanh.

“Hải tử, các hương thân cũng ngồi nửa ngày, còn không bắt đầu đi.” Lại thêm một lát nữa, Lâm Văn từ giữa một bên đi tới.

“Cha, lại chờ thêm một lát.”

“Con đang đợi ai vậy?”

“Chờ một vị khách quý!”

Lâm Hải vừa dứt lời, một chiếc xe cảnh dụng, kéo còi cảnh sát, gào thét lên đứng ở trước mặt Lâm Hải.

“Ai là Lâm Hải!” Trong xe, một cảnh sát ăn mặc không ngay ngắn, mặt mũi tràn đầy hơi rượu đi tới.

Lâm Hải sững sờ, “Là ta, có chuyện gì sao?”

“Tiểu tử, nguoi phạm tội, đi với ta một chuyến!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tin ta giết chết nguoi hay không

Cảnh sát vừa dứt lời, Lâm Văn lập tức liền hoảng.

“Ai nha, vị lãnh đạo này, Tiểu Hải nhà chúng ta thế nhưng là hải tử trung thực a, ngài nhìn có phải tính sai hay không a?” Lâm Văn vừa nói, một bên móc ra điều thuốc đưa qua, cười rặng rờ nói nói.

Người trong đại sảnh, cũng phát hiện động tĩnh ngoài cửa, thấy cảnh sát đến bắt Lâm Hải, lập tức vỡ tổ, bắt đầu châu đầu ghé tai nghị luận.

“Làm không thể tính sai, trước cùng ta về trong sở rồi lại nói.” Cảnh sát đánh cái nác đầy mùi rượu, hướng phía Lâm Hải chộp tới.

“Chờ một chút”, Tổng Cần vội vàng chạy đến.

“Ai nha, đây không phải tiểu cữu (*cậu nhỏ) của Tiểu Hạo sao?”

Tiểu Hạo trong miệng Tổng Cần, là nhi tử của Tôn Quế Chi, Lâm Hải nghe xong, liền minh bạch mấy phần.

“Quế Chi tỷ nguoi là Nhị thẩm củ chúng ta, tháng trước con của nguoi đầy tháng, ta từng đi qua, nguoi nhớ rõ không?”

Tổng Cần vội vàng lôi kéo làm quen.

Tôn Quế Cường trong lòng hừ lạnh một tiếng, còn không biết xấu hổ nhắc đến tỷ ta, chính là tỷ ta để cho ta tới.

“Ta bất kể là ai, cũng là Thiên Vương lão tử phạm pháp, ta cũng chiếu theo bắt không làm.”

“Cái này, cái này...” Tổng Cần lần này thật hoảng.

“Nguoi chờ một chút, ta gọi điện thoại cho Quế Chi.”

Nói xong, Tổng Cần vội vàng vàng lấy điện thoại di động ra.

“Quế Chi a, người gọi điện thoại cho tiểu đệ người đi, gã hiện tại ở cửa nhà hàng Minh Châu trong trấn, muốn bắt Tiểu Hải đây.”

Tôn Quế Chi cầm điện thoại, sắc mặt lo lắng.

“Quế Cường hiện tại là cảnh sát nhân dân, sự tình của cảnh sát, ta có thể quản không?”

Ba cái tắt điện thoại, miệng Tôn Quế Chi nhếch lên, để cho các người mời khách không gọi ta, không phải có chút tiền liền đắc chí à, thu thập không chết người!

“Quế Chi, người để Quế Cường đi bắt Tiểu Hải? Người, người làm cái gì vậy a.” Lâm Vũ ở bên cạnh gấp đến độ giậm chân một cái.

“Thế nào, người nào để cho bọn hần không coi lão nương ra gì!” Tôn Quế Chi trừng liếc Lâm Vũ một chút.

“Không được, ta cũng phải đi qua một chuyến.”

Ngồi đây ngắm lại, Tôn Quế Chi liền đi ra ngoài, lái xe thẳng đến trong trấn.

“Quế Chi a, theo Quế Cường nói chuyện, nhất định đừng để Tiểu Hải chịu ủy khuất a.” Lâm Vũ vội vàng đuổi theo hét lên.

“Đừng để hần chịu ủy khuất sao?” Tôn Quế Chi hừ lạnh một tiếng.

Người cho rằng lão nương là đi cứu hần?

Lão nương chẳng qua là cảm thấy, đó là cái thời cơ làm náo động rất tốt mà thôi.

“Tranh thủ thời gian, đừng nói nhảm, chính mình lên xe.”

Cửa rượu điểm, Tôn Quế Cường chính là một mặt không kiên nhẫn thúc giục Lâm Hải.

“Người muốn bắt ta, dù sao cũng nên để cho ta biết rõ ta phạm cái gì sai gì đi.”

“Chúng ta hoài nghi người, có quan hệ cùng một chỗ án ăn cướp tại thành phố Giang Hạ, có liên quan đến vụ án kim ngạch cực lớn, cho nên muốn dẫn người về trong sở điều tra.”

Lâm Hải tức thì nóng giận mà cười, thật sự là muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do.

“Được, ta đi với các người.” Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa.

“Ta trước gọi điện thoại cho bằng hữu của ta.” Chính mình đi, dù sao cũng phải cùng Tiêu Thanh Sơn người ta nói một tiếng.

“Ha ha, Tiểu Lâm a, ta đã trên đường.” Điện thoại kêu một trận, tiếng cười cợt mỉa của Tiêu Thanh Sơn liền truyền tới.

“Tiêu lão a, thật có lỗi, ta khả năng không có cách nào chiêu đãi ngài, đồng chí của sở cảnh sát hoài nghi ta cướp bóc, ta phải cùng bọn họ đi một chuyến.”

Trong điện thoại trầm mặc một trận.

Cũng không lâu lắm.

“Người chờ ta một chút, nhiều nhất mười phút đồng hồ!” Thanh âm của Tiêu lão, lộ ra một cổ phần nộ.

“Hoàng Trấn trưởng, trong vòng mười phút, đuổi tới nhà hàng Minh Châu cho ta!”

“Vâng!” Hoàng Ba cũng cảm thấy Tiêu Thanh Sơn phần nộ, không dám hỏi nhiều, thúc giục tài xế tăng thêm tốc độ.

“C-K-Í-T..T..T!” Một chiếc BYD đứng ở cửa nhà hàng Minh Châu.

“Quế Chi tới.” Tâm lý Tổng Cần vui vẻ, nghĩ thầm, đến cùng là thân thích nhà mình, ngoài miệng thì nói mặc kệ, nhưng vẫn là chạy tới.

Tôn Quế Chi vừa xuống xe, Tổng Cần vội vàng nghênh đón.

“Quế Chi a, người nhanh nói nói cùng Quế Cường..”

“Quế Cường a, người thân là cảnh sát, nhất định phải giải quyết việc chung, không cần cố kỵ ta, nhưng Tiểu Hải tốt xấu gì là cháu ta, có thể nhót ít mấy ngày liền nhót ít đi mấy ngày.”

Tôn Quế Chi trực tiếp cùng Tổng Cần sát vai đi qua, nhìn cũng chưa từng liếc nhìn Tổng Cần một chút.

“Cái gì, còn muốn nhốt mấy ngày?” Lâm Văn cũng dọa sợ.

Tâm Lâm Hải từng chút một trở nên băng lãnh.

Đến bây giờ, hán chỗ nào còn nhìn không ra, là Tôn Quế Chi đang âm thầm?

“Nhị thẩm, ta hôm nay gọi người một tiếng Nhị thẩm sau cùng, từ giờ trở đi, nhà chúng ta cùng người đã không còn bất kỳ quan hệ gì.”

“Hải tử, người nói cái gì đó!” Tống Cần vội vàng ngăn cản lời nói của Lâm Hải.

Hiện tại, thế nhưng là cần xin xin Tôn Quế Chi đấy.

“Ai u a, được a, Tiểu Hải, ra ngoài học thêm mấy ngày, liền học được lục thần bát nhận à nha?” Tôn Quế Chi vừa đưa ra kinh.

“Đoàn người cũng nghe thấy đi, lúc đầu a, ta còn muốn theo đệ đệ ta cầu xin tha, bất kể nói thế nào, Tiểu Hải là cháu ta, con người của ta so sánh lại càng giảng cảm tình, nhưng bây giờ, là người ta không nhận ta cái Nhị thẩm này.”

“Người ta cũng không nhận, ta cũng không thể mặt nóng thiếp mông lạnh của người ta đi, đã dạng này, Quế Cường a, người nên làm cái gì liền làm thế nào ấy, ta xin mặc kệ đây.”

Tôn Quế Chi nói xong, liền đứng ở một bên, một mặt cười lạnh nhìn náo nhiệt tới.

“Quế Chi a, Tiểu Hải cũng là đứa bé, người nhìn mặt mũi chị dâu, chứ cùng hán so đo.” Tống Cần tiến lên cầu khẩn nói.

“Nhìn mặt mũi người? Con của người có bản lãnh như vậy, cũng không nhận ta cái Nhị thẩm này, ta còn có thể nhận người cái chị dâu này sao? Người nếu không phải là chị dâu ta, vậy người tính toán là cái đồ vật gì, người ở trước mặt ta, có cái mặt mũi rầm chó gì?”

Mặt Tống Cần đặng cái liền hồng.

“Mẹ, đừng để ý tới bà ta, loại người này người càng cho bà ta mặt mũi, bà ta lại càng phách lối.”

Nếu mặt cũng đã xé rách, Lâm Hải nói chuyện cũng không khách khí.

“Thế nhưng là...”

“Yên tâm đi, mẹ, con cái gì cũng chưa làm qua, không sợ bọn họ.”

“Hừ, ngậy thơ, đến bên trên trường ốc đi.”

“Đi thôi, đừng nói nhảm!” Tôn Quế Chi nháy mắt với Tôn Quế Cường, Tôn Quế Cường hướng phía Lâm Hải chớp tới.

“Buông ra, chính ta sẽ đi!” Lâm Hải hơi vung tay, kém chút đem Tôn Quế Cường vung cái té ngã.

“Ngọa tào, người a dám đánh lên cảnh sát, có tin ta giết chết người hay không!”

“Tiểu Lâm a, ta làm sao nghe được có người muốn lộng chết người?”

Một chiếc xe màu đen Passat đứng ở ven đường, Tiêu Thanh Sơn đi tới, phía sau đi theo Hoàng Ba cùng Tiểu Ngô.

“Tiêu lão, ngài cũng nhìn thấy, hôm nay không có cách nào mời ngài ăn cơm.” Lâm Hải nhún nhún vai, đồng thời một trái tim cũng buông ra.

Lâm Hải đã sớm đoán được thân phận của Tiêu Thanh Sơn, vừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, cũng không phải không có ý tứ cầu viện binh.

“Làm sao lại không có cách nào? Đi, theo giúp ta đi vào, ta nhìn ai dám ngăn cản?”

Nói xong, Tiêu Thanh Sơn liền chào hỏi Lâm Hải rồi đi vào trong.

“Mụ, lão già kia, không thấy được cảnh sát đang phá án sao? Không muốn gây phiền toái, liền rút xa một chút cho ta!” Tôn Quế Cường gặp Tiêu Thanh Sơn cũng dám không nhìn mình, lập tức buồn bực.

Tiểu Ngô trừng mắt, liền muốn xông ra qua, lại bị Tiêu Thanh Sơn cản lại.

“Người vừa mới, gọi ta là lão già kia?” Tiêu Thanh Sơn một mặt kinh ngạc.

“Ha ha, Hoàng Ba, cái cảnh sát này gọi ta là lão già kia?” Tiêu Thanh Sơn khí gấp mà cười.

Mồ hôi lạnh trên thân Hoàng Ba bá cái liền rơi xuống tới.

Hoàng Ba tức đến run rẩy bờ môi, chỉ Tôn Quế Cường nói: “Ngươi, ngươi tên là gì!”

Không đợi Tôn Quế Cường nói chuyện, Tôn Quế Chi liền nhảy ra.

“Ngươi là ai a ngươi, dám theo cảnh sát nói chuyện, có phải cũng muốn đi vào ngồi xổm hai ngày hay không?”

“Làm càn!” Hoàng Ba đều sắp tức giận đến không được.

Tôn Quế Cường lúc đầu cũng một mặt phách lối nhìn Hoàng Ba, cũng không biết làm sao, càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt.

Vô ý quét mắt một vòng vừa mới dừng lại trên chiếc Passat, khi thấy bảng số xe, Tôn Quế Cường sửng sốt, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Ông!”

Đầu Tôn Quế Cường oanh minh một trận, bị dọa đến tỉnh hẳn cả rượu.

Mà lúc này, Tôn Quế Chi còn đang chống nạnh, dạy dỗ Hoàng Ba.

“Ngươi cho rằng lái cái xe rách kia liền không nổi a, liền dám theo cảnh sát phách lối a, nói cho ngươi biết, lão nương muốn thu thập ngươi, cũng là sự tình một câu nói, đệ đệ ta tại trong toàn bộ Lan Thành này đều không có ai dám trêu chọc, sở cảnh sát giống như nhà lão nương đây mở, muốn nhốt ngươi bao nhiêu ngày, liền nhốt ngươi mấy ngày!”

“Tỷ, ngươi bớt nói đi.” Tôn Quế Cường bị dọa đến sắp tè ra quần, đưa tay kéo kéo y phục của Tôn Quế Chi.

“Ngươi tóm ta làm gì, ta cho Cường từ ngươi biết, đối phó với loại không phục này, ngươi liền phải hung ác lên một chút, trước làm cho y bị nhốt mấy ngày, y liền trung thực.”

Tôn Quế Cường hận không thể bịt miệng bà chị này, lại nhìn mặt Hoàng Cường đã thành màu gan heo, trong lòng một trận kêu rên.

“Mụ, xong!”

Cắn răng một cái, Tôn Quế Cường phù phù quỳ xuống.

“Cường tử, ngươi thế nào lại quỳ xuống?” Tôn Quế Chi một mặt buồn bực.

“Hoàng Trần trưởng, ta sai, ta biết rõ ta sai, cầu ngài bỏ qua cho ta đi.”

“Hoàng Trần trưởng?” Tôn Quế Chi sửng sốt, sau đó mới kịp phản ứng.

“Ngươi, ngươi là Trần trưởng?”

Không đợi Hoàng Ba nói chuyện, Tiêu Thanh Sơn cười lãnh lạnh nói: “Hoàng Ba, cái trấn Lan Thành này, ngươi quản lý coi như không tệ a, ta nhìn, hoàn toàn có thể lưu nhiệm thêm một kỳ nha.”

“Tiêu lão...” Hoàng Ba nghe xong, mồ hôi lạnh trên mặt xoát cái liền chảy xuống, tâm đều lạnh một nửa.

“Hừ!”

Tiêu Thanh Sơn nhìn cũng không nhìn ông ta, quay đầu nhìn về phía Lâm Hải cười nói: “Tiểu Lâm a, chúng ta đi vào, lão đầu từ ta hôm nay xin ăn chắc cơm của ngươi, ha ha.”

Bị Tiêu Thanh Sơn phôi ở chỗ này, Hoàng Ba liền biết rõ, mình muốn tiến thêm một bước, khó.

Quay đầu nhìn chị em Tôn Quế Chi, Hoàng Ba hận không thể nuốt sống hai người bọn họ, móc ra điện thoại, điện qua.

“Người nào nha?” Sở trưởng sở cảnh sát Trương Phàm, đang nhún nhún trên thân thể trắng như tuyết của nữ cảnh viên mới phân phối đến, bị điện thoại vang lên làm hòng hào hứng, một mặt không kiên nhẫn.

“Trương Phàm!”

Hoàng Ba gầm lên giận dữ!

Nghĩ đến con đường làm quan của chính mình có khả năng liền muốn đến đây là kết thúc, vị Trần trưởng luôn luôn lấy nho nhã trừ danh này, lại cũng không đoái hoài tới cái phong độ gì nữa.

“Ngươi là ai vậy a?” Trương Phàm bên kia, bị người cắt ngang chuyện tốt, hỏa khí cũng không nhỏ.

“Ta... Ta con mẹ ngươi!”

Chương 21: Có thể thật dễ nói chuyện hay không

“Tốt, tất cả mọi người tranh thủ thời gian ăn cơm đi.”

Lâm Văn hiện tại thần thái phi dương, tinh thần tăng lên rất nhiều.

Một bên kêu gọi các hương thân ăn cơm, một bên liếc trộm cái Tiêu lão gì kia đang nói nói cười cười cùng nhi tử.

Tự hào trong lòng Lâm Văn cũng không cần nhắc đến nữa, cảnh sát thế nào, Trấn trưởng thế nào, lão đầu cùng nhi tử ta ăn cơm kia, một câu, tất cả đều trung thực.

Các hương thân vừa ăn cơm, một bên khe khẽ bàn luận, sự tình hôm nay, cũng đem bọn họ đều trấn trụ, liền cả một số người bình thường hay lớn giọng, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ kinh hãi đến đại nhân vật bên bàn Lâm Hải kia.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Hải phải lái xe đưa các hương thân trở về, các hương thân lại chết sống không cho, ba năm người một đám, kết bạn đón xe đi.

Nơi cửa, Trương Phàm cười đứng tại trước mặt Hoàng Ba, tay phải không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Hoàng, Hoàng Trấn trưởng, là ta công tác không làm tốt, để trong đội ngũ công an trà trộn vào con sâu làm rầu nồi canh.”

Sắc mặt Hoàng Ba lạnh lùng như băng, hướng phía trên trời chỉ chỉ, cười lạnh một tiếng.

“Trương Phàm, ta nói thật cho ngươi biết, vị bên trong kia, thế nhưng là nhân vật thông thiên, nếu như ngươi xử lý không tốt, chẳng những ta xong, ngươi cũng sớm cuốn gói cho ta, về nhà trông trẻ đi!”

“Cái gì!”

Trương Phàm lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trời a, ánh mắt Trương Phàm lạnh lẽo.

“Ta tiếp được báo cáo của quần chúng, dân cảnh Tôn Quế Cường, thân là một cảnh sát, bình thường ức hiếp nhỏ yếu, hoành hành quê nhà, ác ý chấp pháp, lạm dụng tư hình, vì dụ côn lưu manh mà cung cấp ô dù, tính chất ác liệt mười phần, mang về cho ta, chặt chẽ thẩm vấn!”

Tôn Quế Cường nghe xong, cũng ngốc, thân là cảnh sát, gã là rõ ràng nhất thủ đoạn bên trong đó, cái này nếu là đi vào, không phải vứt xuống nửa cái mạng thì không thể.

“Sở trưởng, sở trưởng, ta sai, ta biết rõ sai rồi.”

Mấy cái cảnh sát xông lên, móc ra còng tay, đem Tôn Quế Cường nhấc đứng lên, áp tiến vào trong xe.

Tôn Quế Chi ngồi dưới đất, nhìn đệ đệ bị mang đi, bờ môi run rẩy hai lần, bị dọa đến một câu cũng không dám nói.

Tại sau khi biết rõ Hoàng Ba là Trấn trưởng của trấn Lan Thành, Tôn Quế Chi liền bị dọa đến co quắp trên mặt đất.

Lúc này, Lâm Hải bồi tiếp Tiêu Thanh Sơn đi tới.

“Tiêu lão...” Hoàng Ba dùng sức gạt ra cái nụ cười tới.

“Hừ!” Tiêu Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đang tức giận.

Trương Phàm này xin nhìn không ra, lão già này cũng là nhân vật thông thiên trong miệng Hoàng Ba.

Nhưng Trương Phàm biết rõ, chính mình cái cấp bậc này, căn bản cùng Tiêu Thanh Sơn không thể dựng lên lời nói, chỉ có thể đứng nghiêm một cái, kính cho Tiêu Thanh Sơn cái lễ, thân thể nhỏ bé thẳng tắp này, tựa như một tân binh.

“Tiểu Lâm a, ta liền đi về trước, hôm nay đa tạ ngươi khoản đãi.”

Hoàng Ba nghe xong, vội vàng chạy đến trước Pastor, đem cửa sau của xe mở ra.

“Hừ, xe của trấn Lan Thành các người, ta cái lão già này có thể không ngồi nổi.”

Tiêu Thanh Sơn căn bản không muốn cho Hoàng Ba thời cơ, quay đầu nhìn về Lâm Hải nói: “Tiểu Lâm a, nếu không người đưa lão đầu từ một chuyến?”

“Đây là vinh hạnh của tiểu tử.” Lâm Hải vội vàng đem Land Rover của chính mình lái tới.

“Tiểu Hải, Tiểu Hải, người mau cứu Nhị thẩm, mau cứu đệ đệ của ta a.”

Thấy Lâm Hải, Tôn Quế Chi phảng phất như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, nhào lên, ôm lấy hai chân của Lâm Hải.

Lâm Hải chau mày, lạnh lùng nói: “Ta trước đó đã nói, người nào đó cùng nhà chúng ta đã không có bất cứ quan hệ nào.”

“Tiểu Hải, người không thể tuyệt tình như vậy a.”

“Thà ca ta ra!” Lâm Vân cũng đã gặp qua rất nhiều lần tràng cảnh Tôn Quế Chi khi dễ cha mẹ, trong lòng sớm đem Tôn Quế Chi hận thấu.

Đi lên trước, trực tiếp đem tay Tôn Quế Chi kéo ra.

“Đại ca, đại tẩu tử, van cầu các người, theo giúp ta cùng đệ đệ ta van nài Hoàng Trần trưởng đi, ta van cầu các người.”

“Cầu ta? Ta ở trước mặt người, có cái rắm chó mặt mũi?” Tống Cần lạnh hừ một tiếng, trực tiếp đem lời nói trước đó của Tôn Quế Chi trả trở về.

Về phần Lâm Văn, sớm ngửa đầu nhìn trên trời, nhìn cũng không liếc nhìn Tôn Quế Chi một chút.

Ông ta chưa bao giờ thoải mái qua như hôm nay.

“Lâm Hải, người cái gia hỏa lục thân bất nhận, toàn gia các người sẽ gặp báo ứng!”

Tôn Quế Chi thấy không ai để ý đến mình, bỗng nhiên nổi điên, hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Ủm?” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu, trong mắt lóe lên hàn mang.

Nữ nhân này, thế mà nguyên rủa người một nhà của mình, thực sự đáng giận!

Quay đầu nhìn Hoàng Ba một chút, Lâm Hải nhàn nhạt nói: “Ngài là Trần trưởng a?”

“A, đúng đúng, ta là.” Đối với Lâm Hải, Hoàng Ba cũng không dám thất lễ, ông ta nhìn ra, Lâm Hải tại trong mắt Tiêu Thanh Sơn, có địa vị rất nặng.

“Nhà bà ta mở một cái nhà máy làm cầu thang.” Lâm Hải nói xong, cười nhạt một tiếng, chở Tiêu Thanh Sơn rời đi.

Lâm Hải cảm thấy, nếu như Hoàng Ba là người thông minh, hẳn là biết phải làm sao.

“Ủy? Chỗ Công Thương sao? Ta là Hoàng Trần trưởng, để sở trường các người nghe...”

Lâm Hải vừa đi, Hoàng Ba liền móc ra điện thoại, thông qua.

“Tiêu lão, hôm nay thật sự là cảm tạ ngài.” Trên xe, Lâm Hải thành khẩn nói cảm tạ.

“Người không cần cảm ơn ta, đám người này thật sự là quá không ra gì, nếu tiếp tục như vậy, giang sơn mà thế hệ trước đổ máu chảy mồ hôi đánh xuống, nói không chừng ngày nào đó đều phải để cho đám hỗn đản kia đánh mất!”

Trong lòng Lâm Hải hơi động, giả bộ như hững hờ hỏi: “Tiêu lão hẳn là người đánh trận a?”

“Ủm?” Tiêu Thanh Sơn sững sờ, sau đó thờ dãi, “Sự tình quá khứ, không đề cập tới.”

“Đúng, không biết người mà Tiêu lão muốn tìm, đã tìm được chưa?”

“Không có.” Tâm tình Tiêu Thanh Sơn lập tức trở nên hạ thấp, Lâm Hải thấy một lần, cũng không dám tiếp tục nói cái gì nữa.

Đem Tiêu Thanh Sơn đưa về nhà khách trong trấn, Lâm Hải lái xe về nhà hàng, chuẩn bị đón cha mẹ cùng Lâm Văn về nhà.

Xa xưa, chỉ thấy phụ thân cùng Hoàng Ba đang trò chuyện cái gì đó, bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ, thỉnh thoảng bạo ra trận trận tiếng cười.

Lâm Hải nói thầm một tiếng, những kẻ làm quan này, giao thiệp thật cao a, đến phụ thân một người không giỏi nói chuyện như thế, cũng có thể làm cho hồng nói giỡn liên tục.

Bất quá, hẳn cũng không cho rằng đường đường là Trần trưởng một trấn, sẽ không có việc gì mà nhân như cẩu trư, buông xuống giá trị con người cùng một lão nông nói nhăng nói cuội.

Rất hiển nhiên, ông ta là đang chờ mình.

Quả nhiên, Lâm Hải vừa xuống xe, Hoàng Ba liền chào đón.

“Tiểu Lâm a, thật sự là xin lỗi, tại dưới chỗ của ta, thế mà lại có Tôn Quế Cường dạng con sâu làm rầu nồi canh này, thật sự là để cho người ta xấu hổ nha, ta đại biểu cho đảng ủy cùng nhân dân toàn trấn, cùng người nói tiếng xin lỗi.”

Ta dựa vào, cái chỗ đứng này, quá cao à nhà, đem cả người dân cũng dời ra ngoài.

Bất quá, Hoàng Ba đến cùng là Quan cha mẹ, cùng ông ta có quan hệ tốt, tự nhiên là chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

“Hoàng Trần trưởng, người quá khách khí, loại u ác tính xã hội như Tôn Quế Cường này, tại dưới quyết định anh minh của ngài, đã bị nhỏ, tin tưởng tại dưới ngài chỉ huy, nhân dân toàn trấn nhất định sẽ sớm ngày khá giả.”

Thiên a, quá ác tâm, Lâm Hải bị một phen nói chuyện của chính mình kém chút nôn ra.

“Ha ha, Tiểu Lâm quá khen, ai, chỉ là Tiểu lão tựa hồ đối với công tác ở trấn Lan Thành chúng ta có chút hiểu lầm a, không biết Tiểu Lâm người thấy thế nào?”

Lâm Hải không còn gì để nói, những người làm quan này, nói chuyện thật mệt mỏi a, người không phải liền là muốn cho ta theo Tiểu lão nói lời nói tốt hơn sao, trực tiếp nói không phải được sao.

“Hoàng Trần trưởng, ta Lâm Hải chỉ là một sinh viên, không dám ngông cuồng thảo luận chính sự, ta cảm thấy, chỉ cần nhân dân hài lòng, người nào có hiểu lầm gì đó, có ý kiến gì, đều không gọi là chuyện gì.”

Nhân tình Hoàng Hải sáng lên, sau đó một mặt kích động nắm tay Lâm Hải, nói nói: “Tiểu Lâm người yên tâm, ta nhất định cho nhân dân toàn trấn một cái giao đời hài lòng.”

Lâm Hải không còn gì để nói, chính mình là thuận miệng nói nhằm một câu, người kích động cái cọng lông a, cần thiết hay không?

Nhưng Hoàng Ba cũng không nghĩ như vậy, ông ta cho rằng Lâm Hải là đang ám chỉ cho mình, chỉ cần làm cho Lâm Hải hài lòng, Tiểu lão bên kia, không phải là chuyện gì.

Tiểu lão trước đó thế nhưng là cơ bản đem ông ta chụp chết, hiện tại lại xuất hiện chuyển cơ, Hoàng Ba có thể không kích động sao?

“Đúng, vừa mới, Công Thương, Thuế Vụ, các ngành ôm vòng, liên hợp đối với một số xí nghiệp tư doanh cùng xưởng nhỏ toàn trấn tiến hành kiểm tra đột kích, tình huống không phải rất lạc quan a, những người bọn họ này, thật phải theo chế tài của pháp luật, từ phạt tiền, ngừng kinh doanh chính đồn, đến thủ tiêu cho đến hình phạt ngồi tù, xử lý trên loại nào cũng có không ít a.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, không phải là muốn hỏi ta, xử lý Tôn Quế Chi, là phạt tiền, ngừng kinh doanh chính đồn, hay là thủ tiêu hoặc là hình phạt ngồi tù sao?

Về phần nói lao lực như vậy à, não tử chậm một chút cũng nghe không hiểu.

“Ta cảm thấy đi, đối với một số không hợp lý, không hợp quy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến kiến thiết đại cục phát triển kinh tế của toàn trấn, hẳn là kiên quyết đả kích, giúp thủ tiêu, dạng này có thể xúc tiến toàn trấn xây dựng kinh tế khỏe mạnh tiếp tục phát triển.”

“Ha ha, Tiểu Lâm nói rất có đạo lý a, đây đối với toàn trấn chúng ta chính là bước kế tiếp để chuyên mục chính đồn nắm chắc lĩnh vực kinh tế, rất có ý nghĩa chỉ đạo a.”

Phốc!

Chỉ đạo em gái người!

Lâm Hải thực sự chịu không nổi, cũng không phối hợp đi xuống nữa.

“Cái kia”, Lâm Hải xoa xoa đầu, “Hoàng Trần trưởng, chúng ta có thể thật dễ nói chuyện hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hứa hẹn của Lâm Hải

Sau khi Hoàng Ba rời đi, Lâm Hải kéo lên cha mẹ cùng Lâm Vân, cũng rời khỏi nhà hàng.

Trên đường, lúc đi qua nhà máy làm cầu thang của Tôn Quế Chi, Lâm Hải thấy trên cửa chính đã dán lên giấy niêm phong, xem ra hành động của Hoàng Ba vẫn rất cấp tốc.

Lâm Hải đối với việc hạ tràng Tôn Quế Chi, tuyệt không đồng tình, nếu không phải xem ở trên mặt mũi Nhị thúc, hẳn cũng muốn cho Tôn Quế Chi đi ngồi tù.

“Hải tử, cái Tiêu lão kia là ai? Các người tại sao biết nhau?” Trên đường, Lâm Văn hướng Lâm Hải hỏi.

Dù sao, hôm nay lật bàn, toàn bộ cũng là nhờ Tiêu lão.

“Trên đường về nhà, con mang hộ ông ấy một đoạn, liền nhận biết, về phần Tiêu lão là ai, con không có hỏi, nhưng con suy đoán, hẳn là một quân nhân.”

Ban đêm, Lâm Hải cùng cha mẹ lại trò chuyện cho tới đã khuya, mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Leng keng!

Lâm Hải vừa nằm xuống, Wechat lại vang.

“Trong nhà vẫn tốt chứ.”

Là tin tức của Liễu Hình Nguyệt.

“Mọi chuyện đều tốt,!”

“Lúc nào anh trở về?”

“Thế nào, nhớ anh?”

“Thiếu tướng bỏ đi.”

Đơn giản vài câu, để trong lòng Lâm Hải một trận ngọt ngào.

Cảm giác có người nhớ, thật tốt a.

Ngày thứ hai, Lâm Hải từ sáng sớm, liền lại bắt đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, chờ hồng bao.

Đáng tiếc, vẫn không có cướp được, Lâm Hải lần này thật có chút nhụt chí.

Ăn xong điểm tâm, Lâm Hải lái xe, đem Lâm Vân đưa tới trường học.

Có tiền, tiểu nha đầu này tự nhiên vô cùng cao hứng đến trường học.

Về đến nhà, chỉ thấy Lâm Văn cau mày ngồi trên giường, mẫu thân ở bên cạnh xoa chân cho ông.

“Cha, chân người vẫn không ổn sao?” Lâm Hải lo lắng hỏi.

“Ai, năm trước sau khi té gãy chân ở công trường, tuy sau khi chữa cho tốt thì không ảnh hưởng đến bước đi, nhưng mỗi khi trời mưa, liền đau đến không được.”

“Nếu không con mang ngài đi bệnh viện xem một chút?”

“Vô dụng.” Lâm Văn phát phát tay, “Mỗi lưng đau chân căn bản cũng không phải là bệnh, cho nên cũng không cách nào trị.”

Tổng Cận cũng thở dài, “Lưu thâm ở sát vách, cũng đau chân a, dán cái cao được liền có chút đỡ, mẹ cũng xin cho cha con dán một cái, nhưng một chút hiệu quả đều không có, mẹ nhìn a, là lưu lại mầm bệnh.”

“Cao được?” Trong lòng Lâm Hải bỗng nhiên nhất động.

Đậu móa, có biện pháp.

Mở ra Wechat, Lâm Hải tiến vào quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thiết Quải Lý, thuốc cao da chó của người trước khi thành Tiên có còn hay không? Cầu mua một tấm.

Cái Thiết Quải Lý này thế nhưng có danh xưng là Dược Vương a, chuyên trị các loại nghi nan tạp chứng, phát minh ra thuốc cao da chó, cơ hồ nổi tiếng.

Leng keng!

Thiết Quải Lý còn chưa đáp tin, mà chính là trực tiếp kết làm bạn tốt.

Đồng ý!

Thiết Quải Lý: Đạo hữu, ngươi làm sao biết ta trước khi thành Tiên, đã chế tác qua thuốc cao da chó, sau Bát Tiên chúng ta, Nhân gian thế nhưng là không có người nào phi thăng nữa a (phía sau là một loạt biểu lộ chán kinh)

Lâm Hải bừa mồi một cái, nói nhảm, bởi vì ca ca ta ở ngay tại Nhân gian chứ sao.

Bất quá Lâm Hải đương nhiên sẽ không như thế nói.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chuyện nào có đáng gì, bản tiên bấm ngón tay tính toán liền biết rõ. Không chỉ có như thế, bản tiên còn biết rõ, bộ dáng trước đó của ngươi vốn không phải là cái bộ dáng hiện tại này, là Thái Thượng Lão Quân mời linh hồn ngươi xuất du, để ngươi bảy ngày sau trở về, nhưng đồng tử trông coi lại cho là ngươi đã chết, đưa nhục thể của ngươi hỏa táng, đợi linh hồn ngươi trở về, đành phải tìm một cái thân thể có bộ dáng như khát cái sắp chết hiện tại này.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên thần thông quảng đại, tại hạ bội phục ngươi! (phía sau lại là một loạt biểu lộ chán kinh)

U a, ca ca một phen nói khoác, xưng hô này cũng đổi, từ đạo hữu biến thượng tiên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, bản tiên không cùng ngươi đồng dài, đồ vật có còn hay không?

Thiết Quải Lý: Có ngược lại là còn có vài tấm, bất quá đây là thứ mà ta trước khi phi thăng, lưu lại làm kỷ niệm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi liền nói bán bao nhiêu đi.

Thiết Quải Lý: Không bán.

Phốc!

Em gái ngươi a, không bán nói nửa ngày như vậy làm cái gì a.

Thiết Quải Lý: Bất quá, nếu như thượng tiên có thể giúp ta làm một chuyện mà nói, ta có thể đưa miễn phí cho thượng tiên.

A? Có cái chuyện tốt này?

“Nói đi, chuyện gì?”

Thiết Quải Lý: Nếu thượng tiên có thể bấm tay tính toán đến chuyện trước khi ta thành Tiên, vậy cũng sẽ biết rõ, ta có một vợ cùng một đứa con, ta muốn biết rõ, trần trọc mấy đời, bây giờ bọn họ, người ở phương nào, trôi qua được chứ?

Ta dựa vào, cái Thiết Quải Lý này lấy vợ sinh con? Lâm Hải thật đúng là không biết rõ ràng.

Vội vàng lên Baidu một chút, nhưng tư liệu xuất hiện rất ít, cơ bản không có tác dụng gì.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Nhiều năm như vậy cũng đã qua, Thiết Quải Lý vẫn còn băn khoăn vợ con, rõ ràng là cái người trọng cảm tình, Lâm Hải thực sự không đành lòng lừa y.

Nhưng không có thuốc cao da chó, cái chân đau của phụ thân phải làm sao bây giờ?

Ngay tại lúc Lâm Hải khó xử.

Leng keng!

Thiết Quải Lý hướng ngươi gửi một tấm thuốc cao da chó.

Ta dựa vào, là tình huống gì?

Lúc này, Thiết Quải Lý lại nói.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, ta biết rõ yêu cầu này, có thể có chút ép buộc, dù sao Tiên Phạm vĩnh cách đã ba ngàn năm, ngài hết sức liền tốt, mặc kệ kết quả như thế nào, cao dược đưa ngài.

Ngoạ tào, tâm Lâm Hải lập tức ngưng trọng lên.

Thiết Quải Lý đối với mình, đủ ý tứ!

Đã như vậy, nhất định phải để sự tình của người ta được làm tốt đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại xác thực không có cách nào tra được, nhưng ngươi yên tâm, việc này, ta sẽ để tâm.

Thiết Quải Lý: Nay liền đa tạ thượng tiên, đứng trên mộng nhi tử ta, có ấn ký hoa sen, ấn ký này, là ta trước khi phi thăng, dùng pháp lực in dấu lên, vô luận trải qua bao nhiêu chuyển thế, cũng sẽ không biến mất.

Phốc! Lâm Hải kếm chút thì phun.

Ta dựa vào, in cái dấu hoa sen?

Chơi rất cao cấp a, đây là học Quỳnh Dao a đi in dấu hoa sen sao?

Chỉ là ngươi đem dấu hoa sen in lên trên mộng một cái nam nhân, là muốn nháo loại nào, cũng không thể để anh em gặp qua cái nam nhân nào, liền đi lên tuốt quần người ta đi.

“Thượng tiên, làm phiền.” Thiết Quải Lý lại nói thêm một câu, rồi logout.

Bất kể nói thế nào, trước tiên đem thuốc cao da chó cho phụ thân dán rồi lại nói.

Đi ra ngoài, Lâm Hải ngồi vào trên xe, đem thuốc cao da chó lấy ra.

Thuốc cao da chó: Do Thiết Quải Lý đứng đầu Bát Tiên trước khi phi thăng luyện chế, trị được hết thầy chứng bệnh thương hàn đau nhức phong thấp của Nhân gian.

Ngoạ tào, ngư bức, lại là hồi máu hết thầy đau xót.

Xuống xe, Lâm Hải lại vào nhà.

“Cha, con có cái thuốc cao da chó này, ngài dán lên thử một chút.”

“Này, dán cái gì a, căn bản không cần dùng.”

“Cái thuốc cao da chó này là do một người bạn của con đưa, đây là tổ truyền của nhà y, nghe nói là truyền thừa của Thiết Quải Lý bên trong Bát Tiên.”

“Hiện tại bán cao da chó, cái nào không nói là đời sau của Thiết Quải Lý, đều là gạt người.” Lâm Văn khoát khoát tay.

“Cha, có tác dụng hay không, ngươi liền thử một lần đi, đây là ta mang từ thật xa đến đây.”

“Lão Lâm a, nếu không ông liền thử một chút đi, nói làm sao, đây cũng là một mảnh hiếu tâm của nhi tử a.” Tống Cần cũng đi theo khuyên một câu.

“Được thôi, vậy ta liền dán lên, nhìn xem hiệu quả.” Lâm Văn không lay chuyển được, đành phải đáp ứng.

Lâm Hải vừa đem thuốc cao da chó bóc ra, nhất thời một mùi cao được nồng đậm, xen lẫn với một mùi thối nhàn nhạt, phát ra.

“Hải tử, đây là cái cao được gì a, ngửi mùi này cũng không giống như cái đồ vật tốt gì.” Lâm Văn che mũi, chau mày.

“Yên tâm đi, cha, đừng quản nó mùi vị như thế nào, có được hay không, mình phải xem hiệu quả trị liệu.” Lâm Hải đối với thuốc cao da chó của Thiết Quải Lý, thế nhưng là lòng tin mười phần.

Đưa tay ấn ấn chỗ khớp nối trên chân Lâm Văn, Lâm Hải nhẹ nhàng, đem cao được dán lên.

Cao được vừa tiếp xúc với chân Lâm Văn, nhất thời một cỗ khí nóng, mười phần nhu hòa đi vào bắp thịt cùng cốt tủy của Lâm Văn.

“Thật thoải mái a.” Lâm Văn một mặt kinh ngạc, dùng qua nhiều cao được như vậy, còn là lần đầu tiên có loại cảm giác này.

Chỉ chốc lát, cỗ mùi thối nhàn nhạt trong cao được kia, liền không biết đã chạy đến đâu, một tia cũng không ngửi thấy.

“Cảm giác thế nào, cha?” Lâm Hải cười hỏi.

Lâm Văn sờ sờ khớp nối trên chân của mình, lại đứng lên đi hai bước.

Sau đó, một mặt hưng phấn nói: “A Cần, Tiểu Hải, chân ta, chân ta, thế mà tốt!”

Nhìn phụ thân cao hứng giống như tiểu hài tử, Lâm Hải cũng là một trận vui mừng, đối với Thiết Quái Lý càng là tràn ngập cảm kích.

Đồng thời, bên trong tâm vang lên một cái ý niệm.

“Thiết Quái Lý, ta Lâm Hải nhận nhân tình của ngươi, mặc kệ ngàn khó vạn hiểm, nhất định sẽ không buông tha cho việc tìm kiếm của ngươi, cái này, là hứa hẹn của Lâm Hải ta đối với ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có thể đi ngang

Cùng cha mẹ ở vài ngày, lại lưu cho cha mẹ mấy vạn khối tiền, Lâm Hải chuẩn bị đường về.

Gọi điện thoại Tiêu Thanh Sơn, Tiêu Thanh Sơn cũng muốn đi, vừa vặn theo xe Lâm Hải trở về.

Trên đường đi, Lâm Hải cùng Tiêu Thanh Sơn vừa nói vừa cười, không khí rất là hài hòa.

“Ừm?” Dưới tốc độ cao, chỉ vừa thấy cửa xa lộ, một cỗ xe Jeep treo quân bài ngừng ở đó, bên cạnh xe, đứng đầy một quân nhân trung niên trên vai là quân hàm với bốn ngôi sao.

“Dừng xe!” Xe của Lâm Hải bị cản lại.

Quân nhân trung niên chạy bộ mấy bước, đem cửa xe mở ra.

“Chào thủ trưởng! Tư lệnh Chiến Hưởng Vinh quân đội phân khu Giang Nam hướng ngài báo cáo.”

Chiến Hưởng Vinh chào một cái, thân thể đứng thẳng tắp.

Lúc này, tài xế Tiểu Vương bên cạnh xe Audi A8 cũng chạy tới.

“Thủ trưởng, ta đã theo Chiến Tư lệnh nói qua, không được qua đây, thế nhưng là...”

“Được, nếu y có thể nghe ngươi, mới là lạ.” Lời nói của Tiểu Vương còn chưa dứt lời, liền bị Tiêu Thanh Sơn cắt ngang.

“Hắc hắc, vẫn là Thủ trưởng hiểu biết ta, mời Thủ trưởng dời bước, xe đã chuẩn bị kỹ càng cho ngài.” Chiến Hưởng Vinh cười toe toét miệng rộng cười nói.

“Không cần, ta cùng Tiểu Lâm còn không có trò chuyện đã đâu, ta sẽ an vị xe của Tiểu Lâm.” Tiêu Thanh Sơn khoát khoát tay.

“Cái này...”

Chiến Hưởng Vinh sững sờ, sau đó đem cửa xe tay lái phụ của Lâm Hải kéo ra.

“Ngươi, xuống dưới!”

“Thật xin lỗi, ta chúc trách là bảo vệ Thủ trưởng.” Tiểu Ngô cũng không có động.

“Đầu mói, lúc lão tử làm cảnh vệ viên cho thủ trưởng, tiểu tử ngươi còn đang mặc tã đâu, ngươi tránh ra, chỉ cần lão tử còn một hơi, thủ trưởng liền vạn vô nhất thất.”

“Tốt, Tiểu Ngô, để y lên đây đi.” Tiêu Thanh Sơn lên tiếng, Tiểu Ngô mới một mặt không tình nguyện xuống xe.

Chiến Hưởng Vinh cười ha ha một tiếng, cọt lên đến bên trên ghế lái phụ.

“Đều đã làm Tư lệnh, làm sao còn nôn nôn nóng nóng như thế.” Tiêu Thanh Sơn chau mày, răn dạy nói.

“Hắc hắc, làm Tư lệnh thì sao, nếu như ngày nào chiến hỏa tái khởi, ta vẫn như cũ từ cái Tư lệnh này, đi đỡ đạn cho thủ trưởng.”

Lâm Hải lái xe, nghe lời nói của Chiến Hưởng Vinh, lại không cảm giác thấy một tia vị đạo võ mông ngựa nào, ngược lại có một cỗ chân tình nồng đậm.

“Bất quá thủ trưởng, Tiểu Chiến hôm nay rất không cao hứng, ngài đến thành phố Giang Nam, thế mà không có cho ta biết, ngài cũng biết, Tiểu Chiến

cũng đã hơn mười năm chưa thấy qua ngài.”

Sau đó, một màn đề Lâm Hải khó có thể tin xuất hiện.

Chiến Hường Vinh cái quân hán tử tùy tiện này, thế mà giống như một đứa bé, ủy khuất mân mê miệng, hai vành mắt đỏ lên, oa oa khóc lên cái mũi.

“Khóc cái gì khóc, người đều lớn bao nhiêu, còn ở lại chỗ này khóc nhè, cho mình là tên tiểu quỷ năm đó sao? Người có mắt mặt hay không!”

Tiêu Thanh Sơn lớn tiếng khiển trách, nhưng xuyên qua kính chiếu hậu, Lâm Hải phát hiện, trong mắt Tiêu Thanh Sơn, cũng bật kín một tầng hơi nước.

Lâm Hải cảm khái không thôi, có lẽ, đây chính là cái gọi là tình chiến hữu đi.

Xe lái thẳng tiến đến khu đại viện của quân khu Giang Nam.

“Tiểu Lâm a, thật là nghĩ không ra, Tiêu Thanh Sơn ta tuổi đã cao, còn có thể kết giao với cái tiểu bằng hữu hợp ý như người, ta thật cao hứng a.”

“Có thể cùng Tiêu lão quen biết đã lâu, thật sự là vinh hạnh của tiểu tử.”

Tiêu Thanh Sơn vỗ vỗ bả vai Lâm Hải, lại quay đầu nói nói với Chiến Hường Vinh: “Tiểu Chiến a, Giang Nam là trụ sở của người, về sau Tiểu Lâm có chuyện gì, người cần phải giúp hắn nhiều a.”

Chiến Hường Vinh đứng nghiêm một cái, vỗ bộ ngực nói: “Thủ trưởng yên tâm, về sau chuyện của Tiểu Lâm chính là chuyện của ta, ai dám làm Tiểu Lâm không thoải mái, lão tử mang binh diệt kẻ đó!”

“Lời nói hỗn trướng!” Tiêu Thanh Sơn trừng mắt, “Tác phong thô phỉ, nhiều năm như vậy, một chút cũng không thể đổi!”

“Bất quá, nếu Tiểu Lâm tại địa bàn của người chịu ủy khuất, đời này, người cũng không cần gặp lại ta.”

Lâm Hải ở một bên nghe, trong lòng vô cùng cảm động.

Cái trưởng giả mới nhận biết mấy ngày này, đối với mình thật sự là yêu mến có thừa a, một câu nói như thế, chỉ sợ toàn bộ thành phố Giang Nam, chính mình cũng có thể đi ngang.

Từ biệt Tiêu Thanh Sơn cùng Chiến Hường Vinh, Lâm Hải liền về trường học.

Bọn Vương Bằng đoán chừng cũng đi ra ngoài chơi, trong phòng ngủ không có một người.

“Anh trở về rồi.”

Lâm Hải mở Wechat ra, phát qua một cái tin tức cho Liễu Hinh Nguyệt.

Chờ rất lâu, Liễu Hinh Nguyệt cũng không hề đáp lại.

Ngẫm lại, Lâm Hải lại phát cái tin tức cho Cường đầu trọc.

“Chuyện phòng trọ, có tin tức không?”

Trước khi Lâm Hải đi, đã để cho Cường đầu trọc hỏi thăm một chút, trong thành phố Giang Nam, chỗ nào có phòng trọ tương đối tốt.

Qua một tháng nữa, Vân Vân liền muốn thi đại học, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cũng sẽ tới thành phố Giang Nam học đại học.

Lâm Hải chuẩn bị, mua ngôi biệt thự, đến lúc đó, đem cha mẹ tiếp vào trong thành phố, người một nhà ở cùng một chỗ, cũng làm cho cha mẹ hưởng thanh phúc.

“KTV Thần Thoại, sự nương gặp nguy hiểm.”

Cường đầu trọc rất nhanh đáp lời, chỉ là nội dung lại làm cho Lâm Hải đột nhiên giật mình.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải lao xuống lầu, lái xe thẳng đến KTV Thần Thoại.

KTV Thần Thoại, trong một cái gian phòng tối tăm, Liễu Hinh Nguyệt cùng mấy cái bạn tốt ngủ chung phòng, đứng ở trong góc nhỏ, một mặt phẫn nộ.

“Hò thiếu, cho Cường đầu trọc ta cái mặt mũi...”

“Cút mẹ mày đi, người có cái lông mặt mũi gì? Cút sang một bên cho ta!” Không đợi Cường đầu trọc nói xong, Hồ Vi đi lên một chân, đem Cường đầu trọc đạp cái lão đảo.

Hung quang trong mắt Cường đầu trọc lóe lên, nhưng rất nhanh lại che giấu.

Hồ gia, cũng không phải một cái tiểu lưu manh như y chọc nổi.

“Hồ thiếu, đừng làm rộn, hôm nay coi như Cường đầu trọc ta mời khách, để ta tìm cho Hồ thiếu mấy cái Công chúa xinh đẹp...”

“Ba!” Hồ Vi quơ lấy một cái chai bia, nện ở trên đầu Cường đầu trọc.

Trong nháy mắt, máu liền theo mặt liền chảy xuống.

“Lăn hay không lăn?” Hồ Vi lại quơ lấy một cái bình nhỏ, hung ác nói.

Cường đầu trọc lẽ lười liếm liếm, thấy máu một lần, khí bạo lệ trong lòng liền bị kích phát ra.

“Hồ thiếu, hôm nay trừ phi ngươi giết chết ta, nếu không việc này Cường đầu trọc ta nhất định quán...”

“Ba!” Hồ Vi vung cái bình, lại đánh một cái.

“A a a a...” Cường đầu trọc bỗng nhiên cười rộ lên.

“Ta con mẹ nó a để ngươi cười!”

“Ba!” Lại là một cái đánh.

“Hồ thiếu, người bần còn có ba phần hóa khí đầu, Cường đầu trọc ta một cái mạng mực, không thể tôn quý bằng ngươi, chết cũng liền chết, nhưng cái này vạn nhất trước khi chết, cũng khiến ngươi một thân tung tóe máu...”

“Tung tóe mẹ ngươi bức!”

“Ba!” Lại một cái bình nhỏ nát.

“Ta cút mẹ mày đi!” Cường đầu trọc gấp, một chân đem Hồ Vi đạp cái té ngã.

“Con mẹ ngươi, dám động Hồ thiếu! Giết chết hắn!”

Nói bừa là một đám người hầu, xông lên cùng Cường đầu trọc đánh nhau.

Cường đầu trọc trái phải cũng đánh, đi lên liền đánh ngã hai cái, nhưng đối phương quá nhiều người, một chút thời gian, liền bị đối phương đánh ngã trên mặt đất.

“Đầu móa, đánh đến chết cho ta, xảy ra chuyện ta phụ trách!”

Hồ Vi từ dưới đất bò dậy, nôn ngum nước bọt, hung hăng nói nói.

“Àm!”

Cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng.

Lâm Hải một mặt phẫn nộ xông tới.

“Lâm Hải!” Liễu Hình Nguyệt thấy Lâm Hải tiến đến, trong lòng vui vẻ.

Đồng thời, không biết vì sao, trong lòng một cổ ủy khuất không khỏi xông lên đầu, nước mắt ào ào chảy xuống.

Hôm nay, vốn là sinh nhật Lưu Tình ngủ chung phòng, mấy người com nước xong xuôi, liền hẹn nhau đến KTV Thần Thoại ca hát.

Hát đến một nửa, Liễu Hình Nguyệt ra ngoài nhận cú điện thoại, bị Triệu Lỗi đồng dạng đến đây ca hát nhìn thấy.

Triệu Lỗi cũng tham gia ca hát Thanh Tái, hôm nay vừa vặn tại KTV Thần Thoại ca hát cùng một nhóm người Hồ Vi, thấy Liễu Hình Nguyệt, nhân tình Triệu Lỗi sáng lên, vội vàng nói cho Hồ Vi.

Nói xong liền có mấy người tới đem Liễu Hình Nguyệt chặn ở trong phòng.

Trùng hợp, Cường đầu trọc trước kia có trộn lẫn với một cái huynh đệ làm bảo an tại KTV Thần Thoại, Cường đầu trọc đến tìm người huynh đệ này có chút việc, vừa vặn nhìn thấy Hồ Vi mang theo một nhóm người xông vào phòng mấy người Liễu Hình Nguyệt.

Tâm lý Cường đầu trọc đã nhận định người sư phụ Lâm Hải này, sao có thể nhìn thấy sư nương Liễu Hình Nguyệt ăn thiệt thòi a.

Vừa muốn theo qua, liền nhận đến tin tức của Lâm Hải, vội vàng đáp trả một câu, liền vọt vào phòng.

Hồ Vi đang cưỡng ép lôi kéo Liễu Hình Nguyệt uống rượu, Cường đầu trọc tiến lên đem Hồ Vi đẩy ra, ngăn tại trước mặt mấy người Liễu Hình Nguyệt.

Lâm Hải không biết những việc này, thấy Liễu Hình Nguyệt không có việc gì, tâm lý liền thở phào.

Lại nhìn trong phòng, một đám người đang vây quanh một người cuồng đánh, còn không kịp phản ứng, Liễu Hình Nguyệt liền nói.

“Lâm Hải, nhanh cứu Cường đầu trọc, y vì bảo vệ em, sắp bị bọn họ đánh chết rồi!”

“Cái gì!”

Trách không được tiến đến liền không thấy được Cường đầu trọc, nguyên lai chính là cái đang bị đánh kia.

Thân hình lóe lên, Lâm Hải liền xông qua.

Bình bình bang bang một hồi loạn kêu, thời gian nháy mắt, nhóm người mà Hồ Vi mang đến này, tất cả đều ngã trên mặt đất, thống khổ rên rì.

Lúc này, Lâm Hải mới nhìn thấy, Cường đầu trọc máu me đầy mặt nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, hai cái đồng tử cũng bắt đầu khuếch tán.

“Chết tiệt!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đem Cường đầu trọc vác lên vai liền chạy ra ngoài.

“Lâm Hải, ngươi dám...”

“Ta qua mẹ nó!” Lâm Hải một chân đem Hồ Vi đá ra xa.

“Cường tử, ngươi chịu đựng cho ta!” Lâm Hải đem Cường đầu trọc đặt ở bên trên chỗ ngồi phía sau xe, vừa lái xe vừa một bên hô nói.

Liễu Hình Nguyệt ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không ngừng chảy nước mắt, dù sao Cường đầu trọc là bởi vì cứu nàng, mới bị đánh thành dạng này.

“Sư phụ, thật xin lỗi, ta không thể bảo vệ tốt sư nương, ta...” Cường đầu trọc nói còn chưa dứt lời, liền bất tỉnh.

“Cường tử, ngươi tỉnh a, ngươi không phải muốn bái ta làm thầy à, lão tử đáp ứng ngươi, ngươi nhanh tỉnh lại cho lão tử!”

Đáng tiếc, Lâm Hải có hô thêm thế nào, Cường đầu trọc cũng không có một chút phản ứng nào.

“C-K-I-T...T!”

Xe dừng ở cửa bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất.

Lâm Hải xuống xe, ôm Cường đầu trọc hướng phía phòng Cấp Cứu chạy tới.

Trong lòng Lâm Hải chỉ có một cái ý niệm. Nếu như Cường đầu trọc có việc, hẳn nhất định phải làm cho Hồ Vi nợ máu phải trả bằng máu!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Là cái đàn ông người liền đến

“Đầu nhận nhiều lần trọng kích, rất có thể tạo thành xuất huyết bên trong sọ, nhất định phải tranh thủ thời gian cứu giúp.”

Phòng Cấp Cứu căn bản không xử trí được, trực tiếp đưa đến khoa Ngoại Thần Kinh.

“Đưa đến phòng phẫu thuật.” Thầy thuốc trực ban chỉ nhìn một chút, liền biết rõ tình huống khẩn cấp, thay đổi y phục liền tiến vào phòng phẫu thuật.

Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt tại bên ngoài lo lắng chờ đợi, trọn vẹn hơn hai giờ, bác sĩ mới đi tới, một mặt mệt mỏi.

“Thế nào, bác sĩ?”

“Mệnh tạm thời bảo trụ, nhưng trong đầu chảy máu rất nhiều, tình huống rất không lạc quan, liền nhìn thêm hai ngày nữa, nếu như có thể gắng gượng qua, mệnh liền có thể bảo trụ, nếu không được mà nói, ta cũng bất lực.”

“Cường ca, ngươi cũng không thể có việc a!”

“Bỏ mẹ hán, ta qua chặt tên vương bát đản Hồ Vi kia.”

“Đậu móa, chúng ta cùng đi!”

Đang đứng giám hộ bên ngoài, các tiểu đệ chạy đến nghe hỏi Cường đầu trọc, khí thế hung hung liền muốn đi tìm Hồ Vi báo thù.

“Tất cả trở lại cho ta!”

Lâm Hải gầm lên giận dữ, hai con mắt hiện ra hung quang.

“Đều lưu lại chỗ này cho ta, chiều cố Cường đầu trọc cho tốt!”

Nói xong, Lâm Hải ra khỏi bệnh viện, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Lư Lượng.

“Lượng tử, làm sao mới có thể tìm được Hồ Vi?” Ngữ khí Lâm Hải băng lãnh, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Thao, ngươi trở về? Tìm gã làm gì?”

“Ngươi đừng quản, liền nói cho ta biết làm sao tìm được gã.”

“Chờ một chút, ta giúp ngươi hỏi một chút.”

Một lát nữa, điện thoại của Lư Lượng liền đánh trở lại.

“Ngươi nhớ số điện thoại...”

Lâm Hải chiếu theo số mà Lư Lượng cho, phát qua điện thoại.

“Người nào nha?” Trong điện thoại, thanh âm Hồ Vi rất bức bối.

“Lâm Hải.”

“Lâm Hải? Ta con mẹ ngươi...”

“Bớt nói nhảm, rừng cây nhỏ Thành Nam, ta chờ ngươi, là cái đàn ông ngươi liền đến, cũng đừng làm con rùa đen rút đầu!”

Lâm Hải nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Cường đầu trọc tốt xấu cũng gọi mình một tiếng sư phụ, hiện tại sinh tử chưa biết, chính mình cần phải giúp y thu chút lợi tức trước.

Xuống xe, Lâm Hải điểm điều thuốc.

“Hồ Vi, hi vọng ngươi đừng để ta chờ quá lâu.”

Hồ Vi không để cho Lâm Hải thất vọng, chỉ chốc lát, một đám đại hán áo đen cầm trong tay gậy gộc liền xuất hiện tại trong tầm mắt của Lâm Hải.

“Đậu móa, Lâm Hải, dám động đến lão tử, ta con mẹ nó a hôm nay giết chết ngươi, ngươi không phải có thể đánh sao? Lão tử đặc biệt từ Hắc Ưng tìm đến ba mươi huynh đệ, không đánh cho tàn phế ngươi, lão tử sẽ theo họ ngươi!”

Lâm Hải một câu không nói, lẳng lặng điều thuốc lá đã hút xong, sau đó quăng tàn thuốc ra.

“Sưu!”

Trong không khí lòi ra một chuỗi tàn ảnh, Lâm Hải như là mãnh hổ lọt vào bầy dê, vọt thẳng vào trong đám đại hán áo đen.

Tiếng kêu thảm thiết tại trong ban đêm liên tiếp quanh quẩn trên không của khu rừng cây nhỏ, khiến người nghe rùng mình.

Những đại hán áo đen này, lực chiến đấu so với đám côn đồ đầu đường Cường đầu trọc xác thực cao hơn không chỉ một bậc, nhưng so sánh cùng Lâm Hải mức độ Tiên Thiên sơ kỳ, vẫn là kém quá xa.

Không đến năm phút đồng hồ, ba mươi người, không còn một móng, tất cả đều ngã trên mặt đất.

Lâm Hải dưới con thịnh nộ, ba mươi người này, thụ thương không nhẹ, tất cả đều đã hôn mê.

Lâm Hải tuy cũng chịu mấy đòn, nhưng đối với cường độ thân thể hiện tại của hắn mà nói, cùng gãi ngứa không có gì khác biệt.

Hồ Vi cũng dọa sợ, một người đánh ba mươi, cái này hắn a còn là người sao?

Lâm Hải cũng mặc kệ gã ngốc hay không ngốc, xông qua một cái và miệng, đem Hồ Vi đánh ngã trên mặt đất, sau đó một chân giẫm tại trên lồng ngực Hồ Vi.

“Lâm Hải, ngươi a không muốn chết liền buông ta ra!”

“Còn dám mạnh miệng!” Lâm Hải chiếu vào xương sườn Hồ Vi cũng là một chân, tiếng xương nứt thanh thúy sinh ra, tại trong ban đêm lộ ra phá lệ rõ rệt.

“Ngao!”

Hồ Vi nào đã nhận qua cái tội này, nhất thời đau đến gào khóc thảm thiết.

“Lâm Hải, ta con mẹ ngươi, ngươi dám đánh ta, ngươi biết rõ ba ba ta là người nào không?”

“Rắc!”

Lâm Hải cũng không nói chuyện, trực tiếp lại là một chân.

Lại một cây xương cốt gãy.

Nói bừa vì lần này thật sợ, kịch liệt đau đớn, để cho thanh âm nói chuyện của Hồ Vi cũng biến đổi.

“Lâm Hải, ta sai, van cầu ngươi, tha ta đi.” Hồ Vi rốt cục chịu thua.

“Tha cho ngươi?” Lâm Hải ngồi xổm xuống.

“Cường đầu trọc hiện nằm tại bệnh viện, sinh tử chưa biết, ngươi để cho ta tha cho ngươi?”

Lời nói của Lâm Hải, lạnh lẽo đến mức để toàn thân Hồ Vi đánh một cái rùng mình.

“Tiền thuốc men của y ta tới trả, ta xin có thể cho ngươi cùng y rất nhiều rất nhiều tiền, số tiền cả một đời cũng xài không hết.”

“Tiền?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Các ngươi những người có tiền này, có phải hay không luôn cảm thấy, tiền có thể giải quyết hết thảy vấn đề? Đáng tiếc, ca ca ta hiện tại không thiếu tiền.”

Lâm Hải bỗng nhiên đem tay Hồ Vi bắt lại.

“Nghe nói tay đứt ruột xót, ngươi nói có đúng là thật hay không?”

“Rắc!”

“Ngao!”

Lâm Hải trực tiếp bẻ gãy một ngón tay của Hồ Vi, Hồ Vi đau đến thét lên một tiếng, bất tỉnh nhân sự.

“Hi vọng Cường đầu trọc sẽ không có sao, nếu không, kết cục của ngươi, tuyệt sẽ không đơn giản như gãy một ngón tay đâu.”

Có tiểu đệ của Cường đầu trọc trông coi, Lâm Hải cũng không có ở lại bệnh viện.

Ngày thứ hai, Lâm Hải đến hồng bao cũng chẳng muốn đoạt, dù sao so tốc độ tay cùng đám thần tiên này, chính mình căn bản không thể đùa.

Đi bệnh viện một vòng, Cường đầu trọc có vẻ ổn định hơn, tâm tình Lâm Hải thoáng hòa hoãn một chút.

Lâm Hải ăn cơm trưa xong, vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi, điện thoại lại vang.

“Hải ca sao?” Là tiểu đệ Cường đầu trọc, Nhị Đán.

“Hải ca, ngươi nhanh đến bệnh viện đi, Cường ca giống như sắp không được rồi.”

“Cái gì?” Lâm Hải tắt điện thoại, lái xe liền chạy bệnh viện, một đường không biết đường xông qua bao nhiêu đèn đỏ.

“Bác sĩ!” Lâm Hải một mặt khẩn trương.

“Ta cũng không có cách nào.” Bác sĩ lắc đầu.

Thân thể Lâm Hải mềm nhũn.

Hắn đối Cường đầu trục, tuy cũng không có cảm giác quá sâu sắc gì, nhưng Cường đầu trục đối với hắn cái gọi là sự phụ này, cũng là thật tâm.

Nếu như Cường đầu trục thật không cứu được, Lâm Hải đoán chừng phải áy náy chết.

“Bác sĩ Luru, Đỗ Viện trưởng mới vừa từ khai hội Yến Kinh trở về, nghe nói chúng ta có cái bệnh nhân tình huống nguy cấp, đến nhà cũng không về, đã hướng chỗ này chạy tới.” Một tiểu y tá vội vã chạy tới nói.

“Đỗ Viện trưởng trở về?” Nhãn tình bác sĩ Luru sáng lên.

“Nhanh, mau đem bệnh nhân đẩy vào phòng giải phẫu, làm tốt hết thấy chuẩn bị, chờ Đỗ Viện trưởng tới phẫu thuật.”

Giao phó xong, bác sĩ Luru mới cười hướng Lâm Hải nói nói: “Coi như y gặp may mắn, thế mà bắt kịp Đỗ Viện trưởng khai hội trở về, có lẽ, cái mạng này nói không chừng có thể bảo trụ.”

“Đỗ Viện trưởng?”

“Đỗ Viện trưởng là chuyên gia khoa Thần kinh số một số hai của toàn bộ Hoa Hạ, nếu như ngay cả ông ấy cũng nói không cứu được, như vậy, trên cái thế giới này, đoán chừng cũng không có người nào có bản lĩnh cứu y.”

Lâm Hải nghe xong, cũng là tinh thần chấn động, xem ra, hi vọng toàn rơi tại trên thân vị Đỗ Viện trưởng này.

“Bệnh nhân ở chỗ nào?” Chỉ chốc lát sau, một cái lão giả hơn năm mươi tuổi, xuất hiện tại trong phòng bệnh.

“Đỗ Viện trưởng, biết rõ ngài tới, bệnh người đã đưa vào phòng phẫu thuật.” Bác sĩ Luru vội vàng nói nói.

Đỗ Viện trưởng liếc nhìn bác sĩ Luru khen ngợi một chút, “Rất tốt, người cùng ta tiến vào, phụ giúp ta làm việc.”

Nói xong, không có một câu nói nhảm, trực tiếp tiến vào phòng phẫu thuật.

Lâm Hải nhìn thấy, không khỏi thầm khen trong lòng, thật sự là một vị bác sĩ tốt y đức cao thượng.

Tựa hồ là biết rõ tin tức Đỗ Viện trưởng trở về, khu chờ bên ngoài phòng giải phẫu đã tụ tập rất nhiều người, đều chú ý tới trận đánh cược cùng Từ Thần này.

Qua trọn vẹn một giờ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Đỗ Viện trưởng một mặt mồ hôi đi tới.

Lâm Hải thấy một lần, trái tim lập tức liền kéo căng, vội vàng đi qua.

“Đỗ Viện trưởng, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kim Châm Độ Hồn

“Người là thân nhân của bệnh nhân?”

“Đúng, ta là bạn y.” Lâm Hải vội vàng đáp.

“Trong đầu y có nhiều chỗ mạch máu bị rạn nứt, đã vô lực xoay chuyển.”

“Cái gì?” Lâm Hải sửng sốt một chút.

“Thật có lỗi.” Đỗ Viện trưởng lắc đầu, cất bước rời đi.

“Đầu móa, không được, ta phải cứu Cường đầu trục.”

Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người nào có Đan thuốc giúp phạm nhân ăn có thể khởi tử hồi sinh, cần dùng gấp!!!

Hơn nửa ngày, cũng không ai trả lời.

Thao!

Bình thường từng cái nói chuyện phỉếm đánh cái rầm, nói đến không xong, vừa nhắc đến chính sự thì một cái cũng không nhìn thấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, có hay không, vô cùng khẩn cấp!

Chỉ có thể tìm lão đầu tử này.

Thái Thượng Lão Quân: Mười vạn điểm Công đức!

Em gái nguoi! Há miệng liền mười vạn, lão đầu tử này cho nguoi trộm qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể trước thiếu hay không, cam đoan trả lại nguoi.

Chờ chừng mười phút đồng hồ, Thái Thượng Lão Quân trực tiếp không đáp về.

Mụ cái bức, Lâm Hải gấp đến hồng.

Ngắm lại, lại trực tiếp phát tin tức cho bày bạn tốt thần tiên đã thêm chính mình.

“Vị đạo hữu nào đó xin giúp đỡ chút, giúp ta làm một cái Đan thuốc khôi từ hồi sinh cho phạm nhân, tất có thâm tạ!”

Rất nhanh.

Ngộ Không: Phạm nhân dùng, địa phương để trộm đều không có mà trộm.

Thỏ Ngọc: Không có nha.

Ma Lễ Thanh: Bên trong Độ kiếp... (tự động hồi phục)

Kim Hoa Đồng Tử: Cần thời gian mười ngày, nhưng tài liệu rất đắt, mà lại xác xuất thành công lại rất thấp, cần sao?

Thiết Quải Lý: Kim Châm Độ Hồn, có thể dùng để khôi từ hồi sinh người sắp chết, chỉ là đại giới lớn hơn.

Ta dựa vào, thật là có cái đáng tin, thế nào lại quên Thiết Quải Lý thế chính là Dược Vương a.

Lâm Hải vội vàng nói chuyện riêng với Thiết Quải Lý.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể nói nói cụ thể hay không.

Thiết Quải Lý: Có thể, cụ thể mà nói, chính là...

Lâm Hải nghe hai câu liền phiền muộn.

Mẹ nó, căn bản nghe không hiểu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nghe không hiểu, làm sao bây giờ?

Thiết Quải Lý: Không bằng ta đem ta y thuật truyền thừa bán cho nguoi?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt!

Lâm Hải nghe xong liền lên tinh thần.

Thiết Quải Lý: Hai mươi vạn điểm Công đức.

Lâm Hải kếm chút ngã quy.

Đậu móa, làm sao một cái so một cái còn muốn đắt hơn?

Không đợi Lâm Hải nói chuyện, tin tức của Thiết Quải Lý lại phát tới.

Thiết Quải Lý: Vì thượng tiên đang giúp ta tra tìm nơi vợ con hạ lạc, ta có thể đánh cái giảm còn tám mươi phần trăm cho nguoi.

Giảm còn tám mươi phần trăm sao? Giảm còn một cái chiết khấu ta cũng không mua nổi a.

Chính mình liền chỉ có một trăm điểm Công đức, nghèo đình đương vang.

Ngắm lại, hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Có thể trả tiền từng đợt một hay không?”

Thiết Quải Lý: Ý gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Mỗi tháng cho người một trăm điểm Công đức, đánh cái giảm còn tám mươi phần trăm là mười sáu vạn, phân thành một ngàn sáu trăm tháng, cũng chính là hơn một trăm ba mươi năm liền trả hết nợ, thế nào?

Thiết Quải Lý: Thượng tiên nói giỡn, một tháng một vạn còn tạm được, xem ở phân thượng thượng tiên giúp ta tìm vợ con, ta ngược lại thật ra có thể cân nhắc.

Một vạn? Đâu móa chính mình làm sao qua a?

Tựa hồ là nhìn ra Lâm Hải rất nghèo, Thiết Quải Lý liền giúp đỡ Lâm Hải nghĩ biện pháp.

Thiết Quải Lý: Nếu như điểm Công đức của thượng tiên không đủ, cũng có thể lấy vật thay thế.

Lấy vật thay thế? Đâu móa, chính mình có cái gì có thể thay thế?

Mình tư khổ tưởng nửa ngày, trong đầu Lâm Hải linh quang lóe sáng.

Chợt nhớ tới sự tình phát cớ tốt cho Thổ Ngọc.

Có lẽ đồ vật rất phổ thông của Nhân gian, đến Thiên Đình cũng là vật hiếm có đây.

Mặc kệ, thử một chút.

Lâm Hải trở lại trên xe, từ trong cốp sau cầm đến một bao thuốc lá Trung Hoa, trực tiếp quét qua.

Người hướng Thiết Quải Lý gửi đi một bao thuốc lá Trung Hoa.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, cái này là vật gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái này gọi thuốc lá, chưa từng nghe qua một câu sao? Sau khi hút xong một điếu thuốc, đầu sóng cả thần tiên!

Thiết Quải Lý: A? Sử dụng như thế nào?

Lâm Hải xem xét có hy vọng, vội vàng đem cách làm sao hút thuốc giảng một lần cho Thiết Quải Lý, sau đó lại gửi đi một cái cái bật lửa.

Một lát sau.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên, các loại bảo vật này người là chiếm được ở đâu? (phía sau là một loạt biểu lộ sợ hãi thán phục)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có được từ một chỗ bí cảnh.

Xem xét Thiết Quải Lý xưng hô thuốc lá là bảo vật, Lâm Hải liền biết rõ sự tình không sai biệt lắm đã thành.

Nói khoác thôi, nói càng mơ hồ, mới càng dễ mặc cả.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, nhìn có thể chống đỡ bao nhiêu điểm Công đức?

Thiết Quải Lý: Bảo vật tuy tốt, nhưng dù sao cũng là vật tiêu hao, một đầu nhiều nhất chỉ chống đỡ được năm ngàn điểm.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đạo hữu, các loại bảo vật này, là thế gian ít có, Ngọc Đế ở bên trên ra tám ngàn điểm mua một đầu với ta, ta còn không bán.

Thiết Quải Lý: Thượng tiên còn có lui tới cùng Ngọc Đế sao? (phía sau lại là một loạt chấn kinh)

Lâm Hải âm thầm cười trộm, cái Thiết Quải Lý này kể từ khi cùng chính mình nói chuyện phiếm, cũng chấn kinh qua bao nhiêu lần a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngẫu nhiên cùng một chỗ ngồi một chút.

Thôi thôi, dù sao Lâm Hải đoán chừng, bức thần tiên như Thiết Quải Lý này, đoán chừng cũng không thể có tư cách gặp mặt cùng Ngọc Đế, cũng không sợ lộ tẩy.

Thiết Quải Lý: Nếu Ngọc Đế cũng thiên vị bảo vật này như thế, vậy liền chống đỡ lên mười ngàn đi.

A!

Lâm Hải cao hứng nắm một quyền.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đã như vậy, bản tiên liền mỗi tháng phát cho ngươi một đầu, đến đầu mỗi tháng liền chuyển theo giai đoạn.

Leng keng!

Thiết Quái Lý hướng ngươi gửi đi truyền thừa của Dược Vương.

Thiết Quái Lý hướng ngươi gửi đi một bộ kim châm.

Thiết Quái Lý: Coi thượng tiên là nóng lòng cứu người, bộ kim châm này cùng nhau đưa ngươi đi.

“Đa tạ!” Lâm Hải nói lời cảm tạ, vội vàng mở ra túi càn khôn.

Rút ra!

Học tập!

Ngươi học được Phàm Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương.

Tiên Nhân Thiên của truyền thừa Dược Vương học tập thất bại.

Quý Quái Thiên của truyền thừa Dược Vương học tập thất bại.

Hả? Còn phân Phàm Nhân, Tiên Nhân cùng Quý Quái?

Học tập thất bại là cái tình huống gì?

Tính toán, chẳng quản nhiều nữa, Cường đầu trọc vẫn chờ cứu mạng đây.

Vội vàng chạy lên lầu, thấy nhân viên y tế chuẩn bị đem Cường đầu trọc đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Tuy Cường đầu trọc còn không tắt thở, nhưng lời nói của Đỗ Viện trưởng đã phán tử kỳ cho y, làm tiếp bất luận cái hồi sức gì đều đã không còn có ý nghĩa.

Điều duy nhất có thể làm, cũng là chờ chết.

“Chờ một chút!” Lâm Hải đem nhân viên y tế cản lại.

“Y còn có thể cứu.”

Nhân viên y tế trợn mắt trừng một cái, “Chúng ta rất hiểu tâm tình của thân nhân bệnh nhân các ngươi, nhưng Đỗ Viện trưởng vừa mới đã nói, không cứu được.”

“Ông ta không cứu sống được không có nghĩa là ta cũng không cứu sống được, các ngươi đi ra ngoài trước.”

“Uy, ngươi người này chuyện gì xảy ra, phòng phẫu thuật là trọng địa, người không có phận sự không thể tiến vào.”

Lâm Hải vội vã cứu người, nào lo lắng để ý đến bọn họ, đẩy nhóm người kia đi ra, phanh cái giữ cửa khóa trái.

“Tính toán tiểu tử ngươi mạng lớn!” Lâm Hải xem mạch cho Cường đầu trọc, không khỏi thở phào, nếu chậm một chút nữa, coi như hắn học được Kim Châm Độ Hồn, cũng không làm nên chuyện gì.

Phanh phanh phanh!

“Mở cửa, nhanh mở cửa ra!”

Nhân viên y tế ở bên ngoài, một bên đâm vào cửa phòng phẫu thuật, một bên sắp xếp người, chạy đi tìm bảo an.

Thời điểm thực hiện phép thuật, tối kỳ quỷ rầy.

Sau khi học được truyền thừa của Dược Vương Thiết Quái Lý, Lâm Hải đối với huyệt đạo các nơi trên toàn thân đều đã rõ như lòng bàn tay.

Hướng một điểm huyệt vị ẩn nấp phía trên đầu, Lâm Hải trực tiếp phong bế lỗ tai của chính mình.

“Thời gian cấp bách, bắt đầu đi.” Lâm Hải hít sâu một hơi, lấy ra kim châm, xuất thủ như điện, đâm xuống.

“Ông!”

Tại trong nháy mắt khi kim châm tiến vào trong cơ thể Cường đầu trọc, Lâm Hải chỉ cảm thấy trong đầu có một cổ đau đón tới tim.

Trong thoáng chốc, linh hồn của chính mình tựa hồ cũng muốn thoát thể mà ra.

Kim châm trong tay, thể mà không bị khống chế run rẩy lên, phảng phất như có một cổ lực lượng, đang ngăn cản kim châm tiếp tục đâm vào.

“Đầu móa, đi vào cho lão tử!” Lâm Hải cắn răng một cái, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể, theo kinh mạch trên cánh, nhanh chóng du tẩu, rót vào bên trong kim châm.

Tựa hồ muốn cùng Lâm Hải so sánh cao thấp, cổ lực lượng ngăn cản này, cũng bỗng nhiên tăng lớn, kim châm tựa như gặp được một cái nam châm từ tính giống nhau, mỗi khi vào trong một chút, đều muốn hao phí đại lượng chân khí của Lâm Hải.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Lâm Hải cũng bắt đầu mơ hồ lúc, kim châm mới đâm vào toàn bộ, cổ lực lượng ngăn cản này, cũng đột nhiên biến mất.

Lâm Hải phù phù ngồi dưới đất, miệng lớn thở phì phò.

“Đầu móa, rốt cục thành công, trách không được Thiết Quái Lý nói đại giới lớn hơn, cái này không phải lớn hơn a, kém chút đem cả mạng nhỏ góp đi vào a.”

Đưa tay giải khai lỗ tai của chính mình, dù sao giống như một kẻ điếc, thật sự là không thoải mái.

“Àm!”

Vừa đem lỗ tai giải phong, cửa phòng phẫu thuật liền bị phá tan, mấy cái bảo an xông tới, phía sau là nhân viên y tế khoa Thần kinh.

“Ta nói người này chuyện gì xảy ra a, có mao bệnh đi...”

Một cái bác sĩ xông lại rống một hồi với Lâm Hải, nhưng lời còn chưa nói hết, bị một người ở sau lưng đẩy ra.

Đỗ Viện trưởng đi gấp hai bước, nhìn chăm chăm chỗ kim châm huyết vị trên thân Cường đầu trọc, một mặt rung động cùng khó có thể tin.

“Kim Châm Độ Hồn!”

Đỗ Viện trưởng bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Lâm Hải, trên mặt tất cả đều là kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tranh cổ thần bí

Đỗ Viện trưởng cường ép kiềm chế chấn kinh trong lòng, hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

“Vị tiên sinh này...” Thế nhưng vừa mở miệng, liền bị Lâm Hải cắt ngang.

“Nhanh nhanh nhìn xem bệnh nhân đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không có chuyện gì, đứng, tuyệt đối không nên động vào những cái kim châm kia.”

Lâm Hải nói xong, ráng chống đỡ lấy thân thể mỗi một, thất tha thất thểu đi ra khỏi bệnh viện.

Hắn hiện tại, đầu đầu cơ hồ muốn nứt ra, thậm chí cảm giác được rõ ràng linh hồn của chính mình đang tồn tại, mà linh hồn của chính mình tựa hồ mười phần uế oái, tùy thời cũng có nguy hiểm bị chôn vùi.

Hắn cần tìm một cái địa phương không ai, hảo hảo hỏi Thiết Quái Lý một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lên xe, Lâm Hải mở ra Wechat, tìm tới Thiết Quái Lý, đi thẳng vào vấn đề đem tình huống bây giờ của mình nói một lần.

Thiết Quái Lý ngạc nhiên một trận.

Thiết Quái Lý: Thượng tiên, Kim Châm Độ Hồn nói trắng ra, cũng là cướp đoạt linh hồn cùng Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ, bình thường Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ đều là trình độ Tiên Thiên sơ kỳ, chỉ so với một trận mạnh hơn một chút, làm sao lại làm cho linh hồn của thượng tiên thụ thương đâu?

Lâm Hải phiền muộn một trận, đậu móa, lão tử vốn chính là một một trận, có được hay không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Lúc thi châm ra điểm tình huống, linh hồn tổn thương làm sao chữa?

Thiết Quải Lý: Trong truyền thừa ta cho Thượng tiên, phần Quỷ Quái Thiên có Trị Liệu Thuật.

Lâm Hải trợn trắng mắt, đây không phải là phần hần học tập thất bại nha.

Thiết Quải Lý: Bất quá, Tinh Hồn Thảo thực sự quá thừa thốt, dù cho có Trị Liệu Thuật, cũng chưa chắc có đủ tài liệu, phương pháp tốt nhất, là dùng pháp bảo tiến hành tâm bồ đối với linh hồn.

“Pháp bảo này ngươi có sao?”

“Không có.”

“Người nào có?”

“Chưa nghe nói qua người nào có.”

Em gái ngươi, cái này theo không thể nói có cái gì khác nhau?

Đau đầu càng ngày càng lợi hại, mồ hôi trên đầu Lâm Hải lớn như hạt châu, không ngừng đến rơi xuống, trong miệng không ngừng gào thét, ý thức cũng bắt đầu bắt đầu mơ hồ.

Đậu móa, sẽ cứ như vậy mà treo sao?

Nhưng hần quá không cam tâm a.

Ngay tại thời điểm Lâm Hải sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên một đường quang mang màu trắng cực kỳ yếu ớt, từ bên trong cốp sau của xe phiêu tán ra, đem toàn bộ thân hình Lâm Hải bao vây lại.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu ám áp, tiến vào não hải của chính mình, sau đó giống như mẫu thân đang vuốt ve trẻ sơ sinh, cẩn thận che chở lấy linh hồn đang thụ thương của chính mình.

Đau đớn tuy vẫn rất kịch liệt, nhưng rõ ràng có được làm dịu, tinh thần uể oải cũng tại lấy một loại tốc độ đến nhỏ bé không thể nhận ra mà khôi phục.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Lâm Hải sửng sốt, sau đó liền kịp phản ứng, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Đậu móa, ta đã nói rồi, quả nhiên không phải là vật phạm!”

Nhảy xuống xe, Lâm Hải mở cốp sau của xe ra, đem bức tranh cổ đánh cược thắng cùng Hồ Vi từ chỗ Vạn Cổ Đường kia lấy ra, chăm chú ôm vào trong ngực.

Có thể cứu mạng hay không, liền nhìn ngươi.

Trong bệnh viện.

Đỗ Viện trưởng tự mình lần nữa tiến hành kiểm tra cho Cường đầu trục, sau đó chẩn kinh phát hiện, chảy máu bên trong sọ não cũng đã hoàn toàn ngừng, mà lại mười phần hoàn mỹ, liền đến một điểm hậu di chứng cũng sẽ không lưu lại.

“Quá thần kỳ, quá thần kỳ, nguyên lai sách cổ ghi chép, đều là thật!”

Đỗ Viện trưởng cả người cũng ngốc.

Trên không trung giường bệnh của Cường đầu trục, một cái nữ hài khuôn mặt mỹ lệ, dáng người ngao nghể ưỡn lên, phẳng phất như u linh đang trôi nổi lơ lửng.

Chỉ là hai cái nắm chặt nắm tay nhỏ cùng đôi mi nhú lại này, đã bại lộ buồn bức tức giận trong lòng Sở Lâm Nhi.

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta! Không nghĩ tới lần thứ nhất làm nhiệm vụ liền thất bại, nếu biết là tên hồn đần nào giờ trò quý, cô nãi nãi tuyệt không tha hần!”

Cùng một thời gian, Địa Phủ.

Sở Giang Vương đang hí hai mắt, nghe hai viên Can Tương Ngưu Đầu Mã Diện ở trước mặt hồi báo công tác gần đây.

“Một tháng này, ở Hoa Hạ số Quỷ Hồn mới tăng là bảy ngàn một trăm chín mươi hai tên, Cô Hồn lưu tại Dương Gian mười bảy tên, Lệ Quỷ ba tên,

chuyển thể đầu thai...”

“Ừm?” Sở Giang Vương bỗng nhiên mở hai mắt ra, đứng lên.

Ngưu Đầu đang báo cáo công tác không biết vì sao, giật mình, lời nói trong miệng cũng dừng lại.

“Không có việc gì, người tiếp tục nói.” Qua rất lâu, Sở Giang Vương mới chậm rãi ngồi xuống, hướng phía Ngưu Đầu ra hiệu nói tiếp.

“Chuyển thể đầu thai là bảy ngàn ba trăm sáu mươi lăm tên, cơ bản bảo trì thăng bằng ra vào bên trong Địa Phủ...”

Ngưu Đầu tắt cung tắt kính hồi báo, chỉ là Sở Giang Vương không còn có nghe vào một câu.

Lúc này, trong lòng của ông ta đã sớm sông cuộn biển gầm.

“Kim Châm Độ Hồn! Lại là Kim Châm Độ Hồn lại hiện ra! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Lâm Hải nằm trên xe, hai tay gắt gao ôm chặt lấy nức tranh cổ, ngủ thật say, trên mặt vẫn mang theo một tia biểu lộ thống khổ.

Lúc hần lần nữa tỉnh lại, sắc trời đều đã tối xuống.

Lâm Hải xoa xoa cái đầu cơ hồ muốn vỡ ra, tuy vẫn là vô cùng đau đớn, nhưng không giống khó có thể chịu đựng như ban đầu nữa.

Chậm rãi ngồi xuống, thở dài ra một hơi, Lâm Hải biết rõ, cái mạng này xem như đã kiếm về.

Quá đáng sợ a, về sau cũng không thể tùy tiện sử dụng Kim Châm Độ Hồn nữa.

Đem bức tranh kia cầm tới trước mắt, Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhân, mở!

Nhìn khoảng chừng năm sáu phút, thẳng đến khi tinh thần Lâm Hải thiếu thốn một trận, cũng không có nhìn ra bên trong bức vẽ có bất cứ dị thường nào.

“Thật sự là kỳ quái, thế nào liên nhìn không ra cái nguyên do đâu, ngày đó lúc chọn bức vẽ, rõ ràng nhìn thấy cô gái trong tranh động.”

Lâm Hải lắc đầu, nhưng bất kể như thế nào, bức tranh này là một kiện bảo vật không thể nghi ngờ, chính mình vừa rồi có thể là dựa vào bức tranh này mới nhặt cái mạng trở về.

“Ừng ục ục...” Dạ dày Lâm Hải gọi một trận, ngủ trên xe một ngày, đã sớm đói không được.

Mở cửa xe, Lâm Hải xuống xe.

“Ngọa tào, cái quỷ gì!”

Lâm Hải giật mình, vừa xuống xe, một gương mặt cười tủm tỉm liền lại gần, cơ hồ là dán tại trên mặt mình.

“Vị tiên sinh này, ta là Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân Độ Nhất, tên gọi Đỗ Thuần.”

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ vị lão gia hòa cười đến giống như bà ngoại sói ở, trước mắt này, không phải liền là Đỗ Viện trưởng sao?

“Người khỏe, Đỗ Viện trưởng, bằng hữu của ta không có sao chứ?” Lâm Hải vội vàng hỏi, tuy đối với Kim Châm Độ Hồn mà mình thi triển rất có lòng tin, nhưng vẫn là hỏi một chút thì càng yên tâm hơn một chút.

“Không có việc gì, đoán chừng mấy ngày nữa liền có thể xuất viện.” Đỗ Thuần do dự một chút, mở miệng nói: “Cách mà tiên sinh sử dụng để cứu bằng hữu ngài, có phải là Kim Châm Độ Hồn mà trong cổ tịch có ghi chép hay không?”

Lâm Hải sửng sò, lạ lùng liếc nhìn Đỗ Thuần một chút.

“Người thế mà biết rõ Kim Châm Độ Hồn?”

“Cái gì! Thật sự là Kim Châm Độ Hồn!” Đỗ Thuần khiếp sợ không gì sánh nổi.

Trước đó, ông ta nhìn thấy huyết vị mà Lâm Hải thi châm cho Cường đầu trọc, vẫn chỉ là suy đoán, hiện tại, vậy mà từ trong miệng Lâm Hải thật sự tìm được chứng minh, Đỗ Thuần cảm thấy, sở học cả đời của chính mình cũng bị phá vỡ.

Hồi lâu, Đỗ Thuần mới không lưu loát nuốt ngụm nước bọt, mang theo cung kính nói: “Tiên sinh, này, bên trong thân thể con người, thật sự có linh hồn sao?”

“Linh hồn? Hẳn là tồn tại đi.” Lâm Hải ngẫm lại, nói nói.

Hắn lúc trước, có thể là chân thật cảm nhận được linh hồn của chính mình tồn tại, huống chi, trong Wechat của chính mình còn có một đám thần tiên đây

này.

Thần tiên đều là thật, trong thân thể tồn tại linh hồn, tựa hồ cũng không phải cái sự tình khó mà tiếp nhận gì.

Lời này, nếu đổi lại thành một người khác đến nói, Đỗ Thuần tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, thậm chí sẽ ở ngay trước mặt răn dạy đối phương phong kiến mê tín.

Đỗ Thuần chính là luận giả theo thuyết tuyệt đối vô thần, theo nghề thuốc hơn nửa đời người, nhìn quen người sinh sinh tử tử, bất luận lúc còn sống là đạt quan hiển quý, hay là người nghèo khát cái, đều là người chết như đèn tắt, nào có cái linh hồn gì để mất.

Nhưng hôm nay, kiến thức thấy Cường đầu trục khởi từ hồi sinh, Đỗ Thuần cảm giác tín ngưỡng của mình, cũng dao động.

“Tốt, Đỗ Viện trưởng, nếu ngươi không có việc gì, ta phải đi, ta cái dạ dày này, thế nhưng là kháng nghị nửa ngày.”

Đỗ Viện trưởng do dự một chút, sau đó tựa hồ dưới quyết tâm rất lớn, trịnh trọng nói: “Tiên sinh, ta muốn bái ngài làm thầy, cầu ngài nhận lấy tên đồ đệ là ta đi.”

Phốc!

Lâm Hải kếm chút phun!

Cái gì cái gì? Bái sư?

Em gái ngươi, thế nào lại tới một cái bái sư!

Lâm Hải phì cười một trận, bộ dạng ca ca hân gióng sư phụ như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Uy hiếp của mặt thạ

Lâm Hải trực tiếp cự tuyệt, quay đầu bước đi.

Thật không nghĩ đến, lão nhân Đỗ Thuần này quá bướng bỉnh, một đường đi theo phía sau cái mông của Lâm Hải.

“Ngươi nếu không đáp ứng, ta vẫn đi theo phía sau ngươi.”

“Tùy tiện.” Lâm Hải mới không nhận uy hiếp của ông ta đâu.

Tìm quán ven đường, Lâm Hải gọi một bát mì thịt bò.

Đỗ Thuần ngồi đối diện Lâm Hải, cũng phải một bát, ăn so với Lâm Hải còn chậm hơn, sau cùng, còn muốn Lâm Hải thanh toán.

Lâm Hải tức a, cái này cũng là người nào a.

Cơm nước xong xuôi, Đỗ Thuần quả nhiên thực hiện lời hứa, đi theo Lâm Hải, một tắc cũng không rời.

Lâm Hải một trận dở khóc dở cười, Đỗ Viện trưởng ngươi nói sao cũng là nhân vật, làm sao lại theo một dạng vô lại giống Cường đầu trục lúc trước a.

A? chờ một chút, Cường đầu trục?

Trong đầu Lâm Hải linh quang lóe sáng, có!

“Ngươi đi bệnh viện tìm Cường đầu trục đi, a, chính là người ta vừa cứu kia, đó là đại đồ đệ của ta, ngươi liền nói ta nói, để y thay sư thu đồ đi.”

“A, nguyên lai đó là đại sư huynh a, hảo hảo, sư phụ, vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi, ta qua tìm đại sư huynh.” Đỗ Thuần cao hứng hấp tấp rời đi.

Lâm Hải thở phào, cuối cùng đã đuổi đi, về phần phiền phức phía sau, giao cho Cường đầu trục đi xử lý đi, hần mới lười quản.

Lâm Hải lái xe, về trường học.

“Ủm?” Vừa tới dưới lầu, chỉ thấy cửa túc xá đã ngừng lại hai chiếc BMW.

Lâm Hải vừa xuống xe, mỗi chiếc xe lập tức đến ngay bốn người áo đen, đem Lâm Hải cản lại.

“Người chính là Lâm Hải?” Người áo đen cầm đầu, trên mặt có một đường đao sẹo dài hẹp, giống như đầu con giun, từ giữa hai lông mày một mực kéo dài đến bờ môi, nhìn qua dữ tợn khủng bố.

“Là ta.” Lâm Hải từ trên thân mặt thẹo, cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

Người này, trên tay tuyệt đối từng thấy máu!

Lâm Hải không khỏi đề phòng.

“Theo chúng ta đi một chuyến đi.”

“Các người là ai? Đi nơi nào?”

“Đến liền biết rõ.” Mặt thẹo hướng người phía sau lưng bấu môi, nhất thời, hai người áo đen khí thế hung hung xông lên.

Lâm Hải thấy kẻ đến không thiện, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, ba ba hai cước, đem hai cái người áo đen đạp bay ra ngoài.

“Thao, còn dám động thủ!” Mặt thẹo há mồm đem đầu mẩu thuốc lá trong miệng phun ra xa, hướng phía mặt Lâm Hải, nhanh như điện chớp, cũng là một quyền.

Hai trông mặt Lâm Hải đột nhiên co rụt lại.

Cao thủ!

Bỗng nhiên bãi xuống đầu, Lâm Hải khó khăn lắm mới tránh thoát một quyền của mặt thẹo, vừa muốn đánh trả, không nghĩ một chân phía dưới của mặt thẹo, đã đá tới.

Ngọa tào!

Lâm Hải gạt mình, vội vàng đem thân thể hướng ra sau một bên.

Một chân của mặt thẹo, mang theo một luồng kinh phong, từ trước ngực Lâm Hải sượt qua người.

“Nguy hiểm thật!” Lâm Hải thầm hô may mắn.

Đáng tiếc, Lâm Hải cao hứng quá sớm, một chiêu này của mặt thẹo dùng là đá liên chân, một chân đầu đá trật, chân tiếp theo liền theo sát tiến đến.

“Shit, có hết hay không!”

Lâm Hải mất thấy một cước này đến trước ngực, lại không biết tránh qua như thế nào.

“Tiểu tử này xong, một cước này của Đào Ba ca xuống dưới, xương sườn ít nhất phải gãy đến ba, bốn cái.”

“Gãy ba, bốn cái đều là tốt, ta đã từng tận mắt thấy, Đào Ba ca dùng một chân đá chết một đầu ngựa.”

“Hừ, ai bảo hần không biết điều đâu, hảo hảo thúc thủ chịu trời không liền không sao.”

Trên mặt mấy cái người áo đen mang một nụ cười lạnh lùng, đã bắt đầu tưởng tượng ra thảm trạng của Lâm Hải.

“Àm!”

Mặt thẹo mang theo nhe răng cười, một chân hung hăng đá vào trên ngực Lâm Hải.

Đằng đằng đằng đằng!

Lâm Hải bị đá liên tiếp lui ba bốn bước.

“Shit, thật mẹ hần đau!”

Lâm Hải toét miệng, xoa một hồi trên ngực.

“Ngọa tào, tình huống như thế nào!”

Mấy cái người áo đen vui vẻ chờ một bên xem kịch vui cũng là mắt tròn.

Chịu một đá nặng tựa vạn cân của mặt thạo, thế mà chỉ là rút lui mấy bước, cái lòng sự tình đều không có?

Cái này không khoa học a cái này!

Chờ đem mặt nhìn lại mặt thạo, mấy cái người áo đen này càng mộng bức.

Chỉ thấy khoe miệng mặt thạo không ngừng co quắp, chân phải ở trên mặt đất không ngừng ép ép xoa xoa cái gì.

Đao Ba ca cái tình huống này là như thế nào? Ép tàn thuốc sao?

Cái này là muốn chuẩn bị tham gia mô phỏng Dương Khôn xuất sắc sao?

Mấy người người ngó ngó ta, ta ngó ngó người, đều là không hiểu ra sao.

Mặt thạo hiện tại là có nỗi khổ không nói được, một cước vừa rồi kia, vốn cho rằng trực tiếp liền đem Lâm Hải giải quyết.

Nhưng không nghĩ, một chân xuống dưới, liền giống như đá trúng vào bên trên một tấm sắt, Lâm Hải không có chuyện gì, nhưng toàn bộ chân của mặt thạo lại bị chấn động đến lại đau lại đau nha, cũng sắp không có cảm giác.

“Thiên a, tiểu tử này hẳn là đã luyện qua một loại công phu hộ thể?”

Hoạt động một hồi lâu, chân mặt thạo mới khôi phục bình thường.

Lúc này, dưới lầu ký túc xá đã tụ tập một nhóm sinh viên.

Nhìn thấy tình huống bên này, nhao nhao ngừng chân quan sát, nghị luận ầm ĩ.

“Đây là đang đóng phim sao? Vừa rồi cái diễn viên mặt thạo kia, thân thủ không tệ a, ngay cả liên hoàn cước cũng biết, vừa nhanh lại vừa xinh đẹp.”

“Đập cọng lông điện ảnh a, người nhìn nào có máy quay Video?”

“Người đối diện kia tựa như là người của trường học chúng ta, đúng, không sai, là Ca Vương Lâm Hải!”

“Ca Vương Lâm Hải? Làm sao chưa nghe nói qua?” Một người nam sinh mang kính mắt yếu ớt hỏi.

“Ca Vương Lâm Hải cũng không nhận ra? Đây chính là danh nhân mới quật khởi của trường học chúng ta, người bình thường cũng không lên Internet sao?” Nam sinh này nhất thời lọt vào một trận xem thường.

Mà mấy cái nữ hài nhận ra Lâm Hải, càng thêm điên cuồng.

“Ca Vương Lâm Hải, ta là fan của người!”

“Lâm Hải, ta yêu người, ta muốn vì người sinh khi con!”

“Lâm Hải, 1867 4852736, đây là dãy số của ta, lúc cần c, liền gọi đến cho ta.”

Lâm Hải vừa nghe, liền một trận cuồng mồ hôi.

Em gái người, ca ca này cũng bị người ngăn cửa khẩu, người mù lên cái gì hổng a.

Nếu hẳn a có cần gì gọi các người giúp, các người chơi thắng tên này a.

Nếu thật là fan của ca ca, tranh thủ thời gian hô nhau mà lên, giúp ca ca đem trước mất mấy cái hàng này làm nằm xuống, vậy mới là chân ái của hẳn a.

Mặt thạo đối diện chút nhú mày, thấy người càng tụ càng nhiều, biết rõ hôm nay là không có cách nào đem Lâm Hải mang đi.

“Tiểu tử, hôm nay coi như số người gặp may.”

Hai chiếc xe BMW gào thét lên rồi rời khỏi trường học.

Lâm Hải cũng không ngừng lại, trực tiếp lên lầu về túc xá.

“Hải tử, vừa mới dưới lầu xảy ra chuyện gì?” Vừa vào túc xá, mấy người Vương Bằng liền vây quanh.

Hiển nhiên, sự tình vừa mới phát sinh dưới lầu, bọn họ từ trên cửa sổ đã thấy.

“Không có việc gì.” Mặt thạo không rõ lai lịch, Lâm Hải không muốn để cho mấy cái huynh đệ của mình dính vào.

“Hải tử, nếu có phiền phức liền thì nói một tiếng, cha ta ở trên đường vẫn có một ít bằng hữu.” Lưu Lượng lại gần, rất trịnh trọng nói.

“Thật không có sự tình gì, yên tâm đi, qua qua qua, nên làm gì thì làm đi.” Lâm Hải rất cảm động, đưa tay đem mấy người Lưu Lượng đẩy trở lại trước máy vi tính.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải hồi tưởng đến sự tình vừa mới phát sinh.

Hắn ần ần đã đoán được, cái mặt thọc này, hẳn là cùng một đám với Hồ Vi.

Lúc trước hắn cùng Hồ Vi ước hẹn, Hồ Vi liền mang đến ba mươi người áo đen, nói là cái Hắc Ứng gì đó, cùng mấy cái người áo đen hôm nay ăn mặc giống như đức.

Chính mình sau khi thu thập Hồ Vi, khoái đao mặt thọc liền tìm tới cửa, hiển nhiên là vì Hồ Vi mà tới báo thù.

“Đầu móa, cái mặt thọc này thế nhưng so với ba mươi người áo đen kia thì lợi hại hơn nhiều.”

Lâm Hải xoa xoa ngực còn có chút thấy đau, cảm thấy mình trước đó có chút khinh thường.

Vốn cho rằng mình đã phục dụng Trúc Cơ Đan, đạt tới cái trình độ Tiên Thiên sơ kỳ gì đó, chính mình liền thiên hạ vô địch, không nghĩ tới tùy tiện toát ra cái mặt thọc, chính mình liền không phải là đối thủ.

Mặt thọc hôm nay chẳng qua là đá mình một chân, nếu như ngày nào đó cầm lên cây đao, vậy mình há không ợ ra rầm.

Lâm Hải càng nghĩ càng thấy nghĩ mà sợ.

Đầu móa, không được, quân đạt tới cái cấp độ Tiên Thiên sơ kỳ thì có cái lòng tác dụng gì, nhất định phải học võ công a.

Thế nhưng là, tìm ai học đâu?

Lâm Hải trầm tư suy nghĩ một trận, đột nhiên, liền vỗ đùi!

“Thao, ta con mẹ nó a làm sao đem y quên mất!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Rất sâu sao, sâu bao nhiêu?

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, tìm tới Ngô Không Wechat.

Ngô Không thế nhưng là Đấu Chiến Thắng Phật, là nhân tuyển học võ công có một không hai a, cùng Ngô Không học hai chiêu, mình không cần ra tay liền có thể đem mặt thọc thổi thành trang giấy.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Lâm Hải tràn đầy kích động phát một cái tin tức cho Ngô Không.

Ngô Không: Tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Cái con khi này trực tiếp đáp trả, đoán chừng cũng đang chơi điện thoại di động.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, Tiểu tiên muốn cùng ngươi cầu một phần võ công bí tịch (phía sau là ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngô Không: Lão Tôn ta chỉ có tiên pháp, lấy từ đâu tới vật nhỏ như võ công bí tịch này?

Ngạch... Lâm Hải cuống mồm hỏi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh có cái tiên pháp gì, mà Tiên Thiên sơ kỳ có thể học tập không?

Ngô Không: Tiên Thiên sơ kỳ? Đây không phải là phạm nhân sao? Lão Tôn ta tại sao có thể có? Kim Tiên trở lên ngược lại có không ít, ngươi có học hay không?

Lâm Hải phiền muộn một trận, đầu móa, ta ngược lại thật ra muốn học, nhưng ta là cái phạm nhân a.

Xem ra muốn học bản lĩnh từ cái Ngộ Không này, là không thể rồi.

Leng keng!

Hả? Kim Hoa Đồng Tử!

Lâm Hải giật mình, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Mở ra tin tức.

Kim Hoa Đồng Tử: Thượng tiên, Hoàn Hồn Đan đã phân giải thành công, ta còn cần điều hoà một chút được lực một lần nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là có thể bàn giao cho ngài.

“Á!” Lâm Hải kích động vùng quỳ, rốt cục có thể cứu phụ thân của Hình Nguyệt.

Trước không nói cho Hình Nguyệt, ngày mai cho nàng niềm vui bất ngờ!

“Thao, lại không thể cướp a.” Lưu Hâm ở dưới giường Lâm Hải, đưa di động ném qua một bên, phiền muộn nói nói.

“Đoạt cái gì đó?” Vương Bằng ở một bên đánh trò chơi, một bên hỏi.

“Hong bao thôi, ta cần thêm cái hong bao tiếp sức, đậu móa, mười cái có chín cái đoạt không đến.”

“Thao, ngươi là heo a, download cái hack chứ sao.”

“Cái đoạt hong bao này còn có hack?” Lưu Hâm một mặt kinh ngạc.

“Ngọa tào, ta con mẹ nó a làm sao không nghĩ tới hạ cái hack đâu!” Lâm Hải nghe được lời nói của Vương Bằng, kích động vỗ ót một cái.

Vội vàng mở ra Baidu, tìm tòi hack đoạt hong bao.

Chỉ chốc lát, hack đã tải xuống, lắp đặt xong, Lâm Hải hướng phía dưới giường hô.

“Lưu Hâm, phát cho ca cái hong bao coi.”

“Phát em gái ngươi, ngươi cũng lái xe lên đường rồi, còn xin bóc lột tiểu dân như ta.”

“Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian, có việc gấp đâu!”

“Chờ lấy.”

Leng keng!

Hong bao!

Không đợi Lâm Hải đâm xuống màn hình.

“Xoạt!” Thanh âm hong bao vào túi.

Ngươi nhận được hong bao của Lưu Hâm.

“Ha ha, quá tốt.” Lâm Hải hận không thể nhảy xuống giường, hôn cái mặt béo của Vương Bằng một cái.

Lần này tốt, có người phát hong bao, hack liền tự động đoạt.

Đậu móa, ta cũng không tin, đám kia thần tiên có thể nhanh hơn được hack.

“A? Chờ chút!” Lâm Hải nhìn xem kim ngạch mà Lưu Hâm phát.

Không phải không một!

“Em gái ngươi a, có thể lại móc điểm hay không, mới phát có một phân tiền.”

“Một phân thì thế nào, một phân cũng là tiền.” Lưu Hâm nhỏ giọng thầm thì.

Linh hồn bị thương, tuy được tẩm bổ một ngày, nhưng đầu Lâm Hải vẫn còn có chút ần ần bị đau.

Không đến mười giây, Lâm Hải liền cảm thấy một trận mệt mỏi, nằm trên giường ngủ.

Ngày thứ hai đứng lên, Lâm Hải mở ra Wechat, gắt gao nhìn chăm chăm vào quầy giao dịch Thiên Đình.

Trong lòng hắn vẫn là có chút không chắc, muốn đích thân nghiệm chứng một chút, hack cùng thần tiên so tay nhanh, đến tột cùng cái nào càng ngu bức hơn.

Leng keng!

Một cái hồng bao to lớn xuất hiện ở trên màn ảnh.

“Đến!” Lâm Hải nhất thời khản trương lên, thành bại ở nhất cử đây.

“Xoạt!”

Ngươi nhận được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân!

“Yes!”

Nhìn nhắc nhở trên màn ảnh, Lâm Hải hưng phấn hoa chân múa tay.

Đậu móa, thần tiên ngu bức a, tốc độ tay nhanh không nổi a, ca ca ta có hack, vài phút giây giết các ngươi.

Không thèm quan tâm đến đám thần tiên đậu bi này nữa, Lâm Hải liền mở ra túi càn khôn.

Dương Nguyên Đan: Thêm trăm năm dương thọ.

WTF, đồ vật tốt, cái này là gia tăng một trăm năm thọ mệnh a.

“Nhìn xem là cái cấp bậc nào có thể phục dụng?” Lâm Hải vô ý thức qua tìm hàng chữ nhỏ này.

Nhưng tìm nửa ngày, cũng không tìm được, trừ câu giới thiệu đơn giản phía trước kia, lại cũng không hề có thêm một chữ nào.

“Tình huống như thế nào?” Lâm Hải có chút mộng bức.

Sau đó, bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Ha ha, không nói rõ có cấp độ nào, đây chẳng phải là phạm nhân cũng có thể dùng sao?”

Đậu móa, cái lão đầu tử Thái Thượng Lão Quân này, rốt cục có điểm đáng tin.

Vì xác nhận suy đoán của chính mình có chính xác hay không, Lâm Hải lại ở trong đám @ Thái Thượng Lão Quân.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Thái Thượng Lão Quân, cái Dương Nguyên Đan này, có phải phạm nhân cũng có thể dùng hay không?

Thái Thượng Lão Quân: Nói nhảm!

Ngạch...

Lâm Hải tức thì xạm mặt lại.

Đậu móa, cái nói nhảm này, đến cùng là chỉ có thể sử dụng hay là không thể dùng a.

Hằng Nga: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, Dương Nguyên Đan là cái thứ gà mờ, không có gì dùng, thọ mệnh của thần tiên đều là dùng ngàn năm để tính, nhiều một trăm năm hay ít một trăm năm, cũng không có gì khác nhau, phạm nhân dùng cũng không tệ, nhưng Tiên Phạm vĩnh cách, muốn dùng cũng không dùng được.

Ha ha, vẫn là Hằng Nga tỷ tỷ tốt, lão đầu tử Thái Thượng Lão Quân kia thực sự quá đáng giận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: @ Hằng Nga, đa tạ tỷ tỷ, lần sau mời ngươi ăn cơm.

Rời khỏi Wechat, Lâm Hải ngẫm lại, cái Dương Nguyên Đan này, thực sự quá trân quý, vẫn là không muốn rút ra mới tốt, để phòng ném mất.

Tạm thời đặt ở trong Wechat, về sau giữ lại cho cha mẹ dùng đi.

Buổi sáng không có lớp, Lâm Hải ngẫm lại, phát cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Luyện giọng như thế nào rồi?”

Liều Hinh Nguyệt rất nhanh liền đáp lại.

“Trên cơ bản em đã nắm giữ phương pháp phát ra tiếng mà anh dạy, nhưng không biết vì cái gì, cũng là hát không ra loại hiệu quả như của anh, nếu không anh tới giúp em xem một chút, có phải em có chỗ nào phạm sai lầm hay không?”

“Tốt, anh một hồi liền đến.”

Phòng luyện giọng của hệ Âm nhạc, các học sinh đang a ăy da da treo cuống họng.

Lâm Hải đi vào, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của các sinh viên ở bên trong.

“Oa! Ca Vương tới rồi!”

“Ca Vương, chúng ta yêu người!”

“Ca Vương, có thể đơn độc phụ đạo ta một chút hay không, để cho ta làm cái gì cũng đều có thể nha.”

Các nữ sinh từng cái hoa si mê trai, nhìn qua Lâm Hải liền thét chói tai lên.

Lâm Hải xoa xoa cái mũi, đầu móa, thật là có điểm không thích ứng.

“Nhìn xem Ca Vương của chúng ta, được nhiều nữ sinh hoan nghênh a, lần trước ở chỗ này, thế nhưng là được cả danh và lợi.” Khuôn mặt Liều Hinh Nguyệt mỉm cười nói nói.

“Này đều là phù vân, ca thế nhưng là cái người có nội hàm.” Lâm Hải đắc ý khoát tay chặn lại.

Liều Hinh Nguyệt bật cười, “Thôi đi, hai chữ nội hàm này cùng anh đến nửa xu quan hệ đều không có.”

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Hải nghiêm mặt nói: “Em hát một bài, anh nghe một chút.”

“Ừm.” Liều Hinh Nguyệt đáp ứng một tiếng, sau đó hàm răng khẽ mở, hát bài tình ca ưu thương.

Lâm Hải tử tế nghe, tiếng mà Liều Hinh Nguyệt phát ra rất thuần chủng, xác thực không có vấn đề gì, mặc dù đã vô cùng dễ nghe, nhưng Lâm Hải luôn cảm giác thiếu một chút gì đó, tựa hồ thiếu khuyết một dạng linh hồn.

Một khúc hát xong, Liều Hinh Nguyệt lẳng lặng nhìn Lâm Hải, chờ lấy lời bình của Lâm Hải.

Lâm Hải nhíu mày suy tư một hồi.

“Em hát bài hát này, đã rất hoàn mỹ, nhưng lại không cách nào đánh động nhân tâm, anh cảm giác, bên trong thiếu khuyết một phần tình cảm chân thực.”

“Là thế phải không?” Đôi mi của Liều Hinh Nguyệt cau lại, nàng cảm giác mình đã rất dung nhập cảm tình vào lời ca.

“Hắn là vậy, anh đề nghị em..”

“U, đây không phải Ca Vương gần nhất danh tiếng đang thịnh sao? Làm sao, thật cùng hoa khôi thanh thuần Liều Hinh Nguyệt của chúng ta câu đáp thành gian à nha?” Lời nói của Lâm Hải, bị một cái thanh âm rất không hài hòa cắt ngang.

Quay đầu nhìn lại, một cái nữ nhân dáng người yêu kiều, ăn mặc gọi cảm chậm rãi đi tới.

“Trịnh Sáng, người nói chuyện chú ý một chút.” Liều Hinh Nguyệt chán ghét một trận.

Người tới lơ đãng Liều Hinh Nguyệt, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn, giọng dịu dàng nói: “Soái ca, ta gọi Trịnh Sáng, không biết người đã nghe nói qua người ta chưa?”

“Trịnh Sáng? Cừu ngưỡng đại danh.” Lâm Hải đương nhiên nghe nói qua.

Trịnh Sáng cũng là sinh viên hệ Âm nhạc, cùng một dạng với Liều Hinh Nguyệt, là một trong bốn đóa hoa khôi của đại học Giang, người xưng hoa khôi yêu kiều.

Đồng thời, cũng là nữ nhân mà nam sinh trong túc xá nằm đàm luận tới nhiều nhất.

Không vì cái gì khác, bởi vì Trịnh Sáng chẳng những gọi cảm xinh đẹp, mà còn phong lưu thành tính, tên mập mập Vương Bằng chết bầm kia cũng không có ít lần tương tượng đến thân thể mềm mại của Trịnh Sáng mà xóc lọ.

Liều Hinh Nguyệt thấy Trịnh Sáng chủ động nói chuyện cùng Lâm Hải, chẳng biết tại sao, trong lòng một trận khó chịu.

“Trịnh Sáng, chúng ta còn muốn luyện ca, người không nên quấy rầy chúng ta.”

“Luyện ca? Ha ha, Hình Nguyệt a, ta khuyên người vẫn là quên đi, còn có nửa tháng, cũng là thi đấu Thanh Ca của thành phố, lần này ta cũng dự thi, người cảm thấy người tranh qua ta sao?”

“Chỉ bằng người?” Liễu Hình Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Chút trình độ của người này, người khác không biết, trong hệ chúng ta còn không rõ ràng lắm sao?”

“Thật sao? Đây liền chờ xem đi.” Trịnh Sáng khanh khách một tiếng, lưu cho Liễu Hình Nguyệt một cái nụ cười ý vị thâm trường, lắc lắc vòng eo gọi cảm, tại trong ánh mắt nóng bỏng của các nam sinh, rời khỏi phòng luyện giọng.

“Đúng.” Đi tới cửa, Trịnh Sáng bỗng nhiên quay đầu, hướng phía Lâm Hải ném cái mị nhãn.

“Ta nói Ca Vương, có thời gian, có thể cũng giúp ta phụ đạo một chút hay không? Loại rất sâu kia ấy!”

“Rất sâu? Sâu bao nhiêu?” Lâm Hải nghiêng ngẫm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hai tên dở hơi

“Sâu bao nhiêu, người tự mình đo đo một cái, không phải biết sao?” Lời nói của Trịnh Sáng càng phát ra mập mờ phóng đảng.

“A.” Lâm Hải nhàn nhạt ứng một tiếng, “Thật có lỗi, ta không có hứng thú ngồi xe buýt.”

Liễu Hình Nguyệt sững sờ, còn không có kịp phản ứng.

Gương mặt của Trịnh Sáng bá cái liền biến sắc.

“Hừ! Cho thể diện mà không cần!” Ném câu kẻ tiếp, Trịnh Sáng thở phì phì mà rời đi.

“Vi sao khi anh nói không ngồi xe buýt, nàng ta liền tức giận như vậy?” Sau khi Trịnh Sáng đi, Liễu Hình Nguyệt một mặt ngây thơ hỏi.

Ngạch...

Lâm Hải kinh ngạc nhìn Liễu Hình Nguyệt, “Em nghe không hiểu?”

Liễu Hình Nguyệt lắc đầu.

Ai, trách không được người xưng hoa khôi thanh thuần đây.

Lâm Hải bám vào bên tai Liễu Hình Nguyệt, nhẹ giọng nói vài lời.

Mặt Liễu Hình Nguyệt đỏ ửng cái liền đỏ.

“Lưu manh!”

Dựa vào, vậy cũng là lưu manh, Lâm Hải không còn gì để nói.

“Đây, vậy em tính là xe gì a?”

Phốc!

Khụ khụ khụ khụ...

Một câu của Liễu Hình Nguyệt, kém chút đem Lâm Hải nghẹn chết.

“Em tính là xe riêng, xe riêng của Lâm Hải anh, trừ anh, người nào cũng không thể mở.”

Bên trên gương mặt của Liễu Hình Nguyệt, nhất thời dâng lên một mảnh rắng hồng.

Đem Liễu Hình Nguyệt đưa trở về, Lâm Hải vừa mới đi tới ký túc xá, điện thoại liền vang.

Nhìn biểu hiện trên điện báo, là Cường đầu trục gọi tới.

“Cường đầu trục, thế nào, nguoi có tốt không?”

“Sư phụ, ta không có việc gì, chỉ là gặp được người điên, đem ta phiền đến không được.”

“Người điên? Cái người điên gì?”

“Một cái lão đầu, tự xưng là cái Viện trưởng gì đó, giống như con ruồi, vây quanh ta không ngừng gọi đại sư huynh, đầu móa, lão có phải đem mình làm Bát Giới hay không?”

Phốc!

“Ha ha ha ha...”

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Cái Đồ lão đầu này quá khôi hài a, thế mà thật sự chạy đi tìm Cường đầu trục.

“Nguoi chờ ta một chút, ta một hồi liền qua đó.”

Tắt điện thoại, Lâm Hải lái xe, đi bệnh viện.

Vừa vào phòng bệnh, Lâm Hải lại một lần nữa cười phun.

Tràng cảnh bên trong, quá sung sướng a.

“Đại sư huynh, thật sự là sư phụ để cho ta tới tìm nguoi!”

“Nguoi là Bát Giới sao?”

“Ta là Đồ Viện trưởng.”

“Vậy nguoi tìm ta làm gì?”

“Tìm nguoi học kim châm a.”

“Kim châm ta sẽ không biết, Kim Cô Bồng nguoi có học hay không?”

“Đại sư huynh, đừng làm rộn, thật sự là sư phụ để cho ta tới tìm nguoi.”

“Nguoi là Bát Giới sao?”

“Ta là Đồ Viện trưởng.”

...

Em gái nguoi, cái này đơn giản hai tên dở hơi a.

Nhìn hai người lại một lần nghiêm túc tái diễn lời nói phía trên, Lâm Hải cảm thấy, nếu là thật thu hai đồ đệ như thế, sớm tới hán sẽ đến cười bể cả bụng mà chết.

“Sư phụ, ngài tới.” Đồ Thuần nhìn Lâm Hải tới cửa, con mắt lập tức sáng lên.

Chạy chậm tiến lên, kéo cánh tay Lâm Hải.

“Ngài nhanh cùng đại sư huynh nói nói, ta muốn cùng y học kim châm, y nhất định phải dạy ta Kim Cô Bồng, có phải ngài không trị triệt để cho y hay không, y thành ngu ngốc, đem mình làm Ngộ Không?”

“Chờ một chút, để cho ta trước cười một hồi.” Nhìn bộ dáng Đồ Thuần một mặt nghiêm túc, Lâm Hải ôm bụng, cười đau tới sặc hồng.

“Sư phụ, nguoi biết lão nhân này?” Cường đầu trục sờ sờ cái đầu trục, nghi hoặc hỏi.

“Ông ta là Viện trưởng của bệnh viện này.” Lâm Hải giải thích nói.

“Cũng là đồ đệ của sư phụ ngài” Đồ Thuần vội vàng bù một câu.

“Cái kia, sư phụ a, ta còn không biết ngài tên gì đâu?” Đỗ Thuần xoa xoa tay, không có ý tứ nói nói.

Lâm Hải trợn trắng mắt, cảm tình lão a nhận sư phụ nửa ngày, cũng còn không biết sư phụ là ai.

Cũng là kỳ hoa.

“Sư phụ gọi Lâm Hải, ta gọi Cường đầu trọc.” Không đợi Lâm Hải trả lời, Cường đầu trọc cướp lời nói.

“Cường đầu trọc? Có phải thường xuyên đồn cái cây kia hay không?”

Lâm Hải...

“Được, sự tình tuyên bố trước a, ta còn không có chính thức đáp ứng thu hai người làm đồ đệ, đừng có há miệng sư phụ ngậm miệng sư phụ.”

Lâm Hải cảm thấy phải phải sạch quan hệ cùng hai cái hàng này.

“Cái gì? Sư phụ, y không phải là đồ đệ chính thức của ngài?”

Đỗ Thuần sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: “Vậy y có thể biết Kim Châm Độ Hồn hay không?”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“Y là muốn theo ta học Phật Sơn Vô Ảnh Cước, biết Kim Châm Độ Hồn cái cọng lông a.”

“Ta dựa vào, làm nửa ngày, y lại không biết Kim Châm Độ Hồn a, mà cũng không phải là đồ đệ chính thức, thật sự là tức chết lão phu, lừa gạt ta kêu y đại sư huynh lâu như vậy.”

Đỗ Thuần tức đến ria mép cũng nhếch lên.

“Người nào lừa người, rõ ràng là chính người chủ động gọi ta là đại sư huynh, bắt quá người gọi cũng đúng, ta cùng sư phụ đề bài sư rước, vị trí đại sư huynh này, tự nhiên là ta.”

“Người ít tại cái này nói vớ nói vẩn, 1 tuổi tác ao phu cũng đủ làm cha người, người còn muốn làm đại sư huynh của ta, ta cho người biết, vị trí đại sư huynh này, ta dự định trước.”

“Ta so với người nhập môn sớm hơn, ta là đại sư huynh!”

“Ta so với người tuổi tác lớn hơn, ta là đại sư huynh!”

“Ta là đại sư huynh!”

“Ta!”

“Lão đầu, có tin ta đánh người hay không!”

“Đến a, sợ người a!”

Lâm Hải che mặt, quá muốn mạng hấn a, không đành lòng nhìn thẳng a.

Cường đầu trọc còn nói tốt, lúc đầu IQ liền có chút thiếu, nhưng cái Đỗ Thuần này...

Lâm Hải bắt đầu suy nghĩ, chức Viện trưởng này lão là lên làm thế nào.

“Đỗ Viện trưởng, Đỗ...” Một tiểu y tá sôi động chạy vào, nhưng thấy một trận thế này, nhất thời mòng bức.

“Khụ khụ, chuyện gì?” Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc hỏi.

Lâm Hải thấy một lần, cái cảm kếm chút roi xuống mặt đất, ta dựa vào, cái mặt này lão lật cũng cũng quá nhanh đi.

“Đỗ Viện trưởng, nhiều thân nhân bệnh nhân nghe nói ngài đã trở về, cũng tụ tại cửa bệnh viện.”

“Ồ?” Đỗ Thuần sững sờ, “Đi, đi ra xem một chút.”

Lâm Hải không biết vì sao, cũng theo ra ngoài.

“Đỗ Viện trưởng đi ra.”

Trên đất trống trước cửa bệnh viện, một đám thân nhân của bệnh nhân, thấy Đỗ Thuần đi ra, lập tức vây quanh.

“Đỗ Viện trưởng, tạ ân cứu mạng của ngài a, nếu không phải ngài, ta cái mạng này liền xong.”

“Đỗ Viện trưởng, lão đầu tử nhà ta đặc biệt dặn dò ta, để cho ta tới đưa cho ngài một ít Cẩm Kỳ, đến biểu thị cảm tạ của một nhà chúng ta đối với ngài.”

“Đỗ Viện trưởng, mệnh nữ nhi của ta là ngài cứu được, đây là trứng gà ta mà ta đặc biệt mang từ nhà ở Sơn Đông đến, ngài lấy về nếm thử.”

“Đỗ Viện trưởng, ngài đã cứu ta cha, trong nhà của ta nghèo, không có gì cảm tạ ngài, ta, ta dập đầu cho ngài đi.”

...

“Mọi người, mọi người, chăm sóc người bị thương là thiên chức của mỗi một cái thầy thuốc, ta chỉ là làm chuyện ta nên làm, mọi người không cần dạng này, thật không cần dạng này.”

Đỗ Thuần lôi kéo tay của các thân nhân bệnh nhân, nụ cười hòa ái, dặn dò từng người, bệnh nhân nên hộ lý như thế nào, cùng hình tượng đơn giản trước đó tưởng như hai người, nào còn có một tia bộ dạng tranh chấp ngu xuẩn như mới rồi cùng Cường đầu trục?

Lâm Hải nhìn trước mắt một màn, một cỗ cảm giác khác thường lóe lên trong đầu.

Nghĩ không ra Đỗ Thuần được nhiều người yêu mến như thế, xem ra ông ta cũng là một cái y thuật cao siêu, thầy thuốc có y đức cao thượng a.

Đem thân nhân của bệnh nhân đưa đi, Đỗ Thuần vui vẻ chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Sư phụ, thế nào, những người nhà bệnh nhân này đều là đến xem ta, quá có mặt mũi đi.”

Phốc!

Ấn tượng của Lâm Hải đối với Đỗ Thuần vừa có chỗ đổi mới, lại trực tiếp bị một câu nói này của lão đánh về nguyên hình.

Nhìn bộ dáng Đỗ Thuần nở nụ cười chân thành, Lâm Hải thật sự là có chút dở khóc dở cười.

Ngươi chính là cảm thấy có mặt mũi, ngươi cũng đừng nói ra a.

Chắc chắn chắc, cảm xúc này, thật sự là hơi sợ hãi a.

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được chính mình số khổ a.

Nhìn hai cái muốn bái chính mình làm sư này, đều là những người nào a?

Một cái cảm xúc thấp dưới, một cái thiếu IQ.

Chẳng lẽ nói ca ca chỉ có thể lẫn lộn ở trong quần thể hai loại người này sao?

Quá bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Quá khi dễ quỷ

Năm giờ sáng.

Lâm Hải đang ngủ say, điện thoại di động liên kêu.

“Ta dựa vào, người nào sớm như vậy a.” Trong mộng bị đánh thức, Lâm Hải bực bội một trận.

“Ủy?”

“Lâm Hải, cha em không được rồi.” Tiếng khóc của Liễu Hình Nguyệt truyền tới.

“Cái gì!” Lâm Hải lập tức ngồi dậy, “Anh lập tức tới ngay!”

Mặc xong quần áo, Lâm Hải lái xe, thẳng đến bệnh viện.

Vừa lái xe, Lâm Hải một bên gửi tin tức cho Kim Hoa Đồng Tử.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Sự tình Hoàn Hồn Đan thế nào? Nhìn thấy mau gửi tin tức trở về!

Chờ một lát, tin tức Kim Hoa Đồng Tử đã trở lại.

Kim Hoa Đồng Tử: Buổi tối hôm nay, không sai biệt lắm liền tốt.

Ban đêm? Chờ không nổi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta hiện tại liền muốn, nhiều nhất mười phút đồng hồ!

Kim Hoa Đồng Tử: Nu thương tiên vội vã muốn có như vậy, ta chỉ có thể đem đan dược phân làm mấy phần, cho bệnh nhân phục dụng từng nhóm, lần như vậy, sau cùng có thể tỉnh lại hay không, liền muốn xem vận khí.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cứ làm như thế đi!

Hiện tại cứu mạng quan trọng hơn, nếu như sau cùng không tỉnh lại, thì lại nghĩ biện pháp khác, tìm một viên Hoàn Hồn Đan khác.

Trong phòng cấp cứu, Liễu Sơn yên tĩnh nằm tại trên giường bệnh, trên dụng cụ, số liệu về các hạng sinh mệnh đang cấp tốc yếu đi.

Đỗ Thuần một mặt nghiêm túc, đang khẩn cấp cứu chữa.

“Viện trưởng, bệnh nhân trên cơ bản đã không thể cứu, chúng ta cũng không cần tiếp tục uống phí sức lực a?” Bác sĩ chủ trị cho Liễu Sơn là Vương Dũng, ở một bên nói.

“Im miệng, chỉ cần bệnh nhân còn có một hơi thở, chúng ta làm thầy thuốc, liền không thể buông tha!”

“Vâng vâng vâng, Viện trưởng thật sự là thầy thuốc nhân tâm a.” Vương Dũng tuy trong miệng ứng bùa, bên trong ánh mắt lại lộ ra một tia khinh thường.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng cấp cứu rối loạn một trận.

Đỗ Thuần chau mày, “Đi xem một chút, chuyện gì xảy ra?”

Vương Dũng vội vàng đi ra ngoài.

“Nhón nháo cái gì mà nhón nháo, có biết đây là bệnh viện hay không!” Vương Dũng vừa ra tới, liền hướng phía đám người răn dạy nói.

Lâm Hải thấy là Vương Dũng, nhất thời chán ghét một trận.

“Người thế nào?”

“Thế nào?” Vương Dũng cười nhạo một tiếng, lão giờ phút này cũng nhận ra Lâm Hải.

“Còn có thể thế nào, chờ nhật xác đi.”

“Oa!” Vương Dũng vừa dứt lời, Liễu Hình Nguyệt liền ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc rống lên.

Chân mày Lâm Hải nhướn một cái, liền cất bước đi vào trong.

“Uy, người làm gì! Nơi này là phòng cấp cứu có biết không? Người không có phận sự không thể tiến vào.”

Lâm Hải không để ý tí nào tới lão, một tay đem Vương Dũng đẩy qua một bên.

“Người, người đứng lại đó cho ta, chết người người gánh chịu trách nhiệm sao?” Vương Dũng gấp gấp chạy hai bước, đuổi theo.

“Àm!”

Lâm Hải trực tiếp đem cửa phòng cấp cứu đẩy ra.

Đỗ Thuần vừa mới đưa tay lấy xuống, số liệu kiểm tra mạng sống con người cơ bản đã biến mất.

Lúc đầu bởi vì cứu giúp thất bại, trong lòng Đỗ Thuần có chút bức bối, thấy có người thế mà xâm nhập vào phòng cấp cứu, lập tức buồn bức xoay đầu lại.

“Viện trưởng, người này quá không ra gì, ta hết lời ngon ngọt, hần nhất định phải đi đến cùng, can cũng ngăn không được!” Vương Dũng vội vàng hướng Đỗ Thuần giải thích.

“Ra ngoài!” Đỗ Thuần một tiếng gầm thét.

“Có nghe hay không, để nguoi ra ngoài!” Vương Dũng hướng phía Lâm Hải phách lối rống lên.

“Ta là để nguoi ra ngoài!”

“Đề, đề cho ta...” Vương Dũng ngốc một chút, “Viện trưởng, ta...”

“Nguoi nghe không hiểu tiếng nguoi sao? Đi ra ngoài cho ta!”

“Tốt, tốt, tốt, ta ra ngoài, ta cái này ra ngoài.” Vương Dũng cúi đầu khom lưng ra khỏi phòng cấp cứu.

“Sư phụ, nguoi có phải lại phải thi triển Kim Châm Độ Hồn, tới cứu nguoi hay không.” Vương Dũng vừa đi ra ngoài, Đỗ Thuần lập tức hấp tấp chạy đến trước mặt Lâm Hải.

Uể oải trước đó bởi vì cứu nguoi thất bại mà sinh ra, sớm liền chạy tới vô ảnh vô tung.

Nghĩ đến rất có thể liền muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Hải thi triển Kim Châm Độ Hồn, trái tim nhỏ của Đỗ Thuần kích động đến run rẩy.

Độ em gái nguoi a, Lâm Hải tròn mắt trừng một cái.

Loại thống khổ không phải cho nguoi lần trước kia, Lâm Hải thể nhưng là khắc sâu trong đầu, không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Hải là sẽ không bao giờ lại thi triển Kim Châm Độ Hồn.

Nhìn Liễu Sơn trên giường một chút, Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đồng tử, tốt không, nhanh lên một chút.

Kim Hoa Đồng Tử: Lập tức, đợi thêm một phút đồng hồ.

Đỗ Thuần ở bên cạnh cũng nhìn ngốc.

Sư phụ cũng là không tầm thường a, bệnh nhân đều là không khí, sư phụ cũng không nóng nảy, còn có rảnh rỗi chơi đùa điện thoại di động đây này.

Phía trên Liễu Sơn, một cái thân ảnh như u linh đang trôi nổi lơ lửng.

Chính là Sư Giả Câu Hồn lần trước câu hồn Cường đầu trọc thất bại - Sở Lâm Nhi.

“Lần trước câu hồn thất bại, may mắn lão cha giúp đỡ dấu điểm, mới trốn qua xử phạt, lần này nhất định không thể thất bại.”

Tay phải Sở Lâm Nhi khẽ vẩy, một sợi dây xích tím liền xuất hiện trong tay, hướng phía cổ Liễu Sơn quấn lấy.

“Đi thôi.” Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lâm Nhi đắc ý nhếch lên.

“Ta dựa vào, muốn hồng việc!” Lâm Hải đang cầm điện thoại di động chờ đan dược, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ linh hồn rung động.

“Sư phụ, làm sao?” Thấy sắc mặt Lâm Hải không đúng, Đỗ Thuần vội vàng hỏi.

Lâm Hải không thể trả lời, trong ý nghĩ lại dị thường rõ ràng.

“Không sai, trong ghi chép truyền thừa của Dược Vương, loại tình huống này liền là linh hồn lìa khỏi thân thể.”

“Đầu móa, không kịp.” Nhìn điện thoại di động, bên Kim Hoa Đồng Tử kia vẫn không có động tĩnh.

Lâm Hải cắn răng một cái, không có cách nào, chỉ có thể lần nữa thi triển Kim Châm Độ Hồn, chính mình tổng không thể nhìn phụ thân Hình Nguyệt chết đi a.

Nhanh chóng xuất ra kim châm, Lâm Hải hướng phía một chỗ yếu huyệt trên thân Liễu Sơn mà đâm vào.

“Kim Châm Độ Hồn!” Đỗ Thuần tận mắt thấy Lâm Hải thi châm, kích động toàn thân cũng run rẩy lên.

“Hừ!” Lâm Hải bỗng cảm giác một hồi đau đầu đánh tới.

“Ừm?” Sở Lâm Nhi đang nắm hồn phách Liễu Sơn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ lực kéo cường đại mà quen thuộc.

“Lại tới? Thật sự là tức chết ta!” Sở Lâm Nhi lập tức hiểu được, lại là gia hỏa lần trước kia, đang cùng mình đối nghịch.

Lần này, nhất định phải cho cái tên đáng ghét kia một bài học mới được.

Nghĩ đến chỗ này, Sở Lâm Nhi lập tức xuất hết khí lực, lôi kéo Liễu Sơn đi về phía trước.

Leng keng!

Thời khắc mấu chốt, Wechat của Lâm Hải lại vang.

Lâm Hải một bên nhịn đau khổ thi châm, một bên rảnh tay nhìn một chút.

“Đầu móa, rốt cục đến.”

Vội vàng mở ra túi càn khôn, thấy bên trong đã nhiều hơn một viên thuốc đen sì.

Rút ra!

Lâm Hải bởi vì hai cánh tay cũng có đồ vật, viên thuốc trực tiếp rơi trên mặt đất, lăn ra ngoài xa.

“Cái đồ vật gì!” Đỗ Thuần đang tập trung tinh thần nhìn Lâm Hải thi châm, giật mình.

“Đem cái dược hoàn kia nhặt lên, nhanh lên!” Lâm Hải lo lắng phân phó nói.

Hắn hiện tại, đau đầu đã cơ hồ khó có thể chịu đựng.

“A.” Đỗ Thuần vội vàng đem viên thuốc nhặt lên, tuy không biết dùng để làm gì, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Hải, cũng có thể đoán được viên thuốc này hẳn là rất trọng yếu.

“Tranh thủ thời gian nhét vào trong miệng bệnh nhân!”

“Cái gì? Sư phụ, cái này cũng rơi xuống mặt đất, không vệ sinh.”

“Đầu móa, nhanh lên! Này nói nhảm nhiều như vậy!”

“Há, nha!” Đỗ Thuần thấy Lâm Hải thật gấp, vội vàng chiếu theo lời nói của Lâm Hải, đem viên thuốc nhét vào trong miệng Liễu Sơn.

Viên thuốc vừa vào miệng liền tan, trong nháy mắt biến thành dược thủy đen sì.

Cùng một thời gian, Lâm Hải thông qua bí pháp trong truyền thừa Dược Vương, minh mẫn cảm nhận được, linh hồn Liễu Sơn đang từ từ trở về thân thể.

Mặc dù không có dung hợp toàn bộ, nhưng ít ra sẽ không bị lôi đi.

“Vụt!” Lâm Hải nhanh chóng rút kim châm ra.

“Hô, cũng may thời gian hơi ngắn, không có cái loại đau đớn sống không bằng chết như lần trước, bất quá cái này cũng vẫn phải chịu.” Lâm Hải dùng sức xoa xoa đầu, trong lòng cuối cùng thở phào.

“Cái này, cái này, số liệu của sinh mệnh lại khôi phục!” Đỗ Thuần nhìn lên biểu hiện trên các dụng cụ, mặc dù bản thân đã tận mắt nhìn thấy quá trình Lâm Hải cứu người, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Đồng thời, trong lòng đối với Lâm Hải lại càng thêm sùng bái.

“Người nào, đến cùng là ai, tức chết cô nãi nãi!” Giữa không trung, Sở Lâm Nhi nhìn xiềng xích rỗng tuếch trong tay, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng.

Liễu Sơn kiểm tra lại có dấu hiệu triệu chứng sinh mệnh, tuy linh hồn cùng thân thể còn không có hoàn toàn dung hợp, nhưng đã thuộc về người sống, nàng không thể đem linh hồn khóa đi.

Ý vị này, nhiệm vụ của nàng lại thất bại!

“Ô ô ô... Quá khi dễ quý.” Sở Lâm Nhi lẳng không ngồi xuống, cái miệng nhỏ nhắn

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Có âm mưu

Đi ra khỏi phòng cấp cứu, Lâm Hải lập tức bị vây quanh.

“Lâm Hải, cha em thế nào?” Liễu Hình Nguyệt một phát bắt được tay Lâm Hải, lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, thúc thúc không có việc gì.” Lâm Hải vỗ vỗ tay nhỏ mịn màng của Liễu Hình Nguyệt, an ủi nói.

“Quá tốt, cảm ơn anh, Lâm Hải.”

“Hừ! Thật sự là mờ to mắt nói lời bịa đặt, hiện tại đoán chừng người đều chết hết đi.” Một âm thanh rất không hài hòa vang lên.

Vương Dũng một mặt cười lạnh đi tới.

“Ta nói Tiểu Nguyệt a, ngươi cũng đừng bị tiểu tử này lừa gạt, tình huống của cha ngươi kia, đã không thể cứu được nữa.”

Vương Dũng ngắm liếc bộ ngực sung mãn của Liễu Hình Nguyệt một chút, âm thầm nuốt ngụm nước bọt.

Thiên a, nếu có thể đem cái tiểu tao hóa này cười lên thoải mái một đêm, sống ít đi một năm cũng được a.

“Lâm Hải...” Liễu Hình Nguyệt quan tâm sẽ bị loạn, nghe Vương Dũng vừa một như thế, tâm lại treo lên.

“Yên tâm đi, Hình Nguyệt, nghe người ta nói, cứ coi như nghe chó đánh rắm a.”

“Ngươi nói ai là chó đâu?”

“Chó tự mình biết nói.”

“Ngươi...”

Lúc này, Đỗ Thuần cũng từ phòng cấp cứu đi tới, một mặt chấn kinh đi vào trước mặt Lâm Hải.

“Thế nào?” Thanh âm Lâm Hải có chút lạnh.

“Ta vừa mới cẩn thận tra một chút, xác thực lượng thuốc dùng tới hôm qua, so bình thường lớn hơn gấp đôi.”

“Hừ!” Trong mắt Lâm Hải nhất thời toát ra hai đường hung quang.

“Lâm Hải, làm sao?” Liễu Hình Nguyệt tựa hồ cũng nghe ra có chút không đúng.

“Không cần ta nói, ngươi nên biết rõ phải làm thế nào chứ.” Lâm Hải quay đầu, hướng phía Đỗ Thuần lạnh lùng nói.

“Uy, ngươi là ai a, tại sao cùng Viện trưởng chúng ta nói chuyện như vậy đâu!” Một cái thầy thuốc trẻ tuổi đứng ra, hướng phía Lâm Hải rống lên.

“Im miệng!” Đỗ Thuần gào to một tiếng, “Trước tiên đem bệnh nhân đẩy trở về phòng bệnh, dùng thuốc giống như ngày thường.”

“Bệnh, bệnh nhân? Viện trưởng, bệnh nhân không phải đã?” Cái thầy thuốc trẻ tuổi này liền sững sốt.

“Ta nói chuyện, các ngươi nghe không hiểu sao!” Đỗ Thuần nổi giận.

“Tốt, Viện trưởng, chúng ta lập tức qua.” Thầy thuốc trẻ tuổi vội vàng kêu gọi mấy người y tá, tiến vào phòng cấp cứu.

“Đậu mói, lão nhân này chịu cái kích thích gì vậy.” Những người này cũng cảm thấy, Đỗ Thuần có chút khác thường.

Đều là bác sĩ, ai cũng có thể nhìn ra, Liễu Sơn là không thể cứu được.

Nhưng Đỗ lão đầu nhất định phải đem bệnh nhân đẩy ra tiếp tục cứu chữa, đây không phải là hồ nháo sao?

Không có cách, ai bảo người ta là Viện trưởng đâu? Mấy người này tâm lý có oán khí, lại không dám biểu lộ ra một điểm nào.

Chỉ chốc lát, thầy thuốc trẻ tuổi mang theo mấy người y tá, đem Liễu Sơn đẩy ra.

Chỉ là, biểu lộ trên mặt mỗi người, so sánh cùng lúc đi vào, cũng trở nên mười phần đặc sắc.

Bọn họ đi vào, lúc nhìn thấy trên dụng cụ số liệu sinh mệnh của Liễu Sơn hết thấy đều bình thường, cũng cho là mình con mắt hoa.

Nhưng sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, không thể không chấn kinh phát hiện, Liễu Sơn cái người vốn nên đã chết này, thế mà còn sống!

Thật là gặp quý sống mà!

Sau khi đem Liễu Sơn đây đi, Đỗ Thuần nhìn y tá trưởng trực ban một chút.

“Qua, đem lời dặn của bác sĩ đem qua lấy tới.”

“Vâng.” Y tá trưởng tựa hồ cũng nhận ra không khí có chút không đúng, vội vàng tự mình đi lấy lời dặn của bác sĩ hôm qua.

“A, cái kia, Đỗ Viện trưởng, ta chợt nhớ tới, lâm thời có chút việc, ta liền đi trước.” Vương Dũng thấy y tá trưởng đi lấy lời dặn của bác sĩ, lập tức trở nên nôn nóng bất an, vội có liền muốn rời đi.

“Chờ một chút, người là bác sĩ chủ trị của Liễu Sơn, chờ xem hết lời dặn của bác sĩ rồi đi cũng không muộn!”

“A? Vậy thì tốt, vậy thì chờ một hồi.” Vương Dũng có chút cá lăm đáp nói, trên trán toát ra một tầng mồ hôi tinh tế.

“Viện trưởng, đây là lời dặn của bác sĩ đem qua.”

Đỗ Thuần nhận lấy, chỉ nhìn một chút, liền đem lời dặn của bác sĩ ném tại sắc mặt Vương Dũng.

“Người làm chuyện tốt!”

“Viện trưởng, ta cũng là nhất thời sơ sẩy, mới khai sai lượng thuốc, ta...”

Nói còn chưa dứt lời, Lâm Hải nhắc chân đem lão đập một cái ngã nhào.

“Đầu móa, nhất thời sơ sẩy? Người cái này là có ý giết người có biết hay không!”

Lâm Hải mới không tin lời nói dối của Vương Dũng, Liễu Sơn cũng đã nằm viện một năm, mỗi ngày đều là dùng thuốc giống nhau, còn có thể phạm sai lầm?

Chỗ này tuyệt đối có âm mưu!

“Tiểu tử, người cũng không nên ngậm máu phun người!” Vương Dũng nhăn chau xoay động, vội vàng cãi lại nói, lão cũng không dám gánh chịu cái tội danh này.

“Từ giờ trở đi, người đã bị khai trừ!” Đỗ Thuần ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Cái gì? Không muốn a, Viện trưởng, ta thế nhưng là tại bệnh viện chúng ta càn cù chăm chỉ công tác hai mươi năm, cũng bởi vì điểm sai sót nhỏ như thế, người liền khai trừ ta?”

“Sai sót nhỏ? Hừ!” Đỗ Thuần hừ lạnh một tiếng, “Chẳng những bệnh viện muốn khai trừ người, mà vừa rồi, ta đã báo án, có lời gì, đi cùng cảnh sát nói đi.”

Lúc này, vừa vặn bên ngoài bệnh viện vang lên tiếng còi cảnh sát.

Vương Dũng nghe xong, bắp chân mềm nhũn, nhất thời bầy trên mặt đất.

“Đỗ Viện trưởng!” Một cái cảnh quan vác người khô ngô đi tới, cùng Đỗ Thuần chào hỏi.

“U, người đường đường là Cục trưởng, còn tự thân đến đây a?” Hiển nhiên, Đỗ Thuần cùng cái cảnh sát này rất quen thuộc.

“Ha ha, ngại tự mình gọi điện thoại báo án, ta nào dám không tự mình đến đây a.”

“Đem gã mang đi!”

Phía sau bước lên hai cảnh sát, đem Vương Dũng đã hoảng sợ co quắp mang ra ngoài.

“Su...” Đỗ Thuần vừa muốn gọi là Lâm Hải sư phụ, lại bị con mắt của Lâm Hải quét ngang, hoảng sợ trở về.

Nói đùa, người Viện trưởng một viện, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy gọi mình là sư phụ, này là chuyện gì?

“A, Tiểu Lâm a, ta giới thiệu cho người một chút.” Đỗ Thuần hiểu rõ ý tứ của Lâm Hải, chỉ là cái thanh âm Tiểu Lâm này, gọi thế nào cũng đều có cảm giác khó chịu.

“Vị này là Bàn Cục trưởng của Cục Công An thành phố, Bàn Đào!”

“Tiểu Bàn a, vị này là Lâm Hải, sinh viên đại học Giang Nam, cùng ta xem như là bạn vong niên.”

“Há, nguoi khỏe.” Bành Đào cùng Lâm Hải nắm chắc tay, trong lòng kinh ngạc một trận.

Có thể làm cho Đỗ Thuần trịnh trọng giới thiệu như vậy, cái Lâm Hải này, tuyệt đối sẽ không chỉ là một cái sinh viên đại học đơn giản bình thường như vậy.

“Các nguoi trò chuyện, ta đi xuống trước.” Cùng mọi người lên tiếng chào hỏi, Lâm Hải liền ra khỏi bệnh viện.

Đậu móa, hiện đau đầu muốn chết, cũng không có lòng dạ thanh thân cùng bọn họ ở chỗ này nói mò nhạt.

Lên xe, Lâm Hải vội vàng đem bức tranh cổ kia lấy ra, ôm vào trong ngực, tâm bỏ linh hồn bị thụ thương.

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Đỗ Thuần cùng Bành Đào đang ngồi đối diện nhau.

“Đỗ Viện trưởng, bệnh của cha ta, khoảng cách giữa các lúc phát tác càng lúc càng ngắn.” Bành Đào uống miếng nước, thần sắc trên mặt rất lo lắng.

“Ai, cha nguoi cái bệnh này, mười phần cổ quái, các bệnh viện lớn trên toàn thế giới, cũng đã kiểm tra, căn bản tra không ra vấn đề gì tới.” Đỗ Thuần lắc đầu, cũng là về mặt vô cùng nghi hoặc.

“Thế nhưng là, cứ theo đà này, ta lo lắng, cha ta đến tháng này cũng sống không qua.”

“Ai, lão Bành cũng là vận mệnh nhiều thăng trầm a.”

“Đỗ Viện trưởng, ngài cùng phụ thân ta là bạn bè cũ, ngài có thể giúp nghĩ một chút biện pháp hay không?”

Đỗ Thuần lắc đầu.

“Biện pháp có thể nghĩ, đều đã sớm nghĩ qua, danh y trong nước hay quốc ngoại, cũng đều nhìn qua, thế nhưng là tất cả kiểm tra đều là hết thầy bình thường, có thể làm gì?”

Bành Đào một mặt bi thương.

“Nhưng, phụ thân ta cứ như vậy...”

“Không đúng!” Đỗ Thuần ba một cái vỗ bàn, đem Bành Đào hoảng sợ kém chút trượt chân ngã xuống mặt đất.

“Có lẽ, có nguoi có thể cứu phụ thân nguoi!”

“Cái gì?” Bành Đào mãnh liệt đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cảm giác hôn môi

“Đỗ Viện trưởng, đến cùng nguoi nào có thể cứu phụ thân ta?”

“Cũng là Tiểu Lâm mà ta vừa mới giới thiệu cho nguoi biết, Lâm Hải.”

“Hắn?” Bành Đào sững sờ.

Vốn cho rằng Đỗ Thuần sẽ nói ra vị tiền bối đức cao vọng trọng nào đó trong giới Y Học, vậy mình sẽ lập tức lên đường đi.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến, lại là cái sinh viên đại học trẻ tuổi vừa mới gặp qua này.

Bệnh của phụ thân thế nhưng là danh y trên toàn thế giới cũng thúc thủ vô sách (*bó tay chịu trói), hắn một cái mao đầu tiểu tử mới hai mươi tuổi, có thể có biện pháp nào.

“Đỗ Viện trưởng, coi như nguoi nghĩ không ra biện pháp cứu phụ thân ta, ta cũng sẽ không trách cứ nguoi, dù sao bệnh của phụ thân ta cũng rất kỳ quái, nhưng nguoi cũng không cần đến cầm một sinh viên đến gạt ta đi.”

“Ha ha, Tiểu Bành a, ta cùng ngươi nói, người trẻ tuổi này, thật không đơn giản a.”

Đỗ Thuần đem sự tình Lâm Hải cứu sống Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn, không chút nào che lấp cùng Bành Đào tự thuật một lần.

“Cái này, đây là thật?” Bành Đào ở một bên nghe, cũng ngốc, làm sao cảm giác như đang nghe một dạng cổ sự.

“Thiên chân vạn xác, mà ta còn muốn lấy bái người ta làm sư đâu, chỉ là, người ta tựa hồ không quá nguyên ý thu a.” Đỗ Thuần thất vọng lắc đầu.

“Cái gì! Ngài muốn bái sư, muốn bái một cái người trẻ tuổi hai mươi tuổi làm sư?”

Lần này, Bành Đào càng ngốc.

Đỗ Thuần là ai? Là Ủy Viên Phó chủ nhiệm Hội y học của Hoa Hạ, là chuyên gia Khoa Nội thần kinh số một số hai!

Ông ta muốn bái sư? Đối phương lại còn là một người sinh viên đại học?

Cái này nếu truyền đi, toàn bộ giới y học Hoa Hạ có lẽ sẽ đều phải oanh động.

“Ta đi tìm hân!” Tuy vẫn là bán tín bán nghi, nhưng dù sao cũng là liên quan đến sinh mệnh của cha mình, Bành Đào không thể buông tha bất cứ cơ hội nào.

Địa Phủ.

Sở Giang Vương chấp tay sau lưng, bước chân thông thả đi đi lại lại ở trên đại điện.

Ngưu Đầu Mã Diện ở phía dưới, khẩn trương đến mức thở mạnh cũng không dám.

“Lại là Kim Châm Độ Hồn! Mà lần này lại còn có một cỗ lực lượng đan dược, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!”

“Bệ hạ, một thuật Kim Châm Độ Hồn, từ khi Thiết Quái Lý phi thăng, đã thất truyền tại Nhân gian, về phần Luyện Đan Thuật, từ sau Tàn Triều Lý Tư, càng là không người học tập được, ngài có phải là làm hay không.”

Ngưu Đầu cả gan nói.

“Không có khả năng!” Sở Giang Vương vung tay lên, “Ta ở trên thân Lâm nhi có lưu Ấn Phủ, sự tình phát sinh trên người nàng, ta đều biết nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai.”

“Vậy liền kỳ quái.” Hai người Ngưu Đầu Mã Diện, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Tốt, các ngươi đi xuống đi.” Sở Giang Vương bực bội phát phát tay.

“Chuyện này, nhất định phải làm rõ ràng!”

Thành phố Giang Nam, Sở Lâm Nhi du đang ở trên bầu trời thành phố, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên cao.

“Tức chết ta, tức chết ta! Sớm biết liền không đến làm cái Sứ Giả Câu Hồn gì này, thật sự là một chút ý tứ cũng không có.”

“Thật nhàm chán a, tất cả đều là đen không thấy ngón, cái gì cũng không nhìn thấy, so với Địa Phủ còn đen hơn.”

“Lâm nhi!” Wechat của Sở Lâm Nhi vang, là tin tức do Sở Giang Vương phát đến.

“Phụ vương.” Sở Lâm Nhi vụng về xuất ra một cái điện thoại di động.

“Phụ vương, ta không muốn làm cái Sứ Giả Câu Hồn này nữa, vừa sinh khí vừa tẻ nhạt, lại không nhìn thấy cảnh tượng Nhân gian, thật sự là không có ý nghĩa.” Sở Lâm Nhi nũng nịu nói.

“Tốt, vậy cũng khỏi làm nữa.” Sở Giang Vương trả lời chắc chắn nói.

Leng keng!

Sở Lâm Nhi làm nhiệm vụ thất bại, bị thủ tiêu thân phận Sứ Giả Câu Hồn.

“Phụ vương.” Nhìn điện thoại di động bày ra dòng chữ này, Sở Lâm Nhi nhảy cẫng hoan hô.

Sau đó, trước mắt Sở Lâm Nhi mạnh mẽ phát sáng, ánh sáng phồn hoa, cao ốc cao ngất, đám người náo nhiệt, xuất hiện tại giữa tầm mắt nàng.

Không bị chức vụ Sứ Giả Câu Hồn trói buộc, tu vi của Sở Lâm Nhi cũng cấp tốc khôi phục, từ Tiên Thiên sơ kỳ trực tiếp nhảy lên đến Quý Tiên sơ kỳ.

“Oa, lần đầu đến Nhân gian lại đẹp như thế!” Sở Lâm Nhi bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn lấy, hai con mắt không kịp nhìn.

“Phụ vương, vì cái gì Sứ Giả Câu Hồn khi đi ra chấp hành nhiệm vụ, đều phải đem thị giác (*con mắt) phong bế đâu? Cảnh tượng Nhân gian này, so với Địa Phủ đẹp hơn vạn lần, sao không để tất cả mọi người nhìn xem?”

“Hài tử ngọc, ngươi coi sứ giả đi ra ngoài là du lịch sao? Sau khi đem thị giác phong bế, Sứ Giả Câu Hồn chỉ có thể nhìn thấy linh hồn người sắp chết, dạng này là vì phòng ngừa bọn họ lợi dụng chức quyền, mà làm ra sự tình thương tổn tới phạm nhân.”

“A.” Sở Lâm Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Phụ vương, con có thể dừng lại ở Nhân gian lâu thêm một canh giờ hay không?” Sở Lâm Nhi biết rõ, người của Địa Phủ không thể ở Nhân gian quá lâu, nhưng tính cách của tiểu cô nương như nàng, lại thực sự không nỡ rời cảnh đẹp Nhân gian này.

“Ha ha, từ giờ trở đi, con trước hết không cần về Địa Phủ, lưu tại Nhân gian, giúp phụ vương tra một việc.”

“Việc gì?”

“Kim Châm Độ Hồn lại hiện ra, linh dược Tiên gia lại xuất thế, đến cùng là chuyện gì xảy ra!”

Nhắc lên việc này, cái mũi Sở Lâm Nhi kém chút tức điên.

“Hừ, yên tâm đi, phụ vương, con nhất định giúp ngươi tra rõ ràng!”

Một lát nữa, Sở Lâm Nhi có chút bận tâm lại gửi tin tức nói: “Phụ vương, con thời gian dài không trở về Địa Phủ, còn lại thức bá này...”

“Yên tâm đi, phụ vương sẽ đi nói.”

A! Giải phóng!

Sở Lâm Nhi cao hứng đến mức con mắt cũng híp lại.

Lâm Hải nằm trên xe, ôm bộ tranh cổ thần kỳ kia, chậm rãi tư dưỡng linh hồn.

Lần này thời gian thi châm rất ngắn, linh hồn không phải bị thương rất nghiêm trọng, ngắn ngủi một hồi thời gian, đã khôi phục rất nhiều.

Leng keng!

Thanh âm của Wechat.

Lâm Hải mở ra xem, Kim Hoa Đồng Tử lại phát tới ba viên thuốc.

Kim Hoa Đồng Tử: Cách mỗi bảy ngày, phục dụng một khóa.

Lâm Hải nói lời cảm tạ, nhắm mắt lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Leng keng!

Lại một cái tin.

“Lâm Hải, anh ở đâu?” Là Liễu Hinh Nguyệt phát tới.

“Dưới lầu, trên xe.”

Chỉ chốc lát, Liễu Hinh Nguyệt từ trong bệnh viện đi tới, nhìn thấy xe Lâm Hải, liền mở cửa, ngồi lên.

“Thúc thúc thu xếp tốt?”

“Ừm.” Mặt Liễu Hinh Nguyệt đỏ bừng, tựa hồ có chút không bình thường.

“Lâm Hải, anh!”

“Này, cùng anh khách khí cái gì, nếu thật là... Ngô!”

Lâm Hải còn chưa nói xong, Liễu Hinh Nguyệt mãnh liệt ôm lấy cổ Lâm Hải, một cái bờ môi ướt át mềm mại dính sát.

Con mắt Lâm Hải mãnh liệt tròn to, trong nháy mắt phảng phất có một cổ điện lưu mát lạnh du tẩu toàn thân, thân thể toàn bộ cũng thẳng băng.

“Đây chính là cảm giác hôn môi sao? Quá mỹ diệu a!”

Lâm Hải cùng Vương Đình nói chuyện yêu đương gần một năm, cũng chỉ là ngẫu nhiên lôi kéo tay mà thôi, cái này còn là lần đầu tiên cùng nữ nhân hôn môi.

Đậu móa, có tiện nghi không chiếm, vương bát đản a!

Lâm Hải ôm chặt lấy Liễu Hình Nguyệt, đầu lưỡi thô bạo cạy mở hàm răng của nàng, tại trong cái miệng nhỏ thom ngọt của Liễu Hình Nguyệt, điên cuồng cướp lấy.

“Đồng đồng đồng!”

Có người gõ cửa sổ xe.

“A!”

Liễu Hình Nguyệt kinh hô một tiếng, vội vàng đẩy ra Lâm Hải, sột sột soạt soạt sửa sang y phục có chút lộn xộn.

“Em gái nguoi! Đại gia nguoi! Nguoi tổ tông!”

Thời khắc mấu chốt bị quấy rầy, Lâm Hải đơn giản tức điên!

Đậu móa, bất kể là ai, nếu không cho lão tử một cái lý do phù hợp, lão tử chém sống nguoi!

“Phanh” đẩy cửa xe ra, Lâm Hải hướng người phía ngoài xe, trợn trừng mắt to.

“Ách?” Bành Đào kỳ quái một trận, vừa mới rồi còn rất tốt, làm sao hiện tại thấy mình lại giống như thấy cừu nhân vậy.

“Chuyện gì?” Lâm Hải giống như ăn phải thuốc súng, nói chuyện không hòa nhã được.

Gặp người gõ cửa xe là Bành Đào, Lâm Hải càng tức giận, nguoi a một Cục trưởng Cục Công An, còn tự thân đi quản xe chần động sao?

Huống chi chính mình đến chần động cũng chưa kịp chần động đâu!

Nếu không phải nhìn nguoi là Cục trưởng, lão tử không dám đánh nguoi, sớm đã cho một chân qua a.

Bành Đào lúc này mới chú ý tới, Liễu Hình Nguyệt cũng ở trên xe, mà lại là một mặt ửng hồng, đến đầu cũng không dám ngẩng lên, nhất thời mình bạch vừa mới rồi trong xe đã phát sinh cái gì.

Trách không được người ta nổi giận đâu, nguyên lai mình làm người xấu phá chuyện tốt nhà người ta.

Hiện tại người trẻ tuổi a, thật sự là phóng khongs, vừa sáng sớm, liền trong xe làm việc.

“Cái kia, Tiểu Lâm a, ta nghe Đỗ Viện trưởng nói, nguoi biết trị bệnh?”

“Đúng vậy a, làm sao?”

“Vậy nguoi có thể, giúp phụ thân ta nhìn một chút hay không?”

“Mặc kệ, không rảnh!”

Ầm!

Cửa xe đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Nhân Thần Thông thăng cấp rồi

Bị Lâm Hải một chút mặt mũi không cho phơi tại ngoài xe, trong lòng Bành Đào đắng cái mà bốc lên một con lửa giận.

Chính mình dù sao cũng là Cục trưởng Cục Công An, toàn bộ thành phố Giang Nam, ai dám không nể mặt chính mình.

Không phải chính mình là đến có chút không phải lúc sao? Ngươi có cần đến mức một điểm thể diện cũng không lưu lại sao?

Ngắm lại, Bành Đào tiến lên, chuẩn bị lần nữa qua gõ cửa sổ xe.

“Hô!”

Không nghĩ tới, Lâm Hải trực tiếp nổ máy xe, sát qua thân thể Bành Đào, chạy như bay mà qua.

“Tiểu tử hỗn trướng!” Bành Đào kém chút bị xe quét đến, nhìn theo đằng sau đuôi xe Land Rover, hung hăng chửi một câu.

“Lâm Hải, vừa rồi anh làm sao không lễ độ đối với Bành Cục trưởng như vậy a?” Trước đó Bành Đào đến bắt Vương Dũng, nên Liễu Hình Nguyệt cũng biết ông ta là Cục trưởng Cục Công An.

Cái mũi Lâm Hải hừ một cái, “Đậu móa, làm hỏng chuyện tốt của lão tử, không đánh ông ta cũng không tệ rồi.”

“Chán ghét!” Trên mặt Liễu Hình Nguyệt lập tức bay lên hai đóa mây đỏ, nàng đương nhiên biết rõ sự tình mà Lâm Hải nói là cái gì.

“Đúng, Hình Nguyệt, nụ hôn đầu anh bảo trì hơn hai mươi năm, liền bị em cực đoan bá đạo cướp đi, em cũng phải phụ trách với anh a.”

“Phi! Không biết xấu hổ.” Liễu Hình Nguyệt tức giận đánh Lâm Hải một chút.

Nhìn bộ dáng Liễu Hình Nguyệt khề cáu giận, trong người Lâm Hải nhất thời dâng lên một dòng nước nóng.

Dừng xe ở ven đường, Lâm Hải ôm chặt lấy Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt, em nhìn anh cái này ăn nói vụng về, nếu không cho anh cái cơ hội, để cho anh lại rèn luyện một chút?” Lâm Hải sắc mặt trầm trầm nhìn bờ môi gợi cảm sưng mẩn của Liễu Hình Nguyệt nói.

“Anh ăn nói vụng về? Rõ ràng là miệng lưỡi trơn tru, so với ai khác cũng có thể nói...” Lời nói nói được một nửa, Liễu Hình Nguyệt liền ngừng.

“Luuu mạnh, không biết xấu hổ!” Liễu Hình Nguyệt kịp phản ứng, tay nhỏ nhẹ nhàng nện tại trước ngực Lâm Hải.

Lâm Hải một tay nắm lấy tay nhỏ của Liễu Hình Nguyệt, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Tít tít tít!” Phía sau xe có thanh âm ầm còi.

Tít bà nội ngươi!

Lâm Hải mới không để ý tới.

Liễu Hình Nguyệt nghe được tiếng còi xe hơi, liền muốn giãy dụa đẩy Lâm Hải ra, lại bị Lâm Hải một tay đè lại.

“Đồng đồng đồng!”

Thanh âm vội vã gõ cửa sổ xe.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải kém chút bạo tẩu.

Làm sao hần hôn miệng một cái, liền có người tới gõ cửa sổ xe!

Phanh cái đẩy cửa xe ra, Lâm Hải nhảy xuống.

“Đường cái là của nhà ngươi a, có biết không nói...” Lâm Hải vừa xuống xe, liền có một chap mắng từ một người nam tử đồ ập xuống.

Nhưng mắng một nửa, liền tắt lửa.

“Lâm, Lâm ca, là, là ngài a.”

Triệu Lỗi vừa rồi còn là bộ dáng vô cùng phách lối, nhất thời lại biến thành khổ qua.

“WTF mô phỏng sao!” Lâm Hải đi lên cũng là một chân, đem Triệu Lỗi đá trên mặt đất, sau đó một trận đấm đá!

Quá khi dễ người a!

Lão tử thân cái miệng nhỏ kia dễ dàng sao!

Cục trưởng Cục Công An tới quấy rối cũng liền thôi, ngươi cũng cùng đi theo thêm phiên a!

Vương Đình thấy thế, vội vàng từ một chiếc xe BMW phía sau chạy xuống.

“Lâm Hải, người dừng tay cho ta!”

Lâm Hải không để ý tí nào, lại đánh một hồi, mới dừng lại.

Cũng may Lâm Hải không có sử dụng chân khí, nếu không phải vậy, cái trận bỗng nhiên cuồng đánh này, Triệu Lỗi không phải phé thì không thể.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Lỗi mới từ dưới đất bò dậy, xoay người đi đến trước mặt Lâm Hải.

“Lâm ca, thật xin lỗi, ta sai, ta thật không biết đây là xe của người.”

Triệu Lỗi hiện tại thể nhưng là cũng không dám lại đắc ý với Lâm Hải.

Sự tình Hồ Vi bị người bẻ xương cốt, bẻ gãy ngón tay, tại trong hội bọn họ này, đã truyền ra.

Người khác có lẽ không biết là ai làm, nhưng Triệu Lỗi lại dám đánh một trăm cái cam đoan, tuyệt đối là do người trước mặt này xuất thủ.

“Đậu móa, cút!” Lâm Hải đánh xong Triệu Lỗi, khí cũng ra không ít, phất phất tay hướng phía Triệu Lỗi như vung con ruồi.

“Ai ai, lăn, ta cái này lăn.” Triệu Lỗi lại là một trận cúi đầu khom lưng, mang theo Vương Đình xám xịt rời đi.

Ngồi tại trong xe BMW, Vương Đình nhìn Lâm Hải mở Land Rover ra, bên người đi theo Liễu Hình Nguyệt, mà nam nhân tốt của chính mình, tại trước mặt Lâm Hải lại giống như cái tôn tử, cái rắm cũng không dám thả một cái, nhất thời trong lòng Vương Đình một trận tức giận.

Đồng thời với tức giận, không khỏi còn có một cổ hối hận xông lên đầu.

Trở lại trên xe, Lâm Hải muốn tiếp tục làm một số việc yêu đương, nhưng Liễu Hình Nguyệt lại chết sống không chịu.

Khiến cho Lâm Hải phiền muộn một trận, hận không thể đem Triệu Lỗi bắt trở lại, lại đánh một trận!

Đem Liễu Hình Nguyệt đưa về túc xá, Lâm Hải lại mở ra Wechat.

Trước đó thời điểm cùng Liễu Hình Nguyệt thân mật, Wechat liền truyền tới thanh âm tiền tệ nhập vào cái túi.

Lâm Hải biết rõ, đó là hack đoạt hồng bao, lại giúp mình cướp được hồng bao của Thái Thượng Lão Quân.

Chỉ bất quá, loại tình huống vừa rồi đó, đừng nói hồng bao, cho dù Thái Thượng Lão Quân đem toàn bộ lò luyện đan phát tới, Lâm Hải cũng lười nhìn một chút.

Mở ra túi càn khôn, một cái đan được màu lam nhạt, xuất hiện tại trong ô túi.

Kinh Nghiệm Đan: Gia tăng mười nghìn điểm kinh nghiệm cho bất kỳ cái công pháp gì.

Kinh Nghiệm Đan? Lâm Hải có chút mộng bức, mẹ nó, là chơi trò chơi đâu? Đây là?

Thấy đằng sau đồng dạng cũng không có yêu cầu về cảnh giới, Lâm Hải trực tiếp trước rút ra rồi lại nói!

Có muốn sử dụng không?

Sử dụng!

Lựa chọn công pháp: Một. Nguyệt Cung Tiên Âm, Hai. Thiên Nhân Thần Thông

Cái gì! Nguyệt Cung Tiên Âm cũng có thể đề bạt kinh nghiệm, đây chẳng phải là cũng có thể thăng cấp sao?

Lâm Hải thể nhưng là nhớ kỹ, sau khi học được Nguyệt Cung Tiên Âm, thì không có biểu hiện thăng cấp a?

Mà Thiên Nhân Thần Thông, sau khi học được trong đầu xác thực có cái tin tức, nhắc nhở cấp bậc trước mắt của Thiên Nhân Thần Thông là cấp 1.

Đây là có chuyện gì?

Nhất thời không hiểu rõ, Lâm Hải cũng lười suy nghĩ.

Lựa chọn hai.

Không có gì do dự, Lâm Hải trực tiếp lựa chọn sử dụng Kinh Nghiệm Đan cho Thiên Nhân Thần Thông.

Nói đùa, Thiên Nhân Thần Thông thế nhưng là công pháp của Nhị Lang Thần, tuyệt đối muốn nguru hơn so với Nguyệt Cung Tiên Âm!

Kinh Nghiệm Đan tiêu thất trong hư không, đồng thời, trong đầu Lâm Hải cho thấy một cái tin tức.

Điểm kinh nghiệm của Thiên Nhân Thần Thông gia tăng mười nghìn điểm.

Đẳng cấp của Thiên Nhân Thần Thông thăng làm cấp hai.

Ta dựa vào, thăng cấp!

Lâm Hải sáng khoái một trận!

Không biết sau khi thăng cấp về sau, có cái hiệu quả gì.

Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhân, mở!

Sau đó, ở trong bốn phía sân trường quét hình một chút.

Phốc!

Phía trước Lâm Hải đúng lúc là nhà tắm nữ sinh.

Bên trong, mấy nữ sinh đang ở dưới vòi phun vui cười đùa giỡn, rõ ràng đến mức Lâm Hải kém chút máu mũi phi nước đại.

Đậu phộng, nguru bức đại!

Vừa mới chuẩn bị lại nhìn thêm hai mắt, điện thoại liền vang.

Sau khi Lâm Hải kết nối, là Đỗ Thuần đánh tới.

“Sư phụ, Cục Công An bên kia có tin tức, Vương Dũng là bị người sai sử, muốn hại chết Liễu Sơn.”

Trong lòng Lâm Hải lạnh lẽo, quả nhiên có chuyện ẩn giấu ở bên trong.

“Chịu người nào sai sử?”

“Cái này thì bản thân Vương Dũng cũng không rõ ràng, theo gã khía báo, tối hôm qua lúc sắp tan tầm, có người hướng thẻ ngân hàng gã chuyển vào một trăm ngàn khối tiền, sau đó phát cho gã cái tin nhắn ngắn, đề gã gia hại Liễu Sơn.”

“Biết rõ.” Lâm Hải có loại dự cảm, chính mình đắc tội với Hồ Vi, không phải là Hồ Vi dòi tức giận đến trên người phụ thân Liễu Hình Nguyệt đi.

“Đúng, sư phụ...” Ngôn ngữ Đỗ Thuần có chút do dự.

“Chuyện gì? Ngươi nói!”

Lâm Hải hiện tại vẫn rất có hảo cảm đối với Đỗ Thuần, mặc kệ là người nhà bệnh nhân tập thể đến cảm tạ Đỗ Thuần, hay là Đỗ Thuần tại bệnh viện cứu giúp Liễu Sơn, không đến một khắc cuối cùng cũng không buông bỏ loại trách nhiệm, đều được Lâm Hải cảm thấy, Đỗ Thuần là một cái người thật đáng kính.

“Trước đó Bành Đào đi tìm ngươi đi?”

“Đúng!” Nhắc lên Bành Đào, Lâm Hải liền phát hỏa, bất quá Lâm Hải cũng biết, Bành Đào cũng không phải cố ý làm hỏng chuyện tốt của chính mình, ngược lại cũng không muốn cùng ông ta so đo.

“Này, ngài có thể tìm chút thời gian, giúp phụ thân y nhìn một chút hay không, ta cùng phụ thân y là lão bằng hữu nhiều năm.” Thanh âm của Đỗ Thuần mang theo một tia thương cảm, hiển nhiên là một cái người rất trọng tình cảm.

“Phụ thân y bệnh gì? Đến ngươi cũng không trị được sao?” Lâm Hải hơi kinh ngạc, nếu như ngay cả Đỗ Thuần cũng thúc thủ vô sách, bệnh này tuyệt đối không nhẹ.

“Nào chỉ là trị không được, căn bản liền bệnh gì cũng không tra được.” Đỗ Thuần thở dài ở trong điện thoại.

Lâm Hải nghĩ một hồi, “Tốt a, có thời gian ta đi qua nhìn một chút.”

Đỗ Thuần vui vẻ, “Vậy ngài nhìn thời gian nào thì phù hợp?”

“Vây liền...” Lâm Hải vừa muốn nói chuyện, con mắt mạnh mẽ trừng lên!

“Ta bên này có chút việc, quay đầu cùng người nói sau!”

Tắt điện thoại, ánh mắt Lâm Hải hiện lên một đạo hàn mang!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tìm lại mặt mũi

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải đi gấp hai bước, đi đến trước mặt Lư Lượng cùng Vương Bằng.

“Hải tử, bọn Hoàng Thiện quá khi dễ người!” Vương Bằng cùng Lư Lượng mặt mũi bầm dập, hướng Lâm Hải phẫn nộ nói.

Nguyên lai, Vương Bằng đi theo Lư Lượng qua Phảng Cổ Nhai, đi ngang qua phố chợ thạch, hai người hiếu kỳ liền vào xem.

Trong đó, có một khối đá bề ngoài rất tốt, Lư Lượng có chút ít tiền, nhất thời ngửa tay, liền chuẩn bị vỗ xuống tới chơi chơi.

Không nghĩ, Hoàng Thiện đồng dạng là sinh viên đại học Giang Nam cũng chọn trúng tảng đá kia, Lư Lượng cũng muốn, liền theo nhắc mấy lần giá.

Thẳng đến khi cảm giác được Hoàng Thiện quăng tới ánh mắt hung ác, Lư Lượng mới ý thức không tốt, vội vàng từ bỏ.

Hoàng Thiện thế nhưng là cùng Diệp Tử Minh, Triệu Khôn, Hồ Vi cùng xưng là Tứ Công Tử của đại học Giang Nam, không phải người mà Lư Lượng y chọc nổi.

Khối đá không có gì bất ngờ xảy ra bị Hoàng Thiện mua lại, nhưng khi cả qua giải thạch, bên trong đến cái lông cũng không có, trực tiếp thành một đồng gạch đá vô dụng.

Hoàng Thiện phía dưới tức giận, cảm thấy Lư Lượng cố tình nâng giá với mình, để gã không duyên cớ tổn thất thêm không ít tiền, liền trực tiếp tới chào hỏi người, đem Lư Lượng cùng Vương Bằng đánh một hồi toi bời.

Lư Lượng cùng Vương Bằng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ghen đầy bụng tức giận trở về.

Lâm Hải nghe xong, trong lòng lạnh lẽo.

Vương Bằng cùng Lư Lượng cũng là hảo huynh đệ của mình, nhất là Lư Lượng, chính mình ba năm này gia cảnh khó khăn, Lư Lượng mỗi lần mua ăn mặc cái gì, cũng không thiếu một phần cho chính mình, nghĩ đông và nghĩ hè cũng không quên mua chút quà tặng, để mình mang cho cha mẹ.

Lâm Hải ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại cũng nhớ kỹ.

Nếu là lúc trước, huynh đệ bị khinh bỉ, chính mình không có năng lực cũng liền thôi a.

Nhưng bây giờ, xưa đâu bằng nay, huynh đệ bị khi dễ, hắn Lâm Hải nhất định phải ra mặt!

“Đi, chúng ta qua phố chợ thạch!” Trong giọng nói Lâm Hải mang theo một tia lệ khí!

“Qua phố chợ thạch? Đi làm gì?”

“Tìm lại mặt mũi!”

Lư Lượng cùng Vương Bằng một mặt mừng bị ép lên xe của Lâm Hải.

Phố chợ thạch nằm tại bên trong cùng của Phảng Cổ Nhai.

Trong một cái sân rộng lớn, bày đầy những hòn đá màu sắc hình dáng lớn nhỏ khác nhau.

Có mấy cái già trẻ nam nữ, tại trước mặt những hòn đá này nghiêm túc chọn lựa.

Mà bên cạnh máy cắt đá, cũng tụ tập một đám người.

“Tăng! Tăng! Tăng!” Một cái trung niên mập lùn, hai mắt phát hồng nhìn chăm chăm vào máy cắt đá, khăn trương nắm quyền đầu, trong miệng không ngừng lầm bầm.

“Soạt!” Hòn đá vỡ vụn, cọng lông đều không có.

“Xong!” Người lùn mập phù phù ngồi xuống dưới đất, con mắt đảo một vòng, trực tiếp ngắt xiu qua.

Bên cạnh một cái máy cắt đá khác.

“Ha ha, ra lục á! Đâu móa, không nghĩ tới lão tử cũng có một ngày phát tài!” Một lão giả dơ bản vừa mới cắt ra một khối phi thủy lớn, cao hứng hoa chân múa tay, gần như điên cuồng.

Lâm Hải vừa vào phổ cuộc thạch, liền gặp được hai cái trảng diện hoàn toàn tương phản, không khỏi lắc đầu.

Trách không được có chút tiểu thuyết đều viết nói, Đồ Thạch, một mặt là Thiên Đường, một mặt là Địa Ngục.

Trước mắt, cái này chẳng phải là ví dụ sống sờ sờ sao?

“Hải tử, Hoàng Thiện đang ở chỗ đó kia.” Vương Bằng mắt sắc, liếc mắt liền phát hiện ra Hoàng Thiện ngồi tại cách đó không xa.

“Ừm?” Lâm Hải cũng nhìn thấy Hoàng Thiện, chỉ là không nghĩ tới, ở chỗ này cũng gặp được một vị cố nhân.

Sờ dĩ nói là cố nhân, là bởi vì Lâm Hải cùng người này cũng không quen biết, chỉ có duyên gặp mặt một lần mà thôi.

Đang lo lắng có muốn đi qua chào hỏi hay không, không nghĩ tới đối phương đã đi tới đây trước.

“Lâm huynh đệ, thật là khéo a, tới chơi đùa đá sao?” Diệp Tử Vũ mặt mỉm cười hướng phía Lâm Hải chào hỏi.

Lâm Hải đối Diệp Tử Vũ vẫn còn có chút hảo cảm, dù sao đánh cược tại Vạn Cổ Đường vài ngày trước, là vì Diệp Tử Vũ nói một câu, Hồ Vi mới không dám chơi xấu.

“Diệp đại thiếu cũng ở đây a.” Lâm Hải không biết tên của Diệp Tử Vũ, ngày đó thấy Hồ Vi xưng hô y là Diệp đại thiếu, cũng liền gọi theo như vậy.

“Cái gì đại thiếu tiểu thiếu, ta lớn hơn ngươi, nếu không ngươi cứ kêu ta một tiếng Diệp ca, ta gọi ngươi Tiểu Hải đi.” Diệp Tử Vũ hướng phía ghé trống bên cạnh liếc mắt một cái.

“Vây thì tốt, Diệp ca!” Lâm Hải cũng không khách khí, chào hỏi Lưu Lượng cùng Vương Bằng rồi ngồi xuống cùng một chỗ.

“Hoàng thiếu gia, bọn Lưu Lượng lại tới, muốn lại qua thu thập bọn họ một hồi hay không.” Một cái người hầu hướng phía Hoàng Thiện nói.

“Ừm?” Hoàng Thiện nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa hay nhìn thấy bọn Lâm Hải ngồi tại bên người Diệp Tử Vũ.

“Bọn họ tại sao lại ngồi cùng một chỗ với Diệp đại thiếu?” Hoàng Thiện sững sờ, “Trước chờ xem đã, đợi lát nữa lại nói.”

“Tiểu Hải a, Vương lão đối với bức họa kia của ngươi, thế nhưng là thích vô cùng a, nghe nói từ khi về Yến Kinh, mỗi lúc trời tối cũng muốn xuất ra nghiên cứu một lần.” Diệp Tử Vũ mở miệng nói.

Phốc!

Lâm Hải ngồi xuống vừa uống miếng nước, lập tức toàn bộ phun ra ngoài.

“Ưa thích liền tốt, ưa thích liền tốt, xem ra Vương lão bảo đao chưa lão a.” Lâm Hải hướng phía Diệp Tử Vũ đưa cái ánh mắt ngươi hiểu được, nhưng trong lòng thầm mắng cái Vương lão này thật là một cái lão đầu từ bất chính.

Mẹ nó, ưa thích cái cộng lông a ưa thích, cái đó dù gì cũng là một bức xuân cung đồ a.

Lão đầu tử này thế mà mỗi đêm lấy ra nghiên cứu, xem ra lão già này cũng là gia hỏa ra vẻ đạo mạo, không phải kẻ tốt lành gì a.

“A? Ha ha ha ha...” Minh bạch ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, Diệp Tử Vũ cười to một trận.

Nhất thời, giữa hai người giống như lại thân cận không ít.

“Đi, Tiểu Hải, cùng Diệp ca ngươi chọn tảng đá chơi đùa.” Lại rảnh rồi kéo một hồi, Diệp Tử Vũ chào hỏi Lâm Hải, đi đến trong đồng đá trong sân kia.

“A? Khối này không tệ!” Chỉ chớp lát, Diệp Tử Vũ đã chọn được một khối đá có bề ngoài vô cùng tốt.

“Tiểu Hải a, hôm nay khó được ngẫu nhiên gặp, tảng đá này, Diệp ca tặng cho ngươi, thế nào?” Diệp Tử Vũ cười mở miệng nói.

Lâm Hải sững sờ, chính mình cùng cái Diệp Tử Vũ này căn bản là không có giao tình gì, không nghĩ tới đối phương đối với mình lại hào phóng như vậy.

Nhất thời, hảo cảm của Lâm Hải đối với Diệp Tử Vũ lại tăng thêm không ít.

Lâm Hải ngó ngó tảng đá kia, trong lòng nhất động.

Vừa vặn thử một chút Thiên Nhân Thần Thông của chính mình có hiệu quả hay không.

Mặc niệm một câu: Thiên Nhân, mở!

Chỉ một thoáng, hai mắt Lâm Hải bật kín một tầng ánh sương màu lam mà người thường vô pháp phát giác.

“Diệp ca, nếu như ngươi thật muốn đưa tặng ta một tảng đá, không bằng để cho chính ta chọn lựa một khối như thế nào?” Lâm Hải nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía Diệp Tử Vũ mỉm cười nói.

“Ha ha, đương nhiên không có vấn đề, bất quá cũng phải tiết kiệm tiền cho Diệp ca ngươi a.” Diệp Tử Vũ coi là Lâm Hải sợ tảng đá kia quá quý giá, dù sao từ bên trên bề ngoài nhìn vào, trong sân này hẳn là không có tảng đá nào có giá cả cao hơn tảng đá này.

Diệp Tử Vũ không khỏi, đối với Lâm Hải hiểu chuyện không tham lam như thế rất là yêu thích.

Lâm Hải hơi hơi gật gù đầu, dùng Thiên Nhân Thần Thông, tùy ý quét qua mấy tảng đá.

“Liên nó đi!” Lâm Hải đi đến trước mặt một khối đá nhỏ thô ráp có kích cỡ như nắm tay.

Diệp Tử Vũ sững sờ, sau đó ghen cười nói: “Ta nói Tiểu Hải, bảo ngươi tiết kiệm tiền cho Diệp ca, nhưng cũng không phải thế này a?”

Lâm Hải lắc đầu, “Diệp ca ngươi quá nhạy cảm, tảng đá này, so sánh với tảng đá vừa rồi của ngươi kia đáng tiền hơn nhiều.”

“Ồ?” Diệp Tử Vũ nhìn Lâm Hải biểu lộ chắc chắn như thế, nhất thời có chút không nghĩ ra.

“Hừ, đàn ông!” Hoàng Thiện ở cách đó không xa, khinh bỉ cười một tiếng, đi tới.

“Diệp đại thiếu, nếu như tảng đá trước đó ngài không muốn, vậy tiểu đệ ta liền mua xuống.”

Diệp Tử Vũ vừa muốn mở miệng, Lâm Hải vội vàng giả trang ra một bộ biểu lộ nịnh nọt nói nói: “Nếu Hoàng thiếu gia coi trọng, vậy liền để cho Hoàng thiếu gia lấy đi.”

“Hừ!” Tâm lý Hoàng Thiện càng thêm khinh thường, “Vậy liền không khách khí.”

“Tiểu Hải, cái này...” Sau khi Hoàng Thiện rời đi, Diệp Tử Vũ hơi kinh ngạc nhìn sang Lâm Hải.

Lúc đầu tảng đá kia, Lâm Hải không muốn, thì chính y cũng muốn mua xuống.

Chơi đá nhiều năm như vậy, Diệp Tử Vũ xem xét liền biết rõ, xác suất tảng đá kia ra lục phi thường lớn.

Cái này tương đương với nhặt tiền a.

“Chờ một chút liền biết rõ.” Lâm Hải lộ ra một cái biểu lộ sâu xa khó hiểu.

Chọn tốt đá, Diệp Tử Vũ thay Lâm Hải giao tiền.

Tặng đá Lâm Hải chọn kia, mất sáu ngàn khối tiền, mà khối của Hoàng Thiện, cũng mất bốn mươi tám ngàn khối tiền.

“Đi, đi qua cắt đi.” Diệp Tử Vũ cũng muốn nhìn một chút, trong hồ lô của Lâm Hải đến cùng bán thuốc gì.

Hai tảng đá của Lâm Hải cùng Hoàng Thiện, để cùng một chỗ vận đến bên cạnh hai cái máy cắt đá.

“Mở cho ta a!” Hoàng Thiện khinh thường liếc mắt vào khối đá nhỏ xấu xí của Lâm Hải mấy cái, hướng phía sư phụ cắt đá nói nói.

“Ta khối này, cũng cắt.” Lâm Hải không cam lòng yếu thế.

Thấy lại có người cắt đá, nhất thời bốn phía vây đến một đám người.

“Ai nha, tảng đá kia, khả năng ra lục cơ hồ là trăm phần trăm a!”

“Đúng đấy, nhìn cái bề ngoài này, phi thủy bên trong tuyệt đối không nhỏ.”

“Vị bằng hữu này, có thể đem tảng đá kia chuyển nhượng cho ta hay không? Ta ra năm vạn.”

Mọi người chỉ là nhìn một chút, liền nhao nhao vây quanh ở bên người Hoàng Thiện, nhìn chăm chăm vào tảng đá của Hoàng Thiện kia, nghị luận ầm ĩ.

Thậm chí, cũng có người ra giá cao cầu mua.

Nghe mọi người nghị luận, trong lòng Hoàng Thiện đắc ý một trận, ngoẻo đầu liếc mắt một cái sang tảng đá của Lâm Hải bên cạnh kia.

Trừ ba người bọn Lâm Hải cùng Diệp Tử Vũ ra, đến cái người xem đều không có.

“Hừ, ngu ngốc!” Trong lòng Hoàng Thiện hừ lạnh một tiếng.

“Tăng!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người nhao nhao đem ánh mắt tập trung ở trên tảng đá của Hoàng Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Không làm sẽ không phải chết

Tảng đá của Hoàng Thiện kia, vừa xuống một đao nhàn nhạt, liền lộ ra một mảnh lục sắc.

Đám người vây xem nhất thời hưng phấn lên, giống như cái tảng đá này là của bọn họ.

Hoàng Thiện sắc mặt vui vẻ, “Nhanh lên giải a!”

Sư phụ cắt đá, mức một gáo nước gội lên qua, nhất thời màu lục càng thêm rõ ràng.

Diệp Tử Vũ ở bên cạnh nhìn lấy, nói thầm một tiếng đáng tiếc.

Đồng thời, nhìn tảng đá trước mặt Lâm Hải một chút, một đao hạ xuống, đến cọng lông đều không có, nhất thời lác đầu.

Lâm Hải vẫn không chút hoang mang, nhìn chăm chăm vào tảng đá trước mắt kia.

“Sư phụ, tiếp tục cắt.”

“Vị huynh đệ kia, ta ra mười vạn, mua tảng đá của ngươi, thế nào?”

“Ta ra mười lăm vạn, anh em, ngươi bây giờ bán cho ta, thế nhưng là thuần kiếm lời hơn mười vạn a, không có bất kỳ cái mạo hiểm gì.”

Người vây xem, đã bắt đầu nhao nhao ra giá, muốn mua tảng đá của Hoàng Thiện.

“Không bán, bao nhiêu tiền cũng không bán!” Hoàng Thiện cao hứng đến mức miệng đều sắp ngoác đến lỗ tai.

Lâm Hải bên này, lại là một đao hạ xuống, vẫn là một lớp bụi sắc, nhìn không đến bất luận cái hi vọng gì.

“Tăng, tăng, tăng lớn cho ta!” Bên Hoàng Thiện kia, con mắt cũng lục, gắt gao nhìn chăm chăm vào tảng đá của chính mình.

“Rắc!” Lại là một đao hạ xuống.

“WTF, tình huống như thế nào!” Người vây xem lập tức toàn bộ đều sửng sốt.

Tảng đá của Hoàng Thiện kia, cũng không có giống như tượng tượng của mọi người, xuất hiện màu lục, tương phản, lại là một mảnh màu xám.

Tia lục trước đó kia, hoàn toàn là giả tượng, mỏng cùng cọng tóc không sai biệt lắm.

“Đầu móa, chuyện gì xảy ra?” Hoàng Thiện phảng phất như bị tưới một chậu nước lạnh, tâm một chút liền mát lạnh một nửa.

“Tiếp tục cho ta a!” Hoàng Thiện không cam tâm hô nói.

Lại là mấy đao hạ xuống, vẫn như cũ là một mảnh u ám.

Thẳng đến một đao cuối cùng hạ xuống, tảng đá biến thành một đồng đá vụn.

“Xuy!” Mọi người vây xem, nhất thời một mảnh im ắng.

“Đầu móa, còn tưởng rằng phải tăng lớn đây.”

“May mắn anh em này không thể bán ta, nếu không còn không phải thua thiệt chết!”

Trên mặt Hoàng Thiện là một mảnh tái nhợt, thiên a, nhìn bề ngoài rõ ràng là tăng, như thế nào lại là một khối rác rưởi?

Quay đầu lại nhìn Lâm Hải, bên trên cũng đều là màu đen xám, không có một tia dấu hiệu tăng.

Tâm lý Hoàng Thiện thoáng thẳng băng một chút.

Cái khối này của chính mình đều không ra, đàn độn này chọn khối kia nếu có thể ra, liền như thấy quý.

“WTF, tăng!” Hoàng Thiện đang nghĩ ngợi, sau lưng liền có một cuồng hòng, đem gã dọa đến khẽ run rẩy.

Mọi người phản phật một tiếng, tất cả đều vây quang tăng đá của Lâm Hải.

Ta dựa vào, một mảnh lực lớn như vậy!

Loại tăng đá rác rưởi này cũng có thể ra lực? Gã thật không thể tin!

“Huynh đệ, bán cho ta đi, hai mươi vạn!”

“Ta ra ba mươi vạn!”

Hai người trước đó muốn mua tăng đá của Hoàng Thiện, lại tới chỗ Lâm Hải ra cái giá này.

Trên mặt Lâm Hải, cũng bắt đầu lộ ra một tia mỉm cười hiểu ý.

Hoàng Thiện tức đến cái mũi cũng lệch ra.

“Hừ, bây giờ đã cao hứng còn có chút quá sớm đi.”

Không ai để ý tới lời nói không âm không dương của gã, lực chú ý của mọi người đều đã tập trung đến trên tăng đá của Lâm Hải.

Rắc!

Theo một đao sau cùng rơi xuống, một khối phi thúy lớn chừng bàn tay, hiện ra ở trước mặt mọi người.

“WTF, một khối to tốt!”

“Anh em, bán hay không, ra cái giá đi!”

“Huynh đệ, ta là công ty Châu Báu Trăn Mỹ, khối phi thúy này chúng ta muốn thu mua, giá cả nói tốt.”

Lâm Hải hướng phía mọi người mỉm cười ra hiệu, nói nói: “Mọi người trước không vội, ta còn muốn chọn thêm mấy tăng đá, đến lúc đó liền cùng bán.”

“Hừ, nói giống như mỗi tăng đá đều có thể ra lực vậy.” Tâm lý Hoàng Thiện khó chịu, xem thường nói.

Lâm Hải nhìn Hoàng Thiện một chút, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Lão tử là đến xuất khí cho huynh đệ, không hung hăng hô ngươi một trận, chẳng phải là tiện nghi cho ngươi sao?

Diệp Tử Vũ hơi kinh ngạc nhìn hai tăng đá đã thành khối vụn trên mặt đất, lại nhìn Lâm Hải.

“Tiểu Hải, xem ra ngươi đối với cái này chơi rất sâu a.”

“Diệp ca quá khen, ta là lần đầu tiên chơi cái này.”

Diệp Tử Vũ trực tiếp cho Lâm Hải cái mắt trắng, lần thứ nhất chơi? Đùa ta đấy à!

Lâm Hải nhún nhún vai, cái này nói thật, tại sao không ai tin.

“Đi, Diệp ca, chúng ta lại chọn mấy khối.”

Diệp Tử Vũ cũng rất tò mò, Lâm Hải đến cùng là thật hiểu, hay là may mắn.

Bồi tiếp Lâm Hải đến trong sân đá đi một vòng, Lâm Hải lại chọn ba khối đá.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị thanh toán, liền bị Diệp Tử Vũ ngăn lại.

“Đợi chút nữa, Tiểu Hải, tiền này ta tới trả, tăng tính cho ngươi, bồi coi như cho ta.”

Ba khối đá mà Lâm Hải chọn này, có hai khối Diệp Tử Vũ cũng không coi trọng, nhưng vẫn là chủ động muốn thay Lâm Hải trả tiền.

Đổi một cái bằng hữu vừa mới quen như thế, cũng xác thực không thể nói.

Lâm Hải sao có thể để Diệp Tử Vũ xuất tiền a, hôm nay mới là lần gặp mặt thứ hai, người ta đã đủ ý tứ.

Thế nhưng là nhìn ánh mắt kiên quyết của Diệp Tử Vũ, Lâm Hải biết rõ, muốn không đáp ứng, Diệp Tử Vũ khẳng định không đồng ý.

“Như vậy đi, Diệp ca, tiền người ra, tăng hai chúng ta chia đều, bồi tính toán cho Diệp ca người.”

“Ha ha, tốt, cứ định như vậy đi!”

Đem ba khối đá vận chuyển đến bên cạnh máy cắt đá, mọi người lại nhao nhao vây quanh bốn phía.

“Cắt đi.” Lâm Hải nhàn nhạt phân phó.

“Hừ, trang giống như trứng hai trăm năm mười tám vạn vậy, coi là mỗi lần vận khí của người cũng tốt như vậy a.”

Hoàng Thiện bữu mỗi một cái, khinh thường nói thảm một câu, nhưng cũng theo người khác lại gần vây xem.

“Đậu phộng, tăng!”

“Khối bên này cũng tăng!”

“Còn có khối này, khối này cũng tăng!”

Chỉ chốc lát, đám người liền oanh động.

Diệp Tử Vũ miệng há to, nhìn chăm chăm vào Lâm Hải giống như nhìn quái vật.

“Hải tử, người không phải là từ trong khe đá nhảy ra đi, đối với tảng đá liền tinh thông như vậy!”

“Nói gì thế, Diệp ca, từ trong khe đá đi ra, đó là Hải Tử (*Ngộ Không)!”

Tâm tình Lâm Hải cũng tốt, tính cả khối phi thủy trước đó để cùng một chỗ, bán ra hơn ba trăm vạn.

Lúc chia tiền, Diệp Tử Vũ chết sống không muốn, tại dưới Lâm Hải kiên trì, miễn cưỡng thu một trăm vạn.

Lâm Hải ngẫm lại, lại chuyển cho Lưu Lượng cùng Vương Bằng mỗi người năm mươi vạn.

Người gặp có phần mà!

Lâm Hải hào phóng, để những cái vây xem kia mắt cũng hồng, từng cái chạy tới cùng Lâm Hải lôi kéo làm quen, cầu kết giao.

Đậu móa, có người bằng hữu như thế, trở thành thô hào cũng ở trong tầm tay a.

“Cảm tạ, Hải tử!” Năm mươi vạn không phải số lượng nhỏ, Lưu Lượng tuy có tiền, nhưng cũng rất cảm động.

Vương Bằng thì càng đừng đề cập đến, trực tiếp ngốc, cầm điện thoại di động một lần lại một lần tra số dư còn lại, thì thảm trong miệng cái gì đó, không ai có thể nghe hiểu được.

“Hải tử, hôm nay Diệp ca có thể là theo chân người được nhờ.”

“Ha ha, hảo huynh đệ, có tiền cùng một chỗ kiếm lời nha.”

Hoàng Thiện ở một bên nhìn bộ dáng đắc ý của mấy người Lâm Hải, tức giận đến phôi đều sắp nổ.

“A?” Lâm Hải bỗng nhiên nghiêng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào một khối tảng đá cao lớn.

Mọi người không rõ ràng cho lắm, nhao nhao an tĩnh lại.

Lâm Hải bước nhanh đi đến phía trước tảng đá, sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia, trên mặt càng ngày càng vui vẻ.

“Lão bản, tảng đá này ta muốn, năm mươi vạn!”

Xoạt!

Một câu của Lâm Hải, mọi người nhất thời sôi trào lên.

Một khối đá, trực tiếp ra giá 50 vạn, trước đó chưa từng có!

Bất quá liên tưởng đến bốn khối trước đó của Lâm Hải đều liên tiếp ra lục, mọi người rất nhanh liền kịp phản ứng, Lâm Hải trực tiếp giá cao mua tảng đá kia, nói rõ phi thúy bên trong tảng đá kia, tuyệt đối vô cùng trân quý.

“Ta ra năm mươi năm vạn!” Nhất thời có người nhin không được, bắt đầu cố tình nâng giá.

“Ta ra sáu mươi vạn!”

“Sáu mươi năm vạn!”

“Một trăm vạn!” Lâm Hải trực tiếp hô nói.

Xoạt!

Mọi người lại là một trận ồn ào.

Bất quá đến cùng cũng không biết phi thúy bên trong có thể đáng giá bao nhiêu tiền, mọi người cũng không dám tùy tiện hô cao hơn nữa.

Thấy không ai hô, Lâm Hải hớn hơ ra mặt.

“Lão bản, tính tiền!”

“Chậm đã!”

Hoàng Thiện đứng ra.

“Ta ra một trăm mười vạn!”

Mặt Lâm Hải bá cái liền biến.

“Một trăm hai mươi vạn!”

“Một trăm năm mươi vạn!” Hoàng Thiện thấy Lâm Hải biến sắc mặt, trong lòng nhận định, bên trong tảng đá kia, tuyệt đối có bảo vật!

“Hoàng thiếu gia, có thể cho chút thể diện hay không, tảng đá này thế nhưng là ta chọn trước.” Lâm Hải cố nặn ra vẻ tươi cười, năn nỉ nói.

“Hừ, cái này phân cái gì tới trước tới sau, mua đồ vật tự nhiên là người trả giá cao là được!”

“Cái này...” Mặt Lâm Hải lộ vẻ gian nan, sau đó chợt cắn răng một cái, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn.

“Đậu móa, ta ra năm trăm vạn!”

Xoạt!

Mọi người lại một lần nữa sôi trào.

Lông cũng còn chưa có thấy, liền trực tiếp kêu giá năm trăm vạn, xem ra tảng đá kia nói không chừng có thể ra Đế Vương Lục a.

Hoàng Thiện cũng sững sờ một chút, không nghĩ tới Lâm Hải lại hô lên giá cao như vậy.

Bất quá nghĩ lại, càng là như thế, càng nói rõ tảng đá kia đáng tiền a.

Cắn răng một cái, Hoàng Thiện tiến lên một bước.

“Sáu trăm vạn!”

“WTF, quá điên cuồng a.”

“Đây thật là mua một khối đá còn không có cát sao?”

Hoàng Thiện báo xong giá, Lâm Hải không lên tiếng.

Diệp Từ Vũ thấy thế, coi là Lâm Hải không đủ tiền.

“Bây...” Y vừa muốn thay Lâm Hải báo giá, lại bị Lâm Hải kéo lại.

Diệp Tử Vũ một mặt kỳ quái.

“Tiểu Hải, không có mang đủ tiền, Diệp ca ra cho người, tảng đá kia mình không thể buông tha a.”

Chuyện khi trước, để cho Diệp Tử Vũ đối với ánh mắt chọn lựa tảng đá của Lâm Hải, thế nhưng là tin tưởng không nghi ngờ, Lâm Hải coi trọng tảng đá kia như vậy, khẳng định có lý do coi trọng, không thể để cho người khác chiếm tiện nghi a.

Lâm Hải không nói chuyện, hướng phía Diệp Tử Vũ nháy mắt mấy cái.

Diệp Tử Vũ sửng sốt, sau đó hiểu được, một mặt cô quái nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải không để ý tới y, quay đầu nhìn về phía Hoàng Thiện về mặt đau khổ nói: “Đậu móa, không có mang đủ tiền, đành phải tiện nghi Hoàng thiếu gia.”

“Ha ha, vậy ta liền không khách khí á.” Hoàng Thiện thấy Lâm Hải không tiếp tục kêu giá, lập tức cao hứng đến mặt mày hớn hở.

Giá tiền nếu lại cao hơn nữa, gã cũng là chịu không được.

Nhanh chóng tính tiền cho lão bản đang choáng váng, Hoàng Thiện hướng phía công nhân vận chuyển đá hét lớn một tiếng: “Thất thần làm gì, nhanh vận đi cật.”

Lâm Hải ở một bên, cười thầm một trận.

Có câu nói nói xong, thật sự là không làm sẽ không phải chết a!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thần Tài đen đui

“Nhanh lên, nhanh lên a!” Hoàng Thiện ở một bên không ngừng thúc giục.

Bỏ sáu trăm vạn mua tảng đá kia, trong lòng của gã cũng khản trương đến không được.

“Xi!” Lão sư cất thạch nôn ngum nước bọt vào lòng bàn tay, dùng sức xoa xoa.

Trong lòng của lão khản trương không ít hơn bao nhiêu so với Hoàng Thiện, cắt đá nửa đời người, vẫn là lần đầu cắt thứ quý giá như vậy.

Có là đồng nghiệp trong cả nước cộng lại, đoán chừng cũng không có người nào.

Đem tảng đá đặt xong, máy cắt đá đax khoác lên trên tảng đá, ánh mắt lão sư phụ lộ ra quang mang hưng phấn.

Đậu móa, một đao kia xuống dưới, mặc kệ kết quả như thế nào, về sau đủ để kể chuyện huyền diệu đối với con cháu rồi.

“Này!” Lão sư phụ hơi dùng sức, cắt xuống dưới.

Mọi người vây xem, từng cái nín thở ngưng thần, con mắt tròn thật lớn, đến nháy cũng không dám nháy một chút, sợ bỏ lỡ đánh cược có lẽ đời này cũng sẽ không gặp lại.

Nhìn lấy lưỡi đao hạ xuống, tim Hoàng Thiện cũng nhảy lên đến cuống họng.

Xoạch!

Một đao hạ xuống xong!

Mọi người đều gât gao nhìn chăm chăm vào mặt của tảng đá.

“Không thể tăng!”

Hoa một tiếng, chung quanh liên loạn.

Hoàng Thiện chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cường ép đứng vững gót chân, hướng phía đám người rống to một tiếng.

“Đậu móa, đừng ằm ỉ nữa! Cắt nữa!”

Trên đầu lão sư phụ cũng đỏ mồ hôi.

Đây chính là tảng đá bỏ sáu trăm vạn để mua được a, nếu không cắt ra, ngấm lại cũng sẽ đau lòng muốn chết.

Xoạch!

Lại là một đao!

Không thể tặng!

Hoàng Thiện chỉ cảm thấy đầu hổng một tiếng.

“Lại thêm mẹ nó một đao cho ta a!”

Một đao hạ xuống, không thể tặng!

Lại một đao, không thể tặng!

Lại là một đao, vẫn là không thể tặng!

...

Người vây xem cũng đã chết lặng, nhìn một chỗ đá vụn, vậy mà không ai nói ra lời.

“Nữa a, cắt a, khối đá này còn lớn như thế, cắt nữa đi!”

“Còn có khối này, cắt một lần nữa đi.”

Hoàng Thiện giống như phát điên, nhặt trên những miếng đá vụn hơi lớn trên mặt đất, không ngừng ném cho lão sư phụ.

Lại là mấy đao, y nguyên không thấy một điểm lục sắc.

“Cắt a, nguoi cắt nhanh cho ta a!” Hoàng Thiện cơ hồ điên cuồng hét lên.

“Vị lão bản này, thực sự không có cách nào cắt nữa, cái này cũng cắt thành đá vụn rồi.” Lão sư phụ bất đắc dĩ nói.

“Cái gì!” Hoàng Thiện nhìn chăm chăm một đồng đá vụn, sau đó mãnh liệt xoay đầu lại.

“Nguoi dám đùa ta!” Hoàng Thiện chỉ Lâm Hải, một mặt phẫn nộ.

“Hoàng thiếu gia, lời này làm sao nói? Là chính nguoi nhất định phải mua a?” Lâm Hải buông tay, vô tội nói.

“Nguoi, là nguoi cố ý cho thiết lập ván cược này cho lão tử!”

“Trò cười, ta cũng không biết tảng đá kia ra hay không ra, làm sao thiết lập cho nguoi ván cược này được?”

“Nguoi...” Hoàng Thiện tức đến kém chút ngất đi.

Lưu Lượng cùng Vương Bằng tại phía sau nhìn lấy, tâm lý cái này hà giận nha.

Đậu móa, để nguoi cuồng, dám đánh lão tử, huynh đệ của lão tử vài phút liền đùa chơi chết nguoi!

Qua hơn nửa ngày, Hoàng Thiện mới chậm rãi hạ hỏa khí xuống.

“Rất tốt, ta nhớ kỹ các nguoi!” Hoàng Thiện một mặt hung ác gật gật đầu.

“Hôm nay lão tử nhận thua, tiểu tử, chúng ta còn nhiều thời gian!”

Diệp Tử Vũ ở đây, mượn cái lá gan của Hoàng Thiện cũng không dám động thủ, đành phải lưu lại câu ngoan thoại, mang theo một đám chó săn, xám xịt rời đi.

“Ha ha, Tiểu Hải a, nguoi chiêu này cũng đủ tổn hại a.” Diệp Tử Vũ ở một bên cười rộ lên.

“Ai bảo hần khi dễ huynh đệ của ta.” Miệng Lâm Hải nhếch lên, khinh thường nói nói.

Lưu Lượng cùng Vương Bằng nghe xong, trong lòng một hồi cảm động.

Cùng Diệp Tử Vũ lại trò chuyện thêm một hồi, Lâm Hải cùng Lưu Lượng, Vương Bằng ra khỏi phố chợ thạch.

“Hải tử, anh em ngươi, bắt quá, ngươi hôm nay đắc tội với Hoàng Thiện, nhớ coi chừng a, người này đặc biệt thích sĩ diện, trong nhà lại có chút thế lực, cùng một dạng với Hồ Vi, là một trong Tứ Công Tử của trường học chúng ta...”

Lưu Lượng còn chưa nói xong, Lâm Hải liền đem lời nói tiếp nhận qua.

“Tứ Công Tử thế nào, sợ cái búa á!”

Lâm Hải miệng nhếch lên, đầu móa, Tứ Công Tử lão tử ngược lại là đắc tội hai tên.

Về tới trường học, Lâm Hải mở Wechat ra, gặp đám thần tiên đầu bí kia lại đang vây công Thần Tài.

Ngộ Không: @ Thần Tài, lão quý, trong lúc rảnh rỗi, phát cái hồng bao vui a vui a.

Na Tra: Đúng thế, Thần Tài gia đã lâu lắm không phát hồng bao a.

Lôi Thần: @ Thần Tài, ra đi, biết rõ ngươi ở!

Nhị Lang Thần: Ta phái Hạo Thiên Khuyển qua nhà lão, đem lão đuổi ra!

Hạo Thiên Khuyển: Gâu Gâu!

...

Thần Tài: Có phiền hay không a, các ngươi!

Điện Mẫu: Nha, ra ngoài rồi, nhanh phát, nhanh phát!

Đông Hải Long Vương: Ngồi đợi hồng bao.

Thái Bạch Kim Tinh: @ Thần Tài, ngươi liền phát một cái đi, của đi thay người.

Thần Tài: Phục đám vô lại các ngươi này!

Leng keng!

Đậu phộng, hồng bao!

Lâm Hải còn chưa kịp đi đoạt.

“Xoạt!”

Thanh âm tiền vàng nhập cái túi.

Thảo!

Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình đã cài hack đoạt hồng bao, vừa rồi gặp hồng bao liền kích động, cũng đã quên.

Vội vàng mở ra túi tiền nhìn một chút.

Cái gì!

Đậu phộng!

Con mắt Lâm Hải lập tức liền thẳng.

Chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức!

Ha ha, lão nhân này hôm nay làm sao lại hào phóng như vậy a, nhớ được ngày ấy bản thân mới vừa vào bầy, vận may tốt nhất bất quá cũng mới một phẩy một điểm a.

Lúc này, trong đám đã lộn xộn.

Hằng Nga: @ Thần Tài, hoàn toàn hẹp hòi như trước đây, mới không phẩy không một, quỹ hẹp hòi.

Mộc Tra: @ Thần Tài, ta cũng là không phẩy không một, quý hợp hoi +1

Vũ Bá: @ Thần Tài, không phẩy không một, quý hợp hoi +2

Đông Hải Long Vương: @ Thần Tài, quý hợp hoi +3

Xích Cước Đại Tiên: @ Thần Tài, quý hợp hoi +4

...

Trận hình lại bắt đầu hàng.

Thần Tài: Đậu móa, tất cả cầm miệng! Lão tử phát mười nghìn điểm Công đức đầu!

Nhị Lang Thần: Phát bao nhiêu ta mặc kệ, dù sao ta liền cướp được không phẩy không một, @ Thần Tài, quý hợp hoi +5

Ngộ Không: @ Thần Tài, lão Tôn ta cũng là không phẩy không một, quý hợp hoi +6

Thất Tiên Nữ: @ Thần Tài, ta cũng chỉ cướp được không phẩy không một a, quý hợp hoi +7

...

Thần Tài: Tức chết ta, các ngươi mới là quý hợp hoi, cả nhà các ngươi cũng là quý hợp hoi!

Tin tức nhóm: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Phốc!

Ha ha ha ha...

Lâm Hải trực tiếp cười phun, quá mẹ nó sung sướng, đây quả thực là hôm qua lại hiện ra a.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Lâm Hải kết nối thông tin nhìn ghi chép một chút.

“Đậu phộng, Thần Tài!”

Nhớ tới cái vị xui xẻo này, Lâm Hải lại là một trận cuồng tiếu, ôm bụng điểm đồng ý.

Một trận thông qua, Thần Tài trực tiếp phát tới một chuỗi biểu lộ buồn bực tức giận.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thế nào, quý hợp hoi!

Đậu phộng, tin tức vừa phát qua, Lâm Hải liền hối hận.

Đậu móa, nhìn đám đậu bi kia nói chuyện phiếm thành hàng lên thuận mồm, trực tiếp đem quý hợp hoi đánh lên.

Thần Tài: Em gái ngươi...

Nhắc nhở: Thần Tài khí úc công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Tiểu Hồ Đồ Tiên:...

Lâm Hải một trận dờ khóc dờ cười, ca ca thật không phải cố ý.

Thần Tài: Người khác nói ta quý hợp hoi cũng coi như xong, ngươi cướp được chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm, chẳng những không ở trong đám giúp ta nói một câu, thế mà cũng giống như bọn họ, gọi ta quý hợp hoi, ngươi ngươi ngươi ngươi... (phía sau liên tiếp là biểu lộ phẫn nộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật có lỗi thật có lỗi, thấy bọn họ gọi, liền gọi thuận mồm.

Thần Tài: (biểu lộ buồn bực liên tiếp), giúp ta qua trong đám nói một chút đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt tốt tốt, ta liền qua.

Lâm Hải mở ra Thiên Đình quây giao dịch, trực tiếp @ toàn thể thành viên.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cái kia, thanh minh một chút a, hồng bao của Thần Tài, ta vừa mới cướp được chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức, cho nên Thần Tài không phải là quý hẹp hòi.

Thần Tài: Hừ, các ngươi cũng nhìn thấy đi.

Thần Tài vừa phát nói, trong đám lúc đầu đã an tĩnh lại, lại náo nhiệt lên.

Trư Bát Giới: @ Tiểu Hồ Đồ Tiên, ngươi cướp được bao nhiêu, có liên quan cái lông đến lão Trư ta á, dù sao lão Trư chỉ cướp được không phẩy không một, cho nên @ Thần Tài, là quý hẹp hòi!

Cự Linh Thần: Đúng thế, người khác cướp được có nhiều hơn cũng không có phần của ta, ta còn không phải chỉ cướp được không phẩy không một sao, @ Thần Tài, quý hẹp hòi +1

Dạ Du Thần: Giống như trên, @ Thần Tài, quý hẹp hòi +2

Lam Thái Hòa: Ta cũng chỉ cướp được không phẩy không một, @ Thần Tài, quý hẹp hòi +3

Lão Thọ Tinh: @ Thần Tài, quý hẹp hòi +4

...

Lâm Hải nhìn lấy trong đám bắt đầu lại dựng đội hình, cười đến dạ dày đều đau.

Thần Tài: A a a a, các ngươi...

Tin tức nhóm: Thần Tài khí ức công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Đến, lại một trăm năm đạo hạnh về không!

Lâm Hải đều nhanh cười đến đau sốc hông.

Phát cái hồng bao, liền bồi lên ba ngum máu, cái Thần Tài này, không phải đen đuôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Như thấy quỷ

Buổi chiều, Đỗ Thuần lại gọi điện thoại tới cho Lâm Hải.

“Sư phụ, không biết ngài bận rộn xong chưa, Bành Đào đang ở chỗ ta chờ đây.”

“Vậy được rồi, vừa vặn ta rảnh, một hồi liền qua.”

Lâm Hải lái xe, đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng làm việc của Viện trưởng.

“Sư phụ, người tới.” Lâm Hải vừa tiến đến, Đỗ Thuần vội vàng đứng dậy đón lấy, mang trên mặt nụ cười nịnh nọt.

Bành Đào thấy một lần, tròn cả mắt lên.

Buổi sáng Đỗ Thuần cùng ông ta nói, muốn bái Lâm Hải làm sư, ông ta còn có chút không quá tin tưởng.

Hiện tại thấy một lần, kém chút cả kính đem trông mắt rơi xuống đất.

Không khỏi, trong lòng đối việc Lâm Hải trị liệu cho cha mình, lại nhiều thêm một phần lòng tin.

Lâm Hải trực tiếp tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

“Ta đã cùng người nói bao nhiêu lần, ta còn không có đồng ý thu người làm đồ đệ, cho nên không cần loạn gọi sư phụ.” Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn.

Nghĩ tới hai cái hàng Đỗ Thuần cùng Cường đầu trọc này, Lâm Hải liền đau đầu.

Đậu móa, một cái không có cảm xúc, một cái không có IQ, ngày sau chỉ định có nhục sự môn a.

“Đúng, đúng vậy, còn đang trong kỳ khảo nghiệm, ta hiểu.” Đỗ Thuần cười theo, gật đầu một trận.

Bành Đào một mặt mộng bức.

Đậu móa, Đỗ Thuần là người thế nào a, muốn báỉ sư, người ta giống như còn không quá nguyện ý.

Cái này nếu là nói ra, ai mà tin?

“A, Tiểu Lâm a, sự tình buổi sáng, không có ý tứ.” Bành Đào cảm giác mình xưng hô Lâm Hải là Tiểu Lâm, cũng đều có chút mất tự nhiên.

“Không có việc gì.” Lâm Hải rất hào phóng khoát tay chặn lại.

“Đi thôi, đi xem bệnh nhân đi, chẳng lẽ người còn định mời cơm hay sao?”

“Đúng đúng đúng, đi xem bệnh nhân.” Đỗ Thuần cùng Bành Đào vội vàng phụ họa nói.

Trên đường đi, Lâm Hải ở phía trước một bên ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, Đỗ Thuần cùng Bành Đào đi chậm nửa bước, theo sát phía sau.

“Đậu phộng, người này có thân phận gì a, Viện trưởng cùng Cục trưởng Cục Công An, tự mình cùng đi.”

“Không rõ ràng, nhìn tuổi tác còn trẻ như vậy, hẳn không phải là cái gì lãnh đạo gì a? Đoán chừng là vị nào loại hình con cái của đại lãnh đạo.”

“Nhưng làm cho Viện trưởng cùng Cục trưởng Cục Công An cẩn thận xu nịnh, tuyệt đối là đại nhân vật!”

Mặc kệ là nhân viên công tác của bệnh viện, hay là bệnh nhân cùng gia thuộc đến khám bệnh, gặp phải tràng cảnh này, cũng đối với Lâm Hải nhìn bằng con mắt khác, nhao nhao suy đoán thân phận của Lâm Hải.

Lâm Hải tự nhiên không biết những thứ này, lái xe, đi theo xe cảnh sát của Bành Đào, một đường đi vào trước một mảnh khu biệt thự ở Đông Giao.

“Đậu phộng, Bành Cục trưởng, thật xa hoa, tham ô bao nhiêu?” Nhìn biệt thự trước mắt, Lâm Hải không che đậy miệng nói nói.

Bành Đào đang dẫn đường phía trước, nghe xong kém chút liền cắn đầu xuống bên trên đất.

Em gái người, có thể nói chuyện phiếm hay không a.

Hiện tại muốn cầu cạnh Lâm Hải, Bành Đào chỉ có thể hít sâu một hơi, nhẫn.

“Tiểu Lâm nói giỡn, lão gia tử nhà ta còn có chút cơ nghiệp, chỉ dựa vào ta, nào mua nổi biệt thự a.”

Lâm Hải một đường nhìn mảng lớn xanh sạch hóa cùng phong cảnh như họa trong khu biệt thự, trong lòng cảm khái không thôi.

Đậu móa, kẻ có tiền cũng là sẽ hưởng thụ a.

Cũng quên hỏi Cường đầu trọc, sự tình phòng trọ cho mình nghe ngóng như thế nào rồi.

Mình bây giờ hẳn là cũng xem như có chút tiền, hôm nào cũng đi vào ở biệt thự, sau đó đem cha mẹ đón về, hảo hảo hưởng hưởng hạnh phúc.

“Đến.” Bành Đào dừng lại trước mặt một chiếc biệt thự gần nhất bên trong.

Vừa vào nhà, Lâm Hải nhất thời bị sửa sang hào hoa trong phòng cùng các loại đồ dùng cấp cao trong nhà chấn kinh.

Mẹ nó a, trách không được người người đều ưa thích tiền, có tiền mẹ nó cũng thật là tốt a.

Nhìn xem người ta ở, dùng thế này, Lâm Hải cảm giác hai mươi năm mình sống lúc trước quả thực là sống uống phí.

“Hừ, đồ nhà quê!”

“Ừm?” Lâm Hải đang ngửa đầu đánh giá xung quanh, liền bị một cái thanh âm chói tai cắt ngang.

Đưa mắt nhìn lại, một cái nữ hài hơn hai mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, từ trên thang lầu đi xuống.

“Tam muội, nói chuyện thế nào vậy? Người!” Bành Đào hướng phía nữ hài răn dạy nói.

“Đại ca, đừng tưởng người lên làm cái Cục trưởng gì đó, liền muốn giáo huấn người nào thì giáo huấn người đó, còn có, đừng có cái loại người gì cũng đều mang về nhà, người xem cái đức hạnh kia một chút đi, hết nhìn đồng tới nhìn tây, không phải đồ nhà quê thì là cái gì?”

“Im miệng! Ngươi đối với Tiểu Lâm khách khí một chút, hẳn là ta mời đến chữa bệnh cho cha!”

“Chữa bệnh? Liên hẳn?” Bành Tuyết phảng phất nghe được chuyện cười cực lớn, liền cười khanh khách.

“Ngươi đừng làm rộn, đại ca, nhìn cách ăn mặc này của hẳn, cũng là tên ăn mày a?”

Đậu móa, khát cái em gái ngươi a khát cái!

Người bùn còn có ba phần hỏa khí, Lâm Hải nhất thời nhìn không được!

“Cái đàn độn này là ai vậy? Muội muội của ngươi?” Lâm Hải hướng phía Bành Đào hỏi.

“Ngươi nói người nào đàn độn! Ngươi nói người nào đàn độn đâu!” Một câu của Lâm Hải, là Bành Tuyết nhất thời dựng lông.

“Đại ca, ngươi xem một chút, ngươi mang đến là ai a, nói chuyện to hơn tục a, nhanh chóng cút ra ngoài cho ta!”

“Nhón nháo cái gì mà nhón nháo!” Lúc này, một cái nữ nhân hình thể hơi mập, đi xuống.

“Mẹ, ngươi nhìn ta đại ca, đem người nào cũng lĩnh vào trong nhà đâu!” Bành Tuyết thấy nữ nhân này, lập tức chạy qua nũng nịu nói.

“Tuyết nhi chớ hồ đồ, ngươi thường xuyên ở nước ngoài, khả năng không biết, vị này là Đỗ Viện trưởng của bệnh viện thành phố Nhân Dân, nhanh gọi Đỗ bá bá.” Chu Hiểu vội vàng chỉ Đỗ Thuần giới thiệu nói.

“Hừ! Coi như thôi đi, không với cao nổi!” Cái mũi Đỗ Thuần hừ một cái, đầu nghiêng qua bên khác.

Đỗ Thuần hiện tại đối với Lâm Hải có thể nói đã đến cấp độ sùng bái, thấy Bành Tuyết bắt kính đối với Lâm Hải, cái lão đầu bướng bỉnh này nhất thời đùa nghịch lên tính khí.

“Viện trưởng thì thế nào, còn không phải không chữa khỏi bệnh cho cha ta sao.” Bành Tuyết nhỏ giọng thầm thì một câu.

“Ngươi đùa nhỏ này.” Chu Hiểu vỗ nhẹ Bành Tuyết một chút, “Đỗ Viện trưởng, thật sự là có lỗi a, đều tại ta quá nuông chiều Tuyết nhi.”

Chu Hiểu mỉm cười hướng phía Đỗ Thuần xin lỗi, từ đầu tới đuôi đều không liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Đỗ Viện trưởng, Bành Cục trưởng, xem ra ta ở cái chỗ không quá được hoan nghênh a, ta nhìn ta vẫn là đi thôi, miễn cho chọc người ghét.” Chủ nhân có thái độ này, Lâm Hải thật tức giận.

“Đã sớm nên đi, lại không có ai lưu ngươi!” Bành Tuyết tròn mắt trừng một cái.

“Tiểu Tuyết, ngươi im miệng!” Bành Đào trừng Bành Tuyết một chút, quay đầu nhìn qua Chu Hiểu nói: “Mụ, vị này là Lâm Hải, là ta mời tới xem bệnh cho cha ta.”

Chu Hiểu nhướng mày, “Tiểu Đào, ngươi làm sao cũng bắt đầu hồ nháo.”

“Không phải, mẹ...”

“Tốt, không cần nói nữa, Tiểu Tuyết đã tới Viện Y Học của Đại Học Stanford tại nước Mỹ để mời Smith giáo sư, hiện tại đang ở trong phòng chẩn trị cho cha ngươi đâu, tin tưởng rất nhanh liền có biện pháp.”

Đậu móa, Lâm Hải thầm mắng mình một tiếng, thật sự là phạm tiện, tới một chuyến dư thừa.

Quay người, Lâm Hải liền muốn rời khỏi.

“Smith giáo sư, cha ta thế nào?” Một người Mỹ từ gian phòng lầu hai đi tới, Bành Tuyết vội vàng nghênh đón.

“Rất kỳ quái, thật rất kỳ quái!” Smith cảm tiếng Trung cứng nhắc, nói nói.

“Này, vậy ngài có thể trị hay không?” Bành Tuyết vội vàng hỏi.

“Ai.” Smith lắc đầu.

“Cái gì! Liên ngài cũng không thể trị? Ngài thế nhưng là chuyên gia chữa bệnh ưu tú nhất toàn nước Mỹ thậm chí là toàn thế giới a.”

“A? Đỗ Viện trưởng, làm sao ngươi cũng ở đây?” Smith không có trả lời vấn đề của Bành Tuyết, ngược lại nhìn Đỗ Thuần, một mặt kinh ngạc.

“Ha ha, Smith, nhaoáng một cái đã năm sáu năm không gặp đi.” Gặp lão bằng hữu, Đỗ Thuần cũng thật cao hứng.

Smith quay đầu hướng Bành Tuyết nói nói: “Có Đỗ Viện trưởng ở đây, ngại làm gì phải đem ta từ nước Mỹ đến đâu? Y thuật của Đỗ Viện trưởng, thế nhưng là tại trên ta.”

“Cái này...” Bành Tuyết nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Bệnh của Bành lão tiên sinh, tha thứ ta bất lực.” Smith lắc đầu, xuống lầu, liền muốn rời khỏi.

“Chúng ta cũng đi thôi, chẳng lẽ còn ở lại đây, chờ người ta đuổi ra ngoài sao.” Lâm Hải chào hỏi Đỗ Thuần một tiếng, quay người cũng đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Bành Đào thấy thế, vội vàng đem Lâm Hải cản lại.

“Tiểu Lâm, thật xin lỗi, là muội muội ta không hiểu chuyện, ngại cho ta cái mặt mũi, xem giúp ta cha một chút đi?”

Bành Đào năn nỉ nói, ông ta biết rõ, Lâm Hải là hy vọng cuối cùng.

“Đại ca, ngại nói cái gì đó? Ta chỗ nào không hiểu chuyện.”

“Ngươi cảm miệng cho ta!” Bành Đào gấp, cô muội muội này, thật sự là thành sự không có bại sự có thừa.

“Ta mệt mỏi, Tiểu Tuyết, giúp ta đưa tiền Smith tiên sinh cùng Đỗ bá bá của ngại đi.” Chu Hiểu quay người tiến vào phòng ngủ lầu hai.

Ngụ ý không cần nói cũng biết, đây là đang tiền khách.

Lâm Hải khó thở mà cười, mặc kệ Bành Đào ngăn cản, mang theo Đỗ Thuần đồng dạng cũng là một mặt nộ khí, rời đi biệt thự.

“Ừm?” Vừa ra cửa, Lâm Hải nheo mắt.

Đồng thời, Thiên Nhân Thần Thông, lại một lần nữa tự động mở ra.

“Quý a!” Lâm Hải hú lên quái dị, tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bị lừa đảo

Lâm Hải thề, chính mình đã lớn như vậy, nhưng chưa từng có sợ hãi qua giống như bây giờ.

Trước mặt, một cái nữ tử thiếu một cái tay, một chân, ăn mặc phục sức cổ đại, ánh mắt băng lãnh nhìn mình chằm chằm, lộ ra âm u khủng bố.

“Quý? Cái quý gì?” Đỗ Thuần kinh ngạc hỏi.

Không đợi Lâm Hải trả lời, bàn chân Nữ quý cách mặt đất, hướng thẳng đến chỗ Lâm Hải thối tới.

“Đậu phộng, không được qua đây!” Lâm Hải hoảng sợ oa oa kêu to, không ngừng lùi lại.

Tiết rằng, tốc độ của Lâm Hải, căn bản không sánh bằng Nữ quý, nháy mắt, Nữ quý liền đến trước mặt hắn.

“Ta xxx đại gia ngại!” Dưới sự kinh hãi, Lâm Hải hướng phía Nữ quý cũng là một quyền.

“Ừm?” Không nghĩ tới, một quyền tựa như đánh vào trong không khí, Nữ quý trực tiếp xuyên qua thân thể của Lâm Hải, bay vào trong biệt thự.

“Sư phụ, ngại không sao chứ?” Đỗ Thuần nâng đỡ Lâm Hải, một mặt quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Lâm Hải thở hổn hển, trợn mắt hốc mồm.

“Đại ca, ngại mau tới, cha lại phát bệnh!” Lúc này, Bành Tuyết đột nhiên từ biệt thự chạy đến, hướng phía Bành Đào đang đưa Lâm Hải cùng Đỗ Thuần hô nói.

“Cái gì?” Bành Đào giật mình, giữ chặt Lâm Hải, “Tiểu Lâm, van cầu ngại, cha cho ta một chút đi.”

“Xem con em ngại!” Lâm Hải trực tiếp đem Bành Đào hất ra, vắt chân lên cổ mà chạy.

“Quá đáng sợ a, quá đáng sợ a!” Lâm Hải vừa lái xe, trong miệng một bên không tự chủ nói thảm.

Tuy từ khi biết rõ trong đám đùa bức trong điện thoại rất thật có thể là thần tiên, Lâm Hải liền nghĩ qua, trên cái thế giới này nếu đã có thần tiên, như vậy quỷ khẳng định cũng là tồn tại.

Chỉ là không nghĩ tới là, chính mình thể mà nhanh như vậy liền gặp được.

Làm một cái phạm nhân, đối với quý có một loại cảm giác sợ hãi tự nhiên.

Lâm Hải mặc dù nhưng đã tiên đoán được quý quái tồn tại, nhưng bỗng nhiên thấy một lần, vẫn là hoảng sợ gần chết.

“Sư phụ, người thật không cứu ba của Bành Đào sao?” Đỗ Thuần tuy cũng rất tức giận thái độ của Bành gia, nhưng ông ta từ trước đến nay trạch tâm nhân hậu, không đành lòng thấy chết mà không cứu.

“Cứu mọi người, về sau đừng đề cập chuyện Bành gia với ta!” Lâm Hải đánh chết cũng sẽ không lại đi Bành gia.

Cả ngày, Lâm Hải liền mặt ủ mày chau, bên người chỉ cần hơi có chút động tĩnh, đều có thể hoảng sợ khẽ run rẩy.

“Người nha không có sao chứ, nhất kinh nhất sợ.” Vương Bằng một mặt kỳ quái hỏi.

“Bàn tử, nếu như người nhìn thấy một cái Nữ quỷ, người sẽ như thế nào?”

“Nữ quỷ? Khả khả khả khả!” Vương Bằng sờ lên cằm, cười âm thầm một trận.

“Này còn phải hỏi, đương nhiên là trước gian sau gian, gian xong lại gian! Oa cấp cấp...”

Lâm Hải quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn Vương Bằng một chút, không nói gì.

“Đậu phộng, Hải tử, người đừng cảm loại ánh mắt này nhìn ta, ta sợ hãi.” Vương Bằng đánh cái rùng mình, quay đầu đi.

Ban đêm, Lâm Hải nằm thẳng đến rất khuya, mới mơ mơ màng màng ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Hải bỗng nhiên cảm giác có người đang nhìn mình chăm chăm, nhất thời rùng mình một trận.

Mở to mắt vừa nhìn!

“Má ơi!” Lâm Hải kêu lên một tiếng quái dị, bị hù đến vọt cái liền ngồi dậy.

“Người, người, người muốn làm gì?” Lâm Hải toàn thân run rẩy nói nói.

Trước giường, Nữ quỷ mà ban ngày hắn nhìn thấy tại Bành gia, thế mà theo tới đây.

Nữ quỷ ánh mắt lạnh lùng, bờ môi ngọt ngào, tựa hồ đang nói cái gì đó.

Chỉ là, thanh âm gì Lâm Hải cũng không nghe được.

“Người đang nói cái gì? Ta không nghe được!” Lâm Hải cả gan nói nói.

Nữ quỷ đối diện một mặt mờ mịt.

Đậu móa, Lâm Hải nhìn ra, Nữ quỷ cũng không nghe được chính mình nói chuyện gì.

Hai người diễn kịch câm, nói nửa ngày, ai cũng không thể hiểu rõ đối phương muốn muốn làm gì.

Sau cùng, Nữ quỷ tức giận một trận, hướng phía Lâm Hải đánh tới!

“Má ơi!” Lâm Hải tỉnh lại, ga giường cũng bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

“Đậu phộng, lại là giấc mộng!” Lâm Hải chà chà mồ hôi trên đầu.

Mặc dù là giấc mộng, nhưng tràng cảnh trong mộng quá chân thực, trái tim Lâm Hải phanh phanh, đều nhanh từ cổ họng nhảy ra.

Nhìn xem thời gian, nửa đêm mười hai giờ vừa vặn vừa qua khỏi.

Lâm Hải hiện tại là vừa kinh vừa sợ, tỉnh cả ngủ.

Đậu móa, một màn trước đó kia, không phải là cái gọi là báo mộng đi.

Em gái ngươi, ta lại không biết ngươi, tại sao phải tìm tới ta à.

Lâm Hải sắp khóc.

Không được, dạng này không phải là biện pháp, nhất định phải tìm đồ vật trừ tà.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, mở ra Wechat.

Người thứ nhất, Lâm Hải liền nghĩ đến Ngô Không, đây chính là hộ chuyên nghiệp hàng yêu bắt quái a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đây không?

Ngô Không: Tìm lão Tôn ta có chuyện gì?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có một chuyện xin chỉ giáo, Tiểu tiên gặp được một Quỷ Quái, không biết nên làm như thế nào cho phải?

Ngô Không: Cái này dễ nói, một gậy đánh chết là được.

Lâm Hải không còn gì để nói, tốt a, coi như ta không có hỏi.

Ngẫm lại, Lâm Hải vẫn là trực tiếp mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cầu một bảo vật trừ tà, yêu cầu có thể loại trừ quỷ quái cùng một số đồ vật không sạch sẽ.

Nhị Lang Thần: Phí sức với việc này làm gì, gặp được quỷ quái, trực tiếp làm chết liền xong.

Lâm Hải một trận cuồng mồ hôi, con hàng này cũng là bạo lực cuồng a.

Đông Hải Long Vương: Quỷ quái cùng một đồ vật không sạch sẽ, nhìn thấy ta, đã sớm chạy mất tăm, còn cần loại trừ?

Thất Tiên Nữ: Liền đúng vậy a, hướng chỉ hiện tại Thiên Đình cùng Địa Phủ từ lâu đã không thông, nào còn gặp được quỷ quái a.

Đến, hỏi không! Thật sự là sâu chết!

Ngay tại thời khắc Lâm Hải thất vọng, leng keng một tiếng, lại có người phát biểu.

Trương Thiên Sur: Vì sao muốn loại trừ a, gặp quỷ quái, có thể bắt lại nuôi chơi a (phía sau là ba cái biểu lộ chảy nước miếng)

Hằng Nga: Thật buồn nôn, nuôi thứ đồ chơi kia làm gì, vẫn là Thổ Ngọc của ta tốt.

Thổ Ngọc: Chít chít chít chít.

Nhị Lang Thần: @ Hằng Nga, hôm nào tới tìm Thổ Ngọc của ngươi, để cùng Hạo Thiên Khuyến của ta phối giống xem, nhìn xem có thể sinh ra cái gì?

Hằng Nga: Mới không cần, đồ vật sinh ra còn phải nghĩ sao, tự nhiên là cầu tạp chúng!

Nếu là thường ngày, Lâm Hải nhìn thấy đám hàng này nói chuyện phiếm, đã sớm cười phun.

Nhưng bây giờ, hắn lại không để ý tới.

Hắn hiện tại, đang theo dõi ảnh chân dung của Trương Thiên Sur, kích động đến kén chút nước mắt cũng rơi ra tới.

Xoa, ca ca hoảng sợ quá nên cũng quên, trong đám có cái hộ bắt quỷ chuyên nghiệp a!

Vội vàng hướng Trương Thiên Sur gửi đi một cái yêu cầu tăng thêm bạn tốt.

Leng keng!

Wechat vừa vang, Trương Thiên Sur liền cho thông qua.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Sur, cứu mạng a.

Trương Thiên Sur: Đạo hữu, chuyện gì kinh hoàng như thế (một chuỗi biểu lộ kinh ngạc)

Lâm Hải đem sự tình gặp quỷ còn có báo mộng, cùng Trương Thiên Sur nói một lần.

Trương Thiên Sur: Đạo hữu tại Thiên Đình như thế nào lại gặp được quỷ quái? Còn có, ngươi vì sao lại sợ quỷ quái? Còn có, ngươi vì cái gì cùng quỷ quái vô pháp câu thông...

Trương Thiên Sư tựa như cái bảo bảo hiểu học, phát tới một chuỗi vấn đề.

Lâm Hải im lặng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Những sự tình này đợi lát nữa lại nói, ngươi liền nói cho ta biết, nếu như là cái phạm nhân, gặp được loại tình huống này, phải làm gì?

Trương Thiên Sư: Phạm nhân? Không có cách nào, chờ chết đi!

Em gái ngươi!

Lâm Hải bị một câu của Trương Thiên Sư, kém chút hoảng sợ đến khóc.

Bất quá, ngay sau đó, lại một cái tin tức phát tới.

Trương Thiên Sư: Trừ phi y có thể tìm tới một vị cao thủ bất quý giống như bản thiên sư, nếu không khẳng định ngòm củ tỏi.

Lâm Hải xem xét, lại lên tinh thần.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi có biện pháp nào?

Trương Thiên Sư: Biện pháp a! Kỳ thực cái Quỷ Quái này, là hình thành như thế, tại trong cơ thể con người, cũng tồn tại linh hồn, ở vào chỗ cổ họng nhân thể...

Lâm Hải trở nên đau đầu.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Xin nhờ, nói điểm chính!

Trương Thiên Sư: A, tốt a! Ngươi nói trước, chuẩn bị xử trí cái quỷ này như thế nào đi!

Xử trí như thế nào, còn có thể xử trí như thế nào? Đương nhiên là đuổi đi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Chỉ muốn hay không tiếp tục đến quấy rối ta là được.

Trương Thiên Sư: Cái này đơn giản, để y cùng con quỷ đó hỏi rõ ràng nguyên nhân là được, kỳ thực quỷ cũng là người sau khi chết, bọn họ cũng là giảng đạo lý.

Lâm Hải trợn trừng mắt một cái, không phải đã nói sao, căn bản là không có cách nào câu thông.

Trương Thiên Sư: Như vậy đi, ta cho ngươi một món bảo vật, bảo đảm loại bỏ phiền não của ngươi, đáng giá.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt, bảo vật gì? Phát tới!

Trương Thiên Sư không có gửi đi bảo vật, mà chính là phát tới một chuỗi biểu lộ cười gian.

Trương Thiên Sư: Nghe nói, trước ngươi từ chỗ Thần Tài này đoạt được chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức? Thật là khéo, bảo bối của ta liền bán cái giá này!

Em gái ngươi!

Lâm Hải kém chút khóc.

Không chơi theo dạng này a, cái này mẹ nó không phải là lừa đảo nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của sao?

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kiếm gỗ đào phiên bản bỏ túi

“Có thể bớt một chút hay không?”

Lâm Hải quá không cam lòng tâm, chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức này hẳn a ngược lại còn chưa cầm nóng tay đây này.

“Không trả giá a, thân!”

Em gái nguoi!

Trong lòng Lâm Hải có một vụn đầu thảo nê mã bôn đường mà qua.

Trương Thiên Sư lão tiểu tử này, quá hung ác a, có thể xưng là Chu Bái Bì bản hiện thực a.

Bất quá không có cách, người nào để mình bây giờ nhu cầu cấp bách cần bảo vật khu quỹ đây.

Đậu móa, nhận!

Sớm muộn cũng có một ngày, lão tử đòi lại từ nguoi cả gốc lẫn lá!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, phát bảo vật tới!

Trương Thiên Sư: Trước chuyển khoản sau chuyển hàng a, thân.

Phốc!

Ông nội nguoi!

Mở ra túi tiền!

Ngươi hướng Trương Thiên Sư chuyển khoản chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm Công đức.

Nhật, lại chỉ còn một trăm điểm a, vẫn là lúc trước để Tiêu Thanh Sơn đi nhờ xe, đàn độn u mê kiếm tới.

Trương Thiên Sư hướng nguoi gửi đi một cây kiếm gỗ đào.

Cái gì?

Thứ đồ gì, kiếm gỗ đào!

Đại gia nguoi, hồ cha a!

Lâm Hải còn tưởng rằng cho mình cái bảo bối gì, mẹ nó lại là thanh kiếm gỗ đào.

Cái này còn chơi cái cọng lông a.

Chính mình cũng không thể mỗi ngày đều cõng cái thanh kiếm gỗ đào này ra ra vào vào đi, cái này a còn không bị xem như người bị đàn độn sao.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có thể trả hàng hay không?

Lâm Hải có chút hối hận.

Trương Thiên Sư: Bảo vật bán ra, không chấp nhận đổi. (phía sau là ba cái biểu lộ cười xấu xa)

Được, nguoi lợi hại!

Ngươi nha chờ đó cho ta!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng, đồ vật đều đã mua, hối hận cũng vô dụng, xem trước một chút rồi nói sau.

Mở ra túi càn khôn, một thanh kiếm gỗ đào tinh xảo xuất hiện tại bên trong ô trống.

Kiếm gỗ đào: Pháp bảo khu quỹ do Trương Thiên Sư chế tạo, Thiên Tiên trở lên đều có thể sử dụng.

Phốc!

Ta làm đại gia nguoi!

Thật sự là Nhật chó, mẹ nó Thiên Tiên trở lên mới có thể sử dụng! Sớm không nói a!

Vậy mình chẳng phải là mua cái thiêu hỏa côn sao! Có cái cái búa dùng?

Không được, nhất định phải trả hàng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thiên Sư, bảo bối này của ngươi phải là Thiên Tiên trở lên mới có thể sử dụng, thế nhưng ta muốn thử mà phạm nhân có thể sử dụng a.

Trương Thiên Sư: Trên Thiên Đình chúng ta thấp nhất đều là Thiên Tiên a, ngươi tại sao phải cần đồ cho phạm nhân? (một cái kinh ngạc biểu lộ)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ta thân ở bên trong một cái bí cảnh, pháp lực bị hạn chế, bây giờ không khác gì phạm nhân a.

Trương Thiên Sư: WTF, ngươi cũng quá khổ bức đi. Bất quá không quan hệ, cái kiếm gỗ đào này, phạm nhân cũng có thể dùng, chỉ là công năng bị hạn chế mà thôi, nếu như ngươi chỉ là vì khu trừ quỷ mị, thì đủ dùng, mang nó lên, quỷ mị bình thường vô pháp tiếp cận ngươi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thật sao? Cũng không thể gạt ta!

Lâm Hải cảm thấy lão tiểu tử Trương Thiên Sư này cũng là cái lão hồ ly, đối với lời nói của cảm thái độ rất hoài nghi.

Trương Thiên Sư: Ngươi thử một chút xem rồi hãy nói. Nếu như không dùng được, ta chế tác miễn phí cho ngươi một thanh cho phạm nhân dùng.

Cái này còn tạm được!

Hơn nửa đêm, người trong phòng ngủ cũng đã ngủ.

Lâm Hải trực tiếp điem rút ra!

Hả?

Nhìn lấy kiếm gỗ đào trong lòng bàn tay, dài khoảng hai ba centimet, chỗ chuôi kiếm còn có cái lỗ nhỏ, phổi Lâm Hải cũng tức điên.

Em gái ngươi! Rõ ràng là cái đồ trang sức, khu cái búa quỷ a!

Hồ cha a, cái này hẳn a tuyệt đối là cái đồ giả mạo phi pháp, sản phẩm ba không a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Trương Thiên Sư, ngươi đi ra cho ta (phía sau là ba cái biểu lộ phẫn nộ)

Trương Thiên Sư: Thế nào?

Lâm Hải trực tiếp chụp ảnh thanh kiếm gỗ đào bỏ túi trong tay này, phát qua.

Trương Thiên Sư: Có vấn đề gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ngươi cảm thấy nó có thể khu quỷ sao? (phía sau là ba cái biểu lộ phẫn nộ)

Trương Thiên Sư: Ai nha, ta cũng đã nói, công năng sẽ bị hạn chế, chỉ có rút vào Tiên Khí, mới sẽ biến thành kiếm gỗ đào chính thức, bất quá bây giờ cái dạng này, khu quỷ là không có vấn đề, ngươi coi nó là vật trang sức đeo trên cổ là được, yên tâm đi.

Đậu móa, tuyệt đối đừng gạt ta!

Lâm Hải phiền muộn một trận, cảm thấy mình giống như lỗ lớn.

Đem trang sức mua được từ hàng vỉa hè trên cổ mình tháo xuống, dùng dây vải đỏ đem kiếm gỗ đào đeo vào.

Trước đeo lên, nhìn xem hiệu quả rồi nói sau.

Kiếm gỗ đào nho nhỏ tiếp xúc ở ngực, Lâm Hải nhất thời cảm thấy một cổ mát lạnh đánh tới, đầu giống như thư thái không ít.

A? Nói không chừng thật là có điểm hiệu quả đâu?

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải mới ngủ thật say.

Ngày thứ hai tỉnh lại, thái dương cũng đã lên rất cao, Lâm Hải dứt khoát cũng không đi học nữa.

Mở ra túi càn khôn trước, nhìn một chút hack đoạt hồng bao hôm nay đoạt cho mình cái gì.

Linh Thú Đan: là đan dược cho Linh thú ăn.

Thảo, không có tác dụng gì a, chẳng lẽ chính mình trộm đi đút cho Linh thú a? Nhưng là muốn trộm cũng không có địa phương trộm được a.

Lâm Hải cũng lười rút ra, trực tiếp ném vào túi càn khôn mặc kệ.

Ngắm lại, Lâm Hải lại phát cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Hinh Nguyệt, em đang làm gì thế?”

“Tại bệnh viện đâu, tôi đón cha em về nhà, Đổ Viện trưởng nói bệnh tình của cha em đã ổn định, không cần tiếp tục nằm viện, có thể tiếp về nhà, mỗi ngày tự mình mua nước muối sinh lý để duy trì sinh cơ là được, dạng này có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.”

“Móa, vậy sao em không gọi anh?”

“Mẹ em nói đã làm phiền anh đủ nhiều rồi.”

“Lời này nói sao, con rề nhà mình, sợ phiền phức cái gì?”

“Chán ghét, anh mới không phải là con rề nhà em đâu.”

Lâm Hải mặc xong quần áo, đơn giản rửa mặt xong, xuống lầu lái xe, liền chạy bệnh viện.

Vừa vào bệnh viện, chỉ thấy có mấy người nam nữ, đẩy giường băng ca khóc lóc đi tới.

Trên giường băng ca, có nằm một người, trên thân phủ vải trắng, rất rõ ràng, đã chết.

Lâm Hải cũng không để ý, bệnh viện có ngày nào mà không có mấy người chết đây.

Lúc cùng những người này gặp thoáng qua, Lâm Hải trong lúc vô tình vừa nghiêng đầu.

“Ủm? Cái dây xích trên cổ lão nhân này là để làm gì?”

Lại hướng bên cạnh lão đầu xem xét!

Ngọa tào!

Lông tơ toàn thân Lâm Hải cũng đứng lên.

Chỉ thấy một người mặc trường bào màu đen, mang theo cái mũ ống nhọn màu đen, nam nhân sắc mặt trắng bệch, trong tay cũng đang mang theo một sợi dây xích, bên xích sắt kia, liền là trên cổ lão đầu lúc trước kia.

Mẹ nó, cái này không phải một cái quý dạng cùng Hắc Vô Thường trong TV sao!

Lại như thấy quý a!

Giữa ban ngày, Lâm Hải liền cảm thấy gió lạnh suru suru thổi qua cột sống.

Dọa đến vội vàng hướng sang bên cạnh né tránh.

Nhưng cái Hắc Vô Thường này liền chuyên môn theo = Lâm Hải đối nghịch, trực tiếp hướng phía Lâm Hải mà đến.

Em gái nguoi a! Lâm Hải phiền muộn đến hổng.

Muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh!

“Ông!”

Ngay tại thời điểm Lâm Hải cảm giác Hắc Vô Thường cũng đụng trên người mình, bỗng nhiên một tia sáng ở trên ngực tỏa ra, đem Lâm Hải bao ở bên trong.

Hắc Vô Thường cùng lão đầu kia tựa hồ cực kỳ hoảng sợ đối với cái ánh sáng này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, thân thể trực tiếp bị đẩy lùi, ngã quăng xuống đất.

Sau khi bò dậy, hai người trù hoảng sợ, còn có một mặt mờ mịt, tựa hồ căn bản không biết vừa rồi đã phát sinh cái gì.

“Ngọa tào, thoái mái a!” Lâm Hải biết rõ, là cái kiếm gỗ đào nhỏ ở ngực kia có tác dụng.

“Ha ha, không nghĩ tới Trương Thiên Sư hàng này, thật không có lừa gạt mình.”

Có kiếm gỗ đào hộ thể, lá gan Lâm Hải cũng lớn chút, vươn tay ở trước mắt Hắc Vô Thường lắc lắc.

“A? Y không thấy mình?”

Lâm Hải kỳ quái một trận, hôm qua tên Nữ quý đó tuyệt đối là có thể nhìn thấy chính mình.

Đúng, Thiên Nhân Thần Thông của chính mình giống như không có mở ra, làm sao lại nhìn thấy quý?

Đậu móa, toàn là quái sự!

Nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Hải cũng lười suy nghĩ.

Tiếp tục lên lầu, trước tiên đem cha vợ tương lai tiếp về nhà rồi lại nói.

Địa Phủ, Sở Giang Vương!

Cầm điện thoại di động lên, phát một cái tin tức cho Sở Lâm Nhi.

“Lâm nhi, Sư Giả Câu Hồn số bảy, vừa nhận phải công kích, con tranh thủ thời gian đi qua nhìn một chút!”

Sở Lâm Nhi tra mấy ngày, cũng không có một tia manh mối liên quan tới người thi triển Kim Châm Độ Hồn, đang ở trên đường gần chỗ bệnh viện buồn bực ngán ngẩm tung bay.

Thu được tin tức của Sở Giang Vương, con mắt Sở Lâm Nhi nhất thời sáng lên.

“Ha ha, đến sinh hoạt a, rốt cục không cần lại nhàm chán như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ta so với ta tỷ còn lớn hơn

Lâm Hải trực tiếp tìm Đỗ Thuần muốn chiếc xe, đem Liễu Sơn đưa đến trên xe.

Về sau, Lâm Hải lại bận trước bận sau, giúp đỡ xử lý thủ tục xuất viện, để mẹ con Liễu Hình Nguyệt cảm động một hồi.

“Tiểu Nguyệt a, con cùng mẹ nói, Tiểu Hải có phải đang theo đuổi con hay không a?”

“Nói cái gì đó, mẹ.” Liễu Hình Nguyệt then thùng cúi đầu xuống, nhưng trong lòng một trận ngọt ngào.

Biết con gái không ai bằng mẹ, Triệu Phương xem xét biểu lộ của nữ nhi, liền đoán cái tám chín phần mười.

“Tiểu Nguyệt a, những ngày này mẹ đã quan sát, đứa nhỏ Tiểu Hải này không tệ, lại giúp nhà mình bận bịu nhiều như vậy, nếu như con cũng có ý mà nói, mẹ sẽ nghe con.”

“Ta mới không có ý đâu với hắn đâu, cũng là cái đại lưu manh, đại bại hoại!”

“Ai là đại lưu manh, đại bại hoại a?” Đúng lúc, Lâm Hải đi tới.

“Ai hỏi thì là người đó.” Liễu Hình Nguyệt lườm hắn một cái.

Lâm Hải không còn gì để nói, đây là chọc ai gây người nào a.

Bọn Lâm Hải vừa rời đi, Sở Lâm Nhi liền xuất hiện tại giữa không trung của bệnh viện.

“Công chúa điện hạ?” Hắc Vô Thường gặp, vội vàng hành lễ.

“Là người bị tập kích? Có thấy rõ là ai làm hay không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ ràng, lúc đầu thuộc hạ đang khóa linh hồn đi lại bình thường, bỗng nhiên toát ra một tia sáng, đem ta bắn ra, về sau đường ánh sáng này liền biến mất không thấy gì nữa.”

“Người là nói, trừ ánh sáng, người cái gì cũng không thấy được?”

“Đúng.”

Sau khi Hắc Vô Thường rời đi, Sở Lâm Nhi nắm vuốt cái cằm nhỏ nhỏ, một trận suy tư.

“Kỳ quái, vì sao từ trong trống rỗng lại xuất hiện ánh sáng đâu? Cái gì cũng không thấy được, chẳng lẽ là phạm nhân gây nên?”

Trong mơ hồ, Sở Lâm Nhi có loại dự cảm, cái đường ánh sáng này, nói không chừng có quan hệ cùng cái người thi triển Kim Châm Độ Hồn kia.

Tại trên không của toàn bộ bệnh viện xoay quanh một vòng, không có phát hiện bất cứ dị thường nào, Sở Lâm Nhi liền không có cách nào.

Đem Liễu Sơn đưa về nhà, Triệu Phương đem Liễu Sơn dàn xếp trên giường.

Trước kia Triệu Phương đã làm qua y tá tại phòng khám bệnh tư nhân, truyền dịch là không thành vấn đề, trực tiếp đem nước muối sinh lý truyền vào trong cơ thể Liễu Sơn.

Lâm Hải ngồi tại bên giường Liễu Sơn.

“Ừm? Tại sao có thể có bóng chồng?” Lâm Hải coi là hoa mắt, xoa xoa con mắt, lại nhìn.

Ta dựa vào, thật có bóng chồng!

Đây là cái tình huống gì?

Trên giường thế mà nằm hai cái Liễu Sơn, chỉ bất quá hai cái Liễu Sơn này, là chồng chồng lên nhau.

Thật kỳ quái a?

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới tràng cảnh gấp quỳ trước đó tại bệnh viện.

WTF, cái bóng chồng này không phải là linh hồn của Liễu Sơn đi.

Không sai, khẳng định là vậy!

Ngô Không cùng Thỏ Ngọc cũng nói, người thực vật kỳ thực cũng là nhục thể cùng linh hồn tách rời sao?

Nếu như hai cái này đều là Liễu Sơn, một cái là nhục thể, một cái là linh hồn, lại vừa lúc không có hoàn toàn trùng hợp, không phải là triệu chứng người thực vật sao?

Vì nhìn rõ ràng hơn một chút, Lâm Hải cúi người xuống, mặc niệm một tiếng: Thiên Nhân, mở!

Chỉ một thoáng, hai mắt Lâm Hải, bốc lên làn sương xanh.

Quả nhiên là, một cái là linh hồn, một cái là nhục thể!

Lần này Lâm Hải nhìn thật sự rõ ràng.

“Lâm Hải, anh nhìn chăm chăm vào cha em làm gì đấy?” Liễu Hình Nguyệt đi tới, buồn bực nói nói.

“A? Không có gì, anh...”

Phốc!

Con mắt Lâm Hải lập tức thẳng, nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt.

Đậu phộng, thật trắng, thật lớn, rất muốn sờ a!

“Uy, anh nhìn cái gì đấy?” Thấy Lâm Hải nhìn chăm chăm vào bộ vị mẫn cảm của mình, khuôn mặt Liễu Hình Nguyệt đỏ lên.

Đi tới, then thùng đập nhẹ một chút vào bả vai Lâm Hải.

Một dòng nước nóng lao thẳng đến bụng dưới của Lâm Hải, hận không thể nhào tới, hung hăng bóp hai cái mới đã nghiền!

“Àm!” Lúc này, cửa bị mở ra, một cái nữ hài tết tóc đuôi ngựa, cùng Liễu Hình Nguyệt giống nhau đến bảy phần đi tới.

“Mẹ, cha đã đón trở lại chưa?” Nữ hài vào nhà, để cặp sách xuống, liền chạy vào phòng ngủ.

“Tỷ, cha thật không có chuyện?” Nữ hài vừa vào phòng ngủ, thấy Liễu Sơn nằm ở trên giường, liền nắm lấy tay Liễu Hình Nguyệt, kinh hi hỏi.

“Không có việc gì, cũng là tạm thời xin vô pháp tình lại.”

“Đúng, Lâm Hải, đây là em gái ta, Liễu Hình Tình, Hình Tình, đây là Lâm Hải, em gọi Hải ca đi.”

Liều Hình Tình quay đầu, chuẩn bị cười theo Lâm Hải chào hỏi.

Nhưng xem xét cái dạng kia của Lâm Hải, sinh sinh đem lời nuốt trở về.

Chỉ thấy Lâm Hải, miệng há thật to, hai mắt căng tròn, ánh mắt không ngừng du đãng ở trước ngực hai tỷ muội các nàng.

“Đậu phộng, cái này quy mô tương xứng a!” Lâm Hải một bộ trư ca, nước bọt đều nhanh chảy xuống.

“Tỷ, ta cảm giác hẳn không giống người tốt!” Liều Hình Tình cảnh giác hướng Liều Hình Nguyệt nhỏ giọng nói nói.

Liều Hình Nguyệt cũng tức giận, cái Lâm Hải này, ngay trước mặt muội muội mình, sao có thể thất thố như vậy.

“Uy, nhìn đủ chưa!”

“Chưa đủ đâu.” Lâm Hải vô ý thức đáp một câu, lời vừa ra khỏi miệng, liền biết rõ hỏng.

Quả nhiên, Liều Hình Tình hừ một tiếng, đi ra ngoài.

WTF, hỏng, làm sao liền đem cô em vợ đắc tội rồi.

“Lưu manh!” Liều Hình Nguyệt trừng Lâm Hải một chút, cũng ra khỏi phòng.

Lâm Hải xấu hổ một trận, đậu móa, lão cha người ta còn nằm tại trước mặt đâu, chính mình lại nhìn hết chị em gái người ta, giống như có chút cảm thú a.

Bất quá khi cảm thú chỉ ít so với không bằng cảm thú còn tốt một chút.

Lâm Hải làm xấu cười cười.

Triệu Phương làm com đã chín, liền gọi Lâm Hải cùng hai tỷ muội Liều Hình Nguyệt ăn com.

“Hừ!” Liều Hình Tình lấy ánh mắt liếc Lâm Hải ngồi đối diện một chút, cầm chén đũa lên cúi đầu bắt đầu ăn.

“Tiểu Hải a, đến nếm thử cái này.” Triệu Phương cho Lâm Hải thêm khối thịt, cười cười nói nói.

“A di, ân, ăn ngon.” Lâm Hải một trận ăn như hổ đói.

“Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.” Triệu Phương nhìn bộ dáng ăn com của Lâm Hải, thân thiết đến không được.

“Nếu như Hình Nguyệt có thể cùng Tiểu Hải ở cùng một chỗ, cũng coi là một cái kết cục không tệ.” Triệu Phương nhìn Lâm Hải, càng xem càng hài lòng.

Thật sự là ứng câu nói kia, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thuận mắt.

Lâm Hải cũng biết nói, thỉnh thoảng khích lệ Triệu Phương vài câu, hoặc là kể chuyện cười, nhắm trúng tiếng cười của Triệu Phương liền không từng đứt đoạn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí hòa hợp, trò chuyện vui vẻ.

Liều Hình Nguyệt cúi đầu ăn com, nhìn Lâm Hải cùng mẫu thân mình ở chung tốt như vậy, trong lòng cũng là ngọt đến không được.

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru, khẳng định có ý đồ gì đó.” Chỉ có Liều Hình Tình, thỉnh thoảng lấy ánh mắt liếc trắng Lâm Hải một chút.

“Tiểu Tình a, Hải ca của con, thế nhưng là giúp nhà ta không ít việc a.” Trên bàn com, Triệu Phương thấy Liều Hình Tình một mực lãnh đạm với Lâm Hải, liền mở miệng nói nói.

“Hừ, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (*khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp. ý nói sự manh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình)!” Cái mũi tiểu nha đầu hừ một tiếng.

“Người đưa nhỏ này, làm sao nói vậy đâu? Tiểu Hải a, Tiểu Tình còn nhỏ, người chó đẻ ý a.”

“Ha ha, không có việc gì a di, Tiểu Tình xác thực còn nhỏ nha.” Lâm Hải cố ý đem chữ “nhỏ” nhấn rất nặng.

Liều Hình Tình vừa vịn ngẩng đầu, nhìn thấy tia cười xấu xa không dễ dàng phát giác nói khẽ miệng Lâm Hải, liền nhớ tới Lâm Hải trước đó có nhìn bộ ngực chằm chằm của mình cùng tỷ tỷ, nhất thời minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Lâm Hải.

“Hừ! Người nào nhỏ, ta không có nhỏ chút nào!” Liều Hình Tình tức giận ưỡn thẳng bộ ngực lên.

Phốc!

Lâm Hải kém chút đem com phun ra ngoài.

Tiểu nha đầu này, quá có ý tứ a.

“Ngươi đứa nhỏ này, hôm nay là chuyện gì xảy ra a.” Triệu Phương không rõ ràng cho lắm.

“Vâng, ngươi không nhỏ, liền so với tỷ tỷ ngươi nhỏ hơn một chút.” Lâm Hải hướng phía Liễu Hình Tinh vụng trộm lựa chọn chân mày.

“Hai đứa chúng nó kém nhau ba tuổi.” Triệu Phương không biết ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, ở một bên chen vào nói.

“Nói bừa, ta so với tỷ ta lớn hơn, lớn hơn!”

Phốc!

Một câu thạch phá thiên kinh của Liễu Hình Tinh, khiến Lâm Hải trực tiếp đem com phun ra ngoài.

Com này, không có cách nào ăn!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vì tình hữu nghị cạn ly

Trở lại túc xá, thấy Vương Bằng cùng Lưu Lượng đang chơi trò chơi.

“Bàn tử, triệu tập hạ nhân, hôm nay thứ năm, ban đêm ta mời mọi người qua Vàng Sơn Lộng Lẫy.”

Lâm Hải về nhà trước liền liền thuyết khách, một mực chứng thực xem mọi người có việc hay không.

Vừa vặn hôm nay là cái cuối tuần, mời các huynh đệ trong phòng ngủ ra ngoài một chút.

Sự tình đáp ứng, liền phải làm được, Lâm Hải rất gắng thành tín.

“Đậu phộng, quá tốt, còn tưởng rằng ngươi quên đâu?” Mọi người reo hò một trận.

“Có thể mang người nhà gia thuộc hay không?” Triệu Huy đẩy đẩy kính mắt trên mũi, yếu ớt hỏi.

“Có thể a, ngươi tốt nhất mang bạn gái người khác, nàng dâu người khác đến, như thế mới tốt.”

Thông tri mọi người, giao cho Vương Bằng, đặt phòng có Lưu Lượng phụ trách, Lâm Hải trực tiếp vung tay làm chương quỹ, đến lúc đó phụ trách tính tiền là được.

Mở điện thoại di động ra, Lâm Hải phát một cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Ban đêm anh mời bạn bè cùng phòng đi Vàng Sơn Lộng Lẫy ăn com, em cùng đi với anh đi.”

“Ừm.” Liễu Hình Nguyệt đáp ứng.

“Tốt, buổi tối bây giờ, anh đi đón em.”

“Trực tiếp tới trong nhà tiếp em đi, em hôm nay không đi trường học.”

Vừa phát xong tin tức, điện thoại của Đỗ Thuần lại đánh tới.

“Sư phụ, hôm nay Bành Đào lại tìm đến ta, đề ta cầu ngươi chữa bệnh cho phụ thân y.”

“Mặc kệ!” Lâm Hải trực tiếp tắt điện thoại.

Trị mọi người a trị! Không muốn sống sao?

Lại nói, liền với thái độ của người nhà Bành Đào này, dù cho không có cái sự tình Nữ quỷ này, Lâm Hải cũng sẽ không quản.

Hơn sáu giờ tối một chút, Lâm Hải dừng xe ở dưới lầu nhà Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt, em xuống lầu đi.” Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hình Nguyệt.

Chỉ chốc lát, Liễu Hình Nguyệt từ bên trong nhà đi ra tới.

Chỉ là, sau lưng, xin đi theo một cái bóng đèn cực lớn.

“Nhìn cái gì vậy, sợ người có ý đồ đối với tỷ của ta, nên ta qua bảo hộ tỷ của ta, không được a!” Liễu Hình Tình liếc trắng Lâm Hải một chút.

Được, ta có thể nói không được sao?

“Lâm Hải, Tiểu Tình nói sắp thi đại học, muốn đi theo thả lỏng một ít, giảm bớt áp lực.” Liễu Hình Nguyệt sợ Lâm Hải không cao hứng, vội vàng giải thích nói.

Liễu Hình Tình không quan tâm những chuyện đó, tỷ tỷ nàng còn chưa nói xong, tiểu nha đầu đã mở cửa xe, ngồi vào.

Lâm Hải nhún nhún vai, cùng Liễu Hình Nguyệt tuân tự lên xe.

“Uy, thôi lưu manh, xe này của người gọi là Land Rover đi, nghe nói hơn mấy trăm vạn?” Lên xe, Liễu Hình Tình đông ngó ngó tây sò sò trên xe, lộ ra rất kỳ.

Mặt Lâm Hải xạm lại, chính mình làm sao lại thành thói lưu manh.

“Tiểu Tình, gọi Hải ca, cái gì thói lưu manh hay không thói lưu manh?” Liễu Hình Nguyệt không cao hứng nói.

“Tỷ, ta cùng người nói, hần cũng là cái thói lưu manh, người không phát hiện, hần ngày đó nhìn chăm chăm vào bộ ngực của hai ta, còn kém chút là chảy nước miếng đây.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút quỵ cho cái tổ tông này!

Hết chuyện khác để nói rồi hay sao.

Cái xú nha đầu này, thật sự là không che đậy miệng a.

Mặt Liễu Hình Nguyệt cũng hồng, hung hăng trừng Lâm Hải một chút, sự tình kia, nàng cũng nhớ kỹ đây.

“Ta cùng người nói, tỷ, hần giúp cha, khẳng định là có ý đồ đối với người, người cũng phải cẩn thận, đừng để hần cho lừa gạt.” Liễu Hình Tình ghé vào bên tai Liễu Hình Nguyệt nói nói.

Chỉ là, thanh âm kia, dù cách xa, Lâm Hải cũng đều có thể nghe được.

“Uy, thôi lưu manh, người mua được cái xe rách này, đã lừa gạt qua bao nhiêu nữ hài?”

Lâm Hải cái này tức a, con bé này, xem ra là cùng mình đối nghịch đây.

Xem ra cái này là ấn tượng đầu tiên, thật rất trọng yếu a.

Lâm Hải lúc nào có bị thua thiệt bên trên trận chiến miệng lưỡi a.

Quay đầu lại, hướng phía Liễu Hình Tình lộ ra cái biểu lộ làm xấu.

“Nhìn cái gì vậy, hảo hảo mở xe của người đi!” Liễu Hình Tình hướng phía Lâm Hải nắm nắm nắm tay nhỏ.

“Ca ca ta lớn lên anh tuấn tiêu sái, nhất biểu nhân tài, lại có thể múa bút thành văn, bụng đầy Kinh Luân, phát phát tay, liền có vô số mỹ nữ tre già măng mọc, mãnh liệt mà đến, ca ca còn cần lừa gạt sao?” Lâm Hải bĩu môi một cái.

“Phi, không biết xấu hổ! Còn nhất biểu nhân tài đâu, rõ ràng là cái cóc ghè.”

“A? Người làm sao biết ta nữ danh là Cóc ghè? Chẳng lẽ người thăm mền ta? Ta có thể nói cho người a, người quá nhỏ, ta không muốn.” Lâm Hải quay đầu lại, sắc sắc ngắm liếc một chút vào bộ ngực của Liễu Hình Tình.

“Người mới nhỏ, thôi lưu manh!”

“A? Ta là cực kỳ nhỏ, người làm sao biết? Chẳng lẽ người nhìn lên ta?”

“Phi! Thật vô sỉ!”

“Vô sỉ là lời răn của ta, ngươi đây đều biết nói, xin nói không có thâm oán ta nha?”

“Thiếu tướng bỏ, bản cô nương mới chúm mắt ngươi!”

...

Liễu Hinh Nguyệt sắp điên, hai cái hàng trên xe này, là một đôi oan gia sao?

Lâm Hải cùng Liễu Hinh Tinh đầu miệng một đường, thẳng đến cửa lớn của rượu điểm Vàng Sơn Lộng Lẫy, mới yên tĩnh xuống.

Xuống xe, Lưu Lượng cùng Vương Bằng đã chờ ở cửa.

“Đi thôi, Hải tử, người đều đến, liền chờ ngươi.”

Vương Bằng hướng phía sau lưng Lâm Hải ngấm ngấm, một mặt hâm mộ.

Đầu mùa, thật sự là người so với người càng làm người ta tức chết, anh em liền cái bạn gái cũng không có, Hải tử lại một lần mang hai, còn đều là cực phẩm, quá không có thiên lý a.

“Hải tử, vị này là?”

Vương Bằng nhận biết Liễu Hinh Nguyệt, nhưng Liễu Hinh Tinh còn là lần đầu tiên gặp.

“Nàng a, muội muội của Hinh Nguyệt, cô em vợ của ta.” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Ai là cô em vợ của ngươi, thôi lưu manh, muốn cưới tỷ tỷ của ta, trước tiên cần phải qua cửa ải của ta đã.”

“Tốt, Tiểu Tinh, đừng làm rộn, mau vào đi thôi.” Liễu Hinh Nguyệt đỏ mặt, chặn Liễu Hinh Tinh một tiếng.

Vương Bằng tại phía sau nhìn tròn cả mắt lên.

Em gái ngươi, Hải tử ngu bức a, đây là tỷ muội ăn sạch a!

Phòng tại lầu ba của Vàng Sơn Lộng Lẫy, gian phòng rộng rãi, có thể dung nạp mấy chục người, cửa cung điện màu vàng kim theo phong cách cổ đại lấp lánh tại dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, xác thực xứng với bốn chữ Vàng Sơn Lộng Lẫy.

Lâm Hải vừa tiến đến, tất cả mọi người liền đứng lên.

Đến Vàng Sơn Lộng Lẫy ăn cơm, nghe nói chỉ phí phòng liền một vạn tám, thức ăn càng là quý đến không hợp thói thường.

Nếu không phải Lâm Hải mời khách, bọn họ rất nhiều người đời này đoán chừng cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Bởi vậy, đối với Lâm Hải, bọn họ trừ cảm kích, trong lúc bất tri bất giác cũng nhiều ra một phần tôn kính.

Loại tôn kính này khác biệt với tôn kính thân phận bề trên kia.

“Tất cả mọi người ngồi đi.” Lâm Hải chào hỏi người ngồi xuống, nhìn xem, người tới thật không ít.

Trừ năm cái huynh đệ trong phòng ngủ cũng đến đông đủ, mỗi người cũng xin mang bạn gái.

Đương nhiên, ngoại trừ cái cầu độc thân đại học Bàn tử Vương Bằng này.

Cộng thêm ba người bên Lâm Hải, đúng lúc là mười hai người.

Phục vụ viên đem Menu mang lên.

“Đến, mọi người nhìn xem muốn ăn cái gì.” Lâm Hải đem Menu đưa đến trước mặt mọi người.

“Hải tử, ngươi điểm là được.”

“Đúng, đúng, vẫn là ngươi chọn đi, chúng ta ăn cái gì đều được.”

Mấy cái bạn cùng phòng chỉ là lấy ánh mắt nghiêng mắt nhìn một chút giá cả phía trên, liền một trận hãi hùng khiếp vía.

Tùy tiện một món đồ ăn, cũng bằng với một tháng sinh hoạt phí của bọn họ.

Không khỏi, đều có chút bắt đầu câu nệ.

“Đến, Lượng tử, người chọn đi.” Lâm Hải cũng không hỏi, trực tiếp đem Menu ném cho Lưu Lượng.

Lưu Lượng cười một tiếng, lật qua Menu, điểm vài món thức ăn.

Lưu Lượng điểm xong, Lâm Hải lại điểm mấy cái món ăn nóng, muốn mấy cái kết bia.

Phục vụ viên xuống dưới an bài nhà bếp mang thức ăn lên.

Không thể không nói, nhà hàng cấp cao hiệu suất cũng là cao, chỉ chốc lát, thịt rượu liền lần lượt dâng đủ.

Lâm Hải dẫn đầu đem rượu đồ đầy.

Mọi người xem xét, cũng vội vàng đem cái chén của chính mình rót đầy.

“Các vị huynh đệ”, Lâm Hải nâng cốc bụng lên.

“Chén rượu thứ nhất này, ta cái gì cũng không nói, liền một câu, vì tình hữu nghị cạn ly!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Kịch tình trong xe

Đề nghị của Lâm Hải, lập tức đạt được hưởng ứng.

“Đến, cạn nào!”

Một chén rượu vào trong bụng, mọi người một bên dùng bữa, một bên trò chuyện một số chuyện lý thú phát sinh trong trường học.

Đào mắt, mỗi người cũng đã uống hai ba bình.

“Hải tử, thật không ngờ tiểu tử người là chân nhân bất lộ tướng a, ca hát thể mà tốt như vậy, chẳng những quang vinh lấy được xưng hào Ca Vương, mà lại còn ôm được mỹ nhân bằng này về a.”

Vương Hải vỗ bả vai Lâm Hải, liếc mắt Liễu Hình Nguyệt đang ngồi tại bên cạnh Lâm Hải một cái, nói nói.

Liễu Hình Nguyệt ở bên cạnh nghe thấy, hôm nay nàng cũng uống chút rượu, khuôn mặt nhỏ lộ ra càng thêm đỏ nhuận.

“Uy, người biết ca hát sao?” Liễu Hình Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Người không biết?” Vương Bằng lập tức hăng hái, đem hành động vĩ đại ngày đó của Lâm Hải, thêm mắm thêm muối lại ở trước mặt người khác nói một lần.

“Thật hay giả vậy?” Liễu Hình Tinh nghe sững sốt một chút.

“Không tin? Không tin để Lâm Hải ở hiện trường hát một khúc thôi, mọi người nói thế nào?”

“Tốt, tới một bài!”

“Ca Vương, cho đoàn người một bài đi.”

Tất cả mọi người đi theo ồn ào lên, các nữ sinh ở đây, cũng từng cái sắc mặt hồng nhuận phon phớt, con mắt có chút mê ly nhìn Lâm Hải.

“Hải tử, tranh thủ thời gian, đều chờ đợi đây.” Thấy Lâm Hải bất động nửa ngày, Vương Bằng thúc giục nói.

“Tốt, vậy liền bêu xấu.”

Mượn hơi rượu, Lâm Hải đứng lên.

“Các vị huynh đệ, mọi người chúng ta ở cùng nhau ba năm, ba năm này, từng có sung sướng, cũng có qua mâu thuẫn, nhưng, là huynh đệ ở giữa hỗ trợ, đặc biệt là Lâm Hải ta, điều kiện gia đình ở bên trong các huynh đệ, hẳn là một cái kém cỏi nhất, các huynh đệ đã không ít lần trợ giúp ta, hôm nay,

mượn cơ hội này, Lâm Hải ta hướng mọi người ngó ý cảm ơn, một bài ‘Huỳnh đệ tốt của ta’, hát cho toàn thể thành viên tức xá ba không hai chúng ta.”

“Tốt!” Lưu Lượng dẫn đầu nâng tay lên, Vương Bằng theo đó trực tiếp chạy đến trong phòng bên cạnh tìm máy phát nhạc, bấm bật âm nhạc.

“Tại thời khắc ngời huy hoàng, để cho ta vì ngời hát một bài

Huỳnh đệ tốt của ta, trong lòng ngời có nỗi khổ gì hãy nói với ta’

Lâm Hải vừa mới mở miệng, mọi người nhao nhao an tĩnh lại, dụng tâm thưởng thức ý vị trong bài hát này.

“Phía trước đường lớn cùng đi, cho dù là bờ sông cũng qua cùng một chỗ, khổ chút mệt mỏi lại có thể tính là gì chứ

Tại thời điểm ngời cần ta, ta đến bồi ngời cùng một chỗ vượt qua

Huỳnh đệ tốt của ta, trong lòng ngời có nỗi khổ gì hãy nói với ta

Nhân sinh khó được lên lên xuống xuống, vẫn là phải kiên cường sinh hoạt

Khóc qua cười qua chỉ ít ngời còn có ta’

Hát đến cao trào, mấy cái nam sinh nhao nhao động tình, đứng dậy cùng một chỗ hát lên.

“Tình nghĩa bằng hữu nha còn cao hơn trời còn bao la hơn đất

Những năm tháng kia chúng ta nhất định sẽ nhớ kỹ

Tình nghĩa bằng hữu nha chúng ta kiếp này là thứ khó được lớn nhất

Giống một chén rượu giống một bài lão ca’

Có lẽ là do tình hoài trong tiếng ca, có lẽ là do rượu còn gây mê, mấy cái đại nam nhân, chăm chú ôm cùng một chỗ.

Các nữ sinh lẳng lặng nhìn, cũng vì loại tình nghĩa ở giữa các nam nhân trong tiếng ca kia xúc động thật sâu.

“Bàn tử, ngời có nhớ hay không, vừa khai giảng năm nhất, ta ra ngoài liền bị rơi mất tiền, đi theo ngời cợ một tháng cơm, sau đó trả lại ngời tiền, ngời a chết sống không muốn, còn đem ta mắng một trận.”

“Lưu Lượng, đại gia ngời, nghỉ đông năm hai, ngời để cho ta mang về Doanh Dưỡng Phẩm cho phụ thân nhà ta, căn bản cũng không phải là người khác đưa cho lão gia tử nhà ngời, trong nhà chồng chất đến không có chỗ để, ta con mẹ nó a rõ ràng trông thấy ngời là mới từ trong tiệm mua được!”

“Triệu Huy, ngời cái hàng keo kiệt này, bình thường một phen tiền tách ra thành hai nửa để tiêu, nhưng lần ta sinh bệnh năm ngoái kia, ngời thật đúng là xuất huyết lớn a, thế mà bỏ hai trăm đồng tiền mua đồ cho ta ăn, kết quả chính mình gặm bánh bao khô một tháng.”

...

Lâm Hải nói từng cái chuyện tốt của các huỳnh đệ đối với mình, từng li từng tí ở chung ba năm với các huỳnh đệ, không ngừng bị lật ra đến, xúc động thật sâu tâm của mỗi người.

“Cho nên, Lâm Hải ta hiện tại là có chút ít tiền, có thể lái nổi Land Rover, tiến lên nhà hàng, nhưng các ngời nhớ kỹ cho ta!”

Lâm Hải điểm tên mỗi một cái huỳnh đệ.

“Các ngời, là huỳnh đệ của Lâm Hải ta, là huỳnh đệ tại thời điểm ta nghèo khó, vô tư trợ giúp ta, cho nên, hôm nay, Lâm Hải ta phát đạt, các ngời không nên cùng ta câu nệ, không nên cùng ta khách khí!”

“Lâm Hải ta, không phải người quên gốc, đồng thời, Lâm Hải ta càng không hi vọng, bởi vì tiền tài, thân phận, địa vị biến hóa, liền bị xa lánh thậm chí mất đi huỳnh đệ ta đã từng có!”

“Tốt! Nói xong!”

“Đậu móa, ta trước đó có cổ ky, Hải tử hiện tại có tiền, có thể xem thường chúng ta hay không, ta thật sự là hỗn đản a!”

“Mặc kệ bàn hàn phú quý, chúng ta vĩnh viễn là huỳnh đệ!”

“Phục vụ viên, lại cho ta bình rượu ngon!”

Khó có lúc cao hứng, mấy người cũng uống nhiều.

Một đường thẳng đến mười một giờ tối, mới nhờ vào bạn gái của mình, đỡ lấy rồi đi.

Vương Bằng là cái cầu độc thân, lúc đầu Lâm Hải muốn cho y lên bên xe của mình, kết quả lại bị Lưu Lượng lôi đi.

“Hình Nguyệt, em biết lái xe không?” Lâm Hải uống không ít rượu, hiển nhiên vô pháp lái.

“Không biết.” Liễu Hình Nguyệt lắc đầu, “Mà em cũng uống rượu.”

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không gọi người chờ dùm đi.”

“Uy!” Liễu Hình Tinh ở bên cạnh chống nạnh, trợn mắt nhìn đối với Lâm Hải.

“Thế nào, cô em vợ?”

“Hừ, người cũng quá không coi ai ra gì đi, ta một người sống sờ sờ đứng tại chỗ này, người liền không hỏi xem ta có biết lái xe hay không?”

“Người?” Lâm Hải cười khề, “Tỷ tỷ người cũng sẽ không, người có thể biết sao?”

“Ta làm sao lại không thể biết, ta năm ngoái đi theo dượng hai của ta học một kỳ nghỉ hè đâu, lên xe!”

Nói xong, không chờ Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt kịp phản ứng, Liễu Hình Tinh đã ngồi vào vị trí lái, khởi động xe.

“Ta dựa vào, nàng có được hay không?” Lâm Hải hướng Liễu Hình Nguyệt hỏi.

“Hình Tinh năm ngoái đúng là ở nhà di hai em ở một nghỉ hè, có biết hay không em liền không biết.”

“Các người nhanh lên a!” Liễu Hình Tinh không kiên nhẫn.

“Tốt a, lên xe!” Lâm Hải cùng Liễu Hình Nguyệt ngồi vào bên trên phía sau xe.

“Ngồi vững vàng!” Liễu Hình Nguyệt giao một câu, xe chậm rãi cất bước, đi rất bình ổn.

“Không nghĩ tới a, cô em vợ, người thế mà còn biết lái xe.”

“Hừ, điều người không nghĩ tới nhiều lắm.” Liễu Hình Tinh cũng là lần đầu tiên lái xe trên đường, dù sao cũng hơi khản trương, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, không dám nói thêm nữa.

Trong xe một chút an tĩnh lại.

Mượn ánh đèn đường yếu ớt chiếu vào, Lâm Hải nhìn Liễu Hình Nguyệt bên cạnh một chút.

Bởi vì nguyên nhân uống chút rượu, Liễu Hình Nguyệt nằm ngửa tại bên trên chỗ ngồi, khuôn mặt nhỏ hơi hồng, diện mạo ngậm xuân, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng, mười phần mê người.

Một cổ xúc động bắt đầu, từ trong lòng Lâm Hải bay lên.

Lâm Hải vụng trộm đưa tay qua, bắt lấy tay nhỏ của Liễu Hình Nguyệt.

Liễu Hình Nguyệt hoảng hốt, muốn rút ra, lại không rút được, vội vàng nhìn Liễu Hình Tinh đang lái xe một chút.

Thấy lực chú ý của Liễu Hình Tinh cũng đang bên trên lái xe, mới thở phào, sau đó hung hăng bóp mu bàn tay của Lâm Hải một chút.

Nhưng Lâm Hải chưa vừa lòng với đó, lúc này, đầy trong đầu hấn đều là tràng cảnh hôn môi trong xe cùng Liễu Hình Nguyệt ngày đó.

Rượu làm người lớn gan!

Lâm Hải cũng không lo được trong xe còn có người khác.

Một tay kéo lấy Liễu Hình Nguyệt.

Liễu Hình Nguyệt quá sợ hãi, cũng không dám lên tiếng, dùng sức đem Lâm Hải đẩy ra phía ngoài.

Nào nghĩ đến, cứ như vậy, càng thêm kích phát dục vọng của Lâm Hải.

Miệng Lâm Hải lại gần, trực tiếp che trên cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Hình Nguyệt.

“Ồ!”

Liều Hinh Nguyệt đã muốn giãy dụa, lại không dám giãy dụa, sợ bị muối muối đang lái xe phát hiện, trong lúc nhất thời vừa tức vừa gấp, tay nhỏ dùng sức bóp lấy mu bàn tay của Lâm Hải.

Lâm Hải lúc này nào còn có thấy đau a.

Đầu lưỡi giống như một con cá linh hoạt, tại trong cái miệng nhỏ nhắn thơm ngọt của Liều Hinh Nguyệt không ngừng thăm dò.

Hai đầu đầu lưỡi rốt cục không thể tránh né, quấn quanh cùng một chỗ.

Liều Hinh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu hồng một tiếng, một cổ cảm giác khác thường chạy khắp toàn thân, lại cũng bất chấp gì khác, duỗi ra hai tay, ôm chặt lấy cổ Lâm Hải.

“Két!” Ngay tại trong lúc hai người đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời vô pháp tự kiềm chế, xe liền mãnh liệt dừng lại.

“Uy, hai người có thể chú ý một chút ảnh hưởng hay không a, chỗ này còn có cái Vị Thành Niên đâu?”

Liều Hinh Tinh quay đầu lại, vừa thẹn lại tức.

Liều Hinh Nguyệt lúc này mới giật mình tỉnh lại, xấu hổ đến đầu cũng không ngẩng lên được.

Ngạch...

Lâm Hải cũng là một trận xấu hổ.

Đậu móa, một cái không thể không chế lại, liền ngay tại trước mặt cô em vợ mà phát sóng trực tiếp.

Vừa muốn nói gì, Lâm Hải bỗng nhiên có cảm giác là lạ ở chỗ nào, hướng phía chỗ ngồi kế bên tài xế liếc một chút!

“Ta làm muối người!” Cô hợm Lâm Hải phát ra một tiếng gào thét, dọa đến hơi rượu tỉnh sạch.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nữ quỷ Hàn Tú Nhi

“Phi! Người cái thói lưu manh!” Một câu của Lâm Hải, liền đem Liều Hinh Tinh kém chút giận mà ngất đi.

Muối muối của Liều Hinh Nguyệt là ai, không phải chính là mình sao?

Cái thói lưu manh này, không những ở trước mặt chính mình cùng tỷ tỷ chơi kích tình, còn cùng tỷ tỷ nói muốn, muốn làm ta!

Liều Hinh Tinh cảm thấy Lâm Hải đơn giản là quá vô sỉ.

Liều Hinh Nguyệt cũng sùng sốt, bởi vì mặt Lâm Hải là hướng về phía chỗ ngồi kế bên tài xế mà nói, thế nhưng là chỗ ngồi kế bên tài xế lại không có người, cứ như vậy, dĩ nhiên chính là đang cùng muối muối mình nói.

Cái hỗn đản này, chẳng những theo chính mình, còn nhớ thương bên trên muối muối của mình.

Lâm Hải nào còn có dư thời gian để giải thích, vội vàng đem kiếm gỗ đào nhỏ ở trước ngực móc ra.

“Đậu móa, làm sao lại mất đi hiệu lực, cái này cách gần như thế, cũng không có hiệu quả?”

Bên trên tay lái phụ, Nữ quỷ thiếu một cái cánh tay một cái chân mà hẩn nhìn thấy tại nhà Bánh Đào kia, đang quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Lâm Hải.

“Hai người xuống xe, đón xe về nhà, nhanh lên!” Lâm Hải hung hăng nuốt ngụm nước bọt, hướng phía hai tỷ muội Liều Hinh Nguyệt nói nói.

“Cái gì? Người muốn đuổi chúng ta xuống xe? Người có còn lương tâm hay không, vừa mới còn cùng tỷ tỷ của ta...”

“Thôi, ta xuống xe!” Hơn nửa đêm, Lâm Hải cũng sợ hai tỷ muội Liều Hinh Nguyệt đón xe sẽ xảy ra chuyện.

Cả gan, Lâm Hải đẩy cửa xuống xe, đồng thời hướng phía Nữ quỷ đó nháy mắt.

Hắn biết rõ, cái Nữ quỷ này có thể nhìn thấy hắn.

Mà giờ, nàng ta khẳng định là đến tìm mình, không thể liên lụy đến hai tỷ muội Liễu Hình Nguyệt.

Quả nhiên, hắn vừa xuống xe, Nữ quỷ đó cũng theo xuống.

“Ngươi người này có bị bệnh không? Ngay trước mặt ta cùng tỷ ta lại thân lại gần, còn không cho nói a?” Liễu Hình Tình hiểu lắm, còn tưởng rằng Lâm Hải bởi vì sự tình vừa rồi nên không cao hứng.

“Đừng nói nhảm, ta không kịp giải thích với ngươi, nhanh đi đi!”

“Hình Nguyệt, nhanh cùng muội muội của em về nhà, anh hiện tại có chuyện phải làm, em tin tưởng anh đi!”

Thuyết phục không được Liễu Hình Tình, Lâm Hải lại hướng phía Liễu Hình Nguyệt nói.

Nhìn vẻ mặt Lâm Hải biểu lộ thành thật, Liễu Hình Nguyệt cái hiểu cái không gật gù đầu.

“Vậy chính anh cẩn thận.”

“Biết rõ, đi mau!”

“Có mao bệnh đi.” Liễu Hình Tình lại nói thêm một câu, lái xe đi.

“Rất phong lưu nha.” Nữ quỷ hướng phía Lâm Hải mở miệng, lộ ra hàm răng âm u, nói nói.

Lâm Hải sững sờ, sau đó mắt trợn trừng.

“Đúng, đúng là ngươi đang nói chuyện sao?”

“Không phải ta, còn có ai?” Nữ quỷ mở miệng nói nói.

“Đậu phộng, hai ta không phải là ai cũng nghe không được ai nói chuyện sao?” Lâm Hải có chút mộng bức.

Nữ quỷ nhìn kiếm gỗ đào trên cổ Lâm Hải một chút, đưa tay chỉ chỉ.

“Có lẽ, nguyên nhân là nó.”

“Đậu phộng, cái kiếm gỗ đào này còn có chức năng này.”

“Ta nói, vị này, vị này...” Lâm Hải suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết nên xưng hô Nữ quỷ này như thế nào.

“Ta gọi là Hàn Tú Nhi.” Nữ quỷ mở miệng nói.

“Há, Hàn, Hàn nữ sĩ, ta người này kính già yêu trẻ, hiểu kính cha mẹ, không có việc gì thường đỡ lão nãi nãi băng qua đường, chưa bao giờ làm qua bất luận cái sự tình thương thiên hại lý gì, ngươi làm gì luôn tìm ta a?” Lâm Hải dè dặt hoảng sợ trong lòng, nói nói.

“Thôi ba hoa đi! Tìm ngươi là bởi vì ngươi cùng người khác không giống nhau, người khác cũng không nhìn thấy ta, mà ngươi có thể.”

Ta dựa vào, cũng bởi vì cái này?

Lâm Hải một trận phiền muộn, em gái ngươi, Nữ quỷ này không phải vì bản thân chờ đợi nhàm chán, liền muốn tìm một người bạn đi.

Lâm Hải vội vàng hai tay ôm ngực, làm chuẩn bị tốt tư thế thề sống chết không theo.

“Ta là nhân sĩ những năm cuối của Minh Triều, đã phiêu đảng trên đời này ba trăm chín mươi chín năm.” Hàn Tú Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, phối hợp nói nói.

“Ta có một sợi oán niệm không rồi, nên hồn liền không thể về tới Địa Phủ, nếu tiếp qua 1 tháng, thời điểm đầy bốn trăm năm, ta liền sẽ đánh mất ý thức, trở thành Lệ Quỷ.”

Lâm Hải nghe, chỗ cổ liền suu suu bốc thẳng lên khí lạnh.

Đậu móa, nếu thành Lệ Quỷ, đi theo mình nữa, vậy mình há không chết queo vĩnh viễn lên sao.

Hàn Tú Nhi chậm khẩu khí, tiếp tục nói nói.

“Muốn tiêu trừ oán niệm của ta, cần phải hoàn thành một kiện tâm nguyện chưa thành của ta lúc còn sống, mà trên cái thế giới này, chỉ có ngươi mới có thể nhìn thấy ta, mà lại hiện tại lại có thể cùng ta giao lưu, không biết ngươi có nguyện ý giúp ta hay không?”

“Cái kia, Hàn nữ sĩ a, ngài nhìn ta chính là một người bình thường, nào có năng lực giúp đỡ ngài a, ta nhìn ngài vẫn là tìm người khác đi.”

Giúp người muội a giúp, vấn đề mà người gần bốn trăm năm đều không thể giải quyết, thì ca lấy cái gì giúp cho người a.

“Ai.” Hàn Tú Nhi thở dài, “Nếu như người không giúp ta, vậy ta một tháng sau, liền biến thành Lệ Quỷ, đến lúc đó...”

Giương mặt tái nhợt của Hàn Tú Nhi lập tức trở nên dữ tợn khủng bố, máu tươi từ thất khiếu chảy ra, bộ dáng cùng Lệ Quỷ bên trong phim ma không có gì khác biệt, vô cùng dọa người.

Đậu phộng! Lâm Hải bị hù đến thiếu chút té ngã.

“Ta giúp người, ta giúp người còn không được sao?” Lâm Hải lớn tiếng nói.

Lâm Hải vừa dứt lời, Hàn Tú Nhi lại khôi phục bộ dáng như cũ, trên mặt lộ ra nụ cười âm mưu đã đạt được.

“Nói đi, giúp thế nào?” Lâm Hải sắp khóc, cái này hơn nửa đêm, quá dọa người a.

Đậu móa, có chuyện gì, nhanh giúp nàng ta giải quyết, để nàng ta cứ suốt ngày lơ đãng theo ca ca, sớm muộn cũng có một ngày bị nàng ta hù chết.

“Ngày mai, người đến Bành gia đi.” Hàn Tú Nhi nói xong, xoay người, trong bóng đêm bay đi.

Mụ cái bức, không có cách nào sinh hoạt!

Sau khi Hàn Tú Nhi đi, Lâm Hải tức giận ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặt buồn rười rượi.

Liên tiếp đụng quỷ, Lâm Hải đều có chút hối hận vì đã học tập Thiên Nhãn Thần Thông.

Gọi cái xe trở lại tức xá.

Trong đầu Lâm Hải một mực hiện lên bộ dáng khủng bố của Hàn Tú Nhi này, căn bản là không có cách nào chìm vào giấc ngủ.

“Đúng, trước tìm lão già Trương Thiên Sư kia tính sổ sách!”

Lâm Hải mở ra Wechat, tìm tới Trương Thiên Sư.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người đi ra cho ta! (phía sau là ba cái biểu lộ phẫn nộ)

Trương Thiên Sư: Chuyện gì? Hỏa khí rất lớn?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Em gái người, người không phải nói, đeo cái kiếm gỗ đào này lên, quỷ mị bình thường đều không thể đến gần thân thể ta sao?

Trương Thiên Sư: Đúng a, có vấn đề gì không?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vậy tại sao cái Nữ quỷ đó, vẫn là tới gần thân thể ta, cái kiếm gỗ đào rầm chó này một chút tác dụng đều không có?

Trương Thiên Sư: Đây còn phải hỏi, khẳng định là tên Nữ quỷ đó không tầm thường chứ sao.

Phốc!

Lâm Hải nhìn Trương Thiên Sư giải thích, kém chút phun!

Nhật đại gia người, quỷ mị bình thường không thể tới gần người, tới gần người, này chính là cái quỷ mị không tầm thường.

Người a cái này là nói thế nào, làm sao cũng là có lý a.

Đây quả thực là lưu manh mà!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người cái không biết xấu hổ, nhanh chóng lui hàng cho ta.

Trương Thiên Sư: Không thể lui nha.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Nhất định phải lui!!!

Đậu móa, cái đồ chó hoang này.

Lâm Hải các loại nửa ngày, Trương Thiên Sư trực tiếp không đáp lời.

Làm người muội, người cái lão tiểu tử, chờ đó cho ta.

Lâm Hải khí quá sức.

Ngày thứ hai, Lâm Hải cơ hồ là một đêm không ngủ, định lấy cái mắt quàng thâm, rồi giương úp bát mì, mở ra Wechat, nhìn xem hôm nay hack giúp đỡ cướp được cái gì.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Trong túi càn khôn cái gì cũng không có thêm, chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân còn không có phát tới đâu?

Không đúng, lão tiểu tử này luôn luôn rất đúng giờ a.

Không phải là hack xảy ra vấn đề đi.

Lâm Hải vội vàng mở quầy giao dịch xem xét.

Một mực xem ghi chép nói chuyện phiếm hôm qua, tại tối hôm qua thời điểm hơn chín điểm, rốt cuộc tìm được một tin tức.

Thái Thượng Lão Quân: Bản thân có việc công phải ra ngoài giải quyết, hồng bao tạm dừng cấp cho, đi công tác trở về sẽ khôi phục lại.

Thảo, lão tiểu tử đi công tác.

Lâm Hải phiền muộn đến không được, nơi phát ra thu nhập của hắn chủ yếu cũng đều dựa vào hồng bao của Thái Thượng Lão Quân a.

“Ừm? Điện thoại vang?” Lâm Hải xem xét, là cái số xa lạ.

Từ chối không tiếp! Khẳng định không phải chào hàng bảo hiểm, cũng là đề cử cổ phiếu dầu thô.

Vừa treo, điện thoại lại vang, vẫn là số điện thoại kia.

Đậu phộng, rất chấp nhất a.

Lâm Hải lại treo.

Treo không đến mười giây, lại vang.

Em gái người a, có hết hay không!

Lâm Hải treo, sau đó trực tiếp kéo vào sổ đen.

Lần này không vang, rốt cục yên tĩnh.

Lâm Hải vừa thờ phào, kế tiếp thanh âm tức hỗn hển liền truyền đến.

“Lâm Hải, người cái thói lưu manh, cút xuống đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cái phòng này của người, có quỷ nháo!

Liều Hình Tình này tức a.

Vừa sáng sớm, chạy tới trả xe cho Lâm Hải, kết quả một gọi điện thoại Lâm Hải liền treo, sau cùng dứt khoát liền treo đến chẳng muốn treo, thẳng đến không tiếp luôn.

Nếu nàng biết rõ Lâm Hải đã đem điện thoại của nàng kéo vào sổ đen, đoán chừng càng là tức điên đến không thể tức hơn.

“Cô em vợ, người không nên mang theo dạng này, vừa mới sáng sớm đi tìm ta đã ở dưới lầu hô thói lưu manh, người không biết đường còn tưởng rằng ta đem người cái kia đây.” Lâm Hải xuống lầu, bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Cái gì cái kia là cái gì, người nghĩ đẹp quá đi! Làm gì cúp điện thoại của ta?”

“Ta nào biết đó là điện thoại của người, ta coi là điện thoại quấy rầy đây.” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Phi, ta quấy rối người? Mắt của ta lại không mù! Trả người!” Nói xong, Liễu Hình Tình đem chìa khóa xe ném cho Lâm Hải, thờ phi phi rời đi.

Nhìn bóng lưng của Liễu Hình Tình, Lâm Hải một trận khóc không ra nước mắt.

Đậu móa, vì sao cô em vợ nhà khác, đều là cùng tỷ phu ả ý đưa tình, ôn nhu hiền lành, đến chính mình cái này, cùng hấn a lại giống như thùng thuốc nổ.

Cái này không khoa học a.

Lâm Hải lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của ấn tượng đầu tiên.

Qua không bao lâu, Cường đầu trực gọi điện thoại tới cho Lâm Hải, nói mình đã xuất viện.

Lâm Hải nói tiếng biết rõ, liền treo.

Đậu móa, hôm nay vẫn phải lợi qua Bành gia, cái này liền khiến Lâm Hải trở nên đau đầu.

Hấn thực sự không muốn đối mặt với cái Nữ quý Hàn Tú Nhi này.

Nhưng hấn lại không không dám đi.

Ngẫm lại, Lâm Hải liền gọi điện thoại cho Đỗ Thuần.

“Người nói một tiếng cho Bành Đào, ta có thể xem bệnh cho cha y, phí xem bệnh năm trăm vạn!”

Đậu móa, nếu đã nhất định phải qua, vậy dứt khoát thừa cơ giết Bành gia một lần, người nào để bọn họ mắt chó coi thường người khác đây.

“Sư phụ, ngài đáp ứng? Tốt, ta lập tức đi nói cùng Bành Đào ngay!”

Chỉ chốc lát, điện thoại của Đỗ Thuần đã đánh trở lại.

“Sư phụ, Bành Đào đáp ứng, nói chỉ cần có thể chữa cho tốt phụ thân y, năm trăm vạn không thành vấn đề!”

WTF, thống khoái như vậy!

Lâm Hải vỗ đùi, đậu móa, muốn thiếu!

“Được, người cùng ta cùng đi!”

Lái xe đi bệnh viện đón Đỗ Thuần, đến đó mới phát hiện, cái Smith Mỹ quốc kia cũng đang ở đó.

“Sư phụ, ta cùng Smith là lão bằng hữu, lần này Smith chuẩn bị ở tại Hoa Hạ nhiều thêm vài ngày, cùng ta ôn chuyện.”

“Người khỏe, người là sư phụ của Đỗ Viện trưởng?” Smith một mặt kinh ngạc.

“Đừng nói loạn, ta còn không có đáp ứng đâu.”

“Há, MY GOD!” Smith đơn giản là không tin tưởng lỗ tai của mình.

“Được, đi nhanh lên đi.” Lâm Hải lên xe, hấn hiện tại phiền đến không được.

Mặc cho ai bị buộc phải gặp mặt cùng quý, tâm tình cũng không tốt gì.

Đến Bành gia, Bành Đào đã chờ ở cửa.

Lâm Hải vừa xuống xe, Bành Đào vội vàng nghênh đón.

“Tiểu Lâm a, người có nắm chắc chữa tốt bệnh cho cha ta không?”

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, ta con mẹ nó a đến bây giờ đến mặt cha người cũng chưa thấy qua, ta nói có nắm chắc người tin a.

“Trước hết để cho ta xem bệnh nhân một chút.”

“Tốt, mời vào.” Bành Đào mang theo ba người Lâm Hải, Đỗ Thuần cùng Smith vào nhà.

“Người tại sao lại đến?” Vừa mới vào nhà, một cái âm thanh chói tai lại vang lên.

Lâm Hải không cần nhìn cũng biết, là muội muội của Bành Đào, Bành Tuyết.

Mẹ nó, người nào muốn đến làm tôn tử nhà ngươi chứ!

“Không muốn ảnh hưởng đến phụ thân ngươi xem bệnh, liền để cái đàn độn này im miệng đi!”

Lâm Hải phiền muộn mạng, nói chuyện tuyệt không khách khí.

“Ngươi nói ai là đàn độn đâu, đến nhà chúng ta còn phách lối như vậy! Tin hay không...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Bành Đào hung hăng trừng Bành Tuyết một chút.

“Đại ca, ngươi làm sao...”

“Im miệng!” Lúc này Bành Đào thật gấp, đầu móa, chính mình thật vất vả mới đem Lâm Hải đến, phụ thân có thể chữa cho tốt hay không toàn bộ đều nhờ vào người ta, cái muội muội của chính mình này làm sao lại không hiểu chuyện như thế đây.

“Hừ!” Bành Tuyết quay người vào bên trong phòng, phanh cái đóng cửa lại.

Chu Hiểu nghe được động tĩnh, cũng đi ra, thấy lại là Lâm Hải, nhướng mày, tuy không nói cái gì, nhưng biểu lộ chán ghét trên mặt nhìn một cái liền không sót gì.

“Được, đại gia ngươi!” Lâm Hải cái này khí a.

Hắn a chính mình bị quỷ buộc tới đây liền đầy đủ phiền muộn, còn phải xem sắc mặt của người ta, ca ca lúc nào nhận qua cái uất khí này?

Đầu móa, tìm một cơ hội không thu thập các ngươi một trận thật tốt thì không được.

Tiến vào phòng ngủ, phụ thân của Bành Đào, đang nằm ở trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Lão gia tử gọi Bành Hòa Lâm, năm nay vừa đầy sáu mươi tuổi, chỉ là, bị bệnh ma tra tấn, giờ bộ dạng nhìn tựa như lão nhân hơn bảy mươi tuổi.

“Tiểu Lâm a, phụ thân ta bắt đầu từ đầu năm nay, ở giữa lúc nằm nghỉ liền bị bệnh liệt nửa người, có đôi khi đang hảo hảo đi đường, liền sẽ té lăn trên đất một cái, tay trái cùng chân trái mất đi tri giác, nhưng chờ thêm một hồi, liền lại khôi phục, lặp đi lặp lại, lão gia tử không biết đã té ngã qua bao nhiêu lần, sau cùng đem lão gia tử đều sắp tức giận đến điên, dứt khoát nằm ở trên giường, không nhúc nhích.”

Bành Đào vô kế khả thi nói nói.

“Cái này còn không phải là quan trọng, chủ yếu nhất là tinh thần của lão gia tử, càng ngày càng kém hơn, cả người lập tức tựa hồ già đi hơn mười tuổi, không ăn không uống, cũng không nói chuyện, hai ngày này càng là hôn mê bất tỉnh, ta lo lắng, nếu tiếp tục như vậy...”

Tay trái chân trái mất đi tri giác?

Lâm Hải lập tức liền liên tưởng đến bộ dáng của Hàn Tú Nhi.

Nàng ta không phải liền là thiếu cánh tay trái cùng chân trái sao?

“Xem ra là Hàn Tú Nhi giờ trò quỷ không thể nghi ngờ”, Lâm Hải trầm nghĩ nói.

“Không sai, là ta làm.” Trong đầu Lâm Hải, một thanh âm vang lên.

“Ừm?” Lâm Hải giật mình, ngẩng đầu một cái, vừa vặn nhìn thấy Hàn Tú Nhi bay vào.

“Không tệ, ngươi rất giữ chữ tín.” Hàn Tú Nhi rất khó được hướng phía Lâm Hải cười cười.

Chỉ là, nụ cười này, lộ ra miệng rộng huyết hồng cùng hàm răng âm u, để Lâm Hải nhìn không được khẽ run rẩy.

“Đầu móa, cười em gái ngươi a, so với không cười còn khủng bố hơn.” Lâm Hải ở trong lòng chửi một câu.

“Tốt, vậy liền không cười.” Hàn Tú Nhi thu liễm nụ cười, lại khôi phục thành bộ dáng mặt không biểu tình.

“WTF, con hàng này làm sao biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì?” Lâm Hải trực tiếp mòng bức.

“Đây là ý thức câu thông, ngươi không hiểu sao?”

Nhật, thật có thể biết rõ ý nghĩ của ta!

Lâm Hải khổ bức một trận, ở trước mặt cái Nữ quỷ này, chính mình a há không phải là không có bí mật.

“Ý thức câu thông là ý gì?”

“Ý thức câu thông, cũng là dùng tinh thần câu thông, không cần thông qua ngôn ngữ để giao lưu, bình thường chỉ khi đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ liền có thể làm được.”

“Tiên Thiên hậu kỳ? Ta nhớ được ta là Tiên Thiên sơ kỳ a?” Tâm lý Lâm Hải rất buồn bực.

“Nguyên nhân hẳn là thanh kiếm gỗ đào trên cổ ngươi này đi, thanh kiếm kia, ần chứa lực lượng phi thường khủng bố, đối với quỷ mị có tác dụng khắc chế phi thường cường đại, ngay cả ta muốn tiếp cận ngươi cũng khó khăn không nhỏ, nhưng tựa hồ là bị phong ấn lại.”

Ta qua, nhân tình Lâm Hải sáng lên!

Nói như thế, lão gia hỏa Trương Thiên Sư kia không có lừa gạt mình?

“Tiểu Lâm, Tiểu Lâm”

Thấy Lâm Hải bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào vách tường trong phòng mà ngẩn người, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, Bành Đào vội vàng vươn tay đụng hấn một chút.

“A? A, các ngươi trước tới bên ngoài chờ một chút, ta kiểm tra cho lão gia tử một chút.” Lâm Hải đem bọn họ đuổi ra ngoài.

“Nói đi, tìm ta hỗ trợ cái gì?” Nếu có thể dùng ý thức để giao lưu, Lâm Hải dứt khoát cũng không nói chuyện.

“Cái kia trước không vội, ngươi trước tiên đem cánh tay cùng chân ta nối liền lại đã.”

Cái gì, Lâm Hải trực tiếp mộng.

Tuy ca ca có học được trong truyền thừa của Dược Vương, xác thực có ghi phương pháp nối chân nối tay gãy, nhưng đây chẳng qua là nhằm vào phạm nhân, Quỷ Quái Thiên ca ca học tập thất bại a.

“Cái này, cái này không dễ làm đi.”

“Rất đơn giản, ngươi đi với ta tới hoa viên trước cửa biệt thự, liền biết rõ.”

Đẩy cửa ra, Lâm Hải đi tới.

Bành Đào đuổi bước lên phía trước.

“Tiểu Lâm, phụ thân ta thế nào?”

“Phụ thân ngươi không phải bệnh, mà chính là cái phòng này của ngươi, có quỷ nháo!”

“Cái gì!” Bành Đào trực tiếp mộng.

“Hừ! Ít tại chỗ này nói vớ nói vẩn, rải phong kiến mê tín, ta nhìn ngươi liền là lòng gât, tranh thủ thời gian cắt cho ta!” Bành Tuyết lại từ trong nhà đi tới, đối với Lâm Hải lạnh giọng nói nói.

Em gái ngươi, nói thật ra lại không ai tin a!

Lâm Hải chớp mắt, Đậu móa, có!

Để cho các ngươi xem thường ca ca, để cho các ngươi mắt chó coi thường người khác, lập tức liền để cho các ngươi ăn chút đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bạch cốt dưới hoa viên

“Hù dọa nàng ta một chút đi!” Lâm Hải dùng ý thức giao lưu nói với Hàn Tú Nhi.

Hàn Tú Nhi toét miệng cười một tiếng, bay tới sau lưng Bành Tuyết, hướng phía cổ nàng ta thổi một ngụm khí.

Bành Tuyết chỉ cảm thấy sau lưng có một cổ âm phong, nhất thời cả người nổi lên da gà, có chút bối rối quay đầu lại, lại cái gì cũng không có.

“Hừ!” Trong lòng Bành Tuyết run rẩy một trận, lại về trong phòng.

“Tiểu Lâm, trên thế giới này nào có quý a? Cha ta đến cùng xảy ra chuyện gì?” Bành Đào cũng có chút không cao hứng, cảm thấy Lâm Hải thực sự là hồ nháo.

Chỉ có Đỗ Thuần đối với Lâm Hải là mù quáng tín nhiệm, sắc mặt cũng ngưng trọng lên.

“Đỗ Viện trưởng, cái sư phụ trẻ tuổi của người này nói nơi này có quý nháo? Úc, my god! Quá điên cuồng.” Smith cũng là một mặt không tin.

“Qua hoa viên.” Lâm Hải lười nhác giải thích, dẫn đầu ra khỏi phòng.

Dựa theo phương vị mà Hàn Tú Nhi nói, Lâm Hải liền dừng lại.

“Nơi này, đào hương xuống hai mét.” Lâm Hải chỉ một khối địa phương nở đầy hoa tươi trong hoa viên nói.

“Cái này...” Bành Đào có chút không rõ, “Đào nơi này làm gì?”

Lâm Hải chau mày, hơi không kiên nhẫn.

“Muốn trị tốt bệnh cho cha người, liền nghe ta, cái gì cũng không cần hỏi.”

“Tốt!” Bành Đào cắn răng một cái, đập móa, đã lựa chọn tin tưởng Lâm Hải, liền dứt khoát tin tưởng đến cùng, xem hán đến cùng làm ra dạng gì.

Tìm cái xẻng, Bành Đào tự mình đào lên.

“Làm gì, các người đang chơi cái gì?” Chu Hiểu từ trong biệt thự sót ruột bận bịu hoảng hốt chạy đến.

“A! Hoa của ta a!” Thấy hoa viên đã bị đào ra một cái hố to, hoa mà chính mình vất vả trồng ra, tất cả đều bị móc ra, ném qua một bên, Chu Hiểu nhất thời gấp.

“Tiểu Đào, người làm gì, mau đem cái hỗn đản này đuổi đi ra cho ta a!” Chu Hiểu chỉ vào cái mũi của Lâm Hải, khàn cả giọng rống lớn.

Bành Tuyết cũng đi ra theo, thấy thế cũng bị kinh ngạc, cái hoa viên này có thể nói là mệnh căn của mẫu thân a.

“Ca, người quá phận đi, nhìn người đem mẹ tức giận đến mức nào! Hán tuyệt đối là lường gạt, tại chỗ này nói vớ nói vẩn muốn lừa gạt tiền, không tin người đem hán bắt lại, lại dùng hình một lát, hán khẳng định hiện hình.”

Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

“Đào hay không đào, chính người quyết định đi!”

Khởi công rồi nào có cách quay đầu lại? Bành Đào quyết tâm liều mạng, đập móa, đào!

“Mẹ, các người không cần quản.” Nói xong, Bành Đào vung xẻng, lại muốn đào.

“Người dừng tay cho ta!” Chu Hiểu một phát bắt được xẻng, liền đoạt về phía mình, cùng Bành Đào lôi kéo nhau.

Đến lúc này, Bành Đào cũng không thể đào được nữa.

“Vẫn phải do người xuất thủ a.” Lâm Hải nhún nhún vai, dùng ý thức giao lưu với Hàn Tú Nhi đang ở giữa không trung nói.

Hàn Tú Nhi nhìn chăm chăm vào Chu Hiểu, con mắt biến đến vô cùng lạnh lẽo.

Hàn Tú Nhi trực tiếp liền bay tới trước mặt Chu Hiểu, cơ hồ là mặt dán mặt.

“A!” Chu Hiểu chỉ cảm thấy một cổ âm phong quán quanh, toàn thân không thoải mái, bị dọa đến rít lên một tiếng.

“Mau mau tránh ra đi, cùng người nói, nơi này có quý nháo.” Lâm Hải ở bên cạnh quệt miệng nói.

Chu Hiểu tin tưởng buông xẻng ra, cổ âm phong băng lãnh thấu xương vừa mới này, để cho bà ta không thể không tin lời nói của Lâm Hải.

Không có trở ngại, rất nhanh, Bành Đào liền đào ra một cái hố to.

“Ngừng!” Lâm Hải đem Bành Đào ngăn lại, đến gần phía trước, tiếp nhận xẻng, đem phần đất trong hố gầy một chút sang bên cạnh.

Nhất thời, một bộ bạch cốt (*xương trắng) xuất hiện tại trong hồ.

Bành Đào chỉ cảm thấy một trận khí lạnh, từ gót chân thẳng lên, trong hai mắt tất cả đều là kinh hãi.

Làm Cục trưởng Cục Công An, ông ta không phải không gặp qua bạch cốt, coi như một số khối thịt nét bết khùng bố, ông ta gặp cũng sẽ không sợ sệt.

Nhưng hôm nay khác biệt a, trước đó không ai biết rõ nơi này có bộ bạch cốt này, nhưng Lâm Hải lại chỉ huy ông ta, móc ra được.

Điều này không khỏi làm cho Bành Đào có chút tin tưởng vào lời nói của Lâm Hải.

Cái thế giới này, thật chẳng lẽ có quỷ sao?

“OH, MY GOD!” Smith cũng là một mặt giật mình.

Chỉ có Đỗ Thuần là ngoại lệ, hưng phấn nhìn qua Lâm Hải, hai mắt tất cả đều là sùng bái.

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết liền thăm hơn một chút.

Hai người trước đó không lâu có thể là do vừa vận cảm thụ qua âm phong tồn tại, bắt đầu còn tưởng rằng là tác dụng tâm lý, hiện tại vừa thấy được bộ bạch cốt này, trực tiếp hoảng sợ đến mức co quắp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

“Tiểu Lâm, cái này... Ta lập tức thông tri Cục Công An, điều tra thân phận người chết.” Bành Đào lấy điện thoại ra, liền muốn đánh.

“Không cần.” Lâm Hải đem ông ta cản lại, “Đây là một cỗ cỗ thi, không phải người hiện đại.”

“Cái gì...” Bành Đào mắt tròn.

Cái này đều có thể nhìn ra?

“Vậy làm sao bây giờ? Ngươi nhanh nói a! Còn thất thần làm gì?” Bành Tuyết ôm Chu Hiểu, một mặt kinh hoàng hướng phía Lâm Hải hô nói.

“Làm sao bây giờ? Ta nào biết nói xử lý làm sao? Ta chỉ là một tên lừa đảo, nếu không ngươi để ca ngươi đem ta bắt lại, sử dụng hình, hỏi ta một chút làm sao bây giờ?” Lâm Hải một mặt khinh thường mỉa mai nói.

“Ngươi...” Bành Tuyết bị dọa đến sắp khóc.

“Lâm Hải, cha ta bị bệnh, có phải có quan hệ cùng cái bộ bạch cốt này hay không? Đây rốt cuộc nên làm cái gì?” Bành Đào cũng không biết nên như thế nào cho phải.

“Chờ một chút.” Lâm Hải bỗng nhiên quay người, hướng phía ổ chó cách đó không xa mà đi đến.

“Gâu! Gâu!” Lúc Lâm Hải đi tới, chó săn cao cỡ nửa người kia, lập tức điên cuồng kêu lên.

Chỉ là, bên trong đôi mắt chó, thể mà rất nhân tính hóa lộ ra cảm giác sợ hãi, thân thể cũng hướng về phía sau mà lui.

“Cái này...” Tất cả mọi người sững sờ, không biết vì cái gì con chó săn hung mãnh này, lại sẽ sợ Lâm Hải.

“Ngươi xác định nó sẽ không cắn ta?” Lâm Hải hiện tại ở trong lòng còn sợ hơn, nếu bị con chó săn này nhào lên cắn một cái, còn không phải rơi một khối thịt to sao.

“Yên tâm đi, nó có thể cảm nhận được ta tồn tại, căn bản không dám loạn động.” Hàn Tú Nhi tung bay ở sau lưng Lâm Hải, nhàn nhạt nói nói.

Quả nhiên, Lâm Hải lại đi lên phía trước mấy bước, con chó săn kia bỗng nhiên kêu rên một tiếng, trực tiếp nằm trên mặt đất, ngoan như cái cầu bảo bảo.

“Quá bất khả tư nghị.” Bành Đào tròn cả mắt lên, chó nhà mình có bao nhiêu hung, ông ta so với ai khác cũng càng rõ ràng.

Lâm Hải trực tiếp đem tay vươn vào ổ chó, lấy ra hai cục xương.

Bành Đào vừa kinh ngạc, xem xét liền biết rõ, đây là xương tay cùng xương đùi của người.

“Ta nói ngươi cũng lẫn lộn quá thảm, xương cốt đều bị chó tha đi?” Lâm Hải thông qua ý thức trao đổi cùng Hàn Tú Nhi.

“Hừ!” Hàn Tú Nhi rất tức giận, “Còn không phải do nữ nhân Chu Hiểu kia!”

“Một năm trước, nhất định phải mở rộng hoa viên, lúc tìm người thi công, đem xương tay cùng xương đùi ta cho móc ra, kết quả bà ta trực tiếp để cho công nhân ném cho con chó kia.”

“Cái kia nói như thế, bộ dáng thiếu một cái cánh tay một cái chân như người bây giờ, là do Chu Hiểu tạo thành?”

“Không phải bà ta thì còn có thể là ai?”

“Này, người vì cái gì không tìm đến Chu Hiểu hoặc những người khác, hết lần này tới lần khác tìm tới phụ thân Bành Đào đâu?”

Lâm Hải đem không hiểu trong lòng hỏi ra.

“Tìm Chu Hiểu? Bà ta cũng xứng, người cho ta là quý mị bình thường sao?”

Hàn Tú Nhi lộ ra cái ánh mắt khinh thường.

“Nhà họ hiện tại có bốn chiếc người, Chu Hiểu cùng Hàn Tuyết đều là nữ nhân, tính thuần âm, nếu như ta tìm tới hai người đó, sẽ trực tiếp muốn mệnh bọn họ.”

“Bành Đào người này, so sánh chính trực, trên người có một tầng Hạo Nhiên Chính Khí nhàn nhạt, nếu tìm y để gây sự, ta cũng sẽ phải đánh đổi một số thứ.”

“Không có cách nào, đành phải tìm cha y rồi.”

Thảo, Lâm Hải nhất thời đối với Bành lão nhân này đồng tình một trận, nguyên lai là thay người chịu tội.

Dựa theo yêu cầu của Hàn Tú Nhi, Lâm Hải trực tiếp đưa xương tay cùng xương đùi thả lại địa phương bàn đầu.

Trong nháy mắt, thân thể Hàn Tú Nhi liền hoàn chỉnh.

Ta dựa vào, thật thần kỳ!

Có thân thể hoàn chỉnh, Lâm Hải nhất thời cũng cảm thấy Hàn Tú Nhi không có đáng sợ như trước đó đó, tương phản, vẫn là cái mỹ nữ rất có tư sắc.

Chỉ là, gương mặt tái nhợt như giấy trắng kia, vẫn là để người ta mang theo một chút sợ hãi.

“Cha người không có việc gì rồi.” Lâm Hải quay đầu nhìn về Bành Đào nói.

“Thật sự, cảm tạ người.” Bành Đào cũng có chút kích động.

Hành động trước đó của Lâm Hải, đã để Bành Đào hoàn toàn tin tưởng.

Nếu không, một người cho tới bây giờ chưa từng tới nhà mình, làm sao có thể tìm ra cổ bạch cốt mà này ngay cả mình cũng không biết này?

Còn có biểu hiện của chó săn sau đó, cùng xương người ở bên trong ổ chó, đều bị Bành Đào kết luận, cái Lâm Hải này, tuyệt đối không phải người bình thường.

“Bất quá”, Lâm Hải đưa mắt quét quét đến Chu Hiểu cùng Bành Tuyết vừa mới đỡ nhau từ mặt đất đứng lên.

“Hai bọn họ liền phiền phức.”

Phù phù!

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết còn không có đứng vững, liền bị một câu của Lâm Hải, trực tiếp lại quăng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giống như chơi lớn rồi

“Hai người họ làm sao?” Lâm Hải vừa nói như thế, Bành Đào cũng khản trương, dù sao cũng là mẫu thân cùng muội muội của mình a.

Lâm Hải ở trong lòng cười thầm, Đậu móa, dám xem thường ca ca, không hảo hảo trên cột hai cái đàn độn này thì không thể.

“Ai.” Lâm Hải thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lần này, cũng làm Chu Hiểu cùng Bành Tuyết bị dọa sợ.

“Uy, người nhanh nói nói, ta cùng mẹ ta đến cùng có chuyện gì?”

“Người nhanh nói a!” Thấy Lâm Hải giữ im lặng, Bành Tuyết hướng phía Lâm Hải hô nói.

Ta qua, gọi kẻ này là gái ngốc đàn độn thật sự là không có oan chút nào, hiện tại muốn cầu cạnh mình lại còn dám ngang như vậy, đổ nước vào não đi.

“Hai người các người, có từng làm quá nhiều chuyện trái lương tâm, kích nộ Quỷ Thần, báo ứng sau đó liền đến, việc này, có chút khó khăn.” Lâm Hải cau mày, giả vờ giả vịt nói nói.

“Người nói bừa, chúng ta lúc nào làm qua chuyện trái lương tâm!”

Lâm Hải bỗng nhiên nhấc tay chỉ trời, nghiêm túc nói: “Ngừa đầu ba thước có Thần Minh, làm qua hay chưa làm qua, tự có trời mới biết!”

“Chúng ta không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa.” Chu Hiểu cũng ở một bên nói nói, chỉ là nhìn làm sao, cũng cảm thấy lời này có chút dối lòng.

“Đúng hay không?” Lâm Hải bỗng nhiên nhìn chằm chằm Chu Hiểu, âm trầm cười một tiếng.

“Ta có thể phụ trách nói cho người biết, Quỷ Thần đã ở trên đỉnh đầu các người, thật sự nếu không nói ra các người cũng đã từng làm những sự tình trái lương tâm gì, lúc báo ứng đến, có là ngay cả ta, cũng không có cách nào.”

“Sư phụ, đỉnh đầu bọn họ, hiện tại thật có thần minh?” Đỗ Thuần ở một bên hỏi một câu, một mặt hiếu kỳ.

“Thiên chân vạn xác!” Lâm Hải liếc mắt nhìn Hàn Tú Nhi ở trên đỉnh đầu Chu Hiểu cùng Bành Tuyết một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Có cái lòng Thần a, quỷ ngược lại là có một cái.”

“Hừ, người thiếu hù dọa chúng ta.” Cái mũi Bành Tuyết hừ một cái, chỉ là nhìn biểu tình kia, đều nhanh bị hoảng sợ đến khóc.

“Không tin? Cái này dễ tốt.” Lâm Hải hướng phía Hàn Tú Nhi nháy mắt.

Hàn Tú Nhi vươn tay, trực tiếp bắt lấy Chu Hiểu cùng Bành Tuyết mỗi người một cái cánh tay.

“Mẹ, cánh tay trái của con không động đậy được.” Bành Tuyết hoảng sợ đến liên tục kêu lên sợ hãi.

Chu Hiểu cũng là sắc mặt trắng bệch, bờ môi không ngừng run rẩy, bà ta phát hiện, cánh tay phải của mình cũng không động đậy được.

“Tiểu Lâm, nhanh cứu mẹ ta cùng muội ta!” Bành Đào thấy thế, vội vàng cầu tình nói.

Lâm Hải tiến lên một bước, giả ra một bộ dáng lo lắng.

“Các người đến cùng đã làm qua cái sự tình trái lương tâm gì, nhanh nói đi, nếu không liền thật không kịp!”

“Ta nói!”

“Ta cũng nói!”

Chu Hiểu cùng Bành Tuyết hiện tại nào còn có một chút hoài nghi, tranh nhau chen lấn cướp nói chuyện.

“Không nên gấp, từng người từng người đến! Người nói trước!” Lâm Hải chỉ Bành Tuyết nói.

“Ta, ta trộm một cái dây chuyền của chị dâu ta.”

“Không phải cái này!”

“Ta, lúc nãy nãy ta sinh bệnh, ta chê bà bẩn, vụng trộm đánh bà.”

Đậu phộng, thật cảm thú a!

Lâm Hải chửi một câu.

“Cũng không phải cái này, tiếp tục!”

...

Bành Tuyết liên tiếp nói mười mấy chuyện thất đức, đem những người đứng ngoài quan sát nghe mà nhúu thẳng mày.

“Còn không phải, còn muốn giấu! Nhanh lên, sắp không kịp!”

“Ta, lúc ta ở nước ngoài đọc sách, cùng bạn trai ta, và một người da đen hai cái người da trắng, bốn người cùng một chỗ...” Lời nói của Bành Tuyết bỗng nhiên dừng lại.

“Cùng một chỗ cái gì, nhanh nói!”

“Cùng một chỗ chơi 4P.” Nói xong, Bành Tuyết cũng là vừa thẹn vừa xấu hổ, lại thêm sợ hãi, oa cái liền khóc.

Phốc!

Lâm Hải kếm chút phun, đầu móa, khẩu vị thật nặng a.

Bành Đào ở bên cạnh nghe, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Đầu móa, đây mới gọi là mắt mặt ném về tận nhà.

“Không sai biệt lắm” Lâm Hải cũng không muốn quá phận, hơi trừng phạt một chút là được.

Hướng phía Hàn Tú Nhi nháy mắt, Hàn Tú Nhi đem Bành Tuyết buông ra.

“Xoa, chính là cái này! Thần Minh gặp người thăng thần, tựa hồ tha thứ người, người hoạt động thử một chút đi.”

Bành Tuyết nghe xong, vội vàng hoạt động cánh tay của chính mình.

“Ha ha, ta có thể cử động, ta thật có thể động.” Bành Tuyết cao hứng cất tiếng cười to, giống như người điên.

“Nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không nên tiếp tục làm việc trái với lương tâm.” Lâm Hải làm bộ căn dặn nói.

“Không dám, cũng không dám nữa.” Bành Tuyết vội vàng khoát tay.

“Đến lượt bà.” Lâm Hải quay đầu, chuyển hướng sang Chu Hiểu.

Chu Hiểu thấy Bành Tuyết nói xong, thật có thể động, trong lòng không khỏi cũng dâng lên một chút hi vọng.

“Ta, lúc ta tuổi còn trẻ, có khi dễ qua bà bà ta, thường xuyên, thường xuyên nhéo bà.”

Nhật! Điều thứ nhất liền để Lâm Hải kếm chút tức giận.

Thật đúng là hai mẹ con ruột a.

Một cái đánh, một cái nhéo, lão thái thái này cũng thật là không may.

“Không phải cái này, tiếp tục!”

“Năm trước, có một lần tìm dân công đến làm việc, thiếu bọn họ một vạn khối tiền, khi bọn họ đến đòi tiền, ta để bảo an, đem bọn họ chặn trước nhà.”

WTF! Lâm Hải xuất thân cùng khổ càng thêm phần nộ, làm dân công dễ dàng à, người a lại không thiếu chút tiền này, bấy người ta, còn đánh người ta!

Thật mẹ nó a cảm thú!

“Cũng không phải cái này, tiếp tục!”

Lâm Hải ngược lại muốn nhìn một chút, nữ nhân này, đến cùng làm bao nhiêu chuyện thất đức.

Từng kiện từng kiện chuyện cũ năm xưa bị lật ra, Lâm Hải càng nghe càng tức giận, nữ nhân này, chuyện xấu làm qua thật không ít a.

“Tiếp tục, còn không phải!”

Mặt Chu Hiểu trắng một chút, tựa hồ có chút do dự.

“Nhanh lên, còn không nói liền thật không kịp.” Lâm Hải làm bộ hướng phía bầu trời liếc mắt một cái, kinh hoàng nói ra.

“A, ta nói, ta nói!”

“Ta, ta có lỗi với ta lão công! Từ khi cùng lão công ta kết hôn đến bây giờ, ta hết thấy từng có hơn ba mươi lần ngoại tình.”

Móa! Tròng mắt Lâm Hải kếm chút lồi ra! Hơn ba mươi lần, thật kinh a.

“Ta, ta còn ở bên ngoài một bên nuôi hai nam nhân, đều là sinh viên đại học Giang Nam.”

Phốc! Lâm Hải kém chút phun, mẹ nó, trâu già gặm cỏ non a!

“Lại nói, những cái này cũng không phải!”

“Tuyệt nhị, Tuyệt nhị là ta cùng nam nhân khác sinh.” Nói xong, toàn thân Chu Hiểu tựa hồ đã mất đi lực khí, co quắp ngã trên mặt đất, khóc lên.

“Mẹ, người nói cái gì đó...” Bành Tuyết ngốc.

Bành Đào cũng ngốc.

Đầy sân người đều ngốc.

Cái gì! Trông mắt Lâm Hải kém chút xuất hiện.

Đậu móa, giống như chơi lớn a!

Cái này làm không cẩn thận muốn chết người a!

Tranh thủ thời gian ra hiệu cho Hàn Tú Nhi buông tay.

“Khụ khụ...” Có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, Lâm Hải tiến lên nói.

“Xem ra cũng là cái này, Thần Minh đã đi, biết sai liền tốt, về sau đừng có lại phạm.”

“Bành Cục trưởng, người đi giúp ta tìm cái túi, đem bộ bạch cốt này thu lại cho ta, ta sẽ dùng phương pháp đặc thù để xử lý sạch.”

“A.” Bành Đào thất hồn lạc phách đi làm.

“Bệnh của Bành lão gia tử, đêm nay liền sẽ tốt, sẽ không bao giờ tái phát nữa, cho ông ăn nhiều một chút đồ vật, khôi phục dinh dưỡng.” Nói xong, Lâm Hải mang theo Đỗ Thuần cùng Smith liền rời đi.

Bành Đào một mặt ngốc trệ đem Lâm Hải đưa tới cửa, một câu cũng không thể nói.

Sự tình hôm nay, đặc biệt là một ít lời nói của muội muội cùng mẫu thân, đối với Bành Đào có đã kích quá lớn.

Ông ta cần phải yên lặng một chút thật tốt, để hấp thu những tin tức này.

“Đậu móa, có phải có chút quá phận hay không?” Lâm Hải có chút hối hận vì đã trừng phạt hai người kia như thế.

Này, quản nó chi!

Sự tình đều là do bọn họ làm, lão tử phiền lòng cộng lông, lại nói, ca ca cũng đã dặn dò bọn họ, về sau không cho phép tái phạm, đây cũng là đang khuyên người từ thiện, là làm việc tốt!

Nghĩ như vậy, tâm lý Lâm Hải nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ra Bành gia, lên trên xe, Smith một mực lấy ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Hải.

“Uy, người lão già này nhìn ta chăm chăm làm gì, nói cho người, ta cũng không Gay a.” Lâm Hải bị cái bộ mặt người nước ngoài râu ria này, nhìn chăm chăm đến hoảng sợ.

Hơn nửa ngày, Smith nói chuyện.

“Ta quyết định!”

“Quyết định cái gì?”

“Ta muốn bá người làm thầy!”

Phốc!

Lâm Hải kém chút đem xe lái vào trong lề đường.

Đậu móa, có hết hay không!

Có hai cái hàng Cường đầu trục cùng Đỗ Thuần này liền đã đủ phiền, thế nào lại tới một cái!

“Lăn, không thu!” Thanh âm của Lâm Hải kềm chút đem đỉnh xe lật tung.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Kiếp sau nấu rượu đợi quân về

Thành phố Nhạn Vân, ở vào tỉnh Sơn Tây lớn nhất Bắc Bộ, từ xưa đến nay chính là vùng đất mà binh gia tất phải tranh.

Những năm cuối Minh Triều, quan binh ở đây ra sức chống cự quân Thanh nhập quan, đem đại quân của Đa Nhĩ Cổn chống cự tại bên ngoài thành tường suốt hơn chín tháng.

Sau khi phá thành, Đa Nhĩ Cổn hạ lệnh đồ thành, đến tường thành cũng bị mở ra năm xích (*một xích= 33,33cm).

Nhìn toà danh thành lịch sử trước mắt này, Lâm Hải phảng phất cảm nhận được cái loại chiến tranh kia, trong lúc nhất thời bùi ngùi mãi thôi.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu tướng sĩ, vì bảo vệ gia viên, ném vợ bỏ tử, da ngựa bọc thây, cũng không trở về nữa.

Bọn họ, đều là anh hùng!

Giữa không trung, Hàn Tú Nhi nhìn chung quanh, toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt như nước chảy, ào ào chảy xuống tới.

“Mặc lang, Tú nhi tới thăm ngươi.”

“Ai, đi thôi.” Lâm Hải thờ dài, trong ngực ôm hũ tro cốt của Hàn Tú Nhi, cất bước đi thẳng về phía trước.

Trên tường thành, có rất nhiều du khách từ các nơi, kết bạn thành đàn cười đùa, vui chơi, cùng tường của toà thành cổ sớm đã không nhìn ra một tia chiến tranh dấu vết, chụp ảnh lưu niệm.

Tâm tình Lâm Hải có chút nặng nề!

Hòa bình cùng phồn hoa hôm nay, đều là do chúng tướng sĩ thật đáng kính của chúng ta, ném bỏ gia nghiệp, vô tư phụng hiến đổi lấy.

Thế nhưng, khi đang hưởng thụ hòa bình, hưởng thụ sinh hoạt, đồng thời lại có mấy người nghĩ đến bọn họ đâu, thậm chí, đến tôn trọng tối thiểu cũng sẽ không bố thí cho bọn họ.

Tựa như trượng phu của Hàn Tú Nhi, ngày thứ ba sau khi cưới, liền theo quân xuất chinh, đi vào Nhạn Vân, bảo vệ gia viên.

Hàn Tú Nhi ở nhà, ngày nhớ đêm mong trông mong lang quân về, không nghĩ, lại trông được tin tức trượng phu tử chiến sa trường.

Ở thời khắc cực kỳ bi thương, công tử của lão gia châu phủ tại địa phương, coi trọng mỹ mạo của Hàn Tú Nhi, càng trắng trợn đem Hàn Tú Nhi cướp đoạt về nhà, ý muốn vũ nhục.

Hàn Tú Nhi liều chết không theo, gặp trở ngại mà chết, bị vứt xác hoang dã, sau đó bị người đồn cũi hào tâm mai táng.

Lâm Hải thầm nghĩ, nếu như trượng phu của Hàn Tú Nhi biết rõ, chính mình sau khi vì nước tử chiến, những cái quan lão gia mà chính mình cảm sinh mệnh đến bảo vệ kia, chẳng những không có cho người nhà mình một cái đền bù tổn thất hậu đãi, ngược lại còn ngày ngày hoan ca, cường ép bức tử vợ mình, không biết y lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mọi người trên tường thành, thấy Lâm Hải trong tay bụng hũ tro cốt, đều dùng quái dị ánh mắt nhìn lấy hắn.

Loại đồ vật như tro cốt này, rất nhiều người đều kiêng kỵ, chỉ chốc lát, du khách chung quanh Lâm Hải, đã đi không còn một mảnh.

“Mặc lang của ta, liền chôn xương ở chỗ này sao?” Hàn Tú Nhi dùng tay vuốt ve thành tường, vô cùng ôn nhu, tựa như vuốt ve khuôn mặt của lang quân mình.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải cảm giác được một cỗ âm phong, vô cùng mãnh liệt.

Sau một khắc, đồng tử của hắn mạnh mẽ co lại.

Trên tường thành, chẳng biết lúc nào, xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc khải giáp.

“Tú nhi, là nàng sao?” Thanh âm nam tử, không lưu loát bên trong còn mang theo nghẹn ngào.

Hàn Tú Nhi sững sờ, sau đó mãnh liệt trừng to mắt.

“Mạc lang, Mạc lang của ta!”

“Tú nhi!”

Hai cái hồn phách chăm chú ôm cùng một chỗ, hận không thể đem đối phương dung nhập vào trong thân thể của mình.

Lâm Hải mộng.

Cái này, nam tử này chính là trượng phu của Hàn Tú Nhi?

Linh hồn của y thể mà cũng không có đi qua Địa Phủ?

Hồi lâu, hai người mới lưu luyến không rời mà tách ra.

Mạc Cuồng vô cùng yêu thương vuốt ve gương mặt tràn đầy nước mắt của Hàn Tú Nhi.

“Tú nhi, làm sao nàng tới đây? Ngươi hồn phách vì sao không có đi Địa Phủ? Những năm này, nàng qua được không?”

“Thiếp là đặc biệt tới thăm chàng. Sau khi chàng chiến tử, ta ngày đêm tư niệm, cực kỳ bi thương, sau khi chết liền bị một cỗ chấp niệm lưu giữ tại thế gian, liền muốn đến địa phương chàng chiến tử, dù là chỉ là được sờ hải cốt của chàng một chút, Tú nhi thật sự là không nỡ bỏ chàng a, Mạc lang.”

Hàn Tú Nhi lại là một hồi khóc rống.

“Tiếc rằng, thiếp chưa bao giờ đi xa qua, căn bản không biết đường đến chỗ Nhạn Vân chàng đi ở phương nào, mắt thấy là phải hóa thành Lệ Quỷ, đánh mất ý chí, không ngờ lại gặp Lâm Hải huynh đệ, là hân hạnh thiếp lại tới đây.”

“Hắn?” Mạc Cuồng lúc này mới chú ý tới, Lâm Hải tựa hồ đang một mực nhìn vào bọn họ.

“Hắn có thể nhìn thấy chúng ta?”

“Vâng, mà cũng có thể cùng chúng ta giao lưu, nếu không, thiếp chỗ nào có thể tìm tới chàng a.”

“Mạc lang, phu thê chúng ta còn có thể gặp mặt một lần, đều nhờ vào Lâm Hải huynh đệ.”

Mạc Cuồng nghe vậy, mạnh mẽ vén áo vạt áo, bạch một tiếng, quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Hàn Tú Nhi thấy thế, cũng quỳ xuống theo.

“Lâm Hải huynh đệ, đại ân đại đức của ngươi, ta Mạc Cuồng xin dập đầu tạ ơn ngươi!”

Đồng đông đồng!

“Anh hùng, mau mau đứng lên!” Lâm Hải cũng không lo được đối phương là quỷ, vội vàng vươn tay nâng.

Không nghĩ, lúc cánh tay sắp tiếp xúc đến Mạc Cuồng, kiếm gỗ đào ở ngực bỗng nhiên tách ra một tia sáng.

“Ừm?” Mạc Cuồng sững sờ, thân thể đặng đặng đặng liền lùi lại mấy bước, một mặt kinh ngạc.

“Ách, không có ý tứ a.” Lâm Hải có chút xấu hổ cười cười.

Đậu móa, cái kiếm gỗ đào này tại sao lại linh?

Lúc này, Hàn Tú Nhi nói chuyện.

“Mạc lang, cái thanh kiếm gỗ đào này của Lâm Hải huynh đệ rất là lợi hại, ngay cả chúng ta cũng chỉ có thể lại gần Lâm Hải huynh đệ, lại không cách nào tiếp xúc với hắn.”

“Ồ?” Mạc Cuồng kinh ngạc một trận, “Trên đời này, ở bên trong Du Hồn Lệ Quỷ, hắn là có rất ít loại còn lợi hại hơn chúng ta đi.”

“Vâng, Lâm Hải huynh đệ có cái thanh kiếm gỗ đào này hộ thân, cơ hồ lại không có quỷ mị nào có thể thương tổn đến hắn.”

Cái gì! Trông mắt Lâm Hải liền thẳng.

“Cái kia, cắt ngang một chút, các ngươi là nói, cái kiếm gỗ đào này không phải là rác rưởi sao? Tựa hồ còn có chút dùng? Hoặc là nói, đến các ngươi

cũng đều không thể tiếp xúc với ta?”

“Vâng.” Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi song song gật đầu nói.

“Yes!” Lâm Hải kích động một nắm quyền, đầu móa trước đó chính mình chẳng phải là sợ hãi không a, nguyên lai không có quỷ có thể tổn thương đến ta à.

Vừa nói như thế, ngược lại là còn có chút oan uổng lão già Trương Thiên Sư kia.

“Lâm Hải huynh đệ, hôm nay ta cùng Mạc lang gặp nhau, trong lòng đã không còn chấp niệm, sau đó không lâu, chúng ta liền sẽ tiêu tán ở trong trời đất, xin người giúp ta đem tro cốt vấy khắp nơi ở chỗ này, để ta cùng Mạc lang vĩnh viễn ở cùng một chỗ đi.”

“Tốt!” Lâm Hải mở hũ tro cốt ra, đứng tại bên trên tường thành, giơ tay lên.

Tro cốt theo gió lượn lên không, yên lặng bay khắp nơi.

“Lâm Hải huynh đệ, Mạc Cuồng ta sở dĩ lưu giữ lưu tại thế gian này, cũng là vì lòng có Tú nhi, lại không thể về nhà, hôm nay nhìn thấy Tú nhi, ta rốt cục có thể cùng một chỗ với Tú nhi, hồn quy Địa Phủ.”

“Đại ân đại đức của người, Mạc Cuồng ta không thể báo đáp, bản ‘Phân Căn Thác Cốt Thủ’ này, là võ học cả đời của ta, hơi có chút uy lực, thời khắc sắp chia tay, liền tặng cho người đi.”

Nói xong, từ trong ngực Mạc Cuồng xuất ra một bản sách cổ màu xanh nhạt, giao cho Lâm Hải.

“Đa tạ Mạc huynh.” Lâm Hải vừa đem sách cổ nhận lấy, sau đó sách cổ liền biến mất.

“Ừm? Chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải sửng sốt.

Sau đó, Wechat vang.

Lâm Hải mở ra xem.

Thu được ‘Phân Căn Thác Cốt Thủ’×1 quyển

Ngạch, chạy tới trong Wechat.

Mạc kệ nó, chỉ cần không phải không thể lấy là được.

“Lâm huynh đệ, hai vợ chồng ta phải đi, đương thời vô duyên cùng người cùng một chỗ uống rượu hát vang, đúng là việc đáng tiếc, chỉ mong kiếp sau, người ta cùng lâm huynh đệ, nâng cốc ngôn hoan!”

“Tốt! Mạc huynh, Hàn tỷ, các người lên đường bình an, huynh đệ có kiếp sau, sẽ nấu rượu đợi quân về!”

“Ha ha ha ha, gặp lại, huynh đệ!”

“Gặp lại.”

Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi mỉm cười, hướng phía Lâm Hải phát phát tay.

Sau đó, thân thể hai người, chậm rãi hóa thành những điểm sáng, tiêu tán giữa trời đất.

“Ài!” Lâm Hải thở dài.

“Khả liên vô định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân (*Thương bờ Vô-Định xương tàn, Người còn trong giấc mộng vàng phòng Xuân... Bài thơ Lũng Tây Hành của Trần Đào).” Trong bất tri bất giác, trong lòng Lâm Hải một trận tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tiêu gia, xảy ra chuyện

Leng keng!

Trong nháy mắt khi thân hình Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi tiêu tán, Wechat của Lâm Hải vang.

Mở ra nhìn xem, là tin tức từ hệ thống.

Siêu độ vong hồn, khen thưởng mười nghìn điểm Âm đức.

A? Lại có khen thưởng, còn nhiều như thế?

Lâm Hải vừa mới còn vì Mạc Cuồng cùng Hàn Tú Nhi gặp gỡ, tâm tình có chút sa sút, hiện tại, thấy mười nghìn điểm Công đức, những cái ưu thương kia, lập tức không hề để tâm.

Không khỏi chửi một câu, đầu móa, chính mình thật là một cái tham tiền a.

A, không đúng?

Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng, lần này khen thưởng tựa như là Âm đức, không phải Công đức?

Lâm Hải vội vàng mở ra túi tiền, quả nhiên, số liệu Công đức một trăm điểm, Âm đức mười nghìn điểm.

Thảo, Âm đức lại là cái gì quý?

Lâm Hải không hiểu ra sao.

Đầu móa, quản chi nó, có dù sao cũng so tốt hơn không có.

Đối với cái hệ thống khen thưởng này, Lâm Hải cũng có chút kỳ quái.

Trợ giúp Tiêu Thanh Sơn có khen thưởng, trợ giúp Hàn Tú Nhi có khen thưởng, vì cái gì cứu Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn liền không có khen thưởng đâu?

Suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Lâm Hải liền có suy đoán.

Cường đầu trọc cùng Liễu Sơn, cũng là cùng mình có quan hệ, mà Tiêu Thanh Sơn cùng Hàn Tú Nhi, có thể nói là người xa lạ, cùng mình không có chút liên hệ nào.

Xem ra hẳn là trợ giúp người không có quan hệ gì với chính mình, mới có khen thưởng.

Đúng, khẳng định là như thế này.

Sự tình đã xử lý xong, Lâm Hải cũng không có lưu lại, trực tiếp leo lên đoàn tàu trở về.

Nằm bên trên xe giường nằm, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, đem Wechat mở ra.

Nhìn xem túi càn khôn, bên trong quả nhiên có nhiều thêm một quyển sách.

Phân Cân Thác Cốt Thủ: Võ công bí tịch, đẳng cấp: Hoàng Giai cao đẳng.

“A? Cái võ công này còn phân cấp cấp?”

Rút ra!

Có muốn học tập không?

Học tập!

Học được Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Lâm Hải chỉ cảm thấy một cỗ tin tức tràn vào trong đầu.

Sau một khắc, Lâm Hải đã hoàn toàn nắm giữ các chiêu thức của Phân Cân Thác Cốt Thủ cùng các khớp xương trên cơ thể người.

Tựa như đã khổ luyện mấy chục năm, khi thi triển ra, tuyệt đối thuận buồm xuôi gió.

Lặng không khoa tay mấy lần, trong lòng Lâm Hải vui vẻ một trận.

Cái nam sinh nào ở thuở thiếu thời không có cái mộng võ hiệp đâu, Lâm Hải đã từng nhìn lấy tiểu thuyết võ hiệp, đem chính mình ảo tưởng thành hiệp khách thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. (*Cứ mười bước, giết một người, Nền nghìn dặm, chẳng đi nơi chốn nào)

Cảm giác đó là uy phong cỡ nào, tiêu sái cỡ nào a.

Bây giờ, chính mình học được cái Phân Căn Thác Cốt Thủ này, hẳn là cũng tính toán là cái võ lâm cao thủ đi.

“Hừ, bệnh thần kinh.” Có một thanh âm trực tiếp xen vào, từ bên trái phía trên chỗ Lâm Hải nằm, một cái giọng trầm thì truyền đến.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, một cái nữ nhân chừng ba mươi tuổi, đang hướng mình quăng tới ánh mắt xem thường.

Thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, nữ nhân này lập tức vừa trừng mắt.

“Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua mỹ nữ a?” Nói xong, liếc trắng Lâm Hải một chút, đầu nghiêng vào bên trong.

“Hừ, một cái xấu xí, còn dám tự xưng mỹ nữ, mặt thật mẹ nó lớn!” Lâm Hải mắng trong lòng, một nữ nhân, Lâm Hải cũng lười đi theo so đo.

Vươn tay, tiếp tục khoa tay học lấy Phân Căn Thác Cốt Thủ, thích thú.

Leng keng!

Wechat vang.

Lâm Hải cầm lên xem xét, Đậu phộng, Ngô Không phát tới.

Ngô Không: Lão Tôn ta hôm qua đến chỗ Thiết Quải Lý làm khách, lão đầu nhi này xuất ra một cái bảo vật gọi là thuốc lá Trung Hoa để chiêu đãi lão Tôn, bảo vật này mười phần thần kỳ, nghe lão đầu nhi này nói, là lấy được từ chỗ người?

Ta dựa vào, Ngô Không cũng hút thuốc lá.

Lâm Hải tưởng tượng bộ dáng Ngô Không ngậm thuốc lá, nhất thời cảm thấy một trận buồn cười.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Vâng, Đại Thánh.

Ngô Không: Không biết người còn có bảo vật này hay không, có thể hay không bán cho lão Tôn ta một ít.

Muốn thuốc a, Lâm Hải móc túi của chính mình, còn có nửa hộp thuốc lá Trung Hoa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh làm sao lại khách khí như thế, chuyện Đại Thánh nắm đó đại não Thiên Cung, để tiểu tiên bồi phục đầu rạp xuống đất, từ đó về sau liền xem Đại Thánh làm thần tượng, Đại Thánh cần đồ vật gì, nói thẳng là được, đừng nói chuyện gì có mua hay không.

Lâm Hải biết rõ sự tình Ngô Không đặc ý nhất cũng là đại não Thiên Cung, không gặp trong TV, y gặp người liền nói lão Tôn ta chính là Tề Thiên Đại Thánh Ngô Không năm trăm năm trước đại não Thiên Cung sao?

Cho nên Lâm Hải trực tiếp đập qua một cái móng ngựa trước.

Quả nhiên, Ngô Không bên kia thật cao hứng.

Ngô Không: Hắc hắc, nhớ năm đó, thời điểm lão Tôn ta đại não Thiên Cung, mười vạn thiên binh thiên tướng, cũng không thể cầm lão Tôn ta như thế nào.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đó là đương nhiên, thần thông của Đại Thánh, thế nhưng là toàn bộ Thiên Đình cũng khó gặp địch thủ, đến Ngọc Hoàng Đại Đế không phải cũng bị Đại Thánh dọa đến chui vào dưới đáy bàn hay sao?

Ngô Không: Ha ha, Ngọc Đế lão nhi kia, hiện tại gặp lão Tôn ta, cũng xin vẫn còn phát run đây.

Leng keng!

Ngô Không hướng người gửi đến một hồ lô Hắc Nhi Tửu.

Ngô Không: Các con cất rượu, đưa cho lão đệ ném thử.

Đậu phộng, thoải mái a!

Lâm Hải cao hứng một trận, đậu móa, cái móng ngựa này đập tốt a, cái con khi này vừa cao hứng, liền trực tiếp đưa đồ vật a.

Xem ra sau này không có việc gì, liền vỗ vỗ móng ngựa Ngô Không nhiều chút, nhất định có rất nhiều chỗ tốt!

Bất quá yêu thích của Lâm Hải đối với Ngô Không cũng là thật tâm, tự nhiên không thể để cho Ngô Không ăn thiệt thòi.

Leng keng!

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi nửa hộp thuốc lá Trung Hoa.

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi một cái cái bật lửa.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, tiểu tiên trước mắt đang du lịch ở bên ngoài, trên thân chỉ có nhiều như vậy, đợi sau khi trở về, lại phát thêm một số cho ngươi.

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ! Cần bao nhiêu điểm Công đức? Lão Tôn ta mua xuống.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Hừ, Đại Thánh, nói vậy không phải xem thường tiểu tiên hay sao? Nếu như nhắc lại mua, này cũng không cần liên hệ với tiểu tiên nữa, trực tiếp xóa bạn tốt đi.

Lâm Hải cố ý giả trang ra một bộ dáng tức giận.

Ngộ Không: Không nên tức giận, không nên tức giận, là lão Tôn ta sai, này lão Tôn ta liền không khách khí nữa, huynh đệ về sau có chuyện gì, cứ việc tìm lão Tôn ta.

A! Lâm Hải cao hứng phát phát quyền.

Nửa hộp thuốc lá, tìm được cái hậu trường cường ngạnh, cái mua bán này, hẳn kiếm lớn a!

Ngộ Không là ai a, đây chính là Đấu Chiến Thắng Phật, một lời không hợp liền nháo chủ Thiên Cung.

Chính mình cùng y tạo mối quan hệ, về sau ai dám gây sự với chính mình.

Lâm Hải càng nghĩ, trong lòng càng đẹp.

Mở ra túi càn khôn, Lâm Hải nhìn Hầu Nhi Tử ở bên trong.

Hầu Nhi Tử: Rượu do hầu tử ở Hoa Quả Sơn nhường, có hiệu quả cường thân kiện thể, đề khí tỳ thần, kéo dài tuổi thọ.

Đồ vật tốt! Lâm Hải ở trong lòng thầm khen một câu.

Từ thành phố Nhạn Vân về thành phố Giang Nam, cần ở Yên Kinh thay đổi một lần xe.

Lâm Hải xuống xe, chợt nhớ tới, Tiêu Thanh Sơn cũng là người Yên Kinh.

Lần trước tại quê nhà, Tiêu Thanh Sơn người ta thế nhưng là giúp mình không ít việc.

Trở lại thành phố Giang Nam, lại để cho Chiến Tư lệnh quân phân khu chiếu cố chính mình, đây coi như là đối với mình có ân tình a.

Lâm Hải người này, từ trước đến nay là có ân báo ân, có cừ báo cừ.

Trước khi đến, bởi vì ôm hũ tro cốt, không tiện tiến đến bãi phòng Tiêu Thanh Sơn, lúc này, nếu như về nhà mà không vào, vậy thì có điểm không hiểu chuyện.

Móc ra điện thoại, Lâm Hải liền gọi cho Tiêu Thanh Sơn.

“Ha ha, Tiểu Lâm a, nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho ta cái lão nhân này?” Thanh âm Tiêu Thanh Sơn sang sảng, xem ra tâm tình không tệ.

“Tiêu lão, ta có việc qua lợi qua Nhạn Vân, lúc trở về lại đi ngang qua Yên Kinh, chuẩn bị đi xem ngài một chút đây.”

“Ồ? Ngươi đang ở Yên Kinh?” Tiêu Thanh Sơn rất kinh ngạc.

“Ừm, vừa xuống xe lửa.”

“Tốt, ngươi ở nhà ga chờ một chút, ta lập tức để cho người đi đón ngươi.”

Chỉ chốc lát, một chiếc xe Audi A8 màu đen đứng đứng ở quảng trường Yên Kinh.

Hai người trẻ tuổi bước xuống xe.

Lâm Hải nhìn qua, đều là người quen, tài xế cùng cảnh vệ của Tiêu Thanh Sơn, Tiểu Vương cùng Tiểu Ngộ.

“Vương ca, Ngộ ca, lại gặp mặt.” Lâm Hải tiến lên, khách khí chào hỏi.

Tuy hai người này chỉ là tài xế cùng cảnh vệ, nhưng Lâm Hải ẩn ẩn biết rõ, thân phận Tiêu Thanh Sơn không đơn giản, như vậy hai người này cũng tuyệt

đổi đi theo nước lên thì thuyền lên, nếu như phóng tới bên ngoài Yến Kinh, đoán chừng cấp bậc Thị trưởng Huyện trưởng, đều phải đổi với người ta tôn kính như già già.

Nói không chừng, người ta còn mặc xác người!

Bởi vậy, Lâm Hải đem tư thái của chính mình thả xuống rất thấp.

“Tiểu Lâm a, lên xe đi, Tiêu lão sau khi hồi kinh, đã nhắc tới người hai lần.” Tiểu Ngô kêu gọi Lâm Hải lên xe.

Xe đi được nửa đường, Tiểu Ngô nhận một cú điện thoại.

Sau đó, trên gương mặt không sợ hãi, bỗng nhiên biến sắc.

“Vương Bác, quay đầu, qua bệnh viện tổng bộ, nhanh!”

Lâm Hải giật mình, vội vàng hỏi nói: “Ngô ca, làm sao?”

Tiểu Ngô dừng một cái, phun ra một câu: “Tiêu gia, xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tri ân đồ Báo

Bệnh viện tổng bộ, giờ phút này đã loạn tung tung phèo.

Lâm Hải đi theo Tiểu Ngô cùng Tiểu Vương vừa tiến đến, Tiểu Ngô liền trực tiếp bắt lấy cổ tay y tá trưởng.

“Thủ trưởng thế nào?”

Lâm Hải phát hiện, con mắt Tiểu Ngô, giờ phút này cũng trở nên đỏ như máu.

Y tá trưởng há miệng, hiển nhiên bị bắt có chút đau.

“Tiêu lão chỉ là cấp hỏa công tâm, mới có thể té xỉu, hiện tại đã tỉnh lại, đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh.”

“Nhanh dẫn chúng ta qua đó!”

Còn không có tiến vào phòng bệnh, Lâm Hải liền nghe thấy thanh âm của Tiêu Thanh Sơn.

“Ra ngoài, ta còn không chết, đều đi ra ngoài cho ta!”

Một đám quân nhân trên vai khiêng các loại quân hàm, bị hồng đi ra từ trong phòng bệnh.

Lâm Hải mất sắc, thế mà phát hiện hai ba cái nhân vật lớn thường xuyên xuất hiện tại bên trên bản tin thời sự.

Trong lòng không khỏi bỗng nhiên giật mình, xem ra, chính mình trước đó vẫn là đánh giá thấp thân phận của Tiêu lão.

“Thủ trưởng, người thế nào?” Tiểu Ngô là người thân cận của Tiêu Thanh Sơn, vội thẳng vào phòng bệnh.

Lâm Hải theo sát phía sau, Tiêu Thanh Sơn thế nhưng là đối với mình không tệ, chính mình kế thừa truyền thừa của Thiết Quải Lý, đối với y thuật mà nói, trên cái thế giới này, đoán chừng không có người nào có thể so sánh với chính mình, nếu như Tiêu Thanh Sơn có chuyện gì, chính mình cũng có thể giúp đỡ bận bịu.

“Hừ, không chết.” Tiêu Thanh Sơn hừ một tiếng, sau đó đầu chuyển hướng sang phía Lâm Hải.

“Tiểu Lâm a, thật sự là thật có lỗi, người thật vất vả tới Yến Kinh một lần, xem ra lão già ta không cách nào chiêu đãi người rồi.”

“Tiêu lão khách khí, ta lần này chủ yếu là đến xem ngài, nhìn thấy ngài liền thật cao hứng.”

Lâm Hải một bên nói, một bên ngồi tại bên người Tiêu Thanh Sơn, đưa tay khoác lên trên mạch của Tiêu Thanh Sơn mạch.

Tiêu Thanh Sơn sững sờ, “Thế nào, Tiểu Lâm, người còn hiểu y thuật?”

“Hiểu sơ một chút.” Lâm Hải đem tay lấy ra, có chút kỳ quái nhìn Tiêu Thanh Sơn, “Tiêu lão, thân thể của ngài bảo trì rất tốt, nhưng tựa hồ có một cỗ lửa tích tụ ở trong lòng, nếu như không nhanh chóng loại trừ, sợ là gặp nguy hiểm a.”

Ngẫm lại, Lâm Hải lại hỏi: “Có phải đã phát sinh cái sự tình gì để ngài gấp đến phát hỏa hay không, cùng ta nói nói, nói không chừng ta có thể giúp đỡ ngài bận rộn.”

“Này, ta có thể có chuyện gì? Yên tâm, thân thể của ta, chính ta rất rõ ràng.” Tiêu Thanh Sơn vừa dứt lời, một cái bác sĩ liền vội vã chạy vào.

“Tiêu lão, Tiêu thiếu y...” Bác sĩ mặt hốt hoảng, muốn nói lại thôi.

Tiêu Thanh Sơn mãnh liệt ngồi xuống, một cỗ khí thế của người sống bên trên trong nháy mắt bao phủ cả căn phòng bệnh, liền cả Lâm Hải cũng cảm giác được một cỗ cảm giác ngạt thở mãnh liệt.

Bác sĩ hung hăng nuốt ngụm nước bọt, đến đầu cũng không dám ngẩng lên nói: “Tiêu thiếu y, y có khả năng không được...”

“Tiêu lão!” Bác sĩ vừa dứt lời, hai mắt Tiêu Thanh Sơn hoa lên, liền ngất đi.

Tiểu Ngô cùng y tá bên cạnh vội vàng đập trước ngực đập phía sau lưng một trận, hơn nửa ngày, Tiêu Thanh Sơn mới chậm rãi tỉnh lại.

Đưa tay đem Tiểu Ngô đẩy ra.

“Ta không sao, không cần phải để ý đến ta.”

“Tiêu lão, ngài, ngài có muốn đi qua nhìn một chút hay không, gấp, gấp Tiêu thiếu, một lần, một lần cuối...” Bác sĩ cũng mồ hôi tí tách xuống tới.

“Không cần, có cái gì tốt mà gấp! Quân nhân, vì nước hi sinh, chiến tử sa trường, là kết cục tốt nhất, Dật nhi là chết có ý nghĩa, ta vì nó mà cảm thấy tự hào!” Tiêu Thanh Sơn nói một phen, khí thế bàng bạc, hiển ngang lẫm liệt, để cho người ta nghe mà vẻ mặt biến đổi.

Chỉ là, Lâm Hải nhưng từ khóa mắt không ngừng mà nhảy lên của Tiêu Thanh Sơn, cảm nhận được nội tâm của ông đang cực độ áp chế bi ai cực lớn.

“Tiêu thiếu là ai?” Lâm Hải nhỏ giọng hướng phía Tiểu Ngô hỏi.

“Là đứa cháu nhỏ nhất mà Tiêu lão thương yêu nhất, năm nay vừa đầy hai mươi ba tuổi, phục vụ trong bộ ngành đặc biệt của Hoa Hạ.”

Đứa cháu Tiêu lão thương yêu nhất? Cái người này nếu là chết, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Tiêu lão cũng quá khổ a.

Trong lòng Lâm Hải một trận mâu thuẫn.

Tiêu lão đối với mình không tệ, bây giờ tính mạng cháu của lão đang như ngàn cân treo sợi tóc, chính mình bất luận nói làm sao, cũng hẳn phải lên xuất thủ cứu giúp.

Nhưng, nếu như thời gian cho phép còn tốt nói, nhưng nếu như lập tức sẽ tắt thở, chính mình chỉ có thể thi triển một cái biện pháp Kim Châm Độ Hồn này.

Nhưng nghĩ tới loại đau khổ khi thi triển Kim Châm Độ Hồn, Lâm Hải không khỏi một trận bở ngỡ.

Đến cùng làm sao bây giờ?

Một hồi lâu, Lâm Hải quyết định.

Đậu móa, mặc kệ, được người tích thủy chi ân, thì phải dùng tuyền chi báo (*Tích thủy chi ân, đương dùng tuyền tương báo: ơn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền -> nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội)!

Hiện tại, cũng là thời khắc tốt nhất để báo đáp ân tình của Tiêu Thanh Sơn.

“Dẫn ta đi gặp Tiêu thiếu!” Lâm Hải hướng phía bác sĩ tới báo tin kia nói.

“Cái này...” Thầy thuốc không biết Lâm Hải, trong lúc nhất thời có chút do dự.

“Nhanh lên, một hồi liền không kịp thời gian nữa.”

“Tiêu Lâm a, lão đầu tử ta cảm ơn người, vết thương Dật nhi chịu là đạn bắn, tất cả đều là chỗ yếu hại, người tuy hiểu chút y thuật, nhưng căn bản vô lực xoay chuyển.” Tiêu Thanh Sơn lắc đầu, thần sắc lộ ra rất cô đơn.

“Tiêu lão, Lâm Hải ta không phải hồ nháo người, ngài tin tưởng ta, ta có thể cứu tôn tử của ngài, nhưng chậm thêm liền thật không kịp!” Lâm Hải lo lắng nhìn chăm chăm vào Tiêu Thanh Sơn, trong ánh mắt toàn là chân thành.

“Cái này...” Tiêu Thanh Sơn không biết Lâm Hải lấy lòng tin từ nơi nào đến, đây chính là vết thương đạn bắn trí mạng a, đến chuyên gia của bệnh viện tổng bộ cũng không có cách nào.

“Tiêu lão!” Lâm Hải lại kêu một tiếng.

“Tốt! Mang Tiêu Lâm qua!” Tiêu Thanh Sơn cũng không phải là người không quả quyết, nếu Lâm Hải nói có nắm chắc như vậy, vậy liền để hắn thử một lần, liền xem như lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Lâm Hải đi theo bác sĩ kia, vội vã tới ngoài cửa phòng giải phẫu.

“Người liên ở bên trong.” Bác sĩ kia hướng phía Lâm Hải nói một câu.

“Ừm!” Lâm Hải gật đầu, đẩy cửa liền tiến vào trong.

“Uy, dừng lại, người là làm gì!” Một cái quân nhân trẻ tuổi máu me khắp người, trên mặt mang đầy nước mắt, đem Lâm Hải đẩy ra.

“Tránh ra, ta là đi cứu người!”

“Cứu người? Đậu móa, chuyên gia bệnh viện đều ở bên trong, người nói người là tới cứu người? Ít tại chỗ này thêm phiền cho ta.”

“Không tốt!”

Cách cánh cửa, Lâm Hải đã cảm giác được một cỗ linh hồn rung động.

Đó là một loại cảm ứng đặc thù khi linh hồn con người muốn tách rời cùng thân thể.

“Tránh ra, chớ cản đường!” Lâm Hải thật gấp, chậm một chút nữa, coi như hắn dùng Kim Chân Độ Hồn cũng không làm nên chuyện gì.

“Tiểu tử, còn dám động thủ!” Một người lính đẩy cánh tay Lâm Hải ra, một cái tay vuron ra, hướng phía xương bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải giật mình, nghĩ không ra cái quân nhân này lại có tốc độ nhanh như vậy, vội vàng khê lực đẩy, đồng thời Phân Cân Thác Cốt Thủ rất tự nhiên mà dùng đến.

“Ba!” Lâm Hải trực tiếp đem một cái cánh tay của quân nhân đối diện tháo xuống.

“Hừ!” Quân nhân đối diện hừ lạnh một tiếng, lại không lui lại, một chân ở phía dưới lại lẩn nữa hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Dừng tay!” Một cái quân nhân khác, đuổi bước lên phía trước cản lại.

“Son Từ, đừng xúc động, hắn là do Vương bác sĩ mang tới.”

Lâm Hải cũng không để ý tới bọn họ nữa, cách đó không xa, hắn đã thấy một cái thân ảnh mặc trường bào màu đen, hướng phía bên này thối qua.

“Phanh” Cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Hải liền vọt vào.

“Người là ai? Ai bảo người tiến vào!” Một cái bác sĩ hình dạng uy nghiêm, hướng phía Lâm Hải rộng to.

Lúc này, Hắc Vô Thường cũng đã tới cửa.

Mệnh của Tiêu thiếu nguy cơ sớm tới!

Lâm Hải nào còn có dư thời gian đáp lời bác sĩ, liền trực tiếp đem ông ta đẩy ra.

Sau đó, trong tay chẳng biết lúc nào, nhiều thêm một cây kim châm, liền hướng phía người quân nhân máu me khắp người nằm trên bàn giải phẫu đâm xuống!

“Đậu móa, tới đi!” Lâm Hải nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón cái thống khổ khó có thể chịu đựng này.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cái mộng Nữ quỷ không sờ được

Hả? Chuyện gì xảy ra?

Qua một hồi lâu, Lâm Hải một điểm cảm giác khó chịu đều không có.

Đậu phộng, sẽ không châm sai đi.

Đưa tay xoa bóp, a, thật mềm mại, thật thoải mái a.

Thân thể quân nhân, không phải nên cứng rắn sao?

Lâm Hải mở to mắt, WTF, tình huống như thế nào? Trước mắt một mảnh màu đen.

Em gái nguoi, Hắc Vô Thường!

Lâm Hải giật mình!

Nhìn kỹ, một cái tay của chính mình, thế mà chính đặt ở trên mông Hắc Vô Thường.

Mà kim châm trong tay kia, cũng đã đâm vào trên mông Hắc Vô Thường.

Nhật, Lâm Hải một trận buồn nôn.

Đậu móa, vừa rồi chính mình thế mà còn bóp hai lần.

Ngắm lại thật buồn nôn a.

“Nguoi cái thói hỗn đản này, mau đưa móng vuốt thói của nguoi lấy ra cho ta!” Một cái thanh âm tức hỗn hển của nữ nhân, truyền vào não hải của Lâm Hải.

Cái gì? Tình huống như thế nào!

Lâm Hải nhìn chung quanh, căn bản không có nữ nhân a, từ đâu tới thanh âm nữ nhân.

“A, tức chết ta, còn không lấy tay ra, ta sẽ để nguoi xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục!” Thanh âm phẫn nộ của nữ nhân lại một lần nữa truyền đến.

Đậu phộng, không phải là cái Hắc Vô Thường này a?

Em gái nguoi, cái Hắc Vô Thường này là nữ?

Lâm Hải kịp phản ứng, thanh âm này là từ trong ý thức truyền đến, vậy nói rõ, đối phương hẳn là một con quỷ.

Thế nhưng nói đến quỷ, trước mắt liền chỉ có một mình Hắc Vô Thường, không thể có người khác.

Thảo, không phải đâu, chính mình sờ cái mông của Nữ quỷ sao?

Lâm Hải trầm nghĩ, tay trong lúc bất tri bất giác lại bóp hai cái.

“Hỗn đản, ta muốn giết nguoi!” Thanh âm nữ nhân càng thêm phẫn nộ.

“Nhanh đưa cái người bị bệnh thần kinh này đẩy đi ra cho ta!” Trước đó Lâm Hải xuất hiện quá đột ngột, người trong phòng giải phẫu lúc này mới phản ứng được.

Sau khi Lâm Hải đẩy Viện trưởng ra, liền hóp lưng lại như mèo, cầm kim châm trong tay, lại ngẩn người, mọi người nhất thời cũng tức điên.

Hiện tại là đang cứu giúp đứa cháu mà Tiêu lão thương yêu nhất, lại có thể có người tiến tới quấy rối, cái này nếu truyền đến trong lỗ tai Tiêu lão, bọn họ ai cũng không thoát khỏi can hệ.

Mấy người y tá nhân viên, liền tới chuẩn bị đem Lâm Hải đuổi đi ra.

“Chờ một chút, ta là tới cứu người, là Tiêu lão để cho ta tới.” Lâm Hải vội vàng đem Tiêu lão đòi ra ngoài.

“Cái này...” Nhân viên y tế trong lúc nhất thời, không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Viện trưởng, Tiêu thiếu không có khí tức sinh mệnh!” Đúng lúc này, một cái bác sĩ lo lắng hô nói.

“Cái gì! Nhanh cứu giúp!” Các bác sĩ cũng không lo đuổi Lâm Hải nữa, nhao nhao đi tới trước bàn giải phẫu.

“Đậu phộng, mau tránh ra!” Lâm Hải lúc này mới nhớ tới, chính mình thế nhưng là tới cứu người.

Mắt thấy linh hồn Tiêu Dật, đã muốn rời khỏi thân thể.

Vứt một cái, Lâm Hải đem kim châm từ trên móng Hắc Vô Thường rút ra.

Một bước đi nhanh qua, đem bức sĩ trước mắt đẩy cái té ngã, chiếu vào huyệt vị mà đâm xuống.

Kim châm nhập thể, linh hồn Tiêu Dật liền bị định trụ, không thể phiêu đảng xuất khỏi thân thể, máy móc ban đầu đã không còn phản ứng, lại tích tích vang lên.

Thấy người đã cứu lại được, Lâm Hải cũng thờ phào.

“A? Lần này thi triển Kim Châm Độ Hồn, tại sao không có loại cảm giác sống không bằng chết kia?”

Lâm Hải cũng đã làm tốt chuẩn bị chịu tội, kết quả chuyện gì cũng không, nhất thời tâm tình tốt đến mức không cách nào hình dung.

Hắn nào biết, Sở Lâm Nhi lần này căn bản cũng không có tới cùng hắn tranh đoạt linh hồn, nên hắn tự nhiên không cần chịu loại khổ kia.

Không phải là không muốn đoạt, thật sự là Sở Lâm Nhi bị tức!

“Người tạm thời không chết, về phần cứu giúp phía sau, không cần ta nói nhiều đi.”

Lâm Hải chấp tay sau lưng, giả bộ như rất lợi hại rất khốc nói nói.

A? Thế nào không ai để ý đến ta?

Chẳng lẽ bộ dáng ca ca quá khốc, bọn họ cũng nhìn ngốc?

Ngẩng đầu, xem xét, ta dựa vào, thật sự cũng ngốc.

Chỉ là, không phải nhìn mình mà ngốc.

Mà chính là nhìn chăm chăm vào Tiêu Dật ở trên giường, ngốc.

“Viện trưởng, cái này, cái này...”

“Mạng sống như treo trên sợi tóc, ngay tại biên giới tắt thở, hết lần này tới lần khác lại không đoạn, thật sự là quá thần kỳ!”

Đại gia người, làm sao một cái lên nói lời nói lấy lòng cũng đều không có, làm hắn quá không có cảm giác thành tựu.

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, những thầy thuốc quân đội này, rất không biết làm người.

“Cái kim châm kia, ngàn vạn không thể động a!” Lâm Hải rất khó chịu giao lại một câu.

“A? Làm sao lại lạnh như vậy?” Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy một cái nữ nhân yêu diễm đến cực hạn, cơ hồ dán vào mặt chính mình, đang dùng ánh mắt giết người nhìn mình chăm chăm.

Đậu phộng, cái quỷ gì!

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng lui lại một bước!

Hai mắt Sở Lâm Nhi tóe lửa, hồng hộc thờ hồn hển, ngực bởi vì tức giận, mà không ngừng phập phồng!

Lúc đầu Sở Lâm Nhi đang tại thành phố Giang Nam, một bên tìm người thi triển Kim Châm Độ Hồn, một bên du lãm cảnh đẹp của Nhân gian.

Đây chính là du lịch bằng chi phí chung a, Sở Lâm Nhi mười phần hưởng thụ sinh hoạt hiện tại.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở ngoài ngàn dặm Yên Kinh, một cái người hùng đột nhiên từ vong.

Sống làm người hùng, chết thành Lệ Quỷ!

Loại người hùng này khi từ vong, dùng Sứ Giả Câu Hồn phổ thông, đến hơn trăm cái đều là cho không.

Thế nhưng sứ giả đẳng cấp cao, vốn lại ít, nhân thủ căn bản phân phối không đủ.

Nhưng nếu như không cây hồn ngay, đem hồn phách của người hùng sau khi chết khóa lại, về sau còn muốn bắt lại, liền khó.

Ở thời khắc bất đắc dĩ, Sở Giang Vương vừa vặn nhớ tới, con gái Sở Lâm Nhi của mình đang ở Nhân gian.

Thế là, liền gửi tin tức cho Sở Lâm Nhi, để cho nàng tạm thời kiêm chức, giúp đỡ đem hồn phách của người hùng kia khóa tới.

Sở Lâm Nhi đối với cái này ngược lại không có ý kiến gì, phù thêm trang phục Hắc Vô Thường rồi liền xuất phát.

Coi như đến Yên Kinh du lịch một vòng chứ sao.

Nhưng vạn vạn không nghĩ đến là, chính mình vừa đứng tại trước mặt người hùng kia, vừa mới chuẩn bị xuất ra dây xích sắt tỏa hồn.

Kết quả chỗ móng tựa hồ bị kim đâm một chút, sau một khắc, chính mình thế mà bị định trụ.

Ngay tại thời khắc cực đoan hoảng sợ này, phân nửa cái móng bên trái của chính mình, vậy mà bị người dùng sức bóp hai cái.

Tại sau khi chính mình phát ra thanh âm phẫn nộ, đối phương thế mà rất lợi hại vô si, lần nữa bóp hai cái.

Tuy thân thể không động đậy, nhưng Sở Lâm Nhi cũng hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Nơi này, khẳng định có cái người thông linh, có thể nhìn thấy chính mình, trước thi triển bí pháp, đem chính mình định trụ, sau đó lại trắng trợn bĩ ổi chính mình.

Đường đường là Công chúa của Địa Phủ, thế mà tại Dương Gian bị người sờ vuốt cái móng, trong lòng Sở Lâm Nhi là vừa tức vừa sợ.

Hiện tại chính mình thế nhưng là không thể nhúc nhích a, vạn nhất cái hồn đản này nếu là cái Sắc Trung Nga Quý, đem chính mình cho...

Vậy mình còn sinh hoạt thế nào a.

Sở Lâm Nhi cũng cuống đến phát khóc.

Bất quá còn may, thời gian không dài, Lâm Hải liền đem châm rút ra, Sở Lâm Nhi liền khôi phục tự do.

Lần này, Sở Lâm Nhi tức giận, trong lòng thế, bất kể là ai, liền xuống dưới Mươi Tám Tầng Địa Ngục cho lão nương đi!

Quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Hải đang giơ một cây kim châm, đâm vào thân thể Tiêu Dật.

Thấy tình cảnh này, Sở Lâm Nhi còn chỗ nào không rõ, Lâm Hải chính là đang thi triển Kim Châm Độ Hồn!

Dùng gót chân cũng có thể nghĩ đến, người trước mắt này, chính là cái người mà mình đang tìm, là tên hồn đản làm hỏng hai lần chuyện tốt của chính mình kia.

Đây thật là oan gia kiếp trước, cừu nhân đương thời a!

Đến, thù mới hận cũ cùng tính một lượt đi!

“Hồn đản, nạp mạng đi!” Sở Lâm Nhi quát một tiếng, vươn tay, hướng phía cổ Lâm Hải, hung ác chớp tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình, cách quá gần, tốc độ của Sở Lâm Nhi lại nhanh đến vô cùng tuyệt luân, với thực lực bây giờ của Lâm Hải, căn bản là trốn không thoát.

Àm!

Muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh, Lâm Hải trực tiếp bị buộc đến góc tường.

“Đậu móa, xong!”

Trong lòng Lâm Hải một trận tuyệt vọng, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hồn Nhi Tửu

“Ủm?” Các loại nửa ngày, chỗ cổ cũng không có cảm giác bị bắt lại.

Lâm Hải mở to mắt, chỉ thấy cái nữ Hắc Vô Thường này, chính là một mặt dữ tợn đứng ở trước mặt mình.

Tay phải, biến chưởng thành trào, chính là đang liều mạng hướng phía cổ mình mà tiến lên.

Chỉ là, tại địa phương cách cổ mình không đến hai centimét, lại bị một tia sáng ngăn trở.

Mặc cho Nữ quỷ này dùng lực như thế nào, cũng không thể lại tiến về phía trước thêm mấy may.

“A? Là cái kiếm gỗ đào phiên bản bỏ túi này có tác dụng?” Lâm Hải kinh hi một trận, đột nhiên cảm giác được, lão già Trương Thiên Sur này, cũng không phải quá hồ.

Sở Lâm Nhi thấy căn bản bắt không được Lâm Hải, càng là giận không chỗ phát tiết.

“Đi chết đi!” Đưa tay thu hồi, một chân phía dưới hướng phía hạ bộ Lâm Hải đá tới.

“Đậu phộng, Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước!” Lâm Hải kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng hướng sau khẽ khom người, hai tay hộ háng.

“Đậu móa, quá ác!” Sở Lâm Nhi ra chân quá nhanh, căn bản không phải cấp bậc mà Lâm Hải này có thể tới.

Nhìn thấy cái ửng đỏ của Sở Lâm Nhi, liền muốn cùng mệnh căn tử của mình tiếp xúc thân mật, trong lòng Lâm Hải mát lạnh, cơ hồ cũng nghe được thanh âm trứng nát của chính mình.

“Ông!” Lại là một tia sáng, đem chân nhỏ của Sở Lâm Nhi đỡ được.

“Ha ha!” Lâm Hải sống sót sau tai nạn, cao hứng đến kém chút nhảy dựng lên.

Trương Thiên Sur, ca ca a yêu chết người!

Lại lần nữa thất thủ, Sở Lâm Nhi vừa tức vừa gấp.

Lại là một trào, hướng phía trước ngực Lâm Hải chộp tới.

“Nhật, Trảo Nãi Long Trảo Thủ!”

Đậu móa, ca ca không thể đứng tại chỗ này để bị đánh a, cũng phải đánh trả a, dù sao người cũng đánh không đến ta, sợ người cái búa á!

“Người bắt, ta cũng bắt!” Lâm Hải quyết định chắc chắn, lần này không tránh, đồng dạng một chiêu, hướng phía Sở Lâm Nhi chộp tới.

Trong nháy mắt, yên tĩnh!

Đầu óc Sở Lâm Nhi trống rỗng.

Lâm Hải một mặt mộng bức.

“A!!!”

Hơn nửa ngày, hai người đồng thời rít lên một tiếng!

Sở Lâm Nhi suu một tiếng, trực tiếp biến mất nguyên chỗ.

“Đậu phộng, cái tay sờ này của ta, thế mà cho một cái Nữ quỷ?” Lâm Hải cúi đầu nhìn bàn tay của mình, không biết nên khóc hay nên cười.

“Bắt quá ngấm lại, cái Nữ quỷ này cũng thật yêu điểm a, so với cái kia nữ minh tinh xinh đẹp trong TV kia còn có vị đạo hơn.”

Lâm Hải bỗng nhiên có chút hối hận, vì sao không sờ nhiều thêm một hồi.

“Viện trưởng, người này, hẳn là một cái người bị điên rồi?”

“Ừm, ta nhìn tinh thần hẳn cũng có chút thất thường, hẳn không phải là người bình thường.”

Lâm Hải cử động quái dị, khiến mấy cái bác sĩ trong phòng phẫu thuật nghị luận âm ỉ.

Hiện tại, mệnh của Tiêu Dật đã được bảo trụ, bọn họ cũng buông lỏng một hơi.

Còn lại, cũng là làm một số xử lý ngoại thương thường quy, đem đầu đạn lấy ra, liền OK.

“Người mới không phải người bình thường, các người đều là bệnh thần kinh!”

Các bác sĩ nghị luận vừa vặn bị Lâm Hải nghe được, Lâm Hải cho bọn họ cái liếc mắt trắng.

“Uy, huynh đệ, bên trong thế nào?” Lâm Hải vừa ra, mấy cái quân nhân liền vây quanh.

“Không chết.” Lâm Hải nhàn nhạt nói một câu.

“Quá tốt!” Mấy cái quân nhân kích động đến lệ nóng doanh tròng.

“Ừm? Rất kiên cường a, là chân hán tử!” Lâm Hải gặp cái quân nhân trước đó bị mình gỡ cánh tay kia, đang cắn răng đứng ở một bên, mồ hôi lạnh trên đầu đang không ngừng tí tách nhỏ xuống, hiển nhiên đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Nhưng dù là như thế, thế mà vẫn không rên một tiếng.

“Huynh đệ, vừa mới ta cũng là sốt ruột cứu người, xin lỗi.” Lâm Hải từ trước đến nay luôn bội phục những con người kiên cường trong quân này, giữ chặt cánh tay Sơn Từ, đẩy đưa tới.

Sơn Từ hừ lạnh một tiếng, cánh tay liền nói liền.

“Cảm tạ! Có cơ hội lại độ sức một trận!” Ánh mắt Sơn Từ lại lộ ra một cỗ quật cường.

Độ sức cọng lông, ca ca cũng không có lòng dạ thanh thân để chơi với người.

Trở lại phòng bệnh của Tiêu lão, Lâm Hải vừa tiến vào, Tiêu lão liền đem ánh mắt đưa tới, tuy không có nói chuyện, nhưng Lâm Hải cảm nhận được cỗ khẩn trương trong nội tâm Tiêu lão.

“Yên tâm đi, Tiêu lão, mệnh cháu trai của người, đã bảo trụ!”

“Thật?” Nhãn tình Tiêu Thanh Sơn sáng lên.

“Là thật, Tiêu lão, hiện tại Trương Viện trưởng đang cho lấy đầu đạn ra cho Tiêu thiếu, mất không bao lâu, liền sẽ khôi phục.” Bác sĩ trước đó đến báo tin kia, kính nể liếc nhìn Lâm Hải một chút, nói nói.

“Ha ha ha, Tiểu Lâm a, nghĩ không ra người còn có bản sự bức này, ân tình lớn như vậy, người để cho lão đầu tử ta này lấy cái gì cảm ơn người a.” Biết cháu trai của mình đã không có việc gì, trong lòng Tiêu Thanh Sơn liền thoải mái hơn.

“Tiêu lão khách khí, ngài là tiền bối ta kính trọng, cháu trai của ngài, tông quân báo quốc, cũng là anh hùng quốc gia, anh hùng thì đáng được thế nhân tôn trọng, chúng ta mỗi người, cũng có nghĩa vụ, là vì anh hùng làm vài việc!”

“Nói đúng!” Tiêu Thanh Sơn vỗ bàn một cái, hiển nhiên có chút kích động.

“Nói đúng a, Tiểu Lâm, một cái dân tộc, cần có nhất cũng là anh hùng, nếu như nhân dân đối với anh hùng cũng không biết đạo tôn trọng, thì dân tộc này cũng là bệnh trạng, mà người dân Trung Hoa chúng ta những năm này...” Tiêu Thanh Sơn lắc đầu, hơi có vẻ thất lạc.

“Tiêu lão, không đề cập tới những thứ này.” Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình vội vàng đến, cái gì cũng không mua cho Tiêu lão.

Tuy biết rõ Tiêu lão cái gì cũng không thiếu, nhưng đối diện xem nhìn, tay không hiển nhiên cũng không thích hợp.

Linh cơ nhất động, có!

Lâm Hải chợt nhớ tới, lúc tại trên xe lửa, Ngô Không có đưa cho mình Hàu Nhi Tửu.

“Đem Hàu Nhi Tửu đưa cho Tiêu lão đi, dù sao quan hệ với Ngô Không hiện tại không tệ, về sau còn có thể cùng y xin.”

“Ta qua nhà vệ sinh.” Lâm Hải đến tìm địa phương không ai, mở điện thoại lấy ra.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải trở về, trong tay đã xách một cái hồ lô rượu.

“Tiêu lão, ta lần này vội vàng đến, cũng không mang cho ngài cái lễ vật gì, cái hồ lô rượu này liền hiến kính cho ngài đi.”

“Người làm sao đi qua nhà vệ sinh, vừa ra thì trong tay liền nhiều thêm một cái hồ lô rượu?”

Phốc!

Một câu của Tiêu lão, Lâm Hải kém chút phun.

Đậu móa, lời nói này, quá dễ dàng để cho người ta liên tưởng a.

“Không, trước đó ta để trong túi, ta đặc biệt cảm từ trong túi ra.”

“Ha ha, tốt, nếu là Tiểu Lâm đưa, rượu này ta nhận, lấy tới, ta hiện tại liền nếm thử.” Tiêu Thanh son đã không thèm để ý, đưa tay đem hồ lô rượu nhận lấy.

“Gia gia, ông không thể uống rượu!” Đúng lúc này, một cô gái trẻ tuổi mặc quân phục, đi tới.

Lâm Hải liếc nhìn nữ tử này một chút, liền sùng sốt một cái.

Tư thế hiên ngang oai hùng, khí khái anh hùng hùng hực, một nữ cường nhân xinh đẹp không giống bình thường!

Quá mê người!

“Nhìn cái gì vậy!” Nữ quân nhân hướng phía Lâm Hải trừng liếc một chút.

Sau đó quay đầu đối với Tiêu lão rất hung nói: “Bác sĩ bảo vệ sức khỏe cũng nói không cho ngài uống rượu nữa, làm sao ngài lại đòi uống! Mà rượu này, cảm hồ lô chứa, đến cái nhả đều không có, ai biết có sạch sẽ hay không sạch sẽ!”

Ta dựa vào, cô nàng, có mấy cái ý tứ?

Lâm Hải nhất thời không cao hứng.

Không đợi Tiêu lão mở miệng, Lâm Hải đem lời nhận lấy.

“Tiêu lão, rượu này ngài yên tâm uống, ngưng thần tụ khí, linh hoạt bổ huyết, kéo dài tuổi thọ, có thể so với rượu Tiên, bình thường người ta xin ta còn không cho uống đây.”

“Hừ, nói mơ hồ như thế, ngươi cho ngươi là ai a.” Nữ quân quan trừng Lâm Hải một chút.

“Tiêu tiểu thư, ca ca ngươi cũng là Tiểu Lâm cứu.” Tiểu Ngô ở bên cạnh ngắt lời nói.

“Cái gì!” Tiêu Thiển sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút, làm sao cũng đều có chút không quá tin tưởng.

Mà liền tại thời khắc Tiêu Thiển ngây người, Tiêu lão đã đem cái nắp của hồ lô rút ra.

Nhất thời, một cỗ mùi rượu nồng đậm bay ra.

Ánh mắt Tiêu lão mạnh mẽ sáng lên!

“Rượu ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bị khiêu chiến tôn nghiêm

Tiêu lão trực tiếp đối miệng với hồ lô uống lên.

“Gia gia, ngài chậm một chút!” Tiêu Thiển vội vàng đem Tiêu lão cản lại, đồng thời không quên hung hăng liếc trừng Lâm Hải một chút.

“Ha ha, rượu ngon, rượu ngon a, lão đầu tử ta sinh hoạt nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên uống rượu ngon đến như vậy!”

Mấy ngụm rượu vào trong bụng, Tiêu lão nhất thời cảm thấy sáng khoái tinh thần, một cỗ cảm giác sáng khoái nói không nên lời, chảy khắp toàn thân, phảng phất cả người cũng trẻ lại không ít.

Trước đó, tích tụ bởi vì Tiêu Dật trọng thương mà sinh ra, cũng theo Hầu Nhi Tửu vào trong bụng, mà được quét sạch.

“Tiểu Ngô, ngươi qua đây.” Tiểu Ngô vội vàng chạy qua.

Tiêu lão đem cái nắp hồ lô đập kín, hết sức trịnh trọng giao cho Tiểu Ngô.

“Nhớ kỹ cho ta, rượu này một chút cũng không thể thiếu, ta muốn giữ lại, chậm rãi uống!”

Tại dưới Tiêu lão giữ lại, Lâm Hải liền lưu lại ở Yên Kinh một đêm.

Khi xe tiến vào trong cái Tứ Hợp Viện phong cách cổ xưa mà Tiêu lão ở kia, trong lòng Lâm Hải không khỏi nhất động.

Nơi này, có cổ khí tức đặc biệt, rất quen thuộc, nhưng lại không nói ra được.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, khi Lâm Hải đang cùng Tiêu lão nói chuyện phiếm, Tiêu Thiên liền vô cùng lo lắng chạy vào.

“Gia gia, gia gia, không tốt!”

“Sự tình gì, Tiêu Thiên, không sợ Tiểu Lâm cười nguoi sao?” Tiêu lão rắn dầy nói.

Lâm Hải sờ mũi một cái, ta trò cười cọng lông a.

Chờ chút, có chút không đúng, Tiêu lão đây là cái ánh mắt gì?

Thấy con mắt Tiêu lão không ngừng ở bên trên thân thể của chính mình cùng Tiêu Thiên chuyển đổi qua lại, cùng ánh mắt lúc trước khi Triệu Phương nhìn chính mình cùng Liễu Hình Nguyệt, hơi có chút giống nhau.

Đậu phộng, lão già này sẽ không đáp cầu đất mới cho ca ca đi.

Lâm Hải đánh đo nhìn Tiêu Thiên một thân quân phục một cái.

Có vẻ như cũng không tệ a!

“Ngồi xuống trước, chậm rãi nói!” Tiêu lão hướng phía cái ghế bên cạnh vừa chỉ.

“Gia gia, ca ca y hôm qua vừa mới lấy viên đạn ra, hôm nay liền vụng trộm chạy, bệnh viện bên kia vừa gọi điện thoại tới...”

“Được, ta biết, chạy liên chạy, có cái gì phải làm lớn.” Tiêu lão trực tiếp đem lời nói của Tiêu Thiên cắt ngang.

“Gia gia nguoi năm đó thân trúng tám vết thương, còn cùng địch nhân kịch chiến một ngày một đêm cũng không xuống khỏi tuyến đầu đâu, nó bị thế thì tính là gì? Chỉ cần không chết, nó thích làm gì thì làm đi thôi.”

“Thế nhưng là...”

“Không có thế nhưng là gì nữa!” Tiêu Thanh Sơn vung tay lên, “Đúng, Tiểu Lâm đến Yến Kinh không dễ dàng, một hồi, nguoi bởi Tiểu Lâm ra đi ngoài vòng vòng đi.”

“Hừ!” Tiêu Thiên chu miệng, hừ một tiếng.

Lời nói của Tiêu lão, nàng không dám không nghe.

Vào bên trong phòng đổi một bộ thường phục, lúc trở ra, con mắt Lâm Hải lại thẳng!

Thân trên của Tiêu Thiên là một chiếc áo thun màu trắng, phía dưới là một chiếc quần bò màu lam, trên đầu tết tóc đuôi ngựa, lộ ra mười phần thanh xuân già dặn, căn bản chính là một nữ hải lạp ánh sáng mặt trời, cùng nữ quân nhân đáng đáp hiên ngang tư thế oai hùng trước đó, tương như hai người khác nhau.

“Đi thôi.” Hai người một trước một sau, ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Có thể là bởi vì nguyên nhân Lâm Hải đã cứu Tiêu Dật, nên Tiêu Thiên đối với Lâm Hải coi như nhiệt tình, thỉnh thoảng đi qua mỗi một chỗ còn giới thiệu cho Lâm Hải.

Hai người vừa nói vừa cười, cũng là mười phần hòa hợp.

“Ừm?” Phía trước cách đó không xa, có rất nhiều người.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, tựa như là một đám tham gia quân ngũ, đang cùng người nào đó cãi lộn.

“@ \$% \$% \$... * @ \$!” Thanh âm của một người nam nhân.

Thảo, tất cả đều là tiếng chim a, Lâm Hải một câu cũng nghe không hiểu.

“@ \$% @ \$% \$*”, tiếng chim tại tiếp tục.

“Bát đất nha đường!”

“Ừm?” Câu này Lâm Hải nghe hiểu.

Bà người cái chân, nguyên lai là tiểu quý tử của Đào Quốc a.

“Đi, đi qua nhìn một chút.” Lâm Hải gọi Tiêu Thiển, liền đi qua.

Trong đám người, Tiêu Dật cùng bọn Triệu Sơn, đang cùng một đám du khách đến từ Đào Quốc, lạnh nhạt nhìn nhau.

“Mấy người các ngươi thói tham gia quân ngũ, đây chính là khách nhân tôn quý đến từ Đào Quốc, các ngươi không biết đường né tránh một chút hay sao!” Một cái thanh âm nữ nhân Hoa Hạ truyền tới.

Chỉ là, trường hợp này nghe, lộ ra phá lệ chói tai.

“Ta là không cần thận dẫm lên chân gã, mà ta cũng đã xin thứ lỗi, xin nhận lỗi rồi!” Tiêu Dật lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân này một chút, nói.

“Xin lỗi liền xong sao? Đôi giày của Tinh Khẩu Thức Chu tiên sinh này, thế nhưng là hơn mười ngàn đô đầu, mấy người các ngươi thói tham gia quân ngũ, giẫm bẩn, các ngươi bồi thường được sao?”

“@ % \$ % @ \$”, Tên tiểu quý tử này lại quang quác quang quác không biết đang nói cái gì.

Nữ nhân nghe được, lập tức cười theo, đối với tiểu quý tử một trận cúi đầu khom lưng.

Chờ quay sang, lại biến thành một người khác.

Diện mục cực đoan đáng ghét đáng giận!

“Các ngươi nghe, Tinh Khẩu Thức Chu tiên sinh đại nhân đại lượng, liền không cùng các ngươi những thói tham gia quân ngũ này so đo, chỉ cần ngươi quỳ xuống, dùng quân phục của ngươi, đem giày của Tinh Khẩu Thức Chu tiên sinh lau sạch sẽ, việc này liền qua!”

Nữ nhân ngẩng lên lỗ mũi, một mặt cao cao tại thượng.

“Không có khả năng!”

“Thả ngươi nương cái rắm!”

“Ngươi a có còn là người Hoa hay không!”

Cái này vừa nói ra, lập tức khiến mấy cái quân nhân ắn nhẫn trước đó nổi giận!

Quân phục là cái gì? Đó là tôn nghiêm của một quốc gia, của một quân đội, làm sao có thể dùng lau giày cho một tên tiểu quý tử!

Đây là vũ nhục trần trụi đối với toàn bộ Hoa Hạ!

“Mấy người các ngươi thói tham gia quân ngũ, cho thể diện mà không cần, Tinh Khẩu tiên sinh đã rất khoan hồng độ lượng.”

Nữ nhân không ngừng kêu gào.

“Cút mẹ mày đi tiểu quý tử!”

“Cút ra khỏi chúng ta Hoa Hạ!”

“Đầu móa, binh ca ca, đừng nhẫn, diệt hần!”

“Ngươi a đồ chó Hán Gian, làm sao lại giúp đỡ tiểu quý tử kia!”

Lúc này, quần chúng vây xem không đứng yên nữa, nhao nhao lòng đầy căm phẫn bắt đầu chỉ trích.

“Lăn tăn cái gì, lăn tăn cái gì, liên quan quái gì đến các người, đây chính là khách đến thăm người từ Đào Quốc, phá hư hữu nghị quốc tế, có tin hay không ta báo động đem các ngươi bắt lại.”

Nữ nhân cũng có chút hoảng, vội vàng dừ tợn nghiêm mặt đe dọa nói.

“@ \$ \$ ” Tiểu quý tử thấy tình thế muốn mất khống chế, vội vàng không biết nói câu gì đó.

Nữ nhân lại là một trận cúi đầu khom lưng, hướng phía mấy người Tiêu Dật hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi thật sự là vận khí tốt, Tinh Khẩu tiên sinh lên tiếng, điều kiện có thể biến một chút, chỉ muốn các ngươi quỳ xuống, lấy tay đem giày của Tinh Khẩu tiên sinh lau sạch sẽ, là được!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì! Tinh Khẩu tiên sinh bề bộn nhiều việc!”

Mấy người Tiêu Dật, song quyền nắm thật chặt, lửa giận trong lồng ngực bốc cao.

“Đậu móa, Dật ca, XXX mẹ nó đi!”

“Đúng đây, đánh cho nó tàn phế, sau đó tranh thủ thời gian chạy!”

Tiêu Dật gất gao nhìn chăm chăm vào tiểu quý tử trước mặt, không nói câu nào.

Cái cảm của tiểu quý tử đương rất cao, khoe môi nhếch lên cười lạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

“@ \$% @% \$% \$%”, Lại là một trận tiếng chim.

Nữ nhân kia lại nhảy đến phía trước.

“Tinh Khẩu tiên sinh nói, nếu như các ngươi không làm theo Tinh Khẩu tiên sinh nói, tiên sinh liền muốn khiếu nại đến Bộ Ngoại Giao cùng Đại Sứ Quán, đến lúc đó tạo thành ảnh hưởng quốc tế không tốt gì, cũng không phải là các ngươi mấy cái thói tham gia quân ngũ này đảm đương lên được.”

Tiêu Dật nghe xong, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Làm nhân viên của ngành đặc biệt, y biết rõ, tình thế hiện tại xung quanh thật không tốt, khắp nơi đều là minh thương ám tiễn, nếu như làm lớn chuyện này, đối với Hoa Hạ sẽ rất bất lợi.

Suy tư thật lâu, Tiêu Dật cắn răng một cái.

Đậu móa, vì đại cục, nhân!!!

“Nói cho gã biết, ta đáp ứng!” Lời nói Tiêu Dật băng lãnh thấu xương.

“Cái gì! Dật ca, không thể đáp ứng gã!”

“Đúng vậy a, Dật ca, đậu móa, trực tiếp XXX mẹ gã, nếu không không mặc kệ cái chuyện này a!”

Quần chúng vây xem cũng đi theo phần nộ gầm hét lên.

“Tham gia quân ngũ, đừng lau cho nó!”

“Đậu móa, đây là thổ địa của Hoa Hạ, tiểu quý tử cút ra ngoài cho ta!”

“Các ngươi a có thể có chút cốt khí hay không, người dân đóng thuế nuôi các ngươi là làm gì, kẻ bắt lạt!”

“Đúng đây, chơi bọn nó đi!”

Khóe miệng tiểu quý tử mang theo nhe răng cười, đem cái giày bị giẫm bẩn kia, đưa qua.

“Nhanh lên, thời gian của Tinh Khẩu tiên sinh là rất quý giá!” Nữ nhân ở bên cạnh đắc ý ngênh đầu, thúc giục nói.

Hai tay Tiêu Dật siết chặt, hướng về phía trước gian nan bước ra một bước.

“Đừng a!”

“Đậu móa, đừng đáp ứng gã!”

“Quân nhân huynh đệ, chúng ta ủng hộ các ngươi, đánh chết bọn họ, ai dám bắt các ngươi, chúng ta liền cùng kẻ đó nói chuyện!”

Quần chúng vây xem đã sôi trào.

Tiêu Dật quay đầu nhìn quần chúng lòng đầy cảm phẫn, trong lòng không khỏi một trận vui mừng.

Cảm giác tự hào dân tộc của người dân Hoa không có phai mờ, Hán Gian chung quy là số ít!

“Ta ở chỗ này xin lỗi mọi người, nhưng là, ta là một quân nhân, quân nhân vì Hoa Hạ, vì đại cục, đến mệnh đều có thể không muốn, hướng chỉ chỉ là chịu một số ủy khuất đâu, mọi người đừng khuyên nữa.”

Nói xong, Tiêu Dật cái quân hán tử vì Hoa Hạ, thân trúng số thương, cơ hồ suýt chết, hôm qua mới đưa đầu đạn lấy từ trong người ra này, chậm rãi cúi người.

“Ai!” Triệu Sơn tức đến vùng quỳ đầu, nghiêng đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp.

Cái con người kiên cường hôm qua bị Lâm Hải gỡ cánh tay, cũng không kêu một tiếng, tại thời khắc này, trong hốc mắt, che kín nước mắt.

Ngay tại thời khắc Tiêu Dật sắp ngồi xuống.

“Ba!” Một cái tay duỗi ra, đem Tiêu Dật kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đừng làm bẩn bùn đất của Hoa Hạ

Lâm Hải đem Tiêu Dật nâng đỡ lên.

“Là ngươi!” Triệu Sơn ở phía sau nhận ra Lâm Hải.

“Dật ca, mạng ngươi, cũng là hần cứu trở về.”

Tiêu Dật sững sờ, vừa muốn nói chuyện, liền bị Lâm Hải đẩy qua một bên.

Quay đầu, Lâm Hải đầu tiên là nhìn một chút cái nữ nhân Hoa Hạ kia.

“Thật xúi quẩy, tại sao lại là ngươi.” Lâm Hải làm ra cái biểu lộ chán ghét.

Nữ nhân cũng là sững sờ, nàng ta là thật không nhớ rõ ở đâu đã gặp qua Lâm Hải.

“Tại trên xe lửa, chỉ biết người là kẻ xấu xí, hôm nay gặp mặt, mới biết, ngươi còn có tiềm chất làm Hán Gian.”

“Ngươi, ngươi nói ai là xấu xí!” Nữ nhân càng xấu, càng kiên kỵ người khác nói mình xấu, nữ nhân lập tức liền gấp.

Lâm Hải không thêm để ý nàng ta.

Tại thời điểm mọi người cũng không có chú ý, Lâm Hải rất đột nhiên, trực tiếp vả miệng một cái, quất vào trên mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

“Ngươi rất phách lối a, tiểu quý tử!”

Một tát này, trực tiếp đem Tinh Khẩu Thức Chu đánh lật mặt sang một bên, hơn nửa ngày đều không kịp phản ứng.

“Tốt, đánh thật hay!”

“Đánh hần, đánh chết tên tiểu quý tử này đi!”

Trong đám người lập tức truyền đến âm thanh ủng hộ.

“ \$...”

Ba!

Lâm Hải lại là một cái vả miệng.

“Đây là đang ở Hoa Hạ, đừng nói tiếng chim với ta!”

“Ngươi dựa vào cái gì...”

Ba!

Lại một cái vả miệng!

“Tiếng Hoa của ngươi quá cứng nhắc a, nghe lỗ tai ta đau!”

“...”

Ba!

Tinh Khẩu Thức Chu vừa há mồm, lời còn chưa nói ra, Lâm Hải lại là một cái vả miệng đánh qua.

“Xoa, miệng thiệt thối a, ngươi mau ra đem cái rãnh nước bồn này đóng lại đi đi!” Lâm Hải chán ghét phát phát tay.

“Hồng!” Đám người vây xem nhất thời cười rộ lên, từng cái hai mắt tỏa ánh sáng.

Thật hả giận a!

Bốn cái vả miệng, Tinh Khẩu Thức Chu tức đến toàn thân run rẩy, cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Đành phải quay đầu, một mặt phần nộ trùng mắt với nữ nhân kia.

“Ngươi, ngươi lại dám đánh Tinh Khẩu tiên sinh, ta muốn đại biểu Đào Quốc, qua Bộ Ngoại Giao khiếu nại ngươi!”

Nữ nhân tức hồng hồng hướng phía Lâm Hải rống lên.

“Đậu phộng, lặp lại lần nữa, ngươi muốn đại biểu cái gì? Ta không có nghe rõ.”

“Đại biểu Đào Quốc!” Nữ nhân âm thanh hét nói, “Ta là người Hoa ở Đào Quốc!”

“Đậu phộng, nào nửa ngày, ngươi là nhị quý tử, Hán Gian phiên bản chung cục a.”

“Ai da da...” Lâm Hải lắc đầu.

“Liên ngươi tám mặt hàng này, tại Đào Quốc không rất lưu hành đi, Hay là nói khẩu vị của đám tiểu quý tử này rất nặng? Tệ thê hỏi một chút, ngươi đập một bộ điện ảnh nhỏ, cát-sê cao bao nhiêu?”

“Hồng!” Đám người lại là một trận cười vang.

“Ngươi...” Nữ nhân tức đến miệng mở lớn thờ hồng hồng.

“@ \$ \$...” Tinh Khẩu Thức Chu hướng một người nam nhân phía sau lưng, không biết đang nói câu gì.

Ba!

Nói còn chưa dứt lời, bàn tay của Lâm Hải liền đến, đem Tinh Khẩu Thức Chu đánh cái lao đảo.

“Hắc a, ta nói chuyện ngươi nghe không hiểu a, nói cho ngươi, đây đang là Hoa Hạ, đừng nói tiếng chim với ta.”

Tinh Khẩu Thức Chu một mặt phần nộ nhìn Lâm Hải, bờ môi động động, đến cùng cũng không dám lên tiếng nữa.

“Huynh đệ, quên đi, bọn họ là người ngoại quốc, khiếu nại lên, đối với đại cục liền bất lợi.” Tiêu Dật từ phía sau, cùng Lâm Hải nhỏ giọng nói nói.

“Đại cục?” Lâm Hải nghe xong liền bốc hỏa.

Cầu thí đại cục, cũng bị người cười trên cổ đi ị, còn giảng cái cộng long đại cục a.

“Ngươi là quân nhân, ngươi tuân thủ kỷ luật, giảng chính trị, chú ý đại cục, nhưng ta con mẹ nó a liền là một cái dân chúng bình thường, ta giảng cộng long đại cục? Nói cho ngươi, cái này vẫn chưa xong đâu!”

Lâm Hải nói, trực tiếp đem Tinh Khẩu Thức Chu đập lăn trên mặt đất.

Theo sát lấy, một chân, đạp ở trên mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

“Tiểu quý tử, ngươi không phải muốn khiếu nại à, qua a, qua khiếu nại gia, gia chờ ở đây!” Lâm Hải ở trên cao nhìn xuống, một mặt phách lối.

Mặt của Tinh Khẩu Thức Chu, gất gao dán sát mặt đất, muốn ngẩng đầu, nhưng làm thế nào cũng không nhấc lên nổi, bên trong ánh mắt tất cả đều là oán độc.

“Ngươi làm gì, nhanh thả Tinh Khẩu tiên sinh ra!” Nữ nhân thấy thế, vội vàng liền hướng phía Lâm Hải vọt tới!

Lâm Hải đưa tay liền đem nàng ta đẩy trên mặt đất.

“Ta không đánh nữ nhân, nhưng không bao gồm nhị quý tử! Không muốn chết cũng đừng lại gần lão tử, mẹ nó, thật là bản a.” Lâm Hải nói xong, vẫy vẫy tay.

“Ngươi!” Lâm Hải hướng phía một cái người Đảo Quốc khác chỉ vào.

Người Đảo Quốc bị chỉ đến bị dọa đến khẽ run rẩy, không biết cái gia hỏa dã man trước mắt này, chỉ mình làm gì.

“Qua, đem cái giày kia của gã cởi xuống cho ta!” Lâm Hải lại chỉ lên cái giày trên một chân của Tinh Khẩu Thức Chu, lúc này đã bị Tiêu Dật giẫm một chút.

Người kia thật đúng là nghe hiểu được tiếng Hoa, không dám không nghe theo, vội vàng chạy qua, đem giày của Tinh Khẩu Thức Chu cởi ra.

“Đậu phộng, bệnh phù chân đủ nặng a, cái này a, ngược thối tám trăm dặm a a.” Lâm Hải che mũi, phát phát tay.

“Hồng!” Mọi người toàn cười.

Mấy cái tham gia quân ngũ như Triệu Sơn cũng cười, bọn họ nhìn ra, Lâm Hải cái này là cố ý làm bọn tiểu quý tử này khó coi đấy.

Lâm Hải đem chân giẫm trên mặt Tinh Khẩu Thức Chu lấy xuống, đổi đến ngực.

“Qua, đem bùn đất bên trên giày, toàn bộ lau sạch đến trên mặt gã cho ta!”

“A?” Tên tiểu quý tử này có chút do dự.

“Đậu móa, có đi hay không!” Lâm Hải hướng phía tên này vùng vẫy.

Người kia bị dọa đến giật mình, vội vàng chạy đến trước mặt Tinh Khẩu Thức Chu, ngồi xổm xuống.

“ \$”, Một trận tiếng chim, không biết đang cùng Tinh Khẩu Thức Chu nói cái gì đó.

Lâm Hải chiếu vào cái móng gã cũng là một chân, cho đập chó gặm bùn!

“Đậu móa, còn để lão tử nói mấy lần, tại bên trên thổ địa Hoa Hạ, không được nói tiếng chim a!”

Người kia đứng lên, một mặt khổ bức gật gật đầu, sau đó lại ngồi xổm ở trước mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

Tinh Khẩu Thức Chu một mặt phần nộ, nhưng có vết xe đổ, cũng là không dám phát một lời.

Tên tiểu quý tử này cũng ngoan tâm, cầm lấy giày, bắt đầu cọ lên trên mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

Tinh Khẩu Thức Chu một mặt thống khổ, một mặt xấu hổ tức giận nhắm mắt lại.

“Tiếp tục lau, không cho phép ngừng!” Lâm Hải vừa phân phó, vừa móc ra điều thuốc, điểm, hút.

Thẳng đến khi thuốc lá hút xong, Lâm Hải phun đầu thuốc lá tại trên thân Tinh Khẩu Thức Chu.

“Được rồi.” Lâm Hải phát lời nói, tên tiểu quý tử kia mới dám dừng lại.

Lại nhìn mặt của Tinh Khẩu Thức Chu, đỏ một mảng lớn, cũng thấy cả tia máu.

Oa, tiểu quý tử này cũng là thực nặng tay a, bắt quá, ca ưa thích!

Giơ chân lên, đem Tinh Khẩu Thức Chu đá qua một bên.

“Đậu móa, cuối cùng cũng lau sạch sẽ, kém chút để cái giày rách của tiểu quý ngươi này, làm bẩn bùn đất của Hoa Hạ chúng ta!”

“Các ngươi nhớ kỹ cho ta, đây là lãnh thổ của Hoa Hạ, không phải là địa phương chó có thể phách lối của Đảo Quốc các ngươi! Người dân Hoa yêu quý hòa bình, nhưng cũng không sợ hãi chiến tranh, bằng hữu đến, chúng ta có rượu ngon, nhưng nếu như là sài lang đến, nghênh đón nó, có súng săn!”

Lâm Hải lời nói khí thế bàng bạc, hào khí ngất trời, chẳng những khiến đám quân nhân Tiêu Dật này nghe được nhiệt huyết sôi trào, đến quần chúng vây xem, tình kết ái quốc trong lòng cũng bị kích phát ra.

“Đậu móa, tiểu quý tử còn dám phách lối, liền diệt gã!”

“Nếu là đánh tiểu quý tử, ta quyên một năm tiền lương!”

“Nếu có chiến, tất tham quân!”

“Đưa ta qua Đảo Quốc, ta muốn đơn đầu toàn bộ nữ nhân Đảo Quốc, để cho tử tôn của ta vậy khắp mỗi một góc của Đảo Quốc, trở thành đội quân không đánh mà thắng!”

Phốc!

Lâm Hải nghe, bắt đầu còn lòng đầy căm phẫn, làm sao sau đó lại bắt đầu biến vị rồi?

Xin đơn đầu toàn bộ nữ nhân của Đảo Quốc? Nhìn tiểu tử gào thét câu kia đoán chừng đến tám mươi cân cũng chưa tới đi, liền cái thân thể nhỏ bé này?

“Nhường một chút, nhường một chút!” Bỗng nhiên, phía ngoài đoàn người rối loạn một trận

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, có mấy cái cảnh sát xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Cảnh sát thúc thúc tốt lắm

“Người nào báo động?” Một cảnh quan trên vai là quân hàm ba cánh hoa, hướng phía đám người hỏi.

“ \$”, Tên tiểu quý tử mà Tinh Khẩu Thúc Chu trước đó phân phó đứng ra nói câu này.

“Ba!”

Lâm Hải đi lên liền một cái vả miệng.

“Đầu móa, ta chưa có nói với các người a, tại thổ địa Hoa Hạ, đừng có giăng tiếng chim của các người a, quá ô nhiễm lỗ tai.”

Tên tiểu quý tử này hiển nhiên cũng nghe được hiểu tiếng Hoa, lập tức im miệng.

Người vây xem càng hưng phấn.

“Tiểu tử này là ai vậy, thật ngu bức a, ngay trước mặt cảnh sát cũng dám đánh người!”

“Không thấy hấn cùng những cái tham gia quân ngũ kia giống như quen biết sao, nói không chừng cũng là quân đội, quân đội sợ cái bóng cảnh sát a.”

Cái cảnh quan kia cũng sững sờ, y chẳng hề nghĩ tới, Lâm Hải ở ngay trước mặt bọn họ, vẫn dám động thủ.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Lập tức, vẫn là trước biết rõ ngọn nguồn sự tình rồi lại nói.

“Cảnh quan, là như thế này.” Trong đám người, mấy cái bác gái nói chuyện tốt đứng ra.

Bala Bala, đem tiểu quý tử trước đó làm sao làm sao vô lý, làm sao làm sao phách lối, làm sao làm sao khi dễ người, trên đời không có, thêm mắm thêm muối nói một lần, đem tiểu quý tử trực tiếp nói thành người thập ác bát xá, để người nào nghe, cũng hận không thể đi lên cuồng đánh một hồi như Lâm Hải.

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, cái cổ bóc lên từng đợt khí lạnh.

Nhật đại gia hấn a, về sau có thể ngàn vạn không thể đắc tội với bác gái Hoa Hạ a, quá hung ác a, cái miệng này đơn giản giết người không thấy máu a.

Quả nhiên, người cảnh sát kia một mặt phần nộ.

“Đồng chí cảnh sát, người đừng nghe mấy bà ấy nói bừa, sự thật căn bản không phải dạng này, là cái thói tham gia quân ngũ kia giẫm lên giày của Tinh Khẩu tiên sinh, chẳng những không xin lỗi, còn ý thế hiếp người, người kia, càng là vả miệng Tinh Khẩu tiên sinh mấy cái, ta cùng người nói, đây chính là phá hư nghiêm trọng quan hệ giữa Hoa Hạ cùng Đảo Quốc, nếu như không nghiêm trừng phạt, chúng ta nhất định sẽ hướng Bộ Ngoại Giao kháng nghị.” Cái nữ nhân xấu kia vội vàng đứng ra nói nói.

“Là chuyện như vậy sao?” Cảnh sát một mặt hoài nghi hỏi.

“Đồng chí cảnh sát, đừng nghe cái nhị quý tử này nói bừa, rõ ràng là mấy cái quý tử kia không nói đạo lý!”

“Đúng đấy, nam hài kia xem xét liền ôn tồn lễ độ, sức trời gà không chặt, làm sao có thể đánh người đâu?”

“Đúng, hấn căn bản là không có đánh người, là tiểu quý tử kia chính mình té một cái.”

Mọi người nhao nhao đứng ra, tranh nhau chen lấn làm chứng giả cho Lâm Hải.

Đậu phộng, có thể a!

Lâm Hải một trận vui vẻ, người dân Đại Hoa ta, lúc nhất trí đối ngoại, vẫn là rất đoàn kết mà!

“Nói bừa, các nguoi ngâm máu phun nguoi!” Nữ nhân xấu gấp.

“Nguoi mới ngâm máu phun nguoi, chúng ta cũng nhìn thấy, căn bản là không có đánh nguoi!”

“Này, một cái tát vừa rồi kia, các nguoi cũng không thể không thừa nhận đi, mấy vị đồng chí cảnh sát này, vừa rồi cũng nhìn thấy.”

“Thấy cái gì? Nguoi đừng nói loạn, ta cái gì cũng không thấy được!” Không đợi quần chúng nói chuyện, cái cảnh quan kia đã mở miệng trước.

“Nguoi...” Nữ nhân xấu ngốc, nàng ta làm sao cũng không nghĩ tới, đến cả cảnh sát đều đi theo làm chứng giả.

“Ta cảnh cáo các nguoi, nơi này là Hoa Hạ, Hoa Hạ hoan nghênh bạn bè quốc tế, nhưng có một chút chuyện, các nguoi nhớ kỹ cho ta, tại thổ địa Hoa Hạ, liền phải tuân thủ pháp luật của Hoa Hạ, nếu như phạm pháp, chẳng cần biết nguoi là ai, cảnh sát Hoa Hạ chúng ta, chiếu bắt không lầm!”

“Cho nên, không cần vu hãm vị tiên sinh này, nếu không, ta liền phải lấy tội danh phi báng, chính thức bắt các nguoi!”

Cảnh sát một mặt nghiêm khắc, lạnh lùng nói.

“Tốt! Cảnh sát thúc thúc tốt lắm!”

“Nhất trí đối ngoại, khu trừ quỷ tử!”

“Hoa Hạ uy vũ! Quân nhân uy vũ! Cảnh sát uy vũ!”

Nhóm tiểu quỷ tử toàn ngốc.

Thiên a, cảnh sát cũng đứng ở phía bên kia.

Cái này xin chơi cọng lông.

Tình Khẩu Thức Chu vẫy tay một cái, nhóm tiểu quỷ tử xám xịt rời đi.

Không thể không đi a, lưu lại nữa, không chừng còn phát sinh cái gì đâu?

Như thế một hồi, chẳng những bị đánh, tội phi báng cũng sắp ra đây.

“Ha ha, tiểu quỷ tử xéo đi đi!”

“Đậu móa, mau mau rút về nhà đi, Hoa Hạ không chào đón heo Đảo Quốc!”

“Đào hát - AV thì ngoại trừ!” Không biết người nào bổ sung một câu, nhất thời lại là một trận tiếng cười.

Đám người rất sung sướng mà tán đi.

“Đồng chí, cảm ơn nguoi!” Tiêu Dật đi lên trước, hướng phía cảnh sát kính cái lễ.

Cảnh sát vội vàng đáp lễ, mỉm cười.

“Đừng tưởng rằng, chống cự nổi nhục bên ngoài chỉ là chức trách của quân nhân các nguoi, cảnh sát chúng ta, đồng dạng không thể đổ cho người khác!”

Nhìn mấy cảnh quan rời đi, Lâm Hải bĩu môi.

“Xem ra trong cảnh sát, cũng là có người tốt.”

“Nguoi tựa hồ có ý kiến rất lớn đối với cảnh sát?” Tiêu Thiên có chút hiếu kỳ hỏi.

Nàng hiện tại có chút xem không hiểu Lâm Hải.

Không chỉ có y thuật thần kỳ, đem ca ca của mình từ chỗ Tử Thần đoạt lại.

Mà còn, trước mắt bao nguoi, lại dám đập nguoi của Đảo Quốc, dù là cảnh sát đến, cũng chiếu đánh không lầm.

Hắn, đến cùng là lấy lực lượng từ đâu tới?

“Không phải là ta có ý kiến đối với cảnh sát, chủ yếu hiện tại cảnh sát một lòng vì dân mà xem xét, quá ít.”

“Ha ha ha ha, huynh đệ, vừa mới thật sự là quá hả giận!”

Mấy cái tham gia quân ngũ cũng vậy quanh, đối với Lâm Hải cười cợt mười phần thân mật.

Những hán tử trong quân này, rất ít khi phục một người, nhưng là hôm nay, đối với Lâm Hải xem như hoàn toàn phục.

Lâm Hải mỉm cười.

“Mấy người các người, ăn mặc quân phục, đại biểu cho Hoa Hạ, có một số việc không tiện làm, ta không thể làm gì khác hơn là làm thay, cũng không thể để con chó tiểu quý tử, tại bên trên thổ địa của Hoa Hạ chúng ta giường oai đi.”

“Ha ha, nói đúng, huynh đệ, chúng ta cùng người thật sự là hận gặp nhau quá muộn a, đi, tìm một chỗ, chúng ta hảo hảo uống hai chén.” Tiêu Dật cười nói nói.

“Tốt, vui lòng phụng bồi.” Lâm Hải đối với mấy cái hán tử nhiệt huyết này rất có hảo cảm, cũng nguyện ý kết giao.

Hội sở thương vụ Bích Thủy Vân Thiên, tại toàn bộ Yến Kinh đều là số một số hai, đám người tới nơi này tiêu phí, không phải đạt quan hiển quý, cũng là nhân vật ngôi sao, người bình thường căn bản đến phí vào cửa cũng chưa đóng nổi.

Tiêu Dật trực tiếp đem Lâm Hải đưa đến một cái gian phòng ở lầu hai.

“Lên trước mười thùng Mao Đài!” Tiêu Dật đối với nhân viên phục vụ phân phó nói.

Nhật, Lâm Hải vừa ngồi xuống, bị một câu Tiêu Dật, kém chút ngã vào dưới đáy bàn.

Đếm xem, tính cả Tiêu Thiển, cũng mới bắt quá bảy người.

Cái này mẹ nó một người uống một rượu cũng uống không hết a.

“Có phải quá nhiều hay không?”

“Ha ha, huynh đệ, người cũng đừng quản, có thể uống bao nhiêu thì uống, sẽ không có người rót cho người.”

Lâm Hải lúc này mới thở phào, nếu không liên chính mình cái tửu lượng kém này, còn thật không dám hưởng trên bàn ngồi.

Chỉ chốc lát, thịt rượu tất cả đều lên.

“Đến, hôm nay cao hứng phi thường a, hôm qua, Lâm huynh đệ cứu mệnh ta, hôm nay, Lâm huynh đệ lại hiểu biết công việc của chúng ta, cái gì cũng không nói, đây chính là duyên phận, chúng ta vì phần duyên phận này, cạn ly!”

Tiêu Dật giờ lên chén rượu lớn, hướng lên cái cổ, trực tiếp một cái liền xuống qua.

“Đậu phộng!” Lâm Hải đang chuẩn bị lấy ly rượu nhỏ mời ngược lại đây.

Cái này mời ngược lại cụng lòng a ngược lại, người ta uống chén lớn, chính mình cũng không thể bùng ly nhỏ đi.

Kết giao bằng hữu cũng không phải giao như thế!

“Đến, uống! Uống!” Mấy cái tham gia quân ngũ, cụng chén lẫn nhau, tất cả đều là một chén lớn vào trong bụng.

“Lâm huynh đệ, người không cần phải để ý đến chúng ta, người cùng Tiêu Thiển, uống ly nhỏ là được.” Tiêu Dật toét miệng cười nói.

Em gái người! Lâm Hải một trận nổi giận!

Cái này hán a không phải xem thường người ta sao?

Cùng nữ nhân uống một loại? Ca ca gánh không nổi người này!

Lâm Hải cũng không nói chuyện, bùng lên phần đồ uống của mình, uống một hơi cạn sạch!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Chinh phục

Một chén lớn vào trong bụng, Lâm Hải nhất thời cảm thấy ruột gan như bị thiêu đốt, mặt trực tiếp liền hồng.

“Lâm huynh đệ, tốt lắm!” Tiêu Dật hướng phía Lâm Hải dựng thẳng ngón tay cái, sau đó đem cốc của Lâm Hải rót đầy.

“Đến, chúng ta chuyển tốt thành đôi, lại thêm một ly!” Tiêu Dật liền đến thời cơ ngừng lại đều không cho, lại đem rượu giơ lên.

“Ca, vết thương của ngươi còn chưa tốt, uống ít một chút!” Tiêu Thiên ở một bên khuyên nói.

“Không có việc gì, điểm thương tổn ấy tính toán cái cái búa, đến, Lâm huynh đệ, ta uống trước rồi nói!” Tiêu Dật trực tiếp đem chén thứ hai nâng lên.

“Lâm huynh đệ, chúng ta cũng mời ngươi.”

Em gái ngươi! Lâm Hải thầm mắng một tiếng, cái chén thứ nhất này xuống dưới, còn không có hòa hoãn xuống, chén thứ hai lại bắt đầu.

Đậu móa, uống thì uống, ai sợ ai!

Lâm Hải cũng là thiếu niên có tính cách, há có thể tùy tiện chịu thua!

Giơ chén lên, hướng lên cái cổ, chén thứ hai liền xuống.

Lần này, Lâm Hải trực tiếp liền choáng, cảm giác có chút trời đất quay cuồng.

“Ha ha, không tệ, giống cái nam nhân!” Tiêu Dật cười mở miệng một tiếng.

“Đến, tất cả mọi người đem chén thứ ba rót đầy!”

Đậu phộng, còn tới, Lâm Hải lúc này thật có điểm sợ hãi!

“Lâm huynh đệ, tại trong quân chúng ta, uống rượu có cái quy củ, ba chén đầu mọi người cùng nhau làm, sau ba chén, tự do phát huy, đến chúng ta đem chén thứ ba cạn!”

“Cạn!” Đám hán tử này tất cả đều đứng lên, chén rượu đụng vào nhau.

Nhật! Lâm Hải nói thầm một tiếng, bảo bảo tâm lý khổ a.

Đậu móa, liều!

Nhắm mắt lại, hướng lên cái cổ, Lâm Hải đem chén thứ ba liền xuống bụng.

“Oe!” Lâm Hải nhất thời cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một hồi, kèm chút phun ra.

Ngồi tại vị trí trước, cả người nhanh chóng cũng bắt đầu lắc.

Đậu móa, cũng không thể phát sóng trực tiếp ở hiện trường a, như thế mất mặt liền ném lớn.

“Ha ha, dùng bữa dùng bữa!” Tiêu Dật ngồi xuống, kêu gọi mọi người dùng bữa.

Đậu móa, rốt cục đã dùng bữa!

Lâm Hải vội vàng kẹp hai miếng đồ ăn, cưỡng ép muốn đem cảm giác nôn mửa kia đè xuống.

Đại gia, về sau cũng không tiếp tục theo đám tham gia quân ngũ này uống rượu nữa, cái này hán a quá muốn mạng, còn không đến năm phút đồng hồ, đều đã uống xuống nửa cân.

Chính mình nếu là có bản sự như Đoàn Dự liền tốt, trực tiếp dùng nội lực đem rượu từ ngón tay bức ra, nói như vậy, còn không uống chết cái đám này sao.

A? Nội lực!

Đầu Lâm Hải linh quang lóe sáng.

Đậu móa, anh em đã ăn Trúc Cơ đan, còn không phải là đạt tới cái mức độ Tiên Thiên sơ kỳ gì đó sao?

Thể nội kia là cái đồ bỏ Tiên Thiên chân khí gì đó, có phải cùng nội lực không sai biệt lắm hay không a.

Thảo, thử một lần!

Lâm Hải nghĩ đến là làm, vội vàng điều tức chân khí trong cơ thể, ý đồ khống chế rượu còn trong thân thể.

Đậu phộng! Thành công!

Không nghĩ tới, chân khí trong cơ thể, vậy mà thật có thể thúc giục rượu còn chảy tới phương hướng mình muốn.

“Yes!” Lâm Hải kinh hi một trận.

Đậu phộng, vẫn chưa được a!

Đoàn Dự biết Lục Mạch Thần Kiếm a, cho nên mới có thể đem rượu từ trong huyết vị của ngón tay thả ra ngoài.

Chính mình làm sao bây giờ a? Rượu này không có lối ra, coi như có thể khống chế, thì có cái lông tác dụng gì?

Đi đâu để tìm lối ra đây? Lâm Hải nhủ mày suy tư?

Bỗng nhiên, hai mắt tỏa sáng, có!

Lâm Hải lộ ra nụ cười xấu xa, đậu móa, không phải là chỉ có lối ra à, trên đầu ngón tay không có, nơi khác liền có a!

Lâm Hải vội vàng thúc giục chân khí, đem rượu còn trong thân thể hướng nơi bụng bức tới.

Nhất thời, một cổ mắc tiểu đánh tới.

“Không có ý tứ a, đến cái phòng vệ sinh!” Lâm Hải đến phòng vệ sinh, bắt đầu kéo quần ra xả rượu.

“Ha ha, thoải mái a!” Đi tiểu xong, Lâm Hải nào giống như vừa uống rượu xong, chẳng những sắc mặt khôi phục bình thường, trên thân đến một chút mùi rượu đều không có.

Tiểu tử, lúc này nhìn xem ca ca không đem các người uống toàn gục không.

Lúc này Lâm Hải đắc ý.

Trở lại bàn rượu, Lâm Hải vừa ngồi xuống, Tiêu Dật liền đem chén rượu giơ lên.

Vẫn là ly lớn!

“Lâm huynh đệ, dựa theo quy củ uống rượu của chúng ta, nửa đường qua phòng vệ sinh, là muốn phạt một chén rượu, như vậy đi, trước người không rõ ràng, nhưng quy củ không thể hỏng, phạt người một chén, ta bồi tiếp, thế nào?”

Đến thôi! Ai sợ ai a!

Lâm Hải hiện tại nắm chắc, đừng nói một chén, một bình đều không sợ người.

Hướng lên cái cổ, Lâm Hải liền đem rượu uống cạn.

“Ha ha, Lâm huynh đệ, tửu lượng giỏi a!” Tiêu Dật lại đem trong chén rót đầy.

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này ta kính người, cảm tạ ân cứu mạng hôm qua của người.”

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này, cảm tạ người hôm nay giúp ta giáo huấn tiểu quỷ tử.”

“Đến, Lâm huynh đệ, một chén này, cảm tạ người hôm nay để người dân Hoa dương mi thổ khí!”

Chỉ chốc lát, Tiêu Dật cùng Lâm Hải lại uống liền ba ly lớn.

Lâm Hải ai đến cũng không có cự tuyệt, yên lặng dùng nội lực đem rượu thúc đến nơi bụng.

“Đến, Lâm huynh đệ, ta mời người một chén!”

“Đến, Lâm huynh đệ, ta và người cạn một chén!”

“Đến, Lâm huynh đệ, hai ta đụng một cái!”

...

Ngay sau đó, mấy cái tham gia quân ngũ này, lần lượt nâng chén, không ngừng hướng Lâm Hải mời rượu.

Bên cạnh Lâm Hải, rất nhanh liền bày ba cái bình.

Bắt tri bắt giác, ba bình rượu trắng, đã vào trong bụng.

Mấy cái tham gia quân ngũ đưa đôi cái ánh mắt sang lẫn nhau, sau cùng đều nhìn về phía Tiêu Dật.

Tiêu Dật hiện tại cũng có chút nóng mặt, dưới lòng bàn chân y, cũng bày hai cái bình.

Nhìn bộ dáng Lâm Hải mặt không đổi sắc, trong lòng Tiêu Dật một trận bội phục.

“Ha ha, Lâm huynh đệ, thật sự là tửu lượng lớn a!” Tiêu Dật từ đáy lòng tán thành nói.

“Đâu có đâu có, cùng mấy vị huynh đệ so sánh, còn kém xa đâu, đến, ta Lâm Hải kính mọi người một chén.” Nói xong, Lâm Hải đứng dậy đứng lên, hướng lên cái cổ, lại một chén xuống dưới.

Mấy người nhìn sang lẫn nhau, đành phải đổ đầy rượu, cũng uống một chén.

Lâm Hải lấy ánh mắt quét một vòng, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Tiêu tử, vừa mới rồi một đám người các ngươi thay nhau rót ta, làm sao, hiện tại không được?

Hắc hắc, vậy liền không có ý tứ, giờ đến phiên ca ca ta phản công!

Lâm Hải trực tiếp rót cho Tiêu Dật đầy một chén.

“Đến, Tiêu huynh đệ, ta kính ngươi là anh hùng, cái chén này, kính anh hùng!” Lâm Hải hướng lên cái cổ, cạn.

“Ha ha, cậu thí anh hùng, nhưng cậu xứng đáng với quốc gia, xứng đáng với nhân dân!” Tiêu Dật ngửa đầu đem rượu uống hết.

Lâm Hải lại rót cho Triệu Sơn.

“Triệu Sơn huynh đệ, ta lại kính ngươi một cái, tranh tranh thiết cốt, hảo hán tử!” Lâm Hải lại cạn một cái.

“Ha ha, cạn!” Triệu Sơn cũng cạn.

Lâm Hải từng cái kính qua, mặc kệ đến người nào này, đều là một trận buồn bực.

Song phương ngươi tới ta đi, đầu cái này đến cái khác hội hợp.

Không biết qua bao lâu, mười thùng rượu lại bị mấy cái đàn ông này sinh sinh uống sạch!

“Phục vụ viên, lại đến rượu!” Lâm Hải lớn tiếng hô nói.

“Chờ một chút! Không được, không được!” Tiêu Dật vội vàng cản lại.

“Tiêu huynh đệ, đây là ý gì? Ta thể nhưng là còn không có uống thống khoái đâu?”

Lâm Hải trong lòng một trận đắc ý, đầu móa, bắt đầu thì rót chính mình mạnh như vậy, làm sao, hiện tại sợ?

Tiêu Dật rõ ràng uống hơi nhiều, nói chuyện đến đầu lưỡi cũng vuốt không thẳng.

“Lâm huynh đệ, ta như thể theo ngươi nói đi.” Tiêu Dật đánh cái nắc rượu.

“Tại trong quân chúng ta, cho dù là ngươi người này có bản lĩnh đi nữa, có giảng nghĩa khí hơn nữa, nhưng nếu như ngươi không thể uống rượu, các huynh đệ chưa hẳn liền để mắt đến ngươi.”

“Túy ngựa sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi? (*Say khướt sa trường anh chó mịa, Xưa nay chinh chiến mấy ai về?) Chúng ta những người tham gia quân ngũ này, không phải là tửu quý, chỉ là đầu thất ở bên trên lưng ngựa, qua hôm nay, ai biết sẽ nhìn thấy thái dương ngày mai hay không?”

Lời nói của Tiêu Dật, nhất thời để Lâm Hải cảm khái không thôi, hôm qua, hẳn nhưng là tận mắt nhìn thấy, Tiêu Dật cho dù xuất thân hiền hách thì lại như thế nào, từ khi y lựa chọn con đường làm binh này, sinh mệnh còn không phải yếu ớt như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi như vậy sao?

“Lâm huynh đệ, ban đầu chúng ta cùng ngươi uống như thế, hi vọng ngươi bỏ qua cho, chúng ta là thực tình đem ngươi trở thành huynh đệ, xuất phát từ

nội tâm đã bội phục người, nhưng nếu như người tại bên trên bàn rượu, lại đem chúng ta chinh phục mà nói, chúng ta liền triệt triệt để để không đem người trở thành người ngoài!”

Lâm Hải cười ha ha một tiếng, “Vậy không biết, tửu lượng của huynh đệ đây, có vào tới pháp nhãn của các vị hay không?”

“Lâm huynh đệ nói giỡn, mấy người chúng ta, tự hỏi ở bên trên uống rượu, thật đúng là chưa sợ qua người nào, nhưng là hôm nay, chúng ta phục, chúng ta năm người, đối với người một người, thế mà chiếm không được thượng phong!”

“Không nói, về sau, Lâm Hải chính là huynh đệ của chúng ta.”

Trên bàn rượu, nhất thời một trận reo hò.

Mấy người thông báo thời đại ra đời, sau cùng phát hiện, Lâm Hải lại là hai mươi hai tuổi, tuổi tác lớn nhất.

Tiêu Dật cũng là hai mươi hai tuổi, nhưng so với Lâm Hải lại nhỏ hơn ba tháng, xếp tại vị trí lão nhị.

“Tốt!” Tiêu Dật đứng lên, “Nếu Lâm Hải hiện tại đã là huynh đệ của chúng ta, như vậy về sau, mọi người cùng nhau gọi Hải ca!”

“Hải ca!” Năm cái hán tử trong quân, rống to một tiếng, chấn hám nhân tâm.

Lâm Hải thật có điểm cảm động.

Vừa mới chuẩn bị đứng lên, nơi bụng một trận ghen tương!

Đậu phộng, hồng!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gặp lại tiểu quỷ tử

Lâm Hải trước đó uống rượu, cũng là mang theo hờn dỗi tính chất.

Bởi vậy, nửa đường một lần WC cũng không có lại đi, đem rượu toàn bộ bức tại trong bụng đại.

Bụng đại có thể lớn bao nhiêu a, đã sớm nghẹn đầy, nhưng Lâm Hải một mực đang chịu đựng.

Hiện tại Lâm Hải nhất động, lập tức có điểm không chế không nổi.

“Nhường một chút!” Lâm Hải chỉ Tiêu Thiên ngồi bên cạnh.

Tiêu Thiên vội vàng đứng dậy, Lâm Hải sát qua cái mông Tiêu Thiên đi qua.

“Luuu mạnh!” Trong lòng Tiêu Thiên khẽ gát một tiếng.

Nhưng nàng cũng biết Lâm Hải không phải cố ý, đành phải cúi đầu, giấu cái mặt đỏ thắm.

“Ha ha, đi thôi, chúng ta cùng đi.” Mấy người Tiêu Dật dắt dìu nhau, ngã trái ngã phải cũng đi WC.

Mấy người đứng một loạt nhường, tất cả mọi người thả xong, ở cửa chờ Lâm Hải.

Nhưng chờ hai ba phút, cũng không thấy Lâm Hải đi ra.

Triệu Sơn thăm dò nhìn sang.

Đậu phộng, thần nhân a!

Lâm Hải đi lâu như vậy, vậy mà cứ như vừa mới bắt đầu, căn bản không có ý tứ dừng lại.

“Các người về trước đi, đừng chờ ta.” Lâm Hải cũng có chút ngượng ngùng.

“Ha ha, Hải ca, người chẳng những uống rượu để cho người ta bội phục, cái đi tiểu này, các huynh đệ cũng theo không kịp a.” Ngoài phòng vệ sinh, nhất thời truyền đến một trận tiếng cười.

Lại qua hai ba phút, Lâm Hải mới kết thúc.

“Để chịu a, đầu móa kém chút nghen bạo!”

Lâm Hải kéo quần lên, đi tới.

Mới ra khỏi WC, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chừng hai mươi, vội vội vàng vàng hướng phía bên mình đi tới.

Lâm Hải không muốn nhiều chuyện, liền chuẩn bị rời đi.

Ai nghĩ đến, nữ tử kia gấp đi hai bước, kéo lại cánh tay Lâm Hải.

“Đại ca, giúp ta một chút.” Nữ tử một mặt cầu khẩn.

“Ừm?” Lâm Hải xem xét, nữ tử này mười phần nhìn quen mắt, luôn cảm thấy gặp qua ở đâu, lại nghĩ mãi không ra.

Vừa mới chuẩn bị hỏi, một cái nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi lúc trước ở một bên nói chuyện đi ra, hai bên nhìn sang, sau đó liền phát hiện nữ tử này.

“A Dĩnh, đừng làm rộn, mau cùng ta trở về, Mạnh thiếu vẫn chờ đây.” Nam tử trung niên đi tới, nhử mảy nói nói.

“Vương tổng, ta cùng Mạnh thiếu là không thể nào.”

Mặt nam tử trung niên mãnh liệt liền trầm xuống.

“Thế nào, cánh cứng rắn rồi có phải hay không? Có chút ít danh khí, liền dám không nghe lời ta? Ta cho ngươi biết, Triệu Dĩnh, Vương Long ta có thể nâng ngươi lên, cũng liền có thể hủy ngươi!”

“Triệu Dĩnh?” Lâm Hải nghe xong cái tên, nhất thời nhớ tới.

Trách không được nhìn nhìn quen mắt như thế, trước mắt đây không phải là cái ngôi sao ca nhạc nóng nhất kia sao?

Năm ngoái, bằng vào một bài ‘Trong mộng có ngươi’ đã hòa khắp Đại Giang Nam Bắc, muội muội mình giống như chính là fan hâm mộ của nàng ta đây.

“Vương tổng, ngươi không nên ép ta.” Triệu Dĩnh cầu khẩn nói.

Đúng lúc này, một đám người từ phương hướng của Vương Long đi tới.

Vương Long thấy một cái, lập tức hấp tấp chạy qua.

“Mạnh thiếu, A Dĩnh nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, ta đang khuyên nàng ta đây.”

Vương Long đối với một người cầm đầu trẻ tuổi, cười theo nói nói.

“A Dĩnh không hiểu chuyện? Ngươi dám nói A Dĩnh của ta không hiểu chuyện?” Mạnh Húc liền bão nổi tại chỗ, chiếu vào Vương Long cũng là một chân.

Sau đó, cười đùa tí tưng đi đến trước mặt Triệu Dĩnh.

“A Dĩnh a, đừng làm rộn, đi, chúng ta trở về uống rượu đi.”

Triệu Dĩnh chau mày, “Mạnh thiếu, van cầu ngươi bỏ qua cho ta đi, ta thật không thích ngươi.”

Mạnh Húc nhất thời biến thành mặt khổ qua.

“A Dĩnh, ngươi đến cùng không thích ta ở chỗ nào? Ta đối còn không được sao?”

Triệu Dĩnh khóc không ra nước mắt.

“Mạnh thiếu, ngươi đến cùng thích ta ở chỗ nào? Ta cũng đối còn không được sao?”

Phốc!

Lâm Hải ở bên cạnh nghe, một cái nhin không được, bật cười.

Quá khôi hài a, đây không phải là lời kịch trong tiết mục ngắn sao?

Mẹ nó thể mà nhìn thấy bản hiện thực.

Lâm Hải cười một cái không quan trọng, nhưng lập tức chọc giận Mạnh Húc.

“Đậu móa, ngươi cười cái gì mà cười? A, không đúng, ngươi làm sao lại cách A Dĩnh gần như vậy, ngươi là ai?”

Lâm Hải thực sự nhìn không được.

“Ta nói anh em, không sai biệt lắm a, người ta không thích ngươi, ngươi làm gì quấy rối người ta đây.”

“Ngươi là ai vậy a, dám quản sự tình của lão tử? Có tin ta để ngươi đi không ra khỏi nơi này hay không!”

Mạnh Húc giương cao cổ, phách lối nói nói.

“Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là ta hiện tại không muốn nhìn thấy ngươi, thừa dịp ta còn không tức giận, tranh thủ thời gian rút cho ta!” Lâm Hải lạnh lùng nói nói.

“Thao, đừng quần còn không cài gấp, còn dám nhảy ra a, dám cùng ta mạo xưng đầu to, các huynh đệ, cho tiểu tử này chút giáo huấn!”

Mạnh Húc vừa mới nói xong, mấy cái người hầu sau lưng liền muốn động thủ.

“Chờ một chút!” Thanh âm của một nữ nhân vang lên.

Sau đó, một đám người trùng trùng điệp điệp đi tới.

Lâm Hải xem xét, Đậu phộng, người quen a, cái này a không phải là đám con chó tiểu quý tử ban ngày kia sao?

“Mạnh thiếu, lão bản của chúng ta cùng tiểu tử này có chút ân oán, có được cái thuận tiện, để cho chúng ta giải quyết một cái trước hay không?” Nữ nhân xấu nói nói cùng Mạnh Húc.

“Ồ? Có việc này? Vậy các ngươi tới trước.” Mạnh Húc né qua một bên, ôm cánh tay, nhiều hứng thú nhìn náo nhiệt tới.

Tinh Khẩu Thức Chu dùng ánh mắt oán độc, nhìn Lâm Hải một chút, sau đó hướng phía một cái nam tử trung niên vóc người cao lớn ở bên cạnh, nói một trận tiếng chim.

Khóe miệng Lâm Hải nhếch lên, thân thể không có bất kỳ cái dấu hiệu gì liền nhảy lên, chớp mắt liền đến trước mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

Ba!

Một cái tát tay hung hăng quất vào trên mặt Tinh Khẩu Thức Chu.

“Đậu móa, người Đào Quốc các ngươi đều là heo à, nói tại chúng ta Hoa Hạ, đừng có giăng tiếng chim của ngươi a, chịu đánh mà vẫn không nhớ được, thật sự là không có đầu óc a.”

Cử động của Lâm Hải quá đột ngột, đem tất cả mọi người làm cho cứng đờ.

Tinh Khẩu Thức Chu kịp phản ứng, lập tức một mặt phần nộ trùng mắt với Lâm Hải, há mồm liền muốn mắng chửi người.

Ba!

Chỉ là, lời nói còn không ra khỏi miệng, liền bị Lâm Hải lại tát cho trở về.

“Đậu móa, có giỏi lại nói!” Lâm Hải chỉ vào Tinh Khẩu Thức Chu, một mặt phách lối nói.

“Hừ!” Bỗng nhiên, nam tử trung niên bên cạnh Tinh Khẩu Thức Chu hướng về phía trước bước một bước, đứng tại trước mặt Lâm Hải, một mặt khiêu khích.

“Đậu phộng, ngươi làm sao cao như vậy?” Lâm Hải phát hiện, tên tiểu quý này chết tiết này, thể mà còn cao hơn chính mình một cái đầu, chừng hơn 1m9.

“Tiểu Quý Tử không phải đều là loại chân ngắn cấp ba tàn phế sao? Không lẽ ngươi là cái tạp chủng a?”

Phốc!

Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, bên đám người Mạnh Húc đều cười rộ lên theo.

Nhất là Mạnh Húc, cười càng thêm khoa trương, cơ hồ cũng nằm rạp trên mặt đất.

Nam tử trung niên, sắc mặt tái xanh, hiển nhiên cũng là nghe hiểu được tiếng Hoa.

“Heo Hoa Hạ, Đông Á Bệnh Phu (*người Đông Á bệnh tật, tình trạng “bệnh tật” của Đông Á) là một hình tượng đặc biệt nổi bật trong văn học duy tân (một biểu hiện của phong trào Duy Tân)), sẽ chỉ biết sinh miệng lưỡi, hừ!” Tiểu quỷ từ hướng phía Lâm Hải dựng thẳng cái ngón tay cái, sau đó đem ngón tay cái chỉ xuống bên dưới.

Đậu phộng, Lâm Hải không vui.

Đậu móa, dám nói người Hoa chúng ta là Đông Á Bệnh Phu, người a còn tưởng rằng đây là trong năm Dân Quốc đấy à.

Lúc này, nữ nhân xấu hăng hái.

“Hừ, nói cho người biết, Tùng Hạ Nhật Cầu tiên sinh, thế nhưng là cao thủ đai đen thất đoạn Không Thủ Đạo, đánh heo Hoa Hạ các người, một người là có thể đánh mười cái!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

“Người nói gã kêu cái gì?”

“Gọi là Tùng Hạ Nhật Cầu a, làm sao?” Nữ nhân xấu có chút buồn bực.

“Buông ra chó Nhật? Oa Cáp Cáp, đúng, y gọi xuống giống là heo? Văn hóa đặt tên của người Đảo Quốc các người, thật sự bác đại tinh thâm a.” Lâm Hải trực tiếp ôm bụng cười rộ lên.

Tại thời điểm nói Lâm Hải chuyện, còn đặc biệt đem chó Nhật cùng là heo, tăng thêm ngữ khí, cứ như vậy, mặc cho ai cũng nghe ra hàm nghĩa trong lời nói đó.

Bọn Mạnh Húc lại là cười một trận ngửa tới ngửa lui.

Mà đám tiểu Nhật Bản này, sắc mặt theo đó liền tái nhợt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Hải, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Heo Hoa Hạ, bớt chơi miệng lưỡi đi, có dám cùng ta tỷ thí một trận hay không?” Tùng Hạ Nhật Cầu sắc mặt âm trầm như nước, lạnh lùng nói nói.

“Tỷ thí?” Lâm Hải lắc đầu, “Người không xứng!”

Tùng Hạ Nhật Cầu cười nhạo một tiếng, vừa định mở miệng mĩa mai Lâm Hải không dám ứng chiến, Lâm Hải lại nói.

“Bất quá nha, giáo huấn các người những tiểu quỷ từ tự cho là đúng này một chút, ta ngược lại thật ra là cực kỳ vui lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Không chịu nổi một kích

“Muốn đánh nhau a? Lên lầu ba, lầu ba có quán Không Thủ Đạo.” Có xem nào nhiệt liễn không chê chuyện lớn, Mạnh Húc vội vàng nhảy ra, hết sức ân cần ở phía trước dẫn đường.

“Không cần.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Sự tình vài phút, đừng phiền toái như vậy, liễn chỗ này đi.”

“Hừ, geo Hoa Hạ, đề nghị này của người, ngược lại là rất phù hợp tâm ý của ta, ta cũng cho rằng, đánh ngã người chỉ là sự tình vài phút.” Tùng Hạ Nhật Cầu lộ ra một cái nụ cười âm ngoan.

Lúc này, bọn người Tiêu Dật thấy Lâm Hải đi phòng vệ sinh, nửa ngày còn không ra, đang chuẩn bị đi qua nhìn một chút.

Kết quả vừa ra khỏi phòng, chỉ thấy Lâm Hải cùng đám tiểu quỷ từ ban ngày gặp kia đối đầu.

“Đậu phộng, tên tiểu quỷ từ này là đai đen thất đoạn, đừng để Hải ca ăn thiệt thòi, ta đi qua giải quyết gã.” Nói xong, Tiêu Dật liền muốn đi qua.

“Chờ một chút.” Triệu Sơn đem Tiêu Dật cản lại, “Một cái đai đen thất đoạn mà thôi, đều là nghệ nhân trồng hoa, Hải ca đánh gã giống như chơi thôi.”

Tiêu Dật sững sờ, có chút không hiểu nhìn Triệu Sơn.

Triệu Sơn mặt đỏ lên, “Ngày cứu người ấy, Hải ca vừa đối mặt, liền đem cánh tay ta gỡ xuống.”

“Cái gì!” Con mắt Tiêu Dật tròn thật lớn, “Người là nói, Hải ca đem cánh tay người gỡ? Không phải người đem cánh tay hắn gỡ?”

Triệu Sơn trực tiếp cho Tiêu Dật cái mắt trắng.

“Ta dựa vào, nguời bức a, Sơn Tử, người thế nhưng là người am hiểu cảm nã cách đấu nhất trong huynh đệ chúng ta, đến người tại trước mặt Hải ca, cũng không đối mặt được sao?” Tiêu Dật đơn giản không thể tin được.

“Không được!” Triệu Sơn lắc đầu.

“Đậu phộng, nhìn không ra a, liền cái thân thể nhỏ bé này của Hải ca, lại vẫn là cao thủ, chân nhân bất lộ tướng a.”

Lâm Hải đuổi đuổi tay chân, hướng phía Tùng Hạ Nhật Cầu câu câu ngón tay.

“Đến đây đi, nhanh lên a, ta thời gian đang gấp.”

Con mắt Tùng Hạ Nhật Cầu phát lạnh, gã cảm nhận được cái loại khinh thị phát ra từ thực chất bên trong Lâm Hải kia, nhất thời một trận lửa giận xông tới.

“Đi chết đi, heo Hoa Hạ!” Tùng Hạ Nhật Cầu tăng nhanh cước bộ, hướng phía Lâm Hải vọt tới.

“Bạch!” Hai tay mang theo một luồng kinh phong, hướng phía hai cái bả vai của Lâm Hải Chop tới, chuẩn bị cho Lâm Hải một cái ném qua vai.

Miệng Lâm Hải nhếch lên, liền tốc độ này, chỉ so với cái mặt thẹo lúc trước kia nhanh hơn một chút mà thôi.

Bất quá, lúc trước khi đối phó với mặt thẹo, Lâm Hải chỉ có chân khí, không có chiêu thức, tự nhiên ăn thiệt thòi.

Nhưng bây giờ khác biệt, Phân Cân Thác Cốt Thủ, Lâm Hải thế nhưng là lô hỏa thuần thanh.

Hơi bước một bước, liền đem một chiêu của Tùng Hạ Nhật Cầu tránh thoát qua.

Hai tay Lâm Hải cùng đuổi ra, đội lên bên trên then chốt khuỷu tay của Tùng Hạ Nhật Cầu, hơi vừa dùng lực, xương cốt của Tùng Hạ Nhật Cầu liền trực tiếp sai chỗ.

Đến kêu thảm cũng không kịp, Lâm Hải nâng lên một chân, hung hăng đá vào trước ngực tiểu quý tử.

Một trận thanh âm xương vỡ vụn thanh thúy truyền đến, Tùng Hạ Nhật Cầu bay thẳng ra ngoài, rơi trên mặt đất.

“Hừ, không chịu nổi một kích!” Lâm Hải vỗ vỗ tay, cong miệng lên, nói nói.

“Cái gì!” Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Tùng Hạ Nhật Cầu, này cũng không phải là người bình thường a, đây chính là đại diện thất đoạn a!

Cứ như vậy, bị Lâm Hải một chiêu cho phế?

Cái này cũng quá bất khả tư nghị.

Tiêu Dật ở một bên, nhìn mà hai mắt tỏa ánh sáng.

Đậu phộng, Hải ca quá nguời bức, đối lại là ta, cũng không nhất định làm được xinh đẹp như vậy.

“Xong, xong?” Mạnh Húc vừa tìm người chuyển ghế, chuẩn bị xem hí, hạt dưa thuốc lá nước khoáng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, kết quả bên này liền kết thúc.

“Xoa, gã thật không biết đánh!” Mạnh Húc đối với Tùng Hạ Nhật Cầu có ý kiến cực lớn.

Lâm Hải vươn tay chỉ, quét một lần qua nhóm tiểu quý tử.

“Cái nào còn không phục? Đứng ra!”

Nhóm tiểu quý tử hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Còn có ai!” Lâm Hải gào to một tiếng.

Tiểu quỷ tử bị dọa đến tất cả đều khẽ run rẩy, bên trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Đậu móa, liền cái này đức hạnh, còn dám gọi chúng ta là Đông Á Bệnh Phu, nhìn nhìn chính cái bóng dạng của các ngươi kia.” Lâm Hải lớn tiếng mắng nói.

Nhóm tiểu quỷ tử nhao nhao tránh đi ánh mắt của Lâm Hải, không dám cùng hắn đối mặt.

“Nhanh mang cái Nhật Cầu gì này, tranh thủ thời gian cắt cho ta, nếu không có việc gì liền đừng chạy ra làm mất mặt xấu hổ.”

Nhóm tiểu quỷ tử như được đại xá, vội vàng đỡ Tùng Hạ Nhật Cầu lên, xám xịt rời đi.

“Anh em, làm không tệ a.” Sau khi nhóm tiểu quỷ tử đi, Mạnh Húc đi đến trước mặt Lâm Hải, dựng thẳng ngón tay cái.

“Quá khen.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Tốt, chuyện này cho qua, nên nói chuyện chính sự.” Mạnh Húc lại đem ánh mắt chuyển tới trên thân Triệu Dinh.

“A Dinh, đừng làm rộn, đi theo ta đi, ta là thật rất thích rất thích ngươi nha.” Lời nói của Mạnh Húc, để Lâm Hải nổi lên một trận da gà.

“Ta nói ngươi người này xảy ra chuyện gì vậy, vừa mới cũng nói, đừng quấy rối người ta a.” Lâm Hải chịu không nổi liền nói.

“Uy, ta nói anh em!” Mạnh Húc nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, “Nhìn ngươi vừa rồi vì nước làm vẻ vang, lúc đầu ta dự định không so đo với ngươi, nhưng ngươi a còn không biết dừng có đúng hay không?”

“Ờ? Ta không biết dừng, ngươi có thể làm gì?” Việc này đã quan, Lâm Hải liền chuẩn bị làm đến nơi đến chốn.

“Ai u ngọa tào!” Mạnh Húc giống như nghe được chuyện cười cực lớn, sắc mặt biểu lộ khoa trương không cách nào hình dung.

“Bao nhiêu năm, trong thành Yến Kinh không ai dám cùng ta lên mặt, hôm nay a thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây, tốt tốt tốt, hôm nay thiếu gia liền chơi với ngươi.”

“Ừm?” Mạnh Húc hướng phía bọn người hầu nháy mắt.

Đám người hầu lập tức minh bạch, cùng nhau tiến lên, hướng phía Lâm Hải nhào tới.

“Ta cho ngươi biết tiểu tử, tuy ngươi rất biết đánh nhau, nhưng ngươi nhớ kỹ, có câu lại nói, hảo hán không chịu nổi nhiều người, ngươi chỉ có một người, ngươi nhìn nhìn lại bên ta này, ta bên này...” Lời nói của Mạnh Húc còn không có nói dứt, liền nói không được nữa.

Miệng há thật to, ngốc, nhìn Lâm Hải, lại nhìn nhóm người hầu nằm trên mặt đất.

Không có khả năng!

Mạnh Húc dùng sức xoa xoa mắt, lại nhìn một lần.

Đậu móa, là thật!

“Ta qua, ngu bức a.” Mạnh Húc chẳng những không có một điểm ý tứ sợ hãi, ngược lại lộ ra vẻ cảm giác hưng phấn.

Đưa tay đánh cái búng tay.

Một cái nhân viên phục vụ ở bên cạnh vội vàng chạy tới.

“Qua, gọi tất cả nhân viên bảo an, trong vòng ba phút, tới chỗ này cho ta, tới chậm, trực tiếp cuốn gói biến đi.”

Một đám lại một đám, thống nhất ăn mặc chế phục bảo an màu đen, từ mỗi cái tầng lầu tụ tập tới, đứng tại sau lưng Mạnh Húc.

“Đậu phộng, cái này hẳn a chừng hơn hai trăm người a.” Lâm Hải nhìn một mảnh đen kịt trước mắt, trong lòng cũng có chút ngỡ ngàng.

“Ha ha, ngươi không phải có thể đánh sao? Ta đem toàn bộ bảo an đều gọi đến, thế nào, có đủ chơi với ngươi hay không?” Mạnh Húc đắc ý cười nói.

“Dật ca, chúng ta đi qua đi!” Triệu Sơn thấy thế, liền muốn vọt qua qua, dù Lâm Hải có thể đánh hơn, thế nhưng đối diện là hơn hai trăm bảo an được huấn luyện nghiêm chỉnh, mà từ trên thân những người bảo an này, bọn họ cảm nhận được khí tức quân lữ.

Những người này, tuyệt đối có nhiều hơn một nửa, là lính giải ngũ.

Tiêu Dật gật gật đầu, nhưng vừa muốn đi qua, Lâm Hải bên kia lại động trước.

Chỉ thấy chân mày Lâm Hải vẩy một cái, một cái lướt nhanh, liền xông qua.

Tại lúc mọi người cũng còn không có kịp phản ứng, liền đến trước mắt Mạnh Húc.

Vươn tay, một tay nắm lấy cổ áo Mạnh Húc cầm lên.

“Đậu phộng, buông Mạnh thiếu ra!”

“Mau đem Mạnh thiếu thả ra, nếu không ngươi không có quả ngon để ăn đâu!”

Chúng bảo an liền đứng bốn phía, Lâm Hải đem Mạnh Húc quét ngang trước người.

“Bảo bọn họ lùi ra sau cho ta!”

“Cái này...” Chúng bảo an sợ ném chuột vỡ bình, từng cái nhìn chằm chằm, cũng không dám tới gần.

“Uy uy uy, ngươi lắm, là bọn họ cùng ngươi đánh, ngươi bắt ta làm gì a?” Mạnh Húc dắt cuống họng hô nói.

Lâm Hải đưa tay, đập vào ót y một bàn tay.

“Nói nhảm, ngươi không thể đọc qua sách a, không biết bắt giặc phải bắt vua trước sao?”

“Ai u, ta nhận thua, có được hay không? Ngươi có thể trước thả ta ra hay không, ta cũng không thờ nổi.” Hai chân Mạnh Húc cũng cách mặt đất, tứ chi không ngừng run lên.

“Thả ngươi ra? Ngươi coi ta ngốc a?” Lâm Hải lại cho y một bàn tay.

“Đậu phộng, ta...” Mạnh Húc đang giãy dụa lấy, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

“Dật ca, Dật ca cứu ta a!” Mạnh Húc giống như nhìn thấy cứu tinh.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Gọi ta Tiểu Mạnh là được

Tiêu Dật sững sờ, cái Mạnh thiếu này, nhận biết ta sao?

Mấy người đi qua.

“Dật ca, ta là Mạnh Húc a, trước kia có đi theo Lưu Tinh Lưu thiếu lẫn lộn.” Mạnh Húc vội vã nói nói.

“Mạnh Húc? Thiếu gia tập đoàn Mạnh thị?” Nhắc lên Lưu Tinh, Tiêu Dật liền có chút ấn tượng.

Tiêu Dật trước khi tham gia quân ngũ, cũng là người bất cần đời, cộng thêm làm người lại cực trọng nghĩa khí, các thiếu gia thái tử trong thành Yến Kinh, đều là lấy Tiêu Dật làm chủ.

Đương nhiên, chính yếu nhất, vẫn là phía sau Tiêu Dật, là Tiêu gia, là Tiêu lão gia tử!

Cái Lưu Tinh này, cũng là Hồng Tam Đại, trước kia đi theo phía sau Tiêu Dật lẫn lộn, trong hoảng hốt Tiêu Dật nhớ kỹ, phía sau Lưu Tinh, là có cái gọi Mạnh Húc, là thiếu gia của gia tộc tập đoàn Mạnh thị tại Yến Kinh.

“Là ta à, Dật ca, chính là ta, cứu mạng a, Dật ca.” Mạnh Húc trong lòng cao hứng đến hồng.

Đậu móa, có Tiêu Dật tại, chính mình liền có thể cứu.

Tiêu Dật người này y biết rõ, đó là cực trọng nghĩa khí, chính mình lúc trước tốt xấu cũng coi như là một cái tiểu đệ gián tiếp của y, y thấy mình gặp nạn, không có khả năng mặc kệ.

Chỉ cần Tiêu Dật chịu ra tay, vậy liền vạn sự đại cát.

Tiêu Dật là ai a? Đó là Nhất Ca trong thế hệ trẻ tuổi của thành Yến Kinh!

Tiêu Dật phát câu nói, toàn bộ thành Yến Kinh, từ Thái tử đang, cho tới tiểu côn đồ, cái nào dám không nể mặt mũi.

Huống chi, hai năm này Tiêu Dật bị Tiêu gia lão gia tử buộc đi tham gia quân ngũ, nghe nói hai tay dính đầy máu tươi, so với trước kia càng thêm dữ dội.

Mạnh Húc cũng không tin, nếu như Tiêu Dật ra mặt, tiểu tử trước mắt này sẽ dám nói một chữ không sao.

Quả nhiên, bị Mạnh Húc đoán đúng.

Tiêu Dật người này, rất nhớ tình cũ, thật tiến lên cầu tình.

“Hải ca, quên đi, là một cái huynh đệ trước kia.” Tiêu Dật tiến lên, hướng phía Lâm Hải nói nói.

Mạnh Húc nghe, một trận cao hứng, đầu móa, nghe được không, Dật ca xưng ta là huynh đệ, cái này muốn truyền đi, còn không phải tiện sát một đám người!

A? chờ một chút, giống như không đúng.

Mạnh Húc mãnh liệt kịp phản ứng, Dật ca gọi tiểu tử này là cái gì?

Gọi Hải ca? Đậu phộng, Dật ca thể mà gọi hần là ca?

Mạnh Húc có chút mộng bức.

“Nếu A Dật đã lên tiếng, liền lần đi.” Lâm Hải đem Mạnh Húc ném ra.

Mạnh Húc phù phù quăng cái rắm rồi ngồi xổm.

Vừa lộc cộc đứng lên, nhìn lấy Lâm Hải, một câu cũng nói không nên lời.

Dật ca gọi hần là Hải ca, hần gọi Dật ca là A Dật?

Ta thảo a, cái này rất rõ ràng, Dật ca hiện tại là lấy tiểu tử này làm chủ a.

Mụ mụ cái chân, gia hỏa này này là tôn Đại Phật nào a?

Làm sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua?

Rất nhanh, trong đầu Mạnh Húc hiệu nghiệm nhất động, một cái suy nghĩ đáng sợ xuất hiện.

Đậu phộng, không phải là...

Đậu móa, tuyệt đối không sai, nếu không toàn bộ Hoa Hạ, còn có ai làm cho Dật ca tự hạ thấp chính mình, xưng được một tiếng ca?

Mạnh Húc lập tức thay đổi một bộ vẻ mặt vui cười, một dạng chó xù chạy đến trước mặt Lâm Hải.

“Vị này, Hải ca đúng không, ai nha, vừa mới thật sự là xin lỗi a, đã đắc tội nhiều, ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng cùng ta tên tiểu nhân vật này so đo.”

A? Lâm Hải kinh ngạc một trận, tiểu tử này rất hiểu chuyện sao?

Mạnh Húc nói, lại từ trong túi quần móc ra một cái thẻ màu vàng tối, hai tay đưa qua qua.

“Hải ca, chỗ hội sở này là sản nghiệp của Mạnh gia ta, tiêu phí hôm nay, coi như tính cho ta, đây là thẻ VIP Chí Tôn của tập đoàn Mạnh thị chúng ta, tiêu phí tại sản nghiệp Mạnh gia trong phạm vi cả nước, đều có thẻ miễn phí, tính là một điểm tâm ý của huynh đệ, xin Hải ca vui vẻ nhận.”

Tình huống như thế nào? Làm sao một chút liền trở nên như thế ân cần?

Đậu móa, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản a!

“Vậy cảm tạ Mạnh thiếu.” Lâm Hải đưa tay đem tấm thẻ nhận lấy.

“Ai u, ngài có thể đừng gọi ta là Mạnh thiếu không, đây không phải chiết sát ta sao? Hải ca người gọi ta Tiểu Mạnh là được.”

Ta dựa vào, bày tư thái thấp như vậy?

Lâm Hải cũng có chút không thích ứng a.

“Dạng này, Hải ca, ta lại an bài một bàn, vừa vặn Dật ca cũng tại đây, ta cùng Dật ca cũng đã nhiều năm không gặp, chúng ta mấy ca hôm nay không say không về.”

Thảo, tiểu tử này thực biết giải quyết, hơn nữa còn có điểm như quen thuộc a.

Bất quá, nhắc lên uống rượu, Lâm Hải không quan trọng, nhưng mấy người Tiêu Dật nhất thời cũng có chút buồn nôn.

Đậu móa, đã lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa sợ qua uống rượu, hôm nay còn là lần đầu tiên nghe được chữ rượu liền đau đầu.

“Tốt, Tiểu Mạnh, rượu thì thôi, hôm nào đi.”

“Hải ca, không còn sớm, nếu không hôm nay liền đến đây thôi?” Tiêu Dật hướng Lâm Hải hỏi ý kiến hỏi.

“Tốt a, về đi.” Lâm Hải cũng không muốn uống, cảm giác nghẹn bọ bọ đắng, cũng không dễ chịu a.

“Vị này... Hải ca...” Thấy Lâm Hải muốn đi, Triệu Dĩnh mở miệng nói nói.

“Há, không có việc gì.” Lâm Hải tùy tiện đáp ứng một câu, xoay người rời đi.

“Ai...” Triệu Dĩnh sững sờ.

Từ khi thành ngôi sao, người nam nhân nào thấy mình, không phải đủ kiểu xum xoe, làm mọi thứ để có thể tiếp cận chính mình, người này, từ đầu đến cuối lại ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn chính mình một chút.

“Há, đúng.” Lâm Hải bỗng nhiên quay đầu lại.

Triệu Dĩnh giật mình trong lòng, trong lòng lại dâng lên một chút hi vọng.

Hắn không phải là muốn phương thức liên lạc của mình a?

Nếu là thật, chính mình có nên cho hay không đâu?

Tâm lý Triệu Dĩnh bỗng nhiên ngọt ngào, đã có đáp án.

“Cái kia Tiểu Mạnh a, nếu người ta đã không nguyện ý, về sau cũng đừng quấy rối nàng ta nữa.”

Lâm Hải cùng Mạnh Húc nói một câu, rồi quay đầu đi.

Tâm tình có chút hưng phấn của Triệu Dĩnh, lập tức ngã xuống thung lũng.

Không biết tại sao, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ tức giận.

“Hải ca, ngươi ngày mai liền về thành phố Giang Nam?”

“Ừm, sáng mai liền về.”

Lâm Hải cùng Tiêu Dật vừa đi, một bên vừa trò chuyện.

Triệu Dĩnh lúc đầu ở một bên tâm tình sa sút nghe được, trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, phát qua cho người đại diện của mình.

“Hong ty, ta đổi chủ ý, ngươi nói cho thành phố Giang Nam bên kia, giám khảo thi đấu Thanh Ca tháng sau, ta tham gia.”

Lâm Hải về lại Tứ Hợp Viện của Tiêu gia ở một đêm.

Ngày thứ hai, cáo biệt cùng Tiêu lão, mấy người Tiêu Dật có nhiệm vụ, trước liền rời đi, Tiêu Thiển lái xe, đem Lâm Hải đưa đến trạm xe.

Mấy ngày nay tiếp xúc, để Tiêu Thiển đối với người thanh niên tên Lâm Hải này tràn ngập hiếu kỳ.

Hiểu y thuật, có đảm lược, có thể uống rượu, lại có thể đánh, thật là một cái nam tử kỳ lạ.

Không biết đường vì cái gì, Tiêu Thiển cùng Lâm Hải ở cùng một chỗ, thế mà nhiều thêm một tia câu nệ, tựa hồ càng thêm quan tâm hình tượng của chính mình.

“Tiêu Thiển, có rảnh đến thành phố Giang Nam chơi, đến lúc đó Hải ca hảo hảo chiêu đãi ngươi.”

“Ừm, có rảnh nhất định sẽ qua, tìm Hải ca chơi.”

Lâm Hải lên xe, nhìn lấy đoàn tàu chậm rãi lái đi, trong lòng Tiêu Thiển, bỗng nhiên có chút thất vọng mất mát.

Rất đột nhiên, lại có một loại, xúc động lập tức đi theo đến Giang Nam thành phố.

Trên xe lửa, Lâm Hải mở ra quầy giao dịch Thiên Đình, nhìn xem, lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân này vẫn là không ở.

Lâm Hải một trận thâm mắng, lão tiểu tử này không ở, không ai có thể phát hồng bao a.

Sau đó, lại phát cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt, anh đã lên xe, buổi tối hôm nay đến.”

“Ừm.” Liễu Hình Nguyệt hồi phục rất đơn giản, cũng nhìn không ra tâm tình như thế nào.

Sát vách trong xe của Lâm Hải.

Sờ Lâm Nhi ngồi tại trên đỉnh kệ hành lý, vắt vào hai đầu bắp chân gọi cảm, bờ môi vênh lên rất cao.

“Hừ! Thật sự là tức chết ta! Cái gia hỏa đáng giận kia, thế mà sờ người ta, sờ người ta nơi đó...”

“Phụ vương còn ghê tởm hơn, không phải nói tên hỗn đản kia là người có đại phúc duyên, còn muốn ta tiếp cận hắn để điều tra ngọn nguồn, thật sự là tức chết ta!”

“Hừ, mặc kệ, về thành phố Giang Nam trước, lần sau gặp phải hắn, phải cho hắn đẹp mặt!”

“Mà cái đồ vật xe này, thật thần kỳ a, thế mà không cần dùng linh lực thôi động, liền có thể hành tẩu, chỉ là tốc độ chậm một chút...”

Xuống xe, Lâm Hải mới từ trạm xe đi ra.

“Ừm? Là hắn!” Cách đó không xa, một cái ánh mắt âm ngoan đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nửa đường ngăn cản

“Hoàng thiếu gia, đây không phải là tiểu tử mà chúng ta gặp ở phố cuộc thạch sao? Chúng ta xông qua qua, XXX mẹ hắn.” Một cái tiểu côn đồ ăn mặc lòe loẹt nói nói.

“Cứ từ từ đã.” Hoàng Thiện vội vàng cản lại.

“Từ phố cuộc thạch trở về, ta liền nghe qua, tiểu tử này cũng là ở đại học Giang Nam, gọi Lâm Hải, hơn nữa, cũng là hắn đã bẻ gãy ngón tay của Hồ Vi, thân thù rất lợi hại.”

“Là hắn? Này, vậy cũng không thể cứ như vậy mà buông tha hắn a.” Sự tình Hồ Vi bị người bẻ gãy ngón tay, tại trong vòng mọi người đã đều biết.

“Buông tha? Làm sao có thể?” Hoàng Thiện cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Hồ thiếu, ta là Hoàng Thiện...”

Lâm Hải mới ra nhà ga không bao xa, chỉ thấy một cái đầu trục bóng loáng, đang phía đám người ra khỏi nhà ga nhìn quanh.

“Sư phụ, nơi này! Các người tránh ra a!” Cường đầu trục thấy Lâm Hải, hưng phấn một bên phát tay, một bên xua đuổi đám người.

Người chung quanh nhao nhao lẫn mất xa xa, đồng thời hướng phía Lâm Hải quăng tới ánh mắt dị dạng.

Lâm Hải cái này khí a, đi lên, hướng phía cái trục đầu kia liền là một bàn tay.

“Ngươi a, hô cái gì mà hô, ngươi xem một chút đem mọi người đều dọa đến, ngươi không biết còn cho là ta cùng một loại người với ngươi đâu đâu, thật ảnh hưởng hình tượng của ta a.”

“Sư phụ, hai ta vốn chính là kẻ giống nhau a.” Cường đầu trục sờ sờ cái đầu trục lớn.

Phốc!

Giống nhau em gái người!

Lâm Hải thật có điểm hời hợt để Cường đầu trục tới đón mình.

Đi vào xe trước mặt, Cường đầu trục vội vàng đem cửa tay lái phụ của xe mở ra.

“Sur phụ, lên xe.”

Sau khi Lâm Hải lên xe, Cường đầu trục liền nhảy đến vị trí lái, xe suu cái liền chạy ra ngoài.

“Trời ạ, đại gia người, lái chậm một chút.” Thân thể Lâm Hải bị quăng nghiêng một cái, đầu kém chút đụng vào bên trên kính, tức đến cho cái đầu trục lớn kia lại là một cái tát.

“Hắc hắc, gần mười năm lái xe rách, lần đầu lái loại xe sang trọng này, hưng phấn.” Cường đầu trục toét miệng cười nói.

Xe lái ra khỏi nhà ga, chỉ chốc lát liền tiến vào phố tiếp khách.

Chung quanh phố tiếp khách là vùng mới khai phát giải phóng của thành phố Giang Nam, đường rất rộng lớn, lại cơ hồ không có chút dấu người.

Phía trước là một cái giao lộ, hai chiếc Bảo Mã màu trắng, chum đầu vào nhau, đứng ở ven đường.

Thấy xe Lâm Hải bần tiện, lập tức từ trong xe đi xuống tám cái người áo đen, từng cái cầm ống thép trong tay, đứng tại giữa đường.

“C-K-I-T..T...T!” Cường đầu trục đem xe dừng lại.

“Xuống xe!” Một người áo đen hung ác gào lên.

Cường đầu trục “Ba” một tiếng, đem cửa xe khóa lại.

“Sur phụ...”

Người tới cũng là gây chuyện, cũng đều có vũ khí, phía bên mình chỉ có hai người, tình thế rất không lạc quan.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, lần nữa đối IQ của Cường đầu trục biểu thị lo lắng.

Em gái người, khóa cửa xe có cái lông tác dụng a, điệu bộ này, người cho rằng người ta sẽ không nện xe sao?

Xuống dưới XXX mẹ hần là được.

“Mở cửa xe, xuống xe.” Lâm Hải phân phó nói.

Xuống xe, Cường đầu trục một mặt cảnh giác, đem Lâm Hải cản tại sau lưng.

“Ủm? Không tồi, vẫn rất hiểu chuyện.” Lâm Hải hài lòng gật gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn lại, Đẩu phong, cũng là người quen a.

Lần trước ở trường học, cũng là mấy cái hàng này, cầm đầu, chính là cái mặt thẹo kia.

“Thế nào, mấy ca? Lần trước vẫn không chơi chán sao?” Lông mày Lâm Hải nhướn lên, nói nói.

“Hừ, đầu móa, lần trước trường học nhiều người, để người trốn qua một kiếp, hôm nay, người chết chắc!” Mặt thẹo dương dương ống thép trong tay, vô cùng phách lối.

Lần trước đá Lâm Hải một chân, đem chính mình đau quá sức, những này, Đao Ba dài tâm nhãn, mang theo ống thép tới.

“Sur phụ, hòng, cái mặt thẹo này là Tứ đương gia của Hắc Ứng Hội, công phu quyền cước rất lợi hại, danh xưng Tuyệt Mệnh Cước, theo nói một chân xuống dưới, có thể đá gãy một cây gỗ lớn.”

Cường đầu trục nắm chặt song quyền, có chút khản trương nhỏ giọng nói nói.

“Tuyệt Mệnh Cước? Hừ, ca ca hôm nay để hần biến thành Què Mệnh Cước!”

Đẩu móa, lần trước để gã đá một chân, lão hần a đau, đang lo không thể địa phương báo thù qua, thế mà chính mình đưa tới cửa.

“Sur phụ, ta qua trước, nói nói tốt, nếu như vô dụng, ta ở phía trước một bên chặn hậu, còn người mau trốn đi.” Cường đầu trục rất trịnh trọng nói xong, đi thẳng về phía trước.

“Đây không phải Dao Ba ca của Hắc Ưng Hội à, ta là Cường đầu trọc lăn lộn ở phố Nam, đến Dao Ba ca, rút tí hơi khỏi.” Cường đầu trọc đưa lên điều thuốc, cười nói nói.

“Rút ra bà nội ngoại.” Mặt thẹo trực tiếp phát roi thuốc lá, “Ngoại a là cái thá gì, cút sang một bên cho ta!”

Trong mắt Cường đầu trọc lóe lên hàn quang, cường ép nhện xuống phần nộ trong lòng.

“Ha ha, Dao Ba ca, đều là huynh đệ trên đường, nếu có cái gì đắc tội, ngày khác, Cường đầu trọc ta tự thân lên bồi tội, lại đi Vàng Sơn Lộng Lẫy mang lên một bàn, hướng Dao Ba ca bồi tội, thế nào.”

Mặt thẹo miệng nhếch lên, ống thép trong tay vỗ vỗ vào cái đầu trọc lớn của Cường đầu trọc.

“Bồi tội? Ngoại tính là cái gì a, ngoại có tư cách gì hướng ta bồi tội?” Ngữ khí của mặt thẹo vô cùng phách lối.

Sắc mặt Cường đầu trọc cũng lạnh xuống.

“Dao Ba ca, nói như thế, hôm nay sự tình, không có cách nào để nói rồi?”

“Để bà nội ngoại!” Mặt thẹo nhếch cao cái cằm, từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ, nói nói.

Trông mặt Cường đầu trọc hơi híp, sau đó không có dấu hiệu nào, hướng phía hạ bộ mặt thẹo đá qua một chân.

“Ta qua bà nội ngoại đi!”

Đồng thời đá ra một chân, Cường đầu trọc cũng quay đầu hướng phía Lâm Hải hô to: “Sư phụ, chạy mau!”

Lâm Hải ở phía sau nhìn lấy, trong lòng sinh ra một tia cảm động.

Tên đầu trọc này, ở thời điểm then chốt, đối với mình vẫn rất trung tâm.

“Mẹ, mày a lại còn dám động thủ!” Mặt thẹo né thân thể qua một bên, liền đem một chân của Cường đầu trọc tránh thoát qua.

Sau đó, ống thép trong tay, mang theo một luồng kinh phong, hướng hướng cái đầu trọc lớn của Cường đầu trọc, hung hăng đánh tới.

“Xong!” Cường đầu trọc nhắm mắt lại, tốc độ của mặt thẹo quá nhanh, chính mình căn bản trốn không thoát.

“Ừm?” Chờ đợi nửa ngày, trên đầu cũng không có cái cảm giác khó chịu gì.

Đầu phong, chẳng lẽ đánh lệch ra, hay không muốn đánh nữa?

Đầu trọc gắng gượng mở mắt, nhất thời sững sờ.

Chỉ thấy Lâm Hải đang đứng tại giữa chính mình cùng mặt thẹo, tay phải lập tức đem ống thép nắm trong tay.

Trên cánh tay trắng kiện của mặt thẹo, nổi gân xanh, trên mặt Dao Ba bởi vì dùng lực mà vụn vụn dữ tợn.

“Đầu mó, buông tay!” Mặt thẹo đến cả sức lực để bú sữa cũng xuất ra, nhưng ống thép làm thế nào cũng không rút ra được.

“Sư phụ?” Cường đầu trọc tròn con mắt thật lớn, hẳn biết rõ Lâm Hải có thể đánh nhau, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Lâm Hải thể mà mạnh đến có thể đối phó với nhân vật đẳng cấp như mặt thẹo này.

“Mấy con chó cũng không thu thập xong, mắt mặt xấu hổ! Lăn ra phía sau đi!” Lâm Hải chửi một câu.

“Ai!” Cường đầu trọc hấp tấp chạy ra phía sau xem trò vui.

“Ngoại buông tay cho ta!” Nửa ngày cũng không đoạt được lại, mặt thẹo gấp, dứt khoát hai cánh tay cùng một chỗ, bắt lấy ống thép, liều mạng rút trở về.

“Sát, thật mẹ nó hẹp hòi a, một cái ống võ, còn cần liều mạng như vậy sao? Ngoại muốn, trả cho ngoại là được.” Lâm Hải khinh thường bĩu môi, sau đó nhẹ nhàng buông tay.

Mặt thẹo hiện tại xuất ra lực khí toàn thân, đều dùng để đoạt ống thép trở về.

Nào nghĩ đến, Lâm Hải đột nhiên buông tay.

Kết quả, đối diện không còn lực, mặt thẹo nhất thời lui lại mấy bước, bịch một tiếng, quăng cái ngựa mặt hướng lên trời.

“Ha ha ha, cái gốc bức này!” Cường đầu trục tại phía sau nhìn thấy, một trận cười vang.

Mặt thẹo tức đến mặt đều xanh, từ dưới đất bò dậy, ống thép cũng không cần.

“Đậu móa, lão tử hôm nay phải đem nguoi đá cho thành cặn bã!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Nối xương là cái việc cần kỹ thuật

Mặt mũi mặt thẹo tràn đầy sắc mặt giận dữ, khí thế hung hung xông lên.

Cũng không đoái hoài tới có thể chân sẽ đau hay không, chiếu vào trước ngực Lâm Hải, cũng là một cái Liên Hoàn Cước, vừa nhanh vừa độc.

“Mẹ, có thể có chút ý tưởng mới hay không!” Thân thể Lâm Hải nhoáng một cái, liền tránh thoát cước thứ nhất.

Chờ cước thứ hai của mặt thẹo đến, hai tay Lâm Hải đột nhiên duỗi ra, bắt lấy cổ chân cùng đầu gối của mặt thẹo.

“Rắc” một tiếng.

Mặt thẹo phát ra một tiếng rên thảm, toàn bộ chân lập tức liền không ra sức được.

“Đậu phộng mẹ nguoi!” Mặt thẹo cũng là nhân vật hung ác, cổ nén đau đớn, hướng phía Lâm Hải vung ra một quyền.

Lâm Hải không vội không chậm, một bên nghiêng đầu, lại bắt lấy cánh tay của mặt thẹo, đẩy đưa tới!

“Rắc!”

Lại là một tiếng vang giòn!

Cánh tay của mặt thẹo cũng lừng lững rơi xuống.

Một cái tay một cái chân bị gỡ, mặt thẹo nhất thời mất đi thăng bằng, bịch một tiếng té lăn trên đất.

“Cùng tiến lên cho ta, phé hần!” Mặt thẹo ngã xuống đất, chịu đựng đau đớn, ra lệnh.

Bảy nguoi áo đen khuá ống thép trong tay, liền xông lên.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, đối phó với những tiểu lâu la này, cũng quá dễ dàng.

Lốp bóp một hồi vang, một chút thời gian, bảy nguoi áo đen liền hoàn toàn bị đánh ngã.

Lâm Hải vỗ vỗ tay, đi đến trước mặt mặt thẹo.

“Ta nói này Què Mệnh Cước.”

“Đậu móa, lão tử là Tuyệt Mệnh Cước.”

“Tuyệt em gái nguoi a tuyệt, hiện tại nguoi rõ ràng là cái nguoi thọt.” Lâm Hải đi lên cho cái vả miêng.

“Nói đi, hai lần này, đều là do ai bảo nguoi tới.”

“Hừ.” Cái mũi mặt thẹo hừ một cái, đầu nghiêng sang một bên.

“Nguoi không nói ta cũng biết, là Hồ Vi sai sử.” Lâm Hải nhàn nhạt nói.

“Lần trước tại rừng cây nhỏ, Hồ Vi liền mang theo ba mươi nguoi Hắc Ứng Hội các nguoi, ta không biết Hồ Vi cùng Hắc Ứng Hội các nguoi là có quan hệ như thế nào, nhưng ta khuyên các nguoi một câu, không cần cùng ta đối nghịch, nếu không, hậu quả không phải là các nguoi có thể gánh chịu nổi.”

Nói xong, Lâm Hải quay nguoi, trở lại trên xe.

“Sư phụ, nguoi quá ngu bực, đến Tuyệt Mệnh Cước tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, cũng bị nguoi làm tàn, khá lắm, cái này...”

“Ngươi xuống xe!” Cường đầu trục còn chưa nói xong, Lâm Hải liền đem y cắt ngang.

“Xuống, xuống xe? Sư phụ ta...” Cường đầu trục còn tưởng rằng Lâm Hải không hài lòng đối với biểu hiện của y, nhất thời có chút kinh hoảng.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, hướng phía cái đầu trục lớn lại đến một bàn tay.

“Ngươi a trước đó không phải nói hơn mười năm đều lái xe rách, không thể lái qua xe sang trọng sao?”

Lâm Hải chỉ chỉ hai chiếc BMW ngừng lại chỗ ven đường.

“Đi thôi, tuyển một cái, coi trọng chiếc nào, chiếc đó liền thuộc về ngươi.”

“Thật, thật?” Cường đầu trục có chút mơ hồ.

“Muốn liền xuống mà lái đi, không muốn liền thôi.” Lâm Hải một mặt không kiên nhẫn.

“Muốn, muốn, ta muốn!” Cường đầu trục cao hứng đến hồng, nhảy xuống xe, nhảy lên nhảy tiến vào một chiếc BMW trong đó.

Hai chiếc xe một trước một sau lái vào khu vực thành thị.

Cường đầu trục ngồi tại trong xe BMW hào hoa, miệng cười sắp khéo đến lỗ tai, y thật không nghĩ tới, chính mình có một ngày, cũng có thể lái lên cấp bậc xe này.

“Đậu móa, về sau nhất định phải đi theo sư phụ, làm rất tốt!”

Tổng bộ Hắc Ưng Hội, ba cái gia chủ nhìn bộ dáng mặt thẹo thống khổ, một mặt phần nộ.

“Đậu móa, việc này không xong đâu, ta mang theo mấy người, qua báo thù cho lão tứ.”

“Lão tam, trở về! Đối phương thân thủ rất cao minh, đừng có làm bừa, vẫn là để nhị ca ngươi, trước tiên đem cánh tay cùng chân của lão tứ nói liền lại rồi nói.”

Nhị đương gia Đỗ Đào một mặt lo lắng, miệng nhếch lên.

“Hừ, điều tròng tiểu kỹ, chỉ là trật khớp mà thôi, việc rất nhỏ.”

Đỗ Đào vừa nói như thế, mấy người cũng buông lỏng một hơi.

Cái Đỗ Đào này, am hiểu nhất cũng là cảm nã cách đấu (*cách thế vỗ đánh tay gần), không có việc gì liền gỡ tay chân người khác, nếu gã đã nói như thế, khẳng định là có thể đem tay chân của lão tứ nói tốt.

Đỗ Đào đi qua, đem cánh tay mặt thẹo bắt lấy.

“Lão tứ, có đau một chút, kiên nhẫn một chút.”

“Yên tâm đi, nhị ca, có thể nhìn được.”

Đỗ Đào gật gật đầu, sau đó đẩy đưa tới!

“Hừ!” Mặt thẹo kêu đau một tiếng.

“Rắc!”

“Được rồi.” Đỗ Đào buông cánh tay mặt thẹo ra.

“Loại tiểu thủ đoạn gỡ tay chân người ta này, đều là thứ Đỗ Đào ta chơi thừa, căn bản không có hàm lượng kỹ thuật gì...”

“Rắc!”

“Ừm?”

“Nhị ca, giống như không có nói tốt, lại roi.”

Mặt thẹo đau đến nhe răng, yếu ớt nói nói.

Mặt Đỗ Đào biến đổi, đưa tay đem cánh tay mặt thẹo bắt lại.

“Đậu móa, thật lại roi?” Đỗ Đào trong lòng thầm mắng một tiếng.

“Không có việc gì, ta một lần nữa nói cho ngươi.”

“Rắc!”

“Hừ!”

“Được.”

Lần này Đỗ Đào rất xác định, tiếp xon còn đặc biệt kiểm tra lại một chút.

“Chuyện nói xương này là cái việc cần kỹ thuật, nói khó cũng khó, nói dễ dàng...”

“Rắc!”

“Hừ!”

“Nhị ca, giống như lại roi!”

Mặt Đỗ Đào đỏ lên, nhất thời trở nên khó coi.

“Ta xem một chút.”

“Sát, gấp quý, thật lại roi.”

“Rắc!” Đỗ Đào lại nói liền lại.

Lần này, Đỗ Đào càng thêm cẩn thận kiểm tra một lần, trăm phần trăm nắm chắc bảo đảm không có việc gì, mới buông tay ra.

“Lần này yên tâm đi, Đỗ Đào ta lấy nhân cách ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không lại...”

“Rắc!”

“Hừ!”

Mặt Đỗ Đào cũng xanh!

“Ta xxx muội ngươi!”

Đỗ Đào nắm lấy cánh tay mặt thẹo, cũng không đoái hoài tới việc mặt thẹo có đau hay không.

“Rắc!”

“Hừ!”

Nói liền.

Không đến một phút đồng hồ.

“Rắc!”

“Hừ!”

Roi.

Đậu móa, ta làm lại!

Không đến một phút đồng hồ, lại roi!

Thảo, ta cũng không tin, ta lại nói!

Vẫn là không đến một phút đồng hồ, lại roi!

Nhật, ta nói!

Roi!

Ta nói tiếp!

Roi!

Ta nói tiếp!

Lại roi!

...

Đỗ Đào xanh mặt, cùng cánh tay của mặt thẹo so kè.

Mặt thẹo bị giầy vò đến dục tiên dục tử, một bộ đáng thương khóc không ra nước mắt, sau cùng gãi thực sự nhịn không được.

“Nhị ca, nhị ca, không nói, không nói nữa, ta cảm thấy, dạng leng keng thế này rất tốt, nguoi nhìn, còn có thể chuyển biến ba trăm sáu mươi độ đâu, dạng này rất tốt, rất tốt.”

Đậu móa, lại nói theo, cánh tay không biết có nói được không, nhưng đau đến chết thì không phải là không thể.

Sau khi Lâm Hải trở về, liền đi một chuyến sang nhà Liễu Hình Nguyệt, nhìn tình huống của Liễu Sơn.

Trước khi đi Nhạn Vân, Lâm Hải đã đem một viên Hoàn Hồn Đan bán dành cho phẩm nhân giao cho Liễu Hình Nguyệt, phân phó nàng cho Liễu Sơn ăn.

Lâm Hải mở Thiên Nhân Thần Thông, phát hiện bóng chồng giữa linh hồn cùng thân thể Liễu Sơn đã nhỏ hơn một chút, chiếu theo cái hiệu quả này, vừa vắn đem hai khóa còn lại ăn xong, liền có khả năng hoàn toàn trùng hợp.

Một khi trùng hợp, Liễu Sơn liền có khả năng tỉnh lại.

Trong lúc đó, Đỗ Thuần đã gọi điện thoại cho Lâm Hải, nói cho Lâm Hải biết, phụ thân của Bành Đào đã khỏi hẳn, dựa theo ước định trước đó, Bành Đào đã chuyển đến năm trăm vạn khối tiền, để Đỗ Thuần chuyển giao.

Lâm Hải để Đỗ Thuần giúp đỡ chuyển vào trong thẻ của chính mình, nhìn tin nhắn nhắc nhở, trong thẻ của chính mình lại nhiều thêm năm trăm vạn, Lâm Hải thầm kêu một tiếng, thoải mái!

“Sư phụ, nguoi ở đâu?” Cường đầu trực gọi điện thoại tới.

“Chuyện gì?”

“Trước nguoi không phải để cho ta nghe ngóng sự tình phòng trọ sao? Hiện tại vừa vắn có một nhà bán ra giá thấp, so với giá thị trường thấp hơn khoảng chừng mười phần trăm, ưu đãi rất lớn.”

“Đậu phộng, nguoi ở đâu, ta qua tìm nguoi.”

Trong lòng Lâm Hải kích động một trận, rốt cục có được phòng trọ của chính mình sao?

Lái xe, cùng Cường đầu trực hướng phía phương hướng phía nam mà đi.

Lâm Hải vừa lái xe, vừa cảm thấy càng ngày càng quen thuộc.

Chờ tới chỗ, Lâm Hải phốc phốc cười.

Đậu phộng, thật mẹ nó xảo a!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mua phòng ốc

“Sư phụ, cũng là nhà này.” Cường đầu trực chỉ một dãy biệt thự nói nói.

Lâm Hải gật gật đầu.

Trước khi đến, Cường đầu trục liền gọi điện thoại cho chủ nhân biệt thự, là một nữ nhân trung niên.

“Tiên sinh, biệt thự này, ta vừa sửa sang xong, một ngày cũng chưa ở, nếu không phải cần dùng tiền gấp, ta căn bản không nỡ bán, người tiến vào xem, cái bố cục này, cái sửa sang này...”

Nữ nhân miệng lưỡi dẻo quẹo, nở đến tanh bành, đem căn biệt thự này nói, đơn giản hoàn mỹ vô khuyết.

Lâm Hải phát phát tay, cắt ngang lời nói của nữ nhân.

“Được, người liền nói, bao nhiêu tiền a?”

“Tiên sinh, căn biệt thự này, thời điểm mua là mười tám triệu, sửa sang mất hơn hai trăm vạn, đồ dùng trong nhà...”

“Đến cùng bán bao nhiêu tiền?” Lâm Hải biểu hiện rất không kiên nhẫn.

“Ách...”

Nữ nhân lúc đầu nghĩ kỹ nói tốt một giá trị của căn biệt thự này, một hồi nói tốt giá mã, không nghĩ tới đối phương tuổi còn trẻ, lại rất lợi hại, căn bản không cho nàng ta thời cơ để nói.

“Ta hiện tại cần dùng tiền gấp, nếu như ngài thành tâm muốn, mười tám triệu, sửa sang cùng đồ dùng trong nhà, coi như ta đưa, còn có...”

“Tám triệu!” Lâm Hải trực tiếp cắt ngang lời nói của nữ nhân.

“Cái gì?” Nữ nhân sững sốt, sau đó khó thở mà cười, “Người nói đùa đâu? A?”

Cường đầu trục ở một bên, trông mắt kém chút trừng ra ngoài.

“Đậu phộng, sư phụ cũng quá hung ác đi, cái giá trả này, trực tiếp xin qua nhà bà ngoại.”

“Không có nói đùa chút nào.” Lâm Hải lắc đầu.

“Như vậy đi, nếu như người thực tình muốn, mười sáu triệu, đây là phòng tuyến cuối cùng của ta.”

“Đi thôi.” Lâm Hải nói một tiếng cùng Cường đầu trục, quay đầu bước đi.

“Ai ai ai, chờ một chút, khoan hãy đi a, như vậy đi, mười năm triệu, thế nào, thật không thể ít hơn nữa, không tin người nghe ngóng phòng trọ xung quanh đi, căn bản không thể dưới cái giá mười năm triệu này.”

Lâm Hải dừng lại, nhếch miệng lên.

“Mười triệu, được thì được, không được liền là xong.”

“Cái này, đây cũng quá ít đi, mười triệu, làm sao có thể.”

Lâm Hải cười cười, quay đầu liếc nhìn căn biệt thự bên cạnh kia một chút, sau đó rất có thâm ý hướng phía nữ nhân kia nói nói: “Nơi này làm sao có cảm giác âm trầm?”

Nữ nhân nghe xong, mặt bả cái liền biến.

“Lại hai ngày nữa, coi như cái giá tiền này của người phía sau thiếu đi một số không, người nói sẽ có người mua hay không?”

Nữ nhân gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Hải, hận không thể đem Lâm Hải nuốt sống.

“Cường đầu trục, chờ nàng ta đem phòng này bán cho ta xong, cái hoa viên phía trước này, người san bằng cho ta, lật toàn bộ lên một lần nữa, đến lúc đó lật sâu một chút, vạn nhất bên dưới chôn cái bộ xương, không đem ca ca hoảng sợ tiểu sao.”

“A.” Cường đầu trục hững hờ đáp ứng.

Tâm nói sư phụ người nghĩ quá nhiều, liền cái giá cả mà người ra kia, người ta trừ phi là cái đàn độn, nếu không chỉ thấy quý mới bán cho người.

Lâm Hải nói một phen, để cho sắc mặt nữ nhân kia lại là biến đổi.

Giấy dựa rất lâu, cắn răng một cái.

“Tốt, mười triệu liền mười triệu, tiện nghi người!”

“Cái gì cái gì cái gì?” Cường đầu trục trực tiếp mòng bức, “Người nói bao nhiêu tiền?”

“Hừ, mười triệu!”

Đậu phộng, Cường đầu trọc nhất thời cảm giác, cái thế giới này, y nhìn có chút không hiểu.

Lâm Hải nhếch miệng lên, đem thẻ ngân hàng ném cho Cường đầu trọc.

Việc xử lý thủ tục này, tự nhiên không cần đến chính mình, có chân chạy Cường đầu trọc đây.

Lâm Hải rất vui vẻ.

Vấn đề phòng trọ cũng giải quyết, mà lại phi thường hài lòng.

Cuối tuần Vân Vân liền thi đại học, chờ thi đại học xong, liền đem người một nhà cũng tiếp vào trong thành phố đi.

Đến lúc đó, ở biệt thự, lái xe sang, để cha mẹ vất vả nửa đời người, cũng hưởng hưởng phúc của nhi tử.

Suy nghĩ một chút, Lâm Hải cũng cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Lâm Hải vừa đi một hồi, ở giữa không trung, Sở Lâm Nhi thổi qua, đứng ở trước biệt thự nhà Bành Đào.

“Nơi này âm khí rất nặng, trước đó hẳn là có cái Quỷ Hồn rất lợi hại ở lại qua, mà nơi này tựa hồ có khoảng chừng một tuần lễ không có người ở, không tệ, từ giờ trở đi, nơi này liền làm chỗ ở của bản Công chúa tại Nhân gian đi.”

Lâm Hải đang nhàm chán đi bộ trên đường, Wechat lại vang

“Buổi tối tới trong nhà ăn cơm.” Liễu Hinh Nguyệt phát tới một cái tin tức.

“Thế nào, nhớ anh?” Phía sau tin tức của Lâm Hải, mang một cái biểu lộ chảy nước miếng.

“Nhớ cái đại đầu quỷ nguoi, nguoi cái thói lưu manh này!”

Ngạch... Lâm Hải mặt xạm lại, không đứng, em gái nguoi, giọng điệu này làm sao giống như là Liễu Hinh Tình?

Quả nhiên, chỉ chớp lát tin tức lại phát tới.

“Lâm Hải, không có ý tứ, vừa mới em ra ngoài mua thức ăn, không mang điện thoại di động, mẹ để Tiểu Tình thông tri cho anh, nó gọi điện thoại cho anh thì không ai nhận, liền dùng Wechat của em gửi tin tức cho anh.”

Đậu phộng, quả nhiên là cô em vợ a! Quá nóng bỏng a.

Liễu Hinh Nguyệt vừa nói như thế, Lâm Hải mới nhớ tới, số điện thoại của Liễu Hinh Tình, còn đang nằm trong sổ đen của chính mình.

Vội vàng khôi phục, lưu.

Ngắm lại, tên người liên hệ là “Cô nàng đã mạn!”

Ai bảo nha đầu này đối với mình đã mạn như vậy đâu, Lâm Hải cười xấu xa.

“Tiểu Hải đến a, trước ngồi đi, cơm một hồi liền tốt.” Vừa vào cửa, Triệu Phương liền từ phòng bếp nhô đầu ra nói nói.

“A di mạnh khỏe.” Lâm Hải cười chào hỏi.

“Hừ, thói lưu manh!” Liễu Hinh Tình liếc trắng Lâm Hải một cái, liền vào bên trong phòng.

Ai, Lâm Hải thở dài, cái ấn tượng đầu tiên này, thật là khó sửa đổi a.

“Lâm Hải, Tiểu Tình còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh chớ để ý a.” Liễu Hinh Nguyệt mang theo áy náy nói nói.

“Nhất định phải chú ý!” Lâm Hải làm bộ buồn bực tức giận nói nói.

“A?”

“Cho nên...” Lâm Hải cười xấu một tiếng, thấy phòng khách chỉ có hai người là hắn cùng Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh muốn trừng phạt em cái làm tỷ tỷ này.” Lâm Hải nói, một bàn tay đập vào bên trên mông của Liễu Hinh Nguyệt.

“A!” Liễu Hinh Nguyệt kinh hô một tiếng.

“Tỷ, cái đề bài này...” Vừa vặn, Liễu Hinh Tinh cầm quyển sách từ giữa phòng đi ra, vừa hay nhìn thấy thủ chương của Lâm Hải rơi vào trên mông Liễu Hinh Nguyệt.

“Hừ, quả nhiên là cái thói lưu manh.”

“Tiểu Tinh, làm sao?” Liễu Hinh Nguyệt xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, hung hăng trừng Lâm Hải một chút.

“Tỷ, cái đề lý này muội không hiểu, tỷ giúp muội xem một chút.”

Liễu Hinh Nguyệt tiếp nhận sách, cầm giấy bút vẽ nửa ngày, cũng không thể hiểu ra.

“Hỏi Hải ca người một chút đi, tỷ là học âm nhạc, đồ vật khoa lý không am hiểu.”

Liễu Hinh Tinh nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên.

“Liên hán? Một cái thói lưu manh, đoán chừng trừ tán gái ra cái gì cũng không biết.”

Lâm Hải nghe xong liền không vui.

Ta dựa vào, nói ta thói lưu manh còn có thể, nhưng người không thể vũ nhục IQ của ta.

Ca ca trước mắt, trong khoa lý thể nhưng là hạng nhất toàn trường.

“Lấy ra, ta xem một chút.” Lâm Hải đưa tay liền đem sách đoạt lấy.

Sau đó trực tiếp ở trên giấy múa bút.

“Xong.” Không đến mười phút đồng hồ, Lâm Hải đem đề giải trình tự đặt ở trước mắt Liễu Hinh Tinh, sau đó cân nhắc chân, một mặt trang bức ngồi huyết sáo.

Liễu Hinh Tinh cầm tới nhìn một chút, trình tự mạch lạc, mạch suy nghĩ rõ ràng, thật sự rất dễ hiểu.

Không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Nghĩ không ra người tên lưu manh này, cũng không phải là không còn gì khác? Trên thân thật là có ưu điểm.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, cái gì gọi là thật là có ưu điểm, ưu điểm của ca ca có rất nhiều, chẳng những có ưu điểm, còn có sở trường đây.

Chỉ bất quá cái sở trường này tiểu nha đầu người là không có cơ hội để kiến thức, tỷ tỷ người ngược lại là có thể.

Lâm Hải làm xấu muốn nói.

“Com chín, đi ra bụng thức ăn.” Triệu Phương tại nhà bếp hô nói.

Chỉ chốc lát, cái bàn liền đầy bày.

“Tiểu Tinh a, cuối tuần liền thi đại học, ăn nhiều thịt một chút, bồi bổ thân thể.” Triệu Phương dặn dò nói.

“Vâng.” Liễu Hinh Tinh đáp một tiếng.

“Mẹ, nhiều đồng học của con đều nói chuyện phiếm với nhau, thi đại học ngày ấy, cha mẹ cũng chuẩn bị toàn bộ hành trình đi cùng, mẹ nói cha mẹ bọn họ cũng không thể nghỉ hộ cái gì, lại càng không thể thay thế con cái khảo thí, đi theo có làm được cái gì?” Đang ăn cơm, Liễu Hinh Tinh nói nói.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Sắc mặt Triệu Phương nhất thời âm đạm.

“Tiểu Tinh a, tình huống nhà chúng ta con cũng biết, cha con hôn mê bất tỉnh, mẹ phải toàn tâm toàn ý chiếu cố lấy, tỷ tỷ con lại sắp tham gia trận đấu...”

“Ai nha, mẹ, người nói cái gì đó? Con không có ý kia...” Liễu Hinh Tinh gấp, nàng không nghĩ tới chính mình thuận miệng nói một câu, liền để mẹ suy nghĩ nhiều.

“Ai, hai người các con từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng không thể làm gì nhiều, đồ vật cũng là từ hải tử khác có, các con không có...”

“Mẹ, người đừng nói thế, con thật không phải là ý kia...” Liễu Hinh Tinh cũng cuống đến phát khóc.

“Tốt, a di, thi đại học ngày ấy, ta liền bồi Tiểu Tinh đi!” Lâm Hải bỗng nhiên nói nói.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hạn mức cao nhất của bạn tốt Thiên Đình

Lâm Hải vừa rời giường, như cũ xem xét quầy giao dịch Thiên Đình, nhìn xem cái lão tiểu tử Thái Thượng Lão Quân kia trở lại chưa.

Rất nhanh, Lâm Hải thất vọng.

Thái Thượng Lão Quân vẫn không có ở, đồng dạng, vẫn không có hồng bao.

Trong đám đậu bị giống như in hồ này cũng có ý kiến.

Nhị Lang Thần: Thái Thượng Lão Quân đi lần này, không biết phải mất bao lâu, cũng không có ai phát hồng bao.

Thất Tiên Nữ: Đúng thế, cũng không biết lúc nào mới trở về, người ta cũng nhớ lão.

Đông Hải Long Vương: Đậu phộng, có gian tình! @ Đồng Vĩnh, mau ra đây, vợ người cùng người chạy.

Thất Tiên Nữ: Đừng loạn nói, Vĩnh ca tính khí lớn, cẩn thận chạy tới chỗ người nháo Long Cung.

Na Tra: Ai muốn nháo Long Cung, tính ta một người!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, đừng đề cập đến nháo Long Cung, tiểu bức tử!

Na Tra: @ Đông Hải Long Vương, lão già kia, muốn chết có phải không? Tin ta đem da rồng của người lột ra hay không!

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, sợ người a, đến! Chơi không chết người!

Na Tra: @ Đông Hải Long Vương, được, người chờ đó cho ta.

Đậu phộng, Lâm Hải xem xét, lần này náo nhiệt.

Đông Hải Long Vương cùng Na Tra, đây là muốn xé bức a.

Trong đám người này, tựa hồ đã sớm nhìn thành quen, chẳng thấy một tiếng ngăn cản cái quái gì cả, tiếp tục nước lấy bày.

Chỉ chốc lát.

Na Tra: Bán ra vây rồng, thịt rồng, máu rồng, gân rồng, sừng rồng ngàn năm, hiện trường giết mổ, cam đoan tươi mới, mời trả giá (phía sau là một tấm ảnh Thần Long đầm máu)

Lâm Hải xem xét, Đậu phộng, cái Na Tra này quá dữ dội a.

Công phu lớn hơn cái rắm một chút như thế, trực tiếp làm đến cả một con rồng.

Đông Hải Long Vương: @ Thác Thập Thiên Vương, có quản tiểu bức tử nhà người hay không! (phía sau là một chuỗi biểu lộ phẫn nộ)

Thác Thập Thiên Vương: @ Na Tra, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun, cái Thác Thập Thiên Vương này không phải cùng Na Tra không hợp nhau sao? Lúc nào cũng học được bao che cho con.

Bên trong Thiên Đình, Thác Thập Thiên Vương cầm trong tay một cái chân rồng nướng chín, một bên gặm, một bên không ngừng mà gật đầu.

“Ăn ngon, ăn ngon thật.”

Đông Hải Long Vương nửa ngày không nói chuyện, đoán chừng là tức đến logout.

Thái Bạch Kim Tinh: Cái này lão không ai phát hồng bao, cũng không phải chuyện gì tốt a.

Lôi Thần: Nếu không ngươi phát cái chữ sao.

Thái Bạch Kim Tinh: Chính ta cũng đang nghèo đình đương, phát hồng bao phải đến tìm nhà giàu, tí như @ Thần Tài.

Nhị Lang Thần: Đúng thế, @ Thần Tài, đi ra, phát cái hồng bao.

Hằng Nga: Đồng ý, @ Thần Tài, phát cái thôi, soái ca.

Điện Mẩu: @ Thần Tài, ngồi đợi hồng bao.

...

Trong lúc nhất thời, trong đám đều hướng Thần Tài xoát cái tin tức bình phong cầu hồng bao.

Lâm Hải nhìn, một trận muốn cười, Thần Tài lần nào phát hồng bao cũng đều xui xẻo, trở ra phát mới là lạ.

Quả nhiên, hơn nửa ngày, Thần Tài đều không phản ứng.

Giọng nói trong đám, bắt đầu biến đổi.

Sao Tai Họa: Cái quý hạp hời Thần Tài kia, các ngươi còn ngóng trông lão chủ động phát hồng bao sao?

Dạ Du Thần: Chính là, Thần Tài thế nhưng là thiết công kê (*con gà sắt ~ keo kiệt), mọi người đừng nghĩ nữa, tán đi.

Hằng Nga: Thần Tài là kẻ hạp hời nhất mà ta đã gặp qua, không có cái thứ hai.

Trư Bát Giới: Đúng, Thần Tài đúng là cái quý hạp hời dưới đường hầm.

Ma Lễ Hải: @ Thần Tài, quý hạp hời +1

Lôi Thần: @ Thần Tài, quý hạp hời +2

Xích Cước Đại Tiên: @ Thần Tài, quý hạp hời +3

Nguyệt Lão: @ Thần Tài, quý hạp hời +4

...

Lâm Hải xem xét, đến, lại xếp hàng hàng a.

Tin tức nhóm: Thần Tài khí ức công tâm, thổ huyết thụ thương, đạo hạnh giảm bớt một trăm năm!

Phốc!

Cái gì? Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Ha ha, nguyên lai Thần Tài một mực đang ở đây a, không những ở đây, lão a cũng đang nhìn đám đầu bi này nói chuyện phiếm.

Lâm Hải ngẫm lại cũng là say, cái này cũng là kẻ xui xẻo nha, nhìn người nói chuyện phiếm cũng có thể nhìn đếm thổ huyết, ngẫm lại cũng thật sự là không thể tốt nha.

Lôi Thần: Ta qua, nguyên lai Thần Tài cũng ở đây a, ở cũng không ra phát hồng bao, quả nhiên là cái quý hạp hời!

Na Tra: @ Thần Tài, quý hạp hời +1

Cửu Thiên Huyền Nữ: @ Thần Tài, quý hạp hời +2

...

“Ha ha Ha ha!” Lâm Hải nhìn đều muốn điên.

Cái này mẹ nó, Thần Tài sẽ không xách thái đao, chịu tìm tới cửa nhà liều mạng a.

Bất quá còn tốt, không có tin tức Thần Tài lần thổ huyết nữa, đoán chừng là tức đến trực tiếp logout.

Leng keng!

Có người thêm chính mình làm bạn tốt.

Lâm Hải kết nối thông tin xem xét ghi chép.

Đậu phộng, Na Tra!

Đồng ý, không có gì để nói!

Tam Thái Từ Na Tra a, cũng là một cái nhân vật ngu bức mà Lâm Hải ưa thích.

Nhắc nhở: Bạn tốt Wechat của người đã đạt hạn mức cao nhất.

Đậu phộng, cái quý gì!

Sau khi đồng ý thêm Na Tra xong, không khỏi toát ra một cái tin tức nhắc nhở.

Lâm Hải sửng sốt, Wechat không phải đến ba nghìn bạn tốt mới là hạn mức cao nhất sao?

Chính mình mẹ nó đến ba trăm đều không có a, làm sao lại đến hạn mức cao nhất.

Vội vàng mở ra ghi chép thông báo, nhìn một chút.

Hả? Lâm Hải chợt phát hiện, số truyền tin của chính mình, không biết từ khi nào, liền gia tăng thêm một cái phân tổ, mà tên phân tổ, lại gọi là “Thiên Đình.”

Mở ra xem, bên trong có đến mười cái bạn tốt: Thổ Ngọc, Kim Hoa Đồng Tử, Ngộ Không, Đông Hải Long Vương, Ma Lỗ Thanh, Thiết Quải Lý, Thần Tài, Trương Thiên Sư, Thái Thượng Lão Quân, Na Tra.

A, chính mình lúc nào thêm Thái Thượng Lão Quân? Lâm Hải một chút ấn tượng đều không có.

Đậu móa, lại thêm cái bạn tốt thử một chút.

Lâm Hải tùy tiện tìm một người gần đó, gửi đi tin tức.

Chỉ chốc lát.

Muội Muội Thật Tịch Mịch đồng ý thêm người làm bạn cầu, hiện tại các người có thể nói chuyện phiếm.

Cái này không phải là có thể thêm sao?

Sát, không phải là thêm bạn tốt của Thiên Đình đã đạt tới hạn mức cao nhất đi.

Lâm Hải lại thử hướng Hằng Nga gửi đi tin tức thêm bạn tốt.

Nhắc nhở: Bạn tốt trong Wechat của người đã đạt đến hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm.

Nhật!

Lâm Hải thảm máng một tiếng, Đậu móa, nói như thế, về sau há không phải là không thể lại thêm đám thần tiên còn lại làm bạn tốt.

Không được, xem ra chính mình hết thấy liền chỉ có thể thêm mười cái thần tiên làm bạn tốt, vậy mười cái danh ngạch này, liền vô cùng trân quý.

Không thể lãng phí!

Lâm Hải mở ra quần tổ Thiên Đình, ngắm lại.

Đem Đông Hải Long Vương xóa đi, dù sao trừ giao dịch, liền một câu cũng đều không tán gẫu qua.

Lâm Hải điểm xóa bỏ!

Nhắc nhở: Quần tổ bạn tốt vô pháp xóa bỏ!

Nhật đại gia người! Hửn a, cái này không ngu ngốc.

Đang buồn bức, tin tức của Na Tra liền phát tới.

Na Tra: Đạo hữu, có muốn Long Lân Giáp hay không?

Long Lân Giáp? Cái đồ vật gì?

Vội vàng phát cái tin tức, hỏi thăm Na Tra.

Na Tra: Vừa rồi ta có đồ một con rồng nha, thứ còn lại cũng đã bán xong, liền thừa một chiếc vảy rồng, ta dùng gân rồng nấu, làm thành bộ váy y phục, mặc lên người có thể làm áo giáp, Thần Bình trở xuống, đều là không thể gây tổn thương.

Đậu phộng, nguời bức như vậy!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Giá cả bao nhiêu?

Na Tra: mười nghìn điểm Công đức.

Đậu phộng, Lâm Hải thăm mắng một tiếng, thật quý a, chính mình hết thấy mới có mười nghìn lẻ một trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Có chút quý.

Na Tra: Không có quý chút nào, ta cùng nguời nói, cha ta vừa mới găm xong móng rồng liền đem ta đánh một trận, để cho ta hứa về sau cũng không tiếp tục giết rồng nữa, cho nên, cái Long Lân Giáp này có lẽ cũng sẽ không xuất bản nữa.

Ta qua, thật giả?

Lâm Hải có chút tâm động.

Đậu móa, đây chính là Long Lân Giáp a, vạn nhất cái Tiểu Na Tra này về sau thật không giết rồng nữa, sau này mình muốn, hướng đi đâu mua đây?

Sát, mua đi, dù sao điểm Công đức tự mình cũng biết làm sao để kiếm được, khi không có việc gì ra ngoài làm nhiều việc tốt liền toàn có.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tốt a, ta muốn.

Ngươi hướng Na Tra chuyển khoản mười nghìn điểm Công đức.

Na Tra: Ừ, thu đến, lập tức phát cho ngươi.

Na Tra hướng nguời gửi đi một kiện Long Lân Giáp.

Ha ha, Lâm Hải một trận cao hứng, Đậu móa, toàn bộ thể gian, có ai từng thấy Thần Long?

Không có.

Thế nhưng ca ca không giống nhau, ca ca a mặc đều là Khai Giáp làm từ vảy rồng!

Nghĩ đến, Lâm Hải cũng trở nên kích động.

Đem túi trữ vật của Wechat mở ra.

Rút ra!

Phốc!

Lâm Hải nhìn lên cái Long Lân Giáp trước mặt này, nhất thời một trận tức giận!

Em gái nguời Na Tra, lão tử muốn trả hàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Yếm Hồng

Lâm Hải nhìn cái gọi là Long Lân Giáp trước mặt này, khóc không ra nước mắt.

Em gái nguời, Tiểu Na Tra!

Ngươi a làm thành cái bộ váy gì không tốt, mẹ nó không phải là làm thành bộ váy cái yếm a.

Không phải nguoi mỗi ngày đều mặc cái yếm chạy khắp nơi, liền để cho người khác cũng đều mặc yếm đi.

Hơn nữa còn là màu hồng, nguoi để ca ca một cái đại lão gia làm sao mặc?

Trách không được chủ động tìm tới ta, làm thành cái dạng này, khẳng định hẳn a không ai mua nha.

Không được, kiên quyết trả hàng!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Na Tra, ta muốn trả hàng! (một cái biểu lộ phẫn nộ)

Na Tra: Đang đi giết rồng, có việc quay đầu lại nói!

Em gái nguoi!

Lâm Hải nhìn tin đáp trả, càng tức giận.

Vừa mới người nào cùng hắn nói, về sau cũng không tiếp tục đi giết rồng?

Người nào nói cái Long Lan Giáp này có thể là không xuất bản nữa!

Tuyệt nguoi cái đại gia!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy bị hù dọa!

Nhìn cái yếm trong tay, Lâm Hải một trận phát sầu.

Cái này hẳn a cũng không thể thả ra ngoài a, túi càn khôn giống như chỉ có thể rút ra, không thể thu trở về.

Phải làm sao mới ổn đây?

Đúng, không được thì đưa Hình Nguyệt.

Trong đầu Lâm Hải, hiện ra hình ảnh Liễu Hình Nguyệt ăn mặc yếm hồng, thẹn thùng nhìn chính mình.

“Khà khà khà khà.” Lâm Hải cười dâm đãng một trận.

Được a, cứ định như vậy đi!

Nghĩ đến là làm, Lâm Hải phát cái tin tức cho Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt, đang làm gì? Anh tặng em một kiện lễ vật!”

Chỉ trong chốc lát, tin tức của Liễu Hình Nguyệt liền phát trở lại.

“Em đang luyện ca, ban đêm lại nói.”

Sau đó, liền không có gì nữa.

Mẹ nó, quan trọng là cái yếm này để ở chỗ nào a?

Lâm Hải phiền muộn một trận.

Đang nghĩ ngợi, phanh một tiếng, cửa bị đẩy ra, Vương Bằng đi tới.

“A? Hải tử, nguoi làm sao lại không đi học... Phốc!” Vương Bằng vừa nói một nửa, trực tiếp liền phun.

“Ha ha Ha ha ha...” Vương Bằng chỉ yếm hồng trong tay Lâm Hải, ôm bụng cười một hồi.

Lâm Hải mặt đen giống như cái đáy nồi.

“Cười em gái nguoi a cười!”

“Ai nha, chết cười ta, chết cười ta.” Vương Bằng hơn nửa ngày mới bót cười đi.

“Ta nói Hải tử, nguoi nha từ chỗ nào lấy ra cái yếm hồng này a? Không phải là từ ký túc xá nữ sinh thuận tay lấy tới đi?”

“Thuận em gái nguoi!”

“Ha ha, còn không thừa nhận, chẳng lẽ là chính người chuẩn bị mặc hay sao?”

Lâm Hải nghe lời này, càng phiền muộn a.

Thảo, ca ca mua thật đúng là chuẩn bị tự mình mặc, nhưng người nào nghĩ tới nó lại là cái yếm a.

Vương Bằng lấy điện thoại di động ra, “Tách” một tiếng, chụp một tấm cho Lâm Hải.

“WTF, người chụp ảnh làm gì a?”

“Nói nhảm, sự tình thú vị như vậy, tự nhiên là phát lên vòng bằng hữu!”

“Đại gia người...”

Lâm Hải phiền muộn đến hồng, chỉ chốc lát, trong vòng bằng hữu của Vương Bằng, liền nhiều thêm một tấm ảnh chụp Lâm Hải tay nâng yếm hồng.

Không thể không nói, tốc độ về lời đồn tin tức trong vòng bằng hữu thật sự là quá nhanh, chỉ chốc lát, tấm hình này liền người truyền cho ta, ta truyền cho người, truyền khắp toàn bộ đại học Giang Nam.

Thậm chí, cũng có người treo lên bên trên bài viết, mà hơn nữa, phối từ càng tuyệt hơn.

Vạch trần độc nhất vô nhị —— Tiểu sinh thanh tú thật ra là nam biến thái, Ca Vương Lâm Hải yêu quý yếm hồng

Đến a, hấn lại nổi danh a.

Lâm Hải nhìn bên trên bài viết, những cái kia thêm mắm thêm muối, đơn thuần tạo ra cái gọi là tin tức độc nhất vô nhị, hấn phiền muộn hận không thể đem cái Vương Bằng mập mạp chết bầm này ngược hơn một trăm lần.

Leng keng!

Tin tức của Liễu Hinh Nguyệt.

“Anh, anh thích mặc yếm?”

Phốc!

Truyền quá nhanh a.

“Hinh Nguyệt, nếu như anh nói cái yếm này, chính là quà anh đang muốn tặng cho em, em tin không?”

Chờ một hồi, Liễu Hinh Nguyệt mới phát tới tin tức.

“Thật đáng ghét, anh làm sao biết người ta thích mặc yếm?”

Cái gì!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút lồi ra!

Liễu Hinh Nguyệt thích mặc yếm? Còn có việc này?

“Người ta cùng em tâm hữu linh tê chứ sao.” Lâm Hải nói nhảm.

“Em mỗi ngày đi ngủ cũng mặc yếm, coi như là áo ngủ.”

Ta sát, đây thật là chó ngáp phải ruồi a!

“Ban đêm, anh đem qua cho em, đến lúc đó mặc cho anh xem một chút”, Lâm Hải phía sau treo một cái biểu lộ chảy nước miếng.

“Mới không cần!” Liễu Hinh Nguyệt phát cái biểu lộ thẹn thùng.

Đang trò chuyện, điện thoại vang.

“Ừm?” Lâm Hải xem xét cái tên gọi tới, Cô nàng dã man!

Là Liễu Hinh Tinh đánh tới.

Tiểu nha đầu này tìm ta làm gì?

Nhận điện thoại, thanh âm Liễu Hình Tinh tựa hồ có chút gấp rút.

“Ngươi đến cửa nhất trung một chút, nhanh lên.” Nói xong, điện thoại liền treo.

Ta dựa vào, không có sao chứ.

Lâm Hải xuống lầu, lái xe liền chạy qua nhất trung.

Nhất trung Giang Nam cách đại học Giang Nam không xa, năm phút đồng hồ liền đến.

Vừa xuống xe, Lâm Hải chỉ thấy Liễu Hình Tinh bị một đám nữ hài tử mái tóc nhuộm đến xanh xanh đỏ đỏ vây vào giữa.

Nữ hài cầm đầu kia, mái tóc màu đỏ, miệng ngâm điệu thuốc, đang không ngừng xô đẩy Liễu Hình Tinh.

Đậu phộng, tình huống như thế nào!

Lâm Hải vội vàng xuống xe, xông qua.

“Các ngươi đang làm gì!” Lâm Hải một tay kéo Liễu Hình Tinh đến phía sau mình.

“Đậu phộng, ngươi là ai vậy, Liễu Hình Tinh, tiểu tử này không phải là dã hán tử của ngươi đi.” Nữ tử tóc hồng mười phần phách lối hướng Lâm Hải thổi ra luồng khói.

Đậu phộng, Lâm Hải không thể tin được!

Chính mình giống như rời trường cấp ba không mấy năm đi, làm sao nữ sinh cao trung hiện tại cũng trở nên điên cuồng như vậy a.

“Hong lão đại, ngươi đừng nói bừa, đây là tỷ phụ (*anh rề) của ta!” Liễu Hình Tinh tại sau lưng Lâm Hải nói.

Ngoa tào, tiểu nha đầu rốt cục đổi giọng gọi tỷ phụ á!

Không gọi thôi lưu manh á!

Đậu móa, liên vì cái âm thanh tỷ phụ này, việc này ca liền thay ngươi khiêng!

“Nói đi, tìm Tiểu Tinh có chuyện gì?” Lâm Hải làm ra một bộ dáng cả lơ phát phờ, điểm cho mình điều thuốc.

Tiểu hài tử trường cấp ba các ngươi không phải hướng tới bộ dáng xã hội đại ca sao? Vậy ca ca liền làm ra cái bộ dáng cho các ngươi nhìn xem.

Chỉ là, Lâm Hải không biết, cái bộ dáng này của chính mình, nào có một chút phong phạm đại ca, căn bản chính là hình tượng của cái tiểu côn đồ đầu đường.

“Đậu móa, cái tiểu tào hóa Liễu Hình Tinh này dám theo lão nương đoạt nam nhân, lão nương hôm nay không phá nát cái gương mặt này là không được!”

Cái gì!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút rơi ra!

Trời ạ, quá điên cuồng a!

Tiểu nha đầu này thế mà học hội theo người khác đoạt nam nhân, năm nay mới bao nhiêu lớn a!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, một đường khoảng cách đã nằm ngang ở giữa chính mình cùng đám sinh viên cấp ba này.

Ái, Lâm Hải thảm than một tiếng, già a!

“Tỷ phụ, ngươi đừng nghe nàng ta nói bừa!” Liễu Hình Tinh vội vàng giải thích nói.

“Lưu Chí Cường hôm nay chỉ là tới cùng ta hỏi một đề bài, tan học nàng ta liền nói ta hai, hai ta...”

“Được, ta biết rồi!” Lâm Hải lập tức liền hiểu rõ.

Chỉ là hiểu thì hiểu, nên làm cái gì, Lâm Hải có chút đau đầu a.

Cái này nếu là một đám nam sinh, nói cái gì đều dễ xử lý, nếu không thì đánh bọn họ một hồi, mang theo Liễu Hình Tinh rời đi liền được.

Nhưng hết lần này tới lần khác vây quanh mình cùng Liễu Hinh Tinh, là một đám nữ hỗn từ a!

Phải làm sao mới ổn đây, căn bản không có chỗ xuống tay a.

Đúng lúc này, một cái nữ sinh ngậm lấy điều thuốc, đem một cái tiểu nam sinh có chút gầy tiến vào vòng vây.

“Hong lão đại, ta đem Lưu Chí Cường mang tới.”

Lâm Hải nghe xong, vội vàng chăm chú nhìn qua, muốn kiến thức một chút cái tiểu tử để vị đại tỷ trước mặt này tranh giành tình nhân, đến cùng là thần thánh phương nào

Ta qua, một mặt râu quai nón này, nhìn qua rất lợi hại thô cuồng nha.

Chỉ là râu quai nón này nếu như sinh trưởng ở trên thân một cái mãnh nam, cái kia ngược lại là có thể tăng thêm mấy phần khí khái nam nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại sinh trưởng ở trên thân Lưu Chí Cường còm nhom như một con gà con, liền có chút dở dở ương ương.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, nhãn quang của cái Hồng lão đại này, thật hán a không tầm thường.

Lúc này, Lưu Chí Cường nói chuyện.

“Hong lão đại, người tha ta đi, ta thật sự là tìm Liễu Hinh Tinh hỏi bài mà.”

Phốc! Ha ha Ha ha...

Không mở miệng nói còn tốt, Lưu Chí Cường cái này vừa nói, Lâm Hải trực tiếp cười phun!

Em gái người, hóa ra là cái nương nương khang, người a xứng đáng với một mặt râu quai nón này của người sao?

“Thảo! Dám cười Cường Cường nhà ta, bọn tỷ muội, đánh hán cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Teddy cỡ lớn

Lâm Hải lôi kéo Liễu Hinh Tinh, rất chặt vật chạy trốn tới trên xe.

Lái xe, nhanh như chớp liền chạy, như là chó mất chủ.

Cúi đầu nhìn y phục của chính mình, bị xé thành một đám rèm cửa, trên mặt còn bị cào mấy vết.

Thiên a, chuyện này là sao, bị một đám nữ nhân vây công.

Tâm lý Lâm Hải cái này biệt khuất a.

Nếu mình đánh không lại cũng coi như thôi, nhưng hết lần này tới lần khác chính mình ngược lại cũng là cao thủ a.

Nhưng cao thủ cũng không thể ở trên đường cái đánh nữ nhân a, hơn nữa còn là một đám nữ nhân.

Ai, Lâm Hải cảm giác nhân sinh của mình chưa từng có u ám qua như thế.

“Uy, người.” Liễu Hinh Tinh nhìn hình dạng Lâm Hải một chút, mang theo áy náy nói.

Lâm Hải phát phát tay, hán bây giờ đến tâm tình nói chuyện đều không có.

“Thế nhưng là, Hồng lão đại nói, tan học ngày mai, nàng ta sẽ còn tìm ta...”

“Hai ngày này lão sư còn cho áp đề đâu, ta lại không thể không tới...”

Thanh âm Liễu Hinh Tinh rất nhỏ, sắp khóc.

Thảo, Lâm Hải chau mày.

Cái này a đúng là cái vấn đề.

Nếu không chính mình mỗi ngày tới đón nàng?

Nhưng coi như mình đến thì có cái lông tác dụng a, trừ để đám nữ vô lại kia cào thêm mấy cái móng vuốt, còn có thể làm cái gì?

Thật phiền chết a!

WTF! Bỗng nhiên, Lâm Hải “C-K-Í-T.T...T” một tiếng đem xe phanh lại.

Hông, giống như đụng vào cái đồ vật gì đó!

Vội vàng xuống xe, Lâm Hải chạy đến trước một bên đầu xe.

Là một con chó Teddy màu trắng, đã ngã vào trong vũng máu.

Nhật, đụng phải chó, cũng tự trách mình vừa rồi lái xe thất thần.

Bốn phía nhìn sang, cũng không thấy chủ nhân của chó, mắt nhìn cái con chó Teddy nho nhỏ này liền muốn tắt thở.

Liều Hình Tinh cũng xuống xe.

“A!” Thấy Teddy nho nhỏ bị đâm đến thành cái dạng kia, nước mắt Liều Hình Tinh bá cái liền rớt xuống.

Vội vàng chạy qua, ngồi xổm người xuống, nhẹ khẽ vuốt vuốt thân thể của cậu nhỏ này.

“Cậu nhỏ thật đáng thương.”

Teddy nhỏ nhỏ hai con mắt tròn căng, nhìn qua Liều Hình Tinh, vậy mà toát ra một tia thống khổ cùng cầu khẩn rất nhân tính hóa.

“Ngươi nhanh cứu nó a!” Liều Hình Tinh quay đầu, lo lắng hướng phía Lâm Hải nói.

Tâm tình Lâm Hải cũng thật không tốt, mắt thấy cái con chó Teddy này liền không sống được nữa.

Dù sao cũng là do tự mình lái xe đụng phải, mặc dù chỉ là một con chó, nhưng đầu gì cũng là một sinh mệnh a.

Đưa đến bệnh viện sùng vật khẳng định không kịp, chính mình tuy y thuật thần kỳ, nhưng cũng là trị cho người, bản thân cũng không phải là thú y a.

Phải làm sao mới ổn đây?

A? Có!

Lâm Hải bỗng nhiên nghĩ đến, trong túi càn khôn của chính mình còn có một viên Linh Thú Đan đây.

Tuy đây là đồ vật để nuôi nấng Linh Thú, nhưng dù sao cũng là xuất phẩm của Tiên giới a, nói không chừng sẽ có cái kỳ hiệu gì đây.

Đậu móa, mặc kệ, dù sao cái con chó Teddy này đã không thể cứu, lấy ngựa chết làm ngựa sống, vạn nhất cái Tiên khí trong Linh Thú Đan này có thể cứu mạng thì sao.

“Ngươi chờ ta một chút.” Lâm Hải trở lại trong xe, đóng cửa lại.

Mở ra Wechat, túi càn khôn.

Rút ra!

Sau một khắc, Linh Thú Đan xuất hiện trong tay.

Lâm Hải xuống xe, đi đến ngồi xuống trước mặt con chó Teddy, dùng cái lưng ngăn trở ánh mắt của Liều Hình Tinh ở phía sau.

“Con chó Teddy, ngươi có thể được cứu sống hay không, liền nhìn tạo hóa của ngươi.”

Lâm Hải đẩy ra miệng con chó Teddy ra, đem Linh Thú Đan nhét vào.

“Uy, ngươi cho nó ăn cái gì?”

“Uống thuốc.”

Linh Thú Đan vừa tiến vào trong miệng con chó Teddy, liền tan ra.

Sau một khắc, mắt nhỏ của con chó Teddy này, đột ngột trùng thẳng.

Lâm Hải rất gấp gáp, gắt gao nhìn chăm chăm vào phản ứng của con chó Teddy.

Rất nhanh, một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại, từ trên thân của con chó Teddy phóng xuất ra.

Nhân tinh Lâm Hải sáng lên, thành công!

Nhưng sau đó, thần kinh Lâm Hải lại kéo căng.

Phản ứng của con chó Teddy này, có chút không thích hợp a.

Con chó Teddy nằm trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy, bên trên cái mặt chó nhỏ nhỏ, lộ ra biểu lộ thống khổ giãy dụa rất nhân tính hóa.

Lảo đảo, con chó Teddy thể mà đứng lên.

“Rống, rống!” Trong miệng của con chó Teddy, thể mà phát ra tiếng gầm như dã thú.

Ngay sau đó, Thiên Nhân Thần Thông của Lâm Hải tự động mở ra.

Hắn rõ ràng nhìn thấy, trong thân thể của con chó Teddy này, lại có một cỗ khí lưu màu xanh, đang nhanh chóng du tẩu.

Mà thân thể của con chó Teddy, đang từng chút biến lớn, tuy chậm chạp, nhưng Lâm Hải lại thấy rõ ràng.

“Đầu phụng, cái này là biến dị sao a.”

Lâm Hải giật mình, vội vàng đem con chó Teddy này ôm lấy, bỏ vào trong xe.

Cái này nếu để cho người nhìn thấy, này không phải, há sẽ thành sự kiện linh dị sao?

Lâm Hải đem con chó Teddy đặt ở trên ghế sau, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thân thể đang không ngừng biến lớn của nó.

Liễu Hình Tình cũng tới trong xe.

“A? Cái con chó Teddy bảo bảo này, tựa hồ biến lớn hơn một chút đây.” Liễu Hình Tình có chút buồn bực nói.

Lâm Hải không nói gì, chỉ là càng ngày càng kinh ngạc!

Nhìn điệu bộ này, cái con chó Teddy này trong một chốc sẽ không dừng trưởng thành được.

Cái này là một con con chó Teddy bảo bảo xinh xắn, đợi lát nữa nếu là biến thành một con chó săn lớn, chính mình nên giải thích thể nào a.

“A, cái này cái này cái này cái này... Nó làm sao biến lớn như vậy?” Sau mười mấy phút, Liễu Hình Tình chỉ thấy con chó Teddy trước mắt đã kinh biến đến mức cao gần nửa người, phảng phất nhìn thấy sự tình khó có thể tin tưởng nhất trên đời này, nói chuyện cũng cả lăm.

“Ngươi hỏi ta ta đi hỏi ai đây?” Lâm Hải chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

“Gâu Gâu!” Chó Teddy rốt cục tựa hồ đã ngừng trưởng thành, hướng phía Lâm Hải vui sướng gọi hai tiếng.

Thể nhưng lại dọa Lâm Hải đến giật mình.

“Đầu phụng, người nào đang kêu ba ba?”

“Là ta a, ba ba.” Con chó Teddy hướng phía Lâm Hải lung lay cái đuôi, trên mặt vậy mà mang ra cái nụ cười.

“Đầu phụng, ngươi a thành tinh?”

Lâm Hải rốt cục biết là ai đang kêu ba ba, thể nhưng mà lại là cái con chó Teddy loại cực lớn trước mắt này a.

Không nghĩ tới ăn Linh Thú Đan, thể mà lại giống như Quý Hồn, có thể cùng mình dùng ý thức giao lưu.

“Không có a, ba ba, ta cách thành tinh còn kém xa đâu, hiện tại chỉ là thân thể trở nên cường tráng, mà lại có thêm một tia linh trí, có thể cùng ba ba giao lưu.”

Mặt Lâm Hải xạm lại.

“Ta nói, ngươi a có thể đừng kêu ba ba hay không, ngươi một con chó há miệng ngậm miệng kêu ba ba cùng ta, vậy ta a là cái gì?”

“Nhưng ngươi là người cho ta sinh mệnh thứ hai a, linh trí cũng là ngươi cho, ngươi đương nhiên là cha ta.”

Ngữ khí của con chó Teddy cỡ lớn, tựa như một đứa bé.

Lâm Hải vừa trừng mắt, “Ta nói không được kêu ba ba thì không được kêu ba ba, có nghe hay không!”

Con chó Teddy cỡ lớn thấy Lâm Hải giận, lập tức nước mắt rung rung, đáng thương trên cái mặt kia cũng dừng nhắc đến.

“Uy, ngươi trừng mắt với nó làm gì a, nhìn nó sắp khóc, thật đáng thương.”

Liễu Hình Tinh thấy thế, vội vàng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của con chó Teddy cỡ lớn.

Con chó Teddy cỡ lớn quá tinh, vội vàng đem đầu tiếp tới, tại trước ngực Liễu Hình Tinh, thân mật cọ lấy.

Hai cái mắt nhỏ tròn căng, cũng không quên đến ý hướng phía Lâm Hải thoáng nhìn.

“Ai u WTF, còn không trị được ngươi sao.” Lâm Hải đi lên cho cái con chó Teddy cỡ lớn này một bàn tay.

“Đem đầu chó của ngươi lấy ra, ngươi a là chó lưu manh.” Lâm Hải quét mắt một vòng qua địa phương mà con chó Teddy cỡ lớn cọ cọ, nhất thời có loại cảm giác không bằng chó.

“Chủ nhân của ngươi đâu? Không có việc gì xéo đi nhanh lên đi.”

Lâm Hải chuẩn bị đuổi nó đi.

“Không có chủ nhân, người ta là rời nhà trốn đi.”

Trốn đi em gái ngươi!

“Được, ngươi từ đâu tới thì về tới đó đi, nhanh chóng lên.”

“Ba ba, đừng vứt bỏ ta.” Nước mắt của con chó Teddy cỡ lớn lại phải xuống tới.

“Ta không phải ba ba của ngươi!”

“Không phải ba ba, hơn hẳn ba ba!”

“Nhanh đi, không đi ta đánh ngươi a!”

“Ngươi đánh ta, ta liền đi cọ nàg!”

“Ngươi là con chó lưu manh!”

“Chó lưu manh giống ba ba! Ngươi là cha ta!”

“Ta con mẹ nó a không phải ba ba của ngươi.”

...

Một người một chó, mắt lớn trừng mắt nhỏ, thông qua ý thức, tại chỗ này đấu trí đấu dũng cái không ngừng.

Liễu Hình Tinh ở bên cạnh nhìn sững sốt một chút.

“Uy, ngươi có phải ngốc hay không?” Liễu Hình Tinh khoát khoát tay tại trước mắt Lâm Hải.

“Ngươi mới ngốc.” Lâm Hải cho nàg cái mắt trắng.

Đậu móa, cái con chó lưu manh ngu xuẩn này xem ra là đuổi không đi.

“Ngươi tên là gì?” Đã đuổi không đi, dù sao cũng phải có cái tên để xưng hô với nó đi.

“Ta không có tên, ba ba cho một cái đi.” Con chó Teddy cỡ lớn điềm điềm đáng yêu nói.

“Đậu móa, đã nói đừng kêu ba ba.” Lâm Hải cho nó một bàn tay.

“Kêu cái gì đâu?” Lâm Hải sờ lên cằm một hồi nghĩ.

Con chó Teddy cỡ lớn trông mong chờ lấy, một mặt chờ mong.

“Thao, dứt khoát gọi A Hoa đi, ần, cứ định như vậy!”

Con chó Teddy cỡ lớn nghe xong, sắc mặt lập tức biến thảm!

Đồng thời, một tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, truyền vào não hải của Lâm Hải.

“Đừng a! Người ta là đực!!!”

*Chó teddy: Sở hữu bộ lông dài và xoắn tít, teddy đã và đang trở thành những chú chó đáng yêu nhất trên thế giới. Teddy không chỉ đáng yêu mà chúng còn không hề kén ăn, rất dễ bảo. Nếu bạn dành một chút thời gian cho việc chăm sóc bộ lông chúng mỗi ngày, bạn sẽ có một chú cún thật cưng, thật yêu đó.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cách vách người ở có con quỷ

“Đồng đồng đồng!” Có người gõ cửa sổ xe.

Lâm Hải đem cửa xe hạ xuống.

“Có đi hay không a, không đi thì đừng cản đường!” Một cái nam nhân đầu hói có chút buồn bực nói nói.

Đậu phộng, quên xe còn đang ngừng lại giữa đường đây.

Lâm Hải áy náy cười một tiếng, liền phải lái xe rời đi.

Nào nghĩ đến.

“Rống!” Một tiếng gầm lên, A Hoa thò đầu ra, trực tiếp cản y phục của đầu hói.

Bộ đáng một mặt hung ác, hận không thể đem đầu hói nuốt xuống.

“Ai u đậu phộng!” Đầu hói bị dọa đến ngao một tiếng, lộn nhào liền chạy.

“Ba ba, thế nào, ta biểu hiện tạm được đi.” A Hoa ngoắt ngoắt cái đuôi, lấy công nói.

Lâm Hải hướng phía đầu nó cho một bàn tay.

“Được em gái người a được, cản người không được tìm ta a, người a nhớ kỹ, người chỉ là con chó Teddy, là chú chó sùng vật có được hay không, đừng theo người ta học làm chó săn.”

Lâm Hải vừa nói, vừa nổ máy xe.

A Hoa một mặt ủy khuất, chạy đến trước ngực Liễu Hinh Tinh, giả bộ đáng thương cọ qua.

“Thiên a, chó lưu manh!” Lâm Hải tâm lý mắng một tiếng.

“A? Đậu phộng, có biện pháp!” Trong đầu Lâm Hải linh quang chợt lóe.

Nhìn ban nãy, với A Hoa lúc này một chút, bỗng nhiên xem xét, thật đúng là rất đáng sợ.

Nếu không ngày mai chính mình lúc đi đón Liễu Hinh Tinh, đem A Hoa đi theo.

Đến lúc đó để A Hoa hướng phía đám nữ vô lại kia rống hai lần, không phải lập tức đem các nàng dọa đến té cú té đại sao.

Đúng, cứ làm như thế.

Có biện pháp, Lâm Hải lập tức cao hứng.

Bên trên ghế sau, A Hoa đem đầu gối ở trước ngực Liễu Hình Tinh, một mặt say mê hưởng thụ tay nhỏ của Liễu Hình Tinh vuốt ve.

“Uy, người nói nó làm sao một chút liền biến lớn như vậy, quá không thể tin tưởng đi.”

Lâm Hải nói thầm một tiếng, nha đầu này tâm thật to lớn, một cái con chó Teddy đột nhiên biến lớn như vậy, chẳng những không sợ, còn đang hiếu kỳ.

“Ta đoán chừng là thuốc cho nó uống có vấn đề, xã hội hiện tại này người cũng biết, thuốc a đồ ăn a cái gì, cũng không an toàn a.”

“Người chưa có xem một cái tin tức à, nói một cái nông dân, dùng một loại thuốc trừ sâu nào đó, trồng ra trái dưa hấu cao cỡ một người.”

“Ta đoán chừng ta cái thuốc ta vừa mới cho A Hoa ăn kia, cũng có loại hiệu quả này.”

Lâm Hải nói khoác một hồi.

“Có đạo lý nha.” Liễu Hình Tinh cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lôi kéo một con chó lớn như vậy, tự nhiên không thể trở về tức xá.

Lâm Hải đem Liễu Hình Tinh đưa về nhà, trực tiếp về biệt thự vừa mua.

“Người liền ở bên ngoài, tùy tiện tìm một chỗ nằm sắp đi.” Lâm Hải phanh đóng chặt cửa lại, đem Tiểu Hoa đóng tại bên ngoài.

“Đừng a, ba ba, ta là chó sủng vật, ta muốn ở trong phòng.” Tiểu Hoa đối với cửa cào một hồi.

“Hừ, ba ba thật đáng ghét.” Cào nửa ngày, thấy Lâm Hải cũng không phản ứng, Tiểu Hoa rừ cụp đầu lẩn lút tại trong sân nhỏ.

“A? Trong sân của nhà bên cạnh có cái ổ chó.” Tiểu Hoa háp tấp chạy qua.

Lúc một nhà Bành Đào dọn đi, cũng đem chó mang đi.

Tiểu Hoa nằm tại trong ổ chó, rất nhân tính hóa đuổi người một cái.

Ngẩng đầu nhìn một cái, một cái nữ nhân yêu diễm đến cực hạn, đang tò mò nhìn mình chăm chăm.

Tiểu Hoa bỗng nhiên giật mình, sau đó giả trang ra một bộ dáng đáng yêu, lúc lắc cái đuôi.

Nhìn chăm chăm một hồi lâu, Sở Lâm Nhi mới quay người bay đi.

“Thật là một con chó kỳ quái.” Sở Lâm Nhi đại mi cau lại, một bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Sau khi Sở Lâm Nhi bay vào biệt thự, Tiểu Hoa liền từ ổ chó xông tới, chạy đến cửa Lâm Hải, điên cuồng cào cửa.

“Ba ba, ba ba, cách vách người có ở một cái Nữ quý!”

Lâm Hải hoàn toàn không nghe thấy, hiện tại, hắn đang nằm trên giường, cùng Liễu Hình Nguyệt phát ra tin tức.

“Hình Nguyệt, cái yếm lúc nào đưa cho em?” Lâm Hải phát một cái biểu lộ sắc sắc.

“Chán ghét! Sắp thi đấu, em còn luyện ca thêm một hồi, buổi tối bảy giờ, anh đến phòng luyện giọng đón em đi.”

Lâm Hải chính mình nhàm chán, mở ra Wechat, nhìn các thần tiên đầu bí trong quầy giao dịch Thiên Đình nói chuyện phiếm đánh cái rắm.

Ngô Không: Lại nói cái này lão đầu nhi Thái Thượng Lão Quân này đi đâu, không về nữa, lão Tôn ta qua đem Đầu Suất Cung của lão lật lên.

Nhị Lang Thần: @ Ngô Không, thôi ngu bức, mượn chỉ với cái gan của người!

Ngô Không: @ Nhị Lang Thần, con ta, da lại ngứa đúng có hay không?

Cự Linh Thần: @ Ngô Không, Đại Thánh, thừa dịp Thái Thượng Lão Quân không tại, qua cho mọi người chút điểm phúc lợi thôi (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Nhị Lang Thần: @ Cự Linh Thần, người suy nghĩ nhiều, cái con khi này cũng chỉ thói ngu bức là giỏi, lần trước kém chút để Thái Thượng Lão Quân đóng trong lò đan nướng chín, nào còn có gan đi?

Ngô Không: A!!! @ Nhị Lang Thần, con ta, lại dám xem thường lão Tôn ta, tốt tốt tốt, lão Tôn ta cái này qua vậy!

“Ta qua, Đại Thánh đều thành Phật, vẫn còn cái tính khí này, rõ ràng bị Nhị Lang Thần chọc.”

Lâm Hải một trận lắc đầu.

Ngắm lại, Lâm Hải lại gọi điện thoại cho cha mẹ.

“Mẹ, chân đau của ba, có tái phát hay không a?”

“Yên tâm đi, Tiểu Hải, cái cao được dán của con, đơn giản hiệu quả, sau khi cha con dán, một lần cũng không còn đau nữa, thật nhiều người trong thôn cũng đến nghe ngóng mua ở đâu đấy.”

Lâm Hải nghe, một trận vui mừng.

Đồng thời, một cái ý niệm xông tới trong đầu.

Mình có thể mở công ty Dược Phẩm, chuyên môn sản xuất cái thuốc cao da chó này a, đã có thể trị bệnh cứu người, lại có thể kiếm tiền, sao lại không làm a.

Bất quá Lâm Hải cũng chỉ là suy nghĩ một chút, mở công ty cũng không phải việc nhỏ, không thể đơn giản như vậy, vẫn là chờ lúc sau có thời gian, suy nghĩ thêm chuyện này đi.

Lâm Hải lại hỏi một chút tình huống chuẩn bị thi đại học của Lâm Vân, liền nói với Tống Cầm: “Mẹ, con ở trong thành phố đã mua một dãy biệt thự, chờ Vân Vân thi đại học xong, con liền đem mẹ cùng ba ba tiếp lên, người một nhà chúng ta liền ở cùng nhau.”

“Con đưa nhò này, lại xài tiền bậy bạ, ta và cha con ở cái gì biệt thự a, ở trong thôn đợi là được.” Tống Cầm tuy oán giận, nhưng Lâm Hải cũng nghe ra vui vẻ trong lời nói.

Làm nhi nữ, hiếu thuận lớn nhất không phải liền là để cha mẹ vui vẻ sao?

Cái này liền đầy đủ.

Lâm Hải tắt điện thoại, nhìn nhìn thời gian, nên trở về trường học.

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy Tiểu Hoa áp sát trên cửa, dùng sức cào.

“Cào em gái người a, cửa này rất đắt!” Lâm Hải nhẹ nhàng đá một chân.

“Ba ba, cách vách người ở có Nữ quý.” Tiểu Hoa hoảng sợ nói.

“Ồ cái đại đầu quý người á, xem nhà thật kỹ, ta đi ra ngoài một chuyến.” Hàn Tú Nhi đã sớm tan thành mây khói, Lâm Hải mới không tin con chó này mù nói.

“Ba ba, ta nói là thật, ba ba...”

Lâm Hải lái xe liền đi.

Tới trường học, Lâm Hải dừng xe ở cửa phòng luyện giọng.

“Ủm?” Cách đó không xa dưới một góc đại thụ rậm rạp, một nam một nữ đang ôm nhau lăn cùng một chỗ, thỏa thích gặm.

Đậu phộng, quả tổn thương phong hoá a.

Hiện tại trời vẫn là sáng rõ đây, coi như có đôi khát hơn, có thể chú ý ảnh hưởng hay không a.

Lâm Hải vừa muốn tiến vào phòng luyện giọng, đôi câu nam nữ kia lại nói chuyện.

“Diệp thiếu gia, người ta cũng tham gia thi đấu Thanh Ca của thành phố a, đến cùng có thể cảm quán quân hay không a?” Thanh âm nữ nhân vừa ỏn ẻn vừa lượn sóng, để da thịt Lâm Hải tê dại một hồi.

“Ha ha, người cái tiểu tao hóa, đơn giản tao đến bên trong thực chất, đậu móa tối hôm qua đem bản thiếu giày vò, đến buổi trưa hôm nay chân vẫn còn mềm, đêm nay ta ước hẹn thêm hai bằng hữu, chuẩn bị Tam Anh chiến Lữ Bố, chỉ cần người có thể đem ba người chúng ta hầu hạ tốt, sự tình quán quân, chút lòng thành!”

“Chán ghét a, Diệp thiếu gia, người ta sao có thể một lần đối phó với ba người a, người không có thương tiếc người ta chút nào.”

“Ha ha, người cái tiểu tao hóa, đừng nói ba cái, ta nhìn mười cái cũng không nhất định có thể thỏa mãn người.”

Hai người ôm cùng một chỗ, cười phóng đảng leo bên trên một cỗ xe sang trọng ở bên cạnh.

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ ngay mặt cù hai người này.

“Hoa khôi yêu kiều, Trịnh Sáng!”

“Đứng đầu Tứ thiếu gia, Diệp Từ Minh!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bị chó kỳ thị

Lâm Hải tiến vào phòng luyện giọng, thấy Liễu Hình Nguyệt đang luyện phát ra tiếng, liền không có quấy rầy.

Nghe một chút, Liễu Hình Nguyệt trên cơ bản đã nắm giữ phương thức phát ra tiếng của Nguyệt Cung Tiên Âm, nhưng không biết vì cái gì, cũng là hát không ra cái loại cảm giác như của Lâm Hải.

Có thể là bởi vì ta là trực tiếp thông qua Wechat học được đi.

Lâm Hải chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Hình Nguyệt.” Thấy Liễu Hình Nguyệt đã luyện xong, Lâm Hải liền tiến lên chào hỏi.

Lâm Hải xuất hiện, tự nhiên tránh cho không ít trận oanh động, hấn tại hệ Âm nhạc, thế nhưng là có không ít fan đây.

Tiếp Liễu Hình Nguyệt đi ra, Lâm Hải hỏi: “Hình Nguyệt, cuộc thi đấu Thanh Ca này, có phải có quan hệ gì cùng Diệp Từ Minh hay không?”

“Diệp Từ Minh? Em cũng không biết, bất quá giống như nghe nói, nhà tài trợ chủ yếu của thi đấu Thanh Ca lần này cũng là họ Diệp, làm sao?” Liễu Hình Nguyệt ngoẹo đầu, hỏi.

“Há, không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút.” Lâm Hải không có đem một màn nhìn thấy trước đó nói cho Liễu Hình Nguyệt, sợ gia tăng áp lực thêm cho nàng.

Xem ra, cái thi đấu Thanh Ca này, không hề đơn giản như tưởng tượng a.

Ngồi lên xe, Lâm Hải đem lái xe đến một chỗ địa phương không người.

Sau đó, đem Long Lân Giáp lấy ra.

“Hình Nguyệt, cho, nhìn xem có ưa thích không?” Lâm Hải đưa tới trước mặt Liễu Hình Nguyệt.

Liễu Hình Nguyệt có chút thẹn thùng nhận lấy, sờ sờ.

“Ừm, nhìn qua không tệ.”

“Ha ha, này muốn mặc vào cho anh xem một chút không?” Lâm Hải sắc sắc nói nói.

“Chán ghét!” Liễu Hình Nguyệt đánh Lâm Hải một quyền, sau đó nhỏ giọng nói nói: “Sẽ có một ngày để cho nhìn.”

“Thật?” Lâm Hải hưng phấn một trận, sau đó trong đầu hiện ra hình ảnh vừa rồi của Diệp Từ Minh cùng Trịnh Sáng.

“Hình Nguyệt.” Thanh âm khàn khàn của Lâm Hải có chút run rẩy.

“Ừm?” Liễu Hình Nguyệt không rõ ràng cho lắm.

“Em bây giờ, đến cùng có tính là bạn gái của anh không?”

Mặt Liễu Hình Nguyệt đỏ lên, khẽ gật nhẹ đầu một cái.

“Này, vậy chúng ta có phải nên nắm chặt làm chút việc mà bạn trai bạn gái nên làm hay không?” Lâm Hải một phát bắt được tay nhỏ mềm mại không xương của Liễu Hình Nguyệt.

Mặt Liễu Hình Nguyệt đỏ lên, đưa tay rút ra ngoài mấy lần, không thể rút, cũng liền mặc cho Lâm Hải nắm.

Lâm Hải thấy thế, một tay kéo Liễu Hình Nguyệt đến trong ngực.

Sau đó, hôn lên đôi môi của Liễu Hình Nguyệt.

“Ồ...” Liễu Hình Nguyệt trở tay đem cổ Lâm Hải ôm lấy, kịch liệt đáp lại.

Cảm giác thật tuyệt vời a.

Lâm Hải cảm giác sắp bay lên trời.

Hai bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Liễu Hình Nguyệt, chậm rãi di động hướng lên trên.

“Không muốn!”

Ngay tại thời điểm đầu ngón tay Lâm Hải tiếp xúc đến biên giới, liền bị Liễu Hình Nguyệt một phát bắt được.

“Hình Nguyệt...” Lâm Hải có chút ủy khuất nhìn Liễu Hình Nguyệt.

“Không muốn, không muốn ở chỗ này, em sợ bị phát hiện.” Liễu Hình Nguyệt nhỏ giọng nói nói.

Lâm Hải trong lòng vui vẻ.

“Hình Nguyệt, em là nói, nơi này không được, tại nơi khác, có thể sờ chỗ này?” Hai mắt Lâm Hải hiện ra quang mang sắc sắc nói nói.

“Ừm” Thanh âm Liễu Hình Nguyệt, giống như con muỗi vo ve.

“Ha ha ha, quá tốt!” Lâm Hải cất tiếng cười to.

“Chán ghét! Nhỏ giọng một chút...”

Đem Liễu Hình Nguyệt đưa về nhà, Lâm Hải không thể về tức xá, trực tiếp qua biệt thự.

“Ba ba, ba ba, cách vách ngươi, thật có Nữ quý.” Lâm Hải vừa xuống xe, Tiểu Hoa liền nhào tới.

“Nữ quý em gái ngươi, cút sang một bên.” Lâm Hải trực tiếp đem Tiểu Hoa đá qua một bên, nhốt ở ngoài cửa.

Nằm ở trên giường, Lâm Hải lấy điện thoại di động ra, mở ra quầy giao dịch Thiên Đình.

Hắn nhớ kỹ Ngô Không thể nhưng là đi qua chỗ Thái Thượng Lão Quân trộm đồ vật, không biết hiện tại đã trở lại chưa.

“Đậu phộng, náo nhiệt như vậy!” Lâm Hải xem xét, tin tức chưa đọc đã tới chín mươi chín cái

Mở ra nhìn xem, nhất thời dở khóc dở cười, mẹ nó, trách không được nhiều tin tức như vậy, nguyên lai đám hàng này thấy Thái Thượng Lão Quân không ở, lại bắt đầu loạn phát quảng cáo.

Ma Lễ Hải: Lớp huấn luyện Tỳ Bà của Ma Lễ Hải, tiếp tục hỏa nhiệt chiêu sinh, báo danh theo đường dây nóng 2B 2B 22 B.

Cự Linh Thần: Tiếp nhận các loại hạng mục khuôn vác, ưu tiên mang đi, yêu cầu kết toán tiền lương trong ngày. (huynh đệ nông dân công không dễ, đừng khát nợ tiền lương)

Na Tra: Bán ra các loại bộ phận của Thần Long, hiện trường chém giết, số lượng nhiều xin đặt trước.

Đông Hải Long Vương: @ Na Tra, tiểu bức tử, có hết hay không?

...

“Ai!” Lâm Hải thờ dài, thời gian không có hồng bao, thật sự là chứng khí mù mịt a.

Ngô Không một mực không có nổi lên ở trong đám, đoán chừng là trộm đồ vật còn chưa có trở lại, xem ra trộm đồ vật của Thái Thượng Lão Quân này, cũng là việc cần kỹ thuật a.

Lâm Hải chợt nhớ tới, chính mình trước đó tại trên xe lửa, đáp ứng trở về liền đưa cho Ngô Không thêm chút thuốc lá đầu, kém chút quên, ngày mai đi mua một ít.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lâm Hải liền lái xe đi mua một đồng lớn thuốc lá, đem nửa cái cốp sau cũng thả đầy.

Một ngày lên khóa rất buồn tẻ, Lâm Hải nhìn nhìn thời gian, về biệt thự đem A Hoa đón lên, qua cửa nhất trung Giang Nam, chờ lấy Liễu Hình Tĩnh tan học.

Không sai biệt lắm chờ khoảng nửa giờ, Liễu Hinh Tinh từ trong trường học vội vàng vàng đi ra.

“Uy, đi mau, các nàng liền tại phía sau.”

“Không có việc gì, yên tâm a, son nhân tự có diệu kế.” Lâm Hải rất lợi hại trang bức sờ sờ cằm.

“Liễu Hinh Tinh, ngươi đứng lại đó cho ta, đậu phộng, đây không phải là cái đàn độn ngày hôm qua sao?” Hồng lão đại mang theo mấy cái nữ lưu manh, sôi nổi lao ra, vừa ra tới liền phát hiện Lâm Hải.

“Tiểu tử, rất giỏi a, còn dám tới?” Hồng lão đại đưa tay liền đi câu cái cằm của Lâm Hải.

Lâm Hải vội vàng lui lại một bước, em gái ngươi, ca ca đối với dân Smart cũng không có hứng thú a.

Sau đó, Lâm Hải một tay lấy cửa xe mở ra, dùng ý thức giao lưu với A Hoa nói: “Những gì ta nói cùng ngươi, cũng nhớ kỹ đi.”

“Yên tâm đi, ba ba, vài phút là ta giải quyết các nàng.”

Vụt! A Hoa cao cỡ nửa người, từ trong xe xông tới.

“A!” Đột nhiên thấy một con chó lớn như vậy nhào tới, mấy cái cô gái Hồng lão đại, nhao nhao dọa đến rít lên một tiếng.

“Khà khà khà khà.” Lâm Hải cười gian một trận, đậu móa, để cho các ngươi hôm qua cào ca ca, hôm nay không để các ngươi hoảng sợ đến tiểu thì không được.

“Ách...” Lâm Hải vừa cười không đến hai tiếng, liền sinh sinh ngừng.

Sau đó, mặt xạm lại.

Chỉ gặp đám nữ hỗn tử kia, như một trận gió, tất cả phản phật đều nhào lên vây quanh A Hoa.

“Oa, con chó Teddy nhà ai, thật đáng yêu a.”

“Các ngươi nhìn vóc dáng của nó thật lớn a, thật đặc biệt.”

“Mau nhìn lông nó, thật nhiều a, nhiều mượt a, thật muốn ôm lấy nó.”

Lại nhìn A Hoa, hai cái mắt nhỏ híp lại, biểu hiện trên mặt đặc biệt ngốc manh, một hồi nhìn xem cái này, một hồi nhìn xem cái kia, cái đuôi nhỏ đong đưa rất có tiết tấu, còn thỉnh thoảng hừ hừ với các nàng, khiến đám nữ hỗn tử kia cười khanh khách không ngừng.

Lâm Hải ở một bên, hận không thể qua đó đá nó hai cước.

Đại gia ngươi, ca ca là để ngươi qua đây hù dọa người, ngươi thế mà tại cái này lại bán được manh tới.

“Hù dọa các nàng, làm bộ cần các nàng!” Lâm Hải dùng ý thức hướng A Hoa thúc giục nói.

A Hoa cảm mắt nhỏ nghiêng mắt liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếp tục nhảy đi nhảy lại, cùng nữ lưu manh chơi bảo bối vui đùa, căn bản không để ý tới cái gốc rễ Lâm Hải kia.

Đậu phộng, Lâm Hải tức!

Ca ca cái này một thân hùng bá chi khí, chẳng lẽ hấn a không chinh phục được ngươi cái đầu chó này!

“Ngươi nghe cho ta, nhanh chóng dọa các nàng sợ chạy, nếu không xéo ngay cho ta, tự chọn đi.” Lâm Hải hướng A Hoa phát ra tối hậu thư.

A Hoa có chút oán trách liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ba ba, ngươi thật là thô lỗ, đối đãi với nữ sinh không thể như thế, phải dùng trí tuệ, trí tuệ, ngươi hiểu không? Ngươi xem hiện tại một chút, các nàng từng cái đối với ta có bao nhiêu hữu hảo, bao nhiêu ưa thích, làm việc không nên luôn đi đường cực đoan, còn phải động não, còn như vậy ta sẽ kỳ thị ngươi.”

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải một trận phiền muộn, ngươi a một con chó, thế mà cùng ta đàm trí tuệ!

Lại còn dám kỳ thị ta!

Ngắm lại thật sự là say!

Đang chuẩn bị qua cho nó một chân, một cái thanh âm rất ồn ền từ phía sau truyền đến.

“Oa, một con chó Teddy thật lớn a, Khôn ca, ta muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chó này thuộc về người

“Muốn liền đi dắt qua đến, Khôn ca người làm chủ.” Một cái thanh âm mười phần phách lối vang lên.

Lâm Hải quay đầu nhìn lại, chỉ gặp một cái nam tử mũi vênh lên trời, ôm một người nữ tử ăn mặc bại lộ, đang đứng ở phía sau.

“U, đây không phải Ca Vương Lâm Hải sao.” Không nghĩ tới, nữ tử này, lại nhận biết Lâm Hải.

“A Mai, người biết hắn? Không phải là cùng người có một chân a?”

“Nói cái gì đó, Khôn ca, hắn cũng là người ở trường học chúng ta, ta tại trong trường học có gặp qua.” A Mai cánh tay ôm Triệu Khôn cọ hai lần, nị nị thanh nói.

“Ồ? Cũng là đại học Giang Nam? Đây càng dễ làm hơn.” Triệu Khôn nhếch miệng lên.

“Chó này là của người?”

“Của ta.” Lâm Hải đáp nói.

“Chó này của người A Mai coi trọng, người nói cái giá đi.” Triệu Khôn nghênh đầu nói.

“Nàng ta có coi trọng hay không đâu có liên quan gì tới ta!” Lâm Hải rất chán ghét bộ dáng cao cao tại thượng này của Triệu Khôn, mở miệng lạnh lùng nói.

“U, có cá tính nha, Lâm Hải đúng không, ta gọi Triệu Khôn, nếu như người không phải quá cô lậu quả văn (*thiếu kiến thức) mà nói, hắn là biết rõ tên của ta.”

“Triệu Khôn? Rất nổi danh sao?” Lâm Hải xùy cười một tiếng, “Chưa nghe nói qua.”

Sắc mặt Triệu Khôn lạnh lẽo.

“Tiểu tử, đừng cho thể diện mà không cần a. Đây là một vạn khối tiền, chó là của ta.” Triệu Khôn móc ra một xấp tiền, ném ở trên thân Lâm Hải.

“Hở Từ, qua đem chó dắt qua tới.” Triệu Khôn hướng một người nam tử phía sau lưng nói.

“Vâng, Triệu thiếu!” Hở Từ đáp ứng một tiếng, liền muốn tiến lên.

Con mắt Lâm Hải lạnh lẽo, liền muốn ngăn cản.

Không nghĩ, có người còn nhanh hơn hắn.

Hồng lão đại trực tiếp đứng tới, một tay đẩy Hở Từ cái lão đảo.

“Hay a, có tiền liền không nổi a, có tiền liền có thể ép mua ép bán a, ta xem ai dám đem chó dắt đi!”

“Bọn tỷ muội, đem cái này bé Teddy đáng yêu này bảo vệ.”

Phản phật! Một đám nữ lưu manh nhất thời đem A Hoa ngăn ở phía sau.

Đậu phộng, Lâm Hải sững sờ, đậu móa A Hoa con hàng này có thể a, thật có nữ nhân duyên a.

“Uy, người ngược lại cũng nên nói một câu a, có phải cái đàn ông hay không?”

Lâm Hải đangngây người, Hồng lão đại hướng phía hắn hô nói.

Lâm Hải trợn trắng mắt, ngơai a cho ta thời cơ nói chuyện sao?

Vừa muốn mở miệng, thanh âm của Tiểu Hoa liền xuất hiện trong đầu.

Lâm Hải sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn Tiểu Hoa.

“Ngơai thật sự là một con chó sao? Biện pháp tổn hại như thế cũng có thể nghĩ đến.”

Tiểu Hoa rất khinh thường cười xùy một tiếng.

“Ba ba, đừng lấy IQ của ngơai để nói với ta, IQ ở giữa hai ta, là có khoảng cách.”

Em gái ngơai!

Nét mặt Lâm Hải đầy vẻ giận dữ, đầu móa, cái con chó chết này, dám nhiều lần kỳ thị IQ của chính mình, chờ việc này qua, nhìn xem ta không hảo hảo thu thập ngơai!

“Bán cho ngơai cũng có thể.” Lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, mấy người Hồng lão đại nhao nhao sững sờ.

“Đậu phộng, ngơai có thể có chút cốt khí hay không, có phải là nam nhân hay không?”

“Thấy tiền sáng mắt liền đàn độn, cầu cầu đáng yêu như thế cũng bỏ mà bán được.”

“Đậu móa, bán lấy tiền giữ lại mua quan tài đi thôi.”

Nhất thời, nhóm nữ hỗn tử lấy Hồng lão đại làm đầu, hướng phía Lâm Hải phun một hồi.

Móa! Lâm Hải cái này biệt khuất, đậu móa có thể xem hết đại kết cục rồi hãy phát biểu bình luận hay không?

“Ồ?” Triệu Khôn chế nhạo một tiếng, “Ta liền nói không ai không qua được tiền mà.”

“Nếu như nhớ không lầm, ngơai ở trường học hẳn là danh xưng cái gì một trong Tứ Công Tử a?” Lâm Hải cười nói.

“Sát, ta đã nói rồi, đại học Giang Nam làm sao có thể có người không biết danh hào của bốn công tử?” Triệu Khôn nhìn Lâm Hải càng khinh bỉ.

“Đã dám xưng công tử, ngơai nhất định rất có tiền a?”

“Khôn ca ta cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền.”

“Vậy thì tốt, chó này nếu như ngơai muốn, năm trăm vạn, ngơai dắt đi.” Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Bao nhiêu? Năm trăm vạn, ngơai a muốn tiền muốn điên a?” Triệu Khôn trực tiếp bị tức cười.

Lâm Hải khinh thường cười một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Cầu thí Tử Công Tử, đến năm trăm vạn cũng không bỏ ra nổi, còn không biết xấu hổ tại chỗ này thối ngừ bức.”

“Ta qua đại gia ngơai, năm trăm vạn đối với bốn công tử là cái lông, nhưng cầm năm trăm vạn mua một con chó của ngơai, ngơai coi bốn công tử là đàn độn đâu?” Triệu Khôn một mặt phách lối nói.

“Bớt nói nhảm, năm trăm vạn, ra thì đem chó dắt đi, không ra được thì xéo đi nhanh lên, đừng ở chỗ này là mất mặt xấu hổ!” Lâm Hải như phát con ruồi, hướng phía Triệu Khôn phất phất tay.

“Mẹ a, người nào nói bốn công tử không ra được...”

“Vậy ngơai ra a!”

“Ngơai coi ta ngốc a!”

“Không ngốc thì ngơai ra a!”

“Ta con mẹ nó ra mới ngốc đây.”

“Ra không nổi liền xéo đi nhanh lên!”

“Ta con mẹ nó làm sao ra không nổi chứ?”

“Xuất ra nổi thì nguoi ra a.”

“Nguoi coi ta ngốc a!”

“Không ngốc nguoi ra a.”

...

Hai người quay cái vòng lời nói đến không xong.

“Nguoi cầm miệng cho ta!” Triệu Khôn nhanh bị quần choáng, liền ngăn cản nói tiếp.

“Bớt nói nhảm, năm trăm vạn, mua nổi liền ra, mua không nổi thì đừng ở chỗ này trang bức, đồ mắt mặt xấu hổ.”

“Vậy mà còn tự xưng Tử Công Tử đâu, mặt thật lớn a!”

“So với bọn Hồ Vi Hoàng Thiên người ta kém xa, rõ ràng là cái quỷ nghèo, lại còn thích khoe khoang, da mặt đoán chừng so thành tường còn dày hơn.”

Lâm Hải ngoài miệng thao thao bất tuyệt, không ngừng kích thích Triệu Khôn.

“Nguoi, nguoi...” Triệu Khôn nhanh bị tức điên.

“Năm trăm vạn, ca ca hôm nay liền cùng nguoi so sánh cái gan này, có gan nguoi a liền tiếp chiêu! Không thể liền lăn đi! Có nghe hay không!”

Lâm Hải đi đến Triệu Khôn trước mặt, mặt hai người đến mười cm cũng chưa tới, từng chữ từng chữ từ trong hàm răng đung tới, khiêu khích nói.

“Ta qua đại gia nguoi, chẳng phải năm trăm vạn thôi sao, bốn công tử xuất ra nổi!” Triệu Khôn một tay đẩy vào trước ngực Lâm Hải, tức giận nói nói.

“Hồ Tử, chuyển cho hần năm trăm vạn, sau đó ở trước mặt mọi người đem con chó này đánh chết tui cho ta!” Triệu Khôn hướng phía Hồ Tử điên cuồng hô nói.

“Số thẻ của ta là..., đúng, nguoi thật có thể xuất ra năm trăm vạn? Ta cảm thái độ hoài nghi.” Lâm Hải lắc đầu.

“Thiếu dùng mắt chó coi thường người khác, nhanh chuyển cho hần, để hần nhìn xem, thế mà dám hoài nghi bốn công tử đến năm trăm vạn cũng không bỏ ra nổi, thảo!”

Chỉ chớp lát, Lâm Hải thu đến tin nhắn nhắc nhở, trong thẻ ngân hàng đã gia tăng năm trăm vạn.

Tâm lý Lâm Hải cao hứng một trận.

Đậu móa, tiền này lấy đến, cũng rất dễ dàng đi.

Muốn là mỗi ngày có thể đung tới hai loại này dần dần tốt biết bao nhiêu, dùng không bao lâu, ca ca cũng là Thế Giới Thủ Phú.

“U, tiền thu đến a, nghĩ không ra Triệu thiếu thật đúng là xuất ra nổi năm trăm vạn a, được, chó này về nguoi.” Lâm Hải nói ngồi chằm chọc tại chỗ.

“Ta cút mẹ mày đi, tiền cho nguoi, chó này chính là của ta, đậu móa, đánh chết nó cho ta!”

“Triệu công tử, chó này cũng trị giá năm trăm vạn đâu, nguoi thật sự muốn đánh chết nó?” Lâm Hải làm một mặt nổi buồn nói nói.

“Đậu móa, năm trăm vạn thì làm sao, bốn công tử có tiền, tùy hứng!”

“Được rồi, vậy nguoi chậm rãi đánh, ca ca ta đi trước.” Lâm Hải kéo Liễu Hình Tình, lái xe liền đi.

“Uy, nguoi thật mặc kệ A Hoa.” Liễu Hình Tình còn tưởng rằng Lâm Hải đang nói đùa, thấy hần thật đem A Hoa lưu lại rồi lái xe đi, lập tức liền gấp.

“Nhanh dừng xe, nguoi đem tiền trả cho người ta, đem A Hoa đổi lại.” Liễu Hình Tình dùng sức lôi kéo cánh tay Lâm Hải.

“Không cần.” Lâm Hải nín cười nói nói.

“Làm sao không cần, A Hoa sẽ bị bọn họ đánh chết.”

Đánh chết?

Trong lòng Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

Đậu móa, nguoi bây giờ hần là cầu nguyện, tên Triệu Khôn ngu xuẩn kia, đừng bị A Hoa đùa chơi chết liền tốt.

Chương 68: A Hoa âm hiểm

“Đậu móa, đem chó này đánh cho ta chết!” Lâm Hải vừa đi, Triệu Khôn liền gào thét nói.

“Khôn ca, không muốn nha, người ta ưa thích cái con chó Teddy này mà.” A Mai vội vàng nói nói.

“Thích muội nguoi, đánh không chết nó, lão tử ra không được một hơi này, đánh cho ta!”

Hồ Tử mang theo mấy người liền xông qua.

“Uông uông uông!” A Hoa nhanh chân liền chạy.

Chạy thì chạy, con hàng này hết lần này tới lần khác hướng những cái sạp hàng của tiểu thương bên ven đường kia mà chạy.

“Lốp bóp!”

Cái gì trái cây lê đào, rau xanh hoa quả trứng gà, đều là lẫn khắp nơi, một trận người ngã ngựa đổ, khắp nơi đều là bừa bộn.

“Đậu phộng, cái này là chó nhà ai, bồi thường đồ vật cho ta!”

“Người kia là chủ nhân của chó, đừng để gã chạy.”

Nhóm người bán hàng rong một loạt cùng lên, đem Triệu Khôn vây quanh.

“Bồi thường hoa quả cho ta!”

“Trả tiền rau xanh cho ta!”

“Bồi thường hải sản của ta!”

“Bồi thường tâm hồn thiếu nữ của ta!”

“Bồi thường trứng cho ta, trứng của ta nát hết!”

Em gái nguoi, thế nào còn có bồi thường tâm hồn thiếu nữ?

Còn có nguoi, đừng kéo a, nguoi là bác gái hơn năm mươi tuổi, nguoi a nói nguoi trứng nát là sao?

Lừa bịp người cũng không có dạng lừa bịp này đi.

Triệu Khôn sắp tức điên, trên đầu đỉnh một mảnh đám cải trắng không biết từ đâu bay tới, cổ áo bị một cái em gái mập mạp nặng chừng hai trăm cân gát gao nắm chặt.

“Ta bảo tồn thân thể thuần khiết hơn hai mươi năm, bị chó của nguoi bỉ ổi, thương tổn tâm hồn thiếu nữ của ta thật sâu, nguoi phải phụ trách với ta, ta muốn gả cho nguoi.” Em gái mập mạp chỉ ấn hình vuốt chó trước ngực, toét miệng nói nói.

“Phụ trách em gái nguoi, muốn gả thì gả cho con chó kia.” Triệu Khôn từng bước từng bước đẩy em gái mập mạp kia ra, sau đó từ trong bọc móc ra một đồng tiền.

“Đậu móa, lão tử có là tiền, bồi cho các nguoi, đều rút ngay cho ta!”

Triệu Khôn đem tiền hướng không trung ném lên.

“Nhanh đoạt a!” Nhóm bán hàng rong lập tức dốc sức đuổi theo.

“Đậu móa, cái con chó chết này, lão tử không lột da nguoi ra nướng ăn thì không được!”

“Ủm? Tình huống như thế nào, sao có nhiều khát cái như vậy?”

Triệu Khôn xoa xoa con mắt, một đám người đầy bụi đất, y phục đều thành nát từng cái từng cái, đang hướng phía chính mình chạy tới.

“Triệu thiếu, chạy mau a, con chó kia quá hung dữ a!”

Nam nhân cảm đầu còn thừa một cái ống quần, hướng phía Triệu Khôn hô to nói.

“Đậu phộng, ngươi là Hồ Tử?” Triệu Khôn nhận ra.

“Rống!” Một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, như là dã thú.

Mẹ nó, tình huống như thế nào, dã thú trong vườn bách thú chạy đến sao?

Triệu Khôn tập trung nhìn vào.

“Má ơi!” Một đầu dã thú hung mãnh, đáng há to hàm răng, hướng phía chính mình đánh tới, tốc độ nhanh đến không kịp phản ứng.

Cờ-rắc!

A Hoa một ngụm đem áo mặc của Triệu Khôn xé mở, lộ ra da thịt trắng nõn như nữ nhân.

“A, mau tránh ra!” Nhìn cái mồm như chậu máu gần trong gang tấc trước mắt, Triệu Khôn bị dọa đến quay đầu liền chạy.

“Rống!”

A Hoa lại là gầm lên giận dữ.

Nhào tới, xoẹt một tiếng, đem một đầu ống quần của Triệu Khôn kéo xuống tới.

“Ai u WTF!” Triệu Khôn lao đảo hai bước, nhất thời ngã xuống đất gặm bùn.

“Hống!” Đám người chung quanh một trận cười vang.

A Hoa đuổi ra đầu lười âm ướt, liếm liếm cái chân trắng lợt đỏ trần của Triệu Khôn.

Lần này, nhưng lại làm Triệu Khôn dọa sợ.

“Đậu móa, đừng cản ta!” Triệu Khôn nhảy dựng lên liền chạy, tốc độ tuyệt đối phá kỷ lục ghi chép trăm mét của chính mình.

“Rống!” A Hoa đi lên lại là một ngụm, lại một đầu ống quần bị kéo xuống tới.

Quần của Triệu Khôn lập tức biến thành quần đùi.

“Đừng đuổi ta nữa a.” Triệu Khôn sắp khóc.

Mẹ nó, đây thật là con chó Teddy sao?

“Rống!” A Hoa mới không để ý tới gã, đi lên lại là một ngụm.

Lần này thì tốt, cả cái quần liền bị kéo xuống.

“Đậu phộng, người anh em này bên trong mặc quần trong của nữ nhân.”

“Quá biến thái a.”

A Mai nhìn cái nội y màu đen quen thuộc này, sắc mặt nhất thời đỏ bừng một trận.

Trên mặt Triệu Khôn so với khóc còn khó coi hơn, thiên a cái con chó chết này, để lão tử mất hết mặt mũi.

Đáng tiếc, A Hoa còn không có ý buông tha cho gã.

Bỗng nhiên nhào tới, lại là một cắn.

Xoẹt!

Nội y màu đen cũng bị kéo xuống, lộ ra cặp mông trắng như tuyết.

“Làm ngươi muội! Lão tử không muốn sống nữa!!!”

Triệu Khôn ngửa mặt lên trời kêu rên một tiếng, cực kỳ bi ai!

Trên mặt A Hoa lộ ra một nụ cười xấu xa rất nhân tính hóa, ngoắt ngoắt cái đuôi chạy mắt.

Triệu Khôn không biết tìm từ chỗ nào ra khối vải rách, ngăn trở vị trí then chốt, nhìn thân ảnh A Hoa rời đi, răng đều sắp cắn nát.

“Đậu móa, chỉ trách cái Lâm Hải đáng chết kia, bôn công tử không tha cho ngươi!”

Lâm Hải đem xe lái rất chậm, chỉ chốc lát sau, A Hoa liền đuổi theo.

“A Hoa, ngươi không sao chứ.” Liễu Hình Tinh lo lắng kiểm tra trên thân A Hoa.

A Hoa hướng trước ngực Liễu Hình Tinh nằm sấp, thân mật cọ lấy.

“Em gái ngươi, thật là đầu chó lưu manh a, tùy thời tùy chỗ đều chấm mút.”

“Yên tâm đi, nó có việc mới là lạ.” Lâm Hải một bàn tay đem đầu chó của A Hoa từ trước ngực Liễu Hình Tinh đẩy ra.

“Ba ba, ta cùng ngươi nói...” A Hoa đem sự tình sau khi Lâm Hải đi nói một lần.

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Em gái ngươi, thật là đầu chó tổn hại a, cái này khiến Triệu Khôn về sau làm sao đi ra ngoài gặp người?

“Ba ba, cái Triệu Khôn kia sau cùng có nói, tuyệt đối không tha cho ngươi nha.”

A Hoa cười trên nỗi đau của người khác nói nói.

“Thao, sợ gã cái quỷ!” Lâm Hải bĩu môi một cái.

Đậu móa, cái gọi là Tứ Đại Công Tử của đại học Giang Nam này, đã để cho ca ca đắc tội ba cái, Diệp Tử Minh là người duy nhất không có đắc tội, đoán chừng bởi vì biến cố Hình Nguyệt tham gia Thanh Ca, làm không cẩn thận sau cùng cũng phải đối đầu.

Lâm Hải ngẫm lại cũng là say, chính mình thật ra là một tay kéo cừu hận thật tốt a.

Đem Liễu Hình Tinh đưa về nhà, Lâm Hải lái xe về biệt thự.

“Ba ba, ba ba, cách vách ngươi thật có một cái Nữ quý đang ở, ngươi tin tưởng ta.” Vừa vào khu biệt thự, A Hoa liền tại bên tai Lâm Hải nói nói.

“Nữ quý em gái ngươi!” Lâm Hải cho nó một bàn tay, “Trước kia là có Nữ quý, bắt quá giờ đã không còn.”

Lâm Hải nhớ tới Hàn Tú Nhi.

“Ồ bên ngoài đợi đi.” A Hoa vừa muốn cùng Lâm Hải vào nhà, liền bị một chân của Lâm Hải đá ra.

“Hừ, chán ghét ba ba, người ta là chó sùng vật, có đặc quyền ngủ trong phòng có được hay không.”

A Hoa oán trách, cúi đầu đi đến ổ chó ở biệt thự bên cạnh.

“Má ơi!” Sở Lâm Nhi vô thanh vô tức xuất hiện tại trước mặt A Hoa, kếm chút đem trái tim nhỏ của A Hoa dọa bay ra ngoài.

“Mới vừa rồi là ngươi đang nói chuyện sao?” Sở Lâm Nhi kỳ quái nhìn chằm chằm vào A Hoa hỏi.

A Hoa giống như cái gì cũng không thấy được, tiếp tục hướng phía ổ chó đi đến, tiến vào ổ chó, nhắm mắt lại.

“Thật kỳ quái, rõ ràng nghe được có người đang dùng ý thức giao lưu.” Lại nhìn chằm chằm một hồi, Sở Lâm Nhi mang theo một mặt lo nghĩ tung bay trở về.

“Ai nha, má ơi, hù chết bản bảo bảo.” Sở Lâm Nhi vừa đi, A Hoa rất nhân tính hóa vỗ ngực một cái.

“Không được, khi gặp lại ba ba, nhất định phải cùng hắn nói rõ ràng, bên cạnh thật có một Nữ quý.”

Lâm Hải từ trên xe cầm xuống hai bao thuốc lá Trung Hoa, trở về trong phòng.

Lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, tìm tới Ngô Không.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, có ở đó hay không?

Ngộ Không: Ở đây, ở đây.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh qua nơi đó của Lão Quân, tình hình chiến đấu như thế nào? (một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Đậu Múa, lấy hiểu biết của chính mình đối với Ngộ Không, nếu là trộm được Tiên Đan, cái con khỉ này tuyệt đối sẽ không keo kiệt, khẳng định sẽ đưa cho mình một số.

Tâm lý Lâm Hải rất chờ mong.

Ngộ Không: Này, đừng đề cập, cái lão đầu nhí kia không biết sử dụng loại pháp bảo nào, đem cả cái Đầu Suất Cung che đậy lại, lão Tôn ta căn bản là không có cách đi vào.

Ngạch... Tốt a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đúng, Đại Thánh, Tiểu tiên lại làm chút thuốc lá, cái này đưa cho Đại Thánh.

Ngươi hướng Ngộ Không gửi đi hai bao thuốc lá Trung Hoa.

Ngộ Không: A, đa tạ, đa tạ!

Ngộ Không nói cảm ơn liên tục.

Ngộ Không: Lão Tôn ta cũng không thể bạc đãi ngươi, để cho ta ngấm lại, đưa ngươi kiện bảo vật gì.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Ha ha, Ngộ Không muốn đưa chính mình bảo vật, này còn có thể kém sao.

Một lát nữa.

Ngộ Không: Hắc hắc, lão Tôn ta nghĩ đến đưa ngươi vật gì rồi!

Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, muốn đưa tiểu tiên vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cô nãi nãi làm chết ngươi

Ngộ Không: Hắc hắc, vật mà lão Tôn ta đưa, tại Tam Giới gần như đều không tồn tại, duy nhất chỉ có một nhà là ta này!

Lâm Hải cái này kích động a, đậu Múa độc hữu Tam Giới a, cái này là bảo vật ngu bức cỡ nào, hiếm có cỡ nào a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh mau mau phát tới (phía sau là một cái biểu lộ chảy nước miếng)

Ngộ Không: A, đừng vội đừng vội, cái này phát cho ngươi.

Leng keng!

Ngộ Không hướng ngươi gửi đi một sợi lông khỉ.

Nhìn lấy tin tức nhắc nhở trên màn hình điện thoại di động, Lâm Hải xạm mặt lại.

Em gái ngươi, đây chính là cái gọi là độc hữu Tam Giới a?

Cái đồ chơi này trên người ngươi đến có vài vạn sợi còn chưa hết đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Ha ha, nghĩ không ra Đại Thánh cũng hài hước như thế.

Ngộ Không tựa hồ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Hải, vội vàng giải thích nói.

Ngộ Không: Lão Tôn ta nói thế nhưng là lời nói thật, trong Tam Giới, chỉ có lão Tôn ta là một con Khi đá, lông khi của lão Tôn ta này, há không phải liền là độc hữu Tam Giới sao, A ha ha ha...

Em gái nguoi, tính nguoi nói có lý!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Này Đại Thánh, cái lông khi này có tác dụng gì?

Ngộ Không: A, tác dụng lớn, có thể thi triển Chưởng Nhân Thuật, biến ra ba trăm con khi.

Phốc!

Em gái nguoi!

Ca ca không có việc gì thì biến ra ba trăm con khi để làm gì? Khi để làm xiếc a!

Lâm Hải đột nhiên cảm giác được, cái Đại Thánh này có đôi khi cũng hồ hấn a.

Ngộ Không: Đạo hữu, lão Tôn ta trước đi rút điều thuốc thơm đã, đã có chút chờ không nổi, về trò chuyện về trò chuyện.

Thảo, Lâm Hải mở túi trữ vật ra, muốn nhìn một chút cái lông khi này, trừ biến ra khi, còn có tác dụng khác hay không.

Vừa vừa mở ra, mặt Lâm Hải đều đen.

Em gái nguoi, thôi Hàu Tử, nguoi nói cho ta biết cái lông này là nhỏ từ chỗ nào a, vì sao lại là quần xoắn, nguoi nói thật cho ta, ca ca ta tuyệt đánh không chết nguoi!

Thật hồ cha hấn a a!

Lông khi của Ngộ Không: Có thể biến hóa ra ba trăm nguoi, thực lực có thể thi triển ra bằng một phần ngàn của nguoi.

Đậu phộng, cái này không phải tương đương với việc hấn có ba trăm cái phân thân sao?

Lâm Hải cao hứng! Bảo bôi tốt a!

Mẹ nó, kém chút bị thối Hàu Tử kia trêu đùa.

Nguoi cho là mình là Hàu Tử, nguoi khác cũng là Hàu Tử a.

Nhìn xem dùng như thế nào.

Phương pháp sử dụng: Trong đầu tưởng tượng bộ dáng nguoi muốn biến thành là đủ.

A? Không phải chỉ có thể biến thành chính mình sao? Đây chẳng phải là muốn biến nguoi nào thì biến nguoi đó sao?

Nếu như mình nghĩ đến bộ dáng Liễu Hinh Nguyệt không mặc quần áo, khả khả khả khả...

Lâm Hải cười một trận xấu xa.

Đang nghĩ ngợi đến Liễu Hinh Nguyệt, điện thoại bỗng nhiên vang, đem Lâm Hải giật mình.

“Cô nàng dã man?” Là Liễu Hinh Tinh gọi đến.

“Uy, vừa rồi Hồng lão đại gọi điện thoại cho ta, để nguoi ngày mai lúc tan học đến đón ta, thì đem A Hoa theo, Hồng lão đại nói không gặp được chó, liền đem nguoi đánh thành chó.”

Phốc!

Mẹ nó, ta con mẹ nó a chọc ai gây nguoi nào.

Bất quá chó này có thể a, bán cái manh liền đem đám nữ lưu manh chinh phục.

Còn muốn đuổi theo cùng chó này gặp mặt một chút a.

“Ta nói cô em vợ, ta tốt xấu cũng có cái tên nguoi có thể gọi cái khác hay không.”

“Tốt, thôi lưu manh!”

Đến, đậu móa, còn không bằng gọi là Uy đầu.

Tắt điện thoại, Lâm Hải nhàn đến nhàn chán.

Nhìn người xung quanh, có cái loại hình xinh đẹp gì không.

Vừa tìm, không thể nói, thật có một cái.

“Sở Lâm Nhi, khoảng cách mười hai mét.”

Đậu phộng, cái này không phải liền là ở sát vách sao?

Bên trái lúc trước là nhà của Bành Đào, hiện tại là không có ai.

Cái kia hẳn là nhà bên phải đi.

Nhìn xem, là một người mặc váy dài cổ trang màu lục, tóc kéo lên, là một mỹ nữ tướng mạo cực kỳ yêu điểm.

Chỉ là nhìn một chút, liền để cho Lâm Hải có một cỗ cảm giác tim đập thình thịch.

Thật là cái vu vật a.

A? Làm sao cảm giác nhìn quen mắt như thế đâu? Giống như gặp qua ở đâu rồi.

Đoán chừng là cái diễn viên đi, lúc đóng cổ trang, tự mình nhìn lại nhìn quen mắt, khẳng định là gặp qua ở đâu trong TV đi.

Lại nhìn cá tính kí tên: Diêm Vương muốn người canh ba chết, ta dám lưu người đến canh năm!

Đậu phộng, cái này ngu bức thôi đến, phản phật ầm ầm.

Lúc còn đang nhìn.

Sở Lâm Nhi ở phụ cận hướng người chào hỏi.

U, cô nàng này vẫn rất chủ động.

Lâm Hải nhìn tin tức chào hỏi.

“Thêm ta, nhanh lên!”

Đậu phộng, tình huống như thế nào, vội như vậy, không phải muốn cùng ca hẹn lên một pháo đi.

“Tại sao?” Lâm Hải không đồng ý, mà chính là trực tiếp nhấn lại một câu.

“Làm!”

Phốc, Sở Lâm Nhi đáp, kếm chút để Lâm Hải phun máu.

Cái này mẹ nó, ca ca không phải ý kia!

Bất quá cô nàng này cũng quá trực tiếp, đây là có bao nhiêu đói khát?

Lâm Hải tuy cũng rất sắc, nhưng còn không phải loại bụng đói ăn quàng kia, để điện thoại di động xuống không có ý định để ý đến nàng.

“Người không phải muốn làm sao? Thêm ta, cô nãi nãi làm chết người!”

Sở Lâm Nhi lại phát tới một tin tức chào hỏi.

Đậu phộng, cực kỳ mãnh liệt!

Lâm Hải nói thầm một tiếng.

“Uy, có gan liền đồng ý cho ta! Cô nãi nãi tìm người rất lâu!”

Cái gì cái gì cái gì? Tìm ta rất lâu? Lâm Hải có chút mộng!

Không lẽ cô nàng này đã sớm thăm mền chính mình?

“Nhanh đồng ý cho cô nãi nãi, nếu không để người xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục!”

Lâm Hải bĩu môi một cái, còn Mười Tám Tầng Địa Ngục, người cho rằng người là Diêm Vương gia à?

“Người có phải là nam nhân hay không a, thêm cái bạn tốt cũng không dám, loại không có hàng à!”

Đậu phộng, Lâm Hải không thể nhịn!

Mẹ nó, cái này đều lên tới có phải là nam nhân hay không, còn là loại độ cao không có hàng.

Chẳng lẽ trong giới ước pháo (*giới tình một đêm~ 419) hiện tại, nữ nhân đều điên cuồng như vậy sao?

Đồng ý!

Lâm Hải vừa mới đồng ý, tin tức của Sở Lâm Nhi liền phát tới.

Sở Lâm Nhi: Cuối cùng để cho ta tìm được người, ta không chặt móng vuốt của người là không thể! (phía sau là ba cái nổi nóng biểu lộ)

Cái gì? Tình huống như thế nào, hiện tại ước pháo đều là lái như vậy sao?

Lâm Hải có chút mộng bức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người đây là muốn chơi SM sao?

Sở Lâm Nhi: Vì sao kêu SM? (phía sau là một cái biểu lộ nghi vấn)

Trang (*giả bộ), người liền trang cho ta!

Lâm Hải bĩu môi một cái.

Sở Lâm Nhi: Bớt nói nhảm, người ở đâu, cô nãi nãi qua tìm người! (phía sau là một chuỗi biểu lộ phẫn nộ)

Đậu phộng, cô nàng này cái này quá chủ động đi.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Muội muội người có phải quá mau hay không, nhìn thấy vẫn chưa thấy qua, ca ca ta sẽ không thích ứng.

Sở Lâm Nhi: Chưa thấy qua? Dù lột da ta cũng nhận ra xương cốt của người! Cái ảnh chân dung này của người, cô nãi nãi nhìn lần đầu tiên liền nhận ra!

Ảnh chân dung?

Ảnh chân dung Lâm Hải, năm ngoái có đoàn điện ảnh đi sửa đổi một bộ tiểu thuyết tiên hiệp, có tìm diễn viên quần chúng tại trường học của bọn họ, lúc Lâm Hải có tham gia vai khách mời thì đã chụp hình.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Người xác định nhận biết ta?

Lâm Hải cũng có chút không xác định.

Không lẽ cái Sở Lâm Nhi này, cũng là diễn viên năm ngoái cùng mình quay phim cùng một chỗ?

Rất có khả năng này!

Trước đó Lâm Hải đã đem Sở Lâm Nhi coi thành người muốn trở thành diễn viên, có cảm giác này làm chủ trước, càng ngày càng cảm thấy mình cùng Sở Lâm Nhi có khả năng nhận biết thật.

Thế nhưng là cái Sở Lâm Nhi này, vì cái gì giống như theo chính mình có bao nhiêu cừ hận vậy.

Sở Lâm Nhi: Nhanh nói, người ở đâu! Còn không nói, ta liền qua tìm từng cái phòng trọ, đào sâu ba thước cũng phải đem người lật ra đến!!!

Sở Lâm Nhi phát xong tin tức, không đợi Lâm Hải đáp lại, liền mang nét mặt đầy vẻ giận dữ từ trong biệt thự bay ra, tiến vào cùng một dãy biệt thự ngược với phương hướng của Lâm Hải.

A Hoa đang Lý nhảm chán nằm sắp trong ổ chó, bỗng nhiên thấy Sở Lâm Nhi bay ra, bị dọa đến giật mình.

Bỗng nhiên nó nhảy lên, A Hoa chạy đến trước cửa Lâm Hải, bắt đầu dùng sức cào.

“Đại gia người, chó chết này, lại còn tiếp tục cào cửa nữa.”

Lâm Hải cái này tức a, làm sao lại có cái tật xấu như thế!

Phanh cái đem cửa mở ra, Lâm Hải tức giận đá A Hoa một chân.

“Cào em gái nguoi a cào!” Lâm Hải rống nói.

“Ba ba, cách vách nguoi thật có con quý, nàng đã đi ra, chính...”

A Hoa chợt phát hiện, Lâm Hải giống như căn bản là không có nghe nó nói, cả người tựa như thấy cái sự tình gì có thể lo, ngốc ở nơi đó.

Một mặt buồn bực quay đầu, sau đó mắt nhỏ của A Hoa bỗng nhiên tròn tròn!

“Quý a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đụng Minh duyên

Nhìn Sở Lâm Nhi hai chân cách mặt đất, trời nổi ở trước mặt mình, hai mắt phun lửa, Lâm Hải rốt cục biết rõ, vì cái gì nhìn quen mắt như thế.

Mẹ nó, cái này không phải là Hắc Vô Thường mà ngày ấy khi cứu Tiêu Dật, để cho mình hết sờ cái mộng lại tập ngực sao?

“Tiểu tặc, để mạng lại cho ta!” Sở Lâm Nhi nhớ tới sự tình ngày đó, nhất thời quát một tiếng, mang theo hùng hực lửa giận nhào lên.

“Đậu phộng, chạy a!” Lâm Hải hú lên quái dị, quay đầu liền chạy trở về phòng trong.

“Nguoi đứng lại đó cho ta!” Sở Lâm Nhi theo sát phía sau không bỏ.

“A? Không đứng, Nữ quý này lần trước giống như đánh không đến chính mình a!” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng.

Thảo, này còn sợ cái cái búa a!

Nàng đánh không đến chính mình, chính mình lại có thể đánh đến nàng, hẳn là nàng sợ chính mình mới đứng a.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải bỗng nhiên dừng lại, bỗng nhiên quay đầu, mang trên mặt nụ cười xấu xa.

“A!” Sở Lâm Nhi đang cấp rút đuôi tới, căn bản không nghĩ tới Lâm Hải bỗng nhiên sẽ dừng lại, lập tức không hãm lại được.

“Àm!” Trực tiếp liền đâm vào trong ngực Lâm Hải.

Kiểm gỗ đào trên ngực Lâm Hải đột nhiên tách ra một tia sáng, đem Sở Lâm Nhi cùng Lâm Hải ngăn cách, nhưng khoảng cách này vèn vèn không đến một cm, để cho người ta nhìn, với dính vào cùng nhau, căn bản không có gì khác biệt.

Lực bắn ngược cực lớn, để cho thân thể của Lâm Hải ngửa ra sau một chút, theo bản năng đưa tay, muốn tóm lấy chút gì đó.

Hả? Thật mềm, thơm quá!

Lâm Hải cúi đầu xem xét, đậu phộng, thế nào lại đem Nữ quý này ôm vào trong ngực?

Giờ phút này, thân thể có lỗi có lờm Sở Lâm Nhi, đang gắt gao dán tại lồng ngực Lâm Hải, ánh sáng của kiểm gỗ đào, bởi vì Lâm Hải chủ động xuất thủ, nên tự động biến mất.

“Nguoi...” Một cỗ khí tức nam tính mãnh liệt đánh tới, để toàn thân Sở Lâm Nhi rã rời, lại có một loại cảm giác muốn cứ bị Lâm Hải ôm như vậy, cũng không muốn nhúc nhích.

Lâm Hải cũng mòng bực.

Hắn ôm Sở Lâm Nhi hoàn toàn là vô ý thức, nhưng sau khi đem thân thể mềm mại của Sở Lâm Nhi ôm vào trong ngực, trong lòng vậy mà dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, lại có chút không nỡ buông ra.

“Đậu phộng, ba ba, nguoi liền phao cả quý, nguoi bực quá!”

Thanh âm của A Hoa truyền vào trong ý thức của Lâm Hải cùng Sở Lâm Nhi.

“A!” Sờ Lâm Nhi đột nhiên bừng tỉnh!

“Đi chết đi, nguoi tên hỗn đản!” Phanh một tiếng, đầu gối hung hăng định tại hạ bộ của Lâm Hải.

“Ai u móa!” Lâm Hải hét thảm một tiếng, bụng bít lấy chỗ kia liền ngồi xồm xuống.

Thiên a, thật đau a, Lâm Hải cảm giác trứng đều nhanh nát.

“Tiểu tặc, để mạng lại!” Sờ Lâm Nhi nhớ tới vừa rồi bị Lâm Hải ôm lấy, trong lòng càng là buồn bực, liễu lĩnh, hướng phía Lâm Hải một trào chớp tới.

“Ông!” Kiếm gỗ đào lần nữa tách ra ánh sáng, chủ động hộ chủ, đem tay của Sờ Lâm Nhi nằm cách bên ngoài cái cổ của Lâm Hải một cm.

Sờ Lâm Nhi cắn răng, xuất ra cả sức lực để bú sữa, cũng không thể tiến thêm mấy may.

“Hừ!” Sau cùng khi Sờ Lâm Nhi ngồi xuống dưới đất, miệng lớn thở hỗn hển, hai con mắt như đao trừng mắt nhìn Lâm Hải.

Một hồi lâu, Lâm Hải mới chậm rãi đi tới.

“Uy, ta nói, giữa hai ta đều là hiểu lầm, nguoi không cần đến ngàn dặm truy sát, từ Yên Kinh đuổi tới Giang Nam đi.”

“Hừ!” Sờ Lâm Nhi hừ một tiếng, không phản ứng lại Lâm Hải.

Lâm Hải tròn trắng mắt, xa cách.

“Uy, ta muốn đi ngủ, nguoi chạy nhanh đi a.”

“Nghĩ đẹp thật, cô nãi nãi không chặt móng vuốt của nguoi, tuyệt không rời đi!” Bộ mặt Sờ Lâm Nhi tức giận, hung ác nói nói.

Chỉ là, bộ dáng phần nộ này, phối hợp với khuôn mặt vô cùng yêu điểm của Sờ Lâm Nhi, lại có một loại mỹ cảm nói không nên lời.

Lâm Hải không khỏi nuốt ngụm nước bọt.

Thiên a, cái Nữ quý này, thật câu hồn con a.

“Nguoi không đi đứng không, vậy nguoi ở trên mặt đất ngồi đi, ta ngủ.” Dù sao nàng cũng không bắt được chính mình, Lâm Hải dứt khoát chạy vào buồng trong.

Ba lần hai lượt, Lâm Hải cởi quần áo chỉ còn thừa cái quần cộc.

“Uy, nguoi đi ra cho ta!” Sờ Lâm Nhi theo vào trong

“A!” Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Hải, Sờ Lâm Nhi nhất thời rít lên một tiếng, che mắt lại.

“Nguoi tên hỗn đản, mau đem y phục mặc vào!” Sờ Lâm Nhi quay đầu nói.

“Ta muốn đi ngủ, mặc quần áo làm gì!” Lâm Hải nhún nhún vai.

“Hỗn đản, nhanh mặc vào, ta có lời hỏi nguoi!” Sờ Lâm Nhi tức đến dậm chân.

“Được rồi, nguoi hỏi đi.” Lâm Hải đối với cái Nữ quý này cũng rất tò mò.

Âm Tào Địa Phủ cùng Quỷ Hồn, đối với phạm nhân, vĩnh viễn là sự vật vừa sợ hãi, lại vừa hiếu kỳ.

Sờ Lâm Nhi nghe vậy, xoay đầu lại.

“A, hỗn đản, nguoi cái đồ lừa gạt, nguoi căn bản không hề mặc xong quần áo!”

“Được, nguoi nhìn đều đã nhìn hết, lại nhìn nhiều thêm hai mắt thì có thể làm sao?” Lâm Hải lại thoải mái nói nói.

“Hừ!” Lâm Hải vừa nói như thế, không nghĩ tới Sờ Lâm Nhi thật sự quay lại.

“Ách... Cái này nghĩ thông suốt rồi sao.” Lâm Hải hơi kinh ngạc.

“Nghĩ thông suốt.” Sờ Lâm Nhi lộ ra nụ cười diễm đạm, để tâm thần Lâm Hải một trận ngây ra.

Thế nhưng lời nói nàng nói ra, lại để Lâm Hải rùng mình một trận.

“Dù sao ta sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi, để ngươi vĩnh viễn rơi vào Địa Ngục Luân Hồi, muôn đời không được siêu sinh, cùng một kẻ hấp hối sắp chết, ta còn cái gì đâu?”

Em gái ngươi!

Lâm Hải cuồng mỗ hỏi!

Đậu móa, hai ta sâu cái gì oán niệm a, không phải chỉ là sờ sờ cái mông, tập dưới ngực à, cần thiết hay không?

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái, dứt khoát nằm trên giường quay đầu đi, không để ý tới nàng.

“Uy, ngươi vì cái gì có thể nhìn thấy ta? Còn có thể cùng ta giao lưu? Là Âm Dương Nhãn trời sinh, hay là học được loại thần thông nào?”

Một lát nữa, Sở Lâm Nhi đột nhiên hỏi.

“Năm ngoái lúc đi đường ban đêm, té một cái, tỉnh lại cứ như vậy.” Lâm Hải nói nhảm.

Dù sao cũng là muốn giết mình, mới sẽ không nói thật cho nàng đâu.

“Ồ? Nguyên lai là đụng Minh duyên.” Sở Lâm Nhi sững sờ, như có điều suy nghĩ nói.

“Cái gì? Minh duyên?”

Lâm Hải sững sờ, đậu phộng, không nghĩ tới chính mình tùy tiện nói nói, thật đúng là nói đến chỗ.

“Vậy con chó này thì sao? Là chuyện gì xảy ra?” Sở Lâm Nhi lại chỉ chỉ A Hoa.

“Cùng ta cùng một chỗ té một cái chứ sao.”

“Chó cũng có thể đụng Minh duyên?” Lâm Hải đem Sở Lâm Nhi nói đến sững sờ.

“Kim Châm Độ Hồn lại là chuyện gì xảy ra?” Sở Lâm Nhi tiếp tục hỏi.

“Đàn, cũng là lần kia biết chứ sao.” Lâm Hải thuận miệng nói nói.

“Cái gì!!!” Nào nghĩ đến, một câu của Lâm Hải, để trong lòng Sở Lâm Nhi dâng lên sóng cuộn biển gầm.

Sau đó, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía Lâm Hải đánh tới.

“Đậu phộng, còn tới!” Lâm Hải đuổi vội vàng hai tay hộ háng, đau đớn trước đó, để hấn đòi này cũng quên không.

Sở Lâm Nhi cơ hồ cùng Lâm Hải mặt dính vào nhau, kích động hỏi: “Nơi đó ở đâu? Mau nói cho ta biết, nhanh a!”

Lâm Hải một trận kỳ quái, cần phải kích động như vậy sao?

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, yêu điểm đến cực hạn của Sở Lâm Nhi kia, cổ họng Lâm Hải khô khốc một hồi, đậu móa, nếu đối phương không phải là quỷ, thật nghĩ hôn một cái.

“Ngươi muốn biết rõ?”

“Đúng, ngươi nhanh nói, chuyện này phi thường trọng yếu, trọng yếu đến mức ngươi căn bản là không có cách nào tưởng tượng.”

Đậu phộng!

Sở Lâm Nhi nói trịnh trọng như vậy, ngược lại đem Lâm Hải mộng.

Đậu móa, ca ca ăn nói là bịa chuyện có được hay không?

“Uy, ngươi nhanh lên a, nơi này đến cùng là ở nơi nào?” Sở Lâm Nhi thúc giục nói.

“Tốt a, nói thật với ngươi nói, vừa rồi đó là ca ca lừa ngươi, căn bản không có cái chỗ kia.”

Lâm Hải ngấm lại, đối phương thế nhưng là quý a, nói không chừng thật có cái đại sự gì, chính mình cũng đừng nói bậy, nhóm lửa trên thân.

“Lừa ta? Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?” Sở Lâm Nhi lạnh lùng nói.

“Ta nói là thật, không hề lừa ngươi!”

“Hừ, ít nguy hiểm. Nhanh nói!”

“Nói cái gì a, ta thật sự là nói bừa!”

“Không nói đúng không?”

“Không phải không nói, là thật có đề mà nói.”

“Tốt, người không nói, vậy ta liền không đi, về sau hai mươi bốn giờ đi theo người.”

Nói xong, Sở Lâm Nhi trực tiếp nằm tại bên cạnh Lâm Hải.

Lâm Hải một mặt khóc không ra nước mắt.

“Em gái người, hồ cha a, tại sao nói thật ra thế nào lại không ai tin?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thông đạo của Tam Giới

Sở Lâm Nhi nói được thì làm được, vậy mà thật đợi tại chỗ này của Lâm Hải không đi.

Lâm Hải nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy khuôn mặt vô cùng yêu kiều của Sở Lâm Nhi, mỗi lần Lâm Hải quay sang, Sở Lâm Nhi đều sẽ vũ mị hướng phía Lâm Hải cười cười, mười phần câu hồn đoạt phách.

Nếu là cái người sống sờ sờ, Lâm Hải đoán chừng đã sớm nhào tới.

Nhưng quan trọng là dù có xinh đẹp hơn, có câu hồn hơn, đối phương cũng là cái quý a.

Chơi tình yêu người quý gì đó? Lâm Hải tạm thời còn không có can đảm đó.

Suốt cả đêm, Lâm Hải đều không an tâm để ngủ.

A Hoa dính ánh sáng của Sở Lâm Nhi, không có bị Lâm Hải đuổi ra, rốt cục thư thư phục phục ở trong phòng nguyên cả một đêm.

Trời vừa sáng, Vương Bằng liền gọi điện thoại tới, nói có người tìm Lâm Hải, đang chờ ở ký túc xá, nói xong cũng treo.

Lâm Hải không biết là ai, ra khỏi phòng liền chuẩn bị đi trường học.

Vừa đem chiếc xe khởi động, tay lái phụ vốn trống trơn, đột nhiên lòi ra thêm một người.

“Đậu phộng, người có thể hay không đừng đột nhiên xuất hiện như thế này, hù chết ca ca.”

Lâm Hải vỗ ngực một cái, hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Hừ!” Sở Lâm Nhi hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

“Ừ, thật sự phải như vậy a, người thật đúng là suốt ngày lẻo đẻo theo ta à?”

“Ta nói, trừ phi người đem cái chỗ kia nói cho ta biết, nếu không ta liền một mực đi theo người.”

“Ta cũng đã nói, đó là ta nói bừa...” Sở Lâm Nhi trực tiếp nghiêng đầu đến ngoài cửa sổ, căn bản không nghe hắn nói.

“Được, kệ người tin hay không, muốn theo người liền theo đi.” Lâm Hải lái xe liền đi.

Sở Lâm Nhi lấy điện thoại cầm tay ra, phát cái tin tức cho Sở Giang Vương.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, cái Lâm Hải kia hôm qua đã để lộ một cái tin tức, một năm trước, hắn thế mà tại cùng một nơi tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên, Kim Châm Độ Hồn cùng Âm Dương Nhân của hắn, cũng là học được ở lần kia.

Trong địa phủ, Sở Giang Vương đang nhàn nhã uống trà.

Sau khi nhìn thấy tin tức của Sở Lâm Nhi.

“Ba!” Chén trà trực tiếp rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Sở Giang Vương sững sờ một chút, sau đó vỗ mạnh lên điện thoại di động.

Sở Giang Vương: Lâm nhi, con là nói, hần tại cùng một nơi tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên!!!

Sở Lâm Nhi: Vâng, là hần nói như thế.

Sở Giang Vương: Vậy con tranh thủ thời gian hỏi hần một chút, nơi này đến cùng ở nơi nào!

Sở Lâm Nhi: Con đã hỏi, nhưng hần lại không thừa nhận

Sở Giang Vương: Cái này... Lâm nhi con hãy nghe cho kỹ, trong khoảng thời gian này con cũng không cần về Địa Phủ, một mực đi theo bên người cái Lâm Hải này đi, Diêm Vương các điện nơi đó ta sẽ đi nói rõ, còn có, chuyện này, nhất định không cần cùng người thứ hai nói ra, nhớ lấy nhớ lấy!

Sở Lâm Nhi: Yên tâm đi, phụ vương, con biết rõ tầm quan trọng của sự tình này.

Cùng một thời gian, Tây Thiên Lô Âm Tự.

Thái Thượng Lão Quân: Phật Tổ, cái chỗ Tiên Minh chồng lên này, rất có thể cũng là địa phương liên thông duy nhất trong Tam Giới, chỉ là, lấy hợp lực của hai người chúng ta, những ngày này, cũng chỉ là cảm ứng được nó tồn tại, lại không cách nào xác định vị trí của nó.

Như Lai Phật Tổ: Đạo Tổ nói đúng. Nơi đây xem ra cực kỳ thần bí, không phải người Đại phúc duyên thì không thể xem xét. Ngươi cùng ta yên lặng xem kỳ biến đi, đợi đến thời cơ thích hợp, tự có phán đoán suy luận. Không đàm luận những chuyện này nữa, ngươi vạn năm khó được đến Tây Thiên ta một chuyến, ta mang ngươi chu du các nơi ở Tây Thiên, ngắm cảnh luận đạo.

...

“Ủm?” Lâm Hải vừa vào nhà, liền thấy một đôi nam nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Nhìn cách ăn mặc của hai người, không phải cái người phú quý gì, đều là một mặt lo lắng cùng bi thương.

“Hải tử, ngươi trở về, hai vị thúc thúc a di này đã chờ ngươi nửa ngày.” Vương Bằng thấy Lâm Hải tiến đến, vội vàng nói nói.

“Các ngươi là?” Trong ấn tượng của Lâm Hải, chưa thấy qua hai người này.

“Ngươi chính là Lâm Hải của đại học Giang Nam sao?” Nam tử trung niên mang theo một cỗ chờ mong hỏi.

“Là ta.” Lâm Hải gật gật đầu.

Phù phù!

Nam tử trung niên trực tiếp quỳ xuống cho Lâm Hải.

“Lâm thân y, ta van cầu ngài, mau cứu nhi tử ta đi.” Nam nhân ôm chân Lâm Hải liền khóc lên.

Nữ nhân thấy nam nhân quỳ xuống, cũng vội vàng quỳ xuống trước mặt Lâm Hải.

“Lâm thân y, ta chỉ có một đứa con trai, ta van cầu ngài, mau cứu nó đi.”

Nước mắt trong mắt nữ nhân bá cái liền rơi xuống, phanh phanh không ngừng khấn đầu cho Lâm Hải.

Lâm Hải trực tiếp mặt mày bức.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

“Hai vị, các ngươi trước đứng lên, đứng lên rồi lại nói!” Lâm Hải vội vàng đem hai người diu dắt đứng lên, ngồi vào trên giường.

“Thúc thúc a di, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lâm Hải không hiểu ra sao hỏi.

“Đều tại ta a.” Thấy Lâm Hải hỏi một chút, nam nhân trực tiếp rơi lệ.

Nguyên lai, hai người này đều là ở khu nông dân ngoại ô thành phố Giang Nam, nam gọi Vương Việt, nữ gọi Lưu Mai.

Một tháng trước, phòng trọ nhà Vương Việt được xếp vào phạm vi phá dỡ.

Cái này vốn là chuyện tốt, nhưng khoản bồi thường mà nhà đầu tư cho lại ít đến thương cảm.

Đám nông dân tự nhiên không nguyện ý, tuyển ra đại biểu cùng nhà đầu tư tiến hành đàm phán, Vương Việt cũng là một trong đám đại biểu.

Nhà đầu tư mặt ngoài đáp ứng đàm phán cùng đại biểu, không nghĩ tới vào lại lúc ban đêm, một đám người không rõ lai lịch, cầm gậy gộc, xông vào trong nhà mấy cái đại biểu, hết đánh lại nện!

Vương Việt vừa lúc bởi vì thân thể lão mẹ khó chịu, đêm đó qua nhà chiếu cổ lão mẹ, trong nhà liền chỉ còn nhi tử Vương Lỗi.

Vương Lỗi là cái binh lính xuất ngũ, gặp một nhóm người xông tới, gặp cái gì nện cái đó, lập tức nổi giận, xông lên liền cùng nhóm người này động thủ.

Vương Lỗi tại trong bộ đội là thuộc nhóm trinh sát, thân thủ không bình thường, liền tiếp thả lạt bốn năm người.

Nhưng cái này cũng chọc giận nhóm người này, trực tiếp hạ tử thủ đối với Vương Lỗi, hảo hán không chịu nổi nhiều người, cuối cùng Vương Lỗi vẫn bị đánh ngã trên đất.

Chờ buổi sáng sau khi vợ chồng Vương Việt trở về, mới phát hiện con trai đã ngã trong vũng máu, phía dưới hoảng sợ, vội vàng đưa đi bệnh viện lân cận, tiếc rằng, bởi vì đưa tới quá chậm, thương thể lại quá nặng, đã vô lực xoay chuyển.

Ngay tại thời khắc tuyệt vọng, trong lúc vô tình nghe được mấy người nhân viên y tá nghị luận, nói trước đây không lâu, tại bệnh viện thành phố Nhân Dân Độ Nhất đã phát sinh hai chuyện lạ.

Một cái sinh viên đại học Giang Nam gọi là Lâm Hải, dùng y thuật thần kỳ, tuần tự cứu sống một người bị thương xuất huyết não ở bên trong cùng một người thực vật, mà hai người này đều là đã bị Thái Đầu trong Y giới - Đỗ Thuần phán án tử hình.

Nghe được tin tức này, hai người Vương Việt phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng, một đường hỏi thăm, tìm tới Đại học Giang Nam, túc xá của Lâm Hải.

“Lâm thần y, ta van cầu ngài, mau cứu nhi tử ta đi, chỉ cần có thể cứu sống nhi tử ta, cho dù để ta làm trâu làm ngựa cho ngài, ta cũng nguyện ý a.” Lưu Mai một bên chảy nước mũi một bên rút nước mắt cầu khẩn nói.

Lâm Hải vốn là người thiện tâm, bị hai vợ chồng Vương Việt vừa khóc, nhất thời ngồi không yên, liền phải đáp ứng.

Bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi xuất hiện từ phía sau.

“Lâm Hải, nếu như ngươi còn dám đoạt mệnh cùng Sứ Giả Câu Hồn của Địa Phủ, cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Hừ, không khách khí thì phải làm thế nào đây? Nhìn xem Địa Phủ các ngươi làm được cũng là chuyện gì? Người tốt sống không lâu, người xấu vạn vạn năm, ta nhìn trên đời này, đáng chết nhất, liền là Phán Quan của Địa Phủ các ngươi!”

“Ngươi...” Sở Lâm Nhi bị lời nói của Lâm Hải nói nghẹn.

“Thúc thúc a di, chúng ta đi mau.” Lâm Hải không để ý tới nàng, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Vương Việt cùng Lưu Mai sững sờ, chờ phản ứng lại Lâm Hải đây là muốn đi qua cứu con của bọn họ, lập tức nín khóc mà cười, theo sát lấy Lâm Hải đi tới.

“Lên xe!” Lâm Hải lái xe, thẳng đến bệnh viện thành phố.

Hơn mười phút về sau, Lâm Hải dừng xe ở cửa lầu của bệnh viện, đi theo Vương Việt cùng Lưu Mai đang vô cùng lo lắng chạy vào phòng bệnh.

“Y tá, con của ta đâu?” Vương Việt vào phòng xem xét, giường bệnh trống không, đầu ông một tiếng, vội vàng hỏi.

“Con của ngươi? Đã đưa đi nhà xác.”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nhà xác quỷ dị

Y tá nói xong, Vương Việt cùng Lưu Mai trực tiếp được khuỵu xuống.

“Con của ta a!” Hơn nửa ngày, chân Lưu Mai mềm nhũn, phù phù co quắp ngã trên mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên cực kỳ bi ai.

Vương Việt cả người cũng ngốc, thân thể lắc hai lắc, hai hàng lông lệ theo gương mặt chảy xuống.

Nhìn lấy hai người bộ dáng thương tâm, chân mày Lâm Hải nhíu một cái.

“Nhà xác ở đâu? Mang ta đi nhìn xem”

“Ngươi là ai a, nhà xác có thể tùy tiện đi vào sao?” Y tá liếc trắng Lâm Hải một chút, vừa muốn đi ra.

Lâm Hải một tay bắt lấy cánh tay của y tá.

“Mang ta đi nhà xác, nhanh lên!”

Lúc này, Vương Việt bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Y tá, hẳn là Lâm thần y, ta đem Lâm thần y mời đến, con của ta, nói không chừng còn có thể cứu!”

“Cái gì là Lâm thần y?” Y tá sững sờ.

“Cũng là Lâm thần y tại bệnh viện thành phố Nhân Dân Độ Nhất, cứu sống bệnh nhân sợ xuất huyết bên trong cùng người thực vật kia a.” Vương Việt vội vàng nói.

Tiểu y tá sững sờ, sau đó hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải một chút.

Rất hiển nhiên, hai chuyện này, nàng ta cũng đã nghe nói.

Không riêng gì nàng ta, toàn bộ giới y học trong thành phố Giang Nam, cơ bản không có ai không biết chuyện này.

Chỉ là tiểu y tá không nghĩ tới, Lâm thần y trong truyền thuyết kia, thế mà còn trẻ như vậy.

“Chờ một lát, ta đi gọi lãnh đạo của chúng ta.” Nói xong, tiểu y tá bước nhanh ra ngoài.

“Không kịp, Sứ Giả Câu Hồn đã đến.” Bỗng nhiên, sở Linh Nhi xuất hiện, mặt không biểu tình nói.

“Cái gì!” Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi!

“Bọn họ ở đâu? Ngươi nói cho ta biết!” Lâm Hải vội vàng nói.

Sở Linh Nhi kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ngươi cùng bọn họ không thân cũng chẳng quen, vì sao nhiệt tâm muốn trợ giúp bọn họ như thế?”

Lâm Hải trong lòng nhất ẩm, nhẹ giọng nói: “Nếu có một ngày, ngươi chết, ngươi cảm thấy cha mẹ ngươi sẽ như thế nào?”

Sở Linh Nhi sững sờ.

“Nếu như ta chết, chỉ sợ phụ vương cả người đều sẽ điên mất đi.”

“Ngươi mới có thể chết ấy, hừ!” Sở Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, nhưng tâm lý lại hiện lên một tia gợn sóng.

“Sở Linh Nhi, coi như Lâm Hải ta cầu ngươi, lần này ngươi giúp ta một chút đi.” Lâm Hải cầu khẩn nói.

Sở Linh Nhi chớp mắt.

“Có thể, nhưng là ngươi nhất định phải nói cho ta biết, cái chỗ ngươi đựng phải Minh duyên kia, đến cùng ở nơi nào.”

“Đậu móa, ta nói là ta nói bừa, ngươi làm sao còn hỏi, mau nói cho ta biết, hòng phách Vương Lão ở đâu?”

Lúc này, một người bác sĩ trung niên mang kính mắt đi tới, trên mặt mang một tia cao ngạo.

“Ngươi chính là cái Lâm thần y gì kia?” Gã đeo kính đánh đo trên dưới Lâm Hải một cái.

Lâm Hải chau mày, từ trong giọng nói của gã đeo kính, hẳn nghe ra một tia khinh thường.

Bất quá bây giờ không còn thời gian để cùng gã so đo những thứ này.

“Mang ta đi nhà xác, nhanh lên!”

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi là ai a, ngươi nói dẫn ngươi đi ta liền phải dẫn ngươi đi a?”

“Bác sĩ, ta van cầu ngài, mang Lâm thần y qua nhà xác, mau cứu nhi tử ta đi.” Lưu Mai cũng tới cầu khẩn nói.

“Ta nói các ngươi có bị bệnh không, con của ngươi đã chết, để hân đi cứu? Một cái sinh viên đại học lông còn chưa mọc đủ, các ngươi thật đúng là tin những cái truyền ngôn kia a, ấu trĩ.” Gã đeo kính hướng phía Vương Việt cùng Lưu Mai răn dạy.

“Cút ngay!” Lâm Hải một tay đẩy gã đeo kính ra, đầu móa, ngươi không dẫn đường, ta không sẽ tự mình đi được sao?

“Nhà xác ở đâu?” Lâm Hải tùy tiện tìm người y tá hỏi.

“Dưới mặt đất một tầng.”

Lâm Hải một đường chạy qua, hướng phía tầng hầm mà đi.

“Người vừa rồi kia đã đi nơi nào?” Lâm Hải vừa đi, gã đeo kính liền đuổi theo ra, bắt lấy cái tiểu y tá mà Lâm Hải đã hỏi đường kia, hỏi.

“Hân hỏi ta nhà xác đi như thế nào.” Tiểu y tá đáp chi tiết.

“Đầu móa, hỏng!” Gã đeo kính thảm mắng một tiếng, móc ra điện thoại, thông qua.

“Dừng lại!” Vừa đến cửa phòng dưới đất, bốn cái người áo đen đem Lâm Hải cản lại.

“Ủm?” Lâm Hải sững sờ, cách ăn mặc của bốn cái người áo đen này, giống như đã từng quen biết a.

“Làm gì, không có việc gì thì mau mau cút đi!” Một người áo đen rất hung ác nói.

Lâm Hải mặc kệ bọn họ, hướng thẳng đến bên trong liền tiến.

“Đầu móa, muốn chết!” Người áo đen xông lên, muốn đem Lâm Hải ngăn lại.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Lâm Hải một người một chân, trực tiếp đem bốn cái người áo đen kia đập bay.

“Các ngươi tại bên ngoài chờ ta!” Lâm Hải đem Vương Việt cùng Lưu Mai đã theo tới ngăn lại.

Vừa mở cửa ra, nhất thời một cỗ khí tức âm trầm đập vào mặt.

Lâm Hải không khỏi đánh cái rùng mình.

Đầu móa, nơi này đều là người chết a, tâm lý Lâm Hải một trận run rẩy.

Mặc dù ngay cả quỷ đều đã gặp mấy cái, phàm là người đều có khái niệm sợ quỷ, điều này đã ghim thâm căn cố đế tại trong đầu Lâm Hải, tùy tiện xông đến nơi đây, trái tim Lâm Hải vẫn là phanh phanh trực nhảy.

“Ủm? Không đúng, nơi này tại sao có thể có mùi máu tươi? Thật quỷ dị!” Lâm Hải nhúu nhúu cái mũi.

“Người nào ở bên trong, đi ra cho ta!” Bỗng nhiên, một đám bảo an bệnh viện xông tới.

“Ngươi là làm gì, tại sao phải đến bệnh viện quấy rối, người chết thì đã chết rồi, ngươi liền không thể để bọn họ hảo hảo yên nghỉ sao?” Một cái bảo an vốc người khô ngô hướng phía Lâm Hải răn dạy nói.

“Lý đội trưởng, đừng cùng hân phí lời làm gì, nhanh đưa hân đuổi ra đi!” Gã đeo kính cũng theo tới, hướng phía Lý đội trưởng thúc giục nói.

“Ủm?” Lâm Hải đột nhiên từ sắc mặt của gã đeo kính, bắt được một chút khí tức hoảng hốt.

Lại liền tưởng đến bốn cái nam tử áo đen chắn ở trước cửa này, Lâm Hải nhất thời cảm thấy, nơi này khả năng có vấn đề.

Lâm Hải đưa ánh mắt về phía gã đeo kính, dị thường băng lãnh.

“Nhìn cái gì vậy, đuổi ra mau đi, Lý đội trưởng, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!” Gã đeo kính thấy Lâm Hải hướng mình trông lại, ánh mắt lập tức né tránh, không dám cùng Lâm Hải nhìn thẳng.

“Hừ!” Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chạy qua gã đeo kính liền đi qua.

“Ngươi, ngươi làm gì? Lý đội trưởng, nhanh ngăn hân lại!” Gã đeo kính nhất thời hoảng.

“Tiên sinh, ngài ra ngoài đi, đừng nhiễu loạn trật tự nơi này.” Lý đội trưởng nói, đưa tay hướng phía bả vai Lâm Hải chớp tới.

Lâm Hải cước bộ không ngừng, trên vai khẽ đẩy lực, chuẩn bị quăng y té ngã.

Nào nghĩ đến, cái Lý đội trưởng kia chẳng những không bị Lâm Hải đẩy ngược ra, ngược lại mượn lực sử dụng lực, sinh sinh đem Lâm Hải ngăn trở tại nguyên chỗ.

“Ừm? Cao thủ!” Con mắt Lâm Hải vẩy một cái, đưa tay hướng phía cánh tay Lý đội trưởng chớp tới.

Lý đội trưởng thuận thế một kéo, đồng thời cô tay khẽ đảo, phản bắt khuỷu tay Lâm Hải.

Lâm Hải nhân thế rút về, hóa chưởng thành chỉ, phản kích uy hiếp của Lý đội trưởng, lại bị một cái trửu kích xảo diệu của Lý đội trưởng hóa giải.

Trong chớp mắt, hai người qua lại tầm mười chiêu, vậy mà không phân thắng thua.

Lần này, Lâm Hải ngạc nhiên!

Phân Cân Thác Cốt Thủ của chính mình, thế nhưng là học được từ Mạc Cuồng tại thời kỳ những năm cuối Minh Triều a, liền cả hán tử trong quân như Triệu Sơn cũng không phải địch thủ của mình.

Cái đội trưởng bảo an nho nhỏ này, làm sao lại cùng mình đánh cái bất phân cao thấp.

Xem ra thật là cao thủ tại dân gian a.

Lâm Hải không khỏi đối với cái Lý đội trưởng này, sinh ra một tia hiếu kỳ.

Nhưng thời gian cấp bách, Lâm Hải không có thời gian cùng y tiếp tục chơi.

Nếu bên trên chiêu thức đã không thắng được, vậy liền dựa vào thực lực đi.

Lâm Hải không duyên cớ không có chiêu thức đẩy ra một chưởng, lại âm thầm đem Tiên Thiên chân khí quán thấu tại phía trên toàn bộ cánh tay này.

Lý đội trưởng trở tay liền muốn chế trụ khuỷu tay trên cánh tay này của Lâm Hải, nào nghĩ đến, Lâm Hải không trốn không né, trực tiếp để y bắt lấy.

Nhân tình Lý đội trưởng sáng lên, cô tay vừa dùng lực, muốn dùng thuật bắt trời đem Lâm Hải chế phục

“Ừm?” Nào nghĩ đến cánh tay Lâm Hải lại rắn như cương thiết, chính mình sử xuất lực lượng toàn thân, cũng không thể rung chuyển mây may.

“Đắc tội!” Lâm Hải vừa dùng lực, liền đem Lý đội trưởng đẩy ra xa hơn ba mét, liền bạch bạch bạch lùi lại mấy bước, mới khó khăn lắm đứng vững được.

Mãnh liệt ngừng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, khắp khuôn mặt Lý đội trưởng đều là kinh hãi.

Một chiêu bức lui Lý đội trưởng, Lâm Hải đưa tay đem cái cổ của gã đeo kính bắt lấy, kéo lại gần.

“Uy, ngươi thả ta ra! Ngươi muốn làm gì?” Gã đeo kính gầy dựa gào thét nói.

“Nói, thi thể của Vương Lỗi, ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Mạc Trứ Thiên Đồ Thiên

“Ta làm sao biết, ta lại không chịu trách nhiệm vận chuyển thi thể.” Ánh mắt gã đeo kính lấp lóe, bất an giải thích nói.

“Ừm?” Bỗng nhiên, Lâm Hải nhìn thấy chỗ sâu trong nhà xác, tựa hồ có hai bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

Mà một người trong đó, có mặc trường bào màu đen cùng cái mũ ống tròn nhọn cao cao, để Lâm Hải đột nhiên giật mình.

“Hắc Vô Thường!”

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải đem gã đeo kính đẩy ra, mở hết mã lực hướng phía Hắc Vô Thường đuổi theo.

Lý đội trưởng thấy thế, hít sâu một hơi.

“Các người giữ cửa, ta theo vào xem.”

Chúng bảo an không thể không cho bọn họ tiến vào, phần phật một tiếng phân tán ra, giữ vững cửa nhà xác.

Tốc độ của Hắc Vô Thường, so với Lâm Hải nhanh hơn quá nhiều, truy một hồi, chẳng những không có đuổi kịp, ngược lại khoảng cách càng ngày càng xa.

Đậu móa, làm sao bây giờ!

Trong lòng Lâm Hải khẩn trương!

“Hừ, ta khuyên người vẫn là đừng đuổi, Sứ Giả Câu Hồn lần này tới là trung cấp, lấy tốc độ của người, căn bản đuổi không kịp.” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh, quệt miệng đắc ý nói.

“Thảo!” Lâm Hải bất đắc dĩ dừng lại, tức khí giậm chân một cái.

Hắn cũng biết, Sở Lâm Nhi nói là lời nói thật, chính mình muốn đuổi theo, đã không có khả năng.

“A? Cái Hắc Vô Thường này làm sao lại hướng phía chính mình đi đến?” Thời khắc đang thất vọng, Lâm Hải chợt phát hiện, Hắc Vô Thường đang nhanh chóng hướng phía chính mình đến gần.

Nháy mắt, Hắc Vô Thường đã khóa lại một người trẻ tuổi, liền đến gần đó.

Lâm Hải đang buồn bực, Hắc Vô Thường đột nhiên quỳ chân sau xuống.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải trực tiếp mộng bực.

“Thuộc hạ, Sứ Giả Câu Hồn cấp trung - Đỗ Thiên, tham kiến Công chúa.”

Cái gì? Tham kiến Công chúa?

Em gái người, Lâm Hải tại chỗ liền nộ!

Đậu móa ca ca là một thuần đàn ông, người thế mà cùng ta gọi Công chúa, cái này hẳn a không phải là đang mắng chửi người sao?

Vừa mới chuẩn bị đi lên cho y một chân, sau lưng liền lên tiếng.

“Bình thân đi.”

“Ừm?” Lâm Hải quay đầu, chỉ thấy Sở Lâm Nhi vô cùng đoan trang đứng ở phía sau, trên thân phóng xuất ra một cỗ khí thế của thượng vị giả (*người cấp trên), cùng trước đó đơn giản tưởng như hai người.

“Cái Sở Lâm Nhi này còn là Công chúa sao?” Lâm Hải có chút ngoài ý muốn.

“Tạ Công chúa!” Đỗ Thiên đứng lên, Lâm Hải mới phát hiện, cái Đỗ Thiên này cao chừng hơn hai mét.

“Đỗ Thiên?” Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới một người.

“Đậu phộng, người không phải là Thủy Bạc Lương Sơn Mạc Trứ Thiên Đỗ Thiên a?” Lâm Hải mở miệng hỏi nói.

“Ừm? Người biết ta?” Đỗ Thiên sững sờ.

Đậu phộng, thật đúng vậy là a.

Lâm Hải hưng phấn, trong truyện Thủy Hử thế nhưng là có rất nhiều anh hùng hẳn ưa thích a.

“Uy, anh hùng đã bỏ Võ Tông Võ Nhị Lang ở đâu?” Lâm Hải vội vàng mở miệng hỏi thăm nơi hạ lạc của một cái anh hùng mà hắn thích nhất.

“Võ nhị ca người cũng nhận biết? Y là Thiên Thương Tinh, tự nhiên ở trên Thiên Đình, người là ai? Vì sao nhận biết bọn ta?” Đỗ Thiên nhìn Lâm Hải từ trên xuống dưới.

Bỗng nhiên, đồng tử của Đỗ Thiên bỗng nhiên co vào.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải hồn phách, ngươi là người! Công chúa, cái này...” Đỗ Thiên khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Sự tình hẳn có thể nhìn thấy ngươi và ta, trở lại Địa Phủ, không nên cùng bất luận kẻ nào nói, nếu không cẩn thận xuống Mười Tám Tầng Địa Ngục, có nghe hay không!” Ánh mắt Sở Lâm Nhi bỗng nhiên biến đến vô cùng sắc bén.

Trong lòng Đỗ Thiên run lên, lần nữa chấn kinh liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Tốt, nơi này không có sự tình của ngươi, đi xuống đi.” Sở Lâm Nhi phát phát tay.

“Vâng.” Đỗ Thiên đáp ứng một tiếng, liền muốn rời khỏi.

“Ai ai ai, chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng ngăn lại.

Đậu móa, vừa mới truy nửa ngày còn không đuổi kịp, cái Hắc Vô Thường này thật vất vả mới tự mình đi tới, sao có thể dễ y dễ dàng đi như vậy

“Uy, ngươi có phải gọi là Vương Lỗi hay không?” Lâm Hải hướng phía người trẻ tuổi mà Đỗ Thiên đã khóa lại hỏi.

Kết quả người trẻ tuổi kia một mặt mờ mịt, giống như không thấy được Lâm Hải.

“Ngươi không nên hỏi, y là quỷ mới sinh, không nhìn thấy ngươi, cũng nghe không thấy ngươi nói chuyện.” Sở Lâm Nhi ở bên cạnh xen vào nói.

“Không nhìn thấy? Cũng không nghe được?” Lâm Hải có chút kỳ quái.

“Đừng nói là y, liền là Sứ Giả Câu Hồn sơ cấp, trừ có thể nhìn thấy linh hồn người cần câu hồn ra, cũng không nhìn thấy bất luận cái đồ vật gì, Quỷ Hồn bình thường chỉ có bảy ngày đầu sau khi chết, là có thể nhìn thấy hết thảy, nhưng khi bảy ngày này vừa qua, liền không cách nào lại vào Dương Gian một bước.”

“A.” Lâm Hải cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Chỉ có Sứ Giả Câu Hồn trung cấp trở lên, hoặc là đạt tới tu vi Quỷ Tiên sơ cấp, mới có khả năng nhìn thấy cảnh tượng thế gian, cũng giao lưu cùng người thông linh. Đương nhiên, ngoại trừ Du Hồn Lệ Quỷ lưu tại Dương Gian.”

Sở Lâm Nhi tiếp tục nói nói.

“Thì ra là thế, trách không được cái Hắc Vô Thường lần thứ nhất nhìn thấy kia lại không thấy mình, đoán chừng đó cũng là cái gọi là Sứ Giả Câu Hồn sơ cấp đi.”

“Còn có Hàn Tú Nhi, Mạc Cuồng, hẳn là thuộc về liệt kê Du Hồn Lệ Quỷ.”

Lâm Hải cuối cùng đối với những loại hình quỷ hồn này có cái hiểu biết đại khái.

“Y xác thực gọi là Vương Lỗi, cũng có thực lực nhất định, nếu không cũng không cần ta tự mình đến đây.” Đỗ Thiên trả lời vấn đề của Lâm Hải.

“Quả nhiên là y!” Hai mắt Lâm Hải tỏa sáng.

“Cái kia, Đỗ đại ca, không biết có thể đánh cái thương lượng hay không?” Lâm Hải ngượng ngùng hướng Đỗ Thiên nói.

“Ngài nói.” Thấy Lâm Hải là cùng Sở Lâm Nhi cùng một chỗ, Đỗ Thiên cũng không dám thất lễ, biểu hiện rất khách khí.

“Ta đã đáp ứng cha mẹ Vương Lỗi, phải cứu sống y, ngươi nhìn có thể thả y hay không, để cho ta mang về a?” Lâm Hải nói xong, thấp thòm trong lòng nhìn Đỗ Thiên.

“Cái này...” Đỗ Thiên có chút khó khăn, “Diêm Vương để cho người ta canh ba chết, ai dám lưu người đến canh năm? Dương thọ của y đã hết, tha thứ tại hạ bất lực.”

Thảo, Lâm Hải trầm mặc một tiếng.

“Đỗ đại ca, ngươi nhìn ngươi bên ngoài làm việc, liền không thể tùy cơ ứng biến một chút sao.”

“Bằng hữu nói giỡn, Phán Quan nơi nào cũng có ghi chép kỹ càng, đừng nói để cho người ta sống lại, coi như chênh lệch bên trên thời gian một tờ một hào, ta cũng phải chịu trách nhiệm không tầm thường, huống chi ta cũng không có bản sự này, cáo từ.”

Đỗ Thiên liền ôm quyền, lại muốn rời khỏi.

“Ai ai ai, đừng nóng vội nha, chờ thêm chút nữa!” Lâm Hải lại đem Đỗ Thiên cản lại.

Đậu móa, làm sao bây giờ a? Phải làm sao mới ổn đây?

Lâm Hải sốt ruột một trận.

“A? Nhớ tới!” Lâm Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở ra Wechat, tìm tới Sở Lâm Nhi.

Sau đó lật ra tư liệu, điều ra đến cá tính kí tên của Sở Lâm Nhi.

“Hắc hắc hắc.” Lâm Hải chê cười tiến đến trước mặt Sở Lâm Nhi.

“Cái kia, Công chúa đúng không, cá tính kí tên của người này viết Diêm Vương đòi người chết canh ba, ta dám lưu người đến canh năm, là thật sao, hay vẫn là người đang khoác lác trang bức?”

Đôi mi của Sở Lâm Nhi vẫy một cái, “Tự nhiên là thật.”

“Quá tốt, vậy người có thể để y chết lúc khác hay không?” Lâm Hải một mặt chờ đợi nhìn Sở Lâm Nhi.

Sở Lâm Nhi kỳ quái liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Người ngốc sao? Ta chỉ là làm cho người đó chết muộn hai canh giờ, sao có thể cứu sống được?”

Ngạch... Lâm Hải tức đến xạm mặt lại.

“Này, này để y chết muộn hai canh giờ cũng được a.” Lâm Hải vội vã nói.

Hồn phách ly thể, Kim Châm Độ Hồn đã không có hiệu quả, nếu như có thể chết muộn hai canh giờ, chính mình liền có thể thi triển Kim Châm Độ Hồn cứu người.

“Người có phải thật ngốc hay không a, y đã chết a, ta làm sao để y chết muộn hai canh giờ được?” Sở Lâm Nhi nhìn Lâm Hải, đầy vẻ khinh bỉ.

Phốc!

Em gái người!

Lâm Hải phìền muộn một trận.

“Vậy người nói, người đến cùng có thể làm cái gì a?” Lâm Hải tức giận nói.

“Ta có thể để cho Đỗ Thiên mang y đi muộn hai canh giờ.”

Tinh thần Lâm Hải chấn động.

“Tốt tốt tốt, vậy người liền để Đỗ Thiên mang y đi muộn hai canh giờ.” Lâm Hải vội vàng nói nói.

Chỉ cần hồn phách không bị mang đi trước, chính mình tranh thủ thời gian tìm đám đậu bí Thiên Đình kia nghĩ biện pháp, nói không chừng liền có thể cứu sống y.

“Ta hiện tại dám khẳng định, người tuyệt đối là ngốc thật! Ta một cái Công chúa Địa Phủ, lại muốn giúp người ngăn cản người Địa Phủ câu hồn, ta có bệnh a?” Sở Lâm Nhi cho Lâm Hải cái mắt trắng cực lớn.

Ngạch...

Đậu móa, chẳng lẽ thật không có cách nào.

Nếu Sở Lâm Nhi không quản, chính mình thật đúng là không có cách.

“Còn nữa, y thuộc loại đã bị khóa bên trên cổ, đã không có khả năng sống lại, coi như ta giúp người lưu lại hai canh giờ, cũng không làm nên chuyện gì.”

Sở Lâm Nhi nhẹ nhàng lắc đầu.

Tâm Lâm Hải đều lạnh.

Nhớ tới bộ dáng thương tâm tuyệt vọng của cặp vợ chồng Vương Việt này, Lâm Hải rất lo lắng.

“A, không đúng!” Đôi mi của Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nhú lên.

“Giống như còn có một loại biện pháp.”

Lâm Hải vốn đã tuyệt vọng, được nghe thân thể liền chấn động mạnh một cái.

“Biện pháp gì?”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Khởi tử hồi sinh

“Trừ phi có thể gia tăng dương thọ của y, dạng này, dương thọ chưa hết, Địa Phủ đương nhiên sẽ không thu, bất quá vật để gia tăng dương thọ, chỉ có Thiên Đình mới có, cho nên biện pháp này, cũng không có cách nào, không có gì khác biệt.”

Sở Lâm Nhi lắc đầu.

Không có gì khác biệt? Thảo, khác nhau lớn nha!

Lâm Hải một chút liền cao hứng.

Đồ vật gia tăng dương thọ, ca ca có a.

Trong túi càn khôn của Lâm Hải, hiện tại liền có một khóa Dương Nguyên Đan.

Vốn là giữ lại chuẩn bị cho cha mẹ dùng, bất quá cha mẹ hiện tại niên kỷ không tính là quá lớn, chờ sau này cũng có thể lại nghĩ biện pháp khác.

Hiện tại, vẫn là lấy ra trước cứu người đi.

“Cái kia Công chúa, người giúp đỡ chút, để Đỗ đại ca mang y đi muộn hai canh giờ, ta có biện pháp cứu y.”

“Người có biện pháp?” Sở Lâm Nhi giật mình, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì.

“Tốt, ta giúp người! Đỗ Thiên, toàn lực phối hợp với hần!”

Ngạch... Lâm Hải có chút choáng váng.

Cái Sở Lâm Nhi này không phải cùng mình có chút không hợp nhau sao?

Làm sao đáp ứng thống khoái như vậy? Còn để Đỗ Thiên toàn lực phối hợp?

Trong mơ hồ, Lâm Hải cảm thấy nơi này khả năng có điểm gì là lạ.

Đầu móa, chẳng phải quá nhiều, trước cứu người quan trọng hơn.

“Thi thể của y ở đâu?” Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên nói.

“Ngay tại phía trước, đi theo ta.” Đỗ Thiên quay người, đi phía trước dẫn đường.

“Vị bằng hữu này, người đến cùng muốn làm gì?”

Lý đội trưởng đã đứng nửa ngày bên cạnh Lâm Hải, thấy Lâm Hải như mất thần đứng nguyên tại chỗ ngăn người, hiện tại lại bước nhanh đi vào trong, liền đuổi bước đi lên phía trước ngăn lại.

“Lý đội trưởng đứng không?” Lâm Hải nghe cái gã đeo kính kia xưng hô người này là Lý đội trưởng, cũng đi theo xưng hô như vậy.

“Ta hiện tại muốn đi cứu người, hi vọng người không cần ngăn cản ta.” Lâm Hải một mặt trình trọng nói.

“Cứu người?” Lý đội trưởng sững sờ, có chút hồ nghi liếc nhìn Lâm Hải một chút.

Lâm Hải trước đó ra tay, để y giật nảy cả mình, Lý đội trưởng đã nhận định, Lâm Hải tuyệt không phải là người thường.

Mà ngăn lại, đôi phu thê ở cửa kia tựa hồ gọi hần là Lâm thần y, xem ra người này hần là một cái thầy thuốc.

“Không ngăn cản người có thể, nhưng ta nhất định phải đi theo bên cạnh người.”

“Được!”

Lâm Hải hướng phía Đỗ Thiên nháy mắt, Đỗ Thiên nhanh chóng hướng phía trước lướt tới.

Lâm Hải vội vàng cất bước đuổi theo.

Lại đi đến trước khoảng năm trăm mét, Đỗ Thiên liền dừng lại.

“Ủm? Vừa rồi ở ngay chỗ này.” Đỗ Thiên một mặt kinh ngạc.

Lâm Hải dừng bước, nhất thời một cỗ mùi máu tươi mãnh liệt truyền đến.

Nhìn mặt đất, rỗng tuếch, nhưng Lâm Hải mượn Thiên Nhân Thần Thông, tuy ở đây tối tăm, nhưng hắn cũng phát hiện ra từng tia từng tia vết máu trên mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra?” Lý đội trưởng nhăn nhó cái mũi, cũng ngửi được mùi máu tanh mãnh liệt.

“Đừng nói chuyện.” Lâm Hải lắc đầu, nhìn lại bốn phía.

“Ủm?” Bỗng nhiên, cách đó không xa một cái tủ đựng thi thể gây nên chú ý của Lâm Hải.

Lâm Hải bước nhanh về phía trước, thấy cái tủ đựng thi thể này không có đậy kín, có một khối nhỏ vải liệm bị kẹp lấy.

Mà lại, bên trên vải liệm, còn có vài vết máu chưa khô.

Hiển nhiên, là vội vàng mà làm.

Lâm Hải chau mày, vừa định tiến lên.

Không có nghĩ tới, Lý đội trưởng trực tiếp bước qua, đem tủ đựng thi thể lôi ra.

Một cái thi thể cứng ngắc hiện ra ở trước mắt, đây là một nữ tử, không phải Vương Lỗi.

Quái dị là, chỗ bụng nữ thi, nơi quần vải liệm tất cả đều là máu tươi, mà còn đang không ngừng chảy ra bên ngoài.

Lâm Hải không để ý tới những cái này, thấy không phải Vương Lỗi, liền chuẩn bị đi tìm chỗ kế tiếp.

“Đi phía trái đi, cái thứ ba, thời gian hôn phách lý thể không dài, hẳn là người ngươi muốn tìm.” Đỗ Thiên bỗng nhiên nói.

Lâm Hải trực tiếp đi đến tủ đựng thi thể mà Đỗ Thiên nói kia, đưa tay lôi ra.

“Quả nhiên là y.” Lâm Hải thấy người chết bên trong, cùng hôn phách mà Đỗ Thiên khóa lại, giống nhau như đúc.

“Vị bằng hữu này, ngươi qua đây nhìn xem.” Bỗng nhiên, Lý đội trưởng hướng phía Lâm Hải hét lên.

“Ủm?” Lâm Hải vừa nghiêng đầu, thấy cách đó không xa, Lý đội trưởng đã đem vải liệm của cái nữ thi vừa rồi kia quần xốc lên, đang theo dõi chỗ bụng nữ thi, một mặt kinh hãi.

Sở Lâm Nhi cùng Đỗ Thiên cũng bị thanh âm của Lý đội trưởng hấp dẫn qua, hai người này liền hướng phía bên kia lướt tới.

Lâm Hải thấy thế, cơ hội tốt!

Đang lo làm sao tránh đi ánh mắt của hai người này đây.

Vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra túi càn khôn của Wechat.

Rút ra!

Dương Nguyên Đan xuất hiện trong tay!

Lâm Hải thả lỏng một hơi.

Cất bước đi đến trước mặt nữ thi, hướng phía bụng nữ thi nhìn lại.

“Ủm?” Lâm Hải một mặt kinh hãi, đồng thời một cỗ khí lạnh xuất hiện từ chỗ cổ.

“Nội tạng của nữ thi này, thế mà bị móc sạch?”

Lâm Hải không khỏi cảm thấy rùng cả mình.

“Những thi thể này, hẳn là đã cùng gia quyến gặp mặt, bước kế tiếp liền muốn đưa đi nhà hỏa táng.”

Lý đội trưởng nhíu mày, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Sau đó, lại kéo ra mấy cái tủ đựng thi thể, đồng dạng, thi thể bên trong, nội tạng toàn bộ đều bị móc sạch!

Thậm chí, có thi thể của một đứa bé, liền cả con mắt cũng bị đào qua.

“Những súc sinh này!” Lý đội trưởng phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy phẫn nộ.

“Mấy bộ thi thể này, hẳn phách đều là bị câu đi không lâu trước đây, toàn bộ đều chết ở hôm nay.” Sở Lâm Nhi thối qua, nhàn nhạt nói nói.

Thảm trạng của thi thể, để Lâm Hải bỗng cảm giác khó chịu một trận, kềm chút nôn mửa ra tại chỗ.

“Đậu móa, đi nhanh lên, đem Vương Lỗi cứu sống, nhanh rời đi nơi này, ọe...”

Mấy bước liền đi đến trước mặt Vương Lỗi, Lâm Hải đem Dương Nguyên Đan trong lòng bàn tay, để vào trong miệng Vương Lỗi.

Khi thấy Dương Nguyên Đan trong tay Lâm Hải, Sở Lâm Nhi bỗng nhiên há to mồm, kích động đến toàn thân cũng run rẩy lên.

Dương Nguyên Đan vào miệng liền tan đi, thi thể đã cứng ngắc của Vương Lỗi, liền lấy tốc độ mắt trần có thể thấy, bắt đầu trở nên mềm mại.

Đồng thời, xích sắt trong tay Đỗ Thiên, tự động biến mất, hồn phách của Vương Lỗi, chậm rãi hướng phía thân thể đi đến.

Trợn vụn mắt một giờ, Vương Lỗi đang nằm trong tủ đựng thi thể, ngón tay liền hơi hơi động một cái.

Lâm Hải thở dài ra một hơi, cuối cùng đã cứu sống được.

“Đây là nơi nào?” Vương Lỗi chẳng những chết rồi sống lại, liền cả những thương tổn trước đó, cũng hoàn toàn khôi phục.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi thể mà còn sống?” Không đợi Lâm Hải trả lời, Lý đội trưởng vừa mới đi tới, biểu lộ một bộ như thấy quỷ nói nói.

“Cái này, đây là nhà xác?” Nhìn cảnh vật chung quanh, Vương Lỗi cũng phát hiện không hợp lý.

“Đi thôi, cha mẹ ngươi còn đang ở cửa chờ ngươi đây.” Lâm Hải thực sự không muốn tiếp tục chờ đợi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Lỗi không rõ ràng cho lắm, cũng cùng đi theo ra ngoài.

Chỉ có Lý đội trưởng, lại ở trước mấy cái bộ thi thể lúc trước ngừng chân một hồi, trong hai mắt, hiện lên một đạo hàn quang.

Sau đó, đem tủ đựng thi thể để trở về hình dáng ban đầu, tựa như cho tới bây giờ cũng không có người động qua.

Đỗ Thiên thấy sự tình nơi này đã xong, liền cùng Sở Lâm Nhi cáo từ, quay về Địa Phủ.

“Vị bằng hữu này.” Lý đội trưởng đuổi theo, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Ừm?” Lâm Hải không rõ ràng cho lắm.

“Vừa rồi nhìn đến những thi thể này, ngươi không cảm thấy có chút quỷ dị sao?” Lý đội trưởng đột nhiên hỏi.

“Quỷ dị?” Lâm Hải cười lạnh một tiếng, “Đâu chỉ quỷ dị, bệnh viện này khẳng định có vấn đề.”

“Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?” Lý đội trưởng nhìn chằm chằm vào con mắt Lâm Hải nói.

“Đi ra ngoài trước, sau đó báo động!”

“Tốt, ta để cho ngươi làm...” Lý đội trưởng còn chưa nói dứt lời, thân thể ưỡn lên, ngã xuống.

WTF, Lâm Hải mạnh mẽ kinh hãi!

Chỉ thấy một bóng người, nhanh như thiểm điện, vừa đem Lý đội trưởng đánh bại, lại hướng phía Vương Lỗi đánh tới.

Vương Lỗi chỉ tới hai chiêu, cũng bị một chưởng đánh vào trên cổ, bất tỉnh quá khứ.

Bóng đen liền tiếp đánh bại hai người, cũng chính là sự tình hai ba giây, Lâm Hải muốn cứu cũng không kịp!

Sau đó, bóng đen bỗng nhiên quay đầu, khuôn mặt bị miếng vải đen che kín, chỉ lộ ra hai con mắt như điện, lóe hung quang.

Lông tơ toàn thân Lâm Hải cũng bị nổ đứng lên, nhìn một đôi con mắt của bóng đen, lập tức có một loại cảm giác bị Ác Lang đè mắt tới.

“Ngươi là ai?” Lâm Hải ngưng thần đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bóng đen thần bí

“Khắc khắc khắc khắc...” Cổ họng bóng đen tựa hồ bị kẹt lại, thanh âm cườ rộ lên âm u khủng bố.

Bỗng nhiên, thân hình bóng đen lóe lên, nhanh chóng xuất hiện tại trước mắt Lâm Hải, một cái móng vuốt đen sẫm hướng phía mặt Lâm Hải chộp tới.

Đậu phộng!

Lâm Hải vội vàng nghiêng đầu sang một bên, một trào mạng theo kinh phong của bóng đen, dán sát qua lỗ tai Lâm Hải.

Nguy hiểm thật! Lâm Hải kinh hãi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người!

Tốc độ của bóng đen này, quá nhanh a!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lâm Hải không ngừng bước, nhanh chóng lui về, muốn cùng bóng đen kéo dài khoảng cách.

Tiếc rằng, tốc độ của bóng đen, so với Lâm Hải tựa hồ nhanh hơn rất nhiều, biến trào thành quyền, mắt thấy là phải đánh vào ngực Lâm Hải.

Lâm Hải quá sợ hãi!

Đậu móa, trốn không thoát!

Lâm Hải trong lòng quyết tâm, đại gia ngươi, đánh trúng ca ca, ngươi cũng đừng hòng tốt!

Đã trốn không thoát, Lâm Hải dứt khoát không tránh, vung cánh tay cũng là một quyền, hướng phía trước ngực bóng đen đập tới.

Hoàn toàn là đầu pháp lưỡng bại câu thương!

Ánh mắt bóng đen rõ ràng sững sờ, hiển nhiên, cũng là không nghĩ tới Lâm Hải sẽ cực đoan như vậy, muốn cùng gã một quyền đổi một quyền.

Hai người gần trong gang tấc, bóng đen muốn biến chiêu thì đã không kịp.

Àm! Âm!

Hai âm thanh trầm đục truyền lại, bóng đen cùng Lâm Hải đều chịu của đối phương một quyền.

Lâm Hải bạch bạch bạch liên tiếp lui về phía sau năm, sáu bước, mới đứng vững thân hình, ở ngực một trận đau nóng bỏng.

Đưa mắt nhìn lại!

A? Lâm Hải một trận kinh hi!

Đậu móa, cái bóng đen này, thế mà bị một quyền của mình đánh ngồi bệt xuống đất, che ngực, một trận ho khan.

Hiển nhiên, thụ thương không nhẹ!

Ha ha, Lâm Hải lập tức liền mình bạch.

Đậu móa, nguyên lai cái bóng đen này chỉ là tốc độ nhanh hơn chính mình rất nhiều mà thôi, luận thực lực, căn bản cũng không bằng chính mình.

Này tại sao phải sợ gã cái búa!

Đậu móa, thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!

Lâm Hải huy quyền liền xông lên.

Oanh!

Bỗng nhiên, bóng đen hướng phía Lâm Hải dưới chân, không biết ném ra cái đồ vật gì.

Lập tức, khói bụi hoàn toàn trắng xóa dâng lên, mùi phẫn sắc ngửi.

Hự khự khự khự...

Lâm Hải ho khan một trận, chờ sau khi khói bụi tán đi lại nhìn, bóng đen sớm đã chạy mất tăm.

Đậu móa, ném thứ đồ gì?

Đề bóng đen chạy, Lâm Hải tiếc hận một trận.

Đi qua, gặp Lý đội trưởng cùng Vương Lỗi, vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm, Lâm Hải vươn tay, tại nơi cổ bọn họ đột nhiên điểm một cái huyết vị, hai người rất nhanh cũng tỉnh lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Lý đội trưởng vừa tỉnh lại, liền hoảng sợ hỏi.

“Chúng ta bị một người áo đen thân bí tập kích.” Vương Lỗi mở miệng nói.

“Người đâu?” Lý đội trưởng kinh hãi.

“Chạy.” Lâm Hải nói xong, hướng phía bên ngoài đi đến.

“Đi nhanh đi, cha mẹ ngươi còn ở bên ngoài chờ ngươi đấy.” Lâm Hải cũng không quay đầu lại nói một câu.

Vương Lỗi nghe vậy, bước nhanh đuổi theo Lâm Hải, hướng ra ngoài vừa đi qua.

Lý đội trưởng sững sờ một hồi, mới hướng phía bên ngoài đi đến, sắc mặt như có điều suy nghĩ.

Ngoài cửa, bốn cái người áo đen trước đó đã không biết tung tích, cặp vợ chồng Vương Việt cùng Lưu Mai, đang một mặt lo lắng vừa ngóng nhìn vào trong, trong lòng vừa chờ mong lại vừa sợ.

Gã đeo kính giờ phút này đang hướng phía một đám bảo an mà khiển trách.

“Các ngươi là làm gì ăn gì a! Bệnh viện nuôi không các ngươi sao? Đợi lát nữa cái gia hỏa quấy rối kia vừa ra, các ngươi lập tức lên cho ta đem hắn đuổi đi, hiểu chưa!”

“Trang bức đi!” Mấy cái bảo an khúm núm, nhưng trong lòng đem tổ tông gã đeo kính đều mắng mấy lần.

“Đi ra rồi!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người nhao nhao hướng phía trong nhà xác nhìn lại.

Gã đeo kính nhìn qua, chỉ có hai bóng người, nhất thời cười lạnh một tiếng.

“Xem một chút đi, ta nói cái gì, còn tìm thần y tới cứu con trai của các ngươi, con của các ngươi sớm đã chết, hắn có thể cứu liền gặp quỷ, hai cái thứ đàn độn.”

Tâm lý của Vương Việt cùng Lưu Mai bỗng nhiên siết chặt, song song co quắp ngã trên mặt đất.

Trước đó đi vào là hai người Lâm Hải cùng Lý đội trưởng, hiện tại đi ra cũng là hai người, này không cần hỏi, con của bọn họ, đã không thể cứu.

“Con của ta a.” Lưu Mai nằm rạp trên mặt đất khóc lên.

“Mẹ!” Vương Lỗi từ thật xa, liền thấy cha mẹ, vội vàng lớn tiếng hô nói.

Vương Việt cùng Lưu Mai sững sờ, tiếng khóc bỗng nhiên ngừng lại.

Thanh âm này, bọn họ quá quen thuộc!

Mãnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Lâm Hải đi tới, mà sau lưng, không phải đứa con trai đã chết của bọn họ, thì còn có thể là ai?

“Tiểu Lỗi!”

“Tiểu Lỗi con còn sống!”

“Tiểu Lỗi a, người cũng hù chết mụ mụ!”

Vương Việt cùng Lưu Mai nhào tới, liền cùng Vương Lỗi ôm cùng một chỗ.

“Cha, mẹ, để cho các người lo lắng.” Vương Lỗi nhìn bộ dáng thương tâm của cha mẹ, nước mắt cũng chảy xuống.

Trông mắt gã đeo kính kém chút cách mắt kính mà nhảy ra, cái này mẹ nó, làm sao có thể?

Vương Lỗi cũng là do chính gã tự mình an bài đưa vào nhà xác a, tuy trước đưa hi đi, còn có một hơi thở, nhưng tuyệt đối sống không quá nửa giờ.

Nhưng cái này mẹ nó cũng sắp đi qua hai giờ, tại sao y lại nhảy nhót tung bùng chạy đến?

Mãnh liệt, một cái ý tưởng hoang đường nhảy ra.

Cái Vương Lỗi này, mẹ nó không phải là cái quý a?

Lúc này, Lý đội trưởng cũng đi tới, một mặt bình tĩnh, không có bất kỳ cái biểu lộ gì.

“Vị Lâm thần y này, đem Vương Lỗi cứu sống, hần xác thực không phải tới quấy rối, thu đội đi.” Nói xong, không có cùng bất luận kẻ nào nói thêm câu nào, mang theo bảo an rời đi.

“Lâm thần y, thật là người.”

“Tạ ân cứu mạng a!”

Vương Việt cùng Lưu Mai, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Lâm Hải.

Vương Lỗi cũng quỳ theo xuống, y đã từ chỗ cha mẹ, biết rõ chuyện đã xảy ra.

“Lâm thần y, cái mạng của Vương Lỗi ta này là do người cứu, về sau nếu có chỗ cần, xông pha khói lửa, quyết không chối từ!”

“Mau dậy đi, mau dậy đi! Không cần đến dạng này.” Lâm Hải vội vàng đem ba người dìu lên.

Ba người lại là một hồi thiên ân vạn tạ, mới mang theo nụ cười rời đi.

“Hừ!” Sau khi ba người đi, gã đeo kính lạnh hừ một tiếng, quay người cũng muốn rời khỏi.

“Thế nào, người cũng muốn đi?” Lâm Hải bỗng nhiên đem gã cản lại.

“Người, người muốn làm gì?” Gã đeo kính có chút sợ hãi nói.

“Không có việc gì, chỉ là muốn mang người lại đi vào một chuyến, bên trong có mấy cái hảo bằng hữu, nói là nhớ người.” Lâm Hải mãnh mẽ bắt lấy cổ gã đeo kính, mang theo gã liền đi vào trong.

“A! Người làm gì? Mau buông ta ra, ta không đi vào!” Gã đeo kính một mặt hoảng sợ thét lên nói.

“Không đi vào, như vậy sao được? Những cái người không còn nội tạng cùng con mắt kia cũng đã nói, nếu người không đi vào, bọn họ đêm nay liền đi nhà người tìm người đây.” Lâm Hải tiến đến bên tai gã đeo kính, âm trầm nói nói.

Gã đeo kính nghe vậy, dọa đến rít lên một tiếng, sau đó hai mắt lật một cái, trực tiếp ngất xỉu qua.

WTF, vậy mà đã choáng a, lá gan này cũng quá nhỏ đi.

Lâm Hải vội vàng hướng phía cái huyết vị nào đó trước ngực gã đeo kính điểm một chỉ.

Không đến nửa phút, gã đeo kính lại tỉnh lại.

“A! Không phải ta làm, thật không phải ta làm, ta cũng là bị ép buộc! Đừng đến tìm ta a!”

Vừa mới tỉnh lại, gã đeo kính tựa như gặp quỷ một dạng, kinh hoảng khủng bố gào lên.

Con mắt Lâm Hải lật một cái, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên bị chính mình đoán đúng, người nam đeo mắt kính này, không đánh đã khai.

“Có phải là người làm hay không, tìm cảnh sát qua rồi nói đi!” Lâm Hải lấy điện thoại cầm tay ra, gọi 110.

Cục Công An rất nhanh đã tới hiện trường, đám cảnh sát đội Hình Cảnh khi trở ra, cả đám đều bị một màn cực kỳ bi thảm này kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Hải đem găng đeo kính giao cho cảnh sát, lại làm một chút ghi chép, liền rời đi.

Rất nhanh, thị cục thành lập tổ chuyên án, từ Cục trưởng Bành Đào tự mình chỉ huy, hạn trong một tháng, triệt để phá án và bắt giam án này!

Trong một cái văn phòng rộng rãi sáng ngời nào đó, trong điện thoại không ngừng truyền đến tiếng gầm gừ tức giận, một người nam tử trung niên nắm trong tay điện thoại, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

“Sứ giả yên tâm, ta lập tức an bài, nhất định khiến Lâm Hải trả giá đắt!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Giải trí thiếu thốn ở Địa Phủ

Trở lại biệt thự, Lâm Hải nằm ở trên giường, nghĩ đến sự tình hôm nay.

Những người kia không biết đem nội tạng của người đào đi để làm gì, tóm lại quá tàn nhẫn, liền đến thi thể cũng không buông tha.

Tốt nhất là để cảnh sát thúc thúc bắt bọn họ lại, nam cất JJ, nữ cất bộ ngực, hảo hảo trừng phạt đám súc sinh này.

Sở Lâm Nhi đứng ở bên cạnh Lâm Hải, cầm trong tay điện thoại di động, đang phát ra Wechat cho Sở Giang Vương.

Sở Lâm Nhi: Phụ vương, hôm nay cái Lâm Hải kia, xuất ra một khóa tựa như là Dương Nguyên Đan của Tiên Giới, cho một cái người chết đi, gia tăng một trăm năm dương thọ, hiện tại con dám khẳng định, sự tình lúc trước hắn nói tìm được Tiên duyên cùng Minh duyên ở chỗ nào đó, tuyệt đối là thật.

Sở Giang Vương: Chuyện này là thật (phía sau là một cái biểu lộ chán kinh)

Sở Lâm Nhi: Thiên chân vạn xác! Phụ vương, có cần hay không..

Sở Giang Vương: Lâm nhi, tuyệt đối đừng, con nhớ kỹ, trong Tam Giới, mọi thứ đều có định số, việc này thuận theo tự nhiên, yên lặng xem kỳ biến liên tục, cái Lâm Hải này, chính là người có Đại phúc duyên, mặc dù không cần nịnh bợ, nhưng cũng không cần cùng hắn trở mặt, cũng là tốt.

Sở Lâm Nhi: Hải nhi biết rồi.

“Uy, người điện thoại di động này tại sao lại vừa cũ vừa xấu, đồ hàng nhái a?” Lâm Hải bỗng nhiên hướng phía Sở Lâm Nhi nói nói.

“Hừ, người thiếu nói bừa nói, của bản Công chúa đây chính là điện thoại di động xa hoa nhất Địa Phủ, mất một trăm ngàn điểm Âm đức đây.”

“Đậu phộng, thật hay giả? Người lấy ra cho ta xem một chút.” Lâm Hải có chút không tin.

“Người cẩn thận một chút a, cũng đừng làm hư của ta.” Sở Lâm Nhi đặc biệt cẩn thận đưa điện thoại di động cho Lâm Hải.

Lâm Hải lấy tới nhìn một chút, phốc phốc liền cười.

Em gái người, cái này không phải là máy dành cho người già sao?

Lâm Hải cũng mua qua cho cha mẹ mỗi người một máy điện thoại dành cho người già, chính là cái bộ dáng này.

Trên màn hình điện thoại di động hẹp nhỏ, quả thực chỉ có hai cái trình tự, một cái là Wechat, một cái là Máy chụp ảnh.

Lâm Hải lấy tay kích thích màn hình, chuẩn bị kéo sang trang khác.

“A? Đậu phộng, không có gì sao?”

“Đúng a, điện thoại di động chẳng phải là một cái Wechat, một cái máy chụp hình sao?” Sở Lâm Nhi một mặt kỳ quái nói nói.

Đậu phộng, Lâm Hải cổ quái liếc nhìn Sở Lâm Nhi một chút.

Địa Phủ các người còn ở vào xã hội nguyên thủy đi.

“Tới tới tới, nhìn đồ của ca xem.” Lâm Hải lần này đắc chí, cầm điện thoại di động của mình ra, tại trước mặt Sở Lâm Nhi khoe khoang.

“Thấy không? Wechat, QQ, Micro Blog, Kinh Đông mua sắm, NetEase tin tức, Chương duyệt ireader, Mỹ đồ Tú Tú, Đầu Địa Chủ, các loại ứng dụng

cũng có, so với của ngươi này mạnh hơn nhiều.” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Nhiều công năng như vậy sao?” Lần này Sở Lâm Nhi liền mừng rỡ, “Liền đến điện thoại di động của bọn phụ vương, cũng không thể cao cấp như vậy, bọn họ mới chỉ có ba cái công năng mà thôi.”

“Ồ? Bọn họ nhiều hơn ngươi cái công năng gì?” Lâm Hải cũng rất tò mò.

“Nhiều thêm cái trò chơi, so lớn nhỏ, phụ vương ta mỗi ngày chơi điện thoại di động cũng không rời tay.”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp phun, em gái ngươi, người Địa Phủ các ngươi là có bao nhiêu nhàm chán a.

“Cha ngươi là ai a?” Lâm Hải muốn hỏi một chút, cái kỳ hoa cả ngày không có việc gì đều chơi so lớn nhỏ, đến cùng là ai.

“Sở Giang Vương a.”

Hự khự khự khự...

Sở Lâm Nhi nói một câu, kếm chút đem Lâm Hải sặc chết.

“Người nào người nào người nào? Ngươi nói cha ngươi là ai?” Lâm Hải cả kinh trở mình một cái từ trên giường ngồi dậy.

“Sở Giang Vương a, làm sao?” Sở Lâm Nhi một mặt kỳ quái.

Làm sao? Ngươi nói hử a làm sao!

Sở Giang Vương là ai a? Mẹ hử là một trong Thập Điện Diêm Vương a!

Cô nàng này lại là con gái của Diêm Vương gia? Thật sự là không nhìn ra!

Trách không được Đổ Thiên cũng gọi nàng là Công chúa đây.

Đậu phộng, chính mình thế mà theo con gái của Diêm Vương gia trộn lẫn lên, Lâm Hải ngẫm lại, nhất thời có chút ít kích động.

Phải giữ gìn mối quan hệ, nhất định phải làm mọi thứ để có thể giữ gìn mối quan hệ!

Trong lòng Lâm Hải yên lặng khuyên bảo chính mình.

“Cái kia, Lâm nhi a.” Hai con mắt của Lâm Hải híp lại, cười nói.

“Làm gì?” Sở Lâm Nhi nhìn một mặt tiện dạng này của Lâm Hải, nhất thời cảnh giác lên.

“Ngươi nhìn ngươi, chó khản trương nha.” Lâm Hải cười đến càng tiện.

“Uy, ngươi có việc liền nói chuyện a, ngươi cái dạng này, ta toàn thân cũng nổi da gà.” Sở Lâm Nhi vội vàng cùng Lâm Hải kéo ra một khoảng cách.

Mặt Lâm Hải tối sầm.

Em gái ngươi, cường điệu đến vậy ư!

Xem ra ca ca quả nhiên là chính nghĩa lắm nhien, chính trực vô tư, chính nhân quân tử, làm không nổi việc vượt mong ngựa này a.

Lâm Hải đầu nhất chuyển, con mẹ nó người Địa Phủ giải trí thiếu thốn như thế, nếu cho bọn họ một chút hoạt động có ý tứ giải trí, này bọn họ có phải sẽ đối với mình thiên ân vạn tạ hay không?

Thảo, thử một lần!

“Lâm nhi a, để ca ca cho điện thoại di động của ngươi thử đồ chơi vui.”

“Cái gì chơi vui?” Sở Lâm Nhi hiếu kỳ đưa đầu lại gần, đột nhiên cảm giác được này có chút không đúng.

“Uy, ta cùng ngươi rất quen sao? Đừng có gọi Lâm nhi Lâm nhi, có được hay không? Lại có, ngươi bảo ai là ca ca? Muốn chết phải không?” Sở Lâm Nhi chống nạnh giận dữ mắng mỏ nói.

Lâm Hải xạm mặt lại.

Em gái ngươi! Sớm muộn gì cũng để ngươi gọi ta là ca ca!

“Thao, cái mục điện thoại di động này đến cả cái trình duyệt đều không có, muốn tải trò chơi cũng không có chỗ mà làm.”

Lâm Hải đem quản lý văn kiện trong điện thoại di động của mình mở ra.

“Ừm? Bao lắp đặt Cờ caro, cái này tựa như là đồ mình chơi lúc nhàn chán.”

Lâm Hải đem bao lắp đặt phóng tới suu tầm của mình, sau đó thông qua suu tầm của mình phát cho Sở Lâm Nhi.

Sau khi tiếp nhận, giúp Sở Lâm Nhi lắp đặt tốt, liền mở ra thử xuống.

Thảo, thật đúng là có thể chơi!

Sở Lâm Nhi ở một bên nhìn, con mắt cũng trừng thẳng.

“Uy, điện thoại di động của ta thẳng cấp? Lên tới một cái cấp bậc cùng với phụ vương sao?”

“Ừm, xem như thế đi, chỉ cần ca ca cao hứng, còn có thể đem điện thoại di động của người nâng lên tới cấp bậc càng cao.”

Lâm Hải miệng nói, tâm lý cái này dễ a, cô nàng ngốc này, thẳng cộng lòng cấp a, cũng là trang cái App đơn giản mà thôi.

“Ba ba, ba ba!” Đúng lúc này, A Hoa chạy tới.

Từ khi Sở Lâm Nhi ở tại chỗ Lâm Hải không đi, đài ngộ của A Hoa cũng tới, không cần đi ổ chó ở bên ngoài.

“Thao, nói bao nhiêu lần, đừng kêu mẹ nó ba ba.” Lâm Hải nhảy xuống giường cho A Hoa một chân

“Ba ba, nên đi đón Tiểu Tình a đi a.” A Hoa một mặt ủy khuất nói nói.

Lâm Hải vừa nhìn thời gian, ta dựa vào, kém chút quên, còn cách giờ tan học có năm phút đồng hồ.

Đi ra ngoài, lái xe liền chạy trường học.

Đến cửa trường học, thấy Liễu Hình Tình đã bị các nàng Hồng lão đại vây quanh.

“Liễu Hình Tình, nhanh gọi điện thoại, để tên ngu xuẩn kia đem chó đưa tới, nhanh lên!”

Lâm Hải vừa xuống xe, nghe được câu này, nhất thời mặt tối sầm.

Em gái người, kêu người nào đàn độn đâu?

“Uông uông uông!” A Hoa nhảy xuống xe, chạy qua.

“Oa, cầu cầu đến!”

“Cầu cầu người hôm qua có sao không nha!”

“Cầu cầu chó ở cùng cái đàn độn này, theo tỷ tỷ đi thôi.”

A Hoa vừa xuất hiện, lập tức nhận được hoan nghênh cực lớn.

Con hàng này một bên bán manh, một bên cố ý hướng phía mấy cái bộ vị nhạy cảm trên người các cô gái này cọ lấy.

Lâm Hải nhìn mà mắt tròn trắng, mẹ hấn lưu manh chó!

Nhìn A Hoa đang đắc ý không ngừng, Lâm Hải tức không để ý đến nó tí nào, kéo Liễu Hình Tình, trực tiếp lái xe liền đi.

“Uy, ba ba, chờ ta một chút a.” A Hoa tại phía sau truy một đường, mắt thấy Land Rover của Lâm Hải biến mất trong tầm mắt.

“Hừ, ba ba thôi.” A Hoa phàn nàn một tiếng.

Đem Liễu Hình Tình đưa về nhà, Lâm Hải liền lái xe về biệt thự.

Ở đầu đường phía trước, một cái xe tải chở đầy hàng hóa, lẳng lặng đậu ở chỗ đó.

Trên xe, một cái nam tử trẻ tuổi, mang theo khẩu trang to, nhìn chằm chằm xe cộ lui tới.

Bỗng nhiên, nam tử lông mày nhướn lên, đến!

Phát động xe, mãnh mẽ gia tốc, xe tải lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Hải thấy giao lộ phía trước là cái đèn xanh, đang muốn đi qua, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lưu cường đại mãnh liệt, đè ép tới.

Nghiêng mặt xem xét, Đậu phộng!

Xe tải đã đến trước mặt.

Đại gia người!

Lâm Hải trầm hô một tiếng, xong!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vụ mất tích ly kỳ

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, xe tải lớn cùng Land Rover của Lâm Hải trực tiếp đụng vào nhau.

Lực trùng kích cực lớn, đem Land Rover trực tiếp đụng bay, lăn vòng còng ra ngoài hơn mười mét, nện lật một đám đường người đi đường và một số lượng xe.

Tính năng của xe Land Rover vô cùng tốt, trong nháy mắt khi va chạm, túi khí đã mở ra toàn bộ.

Tiếc rằng, xe bị đâm đến thực sự quá ác, túi khí vừa mới bắn ra, đã trực tiếp bị đè nổ.

Đầu Lâm Hải lọt vào va chạm liên tiếp, nhất thời mất đi ý thức.

Rất nhiều máu tươi từ bên trong thân thể Lâm Hải chảy ra.

“Ông!”

Ngay tại lúc máu tươi chảy tới trong một góc khác, một tia sáng liền hiện lên.

Sau một khắc, một màn quỷ dị liền xuất hiện!

Thân thể Lâm Hải kéo lên, lại ở nguyên tại chỗ tiêu thất trong hư không!

Tài xế lái xe tải, cười gằn đi xuống, hướng phía trong xe Land Rover đã bị đụng nghiêm trọng đến biến hình nhìn sang.

“Ừm?” Chỉ nhìn một chút, ánh mắt nam tử liền ngưng lại.

Mẹ, tại sao lại không có ai!

Chỉ thấy trong xe, trống trơn, liền cái quỷ ảnh cũng đều không có, chỉ có một mảng vết máu lớn.

Thật là gặp quỷ sống, cửa xe cũng bị đụng đến biến hình, cabin chưa từng được mở ra, người hấn a chạy đi đâu.

Không phải là do lực trùng kích quá lớn, nên trực tiếp đụng cho vỡ tan a?

Chỉ là cái lý do này, đến chính nam tử cũng không tin.

Thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, nam tử cũng không dám dừng lại thêm, quay người lên một chiếc Santana không có bảng số ở bên đường, bay nhanh rồi đi hiện trường.

Ban đêm, đài truyền hình Giang Nam liền đưa lên bản tin một vụ tai nạn giao thông ly kỳ.

Tại ngã tư đường Chấn Hoa Nhai, một chiếc xe vận tải quá tải nghiêm trọng, cùng một cỗ Land Rover màu trắng chạm vào nhau.

Theo người chứng kiến ở hiện trường nói, tài xế xe vận tải mang theo khẩu trang, thấy không rõ gương mặt, sau khi phát sinh sự cố, xuống xe nhìn tình

huống của Land Rover một chút, liền ngồi lên một chiếc Santana màu đen không có bảng số rồi bỏ trốn.

Cái này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là, người trên xe Land Rover, đã biến mất.

Nhìn từ kết quả thăm dò, sau khi xe Land Rover bị đụng, chưa từng được mở ra, mà vết máu trên xe, nói rõ lúc ấy trên xe là có người.

Mà hỏi lại, cũng có người đi đường chứng minh, lúc chuyện xảy ra, xác thực có một nam tử trẻ tuổi, đang điều khiển Land Rover.

Nhưng vấn đề là, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, người đi đâu?

Trong lúc nhất thời, đoạn sự kiện ly kỳ này, thành đề tài đứng đầu để đàm luận trong những lúc rảnh rỗi tại thành phố Giang Nam.

Cục Công An thành phố Giang Nam, Bành Đào nhìn tin tức của chủ xe Land Rover, mà ngẩn người từng đợt.

“Cục trưởng, va chạm thảm liệt như vậy, người tuyệt đối không có hi vọng gì, thế nhưng là vì cái gì liền không tìm được thi thể đâu? Thật sự là kỳ quái!” Một cái nữ cảnh ngũ quan tinh xảo, đáng người cân xứng, một mặt mê hoặc nói nói.

Bành Đào không có trả lời, mà chính là nhúu mày suy tư lấy điều gì đó.

Hồi lâu.

“Tiểu Hứa, nếu như ta nói, tài xế của xe Land Rover có khả năng không chết, người có tin hay không?”

Bành Đào mắt nhìn phía trước, mặt không biểu tình nói nói.

“Cái gì?” Hứa Diễm trợn mắt hốc mồm.

Đúng lúc này, một cái cảnh sát gõ cửa tiến đến.

“Cục trưởng, chúng ta đã hỏi thăm đội trưởng bảo an Lý Chí Dũng của bệnh viện năm, y lúc ấy cũng tại hiện trường, theo lời y nói, là một cái người gọi là Lâm Hải, đến nhà xác cứu sống một người đã chết, bọn họ cũng là bên trong quá trình cứu người, phát hiện thi thể bị móc sạch nội tạng.”

“Đúng, cái người báo án kia cũng gọi Lâm Hải, là cùng một người.” Vị cảnh sát kia lại bổ sung một câu.

“Cái gì? Lâm Hải!” Bành Đào mãnh liệt quay người, một mặt kinh hãi.

“Đúng, Lâm Hải, nếu không chúng ta lại cẩn thận kiểm tra xuống, cái Lý Chí Dũng này ngôn từ khẳng định có phần khoa trương, người chết làm sao lại sống lại được?”

Cảnh viên bị phản ứng của Bành Đào làm giật mình, vội vàng nói nói.

“Lại là Lâm Hải báo án! Vì cái gì Lâm Hải vừa phát hiện sự tình trộm lấy bộ phận thân thể, liền xảy ra tai nạn xe cộ? Hai chuyện này, tuyệt đối có liên quan.”

Liên tưởng đến sự tình Lâm Hải vì phụ thân mình khu quỹ chữa bệnh, Bành Đào có loại dự cảm, cái Lâm Hải này, tuyệt đối rất có thể còn sống.

Àm!

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một cái cảnh sát vội vàng vàng chạy vào.

“Cục trưởng, không tốt, cái bác sĩ mang về kia, đang tra hỏi thì đột nhiên chết.”

“Cái gì?” Bành Đào chợt đứng lên.

Phòng thẩm vấn, gã đeo kính đang nằm sắp trên bàn tra hỏi, sớm đã không còn khí tức.

Một dòng máu màu đen, từ trong miệng gã ục ục toát ra, mang theo một mùi tanh hôi.

Hai cái pháp y, đang mang theo khẩu trang, cẩn thận kiểm tra.

Bành Đào đứng ở nơi đó, một mặt nổi nóng.

“Cục trưởng, người này là trúng độc bỏ mình, từ kiểm tra, là do phục dụng một loại độc dược kỳ quái, cần theo thời gian định kỳ phục dụng giải dược mới có thể còn sống, cụ thể là cái độc dược gì, còn cần tiến hành một bước giám định.”

Bành Đào phát phát tay, để pháp y đem thi thể dọn đi.

Thở ra một hơi thật dài, Bành Đào cảm giác, chuyện này, càng ngày càng phức tạp.

Triệu Phương chuyển dịch dinh dưỡng cho Liễu Sơn xong, liền ngồi ở trên ghế sa lon, cùng một chỗ với Liễu Hình Tinh xem tivi.

“Tiểu Tình a, ngày mai liền thi đại học, con không đi ôn tập lại một chút sao?”

Liễu Hình Tinh nhét cọng khoai tây phóng tới trong miệng.

“Yên tâm đi mẹ, nên ôn tập con cũng đã ôn tập qua, cũng không thiếu một đêm này.”

“Ngày mai mẹ không thể đi tới trường với con, Tiểu Hải không phải đáp ứng cùng con đi thi sao? Nếu như ngày mai hán có rảnh, liền để hán đi một chuyến đi.”

Nhắc lên Lâm Hải, trên mặt Triệu Phương nhất thời lộ ra nụ cười.

“Hừ, con mới không cần hán đây.”

“Tiểu Tình a, con nói nếu đứa nhỏ Tiểu Hải này, theo tỷ tỷ con ở cùng một chỗ, thì thế nào?” Triệu Phương lại gần, nhỏ giọng nói nói.

“Hán? Một tên thói lưu manh, đoán chừng không phải là người tốt lành gì.” Liễu Hình Tinh thấy mẩu thân bỗng nhiên nhắc lên Lâm Hải cùng tỷ tỷ mình, miệng nhếch lên, nói nói.

“Người đứa nhỏ này, nói mò gì đâu? Tiểu Hải thế nhưng là giúp nhà chúng ta ân tình lớn, ta nhìn Tiểu Hải liền rất tốt.” Triệu Phương một mặt oán trách nói.

“Bất quá nhìn Tiểu Hải cùng tỷ tỷ con, hai người đều là rất có ý tứ kia, nếu như hai người thật có thể thành, ta cũng liền thỏa mãn.”

“Ai nha mẹ, người cứ nhắc đến bọn họ có thấy phiền hay không a.” Liễu Hình Tinh chẳng biết tại sao, tâm lý bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác buồn bực.

“Người đứa nhỏ này...”

“A? Mẹ, người nhìn, người mau nhìn, kia có phải là xe của Lâm Hải hay không!” Bỗng nhiên, Liễu Hình Tinh chỉ tin tức đang phát ra trên TV nói nói.

“Lâm Hải xảy ra tai nạn xe cộ!” Một túi khoai tây của Liễu Hình Tinh liền rơi hết trên mặt đất.

“A!!!” Rít lên một tiếng, Liễu Hình Tinh run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi dãy số của Lâm Hải.

“Ngài khỏe chứ, dãy số ngài gọi không tại khu phục vụ.”

Liễu Hình Tinh tức giận đem di động quăng ra ghế sa lon.

“Mẹ, mẹ, Lâm Hải xảy ra tai nạn xe cộ, làm sao bây giờ a!”

Triệu Phương cũng ngốc, bà cũng nhận ra, cái xe Land Rover bị đâm đến không còn hình dạng kia, cũng là chiếc mà Lâm Hải mỗi ngày đều lái đến đây.

“Sẽ không, Tiểu Hải không có việc gì, người tốt như vậy...” Nói còn chưa dứt lời, Triệu Phương liền không nói được nữa, nước mắt ào ào chảy xuống.

Kết!

Thanh âm cửa đẩy ra.

“Mẹ, con trở về rồi.”

“Mẹ, hôm nay trên đường trở về, con nhìn thấy bộ y phục đặc biệt đẹp đẽ, liền mua trở về cho người, người...”

Liễu Hình Nguyệt chợt phát hiện có chút không đúng.

Mụ mụ làm sao khóc? Sắc mặt Tiểu Tình cũng thật cổ quái!

Mạnh mẽ kinh hãi.

“Mẹ, có phải cha xảy ra chuyện hay không, Lâm Hải không phải nói...”

Đột nhiên, Liễu Hình Nguyệt nhìn thấy trên TV, xe Land Rover này có biển số xe thật quen thuộc.

“Lâm Hải!!!” Đầu Liễu Hình Nguyệt ông một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Nguyệt Hồ Thánh Cảnh

“Đây là nơi nào?” Không biết đường bao lâu, Lâm Hải từ từ mở mắt, đầu truyền đến một trận đau đớn.

“Ngươi tỉnh?” Một cái thanh âm nhu nhu, điểm điểm, kinh hi nói nói.

“Ngươi là?” Lâm Hải sững sờ, lúc này mới phát hiện chính mình đang nằm trong một căn phòng cổ hương cổ sắc, trước giường, là một cái mỹ nữ cổ điển ngũ quan tinh xảo, đang một mặt kinh hi nhìn lấy chính mình.

“A? Nữ nhân này nhìn thật quen mắt a.” Lâm Hải cảm giác nữ nhân này, mình đã gặp qua ở đâu đó.

“Nô tỳ Tiên Nhi tham kiến chủ nhân.” Đột nhiên, mỹ nữ cổ điển hướng phía Lâm Hải dịu dàng cúi đầu, thi cái đại lễ.

“Nô tỳ? Chủ nhân?”

Em gái ngươi, đây là đang chơi trò chơi dưỡng thành người hầu gái sao?

“Chủ nhân, vết thương trên người ngài, nô tỳ dùng Thánh Cảnh Chi Thủy thanh tẩy qua, đã không còn đáng ngại, chỉ có đầu bị thụ thương quá nặng, phải cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục.”

“Chờ một chút, đợi lát nữa, ngươi đừng nói chuyện, để ta sắp xếp trước.” Lâm Hải có chút mộng bức.

“Cái gì là Thánh Cảnh Chi Thủy? Cái gì là thanh tẩy qua toàn thân?”

Lâm Hải một mặt mờ mịt ngồi xuống, chợt phát hiện, chính mình thế mà đang ăn mặc một thân quần áo cổ trang.

Cổ trang cũng là thôi, mẹ nó thế nào lại là y phục nữ nhân đâu?

Quá hồ cha hấn đi a!

Cái này là chuyện gì xảy ra a?

“Chủ nhân, nô tỳ thanh tẩy cho ngài xong, bởi vì không có quần áo nam nhân để đổi, liền, liền đem y phục của chính mình mặc vào cho ngài.” Tựa hồ phát hiện biểu lộ của Lâm Hải có chút quái dị, Tiên Nhi vội vàng giải thích nói.

Phốc!

Mẹ nó, nguyên lai quần áo mình hiện đang mặc, là của mỹ nữ trước mắt này a.

Cúi đầu nhìn xem, đầu phụng, từ trong ra ngoài đã toàn thay một lượt, liền cả quần lót cũng đổi!

Nhìn mỹ nữ người ta đang ở trước mắt, chính mình thế mà từ trong ra ngoài ăn mặc y phục của người ta, Lâm Hải nhất thời cảm thấy quá sức xấu hổ.

“A? Không đúng!”

Bỗng nhiên, Lâm Hải nhớ tới chuyện gì đó!

“Ngươi ngươi ngươi vừa mới nói cái gì? Ngươi thanh tẩy thân thể cho ta? Y phục cũng tất cả đều là ngươi đổi?”

“Đúng a, toàn thân cao thấp, mỗi cái bộ vị, ta cũng thanh tẩy qua cho chủ nhân, y phục cũng là ta từng cái từng cái mặc cho chủ nhân, có vấn đề gì không?” Tiên Nhi nghiêng cái đầu nhỏ, kỳ quái nói.

Nhật! Trả lại hấn a toàn thân cao thấp! Trả lại hấn a mỗi cái bộ vị!

Mẹ, vậy thân thể trắng nõn như ngọc của ca ca, chẳng phải là bị ngươi nhìn hết sạch?

Thảo, lỗ lớn a! Ca ca bảo trì thân đồng tử hơn hai mươi năm, thế nhưng mà ngay cả Hình Nguyệt nhà ta cũng chưa có xem đây.

Đậu móa, ca ca lúc nào nếm qua cái thua thiệt này a? Không được, nhất định phải tìm một cơ hội, nhìn về mới được!

Lâm Hải nhìn chăm chăm vào dáng người có lỗi có lõm Tiên Nhi, tà ác nghĩ nghĩ.

“Đúng, nơi này đến tốt cùng là nơi nào a? Ngươi là ai? Vì cái gì gọi ta là chủ nhân đâu?” Lâm Hải đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Chủ nhân, nơi này là Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, Tiên Nhi là Thánh Cảnh chi linh, ngài là chủ nhân của Nguyệt Hồ Thánh Cảnh, dĩ nhiên chính là chủ nhân của Tiên Nhi.”

“Nguyệt Hồ Thánh Cảnh? Thứ đồ gì?” Về mặt Lâm Hải vô cùng nghi hoặc.

“Chủ nhân, ngoài phòng cũng là Thánh Cảnh.” Tiên Nhi tất cung tất kính nói nói.

“Ồ? Vậy ra ngoài nhìn một cái.”

Xuống giường, Lâm Hải tỉnh nhìn xem mình bây giờ đang ở đâu.

Em gái ngươi, hần a thuần túy là đồ khôi hài trong phim ảnh, loại kia nam giả nữ trang nha, áo không thể mặc, nút thắt cũng không thắt được, nhỏ đến mức đều sắp bung ra, quá ảnh hưởng hình tượng của hần a.

Đi ra ngoài phòng, Tiên Nhi cũng tranh thủ thời gian đi theo.

“A? Cái viện này ta giống như cũng đã gặp?” Lâm Hải nhíu mày nói nói.

“Không đúng, để ta suy nghĩ thật kỹ.” Lâm Hải nhìn chung quanh một cái.

Sau đó, đột nhiên trợn to mắt.

Đậu phộng!

Quay đầu, chỉ Tiên Nhi, giật mình nói nói: “Ta biết rõ đã gặp qua ngươi ở đâu rồi, ngươi ngươi ngươi, ngươi là nữ tử trong bức tranh cổ kia!”

Em gái ngươi! Lâm Hải điên cuồng!

Cái sân viện này, không phải cũng là cái đình viện trong bức tranh mà hần lấy ra từ Vạn Cổ Đường kia sao?

Đậu phộng đại gia ngươi, ca ca đây là đi vào trong tranh a?

Tiên Nhi thấy bộ dáng Lâm Hải gần như điên cuồng, giật mình.

“Chủ nhân, Tiên Nhi chính là cô gái trong tranh, Nguyệt Hồ Thánh Cảnh cũng là bị phong ấn ở bên trong tranh vẽ nha? Bất quá phạm nhân xem, cảnh tượng vẽ bên trong chỉ là Tiên Nhi cùng chỗ mà Tiên Nhi ở, Thánh Cảnh chính thức, dùng đôi mắt của người phàm là không nhìn thấy.”

Lâm Hải ngốc, đối với lời nói của Tiên Nhi, là mất diết tại ngơ.

“Chủ nhân, muốn Tiên Nhi mang ngài đi du lãm Thánh Cảnh một chút hay không?”

Du lãm em gái ngươi!

Đậu móa, thế mà mặc danh kỳ diệu chạy ý tới trong tranh.

Quý mới quan tâm ngươi là cái Thánh Cảnh cầu thí gì, ca ca hiện tại quan tâm nhất là hần a còn có thể ra ngoài hay không.

“Cái kia, Tiên Nhi đúng không, ta còn có thể từ trong tranh ra ngoài hay không?” Lâm Hải nuốt ngụm nước bọt, vô cùng khẩn trương chờ Tiên Nhi trả lời.

Đậu móa, cái này nếu là không thể đi ra ngoài, ca ca không phải sẽ giống như Tiên Nhi, bị người treo trên tường.

Treo trên tường không quan trọng, quan trọng là lối ăn mặc này của ca ca...

Em gái ngươi, cái này hần a không phải sẽ thành trò cười vạn năm a.

“Chủ nhân ngài muốn đi ra ngoài?” Tiên Nhi bỗng nhiên có chút thất lạc.

“Đúng a, có thể đi ra ngoài hay không, nhanh nói đi.” Lâm Hải thúc giục nói.

“Có thể ra ngoài.”

“Thật! Quá tốt! Ha ha!” Lâm Hải cao hứng đến hoa chân múa tay.

“Chỉ là...”

Tiên Nhi một cái chỉ là, để Lâm Hải kém chút một phát cắm đầu xuống mặt đất.

“Có phải có điều kiện gì hay không?” Lâm Hải hỏi.

“Vâng, cần thông qua khảo hạch Hàn Sơn Tứ Hữu, chỉ cần thông qua khảo hạch, về sau chủ nhân liền có thể tự do xuất nhập.”

“Hàn Sơn Tứ Hữu? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải hỏi.

“Hàn Sơn Tứ Hữu, là bốn vị thủ vệ của Thánh Cảnh, chủ nhân đời trước đã định ra quy củ, từ chủ nhân của Thánh Cảnh ở sau người, nếu muốn xuất nhập, thì cần phải đi qua khảo hạch của thủ vệ.” Tiên Nhi giải thích nói.

Ta dựa vào! Lâm Hải không làm.

Cái này hán a không phải trần trụi kỳ thị người mới sao?

“Dựa vào cái gì a, nàng ta là chủ nhân, hiện tại ta cũng là chủ nhân, tại sao phải tuân thủ quy củ nàng ta định ra a?”

Tiên Nhi mỉm cười.

“Bởi vì chủ nhân đầu tiên, là vị chủ nhân đầu não của Thánh Cảnh, chính là người, thông qua pháp lực vô thượng, đem Thánh Cảnh phong ấn tại bên trong tranh vẽ, tại bên trong Thánh Cảnh, nếu như không tuân thủ ý chỉ của người, cho dù là chủ nhân, cũng sẽ bị Thần Lôi từ trên trời rơi xuống, bỏ đến hồn phi phách tán, có một vị chủ nhân tiếp nhiệm, cũng là ngày đầu tiên tiến đến, bởi vì trái với quy định, nên bị đánh chết.”

Tiên Nhi hướng phía cách đó không xa, chỉ một cái thi thể bị dán khét lẹt nói nói.

WTF, ác như vậy!

Lâm Hải bị dọa đến co rụt lại cái cổ.

Đậu móa, tính toán, vẫn là thành thành thật thật tuân thủ quy định đi, ai bảo người ta ngu bức đây.

“Chủ nhân, hiện tại liền muốn đi khảo hạch sao?”

“Thì là cái nội dung gì a?” Tâm lý Lâm Hải hơi sợ hãi.

“Cái này... Tiên Nhi cũng nói không chính xác, đều xem tâm tình của Hàn Sơn Tứ Hữu, ai.”

Cái gì? Nhìn tâm tình?

Lâm Hải hôn mê rồi.

Đậu phộng, cái Hàn Sơn Tứ Hữu gì này a cũng quá không chịu trách nhiệm đi, thế mà dựa vào tâm tình đến để định khảo hạch nội dung?

Vậy nếu là bất kịp bọn họ tâm tình không tốt, ca ca há không phải chết queo vênh lên sao?

“Nhìn tâm tình là như thế nào? Có thể lấy một thí dụ trước hay không?” Lâm Hải cái này hỏi một chút, cảm giác tâm lý càng không cơ sở.

“Ví dụ? Được a, tỉ như có chủ nhân tiền nhiệm, ải thứ nhất gặp được Cầm Ma, Cầm Ma thế mà, thế mà...” Tiên Nhi bỗng nhiên có chút áp a áp ứng.

“Thế mà cái gì?” Lâm Hải một mặt trịnh trọng hỏi.

“Thế mà cùng y so ai đánh rắm vang hơn.” Tiên Nhi nói xong, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Phốc!

Ha ha ha ha ha...

Lâm Hải trực tiếp cười phun.

Em gái nguoi, cái này cái Cầm Ma gì, quá kéo hán đi a.

Đây chính là khảo hạch chủ nhân của Thánh Cảnh a, mẹ nó liền không thể đáng tin chút.

“Ài, tóm lại tính khí của Hàn Sơn Tứ Hữu, một cái so một cái còn quái hơn, từ sau chủ nhân thủ nhiệm (*chủ nhân chính thức, người xây dựng), đã trải qua mười tám vị chủ nhân mới, nhưng không có một cái nào thông qua khảo hạch.”

Đậu phộng, ác như vậy!

Tâm lý Lâm Hải bồn chồn một trận.

Đậu móa, phải làm sao mới ổn đây?

Vạn nhất chính mình cũng không thông qua khảo hạch, há không phải là ở trong tranh vẽ ngốc cả một đời?

“Cái kia, nếu như không thông qua khảo hạch, có thể mỗi ngày đều đến thi hay không?”

Lâm Hải nghĩ kỹ, đậu móa nếu như không thông qua khảo hạch, ca ca liền mỗi ngày đến thi, thi đến khi được mới thôi.

Tiên Nhi sững sờ, sau đó có chút thê lương lắc đầu.

“Chủ nhân, ngài suy nghĩ nhiều, thời cơ khảo hạch, chỉ có một lần, nếu như bất quá, đồng dạng cũng sẽ có Thần Lôi từ trên trời rơi xuống, đánh cho hồn phi phách tán!”

Phốc!

Lâm Hải trực tiếp ngồi dưới đất.

Em gái nguoi, ca ca không chơi, ta muốn về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Lục Chỉ Cầm Ma

Lâm Hải khóc không ra nước mắt.

Cái này khảo hạch cầu thí này a, thật sự là hổ cha a!

Ai biết là cái Hàn Sơn Tử Hữu gì kia sẽ đưa ra nội dung khảo hạch gì a, vạn nhất chính mình không qua được, há không phải trực tiếp ngóm củ tỏi sao?

Thảo, phải làm sao mới ổn đây?

Thế nhưng nếu như không tham gia khảo hạch, đây không phải là đời cả một đời ở trong tranh vẽ a.

Thật sự là chó Nhật a!

Lâm Hải ngồi dưới đất, một trận ừ ừ.

“Chủ nhân, ngài cho đến bây giờ, tiến vào Thánh Cảnh đã được mười hai canh giờ, dựa theo quy định, ở trong mười hai canh giờ, nhất định phải thông qua khảo hạch, nếu không sau khi mười hai canh giờ đi qua một cái, liên tính toán là khảo hạch thất bại, cũng sẽ là hồn phi phách tán.”

WTF! Không phải đâu!

Lâm Hải cọ cái liền đứng lên.

Em gái nguoi, nguoi thế nào còn không nói sớm, cái Thánh Cảnh rắc chó này thật sự là hổ cha hấn a.

Chủ nhân thù nhậm, ta con mẹ nó a Nhật tổ tông nguoi!

Lâm Hải trong lòng chửi một câu.

“Vậy còn chờ gì, mau dẫn ta đi qua đi.” Lâm Hải tức giận nói nói cùng Tiên Nhi.

Đậu móa, mạng nhỏ của mình, nói không chừng nhiều nhất chỉ còn có thể sống hai canh giờ.

Không muốn a, chính mình vẫn là cái xử nam đâu!

“Ta nói Tiên Nhi a, cái Hàn Sơn Tử Hữu này đều là ai vậy? Nguoi trước giới thiệu cho ta đi, để trong lòng ta có cái cơ sở.” Trên đường đi, Lâm Hải hướng Tiên Nhi nghe ngóng.

“Hàn Sơn Tử Hữu, phân biệt là Cầm Ma, Kỳ Thánh, Thư Tiên, Họa Vương, phân biệt am hiểu bốn cái lĩnh vực Cầm Kỳ Thư Họa.” Tiên Nhi giới thiệu nói.

“Cầm Kỳ Thư Họa? Đậu phộng, ca ca một cái cũng đều không hiểu, tất cả đều là tay nghiệp dư a, coi như hiểu sơ một điểm, cũng là mức độ hai thanh đao.”

“Này, vậy tâm tình của bọn họ hôm nay như thế nào a?” Lâm Hải cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Tâm tình?” Tiên Nhi lắc đầu, “Nói không chính xác, đều là quái nhân.”

Chỉ chớp lát, Tiên Nhi đem Lâm Hải đưa đến một mảnh rừng trúc rậm rạp.

Phía trước rậm rạp, là một mảnh đất trống rộng lớn.

Trên đất trống, một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào màu lục, tóc đen rủ xuống vai, tướng mạo âm ngoan, đang khép hờ hai mắt, nhẹ nhàng vỗ về một thanh cổ cầm ở trước mắt.

“Đặng, đặng, đặng...” Dây đàn mỗi khi vang lên một tiếng, trái tim Lâm Hải liền kịch liệt nhảy một cái, sau vài tiếng đàn, Lâm Hải đã một trận phập phồng không yên.

“Cầm Ma đại nhân, có chủ nhân mới tới, qua để tham gia khảo hạch.” Tiên Nhi nói nói.

“Đặng, đặng, đặng...” Cầm Ma tiếp tục gảy gảy dây đàn, phảng phất như không có nghe được lời nói của Tiên Nhi.

Tiên Nhi phảng phất như nhìn nhiều thành quen, mỉm cười, cũng không thèm để ý, đứng chờ ở một bên.

Nàng ta có thể đợi, nhưng Lâm Hải lại không thể.

Theo tiếng đàn từng tiếng lọt vào tai, trái tim Lâm Hải phanh phanh, đều sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Một cổ cảm giác ngạt thở khó mà chịu đựng nổi mãnh liệt đánh tới, ép tới ngực Lâm Hải không thở nổi.

“Uy, có thể dừng đàn nữa hay không?” Lâm Hải thực sự chịu không nổi, mở miệng hô nói.

“Ừm?” Trên tay Cầm Ma hơi dừng, con mắt mãnh liệt mở ra, hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Lâm Hải chỉ cảm thấy, phảng phất như có một tia chớp đâm vào con mắt của chính mình, vô cùng đau nhức.

Thẳng đến khi Thiên Nhãn Thần Thông tự động mở ra, mới miễn cưỡng chống đỡ ánh mắt sắc bén của Cầm Ma.

“Hừ!” Cầm Ma cười lạnh một tiếng, đưa tay phải ra, hướng phía Lâm Hải vừa chỉ.

“Đã tới khảo hạch, vậy liền nghe một khúc của ta đi.”

Đậu phộng, Lục Chi Cầm Ma!

Lâm Hải đột nhiên nhớ tới một bộ điện ảnh mà hắn đã xem qua từ rất nhiều năm trước.

Trên tay cái Cầm Ma này, thế mà lại có đến sáu cái ngón tay.

“Ông!” Đang nghĩ ngợi, tay của Cầm Ma liền gảy gảy dây đàn.

Đầu Lâm Hải một trận mê muội.

Em gái nguoi, lại tới.

“Đặng, đặng, đặng, ông, ông, ông...”

Tay Cầm Ma không ngừng nhảy múa, gảy gảy dây đàn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lâm Hải nhất thời hoa mắt chóng mặt, ở bên trong ngực, một cổ cảm giác ngạt thở mãnh liệt, kìm nén đến mức trái tim Lâm Hải đều muốn nổ tung.

“A!” Lâm Hải hét dài một tiếng, muốn đem khí tích tụ ở ngực thả ra ngoài.

“Ông!” Nào nghĩ đến, Cầm Ma cũng là bắn ra một chi (*chỉ ở đây là ngón tay vừa lúc gảy ra một nốt nhạc), trực tiếp đem tiếng quát của Lâm Hải đè xuống.

“Oa!” Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, kém chút té ngã.

“Hừ!” Khóe miệng Cầm Ma lộ ra một tia cười lạnh.

Đồng thời, tốc độ trên tay lại lần nữa tăng tốc.

“Ta xxx đại gia ngươi!” Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

Đậu móa, không thể xúc động, vừa rồi chính mình định hô lên một tiếng, thì vừa vặn bắt kịp y bắn ra một chỉ, đem chính mình áp chế đến thổ huyết.

Thế nhưng nếu như không dựa vào la to để phóng thích, trái tim của chính mình tuyệt đối sẽ bị đè nát, chỉ có một con đường chết!

Làm sao bây giờ? Lâm Hải lo lắng một trận!

Có!

Nhất định phải tìm đúng thời cơ, chờ y bắn ra một chỉ, trước khi chỉ thứ hai chưa vang lên thì hét ra, dạng này mới sẽ không va chạm cùng tiếng đàn của y.

“A!” Lâm Hải tìm đúng khe hở, lại là hét lớn một tiếng!

Tiếc rằng, thời gian vẫn là sớm một chút, vẫn tiếp xúc cùng tiếng đàn của Cầm Ma, bị áp chế lại là phun ra một ngụm máu.

Ta xxx đại gia ngươi!

Lâm Hải nỗ lực tập trung tinh lực, tìm kiếm lấy khe hở.

“A!” Lại tìm một thời cơ, Lâm Hải liền hô lên.

“Hừ!” Lâm Hải rên lên một tiếng, lại là một ngụm máu tươi lớn.

Bất quá, khóe miệng Lâm Hải lại lộ ra vẻ tươi cười.

Đậu móa, liền kém một chút.

Lâm Hải lần nữa cố nén thông khổ như trái tim đều muốn nhảy ra, gắt gao tìm kiếm lấy thời cơ.

“A!” Tìm đúng thời cơ, Lâm Hải rống gấp một tiếng ngắn ngủi.

Tại khi đàn xong Cầm Ma một chỉ, trước khi chỉ tiếp theo vang lên, Lâm Hải lại vội vàng đem thanh âm thu trở về.

“Ừm?” Cầm Ma sững sờ, kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Ha ha! Thành công!” Giờ phút này, tâm lý Lâm Hải là một mảnh vui mừng, kích động đến tột đỉnh.

Đậu móa, tâm lý cuối cùng dễ chịu một điểm.

“A!” Theo tiếng đàn của Cầm Ma, Lâm Hải lại là một tiếng hô lên.

YES! Lại tránh thoát qua!

Lâm Hải mừng rỡ như điên.

“Hừ! Cao hứng quá sớm đi!” Tay đàn của Cầm Ma bỗng nhiên gia tốc!

Đậu phộng, đại gia ngươi!

Lâm Hải liền tiếp hô vài tiếng, cùng tiếng đàn của Cầm Ma đụng vào nhau, lại là phun mấy ngụm máu ra ngoài.

Vội vàng lần nữa tập trung chú ý lực, tìm kiếm khe hở rất nhỏ ở giữa tiếng đàn.

“A! A! A!” Lâm Hải không dám phân ra một tia chú ý, cuối cùng lại tìm đúng thời cơ.

Tiếng đàn tốc độ nhanh hơn, thì tần suất tiếng rống của Lâm Hải cũng nhanh hơn không ít.

Trong bất tri bất giác, tiếng đàn của Cầm Ma cùng tiếng rống của Lâm Hải tựa hồ nối thành một mảnh, cũng không biết là Lâm Hải tìm kiếm khe hở của Cầm Ma, hay là Cầm Ma tìm kiếm khe hở của Lâm Hải.

Lâm Hải đã quen thuộc với tần suất của tiếng đàn, trong lòng thờ dài ra một hơi.

Thấy Cầm Ma không hề tăng tốc độ của tiếng đàn, trong lòng Lâm Hải vui vẻ, đập múa, cuối cùng đã sống qua.

Đồng thời một cái ý niệm trong đầu xuất hiện, chính mình sẽ không phải cứ như vậy mà qua cửa đi.

Tâm lý vừa cao hứng, Lâm Hải liền bắt đầu đắc ý.

Đập múa, một mực a a a, quá khó nghe a.

Đứt khoát ca ca cho người nghe một khúc đi!

Lâm Hải chợt nhớ tới, thần khúc ‘Thảm Thắc’ mấy năm trước, ca từ của nó không phải liền là a a a sao?

Vừa vận ứng với tình cảnh lúc này!

“A nha! A a ấy! A tê đắc a tê đắc! A tê đắc lạc đắc lạc run! A tê đắc a tê đắc lạc run! A nha...”

Đập múa, tốc độ này, phối với tâm thần bất định của bài hát này, đơn giản vừa vận a.

Lâm Hải trực tiếp đem bài Thảm Thắc hát đi ra, dùng để phát tiết đè nén trong ngực.

Vừa ca hát, Lâm Hải ở trong bất tri bất giác, liền dùng tới kiểu hát của Nguyệt Cung Tiên Âm.

“Ừm?” Tiếng ca vừa ra, trong lòng Cầm Ma giật mình, sau đó hai mắt mãnh liệt trợn to.

Trong tiếng ca của Lâm Hải, vậy mà ả ả mang ra một cỗ cảm giác va chạm, có một tia cảm giác đem tiếng đàn của y áp chế.

“Điều đó không có khả năng!” Sắc mặt Cầm Ma ngưng trọng, tốc độ gảy dây đàn của hai tay đột nhiên tăng tốc.

Mà Lâm Hải này, cũng là càng hát càng nhanh!

Trong lúc nhất thời, tiếng đàn cùng tiếng ca, xen lẫn hỗn hợp lại cùng với nhau, trong lúc bất tri bất giác cũng mang lên một lực lượng trùng kích mãnh liệt, không khí giữa hai người phảng phất cũng bị đè ép xuống.

Ba!

Không biết qua bao lâu, dây đàn của Cầm Ma đột nhiên đứt phụt!

Phốc!

Một ngụm máu tươi, từ trong miệng Cầm Ma phun ra.

Cầm Ma đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, một mặt kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đánh cược một lần

Lâm Hải thấy Cầm Ma mặc danh kỳ diệu thổ huyết, tâm lý đột nhiên giật mình.

Em gái người, con hàng này làm sao lại thụ thương?

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hải, truyền đến một cái tin tức.

Đẳng cấp của Nguyệt Cung Tiên Âm được tăng lên, đẳng cấp trước mắt: cấp hai.

Gia tăng đặc hiệu phản kích, có thể phản kích hết thầy công kích bằng âm ba.

Đập phồng! Lâm Hải đầu tiên là giật mình, sau đó mạnh mẽ vui sướng!

Đập múa, thật sự là nhân sinh khắp nơi đều có kinh hi a, không nghĩ tới Nguyệt Cung Tiên Âm lại mặc danh kỳ diệu thăng cấp.

Nhớ kỹ thời điểm vừa học được Nguyệt Cung Tiên Âm, thì không hề có nhắc nhở đăng cấp a?

Chẳng lẽ bởi vì lúc trước mình học là bản chép tay của Thổ Ngọc, là bản hàng nhái sao?

Cái gia tăng hiệu quả phản kích này không tặc a, người nào công kích ca ca, thì tương đương với là đang công kích mình a.

A? Nói như thế, cái Cầm Ma kia thụ thương, là do Nguyệt Cung Tiên Âm tạo thành phản kích sao?

Đậu phộng! Lần này Lâm Hải hoảng.

Em gái nguoi, đừng bởi vì ta đem y làm cho thổ huyết, liên tính cho ta không thông qua khảo hạch đi.

Này mẹ nó liên đàn đòn rồi.

“Vị bằng hữu này, tại hạ có một chuyện không rõ, mới vừa rồi cùng các hạ độ sức, vì sao ta lại bị tiếng đàn của chính mình gây thương tích?” Cầm Ma mang theo một tia khiêm nhường, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Hừ, tự nhiên là vì trong tiếng đàn của nguoi tồn tại thiếu hụt.” Lâm Hải cũng không dám nói là do mình gây thương tổn, nhìn Cầm Ma này sinh trưởng một bộ mặt âm ngoan, ai biết là không phải cái nguoi hẹp hòi?

“Thiếu hụt? Mong chỉ giáo cho!” Cầm Ma sững sờ, sau đó cung kính hướng phía Lâm Hải thi lễ một cái.

Đậu phộng, trông mặt Lâm Hải kém chút xuất hiện, cái này thật sự kính sợ sao?

“Khụ khụ!” Lâm Hải rất trang bức ho khan hai tiếng.

“Nói về đánh đàn, thứ trọng yếu nhất là cái gì?” Lâm Hải biết cái gì về đàn a, trước giả vờ giả vịt, hù y một phen rồi lại nói.

“Trọng yếu nhất?” Cầm Ma cúi đầu suy tư một phen.

“Là cảm giác?” Cầm Ma thử thăm dò nói nói.

“Cảm giác sao?” Lâm Hải lộ ra một cái mỉm cười sâu xa khó hiểu.

Nhưng hắn thì đang suy nghĩ, đậu móa phía sau làm sao nói khoác a?

Không có nghĩ rằng, Cầm Ma hiểu lắm, cho là mình nói không đúng đây.

“Này, là chỉ pháp (*cách gảy đàn)?”

“Chỉ pháp?” Lâm Hải tiếp tục mỉm cười.

Đậu móa, không có cách nào a, ca ca đối với cầm rầm chó không kêu, muốn nói khoác cũng không thể nào hạ thủ a.

Gặp Lâm Hải vẫn là một phó biểu tình như thế, Cầm Ma có chút không giữ được bình tĩnh.

“Vậy rốt cuộc là cái gì? Mong ngài chỉ giáo cho!”

Lâm Hải trầm mặc một tiếng, em gái nguoi, gấp cái cọng lông a, không thấy ca ca cái này đang muốn bí sao?

Thật là cái đồ trứng thối, cái tâm lý tổ chất gì a, một hồi như thế cũng không chờ được, nguoi để ca ca trả lời nguoi thế nào a?

A? Chờ chút!

Con mắt Lâm Hải bỗng nhiên sáng lên!

Đậu móa, đúng a, tâm lý tổ chất!

“Khụ khụ!” Lâm Hải ra vẻ cao thâm ho khan hai tiếng.

“Nếu nguoi đã thực tình thỉnh giáo, vậy ta liền chỉ điểm nguoi một phen.”

“Mời các hạ giảng!” Cầm Ma tranh thủ thời gian cung kính nói.

“Tâm tính!”

“Tâm tính? Chỉ giáo cho?” Cầm Ma không hiểu ra sao.

“Cái gọi là tâm tính, cũng là thái độ mà người đối đãi với vạn vật thế gian. Thế gian vạn vật, nhân quả luân hồi, hỗ trợ lẫn nhau, thái độ của người đối với vạn vật, chính là thái độ của vạn vật đối với người, vạn vật có người, làm theo gieo gió gặt bão!” Lâm Hải nói khoác một hồi.

“Thái độ của người đối với vạn vật, chính là thái độ của vạn vật đối với người?” Cầm Ma cũng sờ.

Thời điểm đánh đàn trước đó, đúng là thời khắc bức bối mỗi ngày của y, gặp Lâm Hải đến đây khảo hạch, ý niệm đầu tiên cũng là dùng tiếng đàn đánh giết Lâm Hải.

“Vạn vật có người, làm theo gieo gió gặt bão?”

Nghĩ đến chỗ này, Cầm Ma mãnh liệt kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Trách không được, trách không được mình lại bị tiếng đàn của chính mình gây thương tích. Chính mình cũng là một trong vạn vật, thái độ với đối đãi vạn vật, tức là thái độ đối đãi với mình, mình muốn giết trước mắt người, chẳng phải là không khác cùng tự sát sao?”

Trong lúc nhất thời, trong lòng Cầm Ma rộng mở trong sáng, thậm chí, y ần ần cảm thấy, chính mình tựa hồ đã đụng chạm đến một đại đạo vô cùng thâm ảo.

“Cầm Ma cảm tạ ân chỉ điểm của tiền bối!”

Chẳng ai ngờ rằng, Cầm Ma vậy mà phù phù một tiếng, chân sau quỳ xuống đất, hướng phía Lâm Hải thi hành đại lễ.

Đậu phộng! Cái ý tứ gì đây?

Cử động của Cầm Ma đem Lâm Hải hoảng sợ kêu to một tiếng.

Ca ca chẳng qua là mở miệng nói vớ nói vẩn vài câu, người liền cho quỳ?

“Cái kia, khảo hạch cửa này của người...” Lâm Hải mới lười quản y quỳ hay không quỳ, hấn quan tâm nhất, vẫn là sự tình khảo hạch.

“Tiền bối nói giỡn, khảo hạch tự nhiên tính cho ngài thông qua.” Cầm Ma một mặt sợ hãi nói nói.

“Hô.” Lâm Hải cuối cùng thở ra một hơi.

Đậu móa, liền lừa gạt được rồi, rốt cục lừa gạt qua được một cửa.

“Chúc mừng chủ nhân thông qua ải khảo hạch thứ nhất, mời theo Tiên Nhi tiến vào cửa thứ hai.” Thẳng đến lúc này, Tiên Nhi mới cười cười đi tới, dẫn dắt Lâm Hải hướng đến cửa thứ hai mà đi.

“Tiền bối, nếu như có thời gian, xin đến chỉ đạo cầm nghệ cho Cầm Ma!” Đi ra xa, liền Cầm Ma hướng phía Lâm Hải hô một tiếng.

Lâm Hải đang đi lên phía trước, nghe được liền lắc đầu một cái, kém chút nằm trên đất.

Chỉ đạo em gái người a chỉ đạo! Ca ca người a đến cầm có mấy cây dây đàn cũng không biết.

Đi lên phía trước khoảng chừng một cây số, đi vào ở trong một cái đình viện dựa vào núi, ở cạnh sông.

Ở giữa đình viện, có bày một cái bàn đá, trên bàn đá, là một cái bàn cờ tướng.

Một lão già tóc trắng râu bạc trắng, đang ngồi ở trước bàn đá, trong tay cầm một quân cờ tướng, nhíu mày suy tư.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, nhất thời không còn gì để nói.

Lão nhân này ngu bức a, thế mà lão a đang cùng chính mình đánh cờ, đây là nhàm chán đến mức nào.

Tiên Nhi đuổi bước lên phía trước, hướng phía lão già thi lễ một cái.

“Kỳ Thánh tiền bối, có chủ nhân mới tới, xin tới tham gia khảo hạch.”

Lão già giống như không nghe thấy, vẫn như cũ cầm cờ tướng suy tư.

“Chủ nhân chờ một lát, Kỳ Thánh tiền bối có đôi khi đánh một quân cờ, có thể nghĩ đến bốn năm ngày thậm chí còn dài hơn, chúng ta chậm rãi chờ là được.” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải mở miệng nói nói.

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó hạ một con cờ còn muốn bốn năm ngày, còn vẫn là theo chính mình đánh cờ, đây là có bị bệnh không!

Thế nhưng là không có cách, chính mình là đến khảo hạch, cũng không dám đắc tội với người ta.

Chậm rãi chờ thôi, thảo!

Chờ nửa giờ, cũng không thấy Kỳ Thánh có động tác gì, vẫn như cũ giống hệt với lúc vừa mới bắt đầu, cầm cờ tướng, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, suy tư.

Em gái nguoi nha! Nguoi có thể tại chỗ này chờ thêm mấy ngày, thế nhưng là ca ca hấn a chờ không nổi a.

Tiền Nhi đã nói, nếu qua hai canh giờ nữa, mặc kệ thông hay không thông qua, cũng coi như là ca ca khảo hạch thất bại.

Thất bại mà nói, ca ca coi như ợ ra rắm.

Hai canh giờ, cũng là bốn giờ, cái này mẹ nó chờ nguoi cũng chờ nửa giờ.

Không được, không thể đợi thêm.

“Kỳ Thánh tiền bối, thời gian của văn bối hữu hạn, có thể khảo hạch trước, rồi ngài hãy tự hỏi hay không a?”

Kỳ Thánh vẫn giống như không nghe thấy, liền một dạng cũng không thay đổi.

“Vô dụng, thời điểm Kỳ Thánh tiền bối đang tự hỏi bước đi, coi như trời sập, ông ấy cũng nghe không được.” Tiền Nhi ở bên cạnh lắc đầu.

WTF, vậy hấn a làm sao xử lý a?

Vạn nhất lão gia hỏa này, lại muốn tự hỏi lên mấy giờ, đều không cần mấy ngày, ca ca liền treo a.

“Đậu móa, không được thì ta, đem bàn cờ trên bàn của lão, lật hết xuống mặt đất, ta nhìn xem lão còn có thể nghe thấy hay không!” Lâm Hải cắn răng một cái, nói nói.

“Tuyệt đối đừng!” Tiền Nhi vội vàng ngăn Lâm Hải lại.

“Kỳ Thánh tiền bối, lúc đánh cờ tới kỳ người khác quấy rầy, nếu như nguoi làm như vậy, ông ấy sẽ trực tiếp giết nguoi, khảo hạch cũng ngừng.”

“Cái này...” Lâm Hải một trận bất đắc dĩ.

Vậy hấn a làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ chờ đợi như vậy rồi chết sao?

Lâm Hải trong lòng phiền não, đi đi lại lại bước chân đi thông thả.

Bỗng nhiên, bước chân của Lâm Hải dừng lại, có một cái ý nghĩ xuất hiện.

“Đậu móa, chỉ có thể đánh cược một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tàn cục

Tại lúc Lâm Hải ra ngoài, liền đã phát hiện, điện thoại di động của mình đang ở trên người, đựng ở trong túi quần của cái bộ quần áo nữ này.

“Nhất định phải có tín hiệu, nhất định phải có tín hiệu!” Lâm Hải yên lặng cầu nguyện.

Lấy điện thoại di động ra xem xét, cầm đại gia nguoi, một ô tín hiệu đều không có!

Tâm Lâm Hải đều lạnh.

A? Chờ chút! Lâm Hải chợt phát hiện, tín hiệu trò chuyện mặc dù không có, nhưng bên trên lại có cái 4G.

“Ha ha, nơi này có Internet, còn là 4G a!” Nhìn biểu hiện trên ô biểu tượng số liệu ở phía trên điện thoại di động, Lâm Hải kích động đến hồng.

“Ta yêu người, di động Hoa Hạ!”

“Ta yêu người, tiểu thư 10086 phục vụ khách hàng!”

Lâm Hải cao hứng cũng nói năng lộn xộn.

Vội vàng mở ra trình duyệt, tại cột tìm kiếm của trình duyệt, Lâm Hải đưa vào bốn chữ “Tàn cục cờ tướng”.

Nhất thời, đi ra một mảng lớn Website.

Lâm Hải tìm một cái điểm vào.

Mới vừa đi vào, một cái nữ nhân ăn mặc bại lộ, mặt lộ vẻ đói khát nhảy ra.

“Nhắc nhở: Kiểm tra điện thoại di động của ngài chưa lắp đặt máy chiếu phim sắc tình, click để download lắp đặt, quan sát điện ảnh tư mật.”

Xem con em người! Nói tàn cục của cờ tướng đâu?

Lâm Hải trực tiếp đóng Website, lại ấn mở một cái.

“Đồng đồng đồng! Bạn tốt QQ của người phát đến tin tức cho người, mời ấn để xem xét.” Một cái khung chat to lớn, đem nội dung Website hoàn toàn ngăn trở.

Ta xxx đại gia người!

Lâm Hải trực tiếp điểm bỏ qua, nào nghĩ đến, Website trực tiếp nhảy, chuyển đến một cái Website ONS giao hữu (*ONS là một từ viết tắt cho biết hiện tượng hẹn hò phổ biến One Night Stand- tình một đêm).

Mẹ cái bức, có thể dựa vào điểm phổ hay không!

Lâm Hải nhanh điện, cái này khiến hắn càng sốt ruột càng thêm phiền a.

Đóng lại, lại ấn mở một cái, thanh tiến độ đọc Website một mực đang động, nhưng chính là hắn a mở không ra.

“A a a! Đại gia Baidu Search nhà người!” Lâm Hải phát điên.

Qua trọn vẹn nửa cái đến giờ, Lâm Hải mới tìm được một cái diễn đàn Cờ Tướng đáng tin chút.

Nhìn dân mạng phát từng cái tàn cục cờ tướng ở phía trên, Lâm Hải cẩn thận lựa chọn.

Không thể không cẩn thận a, cái này quan hệ đến mạng nhỏ của mình a.

Mức độ cờ tướng của Lâm Hải tuy rất thối, nhưng nhìn hiểu vẫn là không có vấn đề.

Chỉ chớp lát, Lâm Hải liền sàng chọn ra ba bốn cái tàn cục.

“Liền nó, đậu móa thành bại liền ở một lần này!” Cuối cùng, Lâm Hải chọn một cái tàn cục có nhiều bình luận nhất.

“Đại gia người, mạng nhỏ của ca ca toàn bộ nhờ người, hi vọng người xứng đáng với cái xưng hào tàn cục khó khăn nhất trong lịch sử kia!”

Quyết định, Lâm Hải cất bước hướng phía Kỳ Thánh mà đi đến.

Tiên Nhi ở bên cạnh thấy thế, bỗng nhiên giật mình.

“Chủ nhân người muốn...” Không đợi Tiên Nhi nói xong, Lâm Hải hoa một tiếng, quân cờ trên bàn cờ tướng, tất cả đều rơi đến trên mặt đất.

Kỳ Thánh cảm quân cờ, vẫn không có phản ứng.

Đậu phộng, cái này đều không được!

Lâm Hải xem như hoàn toàn phục.

“Ừm?” Qua chừng hai phút đồng hồ, Kỳ Thánh mới ngẩng đầu lên.

Lâm Hải xem xét, mẹ nó, phản ứng này là có bao nhiêu chậm a.

Kỳ Thánh quái dị liếc nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn một đám quân cờ trên mặt đất kia, bỗng nhiên phần nộ đến râu tóc đều dựng đứng.

“Tiểu tử hỗn trướng, dám phá hư lão phu đánh cờ, muốn chết!” Nói xong, một cỗ khí thế cường đại nhất thời xuất hiện tại trên thân Kỳ Thánh, Lâm Hải phát hiện mình ngay cả động cũng không động được.

Đậu móa, thật mạnh!

“Tiền bối, chờ một chút.” Lâm Hải vội vàng thét lên.

“Hừ, ảnh hưởng ta đánh cờ, có lời gì để nói nữa? Chịu chết đi!”

“Ta cũng không phải là có ý quấy rầy tiền bối đánh cờ, ta là có nguyên nhân!” Lâm Hải cảm thấy mình đến hô hấp cũng khó khăn.

“Hừ, không phải liền là đến xin khảo hạch sao? Phá hư ván cờ của lão phu, còn muốn khảo hạch? Thật sự là nằm mơ!”

Kỳ Thánh đuổi tay ra, hướng phía đầu Lâm Hải đánh tới.

“Kỳ Thánh tiền bối, thủ hạ lưu tình!” Tiên Nhi thấy thế, kinh hô một tiếng, vội vàng thét lên.

Tiếc rằng, Kỳ Thánh không để ý tí nào, mắt nhìn thấy bàn tay liền phải rơi vào đỉnh đầu của Lâm Hải.

“Ta là tới tìm người tỷ thí tài đánh cờ!” Thôi khắc mấu chốt, Lâm Hải hô to một tiếng, đồng thời nhắm mắt lại.

Đậu móa, sống hay chết, liền nhìn câu nói này!

Lâm Hải đang đánh cược!

Lúc trước hắn thấy Kỳ Thánh thế mà tự mình cùng chính mình đánh cờ, cái này đủ để chứng minh hai vấn đề.

Thứ nhất, cái này Kỳ Thánh, đối với đánh cờ đã si mê đến mức nhất định, nếu không người bình thường, sẽ cùng chính mình đánh cờ?

Thứ hai, cái Kỳ Thánh này, cũng nhàm chán đến mức độ nhất định, phạm là có một người cùng lão đánh cờ, dù là kẻ hạ cờ có tệ hơn đi nữa, cũng mạnh hơn là so cùng chính mình đi.

Xuất phát từ hai điểm cân nhắc này, Lâm Hải cảm thấy, nếu như mình chủ động đưa ra lý do cùng Kỳ Thánh đánh cờ, lão rất có khả năng sẽ đáp ứng.

“Ồ? So đánh cờ với ta? Người?” Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng Lâm Hải, Kỳ Thánh đem một chương đang rơi xuống sinh sinh dừng lại, cách đỉnh đầu Lâm Hải, chỉ có không đến một cm.

Lâm Hải chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, khe khẽ than một hơn.

Đậu móa, thành công, cuối cùng tạm thời đem mệnh bảo trụ.

Bất quá cuối cùng có thể sống tiếp hay không, vẫn phải nhìn phía sau a.

“Không sai, không biết Kỳ Thánh tiền bối có dám cùng vân bối tỷ thí hay không?” Lâm Hải vội vàng nói nói.

“Ha ha ha, tiểu tử khẩu khí không nhỏ a?” Kỳ Thánh phóng ra một tiếng cười, đồng thời, cỗ khí thế khiến người ngạt thở trên thân này, cũng tàn mất.

“Liền nhìn tiền bối có dám hay không.” Con mắt Lâm Hải nhìn thẳng vào Kỳ Thánh nói nói.

Kỳ Thánh giữ im lặng, nhìn chăm chăm vào Lâm Hải một hồi lâu, thẳng đến khi Lâm Hải đều sắp không có lòng tin, mới mở miệng nói chuyện.

“Đã như vậy, lão phu liền chơi với ngươi.”

“Tốt!” Lâm Hải đáp ứng một tiếng.

Cái này liên quan đến khảo hạch, có thành công hay không, liền nhìn phía sau.

“Làm sao cái so, liền do ngươi đến định, bớt cho sau này nói lão phu lấy lớn hiếp nhỏ.” Kỳ Thánh một bộ không thèm để ý chút nào nói nói.

“Thời điểm tại hạ nhàm chán, đã từng thiết kế một bàn tàn cục, không biết Kỳ Thánh tiền bối có dám thử nghiệm, phá giải một chút hay không?”

“Tàn cục? Ha ha ha ha, trên đời liền không có tàn cục nào mà lão phu không phá giải được.”

Lâm Hải nghe được, tâm lý lộp bộp một tiếng.

Đậu móa, thật hay giả, nếu nói như vậy, ca ca há không phải là ngỏm củ tỏi.

Không được, phải thiết trí chút lực cản cho lão gia hỏa này.

“Kỳ Thánh tiền bối nói giỡn, trên đời vốn là không có tàn cục khó giải, coi như có tàn cục khó giải, cho ta tám mươi năm hoặc một trăm năm, cũng liền có thể giải khai, ngài nói có đúng hay không?” Lâm Hải cố ý đem tám mươi năm hoặc một trăm năm nói cực nặng.

“Hừ, tiểu tử, ít tại chỗ này kích thích lão phu, lão phu đương nhiên sẽ không cùng ngươi chơi xấu tại bên trên vấn đề thời gian, thời gian phá giải, cũng do ngươi định tốt.” Kỳ Thánh thở phì phì nói.

“Tốt, nếu như thế, vậy liền mười phút đồng hồ, không biết tiền bối có dám hay không?” Lâm Hải đem cái cảm giường lên, cố ý làm ra một bộ dáng khinh thị.

“Mười phút đồng hồ?” Kỳ Thánh sững sờ một chút, phải biết, nếu đã dám xưng tàn cục, thì tự có nó chỗ tinh diệu, coi như mình là Kỳ Thánh, nếu như ngay từ đầu mạch suy nghĩ sai, cũng rất dễ dàng thất bại.

Hoặc là nói, thời cơ chỉ có từ một đến hai lần, một khi mạch suy nghĩ ban đầu xuất hiện sai lầm, liền đem thời gian lãng phí hết.

Nhưng ngẩng đầu thấy biểu lộ khinh thị trên mặt Lâm Hải, Kỳ Thánh nhất thời phát cáu.

Đậu móa, chính mình lúc nào ở bên trên đánh cờ bị người khinh thị qua?

“Tốt, lão phu đáp ứng!” Kỳ Thánh lớn tiếng nói.

Lâm Hải nghe vậy, trong lòng vui vẻ.

“Kỳ Thánh tiền bối chắc hẳn cũng biết, văn bối tới đây là vì khảo hạch, không bằng liền đem khảo hạch cùng lần cược cờ này hợp lại cùng nhau, không biết tiền bối ý như thế nào?”

“Hừ, nếu như ta thua, coi như ngươi khảo hạch thông qua.” Kỳ Thánh hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha, tốt!” Lâm Hải cười lớn một tiếng!

Sau đó, từ bên trong những quân cờ dưới đất, chọn lựa mấy cái, dựa theo vị trí trong trí nhớ ba ba ba mấy cái, bày lên trên bàn cờ.

“Kỳ Thánh tiền bối, mời.” Lâm Hải hướng phía Kỳ Thánh ra hiệu nói.

“Tốt, nhìn lão phu phá tàn cục của ngươi.”

Nói xong, Kỳ Thánh lập tức đi vào một loại trạng thái, tựa hồ đem toàn bộ tinh thần, cũng vui đầu vào ở trong tàn cục trước mắt.

Lâm Hải cẩn thận nhìn chăm chú vào mỗi một cái biểu tình biến hóa Kỳ Thánh của, trong lòng bất ổn đánh trống.

Đậu móa, tuyệt đối đừng phá được a, mạng nhỏ của ca ca cũng toàn bộ nhờ vào cái tàn cục này.

Không biết qua bao lâu.

“Ha ha ha ha, cái tàn cục này quả nhiên tinh diệu, nhưng lão phu đã có phương pháp phá giải!”

Bỗng nhiên, Kỳ Thánh ba ba ba, di chuyển nhanh chóng mấy con cờ, tàn cục liền dễ dàng giải quyết!

“Hừ, lúc này, ngươi có lời gì có thể nói!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thư Tiên là cái vô lại

Lâm Hải mỉm cười, nhưng trên mặt không có một chút hoảng hốt nào.

“Kỳ Thánh tiền bối, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục!”

Khóe miệng Kỳ Thánh nhếch lên, mặt lộ vẻ tự mãn.

“Chỉ là một cái tàn cục, có thể nào làm khó được lão phu sao, bây giờ tàn cục đã phá, khảo hạch của ngươi cũng coi như thất bại, tự có thiên lôi phạt hàng thân ngươi, cũng là bớt để lão phu tự mình xuất thủ trừng phạt ngươi.”

“Khảo hạch thất bại?” Lâm Hải cười lắc đầu, “Tiền bối có phải tính sai hay không?”

“Tính sai? Chỗ nào tính sai? Cái này tàn cục rõ ràng đã phá, người trẻ tuổi, cũng không nên ở trước mặt lão phu chơi xấu a.” Trong mắt Kỳ Thánh bỗng nhiên phát ra một đường quang mang sắc bén.

“Vãn bối sao dám chơi xấu, tàn cục xác thực đã phá, chỉ là, chúng ta ước định thời gian phá cục là dài bao lâu?” Lâm Hải nhìn thẳng vào Kỳ Thánh, nói.

“Thời gian? Cái này...”

Kỳ Thánh lúc này mới nhớ lại, ước định cùng Lâm Hải trước đó, là trong vòng mười phút phải phá giải tàn cục, nhưng trước đó toàn thân mình đều vùi đầu vào bên trong tàn cục, sớm đã không để ý đến khái niệm thời gian, thời điểm phá giải, đã qua đến hai mươi phút đồng hồ rồi.

“Kỳ Thánh tiền bối, lấy thân phận của ngài, hẳn là sẽ không cùng một tên tiểu bối quyết nợ chứ?” Lâm Hải cố ý đem hai chữ quyết nợ cắn rất nặng.

“Hừ! Lão phu há lại quyết nợ người, cửa này, tính người qua!” Kỳ Thánh tức, nói xong cũng xoay người sang chỗ khác.

A! Hẳn lại qua một cửa a!

Lâm Hải cao hứng quá sức.

“Như thế, vãn bối tạ Kỳ Thánh tiền bối!” Lâm Hải hướng phía Kỳ Thánh vái chào.

“Hừ!” Kỳ Thánh nhìn cũng chưa từng nhìn Lâm Hải, không kiên nhẫn phát phát tay.

“Tiên Nhi, đi, cửa ải tiếp theo!” Lâm Hải cao hứng kêu gọi Tiên Nhi hướng cửa ải tiếp theo đi đến.

Nhìn lấy bóng lưng rời đi của Lâm Hải, Kỳ Thánh than nhẹ một tiếng, nghĩ không ra chính mình si mê đánh cờ, cả đời chưa gặp được bại một lần, hôm nay lại thua một chiêu dưới tay người trẻ tuổi này.

“Hi vọng người có thể sống mà đi ra khỏi Thánh Cảnh, bắt quá một cửa ải của lão tam kia... Ai!”

“Ha ha, Tiên Nhi, thế nào, chủ nhân nhà người lợi hại a?” Liền qua hai cửa, Lâm Hải phi thường cao hứng, không khỏi bắt đầu đắc ý cùng Tiên Nhi.

Chỉ là, Tiên Nhi tựa hồ có chút rầu rĩ không vui.

“A? Tiên Nhi, người làm sao vậy?” Lâm Hải kinh ngạc hỏi.

“Chủ nhân, từ khi Thánh Cảnh mở ra đến nay, có thể qua liền hai cửa chỉ có 2 người, mỗi cái đều là bộc lộ tài hoa, là kỳ tài chấn cổ thước kim (*Vang động thời xưa, chói lọi đời nay), ngài là cái thứ ba!”

Đậu phộng! Ca ca ngu bức như vậy đâu!

Lâm Hải nghe, trong lòng càng đẹp đến không được.

“Chỉ là...” Tiên Nhi muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Lâm Hải sững sờ.

“Chỉ là có thể qua cửa thứ ba, một cái cũng không có.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã xuống đất.

“Cái gì cái gì cái gì? Người nói hai người phía trước này, cũng thất bại tại cửa thứ ba?” Lâm Hải lập tức khản trương.

“Vâng, tất cả đều là ở tại cửa thứ ba, khảo hạch thất bại, bị Thần Lôi bỏ đến thịt nát xương tan, hồn phi phách tán!”

Ta xxx người nãi nãi cái bỏ khi!

Lâm Hải lần này sốt ruột.

“Tiên Nhi, nhanh cùng ta nói nói, tình huống cái cửa thứ ba này là như thế nào!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Người trấn giữ cửa thứ ba, là Thư Tiên tiền bối, Thư Tiên tiền bối người này, đặc biệt, đặc biệt coi trọng mặt mũi.”

“Thích sĩ diện?” Lâm Hải không rõ ràng cho lắm.

“Vâng, phi thường coi trọng mặt mũi.” Sắc mặt Tiên Nhi có chút cổ quái.

“Có thể nói nói cụ thể hay không?”

“Kỳ thực mỗi lần Thư Tiên tiên bối khảo hạch, đều không phải là rất khó, thậm chí vô cùng đơn giản, chỉ là...”

“Ai nha, chỉ là cái gì? Ngươi nói nhanh lên a!” Lâm Hải gấp hồng.

“Chỉ là, nếu như thất bại, tự nhiên khó thoát khỏi cái chết.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Hải gật đầu đáp nói.

“Nhưng nếu như thắng mà nói...”

“Thắng thì thế nào?”

“Thắng ông ấy thì ông ấy sẽ cảm thấy thật mất mặt.”

Phốc! Thật là cái kỳ hoa a!

“Sau đó thì sao?” Lâm Hải hỏi.

“Thư Tiên tiên bối cảm thấy thật mất mặt, liền sẽ không nhận nợ, sau đó phán ngươi khảo hạch thất bại!”

Phốc!

Em gái ngươi!

Lâm Hải kém chút một đầu cắm xuống dưới đất.

Cái này mẹ nó còn chơi thế nào?

Là mặc kệ có thể thắng hay không, cũng tính toán là khảo hạch thất bại sao?

Đậu phộng, cái này là cái câu thí Thư Tiên gì, mẹ nó đơn giản không phải liền là cái vô lại sao?

Phải làm sao mới ổn đây?

Lâm Hải trực tiếp liền nhụt chí.

“Chủ nhân, thời gian khảo hạch còn lại không nhiều, chúng ta nắm chặt đi qua đi.” Tiên Nhi sâu kín nói nói.

Thật hồ cha hấn a!

Lâm Hải cảm thấy lời nói của Tiên Nhi, làm sao nghe cũng giống như là đang thúc giục chính mình lên đường.

Khó nói liền treo ở cái này?

Lâm Hải chết lặng đi theo Tiên Nhi đi tới, trong lòng một trận không cam lòng!

Cầm đại gia ngươi, mệnh ta do ta không do trời!

Ta cũng không tin, qua không nổi cái cửa thứ ba kia?

Lại đi đại khái hơn một ngàn mét, đi vào một cái viện tử yên lặng, trong sân chim hót hoa nở, tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Chỉ là, Lâm Hải tâm lại trầm xuống.

Một chỗ giàu có sinh cơ như thế, chẳng lẽ sẽ trở thành nơi mai táng xương cốt của chính mình sao?

Hướng phía trong sân nhìn lại.

Chỉ gặp một cái thư sinh áo trắng, đang phủ thân tại phía trước một cái bàn dài mảnh, trong tay nắm bút lông, nước chảy mây trôi viết lấy cái gì đó.

“Thư Tiên tiên bối, chủ nhân mới tới, xin được khảo hạch.” Tiên Nhi nhẹ giọng nói nói.

“Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Có tin ta trực tiếp coi như hấn khảo hạch thất bại hay không?”

Em gái nguoi! Lâm Hải xạm mặt lại!

Đậu móa, chính mình đến thế nhưng là cả câu nói cũng còn không có nói sao, cái này có thể coi là chính mình thất bại sao?

Nghĩ lại, cái Thư Tiên này không phải cực thích sĩ diện sao?

Vậy mình liền cho đủ lão mặt mũi, nói không chừng còn sẽ có một tia chuyển cơ.

Nghĩ đến chỗ này, Lâm Hải liền tiến lên một bước.

“Coi như ta thất bại? Lờn này nếu là để người khác nói, ta trực tiếp đá bể trứng gà!”

Tiền Nhi được nghe, khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt nhỏ đặng một cái liềm đỏ.

Chủ nhân mới này, làm sao nói thô tục như thế?

“Ừm?” Bút trong tay Thư Tiên dừng lại, bỗng nhiên ngừng đầu.

“Bất quá”, Lâm Hải vội vàng tiếp tục nói.

“Lờn này nếu như là xuất phát miệng từ Thư Tiên tiền bối, tiểu tử dù có mượn một trăm cái gan, cũng không dám không tin!”

“Ồ? Cái này là vì sao?” Thư Tiên lúc đầu cũng chuẩn bị phát nộ, nghe vậy sững sờ, nhiều hứng thú nhìn Lâm Hải hỏi.

“Ha ha, vẫn bối đối với Diện Tướng Chi Thuật (*coi tướng mạo bóc quẻ) hơi có nghiên cứu, xem diện mạo của tiền bối, giữa trán đầy đặn, mày kiếm rõ ràng, bên trong khí khái hào hùng lộ ra một tia quả cảm, thuộc về loại quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói là làm!”

Lâm Hải đem những từ hay có thể nghĩ đến, một mạch dội lên trên đầu Thư Tiên.

Đậu móa, không phải thích sĩ diện sao? Đại tăng bốc đập chết nguoi.

“Ha ha, ta là quân tử?” Lờn nói của Lâm Hải, trực tiếp đem Thư Tiên cười lớn.

“Đậu phộng!” Thư Tiên cúi đầu xuống, chợt phát hiện, chỉ lo nghe Lâm Hải nói chuyện, một giọt mực đen trên bút lông của chính mình, vậy mà nhỏ xuống, rơi trên giấy.

“Đậu móa, viết cho tới trưa, hồng hết! Cũng là trách nguoi a!” Thư Tiên nhìn qua Lâm Hải, trợn mắt nhìn hấn.

“Đậu phộng, muốn hồng!” Trong lòng Lâm Hải thầm kêu không tốt.

Hướng phía trang giấy trên bàn sách nhìn lại, chỉ thấy Thư Tiên viết là bốn chữ Thiết Huyết Đan Tâm.

Chỉ là, cái chữ Tâm cuối cùng, còn kém một điểm cuối cùng.

Kết quả, một giọt mực nước này, vừa vắn nhỏ tại bên cạnh chữ Tâm.

Thành quả cho tới trưa, đến một bước cuối cùng, sắp thành lại bại, phí công nhọc sức.

Thư Tiên nổi trận lôi đình, hận không thể đem Lâm Hải chém sống!

“Đậu móa, lão tử tuyên bố, khảo hạch của nguoi...”

Lâm Hải được nghe, mạnh mẽ kinh hãi.

“Thư Tiên tiền bối, chờ một chút!” Vội vàng đem lờn nói của Thư Tiên cắt ngang.

Đậu móa, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ liền treo ở chỗ này hay sao?

“Hừ, phá hư giai tác của ta, nói cái gì cũng không được, khảo hạch của nguoi, mất...”

“Ai nha!” Lâm Hải bỗng nhiên một mặt chán kinh, hướng phía bàn đọc sách đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Đoán hòn đá

“Ai da da”, Lâm Hải vây quanh chữ trên bàn sách, một trận sợ hãi thần phục.

“Chữ đẹp! Chữ đẹp! Có thể xưng thiên cổ giai tác (tác phẩm đẹp ngàn năm) a!” Lâm Hải hướng phía Thư Tiên dựng thẳng ngón tay cái.

“Hừ, cái này còn cần người nói, chỉ là giai tác như thế, lại hủy tại trong tay người!” Thư Tiên hừ lạnh một tiếng, hỏa khí trong lòng lại lớn hơn.

“A? Lời này của tiền bối là bắt đầu nói từ đâu? Điểm này, ta cảm thấy chẳng những không có hủy bức họa này, ngược lại có hiệu quả vẽ rồng điểm mắt.” Lâm Hải nói nhảm nói.

“Hừ, nói bậy nói bạ!”

“Tiền bối không tin, vậy mời nhìn!” Nói xong, Lâm Hải rất trang bức hất lên vạt áo.

Ngạch... Mẹ nó, quên chính mình mặc là y phục của Tiên Nhi.

Vốn là một động tác rất tiêu sái, phối hợp với bộ quần áo này, lại càng giống tên hề.

“Tiền bối, chữ của ngài cứng cáp hữu lực, đại khí bàng bạc, có thể nói thiết họa ngân câu (*nghĩa là vừa mạnh mẽ vừa mềm mại), phong mang tất lộ, biểu dương ý chí cường đại cùng hung hoành rộng lớn của ngài, có thể nói là tinh khí thần tràn trề!” Lâm Hải hiểu cái rầm chó thư pháp a, liền tại chỗ này nói một trận nói vớ nói vẩn.

“Hừ, tính người có chút nhân lực!” Lâm Hải nói một phen, để Thư Tiên đắc ý một trận.

“Bất quá nha, chữ này của ngài cũng có khuyết điểm, cũng là quá cương liệt, tựa như ngài làm người một dạng, ngay thẳng coi mò, cương trực công chính, phải biết, cứng quá dễ gãy a.” Lâm Hải lắc đầu.

“Hừ, không tệ, Thư Tiên ta từ trước đến nay làm người ngay thẳng, không thích hư ngụy, mọi thứ một là một, hai là hai, từ trước tới giờ không làm cái gì cong cong quán quán.” Thư Tiên hơi ngửa đầu, làm ra bộ dáng rất cao ngạo.

Đậu phộng, lão thật không biết xấu hổ a!

Lâm Hải đều sắp nôn, chính mình vì mạng sống mà tại chỗ này nói vớ nói vẩn cũng liền thôi, cái Thư Tiên này thế mà mặt dày mày dạn ở chỗ này phối hợp một cái gọi là hăng hái.

“Tiền bối lời ấy sai rồi, cái gọi là khi nắm khi buông, đạo của văn võ, cương nhu hoà hợp, mới hiển lộ ra bản sắc anh hùng, liền lấy điểm vừa mới rơi này mà nói, bức Thiết Huyết Đan Tâm này của tiền bối, tuy hào khí vân thiên, lại thiếu một tia nhân tình.”

“Nhân tình? Hừ, ta còn là lần đầu tiên nghe bên trong thư pháp còn muốn có nhân tình.”

“Đúng, cũng là nhân tình, Thiết Huyết Đan Tâm, biểu đạt là một cỗ hào khí anh hùng vì nước vì dân, nhưng anh hùng khí đoán, nhi nữ tình trường, chỉ có hào hùng không có nhu tình, chẳng lẽ không phải tàn khuyết? Nhưng tăng thêm điểm này liền không giống như vậy, người đến xem!”

Lâm Hải giả vờ giả vịt, như cái người trong nghề nhất chỉ cả tờ thư pháp.

“Sau khi có điểm này, toàn bộ phong cách vô cùng cương trực của thư pháp, lập tức đạt được mềm mại, cả hai hòa làm một thể, hoàn mỹ thể hiện tiền bối hiệp cốt nhu tràng, há không hoàn mỹ?”

“Cái này...” Thư Tiên nhú mày suy tư, “Tựa hồ như vậy cũng có một chút đạo lý.”

Lâm Hải nghe vậy, trong lòng vui vẻ, đậu móa, cuối cùng đem cái đần độn này nói khoác rồi, lại nói tiếp nữa, chính mình cũng không có gì để nói.

“Hừ, tốt a, coi như người qua cửa.” Thư Tiên vung tay áo một cái.

A, quá tốt!

“Này, tiền bối, khảo hạch của cái cửa thứ ba này có phải hay không coi như qua?” Lâm Hải một mặt chờ đợi hỏi.

“Khảo hạch?” Thư Tiên sững sờ, “Người nghĩ gì thế? Khảo hạch còn chưa bắt đầu đây.”

Phốc!

Lâm Hải kém chút phun, em gái nguoi, vậy là vừa rồi coi như nói trắng rồi.

“Nghe nói ở hai cửa trước, nguoi cũng là tại trong lĩnh vực am hiểu của Cầm Ma cùng Kỳ Thánh, đánh bại bọn họ, có phải cũng muốn so thư pháp với ta hay không a?” Thư Tiên nhiều hứng thú nói nói.

So thư pháp? So em gái nguoi!

Ca ca này hai bút nhện bò, liền chính hấn a cũng không nhận ra, ngược lại sao dám lấy ra tỷ thí?

Đây không phải là muốn chết sao?

“Đậu móa, nếu như Thư Tiên thật muốn so thư pháp, vậy mình tuyệt đối liền treo.”

Lâm Hải đang nghĩ ngợi, Thư Tiên liền nói chuyện.

“Ha ha, nguoi muốn so thư pháp, ta hết lần này tới lần khác không cho nguoi như ý, khảo hạch hôm nay của chúng ta, cùng thư pháp không có một chút quan hệ nào, ha ha, thế nào, có phải rất thất vọng hay không a?” Trên mặt Thư Tiên mang đắc ý cười, phăng phất nhw mọi việc đã nằm tại trong lòng bàn tay mình.

Thất vọng? Thất vọng đại gia nguoi!

Lâm Hải cao hứng đến hồng.

Đậu móa, muốn ta so thư pháp? Người nào muốn so thư pháp thì là tôn tử của hấn a!

Bất quá mặt ngoài của Lâm Hải, lại giả trang ra một bộ dáng giật nảy cả mình, sau đó lại một mặt thất vọng.

Thư Tiên thấy thế, tâm lý càng đắc ý.

“Hừ, tâm tư của Thư Tiên ta, há là nguoi lại có thể đoán được, nội dung khảo hạch hôm nay là...”

Trong lòng Lâm Hải xiết chặt, đậu móa tuyệt đối đừng thi thứ mà chính mình không hiểu a.

Thư Tiên một mặt tự đắc nhắc cao cái cằm nói, “Nội dung khảo hạch chính là, đoán tảng đá!”

“Ha ha, thế nào, không nghĩ tới a? Ha ha ha ha!” Nói xong, Thư Tiên cười to lên.

Lâm Hải trực tiếp mòng bức.

Đậu móa, xác thực không nghĩ tới!

Em gái nguoi, đây chính là khảo hạch quan hệ đến sống chết của ca ca, xin nguoi có thể nghiêm túc chút hay không?

Thế mà cầm loại trò chơi trẻ con đoán tảng đá này đến để quyết định sao?

Quá không đáng tin cậy a.

Thư Tiên trực tiếp từ dưới đất nhặt lên một khối đá nhỏ.

Đem khối đá nhỏ đặt lên bàn, sau đó hai tay Thư Tiên bỗng nhiên động.

Lâm Hải hoa mắt một trận, tốc độ của Thư Tiên thực sự quá nhanh.

“Ba!” Hai tay Thư Tiên đặt trên bàn, dừng lại.

“Đoán đi, đoán ra được hòn đá ở trong tay nào, coi như nguoi thắng.” Khóe miệng Thư Tiên lộ ra một nụ cười không dễ phát giác.

“Thao, cái này mẹ nó làm sao đoán, tốc độ vừa rồi kia, chính mình cái lông cũng không thấy rõ a.” Lâm Hải dân đòn.

“A? Không đúng, chính mình không phải là có Thiên Nhân Thần Thông đó sao? Thảo, thế nào kém chút lại đem cái gốc rễ này quên mất.”

Tâm lý Lâm Hải mặc niệm một câu: Thiên Nhân, mở!

Một tầng sương mù màu lam che kín hai mắt Lâm Hải, sau một khắc, hai tay Thư Tiên, trực tiếp biến thành trong suốt.

“Ha ha, Thiên Nhân Thần Thông quả nhiên có hiệu quả!” Tâm lý Lâm Hải kinh hỉ một trận.

Nhưng khi tập trung nhìn vào, Lâm Hải trực tiếp mộng bức.

“Uy, đã nghĩ tốt chưa, nghĩ kỹ liền tranh thủ thời gian đoán đi.” Thư Tiên một mặt cười xấu xa thúc giục.

Đoán em gái nguoi a đoán!

Tâm lý Lâm Hải nổi giận!

Đậu móa, theo ca ca chơi tâm nhãn có phải hay không? Chơi tâm nhãn ca ca là tổ tông của nguoi!

“Thư Tiên tiền bối, không bằng nguoi đoán trước, nguoi đoán được, liền coi như ta thua, nguoi đoán không được, coi như ta thắng, như thế nào?” Lâm Hải cười cười, nói nói.

Tiền Nhi ở bên cạnh nghe xong, nhất thời thất kinh.

“Chủ nhân...”

Lâm Hải khoát tay chặn lại, ngăn cản Tiền Nhi nói tiếp.

“Ai!” Tiền Nhi gấp đến độ giậm chân một cái.

Cái chủ nhân mới tới này, nhìn qua thì là một người cơ linh, làm sao đột nhiên biến ngược rồi?

Hòn đá kia vốn nằm trong tay Thư Tiên, nguoi sao lại để ông ta đoán trước?

Thư Tiên há có thể không biết, hòn đá nằm tại trong tay nào của chính mình sao?

Cái này cùng trực tiếp nhận thua có khác nhau ở chỗ nào?

Thư Tiên nghe vậy, trên mặt sững sờ, sau đó có chút bật cười hỏi: “Nguoi có phải ngược hay không? Để chính ta đoán? Nguoi dứt khoát nói nguoi tính từ bỏ khảo hạch đi.”

Lâm Hải một mặt bình tĩnh, cười nói: “Tiền bối cứ việc đoán đi, nếu như ta thua, tuyệt không hai lời.”

“Hừ, ta há có thể khi dễ cái tiểu bối như nguoi, nguoi đoán trước!”

“Không, tiền bối đoán trước!”

“Nguoi đoán trước!”

“Tiền bối đoán trước!”

...

Tiền Nhi ở bên cạnh cũng nhìn ngược.

Hai người này tình huống là như thế nào?

“Tốt!” Thư Tiên rốt cục không nhịn được, “Quy củ này là ta định, nguoi nhất định phải đoán trước, nếu như nguoi không đoán, coi như nguoi thua!”

Em gái nguoi!

Lâm Hải chửi một câu.

Cái này không phải là vô lại sao?

“Đoán nhanh lên, ta đếm đến mười, nếu như nguoi còn không đoán, coi như nguoi thua!” Thư Tiên một mặt nghiêm khắc nói nói.

Đậu móa, đoán liền đoán!

Lâm Hải quyết định chắc chắn.

“Ta đoán... Tay trái!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ca ca không Gay

“Ha ha!” Thư Tiên cười lớn một tiếng, liền muốn đem tay trái mở ra.

“Không có!” Tại trước một giây khi Thư Tiên đem tay trái mở ra, Lâm Hải lại toát ra hai chữ.

“Ách...” Nụ cười trên mặt Thư Tiên nhất thời ngưng kết, thế nhưng tay trái cũng đã mở ra.

Rỗng tuếch!

“Ha ha, quả nhiên tay trái không có, ta đoán đúng.” Lâm Hải cao hứng nói nói.

Sắc mặt Thư Tiên tái xanh, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Hải.

Rất nhanh, sắc mặt lão liên khôi phục bình thường, khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Đoán đúng lại như thế nào?

Có tính thông qua khảo hạch hay không, còn không phải do lão nói mới tính sao?

Lâm Hải trên mặt tuy cười, nhưng ánh mắt lại một mực lưu ý biểu lộ của Thư Tiên.

Tiền Nhi đã giới thiệu qua với hắn, con hàng này thế nhưng là cái người một lời không hợp liền chơi xấu, chính mình cũng không thể khinh thường.

Quả nhiên, thấy khoe miệng Thư Tiên vừa xuất hiện nụ cười tàn nhẫn, Lâm Hải liền biết rõ muốn hỏng.

“Ai nha, Thư Tiên tiền bối, văn bối cũng không biết nên nói cái gì cho phải.” Lâm Hải nhãn châu xoay động, một mặt cảm kích chạy đến trước mặt Thư Tiên.

“Tiền bối thật sự là trách trời thương dân, đối với văn bối ưu ái chiếu cố có thừa a, nếu như tiền bối đoán trước, văn bối sớm đã thất bại, nhưng tiền bối hết lần này tới lần khác đều kiên trì để văn bối đoán trước, không chịu chiếm tiện nghi của văn bối, cái này, cái này thật sự là thật là làm cho người ta cảm động.”

Lâm Hải giả mù sa mưa lau lau nước mắt.

“Đúng, cái hòn đá kia không thể ở bên tay trái của tiền bối, vậy chính là ở bên tay phải đi.” Lâm Hải trước tiên đem Thư Tiên nói khoác một hồi, sau đó đột nhiên hỏi.

“A? A, tự nhiên là ở tay phải tay!” Thư Tiên có chút chột dạ đem phải tay co lại sau lưng.

“Ta nghĩ, tiền bối nhất định là cho rằng văn bối có thể thông qua hai cửa phía trước, đúng là không dễ, thực sự không muốn để văn bối nửa đường chết yêu, mới có ý chiếu cố, đại ân của tiền bối, văn bối thực sự khó có thể quên a.”

“A, cái kia, cũng đúng cũng đúng, có thể thông qua hai cửa trước, quả thật có chút bản sự, ta cũng không muốn để thiên tài gãy chết trong tay ta, như thế liền đáng tiếc.”

Thư Tiên tâm lý phiền muộn a, Lâm Hải trước chụp mũ đeo lên cho mình, nên chính mình chỉ có thể theo lời nói của Lâm Hải mà nói.

“Tiền bối thật sự là trưởng giả từ tâm, không biết tới cửa thứ tư, tiền bối có đề nghị gì đối với văn bối? Mong tiền bối vui lòng chỉ giáo!”

“Cửa thứ tư nha, Họa Vương làm người khiêm tốn, sẽ không làm khó người, người yên tâm qua là được.”

“Nếu như thế, đa tạ tiền bối, văn bối cáo từ.”

“Tiền Nhi, đi thôi.” Lâm Hải hướng phía Thư Tiên thi cái lễ, vội vàng cùng Tiền Nhi cất bước rời đi.

“Ách...” Hơn nửa ngày, Thư Tiên mới phản ứng được.

Đậu móa, giống như bị tiểu tử này đùa nghịch.

Bất quá tiểu tử này, thật sự là rất cơ linh a, chẳng những không có mắc lừa, còn để cho mình trong lúc bất tri bất giác, liền cho hắn qua kiểm tra.

Nhưng may mắn thay, tiểu tử này ngược lại còn biết rõ lưu chút mặt mũi cho mình, còn không có vạch trần chính mình.

Thư Tiên đem tay phải trái mở ra, đồng dạng cũng là rỗng tuếch.

Hai cánh tay, căn bản đều là không có hòn đá.

Trên đường đi, Tiên Nhi một mặt kỳ quái nhìn Lâm Hải.

“Uy, ngươi cũng nhìn nửa ngày, làm sao, nhìn ca ca đáng đẹp trai, liền có ý tứ đối với ca ca sao?” Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi trêu chọc nói.

Đã qua ba cửa ải, tâm tình hiện tại của Lâm Hải vô cùng tốt.

“Nô tỳ sao dám có ý nghĩ xấu?” Khuôn mặt nhỏ của Tiên Nhi đỏ lên, cúi đầu.

“Hắc hắc, cái này có thể có.” Lâm Hải trong lòng nói nói.

Lại đi không sai biệt lắm khoảng một cây số, đi vào bên một bờ sông xinh đẹp gọn sóng.

Một cái nam tử trung niên miệng đầy râu mép, tay trái cầm một con cá nướng găm găm, tay phải cầm một cái bút vẽ, đang vẽ cái gì đó.

Lâm Hải xem xét, ta dựa vào, rất thô kệch nha, rất có điểm phong cách hiện đại!

“Họa Vương tiền bối, có chủ nhân mới tới, trước tới tham gia khảo hạch.” Tiên Nhi thi cái lễ, uyển chuyển nói nói.

Họa Vương bỗng ngừng đầu, một mặt kinh ngạc.

“Ta dựa vào, thật là có người qua một cửa ải của tên Thư Tiên biến thái kia a? Đây là cái tồn tại lần thứ nhất đến nay của Thánh Cảnh a?”

Họa Vương đánh giá Lâm Hải trên dưới một cái, tựa hồ muốn nhìn một chút, có thể qua một cửa ải của Thư Tiên kia, đến tột cùng có cái gì không giống bình thường.

“Văn bối Lâm Hải, gặp qua Họa Vương tiền bối!” Lâm Hải có bao nhiêu thông minh a, từ cách nói chuyện liền có thể nhìn ra, cái Họa Vương này là người tính cách ngay thẳng.

Đối với loại người này, ngươi càng tôn kính y, y cũng liền càng tôn kính ngươi.

Quả nhiên, lời của Lâm Hải vừa ra khỏi miệng, Họa Vương vội vàng đáp lễ.

“Tiểu hữu khách khí, tới tới tới, tới cùng một chỗ ăn cá đi.” Họa Vương nhiệt tình mời nói.

“Ha ha, tiểu tử liền không khách khí.” Lâm Hải đi qua, từ bên trên giá nướng cầm con cá, bắt đầu ngồm ngoàm ăn.

Thấy biểu hiện của Lâm Hải thoải mái tự nhiên, ấn tượng của Họa Vương đối với Lâm Hải càng tốt hơn.

“Ừm?” Thịt cá vừa vào miệng, Lâm Hải nhất thời cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Một cỗ khí lưu rất nhỏ, vậy mà đột nhiên xuất hiện trong thân thể, cùng Tiên Thiên chân khí của mình dung hợp lại cùng nhau.

Sau khi dung hợp với Tiên Thiên chân khí, lại có tăng cường trên trình độ nhất định.

“Con cá này, không tầm thường a!” Lâm Hải nói thầm một tiếng.

Bất quá, thời gian cấp bách, vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Lâm Hải ăn xong cá, hướng phía Họa Vương cung kính nói: “Họa Vương tiền bối, ngài cũng biết, văn bối là vì khảo hạch mà đến, hiện tại thời gian còn thừa không nhiều, xin tiền bối ra đề mục!”

“Ha ha, dễ nói dễ nói, ta cũng không làm khó tiểu hữu, liền vẽ một bức tranh cho ta đi, chỉ cần có bảy thành tương tự liền tốt.” Họa Vương hướng phía Lâm Hải phát phát cá nướng.

“Bảy thành?” Lâm Hải cuống đỏ mồ hôi.

Đậu mồ, chính mình nào biết hội họa a, lúc ở trường cấp ba có học qua một năm phác họa, hiện tại đã sớm quên.

Không có cách, bắt đắc dĩ đi.

Bốn phía nhìn xem, chỗ này cũng không có giấy không có bút chì a, bút lông chính mình lại không dùng được, phải làm sao mới ổn đây?

Mất nhìn thời gian cũng nhanh đến, Lâm Hải một trận lo lắng.

“Ừm? Có!”

Đột nhiên, Lâm Hải từ phía dưới giá nướng, xuất ra một khối than đen.

Nhìn sang bốn phía, Lâm Hải hướng phía một khối đá màu trắng cách đó không xa đi đến.

“Ừm?” Họa Vương cùng Tiên Nhi cũng không biết Lâm Hải muốn làm gì, tất cả đều một mặt hiếu kỳ nhìn qua.

Lâm Hải đi đến trước khối đá, quay đầu nhìn chằm chằm Họa Vương nãy buổi.

Sau đó, quay đầu, dùng than đen thay thế bút chì, tại bên trên khối đá vẽ ra.

Bá bá bá...

Chỉ chốc lát, một bức phác họa hình dáng liền đi ra.

“A? Thú vị, đây cũng là một nhà họa pháp (*người vẽ tranh chuyên nghiệp)?” Nhãn tình Họa Vương sáng lên, nhiều hứng thú nhìn Lâm Hải vẽ tranh.

Lâm Hải cứ vẽ mấy bút, liền hướng Họa Vương nhìn thêm hai mắt, đồng thời tâm lý thầm than một tiếng, thiên a, quả nhiên lạnh nhạt, lúc trước mức độ phác họa của ca ca tại trong lớp thể nhưng là trung thượng!

Mà Họa Vương bên kia, theo hình người trên khối đá từng bước từng bước thành hình, đã sớm đem cá nướng ném qua một bên, chạy đến sau lưng Lâm Hải, chăm chăm chú chú nhìn Lâm Hải vẽ tranh.

Lại một lát nữa, Lâm Hải cuối cùng hoàn thành phác họa nửa người của Họa Vương.

Đem than đen tiện tay quăng ra, Lâm Hải thở dài một hơi.

Đậu móa, cuối cùng đã hoàn thành, tuy vẫn là không hài lòng lắm, nhưng cũng đạt tới bảy tám phần đỉnh cao lúc trước của chính mình.

Được hay không, cũng là nó.

Quay đầu đi, chuẩn bị để Họa Vương nhìn một chút.

Đậu phộng!

Vừa quay đầu lại, Lâm Hải liền hoảng sợ kêu to một tiếng.

Chỉ thấy Họa Vương không ngừng xoa xoa tay, một mặt cười bí ối, hai mắt bốc lên lục quang nhìn mình chằm chằm, tựa như lưu manh nhìn chằm chằm vào một tiểu cô nương khỏa thân.

Lâm Hải bị dọa đến vội vàng nhảy ra phía sau một bước, sau đó hai tay ôm ngực.

“Ngươi muốn làm gì? Ta có thể nói cho ngươi a, ca ca không Gay!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đừng nói chuyện, hôn em

“Cái kia, tiểu huynh đệ a, ngươi đây là họa pháp của lưu phái nào a? Lại thần kỳ như thế!” Họa Vương như đứa bé con phát hiện đồ chơi âu yếm, hướng phía Lâm Hải hỏi.

“Đây là phác họa, là họa pháp do chính ta phát minh.” Lâm Hải một mặt trang bức nói nói.

“Cái gì? Còn là do tiểu huynh đệ phát minh!” Họa Vương cực kỳ chấn kinh.

“Ai nha, tiểu huynh đệ thật sự là khoáng thế kỳ tài a! Phát minh loại phác họa này tuy đơn giản, nhưng lại có thể đem người vật khắc họa sinh động như thật, thật sự là kỳ tài a!”

Họa Vương nhìn bức vẽ của Lâm Hải, đơn giản khen không dứt miệng.

Thảo, có thể nói chính sự hay không a, đừng nói những thứ vô dụng này!

Gặp Họa Vương nửa ngày không đề cập tới sự tình khảo hạch, Lâm Hải nhin không được.

“Khụ khụ... Cái kia Họa Vương tiền bối a, cửa thứ tư của ta này, đến cùng có tính thông qua hay không a.”

“A?” Họa Vương sững sờ, sau đó kịp phản ứng, “Tính toán a, nhất định phải tính toán, cửa ải của ta, người thông qua, ai nha, cái phác họa này thật sự là không tồi a.”

A! Lâm Hải cao hứng nhảy lên cao bao nhiêu!

Đậu móa rớt cục qua cửa, chẳng những bảo trụ được mạng nhỏ, mà cũng không cần lo lắng bị người treo trên tường nữa.

Không đề ý tới Họa Vương đang ở trước khối đá không ngừng tán thưởng, Lâm Hải hướng phía Tiên Nhi hỏi: “Tiên Nhi, ta hiện tại có có thể ra ngoài hay không?”

“Vâng, chủ nhân, xin đi theo ta.” Tiên Nhi đem Lâm Hải đưa đến trước một tấm bia đá cao cỡ một người.

Lâm Hải chăm chú nhìn, trên tấm bia đá dùng thể triện khắc lấy bốn cái chữ lớn màu hồng: Nguyệt Hồ Thánh Cảnh.

“Chủ nhân, đây chính là hồn bia của Thánh Cảnh giới, có thể khống chế hết thảy sự vật trong toàn bộ Thánh Cảnh.” Tiên Nhi hướng Lâm Hải giới thiệu.

“Ồ? Làm sao khống chế?”

“Chủ nhân thông qua khảo hạch, Giới Hồn Bia đã biết được, chủ nhân chỉ cần đưa bàn tay dán ở trên Giới Hồn Bia là đủ.”

Lâm Hải dựa theo Tiên Nhi nói, đưa tay dán lên.

“Ồng!” Một tia sáng hiện lên.

Giới Hồn Bia tiêu thất trong hư không, sau một khắc, liền xuất hiện ở trong đầu mình.

Lâm Hải nhất thời cảm thấy, mình cùng Giới Hồn Bia lại có một loại cảm giác huyết mạch tương liên, tựa như là tay chân của mình.

Cùng lúc đó, toàn bộ phương pháp khống chế Thánh Cảnh, cũng nằm tại trong đầu của chính mình, vô cùng quen thuộc, liền như chính mình đã sớm biết được.

Đồng thời, chính mình hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hết thảy sự vật bên trong Thánh Cảnh cũng nằm bên trong chương khống của chính mình, bao gồm cả Hàn Sơn Tứ Hữu trước đó.

Lâm Hải có loại cảm giác, chỉ cần mình có một cái ý niệm trong đầu, liền có thể để bất cứ người nào trong Hàn Sơn Tứ Hữu, biến mất trong cái thế giới này.

“Quá cường đại a!” Lâm Hải cảm giác mình lần này thật sự là nhật được bảo bối.

“Tiên Nhi, ta muốn đi ra ngoài.”

Thần sắc Tiên Nhi đột nhiên biến đến vô cùng cô đơn cùng ưu thương.

“Chủ nhân, người có thể giống như chủ nhân thủ nhậm, vừa đi liền sẽ không bao giờ quay lại hay không?”

“Ha ha, làm sao lại thế, ta sẽ thường xuyên trở về.” Địa phương tốt như vậy, Lâm Hải cũng không bỏ được mà không trở lại.

“Thật? Vậy nô tỳ cung kính bồi tiếp chủ nhân trở về.” Tiên Nhi hướng phía Lâm Hải thi lễ.

“Ừm, lần sau đến sẽ mang cho người đồ vật tốt.” Nói xong, thân ảnh của Lâm Hải tiêu thất trong hư không.

Ngã tư đường của Chấn Hoa Nhai, Hứa Diễm đang có thứ tự mà chỉ huy giao thông.

Xoay người một cái, chỉ thấy một cái mặt to của nam nhân, cơ hồ dán tại trên mặt mình.

“A!” Hứa Diễm bị dọa đến rít lên một tiếng, đầu gối dưới ý thức hướng phía hạ bộ Lâm Hải mà đánh tới.

“Đậu phộng!” Lâm Hải mới từ trong Thánh Cảnh ra ngoài, còn không có minh bạch chuyện gì đang xảy ra, liền chịu tội rồi.

“Em gái người!” Lâm Hải bưng bít lấy háng ngồi xổm xuống.

Đậu móa, nếu không phải mình đạt tới Tiên Thiên sơ kỳ, mệnh căn tử cũng rắn chắc hơn nhiều, thối lần này không phế cũng không được.

Thảo, đám nữ nhân này, làm sao cũng đều không có việc gì liên thích làm nơi này của nam nhân a!

Đầu tiên là Sở Lâm Nhi, sau là cái tiểu nữ cảnh này, ca ca cũng là chịu qua hai lần a.

“Ngươi, ngươi là làm gì?” Hứa Diễm thấy Lâm Hải ăn mặc quái dị, lại đột nhiên xuất hiện như vậy, liền nghiêm nghị nói.

“Tân bộ trên đường cái, không được a?” Lâm Hải nhin đau đứng lên, tức giận nói.

“A? Ngươi ngươi ngươi, ngươi là Lâm Hải?” Hứa Diễm bỗng nhiên há to mồm, phảng phất như nhìn thấy một dạng sự tình chấn kinh cỡ nào.

“Ngươi biết ta?” Lâm Hải không nhớ rõ ở đâu đã gặp qua vị nữ cảnh xinh đẹp này.

“Ngươi thật sự là Lâm Hải? Ngươi không chết?” Nữ cảnh kích động.

Lâm Hải trợn trắng mắt, đầu móa ngươi cứ như vậy là hi vọng ca ca chết sao?

“Đồng chí cảnh sát, ngươi nếu không có việc gì, ta liền đi trước.” Lâm Hải hiện tại vẫn còn mặc y phục của Tiên Nhi đâu, quá khác loại a, hần phát hiện đã có xe dừng lại mà hướng bên này nhìn sang.

“Ai ai ai, ngươi đừng đi a.” Hứa Diễm tiến lên túm lấy y phục của Lâm Hải.

Lâm Hải mặc y phục của Tiên Nhi vốn đã nhỏ, Hứa Diễm cái này vừa kéo liền rách.

Chỉ nghe “Xoẹt xẹt” một tiếng, cái áo Lâm Hải mặc trực tiếp bị xé mở, lộ ra lồng ngực.

“Đậu phộng, mau nhìn tình huống nơi đó là như thế nào?”

“Người kia ăn mặc một thân y phục nữ nhân liền thôi ra, đoán chừng là cái đồ biến thái.”

“Các ngươi nhìn nữ cảnh sát kia a, làm sao lại xé y phục của người ta, chỗ này làm không cẩn thận là có cổ sự a.”

“Đậu phộng, đây là muốn ở bên đường trình diễn cuồng biến thái sắc tình đại chiến nữ cảnh sát hoa khôi gọi cảm sao?”

Nhất thời, tạo nên vô số người vây xem.

“Uy, nhanh chỉ huy giao thông của ngươi đi, lộn xộn rồi.” Lâm Hải hét Hứa Diễm ra, lên một chiếc xe taxi liền chạy.

“Uy, Cục trưởng, ta là Tiểu Hứa, ta vừa mới gặp được Lâm Hải, hần thật không chết...”

Ba ngày này Liễu Hình Nguyệt có thể nói một ngày bằng một năm, không biết đã khóc bao nhiêu lần.

Từ sau khi biết rõ tin tức Lâm Hải mất tích, cả người Liễu Hình Nguyệt cũng sụp đổ.

Nàng giờ mới biết rõ, chính mình là yêu Lâm Hải cỡ nào.

Lâm Hải biến mất đã hơn ba ngày, ba ngày này, Liễu Hình Nguyệt không biết đã đánh cho Lâm Hải bao nhiêu cuộc điện thoại, thế nhưng lúc nào cũng là không nằm trong khu phục vụ.

Tuy tạm thời không có tin tức Lâm Hải đã tử vong, nhưng từ hiện trường tai nạn xe cộ mà phân tích, cơ hội còn sống cơ hồ là không.

“Lâm Hải, ngươi cái người xấu, đến cùng chạy đi đâu, ngươi để người ta làm nữ nhân của ngươi, chính ngươi lại cả ngày không thấy bóng dáng, ngươi quá phận.”

Liễu Hình Nguyệt một bên chảy nước mắt, một bên lặp đi lặp lại việc gọi điện thoại di động cho Lâm Hải.

Ba ngày này, nàng vẫn luôn là thế này mà vượt qua.

“Bí bo... Bí bo...” Liễu Hình Nguyệt sững sờ, sau đó!

“A! A a a a!” Liễu Hình Nguyệt kích động đến toàn thân cũng run rẩy.

“Thông, thông, thế mà thông!”

“Uy? Hình Nguyệt a, như ca ca à nha?” Thanh âm vô cùng quen thuộc của Lâm Hải, từ trong điện thoại truyền tới.

“Ô ô ô ô...” Liễu Hình Nguyệt che miệng chỉ là khóc, một câu cũng nói không nên lời.

“Uy? Hình Nguyệt, làm sao? Có phải có người khi dễ em hay không, em nói cho ca ca, ca ca giúp em đánh nổ đầu nó!”

Lâm Hải tại đầu điện thoại bên kia lo lắng thét lên.

“Anh bây giờ ở nơi nào?” Hôn nửa ngày, Liễu Hinh Nguyệt mới dừng tiếng khóc.

“Anh à? Về biệt thự của anh chứ sao.” Lâm Hải vội vàng về đến nhà đội bộ y phục trước.

“Chờ em, em đến ngay!” Liễu Hinh Nguyệt nói xong, liền tắt điện thoại.

“Nha đầu này, xem ra mấy ngày không gặp, muốn ca ca rồi.” Lâm Hải đắc ý bĩu môi một cái.

“Ta trở về.” Vừa vào nhà, Lâm Hải thét lên.

“Ừm? Làm sao không phản ứng?”

Ngẩng đầu một cái, liền thấy Sở Lâm Nhi tập trung tinh thần cầm điện thoại di động ngồi ở trên giường, chính mình tiến vào đến mí mắt đều không nhúc nhích một chút.

A Hoa cũng ghé vào trên giường mình, đầu chó thò dài ra, cũng đang ngó vào điện thoại di động của Sở Lâm Nhi, nháy mắt một cái cũng không nháy.

“Đậu phộng, hai cái hàng này đang làm gì chứ? Nghiêm túc như vậy!” Lâm Hải đi qua qua xem xét.

Phốc!

Mẹ nó, Lâm Hải kém chút phun.

Một Quỷ một chó này chuyên chú như thế, hóa ra lại là đang cùng máy móc chơi cờ caro đâu!

Các người đến có bao nhiêu nhàm chán a.

Ai u, Đậu phộng!

Lâm Hải giờ mới phản ứng được, cái con chó chết A Hoa này, làm sao lên giường mình được?

Đậu móa, Hinh Nguyệt của ta còn chưa lên qua đây.

Lâm Hải đi lên một chân, đem A Hoa đạp xuống dưới.

“A..., ba ba trở về?” A Hoa vội vàng chạy đến bên người Lâm Hải, thân mật cọ lấy.

“Lăn, chó chết, ta lại không phải là nữ nhân, cọ cái gì mà cọ?” Lâm Hải một chân đưa nó đá văng ra.

“A? Ba ba, người thế nào lại mặc một thân nữ trang, rất độc đáo a?”

Độc đáo em gái người!

Lâm Hải vội vàng chạy vào buồng trong, cầm quần áo đổi.

“Lâm Hải, em đang ở cửa!” Liễu Hinh Nguyệt phát tới một đầu Wechat cho Lâm Hải.

Lâm Hải vui vẻ, vội vàng mở cửa.

“Hinh Nguyệt, em...”

Lâm Hải còn chưa nói xong, liền bị Liễu Hinh Nguyệt trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Ta dựa vào, tình huống như thế nào?

Lâm Hải mộng bức.

“Uy, Hinh Nguyệt...”

“Đừng nói chuyện, hôn em đi!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tổ tông, người đừng đi a

Liều Hình Nguyệt trực tiếp đem Lâm Hải đẩy ngã xuống giường, bờ môi mềm nhũn ướt át dán đi lên, duỗi ra chiếc lưỡi thơm tho chủ động du tảo trong miệng Lâm Hải.

“Ngô...” Lâm Hải Bị Liều Hình Nguyệt làm trở tay không kịp.

Nha đầu này bình thường ở phương diện này luôn luôn thẹn thùng ngại ngùng, hôm nay cái này là thế nào, khiến cho chủ động như thế?

Đổi lại thường ngày, Lâm Hải đã sớm chủ động xuất kích, phản thủ làm công.

Nhưng hôm nay không được a, cái này mẹ nó bên cạnh còn có hai người xem đây.

“Hình Nguyệt, chờ một chút, chờ một chút.” Lâm Hải đem Liều Hình Nguyệt đẩy ra.

“Em cái này là thế nào?” Lâm Hải giờ mới phát hiện, Liều Hình Nguyệt đã là lệ rơi đầy mặt, vội vàng vươn tay lau sạch khuôn mặt kiều nộn của Liều Hình Nguyệt.

“Em, em còn tưởng sẽ không còn được gặp lại anh nữa.” Liều Hình Nguyệt nhào vào trong ngực Lâm Hải, lên tiếng khóc lên.

“Ngốc nha đầu, anh đây không phải trở về rồi sao?” Lâm Hải nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Liều Hình Nguyệt, trong lòng vô cùng thương tiếc.

Hắn hiện tại cũng biết, chính mình sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, cũng đã mất tích ba ngày.

Ba ngày này, thật không biết Liều Hình Nguyệt là tại sao tới đây.

Nhìn bộ dáng lê hoa đài vũ của Liều Hình Nguyệt, Lâm Hải thật muốn hung hăng đem Liều Hình Nguyệt ôm vào trong ngực, hảo hảo yêu thương một phen.

“Uy, hai người có thể có chút ánh mắt hay không?” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng phía Sở Lâm Nhi cùng A Hoa nói nói.

Sở Lâm Nhi liếc nhìn Lâm Hải một chút, tiếp tục cúi đầu chơi cờ caro, không có ý tứ rời đi chút nào.

A Hoa ác hơn, trực tiếp chạy đến dưới chân Lâm Hải.

“Ba ba, người nên làm gì cứ làm đi, coi ta như không tồn tại là được.”

Em gái người!

Lâm Hải hận chết hai cái bóng đèn loại cực lớn này.

Đậu móa, mặc kệ, thích xem thì cứ xem đi, dù sao một cái là quý một cái là chó, lại không phải là nhân loại, ca ca liền đem hai người coi thành động vật.

“Hình Nguyệt...”

“Ừm.”

“Nếu không chúng ta tiếp tục?”

“Tiếp tục cái gì?”

Lâm Hải không nói chuyện, mà chính là trực tiếp đem Liều Hình Nguyệt lật ngược ngã xuống giường, dùng hành động làm trả lời.

Liều Hình Nguyệt lần này đặc biệt phối hợp, chủ động nghiêng hợp với Lâm Hải, hai người một trận ý loạn tình mê.

Tay của Lâm Hải chạy qua trên thân Liều Hình Nguyệt.

“A...” Liều Hình Nguyệt phát ra một tiếng tiếng rên rỉ tiêu hồn.

“Cảm giác này, sáng khoái a.”

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...” Đang nghĩ ngợi hảo hảo cảm thụ thăm dò một phen, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

“Anh nghe trước đi.” Khuôn mặt nhỏ của Liều Hình Nguyệt đỏ bừng, vội vàng sửa sang y phục.

“Đậu móa, ai vậy?” Lâm Hải hận chết người gọi điện thoại, thật biết chọn thời điểm a.

“Sư phụ, ha ha, người thật không có chết, ta còn tưởng rằng người chết đâu, người còn sống ta yên tâm...” Cường đầu trục ở trong điện thoại cười ha ha nói.

Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại treo.

Đậu móa, gọi điện thoại cũng không biết chọn thời điểm.

“Hình Nguyệt...” Lâm Hải đem Liễu Hình Nguyệt ôm ở trong ngực.

“Ừm” Liễu Hình Nguyệt cúi đầu, chơi vạt áo của chính mình.

Trái tim Lâm Hải cấp tốc nhảy lên.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Điện thoại lại vang.

Đậu phụng đại gia người!

Lâm Hải phiền, căn bản không muốn tiếp.

“Nhanh nghe!” Liễu Hình Nguyệt lại đem tay Lâm Hải đẩy ra.

Lâm Hải bắt đắc dĩ, tức giận đem điện thoại lấy tới.

“Sư phụ, người quả nhiên không chết, ha ha, ta liền nói người không chết, Cường đầu trục còn nói người khẳng định chết, đối với sư phụ không có lòng tin như thế, còn muốn làm đại sư huynh, ta là cái thứ nhất không phục...”

Không phục đại gia người!

Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại của Đỗ Thuần treo.

Thiên a thật sự là nghiệp chướng a, thế nào liền bắt kịp hai tên dở hơi như thế, thời khắc máu chó chỉ biết quấy rối, mẹ nó thương lượng xong rồi có phải không?

“Hình Nguyệt...” Lâm Hải lại đem Liễu Hình Nguyệt ôm chăm tới.

“Ừm” Liễu Hình Nguyệt cúi đầu, trên mặt một mảnh rắng hồng.

“Không có ý tứ a, anh có điện thoại quấy rầy.” Lâm Hải nói, tay lớn lần nữa hướng mục tiêu mà chạy đi.

“Ta không làm đại ka thật nhiều năm...”

Điện thoại lại vang!

Mụ cái so, chẳng cần biết người là ai, không cho ca ca cái lý do, ta con mẹ nó a chém sống người!

Lâm Hải bốc hỏa!

“Uy!” Lâm Hải nhận điện thoại, ngữ khí không nặng bình thường!

Đầu bên kia điện thoại sững sờ, không biết Lâm Hải vì sao bốc hỏa lớn như vậy.

“Lâm tiên sinh, ta là Bành Đào.” Đầu bên kia điện thoại tự giới thiệu.

“Bành Đào?” Lâm Hải sững sờ, không biết đường ông ta tìm chính mình có chuyện gì.

“Tìm ta làm gì?” Lâm Hải tức giận nói nói.

Bành Đào bên kia ngữ khí trì trệ, đây là lại thế nào chọc tới vị cao nhân này rồi?

“Lâm tiên sinh, án bệnh viện năm trộm cướp bộ phận thi thể là do người báo án đi, ta cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, người có thể tới một chuyến hay không, chúng ta...”

“Không rảnh!” Lâm Hải trực tiếp đem điện thoại treo.

Đậu móa, báo đáp của báo vụ án đặc biệt xảy ra liền có chuyện đến, có phiền hay không!

“Hình Nguyệt...” Lâm Hải lại đem Liễu Hình Nguyệt ôm.

‘Ta không làm đại ka thật nhiều năm..’

Ngọa tào nê mã lạc qua bích!

Lâm Hải điên.

“Ngươi a có hết hay không!” Lâm Hải nhận điện thoại liền mắng.

Mặc cho ai ở trong loại trường hợp này bị quấy rầy một lần lại một lần, tâm tình cũng không tốt gì, Lâm Hải cũng không đoái hoài tới ngươi có phải Cục trưởng hay không phải Cục trưởng.

“Tê...” Bành Đào hít sâu một hơi, cưỡng ép đem lửa giận trong lòng đè xuống.

Đậu móa, chính mình tốt xấu gì cũng là một Cục trưởng Cục Công An, toàn bộ thành phố Giang Nam, có mấy cái thấy mình không phải là tất cung tất kính? Hiện tại thế mà bị một cái tiểu tử mao đầu chừng hai mươi tuổi đối xử như thế.

Nếu không phải nhìn Lâm Hải người này sâu không lường được, lại đã cứu cha mình, thì Bành Đào tuyệt đối đem điện thoại quăng.

“Lâm tiên sinh, sau khi ngươi báo án liền xảy ra tai nạn xe cộ, ta hoài nghi hai chuyện này có liên quan, hi vọng ngươi phối hợp với chúng ta để điều tra.” Bành Đào tận lực đem ngữ khí chậm lại, nói nói.

“Lâm Hải, anh liền đi qua một chuyến đi, chính sự quan trọng hơn.” Liễu Hình Nguyệt đã đem quần áo chỉnh lý tốt, ở bên cạnh nói nói.

“Tốt a, ta một hồi liền qua.” Bành Đào dù sao cũng là Cục trưởng Cục Công An, Lâm Hải cũng không dễ đắc tội quá ác.

“Đậu móa, thật sự là Nhật chó.” Tắt điện thoại, Lâm Hải chửi một câu.

“Ba ba, ngươi Nhật qua chó?” A Hoa bỗng nhiên khiếp sợ không gì sánh nổi nói nói.

Phốc!

Nhật em gái ngươi!

“Cút!” Lâm Hải đi lên một chân đem nó đá sang một bên.

“Ba ba, nhìn ngươi sinh khí, bớt giận, kỳ thực ta đặc biệt hiểu tâm tình của ngươi, có một lần ta cùng một cái chó cái cũng thế, ta con mẹ nó a cũng nằm sấp trên mông nó, kết quả...”

“Kết quả đại gia ngươi!” Lâm Hải càng tức giận, có so sánh như thế sao? Trực tiếp đem A Hoa đá qua ngoài phòng.

Hiện tại xe cũng không còn, Lâm Hải gọi cái xe, trước tiên đem Liễu Hình Nguyệt đưa về nhà.

“Tiểu Hải, ngươi không có việc gì? Thật sự là hù chết a đi.” Triệu Phương thấy Lâm Hải còn sống, cũng là rất kích động, nhanh chóng chạy hai hàng nước mắt.

Liễu Hình Tinh thấy Lâm Hải, cũng là đặc biệt cao hứng, nhưng sau đó liền đem mặt trầm xuống.

“Hừ, còn nói theo giúp ta thi đại học đâu, nói chuyện không tính toán gì hết!”

“Ách...” Lâm Hải một trận xấu hổ, “Đây không phải ra chút ngoài ý muốn sao?”

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi là thất tín với ta.”

“Vậy ta đền bù tổn thất cho ngươi thôi, ngươi có thể ra cái yêu cầu, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Tốt, đây chính là ngươi nói a!”

“Ta nói, ra đi.” Lâm Hải vỗ bộ ngực nói nói.

“Hừ, ta bây giờ còn chưa nghĩ kỹ đâu? Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho ngươi biết.”

Lâm Hải lại trò chuyện một hồi cùng Triệu Phương, rồi đi ra ngoài gọi xe, đi thẳng đến Công An Cục.

“Uy, làm gì!” Vừa vào cửa, gác công liền đuổi bước lên phía trước, đem Lâm Hải ngăn lại.

“Tìm Cục trưởng của các người!” Lâm Hải nói nói.

“Tìm Cục trưởng?” Bảo vệ xem thường liếc nhìn Lâm Hải một chút.

“Cục trưởng thì ai muốn gặp là gặp sao? Đi đi đi, đi ra ngoài hóng mát mà đợi đi!” Nói xong, liền đẩy Lâm Hải ra phía ngoài.

Lâm Hải vốn là không nguyện ý đến, gặp gác công có cái thái độ này, nhất thời hòa.

“Tốt, đây là người để cho ta đi, đợi lát nữa người có mời ca ca trở về, ca ca cũng không tới.” Lâm Hải nói xong, quay đầu bước đi.

“Người? Người tính là cái gì a?” Gác công khinh thường bĩu môi.

“Không tin liền chờ xem.” Lâm Hải quay đầu bước đi.

“Chờ xem liền chờ xem, ta còn không tin, lão tử làm tại chỗ này hơn mười năm, người nào mà chưa thấy qua? Xem xét liền chỉ là một cái dễ nhũn đi ra từ nông thôn, lão tử sợ người sao? Đâu má, nếu thật có một ngày này, lão tử bảo người tổ tông!”

Lâm Hải không nói lời nào, trực tiếp phát một cuộc điện thoại ra ngoài.

“Đình linh linh!” Chỉ chốc lát, điện thoại của phòng gác cửa vang lên.

Gác công xem xét dây số, biến sắc, vội vàng chó xù nhận lấy.

“Bành Cục trưởng ngài khỏe chứ, ta là gác công Tiểu Cầu!” Gác công đối với điện thoại là một trận cúi đầu khom lưng, mang trên mặt nụ cười ti tiện.

Nhưng rất nhanh, nụ cười kia liền biến dạng, trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

“Tổ tông, người đừng đi a!” Hơn nửa ngày, gác công phát ra một tiếng bi thương hò hét!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Xe của ta người nào bồi thường?

“Lâm tiên sinh, thật là có lỗi với a, ta không biết ngài là khách quý của Bành Cục trưởng, Tiểu Cầu tại chỗ này bồi tội với ngài?” Gác công một đường chạy chậm đuổi kịp Lâm Hải, cười theo một hồi xin lỗi.

“Tiểu Cầu?” Lâm Hải sững sờ.

“A, ta họ Cầu Thả, ngài gọi ta Tiểu Cầu là được.” Gác công vội vàng giải thích nói.

Phốc!

Mẹ nó, còn có cái này họ?

“Cái kia, Tiểu Cầu a, người cái họ này theo thân phận khí chất của người rất xứng đôi nha.” Lâm Hải nói móc nói.

“A? Ha ha, làm còn chưa đủ, còn chưa đủ, còn cần phải tiếp tục cố gắng.” Gác công mang nụ cười trên mặt, liên tục khoát tay.

Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

Em gái người, người cho rằng đây là khen người sao?

Lười cùng loại tiểu nhân vật này so đo, Lâm Hải đi vào văn phòng của Bành Đào.

“Người tốt, Lâm tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt!” Bành Đào đứng dậy đón lấy nói.

“Bành Cục trưởng, lão gia tử tốt a.” Lâm Hải cùng Bành Đào nắm tay, nói nói.

“Tốt, vẫn rất tốt, cái này còn may mà có Lâm tiên sinh a.”

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, mẫu thân ngươi cùng muội muội của ngươi cũng còn khỏe đi.” Lâm Hải cố ý hỏi.

Bành Đào mặt đỏ lên, đầu móa, cái này không phải là cố ý để cho mình khó chịu sao?

“Các nàng xuất ngoại.” Bành Đào mập mờ nói nói.

“Há, xuất ngoại tốt, sinh hoạt quốc ngoại nhiều màu nhiều sắc, muội muội của ngươi liền thích ứng được, một người có thể cùng ba người...”

“Cái kia, Lâm tiên sinh a, tìm ngươi qua đây, chủ yếu muốn kỹ càng cỏi xuống sự tình phát sinh trong nhà xác của bệnh viện năm.” Bành Đào vội vàng đem đề tài chuyển hướng.

Đầu móa, cái Lâm Hải này quá tổn hại a, hết chuyện đề nói!

“Nên nói, ta đã nói hết bên trên bản ghi chép a.” Lâm Hải buông tay.

“Lâm tiên sinh, ngươi không cảm thấy ngươi đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ rất có khả năng sao?” Bành Đào mở miệng hỏi nói.

Đầu phụng!

Nhắc lên tai nạn xe cộ, Lâm Hải gấp.

Mụ mụ, đến bây giờ, còn không người nhắc đến bồi thường tổn thất cho chính mình đây.

“Ta nói Bành Cục trưởng, chủ xe đụng ta có bắt được không? Tiền thuốc men ta chưa kể tới, nhưng xe của ta người nào bồi thường? Hơn hai trăm vạn đây.” Lâm Hải mở miệng liền hỏi.

Bành Đào chau mày, cái này đang cùng ngươi đàm án kiện đâu, ngươi thế nào lại cùng ta nói đến bồi thường.

“Chủ xe cũng là người bị hại, y ngày đó bị người đánh ngã xỉu, giấu ở trong đồng hàng hóa, lái xe đụng ngươi, là một người hoàn toàn khác.”

“Đừng nói những thứ vô dụng này, ngươi liền nói xe của ta người nào bồi thường?” Lâm Hải vẫn tương đối quan tâm đến vấn đề bồi thường.

“Trách nhiệm là do xe vận tải toàn trách, nhưng chỉ cần bắt được hung thủ liền có thể bồi thường, loại tình huống này, công ty bảo hiểm cũng sẽ không bồi thường.”

Đầu phụng, cái này mẹ nó không phải liền là không có ai bồi sao?

Lâm Hải một trận nổi nóng.

“Lâm tiên sinh, ta cảm giác ngươi xảy ra tai nạn xe cộ không phải ngẫu nhiên, mà chính là một trận mưu sát, không biết ngươi có cái cừ nhân gì không?”

Cừ nhân? Lâm Hải ngẫm lại, có thể tính là cừ nhân, đoán chừng cũng chỉ có Hồ Vi, dù sao mình đem đã đem ngón tay y bẻ gãy.

“Còn có, tai nạn xe của ngươi, rất có thể có quan hệ với vụ án trộm cướp bộ phận thi thể ở bệnh viện năm.”

Hả? Trong đầu Lâm Hải có một cái ý niệm xông tới.

“Bành Cục trưởng, không biết ngươi có biết rõ về một cái tổ chức gọi là Hắc Ưng Hội không?”

“Hắc Ưng Hội?” Bành Đào chau mày, “Là một cái tổ chức mang tính chất xã hội đen.”

Đầu phụng, nguyên lai gia hỏa này biết rõ a, biết rõ còn để Hắc Ưng Hội tồn tại, xem ra Cục trưởng này cũng qua quít bình thường đi, Lâm Hải muốn nói.

“Ngươi nhắc đến Hắc Ưng Hội làm cái gì?” Bành Đào nghi hoặc hỏi.

“Ta nghĩ, mặc kệ là sự tình ở bệnh viện năm, hay là sự tình tai nạn xe cộ xảy ra với ta, bàn tay đen sau màn kia, đều có thể là, Hắc Ưng Hội!”

“Ồ? Có chứng cứ gì?” Bành Đào nhãn tình sáng lên.

“Chứng cứ ta không có, bất quá trước khi ta tiến vào nhà xác của bệnh viện, từng gặp được bốn người áo đen ngăn cản, y phục của bọn họ, cùng ta thành viên Hắc Ưng Hội trước đó gặp được giống nhau như đúc.”

“Còn có, ta cùng Hắc Ưng Hội, xác thực tính toán có thù, bởi vì một kẻ gọi là Hồ Vi, ta cùng bọn họ đã giao thủ qua nhiều lần, còn đã thương của bọn họ một tên Tứ đương gia gì đó.”

“Ồ? Còn có việc này?” Bành Đào một trận kinh ngạc.

“Đúng a, cho nên ta dám khẳng định là Hắc Ưng Hội, người liên phái người bắt bọn họ đi.” Lâm Hải cười toe toét nói nói.

“Nào có đơn giản như vậy.” Bành Đào lắc đầu.

“Hắc Ưng Hội là xưng hô trên đường, bên ngoài, bọn họ là công ty Bảo An cấp dưới của tập đoàn Hồ thị, mà tập đoàn Hồ thị tại thành phố Giang Nam có ảnh hưởng rất lợi hại, dưới tình huống không có đầy đủ chứng cứ, chúng ta cũng không thể tùy tiện động thủ.”

“Móa, đây chẳng phải là không có cách bắt bọn họ sao?” Lâm Hải một trận thất vọng.

“Chỉ có thể nói, thời cơ còn chưa chín muồi.”

Hai người đang nói chuyện, một trận tiếng đập cửa gấp rút vang lên.

“Báo cáo!” Một thanh âm thanh thúy của nữ nhân vang lên.

“Tiến đến!” Bành Đào mang theo uy nghiêm nói nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hứa Diễm đi tới.

“Cục trưởng, ta cùng người nói, Lâm Hải thật không có chết, thời điểm ta vừa mới phiên trực...”

Hứa Diễm nói một nửa, liền dừng.

“A! Lâm Hải! Người tại sao lại ở chỗ này?”

Bành Đào một mặt bất đắc dĩ, chờ người đến báo cáo, rau củ vàng đều nguội.

Lâm Hải thấy Hứa Diễm tiến đến, nhất thời cảm thấy một trận nhức cả trứng.

Đậu móa, tiểu nha đầu này đáng ghét ngọt như vậy, làm sao ra tay lại ác như thế?

“Người còn hỏi ta đây? Người cái tiểu cảnh sát giao thông, không ở trên đường cái trực phiên, chạy tới chỗ Cục trưởng các người làm gì?” Lâm Hải nghiêng ngẫm nói nói.

“Hừ, ai cần người lo! Ta đã bị điều vào tổ chuyên án sáu chấm sáu, hiện tại ta là thành viên của tổ chuyên án, có quyền tùy thời hướng Cục trưởng báo cáo tình huống.” Hứa Diễm ưỡn ngực lên, ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo.

“Hừ, tổ chuyên án hay không tổ chuyên án, ta mặc kệ, người bây giờ vẫn là cảnh sát giao thông đi, xe của ta bị đụng hư thì nói làm sao?”

“Cái này, chờ chúng ta phá án, để hung thủ bồi thường cho người.”

Lâm Hải trợn trắng mắt, đậu móa, làm sao lại cùng một cái lí do thoái thác với cCục trưởng các người, chờ các người phá án, ngày tháng năm nào.

Xem ra chính mình có cần phải lại đi mua chiếc xe.

“Ai, đúng, người ngày đó là từ trong xe trốn đi như thế nào, nói cho ta một chút thôi? Người không biết, cái này đều thành một cái truyền thuyết trong đội cảnh sát giao thông chúng ta a.” Thiên tính bất quá của nữ nhân trong Hứa Diễm, đột nhiên bạo lộ ra.

“Cái này sao, ta vận dụng khu quỹ đại pháp, để tiểu quỷ đem ta dọn ra ngoài, tất cả đều là tiểu quỷ thật hung.” Lâm Hải hướng phía Hứa Diễm làm cái mặt quỷ.

“Hừ, nói vớ nói vẩn.” Hứa Diễm bĩu môi một cái.

Bành Đào cũng là cười một tiếng, nhưng sau đó, bỗng nhiên giật mình.

“Lâm tiên sinh, người nói, là thật?” Bành Đào một mặt kinh hãi.

Nghĩ không ra cái Lâm Hải này, lợi hại như thế, lại có thể khu động cả Quỷ Thần.

“Cục trưởng, người đừng nghe hắn nói bừa, trên đời này nào có quỷ? Lại nói, cho dù là có, cũng sẽ không nghe hắn sai khiến a.” Hứa Diễm hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ đáng yêu.

“Trên đời này không có quỷ sao?” Bành Đào lắc đầu.

Đổi lại trước đó, ông ta cũng tin tưởng vững chắc, thuyết Quỷ Thần đều là sản phẩm của phong kiến mê tín.

Nếu là có người ở trước mặt Bành Đào, giả thần giả quỷ, ông ta tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường, thậm chí còn tiến hành răn dạy!

Nhưng từ sau khi gặp được Lâm Hải, cái nhìn của Bành Đào đã hoàn toàn biến đổi.

Chuyện phát sinh với phụ thân cùng trong nhà ông ta, không thể không khiến Bành Đào không tin, trên đời này, thật có quỷ thần tồn tại.

Liên tưởng tới sự mất tích kỳ vô pháp giải thích của Lâm Hải sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, Bành Đào không khỏi, đối với lí lẽ mà Lâm Hải nói ra, hoàn toàn tin tưởng!

Trừ Quỷ Thần, người nào có thể làm được?

“Lâm tiên sinh, cái phương pháp khu quỷ này, thần kỳ như vậy?” Ngữ khí của Bành Đào, trong lúc bất tri bất giác, mang lên một chút cung kính.

“Cục trưởng, người nói cái gì đó?” Hứa Diễm một mặt kinh ngạc.

“Tiểu Hứa, Lâm tiên sinh không phải người bình thường.” Bành Đào không có nói nhiều, có mấy lời, chạm đến là thôi liền được.

“Nhưng hẳn rõ ràng...” Hứa Diễm còn chưa dứt lời, một cái cảnh sát mặt này ngưng trọng đi tới.

“Cục trưởng, lại có một cái đại án!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Bắt người bên đường

“Chuyện gì xảy ra?” Bành Đào nghe xong, sắc mặt lập tức kéo căng.

“Bắt đầu từ hôm qua, sở cảnh sát ở các khu quản hạt liên tiếp nhận được báo án, đã có nhiều nam nữ trẻ tuổi mất tích, có người thậm chí là bị bắt đi ở bên đường.”

“Cái gì?” Bành Đào giật mình, “Có đầu mối gì không có?”

“Không có một tia manh mối, duy nhất có thể xác định chính là, tuổi tác của các nam nữ mất tích là từ mười tám đến hai mươi năm tuổi, mà những người bị bắt đi kia, cũng đều là người bình thường, không có lịch sử kết thù kết oán cùng người khác.”

“Lập tức an bài cảnh lực, toàn lực điều tra!”

“Vâng!” Vị cảnh sát này kính cái lễ, đi ra ngoài.

Bành Đào xoa xoa đầu, một mặt thần sắc lo lắng.

Thật sự là thời buổi rối loạn a.

“Lâm tiên sinh, nếu không hôm nay chỉ tới đây thôi, án kiện kia một khi có cái gì tiến triển, ta sẽ thông tri người. Đồng thời, nếu bên người phát hiện ra cái động tĩnh gì, xin cũng kịp thời cho chúng ta biết.”

“Tốt, này liền cáo từ.”

Sau khi Lâm Hải ra ngoài, tâm lý có chút bất an, hẳn tổng cảm giác, án thanh niên nam nữ mất tích mà vị cảnh sát trước đó nói kia dân cảnh, không thể đơn giản như vậy.

Ngẫm lại, Lâm Hải gọi điện thoại cho Liễu Hình Nguyệt, muốn dặn dò nàng một chút, gần nhất phải tận lực ít đi ra ngoài, chú ý an toàn.

Thế nhưng là gọi nửa ngày, điện thoại cũng không ai tiếp.

Tâm Lâm Hải không khỏi lập tức kéo căng.

Lâm Hải lại gọi điện thoại cho Liễu Hình Tinh.

“Uy, gọi điện thoại cho ta làm gì?” Liễu Hình Tinh rất nhanh liền kết nối, hoàn cảnh tựa hồ có chút ồn ào.

“Tỷ tỷ người có ở cùng với người không?”

“Không có a, làm sao?”

“Không có việc gì, hai ngày này thành phố Giang Nam không yên ổn, người chú ý không nên chạy loạn.”

“Biết rồi, ta đang cùng các bạn học tiến hành liên hoan tốt nghiệp, treo a.”

Tắt điện thoại, bắt an trong lòng Lâm Hải càng ngày càng mãnh liệt.

Gọi cái xe, Lâm Hải đi thẳng đến nhà Liễu Hinh Nguyệt.

“Tiểu Hải, làm sao con lại tới? Nhanh vào nhà.” Triệu Phương vội vàng chào hỏi để Lâm Hải đi vào.

“A di, Hinh Nguyệt đâu?” Lâm Hải vội vàng hỏi.

“Hinh Nguyệt ra ngoài mua thức ăn, ai nha, cái này ra ngoài cũng đã một hồi, đáng lẽ cũng nên trở về.”

Tâm Lâm Hải mạnh mẽ chìm xuống, một cổ dự cảm không tốt xông tới.

“Con trước tiên vào ngồi đi, ta đi gọi điện thoại cho Hinh Nguyệt, đứa nhỏ này thật sự là, mua cái đồ ăn mà lâu như vậy...”

“A di, Hinh Nguyệt đi chỗ nào mua thức ăn?” Lâm Hải không có vào nhà, vội vã hỏi.

“Là khu buôn bán ở phố Ngênh Trạch a? Con làm sao vậy Tiểu Hải, sắc mặt làm sao khó coi như vậy?”

“Không có việc gì a di, con qua khu buôn bán tìm Hinh Nguyệt.” Nói xong, không chờ Triệu Phương trả lời, Lâm Hải liền chạy ra ngoài.

“Tiểu Hải, buổi tối tới trong nhà ăn a, a đi làm đồ ăn ngon cho con.”

Khu buôn bán ở phố Ngênh Trạch, cách nhà Liễu Hinh Nguyệt cũng khoảng hơn mười phút đi bộ.

Lâm Hải vừa đến, chỉ thấy một đám người đang đứng ven đường, châu đầu ghé tai nghị luận cái gì đó.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng đi qua.

“Ai, cô gái tốt bao nhiêu a, tuổi trẻ lại xinh đẹp, để đám hỗn đản kia coi như cướp đi.”

“Hi vọng cảnh sát nhanh phá án đi, nếu không một cô gái xinh đẹp như vậy, rơi vào hồng trong tay người, ai, hậu quả khó mà lường được a!”

“Nữ hài kia vẫn là sinh viên đại học đâu, mỗi lần đều ở chỗ ta mua thức ăn, đặc biệt có lễ phép...”

Đầu Lâm Hải ông một tiếng.

Đuổi bước lên phía trước.

“A di, nữ hài các người nói kia, dung mạo ra sao, mặc quần áo gì?”

“Dáng dấp cũng xinh đẹp đâu, giống như minh tinh truyền hình, mặc một bộ lụa sam màu xanh sẫm...”

Lời phía sau Lâm Hải đã không nghe được nữa.

Trong đầu chỉ có một thanh âm, Hinh Nguyệt đã xảy ra chuyện!

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, bộ đồ mà Liễu Hinh Nguyệt mặc hôm nay, cũng là lụa sam màu xanh sẫm.

Hinh Nguyệt, Hinh Nguyệt, em ở đâu?

Đầu óc Lâm Hải trống rỗng.

Bỗng nhiên, tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Bành Cục trưởng, bạn gái của ta bị người bắt đi, ta muốn hết thấy tư liệu của vụ án này!”

Bên kia Bành Đào trầm mặc một hồi.

“Lâm tiên sinh, ta hiểu tâm tình của người, người tin tưởng chúng ta...”

“Đừng có nói nhảm a, ta muốn hết thấy tư liệu của vụ án này!!!” Lâm Hải gào thét nói.

Chân mày Bành Đào nhảy một cái, cường ép đem nộ khí đè xuống.

“Lâm tiên sinh, cái này không hợp quy củ, chúng ta có kỷ luật...”

“Vậy người liền đợi để phụ thân người tiếp tục bị quý nhập vào người đi!” Lâm Hải đã không để ý tới lý trí.

“Người...” Bành Đào phôi cũng tức điên.

Toàn bộ thành phố Giang Nam, có ai dám uy hiếp chính mình?

Cái Lâm Hải này quá phận.

Thế nhưng là ngừng lại cảnh tượng đáng sợ của phụ thân trước đó cùng thủ đoạn không thể tưởng tượng của Lâm Hải, Bành Đào thở phào một hơi.

“Tốt a, người ở đâu? Ta phải người đưa qua cho người.”

“Phó Nghênh Trạch!” Lâm Hải nói xong cũng treo.

Chỉ chớp lát sau, một xe cảnh sát bắn tới, Lâm Hải thấy thế, vội vàng nghênh đón, mở cửa ngồi vào trong xe.

“Người đã cùng Cục trưởng chúng ta nói cái gì? Cục trưởng chúng ta tức đến mức cũng quăng cả đồ vật.” Hứa Diễm đang ngồi ở vị trí điều khiển, kỳ quái hỏi.

“Bớt nói nhảm, đồ đâu?” Lâm Hải mới lười nhác quán ông ta có quăng hay không quăng đồ đâu.

“Hừ, người ta từ thật xa đưa đồ vật tới cho người, người nhìn người có thái độ gì?” Hứa Diễm tức giận đem một túi hồ sơ ném cho Lâm Hải.

“Người tranh thủ thời gian nhìn a, xem hết ta vẫn phải lấy về đây.”

Lâm Hải không để ý tới nàng, nhanh chóng đem hồ sơ mở ra.

Từng cái vụ án, đều là bị nam tử mang theo khẩu trang, dùng một chiếc xe Santana màu đen không có bảng số bắt đi.

Trừ cái đó ra, không còn có manh mối khác.

Lâm Hải tức đến mức trực tiếp đem hồ sơ vụ án ném cho Hứa Diễm.

“Cơ quan công an các người, hiệu suất làm việc thật thấp.”

“Uy, người nói cái gì đó? Ta...” Lời nói của Hứa Diễm bỗng nhiên dừng lại.

“Mau nhìn nơi đó!” Hứa Diễm chỉ về đằng trước, rít lên một tiếng.

Lâm Hải ngẩng đầu nhìn lại, một chiếc xe nhỏ không có bảng số màu đen bỗng nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, một cái nam tử mang mặt nạ, đem một cô gái ven đường mảnh mẽ kéo lên xe.

Mà nữ hài kia, lại là Liễu Hình Tình!

“Mau đuổi theo!” Lâm Hải gào thét một tiếng.

Không cần Lâm Hải nói, Hứa Diễm đã khởi động xe.

“Dám ở dưới mí mắt cảnh sát cướp người, quá can rồi! Ngồi vững vàng!” Hứa Diễm đạp cần ga, xe suu cái thoát ra ngoài.

Xe màu đen phía trước, tựa hồ cũng phát hiện có xe cảnh sát đuổi theo, đột nhiên gia tốc, nhanh chóng lái rời.

“Muốn chạy? Cô nài nài cho người mượn cái cánh!”

Xe cảnh sát lần nữa gia tốc, tả xung hữu đột trong đám người, vô cùng nguy hiểm.

“Đậu phộng!” Lâm Hải ở trên xe bị quăng ngã trái ngã phải, vội vàng đem dây an toàn buộc lên.

Đồng thời nhìn một mặt hung ác của Hứa Diễm một chút.

Thật sự là nhìn người không thể xem bề ngoài a, tiểu nha đầu này, vừa tiến vào trạng thái, nào còn có một chút hình tượng tiểu nữ cảnh thanh thuần động lòng người trước đó, hoàn toàn là giây lát biến hóa thành hãn phụ (*người phụ nữ cường hãn) mà!

Xe phí khí lực thật lớn, mới lái ra khỏi phố Nghênh Trạch, tiến vào đường cái lớn.

“Tiểu tử, ta để ngươi chạy!” Hứa Điềm lần nữa gia tốc, khoảng cách cùng xe phía trước, lần nữa rút ngắn.

Thời điểm nhìn thấy liền phải đuổi tới, không nghĩ tới này sinh biến cố!

Chỉ thấy xe phía trước, mãnh mẽ thẳng gấp một cái, đột nhiên dừng lại.

“Đậu phộng! Muốn tông vào đuôi xe!” Hứa Điềm trong lòng giật mình, đến nói tục cũng tuôn ra.

Nàng vội vàng cũng là thẳng gấp một cái!

Nhưng khoảng cách giữa hai xe, cuối cùng vẫn là quá gần.

“Ầm!” Hai chiếc xe đến cùng vẫn là đụng vào nhau.

Còn may Hứa Điềm phanh lại kịp thời, nàng cùng Lâm Hải đều không bị thương.

Vội vàng nhảy xuống xe, Hứa Điềm hô to một tiếng: “Cảnh sát, nhanh đầu hàng!”

Cửa xe phía trước bỗng nhiên mở ra, một cái nam tử mang theo khẩu trang to đi xuống, khóe mắt mang theo một tia âm ngoan.

Sau khi nam tử xuống xe, một câu không nói, trực tiếp xuất thủ, hướng phía cái cổ Hứa Điềm chop tới.

Lâm Hải thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rút lại!

“Là y!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bí quá hoá liều

Hứa Điềm còn không có kịp phản ứng, công kích của nam tử mang khẩu trang đã đến trước mắt.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng xuất thủ, một quyền hướng phía nam tử mang khẩu trang đánh tới!

Tốc độ của kẻ này quá nhanh, cứu Hứa Điềm căn bản là không kịp, Lâm Hải chỉ có thể vây Ngụy cứu Triệu!

Quả nhiên, một chiêu này rất có hiệu quả.

Nam tử mang khẩu trang bỗng nhiên biến chiêu, đem công kích hướng về Hứa Điềm, chuyển hướng sang Lâm Hải.

“Ầm!”

Quyền chưởng tương giao, Lâm Hải bị chấn động đến rút lui hai bước, nam tử mang khẩu trang cũng rút lui liên tiếp lui năm, sáu bước, bên trong ánh mắt là một mảnh kinh ngạc.

“Ủm?” Lâm Hải sửng sò, “Không phải tên kia?”

Vừa thấy tốc độ xuất thủ của nam tử mang khẩu trang, Lâm Hải còn tưởng rằng là gặp được cái bóng đen tại nhà xác kia.

Nhưng qua một chiêu này, Lâm Hải mới phát hiện, người trước mắt này, thực lực so với cái bóng đen kia còn phải mạnh hơn hai phần.

Bất quá, tốc độ như quỷ mị này, đã để Lâm Hải xác định, cái nam tử mang khẩu trang trước mắt này, cùng cái bóng đen trong nhà xác kia, tuyệt đối là một đám.

Liên tưởng đến những cái thi thể bị móc sạch nội tạng trong nhà xác kia, Lâm Hải càng thêm lo lắng.

Hình Nguyệt, em tuyệt đối không nên có việc a.

Nếu không, ta tuyệt đối lăng trì đám người này!

“Ngươi là ai? Nhanh thủ chịu trời, tranh thủ xử lý khoan dung!” Hứa Điềm lúc này mới phản ứng được, cuống quýt bày làm ra một bộ tư thế đọ sức.

“Khắc khắc kiệt...” Nam tử mang khẩu trang nhìn cũng chưa từng nhìn Hứa Diễm, ngược lại hướng phía Lâm Hải phát ra trợn trợn tiếng cười để người ta tê cả da đầu.

“Ngươi chính là cái Lâm Hải kia a? Thế mà không thể đem ngươi đâm chết?”

Lâm Hải sững sờ, sau đó sắc mặt trở nên âm u đáng sợ.

“Nguyên lai là ngươi làm!”

“Không tệ, bất quá ngươi trốn qua một mệnh, lại không biết trân quý bao nhiêu a, lúc này, ta nhìn ngươi làm như thế nào để thoát khỏi qua!”

Nói, thân ảnh của nam tử mang khẩu trang lần nữa nhoáng một cái, vô cùng nhanh chóng hướng phía mặt Lâm Hải xuất một kích!

Tốc độ quá nhanh, Lâm Hải căn bản là không có cách nào né tránh!

Căn rặng một cái, Lâm Hải lần nữa lập lại chiêu cũ, cũng là một quyền hướng phía ngực nam tử mang khẩu trang đảo tới.

“Hừ, điều trùng tiểu kỹ!” Nam tử mang khẩu trang nghiêng thân thể sang một bên, tránh thoát một quyền của Lâm Hải, đồng thời, một chiêu trước đó cũng thay đổi thành hư chiêu.

Lâm Hải vừa mới chuẩn bị đổi chiêu, bỗng nhiên cảm thấy sau đầu có gió!

Hơi chút do dự, chỗ cổ đã chịu một chút trọng kích, hai mắt lật một cái, chậm rãi ngã xuống.

Nam tử mang khẩu trang thấy thế, vội vàng hướng phía Hứa Diễm cũng là một kích.

Hứa Diễm còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền ngất xỉu.

“Ngươi không nên xuất thủ, vạn nhất bại lộ...” Nam tử mang khẩu trang trách cứ nói.

“Không sao, thời gian cấp bách, chúng ta mau đi trở về.” Người thần bí kia nói nói.

“Ừm.” Nam tử mang khẩu trang đem Lâm Hải cùng Hứa Diễm cũng nhét vào trên xe, lái xe nhanh chóng rời đi.

Trên xe, Lâm Hải hơi hơi mở hai mắt ra, một đạo hàn quang hiện lên.

“Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con? Vạn nhất tên đẹp khẩu trang này chạy, manh mối liền đoạn, còn muốn tìm được Hình Nguyệt liền càng khó, chính mình chỉ có bị bọn họ bắt, mới có thể nhìn thấy Hình Nguyệt, đêm dài lắm mộng, chỉ có thể bí quá hoá liều.”

Lâm Hải vụng trộm quét xuống hai bên của chính mình.

Bên trái là Liễu Hình Tĩnh, bên phải là Hứa Diễm, hai người cũng đã hôn mê, thân thể mềm mại ngược lại dán trên người mình.

Theo xe lắc lư, thân thể kiều nhuyễn của hai người, không ngừng ma sát trên người hắn, dễ tâm lý Lâm Hải ngứa ngáy, giống như mọc cỏ vậy.

Thiên a, ca ca đây cũng là trái ôm phải ấp, tiện sát đám người, chỉ là trường hợp này, có chút quá không đúng lúc, căn bản không có cách nào phát huy a.

Lâm Hải chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt, yên lặng hưởng thụ lấy phần hạnh phúc dày vò này.

Xe đi chừng hơn nửa giờ, liền dừng lại tại trước một cái nhà xưởng quy mô lớn.

Xe dừng lại, nhất thời có mấy cái người áo đen tiến lên, đem ba người Lâm Hải kéo xuống xe, đồng thời từ trong cốp sau xe, lôi ra hai cái nam nữ trẻ tuổi.

“Trước mang vào.” Nam tử mang khẩu trang phân phó xong, liền đem đầu chuyển hướng sang người thần bí bị trường bào che kín ở phía sau lưng.

“Ngươi bây giờ nhanh chóng về cương vị của mình, đừng bại lộ thân phận.”

“Tốt, vậy các ngươi cẩn thận.” Người thần bí do dự một chút, “Cái Lâm Hải kia, thật không đơn giản, các ngươi chú ý nhiều hơn đi!”

“Yên tâm, tuyệt đối không sai lầm!”

Sau khi người thần bí đi, khóe miệng của nam tử mang khẩu trang nhếch lên.

“Lâm Hải? Chỉ thường thôi!”

“Thiếu gia, lại chớp tới năm cái!” Người áo đen đem đám người Lâm Hải dẫn tới trước mặt một cái nam tử tuổi trẻ.

“Ồ? Ha ha, làm rất tốt, dạng này chẳng phải là đủ sao? Dẫn đi đi!”

“Vâng!” Máy cái người áo đen chuẩn bị quay người rời đi.

“A? Chờ chút!” Người trẻ tuổi bỗng nhiên đứng lên, đi một vòng vây quanh Lâm Hải, sau đó lên tiếng cuồng tiếu.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải? Thật là nghĩ không ra, lại là ngươi!”

“Đây thật là oan gia ngõ hẹp a! Đem hắn đưa đến phòng bên cạnh, treo ngược lên cho ta!” Nam tử trẻ tuổi hung ác nói.

“Được”, Hai cái nam tử áo đen kéo lấy Lâm Hải liền đi.

“Còn có cái nữ cảnh sát này t, cũng treo ngược lên cho ta, đập móa, một hồi thiếu gia còn có thể chơi đùa SM+ đồng phục hấp dẫn, thoải mái a.”

Hứa Diễm cũng bị kéo đi.

“A? Người này là ai? Làm sao giống Hình Nguyệt như vậy đâu?” Người trẻ tuổi lại tiếp cận Liễu Hình Tinh.

“Đập móa, không phải là muối muối Hình Nguyệt sao, ha ha, thiếu gia ta hôm nay quá có phúc khí, đem cô nàng này giam chung một chỗ với Hình Nguyệt cho ta, chiều cổ thật tốt, ban đêm thiếu gia ta muốn song phi cùng chị em gái này, ha ha ha...”

Trong một cái phòng trống trải, Lâm Hải cùng Hứa Diễm, bị trói chặt hai cổ tay, treo ngược lên.

Kịch liệt đau đớn chỗ cổ tay, để cho Hứa Diễm tỉnh lại.

“Uy, các ngươi là ai, nhanh đem ta thả ra.”

Máy cái người áo đen nhìn Hứa Diễm bởi vì bị treo ngược lên, lộ ra bụng dưới trắng nõn bằng phẳng cùng cái rốn nhỏ nhắn xinh xắn gợi cảm, lộ cộc nuột nước bọt.

“Chắc chắn, tốt a! Nếu không phải thiếu gia chuẩn bị cùng cái tiểu nữ cảnh sát này hảo hảo chơi đùa, lão tử thật nghĩ thương nàng, đã lớn như vậy, còn chưa từng làm qua nữ cảnh sát đâu, không biết ở trên giường, có phải còn một bản nghiêm túc như thế hay không.”

Lâm Hải cũng mờ to mắt, đánh giá chung quanh một chút, âm thầm tự hỏi phương pháp thoát thân.

“Àm!” Cửa lớn đập mạnh mở.

“Ha ha ha ha, Lâm Hải, không nghĩ tới sao, ngươi cũng có một ngày rơi xuống trong tay bản thiếu gia.” Một cái âm thanh phách lối bên trong mạng theo cừu hận vang lên.

Lâm Hải đưa mắt nhìn lại, một mặt chấn kinh!

“Lại là ngươi!”

“Không sai, chính là bản thiếu gia, ngươi không nghĩ tới a? Đập móa, thù mới hận cũ, lão tử hôm nay cùng ngươi cùng tính một lượt!”

“Ngươi muốn thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Thế nào? Đợi lát nữa ngươi liền biết rõ, bản thiếu gia đảm bảo ngươi sẽ hài lòng!” Nam tử trẻ tuổi đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân Hứa Diễm.

“Chắc chắn chắc, cái cảnh phục này vừa mặc trên thân, thật mẹ nó có vị đạo a, chờ bản thiếu gia chơi nữ cảnh sát này trước, sau đó ta sẽ ở ngay trước mặt ngươi, để ngươi nhìn Hình Nguyệt hầu hạ dưới người thiếu gia, ha ha, ngươi có phải rất chờ mong hay không a?”

Nhân tình Lâm Hải sáng lên, Hình Nguyệt quả nhiên ở chỗ này.

Nam tử trẻ tuổi nói xong, sắc mặt mạnh mẽ lạnh xuống.

“Đập móa, chờ chơi Liễu Hình Nguyệt xong, bản thiếu gia sẽ đích thân đưa ngươi moi tim đào bụng, nghiền xương thành tro!”

Lời nói của nam tử trẻ tuổi vô cùng âm ngoan, để da đầu tê dại một hồi.

Nói xong, nam tử đem ánh mắt sắc mị mị đưa tới chỗ Hứa Diễm.

“Chơi nữ cảnh, cảm giác nhất định là rất khác đi, cô nàng, một hồi ngươi liền phải mặc bộ cảnh phục này, tại dưới người bản thiếu gia trần trọc triển miên, suy nghĩ một chút có phải rất kích thích hay không a?”

“Ngươi dám!” Hứa Diễm nghe vậy, sắc mặt từng chút biến thành vô cùng trắng bệch.

“Ha ha ha!” Thấy sắc mặt của Hứa Điềm, nam tử trẻ tuổi càng thêm đắc ý, “Đem nàng thả xuống cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Địa Ngục Nhân gian

Hứa Điềm một trận tuyệt vọng, nước mắt không khỏi trượt xuống.

“Thiếu gia!” Bỗng nhiên, một người áo đen chạy vào.

“Lão gia thông tri tất cả mọi người qua tập hợp.”

Nam tử trẻ tuổi nghe xong hai chữ lão gia, nhất thời đánh cái rùng mình, dục hỏa bị tưới không còn một mảnh.

“Đậu móa, cũng không nghe thấy sao? Nhanh qua!” Nói xong, nam tử trẻ tuổi sợ đi trễ, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Gã vừa đi, những người áo đen này, cũng hốt hoảng chạy theo.

“Ừm? Đi hết rồi.” Lâm Hải thờ phào.

Vừa rồi, nếu như Hứa Điềm thật gặp nạn, hẳn thật không có biện pháp gì tốt.

“Uy, chúng ta cũng tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp chạy trốn.” Lâm Hải hướng phía Hứa Điềm nói nói.

“Ta đây cũng biết, thế nhưng hai tay chúng ta bị treo, căn bản không lấy sức nổi, làm sao trốn a?” Về mặt Hứa Điềm buồn thiu.

Lâm Hải ngẫm lại, bỗng nhiên thân thể lắc đi, nhấc chân thẳng phía bờ móng cong cong đàn hồi của Hứa Điềm đạp một chân.

“A, ngươi làm gì!” Hứa Điềm giật mình, thân thể bị đạp lắc đi, khi lắc trở về, kém chút đâm vào trên thân Lâm Hải.

“Dùng chân ngươi cuốn lấy eo ta, sau đó đem dây thừng trên tay ngươi cởi bỏ, nhanh lên!” Lâm Hải nói, theo đó lại là một chân đạp vào cái móng của Hứa Điềm.

“Uy, ngươi liền không thể chuyển sang nơi khác á sao!” Hứa Điềm buồn bực nói nói.

Phốc!

Lâm Hải cái này tức a.

Lúc này, nào còn muốn nghĩ nhiều như vậy!

“Nhanh lên, bằng không bọn họ trở về, hai ta cũng chơi xong!” Lâm Hải quát khê nói.

Hứa Điềm mảnh mẽ tỉnh táo lại, biết rõ hiện tại cũng không phải là lúc so đo những cái này.

Sự cấp tòng quyền (*Việc gấp phải tùy cơ), Hứa Điềm cũng không đoái hoài tới xấu hổ hay không, chờ thân thể lắc về phía Lâm Hải, hai cặp đùi thon dài đẹp để vừa dùng lực, liền quần ở trên lưng Lâm Hải.

Thân thể treo ở trên thân Lâm Hải, dây thừng không có sức giãn, Hứa Điềm vội vàng hoạt động, cố gắng đem tay rút ra bên ngoài.

Một cổ u hương nhàn nhạt tiến vào lỗ mũi Lâm Hải, kích thích thần kinh của hắn, toàn thân Lâm Hải liền giống như bị điện giật, tê dại một trận.

Đậu phộng, Lâm Hải một trận xấu hổ, cái bản tính này, thật sự là hắn a không phân thời gian trường hợp a.

“Cái đồ vật gì?” Hứa Điềm cảm thấy chỗ móng dính có chút khó chịu.

Vội vàng xê dịch cái móng.

Đậu phộng!

“Đừng nhúc nhích, tranh thủ thời gian cởi dây thừng đi!” Thanh âm nói chuyện của Lâm Hải cũng phát run.

“Phi, lưu manh!” Hứa Diễm sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Được chưa, ngươi tại sao lại nặng giống như lợn vậy, tay ta đều sắp bị cắt đứt!” Lâm Hải thúc giục nói.

“Ngươi mới nặng như lợn ấy!” Hai tay Hứa Diễm bị buộc chặt, chỉ có thể buồn bực dùng hai chân hung hăng kẹp Lâm Hải một chút.

“Đậu phộng!” Lâm Hải giật mình.

Đậu móa, chó lợn xộn, ca ca cũng sắp cầm giữ không được rồi!

Dây thừng của Hứa Diễm cuối cùng đã được cởi ra, nhưng vấn đề mới lại tới.

“Cao như vậy, ta làm sao xuống dưới a?” Hứa Diễm cuộn tại trên thân Lâm Hải, hai cái cánh tay chăm chú ôm cổ Lâm Hải, liếc mắt xuống phía dưới một cái, sợ hãi nói nói.

Lúc này, đầu Lâm Hải lại một trận lắc lư.

“A, ngươi loạn động cái gì! Thôi lưu manh!” Cảm thấy bộ vị nhạy cảm truyền đến cảm giác khác thường, Hứa Diễm buồn bực vỗ xuống đầu Lâm Hải.

“Đậu phộng, xin nhờ, ta cũng không muốn động a, nhưng ngươi ôm ta chặt như thế, ta đều sắp chết ngạt rồi!” Lâm Hải một mặt ủy khuất.

“A? Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hứa Diễm lúc này mới phát hiện, thật không trách được Lâm Hải.

“Được, đừng nói những cái này, ngươi nhanh xuống dưới, nếu không tay ta liền đứt!” Hai người rơi cùng một chỗ, cổ tay Lâm Hải cũng bị ghim chảy ra máu.

“Thế nhưng là, quá cao, ta không dám nhảy a.” Hứa Diễm nhìn xuống một chút, sợ hãi nói nói.

“Ai, nữ nhân thật phiền phức a.” Lâm Hải chửi một câu.

“Thế này, ngươi khi còn bé từng treo cây đi, ngươi liền coi ta thành cái cây, theo thân thể ta, trượt xuống đi!” Lâm Hải thúc giục nói.

“A?”

“A cái gì, còn không đi xuống, bọn họ trở về, chuyện thứ nhất cũng là cưỡng gian ngươi, trước cưỡng gian, lại luân gian, gian xong lại giết, giết hết lại gian!” Lâm Hải một mặt hung ác hù dọa nói.

“A!” Hứa Diễm quả nhiên sợ hãi, theo Lâm Hải thân thể, liền trượt chân xuống tới.

“Ai u, đậu phộng!” Lâm Hải bỗng nhiên hét thảm một tiếng, hai chân cong lên.

Sau khi hai tay Hứa Diễm bắt được cổ chân Lâm Hải, đã cách mặt đất không tới hai mét, nàng cắn răng một cái, buông tay nhảy xuống.

“A! Thành công! A? Ngươi làm sao?” Hứa Diễm nhìn biểu lộ thống khổ của Lâm Hải, một mặt kinh ngạc.

“Không có việc gì, nhanh buông ta xuống!” Lâm Hải nhin đau nói nói.

“A.” Hứa Diễm vội vàng chạy đến chỗ không chế cơ quan, đem Lâm Hải buông ra.

Lâm Hải vừa rơi xuống đất, vội vàng che háng ngồi dưới đất.

“Uy, ngươi không sao chứ?” Hứa Diễm một mặt vô tội.

Lâm Hải khoát khoát tay, tâm nói ngươi a thật sự là khắc tinh của ta.

Hơn nửa ngày, Lâm Hải mới đứng lên.

“Đi, chúng ta đi cứu người.” Lâm Hải dẫn đầu, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

“Ừm?” Bên ngoài không có bất kỳ ai.

Đoán chừng cũng bị cái lão gia gì kia kêu qua đi.

“Đi, bên này!” Lâm Hải hướng một mảng nhà xưởng lớn phía trước mà đi đến.

Cửa phòng đang khóa, thời gian cấp bách, Lâm Hải cũng không lo được kinh hãi thế tục, bắt lấy ổ khóa, trên tay hơi dùng sức, trực tiếp đem ổ khóa bẻ gãy.

“Uy, người là Thủy Thủ Popeye sao? Ăn rau cải xôi mà lớn lên?” Hứa Diễm cả kinh miệng há to miệng.

Đẩy cửa ra, một cỗ mùi máu tươi nhất thời truyền đến, Lâm Hải cùng Hứa Diễm cũng bị một màn trước mắt trấn trụ.

“Oe...” Hai người gần như đồng thời, ôm bụng nôn mửa ra ngoài.

Thật đáng sợ, quá huyết tinh!

Trong phòng, đơn giản cũng là một cái tràng Đồ Tề, một cái Địa Ngục Nhân gian.

Trên trăm nam nam nữ nữ trẻ tuổi, bị trôi tại trên cây cột, thân trên xích lửa, hoặc hôn mê, hoặc ngốc trệ, hoặc hoảng sợ, hiển nhiên đã nhận phải kích thích cực lớn.

Bên trong cùng, hai nam một nữ đã bị móc sạch bụng, ruột bị ném trên bàn, máu chảy một chỗ, vẫn tí tách chảy xuống đất.

Càng làm cho Lâm Hải rung mình là, một cái nam nhân bên trong đó, hấn thể mà cũng nhận biết!

Triệu Lỗi!

Lâm Hải trong lòng một trận phát lạnh.

Tuy Triệu Lỗi cướp đi bạn gái của mình trước, cùng mình cũng có chút không hợp nhau, nhưng nói cho cùng, hai người cũng không có thâm cừ đại hận gì.

Mà lại, Triệu Lỗi người này, trừ một chút hoàn khổ, thật cũng không làm qua cái gì ác, không nghĩ tới hôm nay lại rơi xuống một cái kết cục bi thảm như thế.

Đậu móa, đám súc sinh này, trộm cướp bộ phận người chết cũng coi như thôi, thể mà liền người sống cũng không buông tha.

Lâm Hải không khỏi nắm chặt song quyền, đem răng cắn gắt gao, lửa giận trong lòng ngực liền bốc lên.

Chính mình tuyệt sẽ không tha cho đám hỗn đản kia, không vì cái gì khác, liền vì bản tính làm người tối thiểu nhất!

Mấy tên khốn kiếp này, đã đánh mất tư cách làm người cơ bản!

“Lâm Hải, cứu ta a! Ta không muốn chết a!” Bỗng nhiên, một cái thanh âm nữ nhân quen thuộc, mang theo tiếng khóc, bén nhọn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Biến thái thụ ngược cuồng

“Vương Đình?” Lâm Hải nhanh chóng phát hiện, Vương Đình thể mà cũng ở trong những người này.

Chỉ là Vương Đình của giờ phút này, sớm đã không có bộ dáng trước đó.

Vương Đình bị trôi tại chỗ cách Triệu Lỗi không xa, tóc tai bù xù, thân trên xích lửa, trên mặt bởi vì hoảng sợ, mà vặn vẹo kịch liệt.

“Lâm Hải, cứu ta, nhanh cứu ta a, bọn họ đều là ma quỷ, người dẫn ta đi, dẫn ta đi a!” Vương Đình kịch liệt giãy dụa, hướng phía Lâm Hải gào khóc.

“Đừng hô!” Lâm Hải găm nhẹ nói.

Nữ nhân ngốc này, có phải không có não hay không? La to như thế, là muốn đem người đưa tới sao?

Vương Đình sững sờ, sau đó càng thêm điên cuồng.

“Lâm Hải, ta biết rõ trước kia là ta sai, ta van cầu người mau cứu ta, mau cứu ta a, chỉ cần người cứu ta, để cho ta làm cái gì đều được, ta có thể cùng người hòa hảo, có thể để người chơi ta, người bây giờ liền có thể chơi ta, đến a, chỉ cần người cứu ta, ta cái gì cũng đáp ứng.”

Lâm Hải tức đến xạm mặt lại!

Cái gì loạn thất bát tao vậy!

Ca ca có đói khát như vậy sao?

Vương Đình vừa hô như vậy, nhất thời kéo theo một số nam nữ coi như là thanh tỉnh.

“Người tốt, van cầu người cứu lấy chúng ta đi.”

“A, ta một khắc cũng không muốn ngồi ở đây nữa, van cầu người mau cứu ta, ta cũng cái gì cũng nguyện ý làm!”

“Thả chúng ta đi, van cầu các người.”

Tiếng kêu cứu, tiếng ồn ào, vang lên liên miên.

“Im miệng, các người còn hô nữa, người xấu đến, chúng ta ai cũng không sống nổi!” Lâm Hải khí hồng, vội vàng hô to một tiếng, ngăn cản bọn họ.

Quả nhiên, mọi người nghe xong, đều an tĩnh lại.

Chỉ là bởi vì tâm lý sợ hãi, từng cái nhỏ giọng khóc kêu.

“Lâm Hải, chúng ta cứu bọn họ trước đi.” Hứa Diễm nhỏ giọng nói nói.

Tràng cảnh trước mắt quá thảm quá kinh khủng, nàng không nhìn được nữa.

“Trước không thể cứu, nếu như đem bọn họ thả ra, bọn họ khẳng định sẽ bỏ chạy tứ tán, ngược lại sẽ kinh động người ở đây, sau cùng ai cũng không chạy thoát.” Lâm Hải lắc đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thế này, người gọi điện thoại báo động, sau đó người lưu tại nơi này, chờ đợi cảnh sát tới cứu viện.”

“Vậy còn người?”

Lâm Hải hít sâu một hơi, “Ta tiếp tục đi tìm những người khác.”

“Vậy chính người cẩn thận.” Hứa Diễm cũng biết mình không giúp đỡ được cái gì, trước mắt xem ra, chỉ có thể như thế.

Lâm Hải ra khỏi phòng, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Vừa rồi hắn đã đem mọi người nhìn qua một lần, không có Liễu Hình Nguyệt, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm tới địa phương giam giữ Liễu Hình Nguyệt.

“Người nào, dừng lại!”

Đi không bao xa, Lâm Hải liền đụng độ cùng mấy cái người áo đen.

“Đậu phộng, bị phát hiện!” Lâm Hải thấy thế, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, xông qua, chuẩn bị nhanh chóng giải quyết mấy người này.

Mấy cái người áo đen thấy Lâm Hải chẳng những không chạy, còn chủ động đưa tới cửa, nhất thời trên mặt nhe răng cười, vung cây gậy liền hướng phía Lâm Hải đập tới.

Lâm Hải làm sao đem mấy cái con tôm nhỏ này để vào mắt, thuận thực, liền giải quyết toàn bộ, từng cái gỡ cánh tay gỡ chân, tất cả đều nằm trên mặt đất không dậy nổi.

Nếu như đã bị phát hiện, Lâm Hải cũng không có ý định ẩn tàng, đi đến phía trước cửa, phanh một chân, đá văng cửa ra.

“Ủm?” Trong phòng, một cái nam tử sắc mặt âm ngoan mãnh liệt quay đầu lại.

“Người là ai?” Thanh âm nói chuyện, lộ ra một tia âm lãnh, để cho người ta mười phần không thoải mái.

Phản phật! Mười cái người áo đen trong phòng trong nháy mắt liền đem Lâm Hải vây quanh.

Lâm Hải lạnh nhạt liếc nhìn một phen, cũng không có cái gì để nói, xông lên, chỉ chốc lát, liền đem toàn bộ những người áo đen quật ngã.

“U a, được a?” Nam tử âm ngoan hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hải.

“Bớt nói nhảm, mau chạy tới đây, đừng lãng phí thời gian.” Lâm Hải hướng phía nam tử âm ngoan câu tay.

“Ta là Phân Cân Thác Cốt Thủ Đỗ Đào, dưới tay không giết kẻ vô danh, ngươi báo danh ra đi.”

Phốc!

“Ngươi ngoại hiệu gọi là cái gì? Phân Cân Thác Cốt Thủ?” Lâm Hải bật cười một trận.

Đỗ Đào nhếch miệng lên.

“Không sai, ta người này, bình sinh yêu thích lớn nhất, cũng là hủy đi mỗi một cái khớp xương trên thân thể, mỗi lần ta nhìn kẻ bị ta biến thành một bãi bùn nhão, nằm trên mặt đất, thê thảm tru lên, cái loại cảm giác này, thật tiêu hồn a.”

Đỗ Đào nhắm mắt lại, làm ra một bộ biểu lộ say mê hưởng thụ.

Đậu móa, biến thái!

Lâm Hải thầm mắng một tiếng.

“Thật sự là không khéo, ta Lâm Hải am hiểu nhất, cũng là Phân Cân Thác Cốt Thủ, hôm nay, ta ngược lại muốn xem xem, hai ta người nào lại biến thành một bãi bùn nhão!”

“Lâm Hải?” Biểu lộ của Đỗ Đào biến đổi, đồng tử bỗng nhiên co vào.

“Tay chân của lão tứ, cũng là ngươi gỡ?”

Lão tứ? Cái gì lão tứ?

Lâm Hải có chút mừng bức.

“Cũng là mặt thọ.” Đỗ Đào hừ lạnh một tiếng.

“Há, ngươi nói tên ngu xuẩn kia a, không sai, là ta gỡ.” Lâm Hải gật gật đầu.

“Rất tốt”, Đỗ Đào liếm liếm bờ môi, “Một hồi, ta muốn đem khớp xương trên toàn thân ngươi, từng bước từng bước, bóp cái vỡ nát, sau đó nhìn ngươi, thống khổ đến chết, Oa Cáp Cáp ha...”

Đỗ Đào cười quái dị, mãnh liệt tiến lên, hướng phía xương bả vai Lâm Hải chộp tới.

Lâm Hải giật mình, tốc độ thật là nhanh!

Bất quá, trước đó đã kiến thức qua tốc độ của bóng đen cùng kẻ đeo khẩu trang, động tác của Đỗ Đào mặc dù nhanh, lại rõ ràng không đáng chú ý.

Lâm Hải hơi nghiêng người một cái, liền tránh thoát công kích của Đỗ Đào, đồng thời phản bắt khớp xương trên khuỷu tay của Đỗ Đào.

Đỗ Đào biến sắc, hai tay rút về, dưới chân đá mạnh vào đầu gối của Lâm Hải.

Này nghĩ đến, bị Lâm Hải đồng dạng một chân đá tới, đi sau mà đến trước, trực tiếp đem đầu gối Đỗ Đào, đá cái vỡ nát.

“Ah...” Đỗ Đào phát ra một tiếng tiêu hồn, té ngã trên đất.

Lâm Hải mặt tối sầm, em gái ngươi, có thể kêu văn minh một chút hay không, hấn a dễ dàng để cho người ta hiểu lầm.

Tiến lên một chân, dẫm ở trước ngực Đỗ Đào, sau đó ngồi xổm người xuống.

“Ngươi vừa mới nói cái gì? Muốn bóp nát khớp xương trên toàn thân sao?” Lâm Hải một chân đem xương sườn của Đỗ Đào đá rơi xuống tận mấy cái.

“Đậu móa, bản sự không lớn, nhưng ngu bức lại thôi không nhỏ.”

“Ah...” Đỗ Đào bụng lấy chỗ xương sườn, lại là một tiếng kêu tiêu hồn thực cốt.

“Đậu phộng, ngươi a nói nhỏ chút, hạo hạo gọi.” Lâm Hải chịu không nổi.

“A a a a...” Đỗ Đào bỗng nhiên kỳ quái cười lên, tiếng cười kia, để cho người ta thấy nổi da gà.

Lâm Hải xoa xoa cánh tay, “Đậu móa, cười cái quỷ a ngươi!”

“Bạn gái của ngươi có phải gọi là Liễu Hình Nguyệt hay không?” Đỗ Đào bỗng nhiên nói nói.

Trong lòng Lâm Hải mạnh mẽ siết chặt, một phát bắt được cổ áo của Đỗ Đào, đem gã xách lên.

“Hình Nguyệt ở đâu? Nhanh nói!” Lâm Hải một mặt lo lắng.

“A a a...” Đỗ Đào không nói gì, lại một lần nữa âm trầm cười rộ lên.

“Ta liền thích xem bộ dáng phần nộ tuyệt vọng của người khác, bộ dáng bây giờ của ngươi, rất không tệ nha.”

Đậu móa, biến thái chết tiệt!

Lâm Hải rắc một tiếng, tháo bỏ xuống một cái cánh tay của Đỗ Đào.

“Nói hay không nói!” Tròng mắt của Lâm Hải đều sắp lòi ra rồi.

“Ah!” Đỗ Đào lại là một tiếng kêu hưởng thụ, bên trong ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn.

“Ha ha ha... Nếu như biểu hiện của ngươi lại phần nộ thêm một chút, thì càng hoàn mỹ.”

“Ngươi cái biến thái chết tiệt, nhanh lên nói cho ta!” Lâm Hải đưa tay cho Đỗ Đào mấy cái vả miệng.

Khóe miệng Đỗ Đào chảy máu, trên mặt lại mang theo nụ cười rục rờ.

“Còn chưa đủ a, bắt quá ta có thể giúp ngươi, để ngươi đạt tới phần nộ đỉnh phong. Cái Liễu Hình Nguyệt kia, là do ta đích thân chộp tới, Ha ha ha ha...”

Ha mẹ ngươi ấy!

Lâm Hải lần này thực sự nổi giận.

Rắc! Lại gỡ một cái cánh tay của Đỗ Đào.

“Nói hay không nói!”

“Ha ha ha, ta từ ánh mắt của ngươi, nhìn thấy vô cùng phần nộ, thật say mê a!”

Say mê đại gia ngươi!

Rắc! Lại một chỗ khớp xương của Đỗ Đào bị bóp nát.

“Ngươi a đến cùng nói hay không nói!”

“Ngươi phần nộ, đừng có ngừng, ta đã sắp đạt cao trào rồi!”

Ta xxx ngươi đại gia, ngươi cái biến thái chết tiệt, thụ ngược cuồng!

Lâm Hải kèm nén không được nữa phần nộ trong nội tâm, tay chân đều xuất hiện, chỉ chốc lát liền bóp nát khớp xương trên toàn thân của Đỗ Đào.

“Sảng khoái a, a a a...”

A mẹ ngươi ấy!

Lâm Hải một chân, đem cái cằm của Đỗ Đào đá xuống.

Nhìn Đỗ Đào đã biến thành một đồng bần nhão, Lâm Hải một trận ác hàn, rung mình một cái.

Mẹ ngươi, thật là có loại biến thái thích ngược đãi thành nghiện này, quá dễ cho người ta không chịu được a.

Lâm Hải tiếp tục cất bước hướng về phía trước, đi vào một cái đình viện sơn cửa màu hồng.

“Àm!” Lâm Hải trực tiếp đá văng cánh cửa!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Ba trăm lẻ một bào thai

Lâm Hải đá văng cánh cửa, tràn cảnh bên trong lại làm cho hắn sững sốt.

Chỉ thấy hai nam một nữ, giờ phút này đang làm sự tình để cho người ta khó mà mở miệng.

“Đậu móa, nguoi là ai? Làm sao tiến vào được!” Một gã béo mập ở ngực có xăm một con rồng, hùng hùng hổ hổ đi tới.

Đậu phộng, thật ô nhiễm con mắt của hắn a.

Lâm Hải nhìn thấy bộ vị không nên nhìn, nhất thời buồn nôn một trận.

“Lăn đại gia nguoi!” Lâm Hải hướng phía ngực tên béo kia cũng là một chân.

Nào nghĩ đến, tên béo này lại rất linh hoạt, một cái nghiêng người né tránh, liền hướng phía bên hông Lâm Hải ôm tới.

Đậu phộng, đây là muốn chơi đô vật a.

Lâm Hải vội vàng nhảy sang bên cạnh.

“Suru!” Vừa đứng vững thân thể, Lâm Hải liền nghe thấy một luồng kinh phong, hướng đến cái ót của chính mình.

Đậu phộng, có người đánh lên!

Lâm Hải giơ cánh tay ra sau cản, đồng thời xoay người lại.

Phốc!

Em gái nguoi!

Tròng mắt Lâm Hải kém chút rơi ra.

Đánh lên mình, chính là nữ nhân ở giữa kia.

Một nam một nữ, phối hợp lại hết sức ăn ý, Lâm Hải vì vội vàng, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

“Lão tam, lão ngũ, động tác nhanh nhẹn chút.” Một cái nam tử khác, một bên mặc quần áo, một bên thúc giục nói.

“Đại ca yên tâm.” Tên béo cùng nữ nhân lập tức tăng thêm tốc độ.

Đậu móa, nữ nhân này trần truồng thật đúng là không tiện hạ thủ, trước tiên đem tên béo này giải quyết rồi lại nói.

Lâm Hải trong lòng suy nghĩ, lập tức tăng tốc độ công kích đối với tên béo, tên béo kia lập tức một trận luống cuống tay chân.

“Ầm!” Một cái không thể tránh ra, tên béo bị một chân của Lâm Hải đá vào trên bụng, thân thể mập mạp bay ra xa hơn ba mét, quăng xuống đất, cảm giác cả viện cũng rung động lên.

Đồng thời, một quyền của nữ nhân cũng đến sau đầu Lâm Hải.

Lâm Hải một bên che đầu, chặn được nắm đấm của nữ nhân kia, cũng không quản nữ nhân kia có mặc quần áo hay không, một phát bắt được cánh tay, đem nữ nhân kia ném ra, đụng ở trên tường, ngã xuống trên mặt đất không dậy nổi.

Giải quyết hai người, Lâm Hải mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái nam nhân cuối cùng.

“Ba, ba, ba!” Nam tử nở nụ cười, vỗ vỗ tay.

“Không tệ, coi như không tệ, có thể một người đối phó với hai vị gia chủ của Hắc Ưng Hội ta, chắc hẳn nguoi cũng không phải cái vô danh tiểu tốt gì a?”

“Hừ, Lâm Hải!”

“Ồ? Nguoi chính là Lâm Hải?” Nam tử dò xét Lâm Hải một phen.

“Ta gọi là Hoàng Kiến Nhân, là Đại đương gia của Hắc Ưng Hội, chết ở trong tay ta, nguoi cũng coi như không uổng công đời này.” Hoàng Kiến Nhân phối hợp nói nói.

Phốc!

“Cái gì cái gì cái gì? Người nói người gọi là cái gì?” Lâm Hải kém chút phun.

“Hoàng Kiến Nhân a? Làm sao, người đã nghe qua tên của ta? Không thể nào, ta làm người rất điều thấp a?” Hoàng Kiến Nhân một mặt kỳ quái.

“Được, bớt nói nhảm đi, Hình Nguyệt ở đâu?” Lâm Hải không thèm phí lời với gã.

“Nguyên lai là muốn cứu người a, bắt quá có chút khó a.” Hoàng Kiến Nhân lắc đầu, sau đó vung tay lên.

Rầm rập!

Đột nhiên từ các địa phương trong viện xông ra một đám người, một mảnh đen kịt, chừng hai ba trăm người.

Lâm Hải thấy một lần, đầu phong, ca ca a chưa từng phục qua người nào, những đối với cái Hoàng Kiến Nhân này xem như thật sự phục.

Mẹ nó, vừa rồi ba người ở trong sân làm sự tình cầu thả, vụng trộm thế mà có ẩn núp nhiều người xem như vậy, cái này quả thực là phát sáng trực tiếp ở hiện trường a.

Lúc này, Hoàng Kiến Nhân cười, cười đến rất vui vẻ.

“Người không phải rất biết đánh nhau sao? Biết đánh có cái rắm để dùng a? Người có thể đánh hơn, có nhiều người để dùng hơn ta sao?”

Lâm Hải nhìn đám người đen nghịt trước mắt, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Đầu móa, song quyền khó địch bốn tay a, hai, ba trăm người này nếu là cùng nhau tiến lên, chính mình dù có thể đánh, cũng quá sức a.

Phải làm sao mới ổn đây?

Đại não Lâm Hải cấp tốc vận chuyển.

A? Có!

Ánh mắt Lâm Hải sáng lên, lấy điện thoại cầm tay ra.

“Ha ha, làm sao, muốn báo động?” Hoàng Kiến Nhân bỗng nhiên vung tay lên, một người áo đen xuất ra một cái trang bị điều khiển, ấn xuống.

“Báo đi, tùy tiện báo, tín hiệu đã bị quấy nhiễu, mặc kệ người gọi điện thoại gì, cũng đánh không ra, ha ha.”

Gọi điện thoại? Báo động? Trong lòng Lâm Hải một trận cười lạnh.

“Người có phải cảm thấy nhiều người, ta liền không có cách nào hay không?” Khóe miệng Lâm Hải lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Người có biện pháp nào? Người trừ giường mắt nhìn ra, có thể có biện pháp nào? Ha ha, ta chính là nhiều người a, ta nhiều người khi dễ ít người, làm sao, người tức giận a? Ta tức chết người! Ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân một mặt tiện cười bỉ ổi.

“So nhiều người đúng không, tốt.” Lâm Hải gật gật đầu, đem sợi lông khi bên trong lòng bàn tay phóng tới bên miệng thổi.

“Tất cả vào đi.” Sau đó, Lâm Hải nhàn nhạt nói nói.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân ôm bụng liền cười rộ lên.

“Các người mau nhìn, hân tại chỗ này phô trương thanh thế, gài có bao nhiêu giống a, giống như bên ngoài thực sự có người a, ha ha ha, chết cười ta, này có ai không, ngạch...”

Lời nói của Hoàng Kiến Nhân im bật mà dừng.

Sau đó, đầy sân người đều tròn to tròn mắt, một mặt thật không thể tin nhìn lấy, bỗng nhiên tràn vào đến một đám người.

“A! Mẹ ta nha! Ai u mẹ ruột ta nha!” Hoàng Kiến Nhân dùng sức xoa xoa con mắt, nói chuyện cũng có chút nói năng lộn xộn.

Lâm Hải rất đặc ý điểm lấy chân, khóe môi nhếch lên một vòng đường cong.

“Ta nói tiện nhân huynh a, người không phải đòi nhiều người khi dễ ít người sao? Ta mang đến cái này ba trăm cái tiện nhân, người giúp ta khi dễ khi dễ chứ sao.”

Một người đầu lĩnh áo đen giống như gặp quỷ tiến đến bên người Hoàng Kiến Nhân.

“Lão đại, cái này, ba trăm người này từ đâu xuất hiện, làm sao toàn bộ đều giống người như đức a, đến quần áo mặc cũng đều như thế, thật gặp quỷ a.”

Hoàng Kiến Nhân đi lên cho tên này một bàn tay.

“Cái gì gặp quý a? Ngươi mới là quý đâu!”

Hoàng Kiến Nhân dò xét qua từng cái, càng xem càng sợ hãi.

“Uy, ngươi là từ đâu tìm đến nhiều mô phỏng xuất sắc như vậy, chẳng lẽ ta đã nổi danh đến loại trình độ này sao?”

Phốc! Tên này còn coi là mô phỏng xuất sắc, quá tự luyện đi.

Lâm Hải lắc đầu.

“Tiện nhân huynh a, mô phỏng xuất sắc hơn nữa sao có thể mô phỏng đến loại tình trạng này, ngươi nhìn kỹ một chút, đây là ba trăm bào thai.”

“Ba trăm bào thai? Ngươi a lừa dối quý đâu? Cái dạ dày phải to đến cỡ nào có thể sinh ra ba trăm bào thai.”

U, xem ra còn không ngốc nha.

“Ài, tiện nhân huynh a, nói thật với ngươi nói đi, kỳ thực, ngươi không là thân sinh của mẹ ngươi, ngươi là do mẹ ngươi nhặt được từ WC.”

“Thả mẹ ngươi cái rắm!” Hoàng Kiến Nhân mở miệng mắng nói.

“Ngươi nhìn, ngươi làm sao không tin đâu? Kỳ thực đi, bọn họ là ba trăm lẻ một bào thai, thế nhưng là, cái nhỏ nhất kia, gã không phải là đồ vật, gã quá phạm tiện a, ngươi đoán gã làm gì?”

“Làm gì?” Hoàng Kiến Nhân vô ý thức hỏi.

“Ài, ngươi nói gã có bao nhiêu tiện đi, chuyện thứ nhất gã làm sau khi sinh ra, cũng là quay đầu liếc mắt nhìn cái địa phương sinh ra gã một cái, đến tiện nghi của mẹ ruột mình cũng chiếm a, mẹ gã sao có thể nhẫn nha, trong con tức giận liền đem gã ném ra WC.”

“Sau đó thì sao, liền bị một người nhà họ Hoàng nhặt được, sau khi nghe ngóng, đậu phộng, đứa nhỏ này hèn như vậy a, vậy dứt khoát gọi là Hoàng Kiến Nhân.”

Phốc! Phốc! Phốc...

Đám người áo đen sau lưng Hoàng Kiến Nhân, từng cái nín cười, bắp thịt trên mặt không ngừng co quắp.

“Ha ha ha...” Không biết người nào là cái thứ nhất nhịn không được, bật cười.

Như thế rất tốt, có dẫn đầu, đám người áo đen nhất thời cười thành ngửa tới ngửa lui.

“Không khí sung sướng hài hòa cỡ nào a, tiện nhân huynh, cái này đều dựa vào ngươi a.” Lâm Hải một mặt chân thành nói nói.

“Hài hòa em gái ngươi, cũng mẹ nó đừng cười!”

Hoàng Kiến Nhân tức giận, hướng phía Lâm Hải chỉ, hét lớn một tiếng!

“Đánh hấn cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tử vong uy hiếp

Hoàng Kiến Nhân vừa phát lời nói, đám người áo đen không dám cười.

Thế nhưng khi vừa định xông đi lên, cước bộ lại dừng lại, từng cái đều nhìn chăm chăm ba trăm cái Hoàng Kiến Nhân này không rõ thế nào.

Mẹ nó, giống như đúc với lão đại của mình, cái này làm sao ra tay a.

“Đậu phộng, cũng đánh cả chúng a!” Hoàng Kiến Nhân thấy cả đám đều bất động, xông lên lần lượt đạp cái mông rỗng lớn.

“Đậu móa, xông lên a!” Đám người áo đen lúc này mới như ong vỡ tổ xông lên.

Lâm Hải thấy thế, trong lòng cũng hạ mệnh lệnh cho ba trăm người do lòng khi biến hóa.

“Lên!”

Ba trăm cái Hoàng Kiến Nhân không nói một lời, xông đi lên, cùng người áo đen đánh nhau.

Trong lúc nhất thời, tràng diện lập tức loạn.

“Đậu phộng, ngươi mù a, dám đánh ta!” Một cái Hoàng Kiến Nhân hướng người áo đen trước mặt rống nói.

“A? Lão đại, ngươi, ngươi là thật?” Người áo đen mòng bức.

“Thật mẹ ngươi ấy!” Hoàng Kiến Nhân một chân đem người áo đen đạp lăn, một hồi bạo đánh.

“Hừ hừ, ngươi này chính là giả.” Một người áo đen bên cạnh cười gằn, hướng một cái Hoàng Kiến Nhân bên người xông qua.

“Ba!” Hoàng Kiến Nhân đối diện cho một cái vả miêng, đem người áo đen đánh quay một vòng lớn.

“Đánh rắm, giả nói thật thì là thật a, ta con mẹ nó a mới là thật.”

...

Trong viện, các nơi cũng đang diễn ra tràng cảnh tương tự.

Bọn người áo đen này, từng cái vẻ mặt đau khổ, tâm lý đơn giản buồn bực chết.

Đậu móa, bộ này không có cách nào đánh.

“Đậu phộng, các ngươi cũng ngu như nó sao, ta mới là thật, nhanh lên cho ta!” Một cái Hoàng Kiến Nhân vừa từ dưới đất bò dậy, cái mũi cũng tức điên.

“Thật ngươi cái bố khi!” Một người áo đen bên cạnh, một chân lại đem Hoàng Kiến Nhân này đạp té xuống đất, “Đậu móa, cái nào không nói mình là thật, nhưng ngươi tuyệt đối là giả, nhìn ngươi cái bộ dạng này.”

Người áo đen đây về khinh bỉ nói.

Phốc!

Hoàng Kiến Nhân tức đến mức kém chút máu cũng phun ra ngoài.

Chiến đấu một mực tiếp tục hơn nửa giờ, mới kết thúc.

Lúc đầu Lâm Hải biến ra ba trăm cái phân thân, lực chiến đấu chỉ có bằng một phần ngàn của Lâm Hải, đến người bình thường cũng không sánh nổi.

Nếu thật muốn một đối một, vài phút liền sẽ bị bọn người áo đen này diệt.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Hải lại nghĩ đến bộ dáng của Hoàng Kiến Nhân rồi biến hóa, cứ như vậy, lúc đám người áo đen động thủ, sợ đầu sợ đuôi, có chỗ cô kỵ, lực chiến đấu giảm xuống rất nhiều.

Cuối cùng, tất cả người áo đen đều ngã trên mặt đất, cái mũi hừ hừ lấy, dậy không nổi.

Mà bên Lâm Hải này, mới tổn thất không đến một trăm người.

Đại hoạch toàn thắng!

Tâm lý Lâm Hải lúc này vui sướng a!

“Tiện nhân huynh, ngươi không phải đòi nhiều người khi dễ ít người sao? Người của ngươi thế nào toàn nằm trên đất?” Lâm Hải mỉa mai nói.

Hoàng Kiến Nhân một mặt kinh hoàng, sự tình phát sinh trước mắt, có chút quá mức không thể tưởng tượng.

Những người trước mặt này, mặc kệ là một số động tác động thủ vừa rồi, hay là loại ngữ khí biểu lộ lúc nói chuyện kia, cũng cùng mình không khác nhau chút nào.

Hoàng Kiến Nhân hiện tại có loại cảm giác, đám người trước mặt này, tuyệt đối không phải là mô phỏng, mà chân thực chính là mình!

Nhưng cái này sao có thể?

Nhưng nếu như không phải, cái này lại giải thích thế nào?

Hoàng Kiến Nhân thậm chí cảm thấy mình có phải là tinh thần thác loạn hay không.

Sau cùng, một cái ý tưởng vô cùng hoang đường xuất hiện.

Chuyện mà Lâm Hải nói, không phải tất cả đều là thật à?

Ta cùng những người này, là ba trăm lẻ một bào thai sao?

“Đại ca, ta đem hai cái tiểu cô nương này mang đến, lúc nào đưa qua cho thiếu gia, đại ca, đại...”

Mặt tỵ vừa tiến đến, liền mống bức.

Đậu phộng, mẹ nó làm sao một phòng đều là đại ca à?

Mặt tỵ cho là mình xuất hiện ảo giác, dùng sức xoa xoa con mắt.

Đậu móa, vẫn là một phòng đại ca!

“Đại, đại ca, đây đều là huynh đệ của ngươi sao?” Mặt tỵ cảm thấy đầu có chút không đủ dùng.

Mà lúc này, Lâm Hải đột nhiên chú ý tới hai nữ hải mà mặt tỵ nắm trong tay.

“Hình Nguyệt!” Lâm Hải một cái bước xa liền đi tới.

Mặt tỵ giật mình, giờ mới phát hiện bên trong đám đại ca này, còn cất giấu cái người ngoài.

“Lâm Hải!” Chờ thấy rõ người trước mắt là Lâm Hải lúc, trong lòng mặt tỵ sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Không thể không hoảng sợ a, trước đó bị Lâm Hải gỡ một cái tay một cái chân, kếm chút đem gã hành hạ chết.

Đỗ Đào tiếp nối cho vô số lần, cũng tiếp không thành công, cũng chạy một lượt qua các khoa chính hình của các bệnh viện lớn trong thành phố, hoàn toàn cũng không có cách nào.

Loại toàn tâm đầu dồn mỗi thời mỗi khắc kia, để mặt tỵ đều nhanh sụp đổ, nếu không phải cuối cùng lão gia tự mình ra mặt tiếp xương cho gã, thì mặt tỵ cũng chuẩn bị cắt.

“Đem Hình Nguyệt buông xuống!” Lâm Hải nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng liền hướng phía bà vai mặt tỵ chớp tới.

“Đậu phộng, cho ngươi!” Mặt tỵ cũng Bị Lâm Hải dọa sợ, gấp điệu bộ này, là lại phải gỡ cánh tay của chính mình a, vội vàng đem Liễu Hình Nguyệt đẩy ra.

“Hình Nguyệt!” Lâm Hải một tay ôm Liễu Hình Nguyệt vào trong ngực.

“Lâm Hải!” Nước mắt của Liễu Hình Nguyệt bá cái liền rơi xuống.

“Uy, còn có ta đây!” Liễu Hình Tinh thấy Lâm Hải cùng tỷ tỷ vừa quán lên, liền mặc kệ chính mình, vội vàng thét lên.

Lâm Hải giật mình, thảm máng mình một tiếng, nhìn thấy Hình Nguyệt rất cao hứng, thế nào liền đem cô em vợ quên.

Đem Liễu Hình Nguyệt nhẹ nhàng đẩy ra, Lâm Hải như là mãnh hổ, lần nữa hướng phía mặt tỵ phóng đi.

“Đem người thả cho ta!”

“Đậu phộng, thả thả thả, lập tức thả!” Mặt tỵ đem Liễu Hình Tinh đẩy về phía Lâm Hải, xoay người liền chạy.

Lâm Hải đuổi cánh tay, đem Liễu Hình Tinh ôm ở trong ngực, đồng thời chân phải đá ra, trực tiếp đem mặt tỵ đá ngã.

“Ủm? Cái đồ vật gì, mềm như thế?” Lâm Hải xoa bóp.

“Ngươi cái thói lưu manh!” Liễu Hình Tinh một tay đẩy Lâm Hải ra, cảm giác trên bầu ngực truyền đến cảm giác tê dại giác, trên mặt Liễu Hình Tinh một trận nóng bỏng.

“Cái kia, không cần thận, không cần thận...” Lâm Hải ngượng ngùng cười nói.

Hắn hiện tại cũng biết, vừa rồi chính mình trong lúc vô tình đã sờ ở đâu.

“Hừ, thôi lưu manh.” Liễu Hinh Tinh hướng phía Lâm Hải nhún nhún cái mũi nhỏ, chạy đến bên người Liễu Hinh Nguyệt.

“Cái kia, Hinh Nguyệt...” Lời nói của Lâm Hải im bật mà dừng.

Sau đó, Lâm Hải cảm thấy lông tơ trên toàn thân mình cũng nổi đứng lên.

Sau lưng, một cổ khí tức cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên khóa chặt chính mình, Lâm Hải đây là lần thứ nhất cảm giác được vị đạo của tử vong.

Vô cùng gian nan quay đầu, chỉ thấy một cái hòng súng tối om, đang băng lãnh dán vào người mình.

“Lâm Hải...” Liễu Hinh Nguyệt cùng Liễu Hinh Tinh cũng hoảng.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân cười to một trận.

Sau đó sắc mặt dữ tợn nhìn chăm chăm vào Lâm Hải.

“Có thể đánh hơn nữa thì có thể thế nào? Nhiều người lại có thể thế nào? Người mạnh hơn, mạnh đến mức vượt qua nó sao?” Hoàng Kiến Nhân một mặt dương dương đắc ý giờ súng trong tay.

Lâm Hải không nói một lời, nhưng trong lòng cháy gấp như lửa đốt.

Đối mặt với hòng súng, hấn hiện tại động cũng không dám động, Lâm Hải dù có tự tin đi nữa, cũng không có tự tin đến cấp độ có thể tránh né viên đạn.

“Người muốn thế nào?” Lâm Hải lạnh lùng nói.

“Thế nào? Ha ha ha ha...” Hoàng Kiến Nhân cười to một trận.

“Người không cảm thấy cái vấn đề này, hơi rất ngu xuẩn sao?”

“Người nói một súng này xuống dưới, sẽ như thế nào? Phan...” Hoàng Kiến Nhân một mặt cười bỉ ổi hướng phía Lâm Hải khoa tay súng lục trong tay một chút.

Lâm Hải hít sâu một hơi.

“Tất cả mọi chuyện, nguyên nhân đều là bắt nguồn từ ta, cùng với hai người các nàng không quan hệ, để cho hai nàng đi, mệnh của ta, người cầm lấy đi!”

“Lâm Hải! Không muốn...” Liễu Hinh Nguyệt nghe được, khóc lớn thét lên.

Liễu Hinh Tinh kéo cánh tay Liễu Hinh Nguyệt, cũng là một mặt nước mắt.

“Oa Cấp Cấp, thật sự là mối tình thâm thiết a, bất quá, ta tại sao phải thả các nàng? Ta không thả hai nàng đi, còn không phải cũng lấy được cái mạng nhỏ của người sao?”

Hoàng Kiến Nhân nói, mãnh liệt bóp cò!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nhiều người đánh nhau cũng là thoải mái

“Lâm Hải, dừng!” Liễu Hinh Nguyệt gào thét một tiếng.

“Xong.” Lâm Hải yên lặng nhắm mắt lại.

“Àm!” Một tiếng súng vang.

“A...” Một tiếng nữ nhân kêu thảm.

“Ừm?” Lâm Hải mãnh liệt mở to mắt, nhìn thấy Liễu Hinh Nguyệt ngược lại lại ở trước mặt mình, trong lòng như gặp phải trọng kích, đầu óc trống rỗng.

“Tỳ!” Liễu Hinh Tinh tê tâm liệt phế hò hét một tiếng, nhào về phía Liễu Hinh Nguyệt đang ngã xuống đất.

Lâm Hải như là ngốc, đứng tại chỗ.

“Hình Nguyệt chết, vì cứu ta, mà chết!”

“Oa!” Một ngụm máu tươi chọt phun ra, nước mắt Lâm Hải, như nước chảy im ắng trượt xuống.

Bỗng nhiên, Lâm Hải ngẩng đầu, hai con mắt như là dã thú, gắt gao nhìn vào Hoàng Kiến Nhân.

Hoàng Kiến Nhân bị ánh mắt của Lâm Hải, dọa đến toàn thân giật mình.

“Đậu móa, ta nhìn xem một súng này ai giúp người cản!” Hoàng Kiến Nhân đem hòng súng nhắm ngay Lâm Hải.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt Hoàng Kiến Nhân mạnh mẽ biến đổi, giống như gặp Quỷ, thất kinh.

“Người đâu? Đậu móa, đi ra!” Hoàng Kiến Nhân hoảng sợ đến điên, Lâm Hải một người sống sờ sờ, vậy mà tại trước mắt gã tiêu thất vào hư không!

Cái này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận biết của gã.

Thứ không biết, là đáng sợ nhất.

Hoàng Kiến Nhân cầm súng trong tay, không ngừng tìm kiếm khắp nơi, sợ Lâm Hải đột nhiên xuất hiện tại phía sau mình.

“Má ơi!” Đột nhiên, một gương mặt đẽ gỗ đã quen thuộc lại sợ hãi, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, cách gã cũng chưa tới hai centimet.

Vừa định giơ súng, liền bị một bàn tay của Lâm Hải đem súng đập bay.

Sau đó!

Ầm! Ầm! Ầm! Phanh...

Nắm đấm của Lâm Hải, như là mưa rơi vào trên mặt Hoàng Kiến Nhân, đem thân thể của Hoàng Kiến Nhân đánh toàn bộ bay lên, không ngừng lui về.

“A a a a!!!!” Lâm Hải cuồng hống một trận, phát tiết bi ai cực kỳ lớn ở trong lòng.

Không qua mấy lần, Hoàng Kiến Nhân liền không có hơi thở, khuôn mặt bị Lâm Hải đánh đến hoàn toàn thay đổi, thành một bãi thịt nát.

Dù vậy, Lâm Hải vẫn không có dừng tay, không rên một tiếng, mặt như tro tàn, một bên ào ào chảy nước mắt, một bên toàn lực khua quyền đầu.

“Uy, người đừng đánh, gỗ đã chết.” Liễu Hinh Tinh nhìn bộ dáng của Lâm Hải, một trận sợ hãi, lùi bước lên phía trước kéo Lâm Hải.

Lâm Hải một tay đem Liễu Hinh Tinh đẩy ra.

Sau đó, bị thương trong nội tâm rốt cuộc áp chế không nổi nữa.

“Ta con mẹ người, người trả Hình Nguyệt cho ta, trả Hình Nguyệt cho ta a...” Lâm Hải bỗng nhiên lên tiếng khóc lớn, như là điên, hai tay cũng đánh ra máu, vẫn không ngừng đập nện lấy.

“Khụ khụ... Lâm Hải...” Bỗng nhiên, một âm thanh yếu ớt vang lên.

Thân thể Lâm Hải cứng đờ, cánh tay vung vẩy quyền đầu đột nhiên dừng lại.

Sau đó, mãnh mẽ quay người.

“Hình Nguyệt!” Lâm Hải chạy qua, một tay đẩy Liễu Hinh Tinh ra, đem Liễu Hinh Nguyệt ôm vào trong ngực.

“Hình Nguyệt, em, em không chết?” Lâm Hải vui mừng quá đỗi.

Liễu Hinh Nguyệt lắc đầu, “Bất quá, đau quá.”

“Quá tốt, quá tốt.” Lâm Hải gắt gao đem Liễu Hinh Nguyệt ôm chặt, nước mắt ào ào chảy.

Chỉ cần Liễu Hinh Nguyệt không có tử vong ngay tại chỗ, dù là chịu thương tổn nặng hơn nữa, dựa vào y thuật của bản thân, cũng có thể đem nàng cứu lại.

“Hình Nguyệt, để ta xem thương thế thế nào một chút?” Dù sao cũng là vết thương bị đạn bắn, Lâm Hải cũng không dám khinh thường.

“Ừm?” Nhưng khi xem xét, Lâm Hải mãnh liệt sửng sốt.

Chỉ thấy trước ngực Liễu Hình Nguyệt, một điểm vết máu đều không có.

Đây là có chuyện gì?

Nhìn kỹ lại, y phục trước ngực Liễu Hình Nguyệt, bị viên đạn đánh vỡ ra một cái lỗ, từ cái lỗ đó, lộ ra yếm hồng tươi đẹp ở bên trong, bên trên yếm hồng, là một cái điểm trắng nhàn nhạt, chính là địa phương mà viên đạn đánh trúng.

“Ha ha!” Lâm Hải nhất thời minh bạch.

Đậu móa, tiểu Na Tra, ca ca đơn giản yêu chết ngươi.

Lâm Hải kích động lấy điện thoại di động ra, phát cho Na Tra biểu lộ hôn lên liên tiếp.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi đây là có ý gì?

Na Tra rất nhanh liền phản hồi tin tức trở lại.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi là nam hay nữ?

Không đợi Lâm Hải đáp, Na Tra lại phát tới một cái tin tức.

Na Tra: Đạo hữu, ngươi khẳng định là nữ a? Thế nhưng cha ta nói ta còn nhỏ, không cho ta nói chuyện yêu đương.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:...

Mẹ nó, cái tiểu Na Tra này, nói cái gì đó?

Na Tra: Tốt a, tuy cha ta không cho yêu sớm, nhưng nếu như dung mạo ngươi đẹp mắt, chúng ta cũng là có thể vụng trộm, ngươi trước phát tấm hình cho ta xem một chút.

Phốc!

Phát em gái ngươi!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu bằng hữu, sự tình không cần yêu sớm, cần thận ta báo cáo cùng cha ngươi! (phía sau là một cái biểu lộ cười xấu xa)

Na Tra: Đừng a, đạo hữu, ta vừa rồi chỉ là nói đùa thôi (phía sau là một cái biểu lộ khóc lớn)

Ha ha, Lâm Hải đùa giỡn tiểu Na Tra, cộng thêm Liễu Hình Nguyệt cũng không có việc gì, tâm tình nhất thời thật tốt.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Yên tâm đi, không cáo trạng ngươi, ta còn muốn cảm tạ ngươi.

Na Tra: Cảm tạ a cái gì? (một cái biểu lộ trên mặt mang dấu chấm hỏi)

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Quay đầu cùng ngươi nói.

Thu hồi điện thoại di động, Lâm Hải đem Liễu Hình Nguyệt giao cho Liễu Hình Tinh.

“Ừm?” Ánh mắt Lâm Hải rơi vào bên trên cây súng lục của Hoàng Kiến Nhân.

Đậu móa, đây chính là đồ vật tốt a, thời khắc máu chốt có thể dùng để cứu mạng.

Lâm Hải đem súng lục nhặt lên, ngắm lại, đưa lưng về phía hai tỷ muội Liễu Hình Nguyệt, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đưa súng vào trong Nguyệt Hồ Thánh Cảnh.

Cái đồ chơi này, tại Hoa Hạ thế nhưng là đồ nghiêm cấm, nhất định phải giấu kỹ.

Nhìn súng lục tiêu thất trong hư không, rồi xuất hiện ở trong đầu mình, Lâm Hải cao hứng một trận.

Cái Thánh Cảnh này, thật là một cái đồ vật tốt a, đơn giản cũng là một cái bảo tàng ẩn biết di động.

Chính mình vừa rồi, khi đối mặt với hòng súng của Hoàng Kiến Nhân, cũng là trốn vào Thánh Cảnh, lại đột nhiên đi ra, xuất kỳ bất ý, mới giết chết được gã.

Duy nhất không được, cũng là Thánh Cảnh chỉ có thể đưa vật chết vào, trừ chính mình, hết thảy sự vật có sinh mệnh đều không thể đưa vào.

Bất quá chính mình, biểu hiện hiện tại là, chủ nhân Thánh Cảnh cấp một, có lẽ sau khi thăng cấp, sẽ có công năng khác đi.

“Thiếu gia, tiếng súng là bên kia truyền đến.” Bỗng nhiên, cách đó không xa có người nói chuyện.

Lâm Hải giật mình, lại có người đến.

Vội vàng cùng hai tỷ muội Liễu Hinh Nguyệt trốn đến sau lưng một đám Hoàng Kiến Nhân già.

Vừa mới tránh xong, liền có ba người chạy vào.

“Hừ, cũng là người quen a.” Lâm Hải hừ lạnh trong lòng.

Vừa tiến đến, ba người kia toàn mặt mày bức.

“Các người, các người ai là Hoàng Kiến Nhân?” Nam nhân đeo khẩu trang nhìn chằm chằm vào hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân mà hỏi.

“Chúng ta tất cả đều là Hoàng Kiến Nhân.” Hơn hai trăm người cùng một chỗ đáp nói, thanh âm vừa chính tề lại rõ to.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Ba người này gặp qua sự tình không thể tưởng tượng như thế, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Ủm? Lâm Hải! Lâm Hải ở phía sau, bắt tới cho ta!” Ba người chợt phát hiện ra Lâm Hải nấp ở một bên phía sau.

Nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen liếc mắt nhìn nhau, lấy c độ cực nhanh tổ xông qua.

“Bên trên, giết chết bọn chúng!” Lâm Hải thấy bị phát hiện, cũng gửi đi mệnh lệnh đối với hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân.

Nhóm Hoàng Kiến Nhân cùng nhau tiến lên, đem nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen quần thành sùi cào.

Nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen nhất thời hoảng, tốc độ bọn họ mặc dù nhanh, nhưng cùng lúc đối phó với nhiều người như vậy, căn bản cũng là không có khả năng.

Huống chi bọn Hoàng Kiến Nhân này, từng cái hung hãn không sợ chết, giống như không muốn sống, tất cả đều là đấu pháp lường bại câu thương.

Chỉ chớp lát, nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen, liền bị bao phủ tại trong đại quân tiện nhân, bị đánh thành cặn bã.

“Đậu móa, trách không được Hoàng Kiến Nhân hàng này ưa thích nhiều người khi dễ ít người, dạng này nói đến đánh nhau, quả nhiên rất thoải mái a!”

Lâm Hải một trận đắc ý, tiêu diệt hai cái đối thủ cường hãn là nam nhân đeo khẩu trang cùng bóng đen, phía bên mình bất quá chỉ tổn thất ba mươi, bốn mươi người mà thôi.

Bỗng nhiên, Lâm Hải đem ánh mắt rơi vào trên thân người cuối cùng, nhanh chân đi qua!

“Đậu móa, nợ mới nợ cũ, chúng ta cùng tính một lượt đi!”

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Thần tiên khó tránh nhanh như chớp

“Người người người muốn làm gì!” Thấy Lâm Hải khí thế hung hung đi tới, Hồ Vi triệt đề hoảng.

Àm!

Lâm Hải một chân đem Hồ Vi đạp bay ra ngoài ba bốn mét, quăng xuống đất.

“Khụ khụ khụ...” Hồ Vi ôm bụng, thống khổ đứng lên.

“Hừ! Dám bắt cóc Hinh Nguyệt của, lại làm ra nhiều sự tình thương thiên hại lý như vậy, hôm nay ta liền diệt trừ người cái bột phần này!” Lâm Hải nói, lại một lần nữa nhào lên.

Hồ Vi thấy Lâm Hải lại nhào lên, bị dọa đến toàn thân phát run.

“Lâm Hải, người không nên ép ta!” Bỗng nhiên, Hồ Vi móc ra một khóa đan dược màu đen từ trong ngực, cuồng loạn kêu to.

“Ừm?” Lâm Hải đột nhiên dừng lại.

Hắn từ bên trong viên đan dược này, vậy mà ngửi được một cỗ khí tức nguy hiểm tà ác.

Bắt quá nhanh, Lâm Hải liền lại động!

Đừng nói một viên thuốc, hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử đến, cũng không cứu được ngươi!

Hồ Vi thấy thế, ánh mắt lộ ra một cỗ tuyệt vọng, sau đó tựa hồ giống như ở dưới quyết tâm rất lớn, há miệng ra, đem đan dược nuốt vào.

“Ừm?” Lâm Hải bỗng nhiên cảm thấy, một cỗ khí tức tà ác to lớn, tại trong thân thể Hồ Vi điên cuồng sinh trưởng.

“A a a a...” Hồ Vi bỗng nhiên phát ra một tiếng cười khủng bố phảng phất như tới từ địa ngục.

Mãnh liệt ngừng đầu, nhìn về phía Lâm Hải, trong mắt mang theo cừu hận vô cùng.

“Rất tốt, thật là nghĩ không ra, ngươi một cái đồ nhũ đến từ nông thôn, thế mà đem bốn công tử bức đến cấp độ nhất định phải phục dụng Phong Ma Đan, coi như một hồi nữa mà ngươi chết, cũng đủ để người kiêu ngạo!”

Đột nhiên, y phục Hồ Vi bành cái nổ tung, bấp thịt trên thân lại lấy tốc độ mắt trần có thể thấy được, nhanh chóng tăng cường.

Mà biến hóa trên đầu, càng khủng bố hơn!

Mái tóc ngắn lúc đầu không dài đến hai cm, thế mà nhanh chóng sinh trưởng, trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, thế mà rủ xuống tới bả vai, màu sắc cũng từ màu đen biến thành đỏ như máu, không gió mà tung bay, quý dị đến nói không nên lời.

“Tỷ, gã là ma quỷ sao?” Liễu Hinh Tinh bị dọa đến khuôn mặt nhỏ tái nhợt, gắt gao bắt lấy cánh tay Liễu Hinh Nguyệt, không ngừng run rẩy.

“Tiểu Tinh, đừng sợ, có Lâm Hải ở đây, chúng ta sẽ không có việc gì.” Liễu Hinh Nguyệt an ủi Liễu Hinh Tinh, ánh mắt lại chuyển qua trên thân Lâm Hải, một mặt lo lắng.

Lâm Hải cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, dù hắn gặp qua các loại quái sự, thậm chí ngay cả quỷ đều gặp, nhưng lần đầu nhìn thấy sự tình quỷ dị như vậy, trong lòng vẫn là giật mình, có chút chột dạ.

“Khắc khắc kiệt... Làm sao, sợ sao?” Ánh mắt Hồ Vi vô cùng âm u đáng sợ, thanh âm giống như đến từ Cửu U Địa Ngục.

“Sợ cái đại đầu quỷ nhà ngươi!” Lâm Hải quyết định chắc chắn, vọt mạnh qua, đem lực lượng toàn thân cũng tập trung ở bên trên nắm tay phải, hướng phía trước ngực Hồ Vi đánh tới.

“Ba!” Hồ Vi bỗng nhiên vươn tay, đem một quyền tấn mãnh như sấm của Lâm Hải, chop ở trong tay.

Lâm Hải giật mình, sử xuất lực lượng toàn thân, muốn đem nắm tay rút về.

Tiếc rằng, tay của Hồ Vi, tựa như một cái kềm sắt, mặc cho Lâm Hải dùng sức thế nào, cũng không nhúc nhích tí nào.

“Ha ha ha, ngươi cũng có hôm nay!” Hồ Vi ngửa mặt lên trời cười dài, giờ chân lên đem Lâm Hải trực tiếp đạp bay, té ra xa bảy, tám mét.

Lâm Hải oa phun ra một ngụm máu tươi.

“Lâm Hải!” Liễu Hinh Nguyệt kêu một tiếng sợ hãi, khắp khuôn mặt đều là lo lắng.

Lâm Hải vùng tay lên, vịn tường chậm rãi đứng lên.

“U, thổ huyết à nha? Ngươi không phải rất ngu bức sao? Không phải muốn diệt trừ bốn công tử sao? Ha ha ha, có bản lĩnh ngươi đến a.” Hồ Vi đắc ý cất tiếng cười to.

“Khụ khụ...” Lâm Hải lại khạc ra hai ngụm máu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Vi.

Thực lực chênh lệch quá lớn, lại xông qua, căn bản là không làm nên chuyện gì, nhất định phải nghĩ ra kế sách khác.

Thấy Lâm Hải không dám tới, Hồ Vi càng thêm can rở.

“Thế nào, có phải sợ hay không? Nếu là sợ mà nói, liền tựa như con chó, bò đến dưới chân bốn công tử, đến liếm đầu ngón chân cho bốn công tử đi, Ha ha ha...”

“Ách...” Đang cười, sắc mặt Hồ Vi mạnh mẽ biến.

Đậu móa, nhanh như vậy, tác dụng phụ của Phong Ma Đan liền muốn phát tác.

Hai con mắt Hồ Vi, bỗng nhiên trở nên đỏ như máu.

Lâm Hải thấy thế, nói thầm một tiếng không tốt!

Có được truyền thừa của Dược Vương Thiết Quải Lý, hấn đối với biến hóa khác thường của các bộ phận trong thân thể người, cũng có nắm giữ rõ ràng.

Con mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu, nói rõ Hồ Vi muốn mất đi lý trí.

Quả nhiên.

Sắc mặt Hồ Vi đột nhiên trở nên dữ tợn khủng bố.

Sau đó, thân thể tung bay, chạy đánh tới chỗ Lâm Hải.

“Đậu phộng! Nhóm tiện nhân, ngăn gãi lại cho ta!” Lâm Hải thông qua ý thức, hướng nhóm Hoàng Kiến Nhân ra lệnh.

Hơn hai trăm Hoàng Kiến Nhân như ong vỡ tổ dốc sức chạy qua, nào nghĩ đến, căn bản không chịu nổi một kích, trong mấy hơi thở liền bị tiêu diệt sạch sẽ.

Một sợi lông khi màu vàng óng tung bay rơi trên mặt đất.

“Lâm Hải, chịu chết đi!” Hồ Vi cười gằn, hướng phía Lâm Hải cổ Chop tới.

“Ách...” Lâm Hải nhất thời trở nên hô hấp khó khăn, hai con mắt cũng lờ ra tới.

“Ha ha ha, ngươi không phải rất lợi hại nha, hiện tại làm sao lại sợ? Ừm! Có phải rất tuyệt vọng hay không? Có phải rất hối hận, hối hận vì không nên theo bốn công tử đối nghịch hay không? Ta cho ngươi biết, muộn, tất cả đều muộn!” Khuôn mặt Hồ Vi vạm vỡ lên, hướng phía Lâm Hải gào thét nói.

“Hiện tại, ai cũng không cứu được ngươi, ngươi hôm nay chết chắc! Thực lực bây giờ của bốn công tử, là thiên hạ vô địch! Trên thế giới này, liên y hết như là thần tiên! Thần tiên, ngươi hiểu không? Bốn công tử hiện tại cũng là thần tiên! Ha ha ha ha...” Hồ Vi ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Àm!”

“Ách...” Nụ cười của Hồ Vi bỗng nhiên đình chỉ, cánh tay bắt lấy Lâm Hải cũng chậm chậm buông ra.

Chậm rãi cúi đầu xuống, khó có thể tin nhìn về phía ngực mình.

Một cái động khẩu lớn bằng ngón cái, xuyên từ trước ngực đến phía sau lưng của chính mình, dòng máu màu đen đang cuộn cuộn chảy ra bên ngoài.

Lâm Hải nhấc chân đem Hồ Vi đá trên mặt đất, thối một chút hòng súng còn đang bốc khói.

“Đậu phộng, còn mẹ nó thần tiên, thần tiên thì làm sao? Thần tiên liền ngu bức a, chưa từng nghe qua câu thần tiên khó tránh nhanh như chớp sao?”

“Ngươi, ngươi, ngươi thế mà dùng súng...” Hồ Vi nhấc tay chỉ vào Lâm Hải, mặt đầy oán hận.

Lâm Hải đi lên lại cho gãi một chân.

“Làm sao, dùng súng thì làm sao, người nào quy định không cho phép dùng súng? Ngươi a còn đang cắn thuốc đâu!”

Hồ Vi vừa muốn nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên mạnh mẽ biến đổi.

“A a a a...” Một cổ tiếng cười làm cho người ta sợ hãi từ trong miệng Hồ Vi phát ra.

Lâm Hải lập tức cả người nổi da gà, đi lên lại cho Hồ Vi một chân.

“Mẹ nó, có thể đừng cười như thế hay không, giống như con gà trống bị bóp cái cổ, ngươi cho rằng cười dạng này thì rất lợi hại rất khốc sao?”

“Khắc khắc kiệt, Lâm Hải, ta coi như làm quý, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hồ Vi nói xong, thân thể mạnh mẽ nằm thẳng, khí tuyệt thân vong.

Đậu phộng, nói chết thì chết?

Lâm Hải đuổi ra cước đá hai lần, thấy Hồ Vi không nhúc nhích, xem ra là treo thật.

“Đậu móa, chết thì chết, còn cầm quý đến uy hiếp ca ca, không biết ca ca không sợ nhất cũng là quý sao?” Lâm Hải bĩu môi.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, chuẩn bị hướng phía Liễu Hình Nguyệt mà đi đến.

Đột nhiên, sau lưng có một cổ âm phong đánh tới, tất cả lông tơ của Lâm Hải nhất thời đều dựng đứng lên.

Đầu phong, tình huống như thế nào!

Lâm Hải vội vàng quay đầu, liền thấy Hồ Vi lại mãnh mẽ đứng lên.

Cái gì? Lại mẹ nó còn sống?

Trông mặt Lâm Hải kém chút thì trừng ra ngoài, mẹ nó, vừa rồi rõ ràng đều chết hết có được hay không?

“Ừm? Không đúng!” Lâm Hải chợt phát hiện, sau khi Hồ Vi đứng lên, mặt đất vẫn còn nằm một cái Hồ Vi.

“Đầu phong! Là Quỷ Hồn của Hồ Vi!” Lâm Hải trong nháy mắt liền kịp phản ứng.

“Khắc khắc kiệt...” Quỷ Hồn của Hồ Vi, toét miệng âm u cười rộ lên.

“Lâm Hải, ta đã nói qua, coi như làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua ngươi, hiện tại, ta đã thành Lệ Quỷ, để ta mang ngươi đi cùng một chỗ, qua Mươi Tám Tầng Địa Ngục đi!”

Nói, Hồ Vi biến thành Lệ Quỷ, giương nanh múa vuốt hướng phía Lâm Hải đánh tới, tốc độ so lúc còn sống còn nhanh gấp mười lần!

“Đầu phong đại gia ngươi!” Lâm Hải muốn tránh, nhưng căn bản là không kịp.

Mắt thấy quỷ trảo của Lệ Quỷ Hồ Vi liền bắt được cổ, trước ngực Lâm Hải ông một tiếng bắn ra một đạo sáng trắng, đem móng vuốt ngăn tại trước người Lâm Hải.

“Ha ha.” Lâm Hải cao hứng một trận, đầu móa, lão già Trương Thiên Sư này, thật cho mình một kiện bảo bối tốt a.

“Phốc!” Bỗng nhiên, Lệ Quỷ Hồ Vi phun ra một vật ô trọc, chiếu xuống trên ánh sáng trắng.

“Đầu phong!” Lâm Hải quá sợ hãi!

Chỉ thấy ánh sáng trắng bị ô nhiễm, lập tức trở nên yếu đi mấy phần, mắt thấy liền gần không được quỷ trảo của Lệ Quỷ Hồ Vi.

“Khắc khắc kiệt... Thật không nghĩ tới, ngươi thế mà còn có vật trừ tà lợi hại như vậy, chỉ bắt quá, một hóp nước miếng của Lệ Quỷ, chuyên môn ô uế thánh vật trừ tà, ngươi hôm nay, tai kiếp khó thoát!”

Lệ Quỷ Hồ Vi bỗng nhiên tăng sức mạnh trên tay, ánh sáng trắng trong nháy mắt uốn lượn xuống dưới, sau đó phanh một tiếng, tiêu tán trong không khí.

“Khắc khắc kiệt... Lần này xem ngươi còn có lá chắn gì nữa, chịu chết cho ta đi!”

Lâm Hải lạnh cả tim, không cam lòng nhắm mắt lại.

Trong lòng nói thầm một tiếng, xong!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Huyết Trì nội tạng

“Ừm?” Lâm Hải đợi nửa ngày, cũng không có phản ứng.

Vừa mở mắt ra, nhất thời vui mừng quá đổi.

Chỉ gặp một khuôn mặt yêu diễm đến cực hạn, đang vô cùng u oán nhìn mình chăm chăm.

Không phải Sở Lâm Nhi còn có thể là ai?

“Làm sao ngươi lại tới? Mà tại sao lại đem bộ quần áo này mặc vào?” Lâm Hải nhìn Sở Lâm Nhi ăn mặc một thân Hắc Vô Thường, mở miệng nói nói.

“Hừ, ngươi cho rằng ta nguyện ý đến a.” Sở Lâm Nhi tức giận run run dây xích sắt trong tay, đầu dây xích kia chính là Lệ Quỷ Hồ Vi, nhất thời kêu thảm một trận.

“Hừ, ta liền kỳ quái, làm sao ngươi đến đây, chỗ đó liền có Lệ Quý xuất hiện? Ngươi thật đúng là cái đồ sao chổi! Bàn Công chúa đang chơi cờ caro đến thời khắc mấu chốt, mắt thấy muốn thắng, lại bị phụ vương buộc đến làm cái việc đồ bỏ phải làm này, đơn giản phiền chết.”

“Ách...” Lâm Hải xạm mặt lại, mẹ nó, Lệ Quý xuất hiện hay không, có liên quan cái lông đến ta à.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa à, chính sự nên làm vẫn phải xử lý, cũng không thể mê muội đến mất cả ý chí à.” Lâm Hải cảm thấy rất cần phải cứu vãn cái thanh thiếu niên trầm mê ở trong trò chơi này một chút.

“Lâm Hải, anh không sao chứ.” Thấy Lâm Hải vừa rồi bỗng nhiên đứng tại chỗ, hô hấp khó khăn, bộ dáng tựa hồ rất thống khổ, Liễu Hình Nguyệt vội vàng chạy tới.

“Không có việc gì, Hình Nguyệt, yên tâm đi, trên đời này ai có thể làm gì đến ca ca ta à.” Lâm Hải đem Liễu Hình Nguyệt kéo đến.

Miệng Sờ Lâm Nhi nhếch lên.

“Hừ, liền chỉ biết thổi ngưu bức.”

“Cảnh sát, không được nhúc nhích, giơ tay lên!” Lúc này, một đám cảnh sát bỗng nhiên phá cửa mà vào, xông tới.

Lâm Hải tròn trắng mắt, mẹ nó, chờ các ngươi đến, rau cúc vàng đều nguội.

“Lâm Hải, ngươi không sao chứ, Bành Cục trưởng tự mình dẫn người tới.” Hứa Điềm vừa thấy Lâm Hải, vội vàng chạy tới, quan tâm hỏi.

“Ừm? Nàng là ai?” Thấy Lâm Hải Chính đang lôi kéo Liễu Hình Nguyệt, không biết vì cái gì, tâm lý Hứa Điềm bỗng nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Tựa hồ xuất phát từ tâm lý đề phòng trời sinh ở giữa nữ nhân, không đợi Lâm Hải nói chuyện, Liễu Hình Nguyệt bỗng nhiên đem đầu tựa trên bờ vai Lâm Hải.

“Ngươi tốt, ta là bạn gái của Lâm Hải, Lâm Hải hần rất tốt, cảm tạ quan tâm của ngươi đối với bạn trai ta.”

“Thật sao? Thật đúng là không có nghe Lâm Hải nói qua, hần có bạn gái đây.” Chân mày Hứa Điềm nhảy lên một cái, đối chọi gay gắt nói.

“Lâm Hải hần cứ như vậy, bình thường không cùng người ngoài nói chuyện của chúng ta.” Liễu Hình Nguyệt không hề nhượng bộ chút nào.

Ta dựa vào, tình huống như thế nào?

Lâm Hải làm sao cảm giác, bỗng nhiên có cỗ mùi thuốc súng?

“Lâm tiên sinh, sự tình nơi này chúng ta đã biết hết, những người này quá tàn nhẫn, quá đáng giận, chúng ta nhất định phải dùng pháp luật nghiêm trị không tha!” Bành Đào cũng đi tới nói nói.

Lâm Hải tròn mắt trừng một cái.

“Bành Cục trưởng đến thật đúng giờ à, chúng ta mới đem địch nhân giải quyết hết, các ngươi liền đến, đơn giản một phút đồng hồ cũng không kém, tổ chức của cảnh sát nhân dân cũng là cao.”

“Ách... Chúng ta vừa mới nhận được điện thoại của Hứa Điềm, liền lập tức chạy tới.” Bành Đào nghe ra châm chọc trong lời nói của Lâm Hải, nhất thời mặt đỏ lên.

“Ài, không quan trọng, dù sao ta đối với cảnh sát các ngươi cũng không thể có cái hi vọng gì.” Lâm Hải khoát khoát tay.

“Uy, ngươi làm dám nói chuyện như vậy với Cục trưởng của chúng ta, có tin ta đem ngươi bắt lại hay không!” Một cái cảnh sát xấu xí, tiến lên một bước rống nói.

Lâm Hải một trận bật cười, trên dưới dò xét cảnh sát này một phen.

“Thật ngưu bức à, làm gì? Đây là muốn đập mông ngựa Cục trưởng các ngươi à? Ngươi vuốt mông ngựa ta mặc kệ, nhưng đừng giẫm lên trên bờ vai của ca ca à! Biết rõ không? Dạng này rất dễ dàng đập tới trên đuôi ngựa!”

“Ngươi chú ý một chút cho ta, tại sao cùng cảnh sát nói chuyện như vậy, ta hoài nghi ngươi...”

“Im ngay!” Bành Đào hung hăng trừng liếc cái cảnh sát kia một chút.

“Cục trưởng, hần...”

“Ta con mẹ nó à để ngươi im ngay!” Bành Đào rống nói.

Lúc đầu để Lâm Hải nói móc một hồi, Bành Đào liền đủ phần muộn, cái cảnh sát không có mắt này, lại nhảy ra tìm kích thích, Bành Đào nhất thời liền hóa.

“Đứng, đứng.” Cảnh sát kia bị dọa đến co rụt lại cái cổ, không dám nói nữa.

Lâm Hải miệng nhếch lên, “Người nhìn, ta nói cái gì? Thật đúng là vô mông ngựa lại vô lên trên đùi a?”

Bành Đào nhú nhú mày.

“Lâm tiên sinh, chúng ta đã đem nơi này vây quanh, người trước đó bị giam lại, cũng đã cứu ra, hiện tại chúng ta muốn tiến hành phong tỏa đối với nơi này, các người cũng rời đi đi.”

“Được.” Lâm Hải đã sớm không muốn đợi tại địa phương quý quai này, đáp ứng một tiếng, mang theo tử muội Liễu Hình Nguyệt chuẩn bị rời đi.

“Cục trưởng, nơi này có cái thông đạo xuống lòng đất!” Bỗng nhiên, một người cảnh sát hét lên.

“Ừm?” Bành Đào đi qua, cúi đầu xem xét, một cái thông đạo chỉ cho một người thông qua, bên trong ầm ầm lộ ra ánh sáng.

“Hứa Diễm lưu lại, mang theo người giải cứu rời đi, những người khác, cùng ta xuống dưới.” Bành Đào móc súng lục ra, cẩn thận từng li từng tí dẫn đầu đi xuống.

“Ừm?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên hướng phía cái thông đạo trên mặt đất nhìn lại kia, trên mặt như có điều suy nghĩ.

“Làm sao?” Lâm Hải cũng sờ.

“Ta muốn đi qua nhìn một chút.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên đem dây xích sắt cầm xuống dưới lòng đất, chính mình bay vào thông đạo trong lòng đất.

“Hình Nguyệt, em mang theo Hình Tinh, cùng Hứa Diễm đi trước, anh đi theo xuống xem một chút.” Lâm Hải thể nhưng là biết rõ thân phận của Sở Lâm Nhi, gặp Sở Lâm Nhi đột nhiên chạy xuống, nhất thời cảm thấy trong cái thông đạo này không tầm thường, lòng hiếu kỳ cũng kéo lên.

“Này, chính anh phải cẩn thận.”

Lâm Hải đáp ứng một tiếng, đi theo đám cảnh sát này cùng một chỗ, đi xuống.

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Đi không bao xa, chỉ thấy đám cảnh sát này, xếp thành một hàng, hóp lưng lại như mèo, từng ngum từng ngum nôn mửa lấy, gọi là một cái chính tề.

Lâm Hải đi ra phía trước, chỉ nhìn một chút, cũng đi theo nôn mửa ra ngoài.

Chỉ thấy ngay phía trước, trong một cái ao lớn bán kính chừng bốn năm mét, nổi lên bình toản nội tạng người, dòng máu nồng đậm sền sệt cùng một chỗ, tản ra khí tức khiến người buồn nôn.

Quá khủng bố, coi như là Địa Ngục cũng không gì hơn cái này a?

Soạt!

Bỗng nhiên, trong hồ vang lên một thanh âm, một bóng người từ bên trong xuất hiện, đưa lưng về phía bọn người Lâm Hải.

“Những người chớp tới lúc trước kia, đã giết xong đi, nội tạng làm sao còn không có chớp tới đây? Các người không biết, hôm nay là thời khắc máu chốt nhất sao?”

Bóng người lộ ra thanh âm âm ngoan, vậy mà nghe không ra nam nữ.

“Ừm?” Tựa hồ cảm giác không đúng, bóng người mãnh mẽ quay đầu lại.

“Cảnh sát?” Bóng người giật mình, liền từ trong ao nhảy ra đến, mang theo một đồng ngũ tạng bên trong bụng.

“Hồ Lai? Tại sao là người!” Sau khi Bành Đào nhận ra người này, trên mặt khiếp sợ không gì sánh nổi, đơn giản là không tin vào sự thật trước mắt.

“A a a a, Bành Cục trưởng, thật sự là không nghĩ tới, lại gặp mặt tại cái chỗ này, bất quá đã đến, cũng dừng đi, ta vừa vặn còn thiếu một số nội tạng, liền bắt các người bổ sung cũng tốt.”

“Hồ Lai, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Người thế nhưng là xí nghiệp nổi tiếng tại thành phố Giang Nam chúng ta a, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, người vì cái gì...” Bành Đào một mặt đau lòng như ốc.

“Tiền? Địa vị?” Hồ Lai cười lạnh một tiếng, “Đồ vật mà những người bình thường kia truy cầu, trước đây không lâu có khả năng còn có chút sức hấp dẫn đối với ta, nhưng từ khi ta đi vào Tiên đạo, há có thể lại vào pháp nhãn của ta?”

“Tiên đạo?” Bành Đào cười khở một trận, chỉ cái Huyết Trì nội tạng để cho người ta buồn nôn này nói nói: “Ngươi thế này sao lại là Tiên đạo, rõ ràng là Ma đạo a!”

“Đủ rồi!” Hồ Lai đột nhiên trở mặt, lạnh lùng nói nói: “Thời gian không còn nhiều, ta lười nói nhảm cùng các ngươi, hôm nay, các ngươi liền cũng lưu lại, chứng kiến một khắc Tiên đạo của ta đại thành đi!”

Vừa mới nói xong, nhất thời một cỗ âm phong dâng lên, thổi người đến con mắt cũng không mở ra được.

Lâm Hải thấy thế, vội vàng mở Thiên Nhân Thần Thông, nhưng đợi sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời quá sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hóa Huyết Ma Công

Thân ảnh của Hồ Lai, liền như là một cái quỷ mị, xuyên qua ở giữa những cảnh sát này.

Đến chỗ nào, thì những cảnh sát kia từng cái co quắp ngã trên mặt đất, không rõ sống chết!

Đậu móa, thật đáng sợ!

Lâm Hải nhìn ra, thân pháp của cái Hồ Lai này, cùng bóng đen, cùng nam nhân đeo khẩu trang kia tuyệt đối là đồng môn, chỉ là, còn nhanh hơn hai người kia gấp mấy lần.

Lâm Hải tin tưởng, nếu như kẻ tiếp Hồ Lai là ra tay với mình, mình tuyệt đối trốn không thoát.

Thảo, thật không nên đi theo Sở Lâm Nhi xuống tới xem náo nhiệt.

Giờ phút này, coi như tỉnh táo, cũng chỉ có Bành Đào.

Bành Đào hai tay cầm súng, bung ở trước ngực, hai con mắt mặc dù không cách nào thấy vật, nhưng như cũ cảnh giác cảm ứng đến hết thảy chung quanh.

“Đến!” Lòng này Bành Đào bỗng nhiên nhướn lên, đem họng súng nhắm ngay một cái góc độ, bóp cò.

Cùng thời khắc đó, Hồ Lai mang theo khuôn mặt nhe răng cười, xuất hiện tại trước mắt Bành Đào.

“Hừ.” Bành Đào hừ lạnh một tiếng, trong lòng có chút đắc ý.

Tuy nguyên nhân vì âm phong, Bành Đào nhìn không thấy đồ vật bên ngoài một mét, nhưng chỉ bằng trực giác, liền hoàn toàn khóa kín Hồ Lai, khoảng cách gần như vậy, nhất súng xuống dưới, Hồ Lai tuyệt khó thoát mệnh.

Nhưng sau một khắc, con mắt Bành Đào chợt trợn tròn.

Chỉ thấy Hồ Lai lấy một cái góc độ căn bản không có khả năng, vặn vẹo hạ thân, viên đạn vậy mà sượt qua người!

“Cái này, cái này sao có thể!” Sự tình phát sinh trước mắt, hoàn toàn phá vỡ nhận biết của Bành Đào.

“Bành Cục trưởng, thế mà hạ tử thủ đối với lão bằng hữu, vậy liền xin lỗi!” Thân ảnh của Hồ Lai bỗng nhiên xuất hiện tại bên trái Bành Đào, đưa tay chạy tới nơi trung tâm trái tim của Bành Đào mà chụp tới.

Bành Đào thất kinh, sững sờ ngay tại chỗ.

“Mau tránh ra!” Lâm Hải từ phía sau, bay lên một chân, đem Bành Đào đá sang một bên.

Từ dưới đất bò dậy xong, Bành Đào hoảng sợ một trận.

Đưa mắt nhìn lại, Lâm Hải đã đánh nhau cùng Hồ Lai.

Chỉ là, tình thế không được lạc quan cho lắm.

Hồ Lai một quyền tiếp một quyền đập nện tại trên thân Lâm Hải, mà Lâm Hải căn bản không thể chống đỡ một chút nào.

“Tiểu tử, cũng là người đá gãy xương sườn của nhi tử ta, bẻ gãy ngón tay của nó đi, hại ta tiêu hao nguyên khí mới giúp nhi tử của ta phục hồi như cũ, hôm nay, ta sẽ không giết ngươi, ta muốn đem ngươi đánh cho tàn phế, giao cho nó đi báo thù.”

Lâm Hải phun ra một ngụm máu tươi, toét miệng cười nói: “Con của ngươi? Ha ha, con của ngươi vừa rồi đã bị ta xử lý, ngươi còn không biết sao? Thật sự là đáng tiếc a, còn muốn gặp con của ngươi, chỉ có thể qua Địa Phủ mà gặp.”

“Cái gì!” Hồ Lai giật mình, sau đó buồn bực xấu hổ thành tức giận.

“Đầu móa, dám giết con ta, ta muốn đem ngươi ngàn đao băm thây!” Hồ Lai biết được tin tức Hồ Vi đã chết, bị phần đan xen, lập tức bạo tẩu.

Thấy Hồ Lai một mặt sát cơ hướng phía chính mình đánh tới, Lâm Hải biết rõ, nếu tiếp tục cứng rắn gánh vác, mạng nhỏ tuyệt đối chơi xong.

Quay đầu nhìn Sở Lâm Nhi ngồi xổm ở bên cạnh, hết sức chăm chú roi cò caro một chút, Lâm Hải nhất thời tức đến không chỗ để đánh.

“Vụt” đoạt lấy điện thoại di động của Sở Lâm Nhi, Lâm Hải trực tiếp cắt vào trong túi quần của chính mình.

Sở Lâm Nhi bị cướp điện thoại di động, nhất thời giật mình.

“Uy, ngươi làm gì!” Sở Lâm Nhi hướng phía Lâm Hải tròn mắt nói.

“Đầu móa, ngươi cái gái ngốc, nhất định phải xuống tới xem nào nhiệt, ca ca cùng ngươi xuống, mạng nhỏ đều sắp không còn, ngươi thế mà còn có rãnh rồi ngồi ở đây đánh cờ? Có tin ta lập tức đem trò chơi của ngươi xóa hay không?”

“Ngươi nói người nào là gái ngốc đâu? Ta lại không để ngươi xuống cùng, là chính ngươi theo tới có được hay không?” Sở Lâm Nhi đầu miệng lưỡi cùng Lâm Hải, nhưng đồng thời cũng xuất thủ.

Chỉ thấy tay áo của Sở Lâm Nhi vung lên, công kích cường thế của Hồ Lai lập tức nhận lực cản, cuộn cuộn bay ra ngoài.

“Quý Tiên!” Đồng tử của Hồ Lai bỗng nhiên co rụt lại, gãi thế mà cũng nhìn thấy Sở Lâm Nhi.

“Nếu như ngươi luyện thành cái Hóa Huyết Ma Công này, có lẽ ta còn có chút cổ kị, nhưng hiện tại nha...” Sở Lâm Nhi khinh thường lắc đầu.

Hồ Lai đứng tại chỗ, con ngươi nhanh chóng quay ngược trở lại.

Gã biết rõ, đối phương có một cái cao thủ cấp bậc Quý Tiên, sự tình này muốn thành đã khó.

Đã như vậy, không bằng tạm thời thối lui, ngày khác gom góp nội tạng trong thân thể, tu luyện có thành tựu xong, lại đến tìm Lâm Hải, báo thù cho con trai cũng không muộn.

Nghĩ đến chỗ này, Hồ Lai liền thông qua ý thức hướng Sở Lâm Nhi nói nói: “Nếu Quý Tiên tiền bối đã ở đây, vậy hôm nay liền cho tiền bối cái mặt mũi, tại hạ còn có việc, trước xin cáo từ.”

Nói xong, Hồ Lai liền muốn rời khỏi.

“Ai bảo ngươi đi!” Sở Lâm Nhi quát một tiếng, hướng phía Hồ Lai cũng là một chân.

Ầm!

Hồ Lai bay thẳng ra xa, đứng ở trên tường.

Bành Đào ở một bên nhìn thấy một màn này, nhất thời sửng sờ.

Tình huống như thế nào? Cái Hồ Lai này thế nào tự mình lại quăng chính mình đi?

Bỗng nhiên, tựa hồ nghĩ đến cái gì, Bành Đào liền tranh thủ thời gian quay đầu hướng phía Lâm Hải nhìn lại.

Chỉ thấy Lâm Hải giờ phút này đang ngồi dưới đất, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Lai.

“Nhất định là, nhất định là Lâm Hải xuất thủ! Chỉ là cái phương thức xuất thủ này, căn bản không phải thường nhân có thể hiểu được.” Bành Đào lập tức đối với Lâm Hải bắt đầu càng thêm kính sợ.

Sở Lâm Nhi tức giận Lâm Hải đã đoạt điện thoại di động của mình, còn uy hiếp muốn xóa trò chơi, nhất thời đem tất cả nộ khí đều roi tại trên thân Hồ Lai.

“Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Đều tại ngươi...”

Hồ Lai sắp sụp đổ, thân thể bị đánh bay lên rồi rơi xuống, mặt đầy tro bụi, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Lâm Hải ở một bên, nhìn gọi là một cái đặc ý.

“Đầu móa, để nguoi cuồng, đánh không nát nguoi sao!” Lâm Hải nói thầm.

Không nghĩ tới, câu nói này lại rơi vào trong lỗ tai Bành Đào.

Bành Đào kinh hãi nhìn Lâm Hải một chút, lại nhìn Hồ Lai một mình đánh không khí này, không khỏi nói thầm một tiếng, quả nhiên là hấn gây nên, cái Lâm Hải này, thật đáng sợ!

Bên Hồ Lai kia, tựa hồ cũng bị đánh ra hỏa khí.

“Quý Tiên tiền bối, nguoi có hết hay không, còn tiếp tục như vậy nữa, cũng đừng trách ta trở mặt!”

“Trở mặt? Nguoi trở cái ta xem một chút!” Sở Lâm Nhi đi lên trực tiếp cho gãi hai cái vãi miệng.

“A!!! Đây là nguoi bức ta!” Hồ Lai đoán chừng là thực sự chịu đủ.

Vồ mạnh ra một khóa đan được màu đen, nhét vào trong miệng.

“Phong Ma Đan!” Lâm Hải kinh hô một tiếng.

Trước đó Hồ Vi phục dụng, hấn cũng là được chứng kiến, đó là khá lợi hại a.

“Phong Ma Đan? Cái đồ vật gì?” Bành Đào ở bên cạnh nghe mà một mặt buồn bực.

Nhưng chờ đến một lát sao, lòng tơ của Bành Đào cũng bị dọa đến nổ đứng lên.

Chỉ thấy Hồ Lai, cả người tựa hồ cũng phồng lên một vòng to, y phục phá rách, bắp thịt nhô lên, tóc dài màu đỏ hồng bay múa, phảng phất như một cái Tu La Địa Ngục.

“Cái này, cái này còn là nguoi sao?” Bành Đào hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

“Lại là Phong Ma Đan?” Sở Lâm Nhi cũng rất sững sờ, trên mặt không khỏi ngưng trọng lên.

“Khắc khắc kiệt... Nguyên lai chỉ là cái Quý Tiên sơ kỳ, nếu như là trung kỳ, có lẽ ta còn không có cách bắt nguoi, bắt quá sơ kỳ nha, liền chịu chết cho ta đi!”

Nói xong, Hồ Lai giương nanh múa vuốt, hướng phía Sở Lâm Nhi đánh tới.

Sở Lâm Nhi chau mày, hai tay vung vẩy, nghênh đón.

Hai người càng đánh càng nhanh, Lâm Hải nhìn mà một trận hoa mắt.

Nhìn thấy Hồ Lai ở đây tự mình khoa tay lấy, người không biết, tuyệt đối cho là gã là nguoi bị bệnh thần kinh.

Nhưng Bành Đào khác biệt, ông ta cho rằng, nhất định là Lâm Hải lại lấy đại thần thông cùng Hồ Lai đấu tay đôi.

Ánh mắt liếc về phía Lâm Hải, kính sợ của Bành Đào đối với Lâm Hải lại tăng thêm mấy phần.

“Lâm Nhi Công chúa, tình huống như thế nào?” Thấy Sở Lâm Nhi tựa hồ cùng Hồ Lai đánh ngang tay, Lâm Hải có chút ngồi không yên.

“Gã phục dụng Phong Ma Đan, lấy việc đánh mất lý trí trong thời gian ngắn ngủi làm đại giá, tu vi bạo tăng, ta không phải là đối thủ của gã.” Thanh âm của Sở Lâm Nhi truyền tới.

Phốc!

Lâm Hải kém chút ngã ngay tại chỗ.

“Cái gì cái gì cái gì? Nguoi không phải là đối thủ?” Lâm Hải có một chút mộng bực.

Mẹ nó, cái này cũng toàn là dựa vào nguoi đây!

Nguoi còn không phải là đối thủ, vậy ca ca há không phải lập tức chơi xong sao?

Vừa muốn nói chuyện, thanh âm của Sở Lâm Nhi lại truyền tới.

“Tuy không phải là đối thủ, nhưng ta cũng không ngăn được gã nữa, đúng, qua năm phút đồng hồ nữa ta liền phải rút lui, phải đi đem việc Sứ Giả Câu

Hồn bàn giao trước, nếu không liền quá thời hạn.”

“Cái gì cái gì cái gì? Em gái nguoi, đừng rút lui a, nguoi rút lui thì ca ca làm sao bây giờ?” Lâm Hải nhất thời gấp.

“Nguoi làm sao bây giờ đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Còn có bốn phút!”

Phốc!

Ta xxx đại gia nguoi!

Lâm Hải hoảng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Dẫn Lôi Phù

Lâm Hải cũng không cho rằng nếu Sở Lâm Nhi đi, chính mình còn có thể giữ lại mạng sống dưới tay của Hồ Lai.

Trời a, vậy phải làm sao bây giờ?

Giống như giết Hồ Vi, dùng súng bắn?

Không được, không thấy Bành Đào ở gần như vậy cũng đánh không đến sao?

Trốn vào Nguyệt Hồ Thánh Cảnh?

Cũng không được a, mẹ nó vừa mới nhắc nhở, chủ nhân của mình đẳng cấp quá thấp, mỗi ngày chỉ có thể vào một lần a.

Thảo, chỉ có thể tìm đám thần tiên đầu bi kia nghĩ biện pháp.

Lâm Hải mở Wechat ra, ngắm lại, vẫn là tìm Ngô Không đi, dù sao cùng Ngô Không tính toán tương đối quen.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, vô cùng khẩn cấp, cứu mạng a!!!

Ngô Không: Đạo hữu, chuyện gì mà kinh hoàng vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên gặp được một con Yêu Ma cường đại, không biết phải làm như thế nào cho phải?

Ngô Không: Hắc hắc, chuyện nào có đáng gì? Giáng một gậy chết tươi chính là được.

Đánh chết nguoi cái chùy chùy! Lâm Hải mặt xạm lại.

Mẹ nó, nếu là có thể đánh được, còn cần tìm nguoi sao?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh quên sao? Tiểu tiên đã nói cùng nguoi, ta hiện tại đang ở trong một cái bí cảnh, pháp lực bị phong, thực lực chỉ tương đương với phạm nhân, căn bản không phải đối thủ của Yêu Ma a.

Ngô Không: Cái này khó làm, nếu không nguoi nói nói đặc thù của cái Yêu Ma này, lão Tôn ta xem nó có nhược điểm gì.

Lâm Hải vội vàng đem tình huống bây giờ của Hồ Lai nói một lần, đặc biệt là tình hình thông qua nội tạng con người để luyện công, nói đến cẩn cẩn thận thận.

Ngô Không: A, cái này không phải cái Yêu Ma gì, rõ ràng là một số Bảng Môn Tiểu Đạo của phạm nhân, dễ nói dễ nói.

Lâm Hải thấy một lần, mừng rỡ trong lòng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, phá giải như thế nào?

Ngô Không: Nếu như lão Tôn ta ở đó, thổi khẩu khí già liền hóa, khả khả khả khả...

Lâm Hải mặt xạm lại, em gái nguoi, nguoi không phải không ở nhà, nói cái búa!

Lúc này Ngô Không lại phát tới tin tức.

Ngô Không: Đối phó loại kẻ xấu này, căn bản không cần lão Tôn ta xuất thủ, hạ giá, hạ giá!

Lâm Hải nhanh khóc, em gái người Đại Thánh, có thể nói điểm hữu dụng hay không?

Ca ca cái này càng sốt ruột, người làm sao càng không nói vào chính đề đâu?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, thời gian cấp bách, đến cùng có kẻ sách tốt gì không?

Ngô Không: Người đi tới chỗ Lôi Thần này lấy một tờ Dẫn Lôi Phù là được, loại kẻ xấu này, sợ nhất là Thiên Lôi!

Mẹ nó, cuối cùng nói được câu hữu dụng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đa tạ Đại Thánh!

Lâm Hải vội vàng mở quầy giao dịch Thiên Đình ra.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, đạo hữu, cần gấp một tờ Dẫn Lôi Phù!

Lôi Thần: Năm trăm điểm Công đức.

Ngạch...

Mẹ nó, Lâm Hải giờ mới nhớ tới, chính mình nghèo giống như cái quỹ đối, hết thầy mới có một trăm điểm Công đức.

Đậu móa, đáp ứng trước rồi lại nói, đến lúc đó nhìn có thể ký sổ hay không!

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Thành giao!

Leng keng!

Lôi Thần cầu thêm người làm bạn tốt!

Đồng ý!

Leng keng!

Số lượng bạn tốt của ngài đã đạt hạn mức cao nhất, không thể tăng thêm!

Thảo, Lâm Hải tức đến giậm chân một cái, thế nào đem cái gốc rễ này quên mất, phải làm sao mới ổn đây?

Lúc này, Lôi Thần tại trong đám @ Lâm Hải.

Lôi Thần:@ Tiểu Hồ Đồ Tiên, đạo hữu, hạn mức bạn tốt của người đã cao nhất, người khuếch trương số lượng bạn tốt một chút, nếu không ta không thể tăng thêm a.

Cái gì? Còn có thể khuếch trương?

Lâm Hải cao hứng.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Làm sao khuếch trương?

Lôi Thần: Người không biết? (phía sau là một cái biểu lộ kinh ngạc)

Lâm Hải mặt tròn trắng, mẹ nó cái này không phải nói nhầm sao? Biết rõ còn hỏi người?

Lại nói cái đám Thiên Đình đậu bị, thế nào một cái so một cái còn nói nhầm nhiều vậy?

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Tiểu tiên rất ít khi dùng Wechat, xác thực không biết.

Lôi Thần: Điểm dưới góc phải sổ truyền tin của Wechat, có cái ô biểu tượng hai người nhỏ, cũng là tuyển hạng cho khuếch trương.

Lâm Hải vội vàng dựa theo lời nói Lôi Thần, tìm tới ô biểu tượng hai người nhỏ.

Lựa chọn số lượng khuếch trương.

Một cái!

Điểm Công đức của ngài không đủ, khuếch trương thất bại!

Đậu phộng, tình huống như thế nào?

Lâm Hải xem xét nhắc nhở, em gái nguoi!

Khuếch trương cho một cái bạn tốt, mẹ nó cần một trăm ngàn điểm Công đức.

Hồ cha a!

Lần này Lâm Hải đàn độn.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, điểm Công đức không đủ khuếch trương a.

Lôi Thần: Vậy liền không có cách, ta cũng không thể vì kiếm lời năm trăm Điểm Công đức, liền bỏ một trăm ngàn giúp nguoi khuếch trương cái bạn tốt a?

Vậy phải làm sao bây giờ a, Lâm Hải lúc này thật gấp hòng.

Ngô Không:@ Lôi Thần, đem Dẫn Lôi Phù của nguoi phát tới cho lão Tôn ta, lão Tôn ta chuyển cho huynh đệ của ta!

Lâm Hải xem xét, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Đậu móa, đúng a, có thể để Ngô Không giúp đỡ chuyển a.

Tiểu Hồ Đồ Tiên:@ Lôi Thần, đúng vậy, đúng vậy, nguoi phát cho Đại Thánh là được.

Lôi Thần:@ Ngô Không, cái kia, Đại Thánh a, Tiểu Thần cái này vốn là sinh ý nhỏ, trong nhà bên trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có trẻ sơ sinh gào khóc đòi ăn, đều chờ đợi tiểu tiên kiếm tiền ăn cơm đây...

Phốc! Lâm Hải kém chút phun.

Mẹ nó, cái Lôi Thần này rất biết kéo a, nhìn cái đoạn từ này, khẳng định đã lăn lộn qua ở Nhân gian a.

Ngô Không:@ Lôi Thần, này! Tiểu tiểu mao thần, sợ lão Tôn ta lại không trả tiền cho nguoi sao!

Lôi Thần: Cái kia, Đại Thánh a, kinh tế đình trệ, thật sự là khó kiếm tiền a!

Ngô Không: Tức chết lão Tôn ta! Thật sự là muốn đánh! Tiền chuyển cho nguoi, đồ vật phát tới! Nhanh lên, nhanh lên!

Lôi Thần:@ Ngô Không, đa tạ Đại Thánh, đa tạ Đại Thánh!

Lôi Thần nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Đậu phộng! Lâm Hải thấy một lần, đoán chừng cái con khi này trước kia mua đồ vật cũng không trả tiền đi, nếu không Lôi Thần không đến mức sợ thành dạng này.

Leng keng!

Ngô Không hướng nguoi gửi đi một tờ Dẫn Lôi Phù.

Đậu phộng! Lâm Hải trong lòng vui vẻ!

Nguoi hướng Ngô Không chuyển khoản một trăm điểm Công đức.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Đại Thánh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Tiểu tiên chỉ còn một trăm điểm Công đức, còn lại, ngày sau lại hồi báo Đại Thánh.

Ngô Không: Huynh đệ nói chỗ nào thế, lần trước nguoi đưa lão Tôn ta thuốc lá, thế nhưng là không hề lấy một cái điểm Công đức nào, cũng không hề hướng lão Tôn ta đòi qua, lão Tôn ta không phải là người vô tình vô nghĩa, sự tình điểm Công đức, đừng có nhắc lại!

Lâm Hải nhìn, tâm lý cái này thoải mái a.

Đậu móa, Ngô Không cũng là đủ ý tứ, là cái người có thể kết giao, nhìn xem, người ta căn bản cũng không để cho mình nhắc đến sự tình trả tiền.

Ngô Không: Huynh đệ, hôm nào lại cùng nguoi nói chuyện phiếm, lão Tôn ta đi trước lợi nhà Lôi Thần, hắc hắc, dám muốn năm trăm điểm Công đức của lão Tôn ta, thì lão Tôn ta trộm của gã gấp mười lần trở về! Lão Tôn qua vậy!

Phốc!

Lâm Hải kém chút cười phun!

Mẹ nó, cái con khỉ này quá hung ác đi a!

Lâm Hải bắt đầu vì Lôi Thần mà mặc niệm, cái này mẹ nó căn bản chính là cái mua bán thâm hụt tiền a, mà lại còn phải bồi lớn.

Có Dẫn Lôi Phù, tâm lý Lâm Hải liền nắm chắc.

Điềm rút ra, một cái phù lục màu xanh lam xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lâm Hải cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa vặn, Sở Lâm Nhi đã bỏ xuống Hồ Lai, hướng phía Lâm Hải bay tới.

“Thời gian đến, ta đi trước!” Sở Lâm Nhi ném câu nói lại xong, trực tiếp cùng Lâm Hải gặp thoáng qua.

Đậu phộng, Lâm Hải cái này tức a!

Mẹ nó, thật đúng là nói đi là đi, mặc kệ ca ca chết sống a.

Cái nha đầu chết tiết này, quá vô tình a, chờ ca ca trở về chuyện thứ nhất liền đem cờ caro của ngươi xóa đi.

Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi rời đi, cũng là sững sờ.

Bất quá, gã cũng biết, chính mình căn bản không cản được Sở Lâm Nhi.

Bất quá, Sở Lâm Nhi vừa đi, Lâm Hải cũng là vật trong bàn tay.

“Khắc khắc kiệt...” Hồ Lai âm âm cười hướng Lâm Hải đi tới.

Lâm Hải vội vàng đem Dẫn Lôi Phù nắm chặt, tuy Ngô Không nói cái đồ chơi này đối phó với kẻ xấu là hữu hiệu nhất, nhưng dù sao Lâm Hải cũng chưa bao giờ dùng qua, trong lòng vẫn là khẩn trương nói không nên lời.

Đang muốn dẫn động chú ngữ, bỗng nhiên, Sở Lâm Nhi lại tung bay trở về.

A? Nhấn tính của Lâm Hải lại sáng lên.

Đậu móa, xem ra nha đầu này ít nhiều vẫn giằng cảm tình a, đến cùng vẫn không yên lòng ca ca!

Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi đã đi mà còn quay lại, cũng là sững sờ, ngừng tại nguyên chỗ, yên lặng xem kỳ biến.

“Ha ha, ta liền biết rõ, ngươi không nở...”

“Đưa điện thoại di động cho ta.” Sở Lâm Nhi khê vươn tay, trực tiếp đem lời nói của Lâm Hải cắt ngang.

Ngạch... Em gái ngươi!

Lời nói phía sau của Lâm Hải trực tiếp bị nghẹn trở về.

Sở Lâm Nhi trực tiếp đem tay vươn vào trong túi quần của Lâm Hải, đem điện thoại di động của nàng móc ra.

Sau đó, cũng không quay đầu lại mà bay đi, một cái gọi là kiên quyết!

Đại gia ngươi! Ca ca nguyên rửa bộ ngực của ngươi càng ngày càng nhỏ!

Lâm Hải tức hồng.

“Khắc khắc kiệt...” Hồ Lai thấy Sở Lâm Nhi lại đi, nhất thời âm u cười rộ lên.

“Lâm Hải, lúc này ta nhìn xem còn có ai có thể cứu ngươi!”

Lâm Hải gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Lai, toàn thân cũng bởi vì khẩn trương mà căng thẳng, trong lòng bàn tay nắm chặt Dẫn Lôi Phù, tất cả đều là mồ hôi.

Đậu móa, sống hay chết, liền nhìn lần này!

Chương 99: Đùng trang bức, trang bức sẽ gặp sét đánh

Lâm Hải hướng phía Hồ Lai cười lạnh một tiếng.

“Đổi phó với người loại mặt hàng này, còn cần lấy người khác tới cứu ta sao? Ca ca vài phút liền bãi bình người!”

Hồ Lai sững sờ, sau đó phảng phất như nghe được truyện cười cực lớn, cười lên ha ha.

“Ta nói Lâm Hải, người có thể đừng không biết xấu hổ một chút hay không, chỉ bằng người?”

Thảo, xem thường ca ca là sao?

Lâm Hải nhất thời không vui.

“Đậu móa, người không phục a? Không phục thì tới, tới tới tới, tới.” Lâm Hải hướng phía Hồ Lai câu câu tay, một mặt khinh thường.

“Ừm?” Hồ Lai thấy Lâm Hải không có sợ hãi như thế, nhất thời cảnh giác lên.

Tiểu tử này sẽ không có hậu chiêu gì đi.

“Hừ, tiểu tử, ta cho người biết, đừng có đùa nghịch hoa chiêu gì, tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thầy đều là phí công!”

“Thao, ý tứ của người là người rất có thực lực sao? Có thực lực người quay lại đây a nha, sợ cái cộng lông a?”

Con người của Hồ Lai không ngừng chuyển động, Lâm Hải càng nói như vậy, hấn càng cảm thấy trong đó có trá.

Lâm Hải thấy thế, dứt khoát hướng mặt đất ngồi xuống.

“Ta nói Bành Cục trưởng, người nhìn cái đàn độn này, giống như cái cọc gỗ, cắm tại chỗ động cũng không dám động, thật con mẹ nó mất mặt a, người nói có đúng hay không?”

“A? Đúng vậy a, đúng vậy a.” Bành Đào máy móc gật gật đầu, hết thầy trước mắt, ông ta đã sớm nhìn ngốc.

Hồ Lai nghe được, trong mắt bốc lên lửa giận.

“Tiểu súc sinh, người nói người nào đàn độn?”

“Ai hỏi thì nói người đó thôi?” Lâm Hải trợn mắt trừng một cái.

“Tức chết ta! Đậu móa, ta mặc kệ người có cái âm mưu gì, trên cái thế giới này, ta sớm đã không có đối thủ, dù người đang đùa hoa dạng gì, đối với ta đều vô dụng!”

“A?” Lâm Hải một mặt ngạc nhiên.

“Lời này của người nghe rất quen thuộc a? Nha! Nhớ rồi, trước khi Hồ Vi chết cũng là nói như thế, ta nói phụ tử hai người các người còn rất giống nhau a, xem ra không phải lão Vương sát vách hỗ trợ rồi (*ý tứ của câu này tức là 2 người này đúng là cha con ruột).”

Nâng lên Hồ Vi tử, Hồ Lai lập tức lại điên cuồng.

“Đậu móa, ta hiện tại liền vì con ta báo thù, bằng vào thực lực thiên hạ vô địch của ta, người căn bản không có khả năng còn mạng sống, chuẩn bị chịu chết đi!”

“Ai.” Lâm Hải lắc đầu.

“Ta khuyên người một câu, đừng nhắc lại cái gì thiên hạ vô địch, chưa từng nghe qua thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao? Người nhìn ca ca ta, ngu bức như vậy, nhưng lúc nào ta đã nói qua như vậy? Nhớ kỹ, đừng trang bức, trang bức sẽ gặp sét đánh!”

“Ha ha ha!” Hồ Lai cất tiếng cười dài, sau đó âm ngoan nhìn chằm chằm vào Lâm Hải.

“Đừng trang bức? Ta hôm nay liền trang bức a, làm gì? Lão tử có thực lực! Lão tử cũng là trang! Người có thể làm gì? Người...”

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, bầu trời vang lên một tiếng thật mãnh mẽ.

Sắc mặt Hồ Lai đột biến, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ là bầu trời vừa mới vẫn là sáng sủa, đột nhiên bịt kín một tầng mây đen.

Đậu phộng, làm sao tà môn như vậy?

Hồ Lai đột nhiên có chút tâm hổng.

“Ha ha, trang a, tiếp tục giả vờ a, đậu móa đánh chết người cái hàng trang bức này!” Lâm Hải lập tức bắt đầu đắc ý.

Lâm Hải vừa dứt lời, ầm một tiếng tới!

Một đường sấm sét giữa trời quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ vào đỉnh đầu Hồ Lai.

Bành Đào nhìn mà khẽ run rẩy, hai cái đồng tử bỗng nhiên co vào!

Cái này, cái này sao có thể?

Mãnh liệt quay đầu, nhìn Lâm Hải một bộ dáng phong đạm khinh vân, Bành Đào nhất thời giác đến vô cùng cao thâm khó lường.

“Lâm Hải người này, bất luận cái thời điểm gì, tuyệt đối không thể trêu chọc!” Bành Đào âm thầm khuyên bảo chính mình.

“Ách, ngạch...” Hồ Lai trực tiếp bị sét đánh thành than cốc, trong cổ họng phát ra hai tiếng lảm bảm không lưu loát, rồi thẳng tắp ngã xuống.

Đồng thời khi ngã xuống, Lâm Hải chợt thấy, linh hồn Hồ Lai, chợt xông tới.

Vừa muốn ngưng thần đề phòng, linh hồn Hồ Lai lại lộ ra một mặt hoảng sợ, sau đó từ từ tan ra, tiêu tán giữa thiên địa.

“Hình thần đều diệt!” Trong đầu Lâm Hải toát ra một cái từ ngữ này.

Không khỏi thán than một tiếng, cái Hồ Lai này, vì luyện cái cầu thí ma công gì đó, không biết đường giết hại bao nhiêu người, hôm nay vừa chết, đến linh hồn cũng không thể đào thoát, cũng coi là báo ứng xác đáng, trừng phạt đúng tội!

“Ừm?” Đột nhiên, trong thân thể Hồ Lai, không ngừng toát ra từng cái từng cái vong hồn, mỗi cái vong hồn, chỗ bụng đều bị móc sạch, vô cùng thê thảm khủng bố.

Những vong hồn này, đột nhiên, nhao nhao hướng phía Lâm Hải quỳ xuống mà lạy.

“Cái này, làm cái gì vậy?” Lâm Hải mộng bức, hẳn thậm chí từ trong những vong hồn kia, nhìn thấy Triệu Lỗi.

“Tu luyện Hóa Huyết Ma Công, chẳng những cần nội tạng trong cơ thể người làm vật dẫn, đến cả linh hồn người cũng bị nhốt, cung cấp thức đầy cho chủ nhân ma công, trừ phi chủ nhân ma công từ vong, nếu không những linh hồn này, vạn thể không được siêu sinh!”

Chẳng biết từ lúc nào, Sở Lâm Nhi đã trở lại bên người Lâm Hải, nhàn nhạt nói nói.

Lâm Hải nghe xong, cái gáy bốc thẳng lên khí lạnh, quá tàn nhẫn a, vạn thể không được siêu sinh, ma công kia thật sự là âm hiểm đến cùng cực a.

“Bành Cục trưởng, việc nơi này, ta liền đi trước.”

Lâm Hải có chút không muốn đợi tại chỗ này nữa.

“Lâm tiên sinh đừng bước.” Bành Đào vội vàng ngăn lại.

“Lâm tiên sinh, những huynh đệ này của ta hiện tại sống chết không rõ, ngài nhìn...” Bành Đào nhìn một chút đám cảnh sát đang nằm dưới đất.

“Há, cái này dễ nói, ta xem một chút.”

Lâm Hải ngồi xổm người xuống, kiểm tra bên trong một chút cho một cái cảnh sát.

“Không có việc gì, bị đánh ngất xỉu mà thôi, cái Hồ Lai này thể mà không hạ từ thủ.”

Bành Đào nghe được, tâm lập tức buông ra.

Nếu những cảnh sát này chết hết, tổn thất kia coi như lớn.

Lâm Hải hướng phía một chỗ huyết vị trước ngực mỗi cảnh sát điểm một chút, những cảnh sát này từng cái liền hồi tỉnh lại.

“Cục trưởng, cái này...” Sau khi tỉnh lại, đám cảnh sát nhao nhao hoảng sợ một trận, sự tình trước đó, thật sự là quá quỷ dị.

“Tốt, thủ phạm Hồ Lai đã chết, đem nơi này điều tra triệt để một phen, chuẩn bị phong tỏa hiện trường.”

“Chết? Chết như thế nào?” Đám cảnh sát kinh ngạc một trận, cái nhân vật nhìn như là Yêu Ma kia, cứ như vậy mà chết sao?

Khóe miệng Bành Đào co quắp một trận, “Bị sét đánh chết!”

“Cái gì? Bị sét đánh chết?”

“Làm sao có thể, hiện tại là ngày nắng a?”

“Cục trưởng, người có phải nói giỡn hay không.”

Sắc mặt Bành Đào đen giống như đáy nồi.

“Được a, đừng nói các người không tin, lão tử thấy tận mắt, cũng là không tin a, nhưng sự thật chính là như thế!” Bành Đào dùng khóe mắt liếc Lâm Hải một cái, thật sự là kỳ nhân a.

Cứu xong những cảnh sát này, Lâm Hải cùng Bành Đào chào hỏi, từ thông đạo dưới lòng đất đi ra.

“Người làm xong việc rồi?” Lâm Hải lạnh lùng hướng phía sau lưng Sở Lâm Nhi hỏi.

“Đúng a.” Sở Lâm Nhi một bên chơi cờ caro, một bên hững hờ đáp nói.

Em gái người!

Lâm Hải một tay đem điện thoại di động đoạt tới.

“Người quá không có suy nghĩ, vừa mới thể mà thấy chết không cú!” Lâm Hải thờ phì phì nói.

“Đưa điện thoại di động cho ta! Người không phải không chết sao!” Sở Lâm Nhi đưa tay liền đem di động đoạt lại.

Lâm Hải cái này tức a, ca ca hắn a nếu là chết, nói những cái này còn có ích lợi gì?

Vừa mới chuẩn bị mở miệng mắng Sở Lâm Nhi một hồi, bỗng nhiên.

Leng keng!

Thanh âm của Wechat.

Lâm Hải lấy điện thoại di động ra xem xét, là tin tức của hệ thống.

“Siêu độ vong linh, khen thưởng một trăm vạn điểm Âm đức.”

Đậu phộng! Lâm Hải vươn đầu ngón tay, đếm xem những số không đằng sau số một.

“Sáu số không, đậu móa, một trăm vạn! Ha ha, phát tài!” Lâm Hải cao hứng hoa chân múa tay.

“Uy, cái điểm Âm đức này có thể làm gì?” Có tâm tình tốt, Lâm Hải cũng lười so đo cùng Sở Lâm Nhi.

“Điểm Âm đức?” Trong lòng Sở Lâm Nhi, xuất hiện một ý kiến.

“Điểm Âm đức chủ yếu là dùng để thăng cấp quan giai ở Địa Phủ.”

“Quan giai ở Địa Phủ? Là cái ý tứ gì?” Lâm Hải một mặt mòng bức.

“Người nhìn bên dưới điểm Âm đức của người.”

Lâm Hải vội vàng mở ra xem xét.

“Có muốn thăng cấp làm Âm Ti Nhị phẩm hay không?”

“Uy uy uy, cái này Âm Ti Nhị phẩm là cái đồ chơi gì a? Thăng cấp có chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt tự nhiên nhiều hơn, cụ thể người thắng cấp liền biết rõ.”

“Vậy ý tứ của người, là ta nên thắng cấp?” Lâm Hải thử thăm dò hỏi.

“Ngu ngốc mới không thắng.” Sở Lâm Nhi cho Lâm Hải cái mắt trắng.

“Thao, ca ca cũng không phải người ngu, vậy liền thắng cấp!”

Lâm Hải điểm xuống thắng cấp.

“Chúc mừng ngài thắng cấp làm Âm Ti Nhị phẩm, khấu trừ phí dụng thắng cấp là một trăm vạn điểm.”

Đậu phộng, mẹ nó chụp nhiều như vậy.

Lâm Hải vừa muốn mở miệng hỏi một chút, chợt phát hiện khoe miệng Sở Lâm Nhi lộ ra một nụ cười âm mưu đã đạt được.

“Đại gia người, ca ca mắc lừa!” Lâm Hải thầm hô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hồ cha Quỷ Soa

“Uy, cái Âm Ti Nhị phẩm này, đến cùng là làm gì?” Lâm Hải buồn bực hỏi.

“Âm Ti Nhị phẩm, là đẳng cấp của Quỷ Soa, người thành Âm Ti Nhị phẩm, tại Địa Phủ sẽ là có chức vụ, là chuyện tốt.” Con mắt của Sở Lâm Nhi cũng cười theo.

“Bớt nói vô dụng, người liền nói, cái Âm Ti Nhị phẩm này đến cùng có thể làm gì a?”

“Âm Ti Nhị phẩm a, có rất nhiều hữu dụng a, tỉ như, có thể giao lưu cùng Quỷ Hồn a.” Sở Lâm Nhi làm một bộ dáng cơ linh đáng yêu.

Em gái người! Lâm Hải mặt đều đen.

“Ca ca ta hiện tại liền có thể giao lưu cùng Quỷ Hồn có được hay không?” Lâm Hải cảm thấy bị hố.

“Giao lưu bình thường thì có ý gì a, thành Âm Ti Nhị phẩm, liền có thể thành Quỷ Soa a.”

“Quỷ Soa? Cái đồ vật gì?” Lâm Hải mặt đen lên hỏi.

“Quỷ Soa a? Tỉ như Sứ Giả Câu Hồn cũng là Quỷ Soa, có thể Trao Quỷ, chơi vui biết bao nhiêu a.” Sở Lâm Nhi sôi nổi lượn quanh, nhìn cực kỳ vui vẻ.

Đậu móa, nếu có thể bắt mà nói, cái thứ nhất mà ca ca bắt chính là người cái nha đầu chết tiệt này!

Lâm Hải ám chửi một câu.

“A? chờ một chút, Sứ Giả Câu Hồn? Thảo, đó không phải là Hắc Vô Thường sao?” Lâm Hải bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Đúng a, mà người lại là Âm Ti Nhị phẩm, trực tiếp liền có thể ở trong Sứ Giả Câu Hồn trung cấp, tỉ như có Lệ Quỷ xuất hiện, vậy liền đều là nguồn sống của người, Ha ha.” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên cười khanh khách.

“Cái gì cái gì? Vì sao kêu có Lệ Quỷ chính là nguồn sống của ta?” Lâm Hải cảm giác càng ngày càng không thích hợp.

“Ý tứ chính là...” Sở Lâm Nhi nói được một nửa, điện thoại di động bỗng nhiên vang.

“Người chờ một chút.” Sở Lâm Nhi mở ra xem, là đồ vật mà Sở Giang Vương phát tới.

Sở Lâm Nhi cười càng rực rỡ.

“Uy, người đang cười cái quỷ gì vậy?” Lâm Hải bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường.

“Chúc mừng người, quan bào cùng ấn tín của người đã đến.”

Leng keng!

Wechat của Lâm Hải vang.

Mở ra xem.

Sở Lâm Nhi hướng người gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu đen.

Sở Lâm Nhi hướng người gửi đi một bộ thường phục Sứ Giả Câu Hồn màu trắng.

Sở Lâm Nhi hướng người gửi đi một cái Tỏa Hồn Liên (*xích trời hồn).

Phốc!

Em gái người!

Ca ca thật thành Hắc Bạch Vô Thường!

Lâm Hải đến tâm tình khóc cũng có.

“Ha ha, về sau lại có Lệ Quỷ xuất hiện, cũng không cần bản Công chúa tự mình đi bắt, rốt cục có thể an tâm chơi cờ caro đi.” Sở Lâm Nhi lạnh lợi bay đi.

Lâm Hải ngây ngốc sững sờ nguyên tại chỗ, hơn nửa ngày mới rú thảm một tiếng!

“Hố cha a!!!”

Leng keng!

Wechat của điện thoại di động lại vang.

Lâm Hải ủ rũ mở ra nhìn một chút.

“Ừm?”

Mã Diện cầu thêm ngài làm bạn tốt!

Đậu phộng, Mã Diện? Không phải là Nguru Đậu Mã Diện trong Địa Phủ a?

Lâm Hải điểm đồng ý.

Mã Diện: Mới tới?

Lâm Hải cuống mồm hỏi, mẹ nó, cái gì mới tới hay không mới tới?

Mã Diện: Kéo đến tận Âm Ti Nhị phẩm? Ta mặc kệ người là có quan hệ với ai, về sau làm việc dưới tay ta, liền quy củ chút cho ta, hiểu không?

Hiểu bà người cái chân!

Lâm Hải đang nổi nóng về việc này đây.

Thấy cái Mã Diện này vừa lên đến, liền nguru bức hồng hồng, một bộ khẩu khí giáo huấn người, Lâm Hải nhất thời tức khí liền đánh tới một chỗ.

Tiểu Hồ Đồ Tiên: Cút!

Trong Địa Phủ, Mã Diện bắt chéo hai chân, cầm điện thoại di động, sau lưng là một Nữ quỷ đang ân cần nắm vuốt bả vai, trên mặt một bộ dáng hưởng thụ.

Nhưng khi nhìn đến Lâm Hải đáp lời, mặt y bá cái liền trầm xuống.

“Giời a, một cái mới tới, ý có chút quan hệ, liền dám không đem lão tử để vào mắt, hừ, về sau để xem người có ngày sống dễ chịu không!”

Lâm Hải trở lại biệt thự, đầu tựa vào trên giường.

Một ngày này, trải qua quá nhiều sự tình, mà lại cùng cha con Hồ Lai giao thủ, bị nội thương không nhẹ, mặc dù sau khi mình điều trị đã không có gì đáng ngại, nhưng Lâm Hải vẫn là mỗi một đến không được.

Chỉ chốc lát, Lâm Hải liền ngủ thật say.

Một giấc ngủ này, Lâm Hải không biết đã ngủ bao lâu.

Trong mộng, Lâm Hải đang cùng Liễu Hinh Nguyệt làm sự tình xấu hổ.

Liễu Hinh Nguyệt thân không mảnh vải, ghé vào trên thân Lâm Hải, đầu lưỡi linh xảo, nhẹ khê liếm lấy gương mặt Lâm Hải.

Lâm Hải một trận ngửa, tỉnh lại.

“Đậu phộng! Cái quỷ gì!” Lâm Hải vừa mở mắt, chỉ thấy một cái lưỡi dài lớn hồng hồng, đang liếm láp trên mặt mình, làm đến trên mặt mình ẩm ướt.

“Ba ba, người rốt cục đã tỉnh.”

Lâm Hải lúc này mới nhìn rõ, cái cái lưỡi dài lớn này là của ai, nhất thời một trận ác tâm.

“Đậu móa, chó chết, cút ngay!” Lâm Hải một chân đem A Hoa đạp xuống giường.

“Thao, về sau còn dám liếm ta, ca ca hàm ngươi!” Lâm Hải đi vào phòng vệ sinh, dùng sức rửa nước bọt trên mặt.

“Ba ba, ba ba, điện thoại của ngươi vang.” A Hoa tại ngoài phòng vệ sinh thét lên một tiếng.

Lâm Hải cầm điện thoại di động lên, thấy có hơn hai mươi cuộc điện thoại lỡ, tất cả đều là Liễu Hinh Nguyệt gọi tới.

“Thảo!” Lâm Hải chợt nhớ tới, hôm qua quá mệt mỏi, trở về liền quên gọi điện thoại báo bình an cho Liễu Hinh Nguyệt.

Nha đầu này, khẳng định gấp hồng.

Quả nhiên, vừa tiếp điện thoại, thanh âm của Liễu Hinh Nguyệt, mang theo tiếng khóc liền truyền tới.

“Lâm Hải, anh hừ chết em, anh trở về làm sao không gọi điện thoại cho em? Em gọi điện thoại anh cũng không tiếp.”

“Ách... Hôm qua quá mệt mỏi, nên quên.” Lâm Hải có chút xấu hổ sờ mũi một cái.

“Hừ!” Liễu Hinh Nguyệt hừ một tiếng, rõ ràng đang tức giận.

“Tốt, anh sai, Hinh Nguyệt ngoan, không nên tức giận a, chờ gặp mặt, ca ca hảo hảo thương em, cái loại thương kia, em hiểu.” Lâm Hải làm xấu nói nói.

“Mới không cần đâu, đồ quỷ sứ chán ghét.” Liễu Hinh Nguyệt then thùng đáp nói, nhưng trong giọng nói rõ ràng không còn tức giận.

Hai người lại trò chuyện một hồi, liền tắt điện thoại.

Lâm Hải không có việc gì, thấy Sở Lâm Nhi nằm tại trên giường mình chơi cờ caro, nhớ tới sự tình hôm qua, nhất thời lại tức.

Vứt một cái, đưa điện thoại di động đoạt đi.

“Uy, người có bệnh a, đưa đi động đưa ta!”

“Trả lại người muội, người hôm qua đem ca ca hồ thảm, đem một trăm vạn điểm Âm đức trả lại cho ca ca, ca ca không cần cái cầu thí Âm Tỉ Nhị phẩm này.”

Khuôn mặt yêu diễm của Sở Lâm Nhi, lộ ra cùng một nụ cười đắc ý.

“Cái này sao...” Sở Lâm Nhi cố ý đem thanh âm kéo đến dài.

Chân này Lâm Hải vẩy một cái, chính mình chẳng qua là nói nhảm một hồi, nhưng nhìn giọng điệu này của Sở Lâm Nhi, tựa hồ có sự tình a?

Lâm Hải vội vàng chạy qua, vô cùng ân cần nắm bóp hai chân cho Sở Lâm Nhi.

“Cái kia Lâm Nhi Công chúa a, người cũng là Công chúa a, cái này xin không phải liền là sự tình một câu của người sao? Van cầu người, đừng để ta làm cái cầu thí Âm Tỉ gì kia.”

Nói xong, Lâm Hải lại đem cánh tay Sở Lâm Nhi kéo lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Nơi này nơi này, đúng, chính là chỗ này, làm mạnh chút.” Sở Lâm Nhi một mặt hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Đại gia người, thật biết sai sử người a, Lâm Hải chửi thầm một câu.

Hầu hạ một hồi cho Sở Lâm Nhi, Lâm Hải một hồi đến mức trên đầu cũng đổ mồ hôi.

“Cái kia, Lâm Nhi Công chúa a, người nhìn chuyện ta vừa mới nói này...” Lâm Hải cười theo nói nói.

“Vừa rồi? Chuyện gì?” Sở Lâm Nhi một mặt mờ mịt.

Em gái người! Lâm Hải tối sầm mặt.

“Đúng, cũng là chuyện đừng để ta làm Quý Soa này.”

“Há, người nói chuyện này a.” Sở Lâm Nhi bưng tỉnh đại ngộ.

“Đúng đúng đúng, cũng là chuyện này, Lâm Nhi Công chúa người nhìn...” Lâm Hải một mặt chờ mong.

“Người đã nhập vào quan tịch của Địa Phủ, đừng nói là ta, chính là phụ vương ta cũng không có cách nào nha.” Sở Lâm Nhi nhún nhún vai.

Đại gia người!

Lâm Hải trực tiếp đem cánh tay đang nắm vuốt của Sở Lâm Nhi ném qua một bên.

Không có cách nào còn bày cái dạng gì a, mẹ nó hại ca ca làm xoa bóp nửa ngày cho người.

“Hắc hắc, người lãnh đạo trực tiếp của người là Mã Diện a?” Sở Lâm Nhi bỗng nhiên nói nói, chỉ là nụ cười trên mặt, để cho người ta có cảm giác rùng mình.

“Là có cái Mã Diện thêm ta làm bạn tốt, làm sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta liền tùy tiện hỏi một chút.” Sở Lâm Nhi cười khanh khách khoát khoát tay.

Cười em gái người a!

Lâm Hải nhất thời cảm thấy nơi này nhất định là có chuyện.

Bất quá Lâm Hải nhìn ra, cái Sở Lâm Nhi quý tinh linh này rất lợi hại, cho dù là hỏi nàng, nàng cũng sẽ không nói, nên Lâm Hải dứt khoát cũng lười hỏi.

Lúc này, điện thoại lại vang, Lâm Hải xem xét, vẫn là Liễu Hình Nguyệt.

“Hình Nguyệt a, lúc này mới vài phút, liền lại nhớ ca ca sao?” Lâm Hải cười xấu xa nói nói.

“Chán ghét, người nào nhớ anh, thiếu tương bỏ đi.” Liễu Hình Nguyệt thẹn thùng nói nói.

“Vừa rồi chỉ chú ý tức giận, nên em quên nói cùng anh, buổi tối tới trong nhà ăn cơm.” Liễu Hình Nguyệt nói xong, liền tắt điện thoại.

“Nha đầu này, hôn môi cũng đã làm qua, còn thẹn thùng như thế.” Lâm Hải cười lắc đầu.

“A? Đúng!” Nhớ tới chuyện buổi tối sang ăn cơm, Lâm Hải chợt nhớ tới một chuyện quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Wechat Của Ta Kết Nối Thông Tam Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.